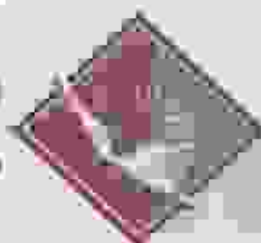
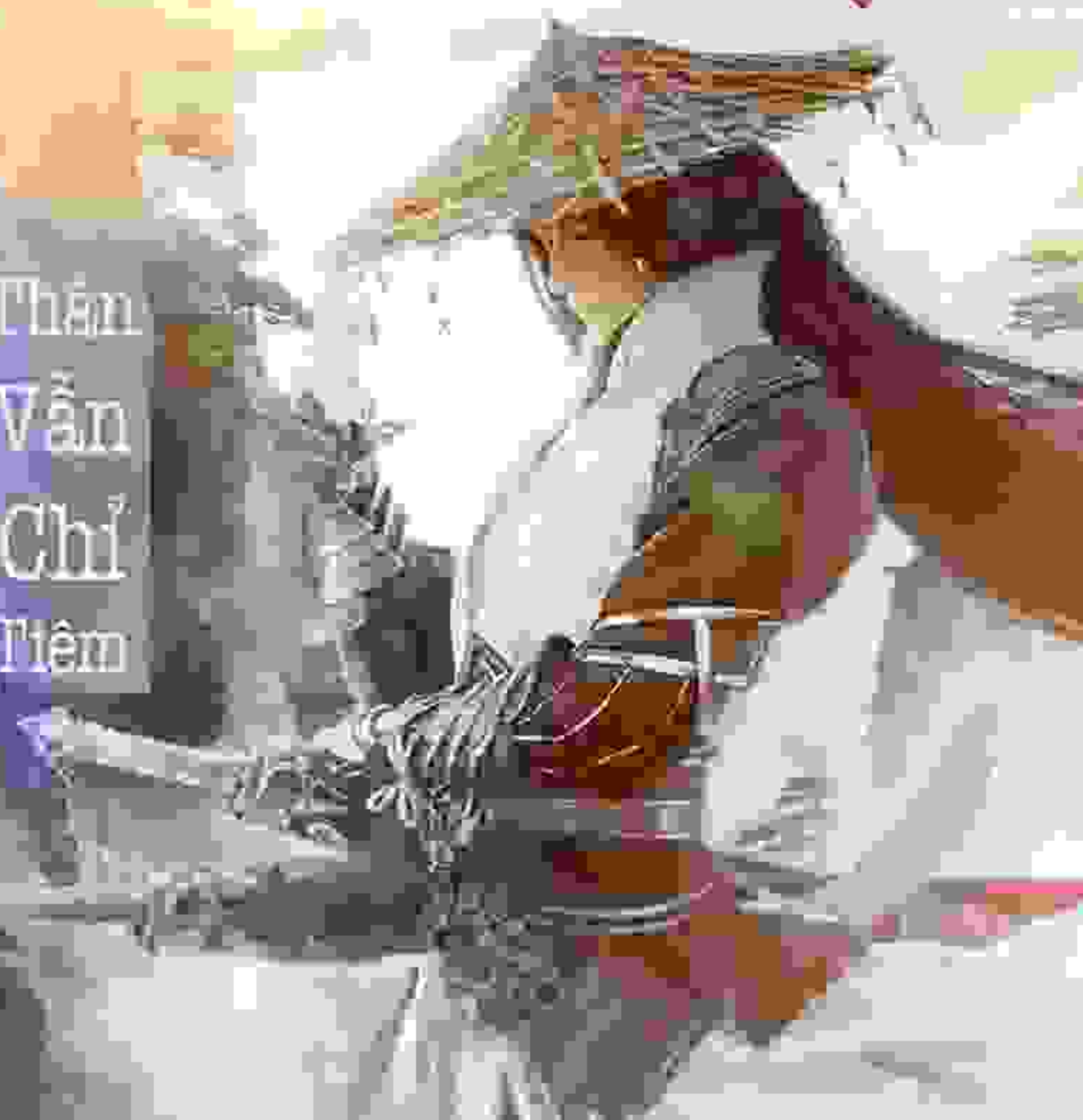

KINH HÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

12thinhtho7 •
quantl •

Thần
Văn
Chỉ
Tiêm

Mục lục

[Chương 1: Trấn Khắc Số Mười Chín](#)

[Chương 2: Lồng Giam Cửa Yêu Quái](#)

[Chương 3: Âm Dương Bốn Mùa](#)

[Chương 4: Luyện Khí Nhập Môn](#)

[Chương 5: Dương Lực Đại Tiên.](#)

[Chương 6: Độn Địa Thuật](#)

[Chương 7: Sơn Lâm Độn Hành.](#)

[Chương 8: Thôn Vân Thổ Vụ](#)

[Chương 9: Thiên Dịch](#)

[Chương 10: Dương Giác Ẩn Ký](#)

[Chương 11: Phượng Hoàng Sơn - Bất Tử Cung](#)

[Chương 12: Đồng Tử Trong Không Tước Điện](#)

[Chương 13: Kim Sí Đại Bảng Điện](#)

[Chương 14: Bầu Trời Đầy Sao](#)

[Chương 15: Ngũ Thái Quang Hoa](#)

[Chương 16: Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo](#)

[Chương 17: Côn Luân Sơn Thái Cực Cung](#)

[Chương 18: Kim Giác Ngân Giác](#)

[Chương 19: Tuyết Bay Đầy Trời](#)

[Chương 20: Khô Toạ Sáu Năm, Nửa Bước Nhập Tiên Môn](#)

[Chương 21: Tung "Hoàng Đình"](#)

[Chương 22: Quạt Ba Tiêu](#)

[Chương 23: Thanh Xà Ngậm Kính](#)

[Chương 24: Vu Tộc Thần Thông](#)

[Chương 25: Đạo Gia Nguyên Thần](#)

[Chương 26: Tiên Thiên Linh Bảo](#)

[Chương 27: Các Hiến Thần Thông](#)

[Chương 28: Chín Vạn Chín Nghìn Chín Trăm Chín Mươi Chín Bạc Thang](#)

[Chương 29: Tiên Đạo Mờ Áo Mười Năm Công](#)

[Chương 30: Chi Lan Tiên Tử](#)

[Chương 30: Chi Lan Tiên Tử](#)

[Chương 31: Thị Kiếm](#)

[Chương 32: Mượn Đầu, Một Cái, Tế Phương Hoàng](#)

[Chương 33: Phụng Mệnh Trảm Chi](#)

[Chương 34: Cùng Dưới Một Bầu Trời](#)

[Chương 35: Âm Tần](#)

[Chương 36: Tiên Thiên Kiếm Khí](#)

[Chương 37: Phong Linh Kim Vũ](#)

[Chương 38: Ôn Dưỡng](#)

[Chương 39: Sư Tôn](#)

[Chương 40: Tân Sinh](#)

[Chương 41: Dương Bình Thị Tộc Dưới Dương Bình Sơn](#)

[Chương 42: Lạc Thủy](#)

[Chương 43: Đông Hải Luyện Khí Sĩ](#)

[Chương 44: Hồ Phong Hoán Vũ](#)

[Chương 45: Muốn Người Tới Được Đi Không Được](#)

[Chương 46: Thanh Diện Đại Vương Mở Tiệc Chiêu Đãi](#)

[Chương 47: Yêu Nguyệt Kính, Thanh Nhan Kiếm](#)

[Chương 48: Nữ Tử Trên Vách Đá](#)

[Chương 49: Một Bước Một Độn, Đạp Tuyết Bay](#)

[Chương 50: Thôn Thiên Cáp](#)

[Chương 51: Yêu Nguyệt Chiếu Thanh Nhan, Thiên Ngoại Phi Tiên](#)

[Chương 52: Thiên Địa Chúng Sinh](#)

[Chương 53: Chiến Tranh Giữa Các Bộ Tộc](#)

[Chương 54: Trong Dương Bình Tộc Luận Thần Tiên](#)

[Chương 55: Vô Cùng Hung Bạo](#)

[Chương 56: Đầu](#)

[Chương 57: Vạn Cầm Triều Phương Pháp Hội](#)

[Chương 58: Nguyên Thần Tiên Đạo Chi Môn](#)

[Chương 59: Nhân Tộc Công Chủ](#)

[Chương 60: Yêu Tộc Chấn Người](#)

[Chương 61: Một Kiếm Bay Tối, Đầu Một Nơi Thân Một Nẻo](#)

[Chương 62: Một Tầng Đá Lớn, Một Bộ Từ Y](#)

[Chương 63: Thiên Hôi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn](#)

[Chương 64: Muôi](#)

[Chương 65: Yêu Nguyệt Mông Lung, Sát Khí Thấu Trời](#)

[Chương 66: Nếu Một Ngày Kia Người Trở Về](#)

[Chương 67: Một Cái Vó Dịu Dàng Sau Gáy](#)

[Chương 68: Thiên Đình Thông Trị Chúng Sinh](#)

[Chương 69: Thánh Đạo, Vạn Tộc Triều Bái](#)

[Chương 70: Bố Cục Thiên Địa Âm Dương Loạn](#)

[Chương 71: Nhân Loại Thông Hôn Trong Vu Tộc](#)

[Chương 72: Một Tia Ngạo Khí Như Sương Tuyết](#)

[Chương 73: Tiền Cửa Hậu Nghệ](#)

[Chương 74: Truy Sát](#)

[Chương 75: Không Chết Không Thôi](#)

[Chương 76: Tà Tính Bắc Linh](#)

[Chương 77: Thông Thiên Đạo Nhân Luận Tâm Tính](#)

[Chương 78: Triều Bái Thượng Đế](#)

[Chương 79: Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân](#)

[Chương 80: Rút Gân Lộ Da](#)

[Chương 81: Thanh Nhan Điều Linh](#)

[Chương 82: Yêu Thần Bạch Trạch](#)

[Chương 83: Thiên Hoàng Kỳ Nguyên](#)

[Chương 84: Bầy Giết Người](#)

[Chương 85: Từ Chiến](#)

[Chương 86: Yêu Nguyệt Chiếu Thiên Địa](#)

[Chương 87: Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp](#)

[Chương 88: Một Phương Thiên Địa](#)

[Chương 89: Các Vị Hữu Lễ, Nam Lạc Cáo Từ](#)

[Chương 90: Bất Đắc Dĩ Tuyệt Sát Chi Kiếm](#)

[Chương 91: Thần Cảnh](#)

[Chương 92: Ma Tướng – Bắc Linh](#)

[Chương 93: Đền Đáp Ba Nghìn Tính Mạng](#)

[Chương 94: Thái Âm Tinh](#)

[Chương 95: Nữ Tử Khoá Thân Trong Hồ Nước](#)

[Chương 96: Lạc Linh Sơn Lạc Linh Động Thiên](#)

[Chương 97: Đại Bó Cục](#)

[Chương 98: Thiên Địa Biến Thiên](#)

[Chương 100: Truy Sát Nhiều Năm](#)

[Chương 99: Tế Thần](#)

[Chương 101: Vu Tộc Đại Vu Bồng Mông Ở Đây](#)

[Chương 102: Danh Hiệu](#)

[Chương 103: Từ Hà Yêu Vương Đại Hội](#)

[Chương 104: Núi Non Làm Thân Trăng Làm Mát](#)

[Chương 105: Phệ Linh Thần Thông](#)

[Chương 106: Chân Giá Đạo Cảnh](#)

[Chương 107: Thanh Thanh](#)

[Chương 108: Phiên Thiên](#)

[Chương 109: Vây Giết](#)

[Chương 110: Linh Hồn Chi Đạo](#)

[Chương 111: Cô Phần Cầm Kiếm Tiệt Sơn Đoạn Mạch](#)

[Chương 112: Thanh Thanh Và Trâu Rừng](#)

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trán Khắc Số Mười Chín

Âm dương giao hòa hóa thành trời đất, sinh ra sinh linh vạn vật.

Rất nhiều sinh linh sinh ra do trời đất biến đổi gặp được cơ duyên mà ngộ được đại đạo, biết thần thông. Có thể hô gió gọi mưa, điều khiển sấm chớp, thậm chí là dời núi lấp biển cũng chẳng phải chuyện chơi.

Họ thường chiếm lấy các linh mạch hoặc động tiên nhiều linh khí mà dốc lòng tu hành, hy vọng một ngày có thể vượt ra ngoài trời đất.

Con người chính là một trong hàng tỷ sinh linh, bọn họ sống rải rác khắp nơi trên mặt đất.

Đã nhiều năm nay, Nam Lạc vẫn không hiểu tại sao trên thế giới này lại có con người, mà chính nó tại sao lại là con người. Đã chẳng có móng vuốt sắc bén để róc vỏ cây, lại chẳng có tốc độ nhanh hơn gió, ngay cả hàm răng có uy lực nhất cũng kém một trời một vực so với con bạch lang sống ở sau núi của bộ lạc.

“Nếu mình là một con sói thì tốt, có thể chạy nhanh hơn cả gió, lại có móng vuốt và răng sắc nhọn.” Trong lòng Nam Lạc vẫn thường ảo tưởng mình có thể tung hoành khắp núi sông giống như một con sói

"Một nhóm người đi xuyên qua cánh rừng âm u, một con bạch lang lặng lẽ ẩn núp trong chỗ tối. Khi nhóm người đi qua chỗ con sói núp, nó đột nhiên nhảy ra vồ ngã người đi cuối cùng, còn chưa kịp chạm đất, hàm răng trắng nhớn kia đã cắn phập vào cổ người đó. Bất kể người đó có giãy dụa,

vùng vẫy như thế nào cũng không thể thoát được, cuối cùng vẫn phải nhận kết cục chết chóc."

Từ khi Nam Lạc theo tộc nhân lên núi đi săn cho tới nay, không biết đã bao nhiêu lần nó được gặp những cảnh như vậy. Dù trong giấc mơ, Nam Lạc cũng không tài nào quên nổi ánh mắt con sói nhìn nó khi cắn cổ các tộc nhân - tàn nhẫn và tham lam.

"Chắc chắn nó muốn cắn chết mình nhất!" Lần đầu tiên Nam Lạc trông thấy bạch lang thì trong lòng nó đột nhiên xuất hiện cái cảm giác kỳ lạ đó. Thế cho nên nó mới luôn nghĩ giá mà nó là một con sói thì tốt, như vậy nó sẽ không phải sợ đối phương nữa.

“Nếu biến thành một con chim cũng không tệ, chẳng những không phải sợ con sói kia nữa, còn có thể bay tới những nơi thật xa thật xa xem ở đó có những gì, rồi bay lên đỉnh ngọn núi cao để xem thần tiên mà tế ti trưởng lão nói có hình dạng gì.”

Tế ti trưởng lão nói ông đã từng thấy có người bay trên trời, có người có thể trường sinh bất lão. Ông nói đó đều là nhờ tu luyện đạo pháp mới được như vậy. Nam Lạc hỏi tế ti vì sao ông không thể bay hay trường sinh bất lão. Tế ti trả lời rằng là vì hồi nhỏ ông quá lười, không chịu nỗ lực tu luyện. Thế là từ đó trở đi, Nam Lạc liền nỗ lực tu luyện, chẳng kể ngày đêm. Đôi lúc rỗi rảnh, nó lại ngồi trước cửa nhà ngẩng đầu lên nhìn trời, hy vọng mình có thể được may mắn như tế ti trưởng lão, trông thấy có người bay qua trên trời.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lớn lên, Nam Lạc không còn tin có người có thể bay trên trời nữa. Mắt hắn chỉ thấy con người dần dần già yếu đi thôi, thấy qua nhiều cái chết, nên cái suy nghĩ bay lượn trời xanh, trường sinh bất lão cũng dần lắng xuống trong hắn.

Có điều, nhờ việc tu luyện chẳng kể ngày đêm trong nhiều năm mà thực sự hắn đã trở thành người khỏe nhất trong tộc, tốc độ chạy cũng nhanh nhất, tuy hãy còn kém xa con bạch lang sống ở sau núi.

“Có lẽ những kẻ bay trên trời không phải là con người, không thì ít nhất cũng không phải con người giống mình.” Nam Lạc thường ngẩng đầu lên nhìn trời suy tư.

Hôm nay lại đến thời điểm săn bắn, Nam Lạc đi ở giữa nhóm mười chín người. Mặc dù hắn tự nhận mình là người chạy nhanh nhất, nhìn xa nhất và cũng khỏe nhất trong nhóm, nhưng người trong tộc đã thừa nhận hắn là người được chọn để tiếp nhận vị trí tể ti đời sau, nên mọi người dĩ nhiên phải bảo vệ hắn ở trong.

"Muội muội nói muốn có một con bạch hồ, không biết lần này có gặp được không nữa, nếu gặp được thì bất kể thế nào cũng phải bắt được về cho nó. Đỡ để nó gào khóc suốt ngày, nói Thủy nha đầu có mà sao nó không có."

Nam Lạc vừa đi vừa nghĩ, trong tay hắn cầm thanh pháp kiếm mà tể ti nói do sư phụ của ông truyền lại, nghe nói nó có thể đuổi ma quỷ tránh tai ương. Nghịch nó suốt một năm Nam Lạc vẫn chẳng nhận ra nó có điểm gì thần kỳ cả, chỉ thấy nó sắc bén hơn các vũ khí khác mà thôi.

Đột nhiên, Nam Lạc cảm thấy như có thứ gì đó đang nhìn mình chăm chăm.

Là bạch lang?

Nam Lạc giật thót bụng, hắn cảnh giác nhìn xung quanh, rừng cây rậm rạp bị gió thổi kêu rào rào, lắc lư tạo thành từng đợt sóng. Nhìn xuyên qua cành lá chỉ thấy được bóng tối vô tận, trong bóng tối như có vô số con bạch lang nằm ẩn náu, chúng đang dùng đôi mắt màu lục nhìn hắn chăm chăm.

Tuy Nam Lạc không phát hiện ra gì, nhưng cái cảm giác bị nhìn chăm chăm các lúc càng rõ ràng, càng lúc càng mạnh.

Vù...! Rào... rào...

Cây cối trong núi lắc lư như điên, một cơn gió mạnh không biết từ đâu thổi tới. Nam Lạc đứng không vững, chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển.

Đột nhiên một đôi vuốt đen nhánh chụp trúng vai Nam Lạc, móng vuốt rất sắc, thoáng cái đã đâm vào da thịt hần, khóa chặt xương vai lại. Hần đau đớn, còn chưa kịp kêu lên thì cả người đã bị kéo bay lên.

Bả vai đau đớn, lòng thấy sợ hãi, Nam Lạc ra sức vùng vẫy, nhưng hai tay do xương vai bị khóa nên không thể động đậy, chân lại đang lơ lửng không mượn được lực, nên hần chỉ có thể đá vung vẩy giữa không trung. Vừa vội vừa sợ, Nam Lạc cắn đôi vuốt đen nhanh đang khóa trên vai mình một cái thật mạnh, nhưng lại cảm thấy như đã cắn phải một chiếc gậy sắt, miệng tóe máu mà phải nhổ ra. Trên đôi vuốt kia ngoài dính một ít máu tươi ra, thì ngay cả một vết răng cũng không có.

Nam Lạc há hốc miệng, gió mạnh thộc thẳng vào miệng hần như nước lũ làm hần không thể nói năng gì. Nhìn xuống thấy các tộc nhân còn đang đuổi theo mình, ánh mắt hần bỗng như nhòe đi, không biết là do nước mắt hay là vì gió thổi nữa.

Càng lúc bay càng cao, Nam Lạc không còn nhìn rõ được gương mặt của các tộc nhân nữa. Đột nhiên, hần trông thấy con bạch lang đang lén lút bám theo sau bọn họ.

Hần cố gắng lên, gào thét điên cuồng, bấp chập cảm giác đau trên vai mà vung vẩy tay như điên, ngón tay chỉ về phía con sói. Nhưng các tộc nhân lại làm theo y chang hần. Biết bọn họ căn bản không nghe thấy gì, nhưng hần vẫn cố gào thét.

Trong mộng lung, tộc nhân trong núi đã dần hòa vào làm một thể với ngọn núi.

Một đám mây trắng lướt qua bên tai Nam Lạc, đây là cảm giác khi bay sao? Nhìn được thật xa, nếu có thể tự khống chế tốc độ và phương hướng nữa thì càng tốt. Chính bản thân Nam Lạc cũng không ngờ được giờ phút này mình lại có ý nghĩ như vậy, chẳng hề thấy sợ hãi mà lại có cảm giác chờ mong.

Trong mộng lung, Nam Lạc tựa hồ trông thấy bóng dáng bận rộn của những người trong tộc, cùng hình ảnh muội muội đang nhảy nhót khoanh đất trống.

Núi, sông. Mây trắng lướt qua trước mắt hắn, biến thành một đạo quang ảnh mộng ảo, hư hư thực thực như khói như tranh.

Giống như đã qua rất lâu, lại cảm giác mới chỉ là việc trong chốc lát.

Một vách núi thẳng tắp đâm thẳng vào trong mây xuất hiện trước mắt Nam Lạc.

Càng lúc càng gần, đúng là hắn đang bay về phía vách núi.

Khi còn cách mặt đất khoảng bốn năm mét, Nam Lạc bị ném cái rầm xuống đỉnh núi. Đang lúc không đề phòng, lại bị ném mạnh xuống nền đất rắn chắc, Nam Lạc cảm thấy xương cốt cả người như nứt ra, nhất thời đau tới mức không thở nổi.

Đỉnh núi màu xám tro, khá bằng phẳng, ở cách chỗ Nam Lạc không xa có một cung điện rất to, cả cung điện đều màu xám, hắn còn mơ hồ thấy được một tầng sáng màu đen bao phủ, nhưng khi nhìn kỹ thì lại chẳng thấy gì nữa cả. Nam Lạc cuối cùng cũng hít thở bình thường lại, hắn nhìn tất cả mọi thứ trước mắt. Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ là trên đời lại có

loại nhà cửa này, so với những căn phòng xây bằng gỗ trong bộ tộc hãn thì to hơn nhiều.

Tất cả biến đổi quá nhanh, Nam Lạc chỉ nhìn lướt qua mọi thứ trên đỉnh núi một lần, điều hãn muốn biết nhất bây giờ chính là kẻ đã bắt mình rốt cục là quái vật gì. Hãn quay đầu lại, chỉ thấy có một người mặc quần áo đen đang đứng ở phía kia lạnh lùng nhìn hãn.

Nam Lạc chỉ liếc người đó một cái rồi vội dời mắt đi chỗ khác, nhưng trong đầu hãn lại bị ánh mắt tàn khốc lạnh lùng kia ám ảnh, cái cảm giác này giống hệt như lúc hãn bị con bạch lang nhìn vậy.

Nam Lạc cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

"Đây chính là người mà tế ti nói có thể bay sao, quả nhiên y không giống con người chúng ta. Nếu là con người thì sao lại có đôi vuốt như vậy." Nam Lạc lén nhìn xuống chân người kia, chỉ thấy người này có một đôi chân giống hệt của hãn, đang đi đôi giày màu đen có thêu tơ vàng ở bên, chứ chẳng có móng vuốt nào cả. Nam Lạc không tài nào hiểu nổi.

Người áo đen đột nhiên đi lướt qua Nam Lạc, bước thêm mấy bước rồi lại quay lại nhìn hãn.

Nam Lạc đoán là y muốn hãn đi theo y, hãn cố nhịn cảm giác đau đớn khắp người mà đứng dậy, khập khà khập khiễng bước theo y.

Khi đi lại gần mới thấy mặt ngoài cửa chính của tòa nhà quái dị lại có một tầng ánh sáng màu xanh, người kia giơ tay lên, một ánh sáng xanh khác xuất hiện, xoẹt qua cánh cửa. Ánh sáng xanh biến mất, cánh cửa đen kịt lặng lẽ mở ra.

Nam Lạc dè dặt bước qua cánh cửa, khi hãn quay đầu nhìn thì cánh cửa đã im lặng đóng lại, ánh sáng xanh tiếp tục xoay chuyển.

"Tam thái tử, ngài đã về rồi."

Nam Lạc nghe thấy có một giọng nói già nua vọng tới thì ngoảnh đầu nhìn lại. Không biết từ khi nào có một lão già tóc trắng đứng cung kính trước kẻ đã bắt hắn, hắn nghĩ thầm:"Không ngờ tên kia còn là tam thái tử gì đó."

"Những tên kia khỏe cả chứ?" Tam thái tử dừng dừng hỏi.

"Ngoài mấy đứa muốn bỏ trốn đã bị giết chết ra, bây giờ tất cả đều ngoan ngoãn tu luyện rồi." Lão già tóc trắng cúi đầu trả lời.

"Tên này ta gặp được trên đường về, thân thể không tệ lắm, người dẫn hắn qua đó đi." Tam thái tử kia nói xong liền rời đi, không thèm quay đầu nhìn lấy một cái.

Nam Lạc nghe cuộc nói chuyện của bọn họ thì nghĩ thầm: Chẳng lẽ những người bọn họ nhắc tới cũng bị vô cớ bắt về giống như mình. Hắn muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không dám, cũng không biết phải nói cái gì.

"Từ hôm nay trở đi, người được gọi là Thập Cửu, đi theo ta." Sau khi tam thiếu gia kia rời đi, mặc dù giọng nói của lão già tóc trắng kia không thay đổi nhiều, nhưng điệu bộ lại khác hoàn toàn, thái độ đã biến thành kẻ bề trên nhìn kẻ bề dưới.

Nam Lạc vốn định hỏi lão già tóc trắng là tại sao lại bắt mình về đây, nhưng nhìn thấy điệu bộ của lão là hắn không tài nào mở miệng hỏi được.

Nam Lạc tập tễnh đi theo lão già, rất nhanh, hai người đến một khoảng sân trống trải. Vừa nhìn thấy cảnh trong sân, Nam Lạc liền khiếp sợ vô cùng, chỉ thấy ở giữa sân trống có một lồng giam bằng sắt cực lớn, bên cạnh nó là một chiếc lồng sắt khác nhỏ hơn rất nhiều, và giam giữ trong lồng đều là những người giống hắn.

Đây là trực giác của Nam Lạc, theo cuộc nói chuyện vừa nãy hẳn nghe được, hẳn đoán những người bị giam trong lồng đều là loại người giống hẳn, chứ không phải loại người giống tên tam thiếu gia và lão già tóc trắng kia.

Khi lão già tóc trắng dẫn Nam Lạc đi đến gần, một tên có vẻ chuyên trông coi tới đón họ. Tên này ăn mặc giống như tam thiếu gia, cũng mặc đồ đen, chỉ khác là chiếc áo bào đen của tên này có thêm một cái mũ trùm kín đầu, nên không nhìn rõ được mặt mũi.

Những người trong lồng giam có số ít liếc qua Nam Lạc một cái rồi thôi, còn phần nhiều thì cứ ngồi im, ngay cả mắt cũng không thèm mở.

Bọn họ ai nấy quần áo rách rưới, đầu tóc rối bời, nhưng lại nhắm nghiền mắt, giống như đang tu luyện vậy.

"Tên này mới tới, là Thập Cửu, người nói rõ cho hẳn hiểu, đừng để lãng phí đấy." Lão già tóc trắng nói với tên áo đen đang cung kính đón họ.

"Vâng!" Tên áo đen cúi đầu nhận lệnh, giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả tam thái tử.

Lão già tóc trắng rời đi, giống hệt như tam thiếu gia, lão cũng không thèm ngoảnh lại nhìn Nam Lạc đến một lần, hành vi của hai người không ngờ lại giống nhau đến thế.

Nam Lạc không có thời gian để cảm khái, bởi vì tên áo đen đã ngẩng đầu lên nhìn hẳn. Chỉ thấy tên này mắt hẹp nhỏ, miệng mỏng mà nhọn. Nam Lạc đột nhiên nhớ tới một lần hẳn đi săn, đã trông thấy một con chim ưng đậu trên tảng đá, ánh mắt của con chim ưng đó hao hao giống ánh mắt của tên áo đen này, hình như trong đó có ẩn chứa một vẻ hung tàn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lòng Giam Của Yêu Quái

"Ta gọi là Ưng Cửu, là người trông coi lồng giam. Người phải nhớ kỹ rằng không nên cố gắng chạy trốn, hành động như vậy chính là muốn chết, chẳng khác nào tự sát cả."

Nam Lạc cũng muốn hỏi thử xem là đã xảy ra chuyện gì mà lại bắt mình đến đây và bắt mình với mục đích gì. Nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Ưng Cửu giơ một ngón tay hướng lên trán của mình.

Ngón tay nhỏ gầy trơ xương, móng tay lại đen như một con dao khiến cho Nam Lạc sợ hãi vô cùng, hẳn rất muốn tránh khỏi ngón tay ấy nhưng không biết từ bao giờ thân thể đã chết cứng, không thể di chuyển được. Hẳn có thể cảm giác được móng tay đen thùi ấy đang vẽ lên trán khiến hẳn đau nhức vô cùng, sự đau đớn thâm nhập vào tận linh hồn. Máu tươi từ trên trán chảy xuống gương mặt của Nam Lạc. Đột nhiên hẳn có thể cảm giác rõ ràng người đó đang khắc số '19' lên trán. Một loại cảm xúc si nhục dâng trào trong lòng che khuất đi sự đau đớn khó chịu ban đầu ấy.

Cuối cùng thì ngón tay gầy trơ xương kia cũng dừng lại. Hiện trong mắt của Nam Lạc đã tràn đầy tơ máu, dấu vết trên trán đã rất rõ ràng.

Đôi tay khô đen của Ưng Cửu vừa lộn liền xuất hiện một khối ngọc trắng tinh có chiều rộng vừa vặn với cái trán. Ưng Cửu đập mạnh khối ngọc đó vào trán của Nam Lạc. Nam Lạc chỉ cảm giác màu vàng vừa lóe lên liền bao phủ khối ngọc rồi cả hai đã biến mất.

Đột nhiên Nam Lạc có thể cảm giác được thân thể đã cử động lại được.

Tay phải hấn đánh mạnh ra ngoài. Nam Lạc muốn đưa đôi mắt Ưng Cửu đánh thành gấu trúc rồi bẻ gãy hai tay. Chưa bao giờ hấn có ý nghĩ đánh giết người như vậy bao giờ cả.

Hấn như lấy hết tất cả lực lượng từ lúc rời khỏi bụng mẹ đến giờ để đánh người. Hiện tại trong lòng hấn đã hận người này vượt qua cả con bạch lang kia rồi.

"Bang..." Nam Lạc bị một bàn chân đá mạnh vào bụng khiến hấn bay lên giữ không trung rồi đập mạnh vào một cái lồng giam bằng sắt kia, 'ầm' một tiếng rồi tiếp đất chẳng 'thân mật' tí nào cả.

Đau đớn như dao cắt vào da thịt khiến cho hấn không còn tí sức lực nào để đứng lên cả, chỉ biết giương đôi mắt nhìn Ưng Cửu đang đi đến. Hấn cố gượng ép cơ thể để cho bản thân có thể đứng thẳng lưng lên nhưng mà vô cùng gian nan, cho dù có cố như thế nào đi nữa cũng không thể thành công.

Ưng Cửu vẫn mang một khuôn mặt lạnh lùng như vừa mới gặp như là mang theo một cái mặt nạ không hề có chút cảm xúc gì. Hấn cúi xuống cầm một chân của Nam Lạc kéo lê trên mặt đất hướng tới một cái lồng giam.

'Bịch' một tiếng, Nam Lạc đã bị Ưng Cửu cầm một chân kia ném vào trong lồng, tiếp theo là một loạt âm thanh 'két két' do cánh cửa đang được đóng lại.

Nam Lạc ngã nhào trên đất, khóe miệng cắn chặt lại do chịu sự đau đớn, từng vệt máu chảy từ trong miệng ra nhưng lại không hề lên tiếng.

'Ba' một tiếng, một cái ngọc giản màu trắng bị Ưng Cửu ném xuống mặt đất. Nam Lạc có thể thấy rõ trên đó có khắc hai chữ - Thập Cửu (十九)

"Trong ngọc giản có đạo quyết mà người phải tu luyện. Tất cả mọi người đều như nhau, người chỉ cần đặt ngọc giản lên trán rồi theo nó mà làm là

được." Ưng Cửu nhìn Nam Lạc: "Loài người các người có thể đến được nơi đây là một chuyện rất vinh quang. Không nên cố gắng phản kháng, như vậy sẽ chết một cách rất mất giá trị!"

Âm thanh cùng với vẻ mặt của hắn giống hệt nhau - Lạnh lùng như một tảng băng. Hắn vừa dứt lời thì cũng giống như là Tam Thiếu Gia cùng với lão già tóc bạc kia liền xoay người rời khỏi. Ngay cả ý tứ nghe Nam Lạc nói chuyện cũng không hề có.

Đột nhiên Nam Lạc cảm giác được bóng lưng của ba người có chút giống nhau. Từ đầu tới bây giờ Nam Lạc không hề lên tiếng. Tựa như là một người thuận tay giữ sạch bụi trên ống tay áo vậy. Chẳng lẽ còn muốn nói chuyện với tro bụi sao?

Bầu trời vẫn màu xanh nhưng trong gió lại mang theo một sự lạnh lùng khiến cho trái tim muốn ngưng đập.

Vách núi cô độc đứng vững như một quân vương khinh miệt nhìn xuống mặt đất bên dưới, tùy ý ngạo mạn nhưng sinh linh nhỏ nhoi trên mặt đất.

Sự đau đớn trong trái tim dần dần biến mất, hình dáng như con tôm lột của hắn cũng từ từ thả lỏng lại. Đôi mắt của hắn đã tận lực muốn tránh khỏi tảng đá màu trắng có khắc hai chữ 'Thập Cửu' bằng máu kia đi nhưng không sao làm được. Cho dù có nhắm mắt lại thì tảng đá đó vẫn xuất hiện trong đầu.

Một trận gió thổi đến khiến cho Nam Lạc cảm giác trên đầu có chút ngứa ngứa, hắn vội vàng lấy tay sờ thử nhưng cảm giác trên đầu có một vài chỗ trơn láng vô cùng.

Chậm rãi ngồi dậy rồi quay đầu quan sát xung quanh, hắn chỉ thấy mình đang ở trong một cái lồng giam. Trong lồng có ba người ngồi tạo thành hình tam giác. Một người trong đó đang nhắm mắt tu luyện như chưa từng

để ý đến những việc vừa xảy ra. Nam Lạc nhìn xuyên qua mái tóc lù xù trên trán thì có thể thấy rõ hai chữ màu vàng - Thập Lục.

Đột nhiên trong lòng hắn không rõ vì sao lại sinh ra cảm giác chán ghét đến Thập Lục. Nam Lạc có thể khẳng định rằng người kia hiện đang tu luyện đạo quyết trong ngọc giản.

Hai người còn lại có thân hình nhỏ yếu. Khi ánh mắt của Nam Lạc ngó qua thì một trong hai người lập tức tránh đi như một con thỏ bị hù dọa, dường như nó sợ tất cả những sự vật xa lạ vậy. Hắn tựa đầu lên gối, còn hai tay bó chặt chân lại. Vẫn len lén nhìn Nam Lạc nhưng Nam Lạc vẫn không thấy rõ trên trán của hắn là chữ gì.

Người còn lại có thân hình cao lớn, so với Nam Lạc còn muốn cao hơn không ít nhưng hắn không hề chú ý đến ánh mắt của Nam Lạc mà chỉ âm thầm đánh giá Nam Lạc từ trên xuống dưới. Trên trán của hắn đen thui nhưng có một vài chỗ có màu khác lạ. Nam Lạc không thể nhìn rõ đó là chữ gì. Hắn đoán rằng là do người kại cố ý dùng đất hoặc thứ gì đó che đi chữ số trên trán lại.

"Hai người bọn họ chẳng lẽ là Thập Thất và Thập Bát sao?"

Nam Lạc bắt chước bọn họ tựa lưng vào lồng giam, hắn cảm giác rằng dường như chỉ có như vậy mới an toàn.

Đôi mắt của hắn lại rơi trên ngọc giản kia, nhìn vào hai chữ trên ngọc giản có màu máu khiến cho đôi mắt của hắn có chút nhói đau. Trong lòng đã quyết định cho dù có chết cũng không đụng chạm vào khối ngọc giản đó làm gì. Quay đầu nhìn lại Thập Lục đang tu luyện kia ngày càng chán ghét hơn.

Nam Lạc đang vùi đầu vào gối thì đột nhiên một âm thanh cứng ngắt. Ngẩng đầu lên thì phát hiện người đến chính là Ưng Cửu.

"Đây là Ích Cốc Đan, ăn vào có thể đảm bảo trong một tháng người sẽ không đói bụng." Ứng Cửu không biết xuất hiện ở bên ngoài lồng giam. Vẫn với gương mặt đông cứng và giọng nói chói tai kia.

Một viên đan dược màu vàng rực được Ứng Cửu vứt vào trong lỗ trên mặt đất rồi dừng lại ở trước mặt của Nam Lạc. Viên Ích Cốc Đan này làm cho Nam Lạc nhớ đến hai chữ màu vàng trên trán của mình.

Ứng Cửu sau khi ném viên đan dược đó liền rời khỏi, Nam Lạc không chú ý đến hắn đi đâu mà chỉ đưa mắt nhìn quanh. Tòa cung điện nguy nga ở xa xa như có một đôi mắt đang nhìn mình, còn viên đan dược màu vàng trên mặt đất cũng như đang quan sát mình một cách chế giễu.

Thời gian như đình chỉ hoặc là nhanh đến nỗi khiến cho Nam Lạc không còn phân biệt được đang là mộng hay là sự thật nữa.

Đột nhiên bầu trời tối đen lại.

Nam Lạc ngẩn đầu nhưng không nhìn thấy mặt trời, cứ như rằng mặt trời sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây vậy. Một đám mây đen thật lớn đột nhiên xuất hiện ở trên lồng giam.

Đột nhiên từng tia chớp xuất hiện trên tầng mây khiến cho bầu trời lúc sáng lúc tối.

Một tia chớp không tiếng động đánh thẳng xuống khiến cho đầu óc Nam Lạc nổ tung, cả người mất đi năng lực suy nghĩ, trong tai chỉ còn âm thanh ầm ầm. Mọi suy nghĩ của hắn bây giờ rất chậm chạp.

Thân thể của Nam Lạc trong nháy mắt bị tia chớp đánh trúng liền bị đánh bay vào trong lồng giam, hai tay hai chân không ngừng run rẩy.

Ầm! Lại thêm một tiếng vang lên kèm theo nước mưa trút xuống. Từng hạt nước mưa lạnh như băng khiến cho Nam Lạc bừng tỉnh. Hắn muốn bò

lên nhưng lại phát hiện tay chân mình không còn cảm giác nữa, mặc dù hẳn đã rất cố gắng nhưng hai tay hai chân vẫn run rẩy không ngừng. Trong lòng Nam Lạc sợ hãi muốn há miệng ra thở nhưng thay vì hít vào không khí thì những dòng nước đọng trên tảng đá chảy miệng mũi của hẳn.

Từng tia chớp trên bầu trời vẫn chọt lóe lên liên tục, lúc tối lúc sáng nhưng cũng đủ cho Nam Lạc nhìn thấy rõ ba người còn lại trong lồng giam đang nhìn mình với ánh mắt cười nhạo và hả hê vô cùng.

Mặc dù Nam Lạc bị tia chớp đánh trúng khiến toàn thân tê dại phải nằm trên mặt đất không thể di chuyển nhưng Nam Lạc vẫn còn có thể cảm giác được nước mưa lạnh thấy xương. Không biết có phải ảo giác không nhưng hẳn lại có cảm giác như nước mưa lạnh lưng kia lại như là rất nhiều châm đâm vào trong thân thể. Ban ngày ấm áp như xuân nhưng hiện tại lại như là gió rét của mùa đông lạnh giá.

"Cho ta chết đi, chết đi. Một khi đã chết thì không còn thống khổ nữa, không còn chịu đựng sự sỉ nhục này. Cho ta chết đi..." Đây chính là ý nghĩ duy nhất của Nam Lạc lúc này. Cuối cùng hẳn vẫn không còn biết là tỉnh hay mê, đối với cảm giác bên ngoài thậm chí là suy nghĩ đều bị tê liệt.

Ban đêm mặt dù có vẻ rất dài nhưng cuối cùng cũng trôi qua, ánh mặt trời từ phía đông truyền đến mang theo sự ấm áp khiến cho Nam Lạc bừng tỉnh.

Buổi tối qua hẳn tưởng rằng mình phải chết nhưng cố gắng giãy dụa trở về vị trí cũ. Ba người trong lồng vẫn không thay đổi vị trí. Thập Lục vẫn tu luyện như cũ, còn tên có bộ dáng nhát gan kia trên trán có hai chữ là Thập Thất. Do đêm qua mưa lớn khiến cho quần áo hẳn ẩm ướt nên Nam Lạc cảm giác thân hình của hẳn nhỏ gầy đi chút nữa.

Còn người luôn nhìn mình chính là Thập Bát. Ngày hôm qua trên mặt hẳn bị xát một tầng đen thui nhưng cơn mưa đêm qua khiến cho gương mặt

hắn được tẩy rửa sạch sẽ lộ ra chữ số trên trán.

Nhìn qua lồng giam ở đối diện thì hắn thấy được những người kia đang ngồi tu luyện giống như là Thập Lục. Trong lòng Nam Lạc khinh thường, chán ghét vô cùng. Cho dù các người tu luyện cao thế nào đi nữa cũng bị nhốt ở trong lồng này cả thôi. Cùng với nuôi súc sinh có gì khác chứ?

Tốt hơn hết là cứ chờ chết là xong.

Rất nhanh mặt trời đã mọc lên đến giữa bầu trời tỏa ra ánh nắng ấm áp.

Cảm giác lạnh thấu xương tối qua khiến cho Nam Lạc sợ hãi vô cùng. Mặt trời bây giờ lại giống như là đang nướng hắn làm mồ hôi chảy đầm đìa. Ba người Thập Lục, Thập Thất, Thập Bát cũng ngồi ngay ngắn mà tu luyện. Dường như là tu luyện có thể chống đỡ được sự nóng bức chết người kia, ngay cả Thập Thất, Thập Bát đều đi tu luyện.

Nam Lạc nhìn thấy rõ ràng mồ hôi ở trên trán của hai người đó ít hơn bản thân mình rất nhiều.

Nam Lạc nhìn thoáng qua tấm ngọc giản nằm trên mặt đất kia nhưng rất nhanh đã dời đi ánh mắt của hắn.

Đột nhiên bụng quặn đau do bị đói. Từ ngày hôm qua bị bắt đến nơi đây hắn không có ăn gì cả. Thân thể phàm nhân thì sao mà không đói được chứ, nhưng hắn lại không ăn viên đan dược Ích Cốc Đan có thể khiến người ta trong một tháng không đói kia.

Kiên cường không nhìn đến viên đan dược màu vàng ấy, phảng phất như khi mình ăn viên đan dược ấy vào thì sẽ giống như những người này, bị người ta nuôi dưỡng chứ không phải là con người nữa rồi.

Mồ hôi chảy xuống cuồn cuộn nhưng cũng nhanh chóng bốc hơi mang theo tinh khí thần của Nam Lạc.

Từng giây từng giây trôi qua, khi mặt trời lặn thì Nam Lạc cũng ngã ngục, ngay cả khí lực bảo trì cơ thể ngồi vững cũng không đủ mà phải ngã vào sàn nhà nóng bỏng kia. Cách đó không xa chính là viên đan dược giúp người ta khỏi đói và ngọc giản chống đỡ nóng lạnh của không khí xung quanh.

Nam Lạc cảm giác thân thể của hắn đã yếu đi rất nhiều, toàn thân không có một chút khí lực nào cả.

Màn đêm lại đến, trên tảng đá lại lạnh nhưng bằng, dường như phía dưới sàn nhà là một cái động không đáy căn nuốt sạch sẽ nhiệt độ trên này. Chỉ trong nháy mắt thôi mà nhiệt độ giảm xuống không ngừng, cái rét lạnh từ dưới nền đất thấm thấu lên trên.

Ban đêm rét lạnh không gió, không trăng, không sao. Tất cả chỉ có một màu đen thuần khiết. Nam Lạc có thể thấy rõ viên đan dược màu vàng rực rỡ cùng với ngọc giản màu trắng kia. Trên ngọc giản có khắc hai chữ màu đỏ rực - Thập Cửu.

Nam Lạc nhắm mắt lại để bản thân không nhìn đến hai vật đó. Trong khi hắn nhắm mắt lại thì cảm giác ở lông mi có một vật gì mềm mại, lạnh lẽo từ trong khóe mắt chảy ra...

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Âm Dương Bốn Mùa

Sắc trời sáng tỏ, khoảng sân trống giờ đã bị phủ ngập bởi tuyết trắng. Trong cái lồng giam nhỏ, Thập Lục vẫn ngồi im tu luyện, Thập Thất co ro thành một đống, thi thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Nam Lạc bị lấp dưới tuyết. Thập Bát thì ngồi xồm bên cạnh, cẩn thận quan sát như đang nghiên cứu xem hãn đã chết hay chưa.

Cửa lồng mở ra, Ứng Cửu đi vào, bước chân cứng ngắc và lạnh giá giống như lớp băng tuyết trên mặt đất vậy.

Y đi thẳng về phía Nam Lạc, Thập Bát vội tránh ra, miệng lẩm bẩm: "Chết rồi, lại chết rồi, đưa thứ mười."

Ứng Cửu dùng chân đá Nam Lạc ra khỏi đống tuyết xong liếc qua hãn một cái. Hình như y xác định Nam Lạc đã chết, nên cầm lấy một chân của hãn rồi lôi ra ngoài giống như lúc lôi hãn vào trong vậy, để lại một vết mờ trên nền tuyết trắng. Khi đang mở cửa lồng, y đột nhiên dừng lại, thả chân Nam Lạc ra cho rơi xuống đất đánh bịch một cái.

"Hóa ra đã tu luyện qua đạo quyết, tiếc là còn quá thấp kém. Nhưng dù sao vẫn còn sống, coi như là trời cao ban ân cho người đi. Người muốn tìm cách tự sát không ai có thể cứu được người, nhưng ta khuyên người một câu: Hãy biết quý trọng tính mạng của mình, bởi vì tính mạng đấy không chỉ thuộc về một mình người đâu, hãy nghĩ tới người thân của người đi! Chỉ cần còn sống là có hy vọng, rồi sẽ có một ngày được rời khỏi cái lồng này."

Khuôn mặt Ứng Cửu vẫn cứ trơ trơ, không ai có thể đoán được tâm trạng y qua khuôn mặt đó. Chỉ khi y nói xong câu cuối cùng, nhờ vẻ xuất thần ngẩng nhìn trời cao, người ta mới nhận ra rằng nội tâm của y không hề lạnh lẽo giống như khuôn mặt.

Nam Lạc cảm thấy mình như đang phiêu bạt trong một không gian tăm tối trống trải, không biết đường đi lối về, không biết phải tới đâu. Dần dần, ý thức của Nam Lạc cũng trở nên mơ hồ, đúng vào lúc này, một giọng nói như mộng như ảo vang khắp không gian trống trải đấy. Nam Lạc nương theo giọng nói, thoát ra khỏi nơi tối tăm kia. Khi hăn mở bừng mắt ra, chỉ kịp thấy bóng lưng cô độc của Ứng Cửu dần đi xa.

...

Nam Lạc run rẩy móc viên Ích Cốc đan màu vàng chói mắt ra khỏi lớp tuyết, nhưng hăn không tài nào bỏ viên đan dược vào trong miệng được. Cứ mỗi lần cầm đan dược định cho vào miệng thì lại để rơi xuống đất. Trước ánh mắt kinh ngạc của Thập Thất, Thập Bát, Nam Lạc bò tới cạnh viên Ích Cốc đan, dùng miệng cắn lấy viên đan dược trên mặt đất một cách khó khăn, sau đó vợ lấy một nắm tuyết bỏ vào miệng mà nhai nuốt, khiến cho Thập Thất, Thập Bát cảm thấy được sự tàn khốc.

Thập Bát nhìn chăm chăm Nam Lạc - kẻ đã sống lại như kỳ tích - cho thỏa lòng hiếu kỳ, ngay cả Thập Thất cũng lén lút nhìn sang dưới mái tóc rối bù xù. Trong mắt bọn họ, Nam Lạc không giống như vô số kẻ quật cường rồi bỏ mạng trước kia, không phải vì hăn đã tu luyện qua loại công pháp gì gì đó, mà khác biệt lớn nhất chính là ở lòng kiên trì và sự thay đổi.

Ăn xong Ích Cốc đan, Nam Lạc nằm lăn ra trên nền tuyết, gió lạnh thấu xương, mặt hăn bây giờ đã có chút huyết sắc, không còn trắng bệch như trước nữa.

Chân tay hăn vươn thẳng, eo cũng duỗi thẳng, đầu thì áp sát vào mặt đất.

Ích Cốc đan vào miệng liền hóa thành một dòng nước ấm thấm vào lục phủ ngũ tạng, khiến Nam Lạc cảm thấy cả người mát mẻ, sảng khoái vô cùng. Nếu so sánh với cảm giác của một giây về trước, thì quả thật một ở thiên đường một dưới địa ngục.

Một lát sau, Nam Lạc nhặt khối ngọc giản ra khỏi lớp tuyết, căn cho hai chữ Thập Cửu màu đỏ tươi đối xứng với trán mình rồi áp khối ngọc lại, xong thì cứ nằm lẩn ra giữa cái lồng, không động đậy gì nữa, bất kể là mưa to gió lớn hay là khô hanh nóng nực, hẵn vẫn cứ nằm như thế.

Nam Lạc không tài nào hiểu nổi tại sao trong cái lồng có mấy ngày mà biến ra đủ thời tiết cả bốn mùa trong năm. Tế ti trưởng lão đã từng kể cho hẵn biết các thần tiên trong núi không chỉ có khả năng phi thiên độn địa, mà còn có thể nuốt mây nhả sương, khống chế thời tiết. Trước kia Nam Lạc không tin, đến giờ cũng vẫn chưa hiểu rõ.

Thời tiết cứ thay đổi, một lát là trời trong nắng ấm, một lát lại mưa gió ùng ùng, băng tuyết và nắng nóng cứ đan xen với nhau.

Hôm nay, Ưng Cửu đột nhiên mở cửa lồng ra, nói: "Thập Lục ra ngoài."

Thập Lục mở mắt ra, đứng lên, liếc mắt nhìn Nam Lạc đang nằm ở giữa lồng rồi rời đi.

Vài ngày sau, Thập Thất rời đi.

Lại qua mấy ngày nữa, Thập Bát cũng bị Ưng Cửu gọi đi nốt.

Khối ngọc giản tượng trưng cho sự sỉ nhục được Nam Lạc dán lên trên trán đột nhiên phát ra một thứ ánh sáng màu xanh, bao phủ cả người Nam Lạc vào bên trong.

Nam Lạc chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, trước tiên chảy vào trong đan điền của hẵn, sau đó chậm rãi lan ra tứ

chi...

Đạo quyết này chẳng qua chỉ là bản đơn giản đã được sửa chữa mà thôi, trong ngọc giản có phong ấn một đạo linh dẫn, sẽ thông qua hai chữ trên trán Nam Lạc để truyền vào cảm giác, trực tiếp hình thành một bức tu luyện đồ trong cơ thể hắn. Không cần phải thông hiểu, chỉ cần quen thuộc lối đi của linh dẫn trong kinh mạch, sau đó ngày ngày tu luyện là được.

Bức tu luyện đồ này phức tạp hơn những thứ Nam Lạc đã được học trong bộ lạc nhiều, nhiều nhánh chạy đến cả tứ chi, trong khi thuật thổ nạp hắn được học khi trước chỉ quanh quanh trong vùng ngực bụng mà thôi.

Một lần rồi lại một lần, cứ qua mỗi lần là lại có một luồng khí theo nhịp hô hấp chạy vào trong cơ thể, tuần hoàn trong đó. Cơ thể vốn đã mất gần hết sức sống nay chậm rãi hồi phục. Nam Lạc tựa hồ cảm giác được mỗi bắp thịt đều đang đập theo một nhịp vậy.

Ngày rồi đến đêm, lạnh thay thế nóng, thời gian cứ lặng lẽ trôi đi...

Khi Nam Lạc tỉnh lại thì thời tiết đang là nắng ấm, nhưng trong cái lồng chỉ còn có một mình hắn. Chẳng những Thập Lục đã rời đi, mà ngay cả Thập Thất, Thập Bát cũng đi mất, cả lồng giam chỉ còn lại có một mình hắn.

Cho đến bây giờ Nam Lạc vẫn chưa hiểu tại sao mình lại bị bắt đến đây, càng không biết sau này rồi sẽ thế nào. Đám người kia vừa cho Ích Cốc đan lại vừa cho pháp quyết tu luyện, hình như cũng không phải muốn giết bọn hắn, vậy rốt cục đám người đó muốn làm gì.

Nam Lạc nhìn sang cái lồng giam lớn ở bên cạnh, lòng thầm suy đoán có thể Thập Lục, Thập Thất, Thập Bát đang ở trong đó, hắn nhìn thật kỹ xem ba người họ có đấy không. Nhưng do tất cả mọi người đều ngồi xuống tu luyện, hơn nữa đầu tóc ai cũng bù xù, nên không thể phân biệt được ai với ai, càng không nói tới việc nhìn chữ trên trán bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Nam Lạc ngồi tựa lưng vào lưới sắt ở thành lồng giam, ngẩng đầu lên nhìn trời. Thời tiết hôm nay khá sáng sủa, trời xanh mây trắng bay, thi thoảng lại có đàn chim bay lướt qua.

Nam Lạc cứ nhìn ngơ ngẩn, hẳn từng muốn chết, nhưng những lời của Ưng Cửu đã giúp hẳn tỉnh ngộ, còn sống là còn hy vọng, cuối cùng sẽ có một ngày có cơ hội thoát khỏi lồng giam này. Trong lúc hết hoảng, hẳn tựa hồ lại thấy được hình ảnh muội muội mình đang vui vẻ nhảy nhót đằng sau hàng rào của bộ lạc. Hẳn không thể bắt cho nó một con bạch hồ, có lẽ cũng không thể trở về nữa, nó chắc sẽ khóc đây! Mà không đâu, con bé từ nhỏ đã hiểu chuyện mà...

Có một con chim lớn đang lượn vòng trên trời, Nam Lạc nheo mắt nhìn, lúc này hẳn mới phát hiện ra thị lực của bản thân đã tốt hơn trước nhiều, khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nhìn rõ con chim, chứ không phải thấy một điểm đen như trước nữa. Đó là một con chim ưng. Nam Lạc hơi ngạc nhiên với việc mình nhận ra đó là con ưng, hẳn nhìn vô thức, trong tâm không khỏi xuất hiện cảm giác con ưng đó cũng đang chăm chú nhìn hẳn.

Dời mắt đi, thở dài một hơi, Nam Lạc cố xua cái cảm giác kỳ lạ đó ra khỏi đầu. Hẳn lại ngồi xuống, xếp bằng, tiếp tục tu luyện. Mặc dù Nam Lạc không biết sau này sẽ ra sao, nhưng cũng lờ mờ đoán ra được là tu luyện đạo quyết này chính là nhân tố quyết định cho sự sống còn của mình. Hay ít nhất là nếu không tu luyện đạo quyết này, thời tiết trong lồng cũng đủ lấy mạng của hẳn.

Thời gian rục rờ qua trong nháy mắt.

Nam Lạc không biết đã qua bao nhiêu lâu rồi, hẳn chỉ muốn dành hết thời gian để tu luyện, giống như tên Thập Lục hẳn gặp khi vừa mới vào đây vậy. Hẳn cũng không muốn nhớ đến việc lúc đó mình đã tỏ ra khinh thường Thập Lục tới mức nào.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Đây là một vách núi lẻ loi, từ dưới vách nhìn lên thì tưởng như cái vách nối liền với trời xanh, từ xa nhìn lại thì thấy vách núi đứng sừng sững trong mây. Nhưng trên vách núi lẻ loi đó, lại có một tòa cung điện khác với thế giới phàm trần.

Ở phàm trần, núi xanh, đầm lầy, sông suối chằng chịt, ao hồ điểm tô.

Con người sống rải rác ở các nơi, lấy cây cối để dựng trại, săn bắn dã thú trong núi làm thức ăn, sống thành tộc, làm việc theo số đông, là một trong những sinh linh có số lượng đông nhất của thế gian. Số lượng tuy nhiều, nhưng từ khi sinh ra đã yếu ớt, không có năng lực gì đặc biệt, khi đi săn mồi thì chỉ có dựa vào số đông mới giành được chiến thắng.

Chẳng là mấy năm gần đây, có những người tài trí trác tuyệt lại tự ngộ ra được phép tắc tu luyện, có thể đăng vân giá vụ, ăn gió uống sương. Trong loài người cũng đồn đại rằng trên núi có thần tiên ở, chỉ cần lên được những ngọn núi bị mây mờ bao phủ đó, đến trước nơi ở của thần tiên, thì có thể bái sư để học tập phép tu luyện.

Có điều bao nhiêu năm rồi chỉ thấy người ta lên núi, chứ chưa thấy một ai từ trong núi trở về bộ tộc của mình cả.

Trong cung điện trên vách núi lẻ loi kia, trên khoảng đất trống rộng rãi ở phía sau cùng, có hai chiếc lồng sắt một lớn một nhỏ, chiếc lồng lớn nhất hơn mười người, còn chiếc nhỏ chỉ nhất đúng một người.

Thời tiết trên cái vách núi bị mây bao phủ này thay đổi rất kỳ lạ, bốn mùa trong năm lại diễn ra đan xen với nhau chỉ trong vài ngày.

Nam Lạc chính đang tu luyện pháp quyết luyện khí bị khắc trong cơ thể trong cái thời tiết lúc thì lạnh như băng, lúc thì nóng như lửa ấy.

Tiếng mở cánh cửa sắt vang lên đánh thức hẳn.

Ứng Cửu đứng ở cửa, nói với cái giọng lạnh lạnh chói tai: "Thời gian một tháng đã hết rồi."

Nam Lạc nhìn đôi mắt giống như mắt chim ưng đó, rồi lại vội vàng né tránh, giống như đôi mắt đó có thể thấy hết được nội tâm của người khác vậy.

Nam Lạc đoán ý của Ứng Cửu là muốn chuyển hẳn sang chiếc lồng lớn ở bên cạnh, trong thoáng chốc vừa ra khỏi lồng, nhìn biển mây đang nổi sóng phía xa xa, trong lòng hẳn nảy ra ý định chạy trốn rất mãnh liệt.

"Lúc trước lão già tóc trắng nói có người bỏ trốn bị giết, chắc là cũng bỏ trốn vào những lúc thế này đây." Nam Lạc đột nhiên nghĩ tới việc này, hẳn quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy Ứng Cửu chính đang lặng lẽ nhìn hẳn, giống như đang đợi hẳn bỏ chạy, rồi y sẽ ra tay tiêu diệt hẳn vậy.

Nam Lạc giật thót bụng, đứng sững người nhìn Ứng Cửu, kẻ luôn trùm áo đen, chỉ để lộ ra chiếc mũi khoằm, đôi môi mỏng và đôi mắt lạnh lùng luôn ẩn trong bóng tối.

"Những lời hôm đó thực sự do y nói ư." Nam Lạc không khỏi thấy hoài nghi.

"Đúng là lúc đó trong lồng chỉ có Thập Lục, Thập Thất, Thập Bát ba người, khi mình mở mắt ra, có thoáng trông thấy bóng lưng của y." Nam Lạc cứ nghĩ mãi.

Xoảng một tiếng, hẳn đã bị nhốt vào trong chiếc lồng lớn.

Quay đầu nhìn lại, Ứng Cửu đã đi rồi, bóng lưng y trông thật lạnh lùng.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Luyện Khí Nhập Môn

Một tiếng chim hót khiến cho Nam Lạc bưng tỉnh.

Lồng giam này so với lồng giam kia lớn hơn gấp ba lần nhưng chỉ có một ít người mà thôi. Nam Lạc tìm kiếm nhưng không thấy Thập Lục và Thập Thất, trong này chỉ còn có Thập Bát đang ngồi dựa vào lồng giam như những người khác đang trừng mắt nhìn mình. Cũng giống như trong lồng giam nhỏ, mọi người đều dựa vào trong lồng giam, dường như chỉ có vậy mới có một chút cảm giác an toàn.

Nam Lạc quan sát một vòng tìm được một khoảng trống hơi lớn liền đi đến ngồi xuống.

Cho đến khi Nam Lạc ngồi xuống nhắm mắt tu luyện mà hãn vẫn còn cảm giác được những ánh mắt kia chưa rời đi.

Những ánh mắt đó như là đồng mệnh tương liên mang theo một chút đau khổ.

Từ khi bị bắt ở trong núi rồi đi vào lồng giam nhỏ, sau lại chuyển đến lồng giam lớn này cũng chỉ hơn một tháng mà thôi lại khiến cho Nam Lạc có cảm giác như cách biệt một thế giới.

Một viên Ích Cốc Đan chói mắt được ném vào trong lồng.

Nam Lạc cuối xuống nhặt lên rồi nhét vào trong miệng. Hãn nhắm mắt lại như đây là một chuyện rất hiển nhiên.

Không biết bắt đầu từ khi nào thì trên bầu trời đã xuất hiện những bông tuyết. Ở trong lồng giam nhỏ kia Nam Lạc đã từng suýt chết vì nó nhưng sau khi tu luyện cho dù vẫn còn cảm giác rét lạnh mà hãn vẫn còn có thể kiên trì vượt qua. Trải qua hơn một tháng nên đã trở thành một thói quen.

Nhưng lần này lại cảm giác lạnh thấy xương như cơ thể mình đang được ngâm trong băng. Hãn mở mắt nhìn lên thì thấy bầu trời đang mưa lất phất, trên sàn nhà màu xanh đã có một lượng nước đọng lại. Những người khác trong lồng giam cũng nhắm mắt lại, thậm chí họ đều run rẩy nhẹ, thậm chí còn có người toát ra hơi nước nhẹ.

Trong lòng Nam Lạc bình tĩnh, hãn vội vàng nhắm mắt lại vận hành pháp quyết. Nhưng chỉ trong chốc lát thôi hãn đã cảm giác được hai tay hai chân của mình đã tê tê rồi.

Cố gắng tập trung thúc dục công pháp, một lần rồi lại một lần hoàn thành nhưng hãn lại không dám ngừng nghĩ chút nào. Chỉ có thể không ngừng thúc dục công pháp mới có thể giảm bớt sự rét lạnh xung quanh.

Nam Lạc đã quên hãn thời gian. Hãn cảm giác được đã qua rất lâu nhưng lại cảm giác chỉ tron gnháy mắt. Khi luồng hàn khí tồn tại trong cơ thể dần dần biến mất thì Nam Lạc mới mở mắt ra. Lọt vào trong tầm mắt vẫn một mảnh tuyết trắng xóa như cũ nhưng đã bớt lạnh rất nhiều. Hiện tại chỉ còn tương đương với lồng giam nhỏ bên kia thôi.

Mọi người vẫn giữ tư thế như cũ nhưng cũng có vài người đã bị đóng băng. Nam Lạc có thể khẳng định những người bị đóng băng đó có thể đã chết bởi vì hãn không cảm giác được trong những cục băng đó không hề có sinh mạng hơi thế nào.

Trong lồng giam nhỏ ở đối diện kia lại có thêm bốn người mới vào. Nam Lạc nhìn thấy bọn họ giống như lúc đầu mình bị đưa vào, bây giờ hãn mới biết tháng đầu tiên bị nhốt trong đó chỉ là xây dựng trụ cột mà thôi, tạm

thời cho bọn hăn thích ứng với điều kiện khí hậu khắc nghiệt này. Nam Lạc có thể khẳng định nếu như ngay từ đầu đã cho vào lồng giam này mà nói thì chính mà đã chết mấy đời rồi. Nếu như không phải ở trong lồng giam nhỏ kia tu luyện một tháng, thân thể được linh khí làm diu thì căn bản không thể chống đỡ được sự rét lạnh bên này.

Nhưng Nam Lạc cũng phát hiện một sự thật chính là tốc độ thu nạp thiên địa linh khí của thân thể mình có thể chống đỡ được sự tiêu hao do rét lạnh. Chẳng lẽ những người bị đông chết kia là vì linh khí tồn trong cơ thể hết sạch mà tốc độ thu nạp lại chậm nên mới chết sao?

Nghĩ đến đây thì Nam Lạc hiểu rõ tại sao khi ở lồng giam nhỏ thì hăn thấy những người bên luôn liều mạng tu luyện không ngừng nghỉ. Cũng không phải là chăm chỉ gì mà là không muốn chết sớm thôi.

Khi Nam Lạc vừa bị bắt đến thì hăn chỉ nghĩ đến cái chết, nhưng khi kề cận với cái chết và có cơ hội sống lại thì tâm tính đã thay đổi. Hăn không phải là trở nên sợ chết mà là nghe những lời nói ngày đó của Ứng Cửu khiến cho ý nghĩ có chút biến hóa.

Tu luyện là một chuyện rất buồn tẻ nhưng khi người ta biết rằng nếu không cố gắng sẽ không sống được thì cũng chỉ đành tu luyện không ngừng nghỉ vậy

Khí hậu vẫn biến ảo không một quy một quy luật nào cả, chợt lóng chợt lạnh, lúc mưa lúc tuyết . Có khi thì trời trong xanh nhưng trên mặt đất lại toát ra từng làn khói khiến người ta hít thở không thông chút nào.

Mà người trong lồng giam cũng có không ít người chết nhưng lại có không ít người tiến vào. Có người chết vì rét lạnh, có người chết vì quá nóng. Tất cả những điều này đối với Nam Lạc không hề quan hệ chút nào.

Tất cả những điều này không hề có quan hệ với Nam Lạc, hăn không có dũng khí ngừng tu luyện chút nào. Có vài lần kề cận cái chết lại kèm theo

khí hậu biến hóa ngày càng tàn khốc hơn. Nam Lạc còn nhớ rõ tế ti từng nói rằng thiên phú của mình so với còn tốt hơn rất nhiều. Nhất định sau này sẽ trở thành một tế ti cường đại nhưng bây giờ thiếu chút nữa là mất mạng. Khí hậu biến đổi liên tục, thời gian khôi phục trong lồng giam này ngày càng ít.

Cuối cùng có một ngày chỉ có hai loại khí hậu là nóng và lạnh. Ban ngày cực nóng như đặt mình trong lò nướng nhưng ban đêm lại lạnh thấu xương.

Hơi thở của Nam Lạc càng ngày càng yếu. Mãi đến một ngày hoàn toàn biến mất.

Nhưng không một ai cho rằng hãn đã chết bởi vì thân thể của hãn không bị đóng băng và không bị khô héo khi trời nóng. Gương mặt của hãn vẫn hồng hào, thậm chí so với trước kia còn tốt hơn rất nhiều. Nhưng hơi thở của hãn đã hoàn toàn biến mất, nếu không phải nhìn thấy hãn còn ngồi ở đó thì không ai cho rằng nơi đó có người cả.

Mọi người trong lồng giam này đều tu luyện đạo quyết kia. Mặc dù không có sử dụng bất kỳ phương pháp nào nhưng tu luyện lâu như vậy đã sinh ra một chút uy lực. Ví dụ như nhìn Nam Lạc bị tuyết phủ khắp người thì mọi người đều nghĩ rằng hãn đã chết rồi.

Đột nhiên thiên địa linh khí ở xung quanh lồng giam tạo thành một dòng suối chảy về phía Nam Lạc, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng lại khiến cho mọi người xung quanh chú ý đến. Lập tức mọi ánh mắt đều tập trung về phía hãn. Có người lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhưng nhiều người nghi hoặc vô cùng.

Quá khi thu nạp thiên địa nguyên khí này vẫn tiếp tục không ngừng. Hơn nữa uy thế trên người Nam Lạc càng ngày càng mạnh khiến cho những người ngồi gần hãn đều rời khỏi.

Đột nhiên một ngày Nam Lạc mở mắt ra, khi hăn vừa mở mắt thì trong ánh mắt dường như có một chút ánh sáng chợt lóe lên. Khi ánh mắt hăn di chuyển đến đâu thì mọi người đều né tránh nhưng chỉ có Thập Bát vẫn trừng to mắt nhìn chăm chăm Nam Lạc.

Nam Lạc có chút ngoài ý muốn. hăn biết mình liều chết tu luyện mới có kết quả như thế này. Mặc dù trạng thái hiện tại chỉ là đột phá nhỏ thôi nhưng bộ dáng Thập Bát vẫn như cũ. Bây giờ hăn có thể cảm giác rõ từng nhịp hô hấp của mọi người trong lồng giam, ánh mắt nhìn rất rõ cảnh vật xung quanh.

Đúng lúc này thì bên tai của Nam Lạc truyền đến một âm thanh không mang theo chút cảm tình nào.

"Thập Cửu!"

Hăn vội vàng quay đầu lại thì nhìn thấy Ứng Cửu đang ở bên ngoài. Ánh mắt Nam Lạc nhìn chăm chăm Ứng Cửu rồi hồ hững đi ra ngoài lồng giam. Khi hăn đi đến bên cạnh Ứng Cửu thì phát hiện khí thể trên người Ứng Cửu rất đáng sợ làm cho cảm giác có thể chống đỡ được thiên địa của Nam Lạc khi vừa đột phá hoàn toàn vỡ nát.

"Đi theo ta!" Giọng nói của Ứng Cửu rất lạnh, không vì Nam Lạc vừa đột phá mà thay đổi chút nào.

Nam Lạc nhìn bóng lưng của Ứng Cửu đang đi về phía cung điện liền vội vàng đuổi theo. Khi hăn vừa thoát khỏi trạng thái tu luyện liền nghĩ đến hành động rời khỏi đây nhưng khi Ứng Cửu đến rồi hăn đi theo Ứng Cửu hướng về phía cung điện thì ý nghĩ vu vơ đó đã hoàn toàn. Hiện tại hăn mới cảm giác được sự cường đại của Ứng Cửu. Sợ rằng tất cả động tác của mình đều nằm trong sự quan sát của đối phương giống như mình có thể cảm giác được nhịp thở của những người trong lồng vậy.

Nam Lạc đi theo sau mà trong lòng suy đoán có phải là đi gặp lão già đầu bạc kia không. Hắn muốn mở miệng hỏi nhưng khi nhìn thấy bóng lưng lạnh băng của Ưng Cửu làm hắn không thể lên tiếng được. Trong lòng thầm nghĩ nếu như việc gì đến cũng sẽ đến thôi.

Đột nhiên Nam Lạc cảm giác được một cỗ uy áp phô thiên cái địa tiến đến, tiếp theo là mặt đất lắc lư như có động đất. Trong lòng rất hoảng sợ, hắn biết mình đang ở trong lòng núi. Nhưng như vậy thì phải cần một lực lượng lớn như thế nào mới có thể rung chuyển được đây chứ?

Trong tai truyền đến một âm thanh quái dị như tiếng le lưỡi của con rắn nhưng lại được phóng lớn vô số lần. Đột nhiên Nam Lạc nhìn thấy ở vách núi cách đó không xa có một cái đầu rắn đang mở miệng ra thật lớn.

Ưng Cửu vẫn đứng bên cạnh Nam Lạc liền biến mất không thấy, tiếp theo Nam Lạc nhìn thấy một con ưng khổng lồ xuất hiện giữa không trung đang bay lên cao. Đôi cánh giang ra che phủ hết ánh sáng chiếu xuống khiến cho bầu trời trở nên tối xầm.

"Đó là Ưng Cửu!" Nam Lạc không ngờ rằng Ưng Cửu lại biến thành một con chim ưng. Đôi cánh của chim ưng có thể che phủ hết ngọn núi này.

Một cơn gió thật lớn đột nhiên kéo đến khiến cho Nam Lạc không thể nào chống cự, thân thể của hắn bay lên giống như một chiếc lá được cơn gió thổi về vách núi.

Nam Lạc đang ở giữa không trung nên không thể khống chế thân thể. Khi lên cao thì Nam Lạc mới phát hiện thân mình con rắn lớn kia đang quấn quanh ngọn núi ấy/

Một tiếng ưng kêu vang vọng khắp không gian. Ưng Cửu biến thành con ưng khổng lồ giương hai móng vuốt ra hướng về đầu cự xà chộp tới.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Dương Lực Đại Tiên.

Vách núi rung chuyển, đất trời đổi sắc, cuồng phong gầm thét.

Con ưng khổng lồ cứ lượn quanh rồi lao xuống cự xà, xong lại không công mà lùi. Thiên địa nguyên khí trong trời đất trở nên hỗn loạn, tạo thành một vòng xoáy cực lớn lấy tâm là vị trí hai con vật đang chiến đấu. Tầng mây càng lúc càng dày, thi thoảng lại có ánh chớp lóe lên giữa mây đen.

Khiến người ta phải kinh ngạc nhất là cung điện trên đỉnh núi cách chỗ đánh nhau rất gần lại không hề bị ảnh hưởng. Cả cung điện được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mờ mờ, bao gồm cả khu lồng giam, những người bị nhốt trong lồng đương nhiên cũng không bị thương tổn.

Nam Lạc không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có con ưng và rắn lớn tới như vậy, nhớ tới các chú bác thường bắt rắn bắt ưng trong tộc mình, nếu để họ trông thấy những cảnh này, nhất định họ sẽ phải ngạc nhiên tới mức há hốc mồm.

Lúc này Nam Lạc đang nằm trong một hồ nước sâu, nước hồ lạnh rét như băng, không kém đêm tuyết trong lồng giam chút nào. Nhưng bây giờ nó không còn là vấn đề lớn với Nam Lạc nữa.

Hắn vận công một chút, cả người liền nổi lên. Linh khí trong hồ rất nồng đậm, Nam Lạc có thể khẳng định nhiều nhất mười ngày là những vết thương trên người hắn sẽ khỏi hẳn. Nhìn cảnh cây phía trên bị đầu mình húc gãy, lại ngó các gốc đại thụ che chắn xung quanh, Nam Lạc không khỏi thấy vui mừng. Mặc dù bây giờ hắn không thể động đậy, nhưng có thể thoát khỏi cái lồng giam, bắt Nam Lạc nằm im một năm hắn cũng bằng lòng.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi chỗ đó, còn sống quả nhiên còn hy vọng."
Nam Lạc nghĩ thầm.

Về cuộc chiến giữa Ưng Cửu và con cự xà kia, Nam Lạc thầm hy vọng Ưng Cửu sẽ chiến thắng. Mặc dù Ưng Cửu đã từng đánh Nam Lạc, còn khắc hai chữ sỉ nhục kia lên trán hắn, nhưng với một kẻ vừa mới thoát khỏi ngục tù như hắn, những việc đó không còn "không thể nào quên" nữa. Niềm sung sướng vì được tự do dường như đã hòa tan hết thảy.

"Mình trở lại trong tộc chắc mọi người sẽ kinh ngạc lắm!" Nam Lạc nổi bông bênh trong hồ, vừa điều động linh khí chữa trị vết thương vừa vui vẻ nghĩ.

Nam Lạc nhớ tới tế ti trường lão, công pháp tế ti trường lão tu luyện là do một người đi ngang qua bộ tộc truyền cho ông, nghe nói là công pháp nhập môn, khi nào có thể cảm nhận được sự tồn tại của thiên địa linh khí thì có thể tới Thủ Dương Sơn tìm y. Thủ Dương Sơn ở đâu Nam Lạc không rõ, tế ti trường lão cũng chỉ biết đại khái nó nằm ở phía tây bộ tộc. Đáng tiếc ông tu luyện cả đời cũng không thể cảm nhận được thiên địa linh khí.

Mà Nam Lạc trong thoáng chốc đột phá lại hiểu ra, hắn đã đạt tới cảnh giới cả tế ti trường lão cả đời không đạt được, cái cảm giác đó giống hệt như lời miêu tả của ông. Có thể nhìn thấy đan điền của mình, trong đan điền có một chất khí hao hao mây mù, lỗ chân lông khắp người như có thể hô hấp, có thể cảm nhận được thiên địa linh khí trong không khí. Tất cả không phải đều là trạng thái của hắn hiện giờ sao?

Nam Lạc cười đắc ý, thầm nghĩ sau này mình chắc chắn sẽ là tế ti lợi hại nhất trong bộ tộc.

Núi càng âm u càng có chim hót, Nam Lạc đã ngâm mình trong hồ nước lạnh có diện tích chừng hơn mười thước vuông này được một ngày rồi, vậy mà không hề nghe thấy một tiếng chim kêu nào. Khi Nam Lạc phát hiện ra

vấn đề này, hắn mới để ý trong một ngày qua hắn không thấy bất cứ con thú nào xuất hiện. Hai ngày sau cũng vậy. Bước sang ngày thứ ba đột nhiên có một con dê xuất hiện, một con dê màu vàng.

Ở giữa nơi rừng núi sâu thẳm vắng lặng một cách kỳ lạ như này, nơi ngay cả một tiếng chim kêu cũng không có, lại đột nhiên xuất hiện một con dê vàng ở gần hồ, thử hỏi sao không khiến Nam Lạc phải kinh ngạc. Nếu con dê này uống nước xong rồi đi thì đã chẳng có gì lạ, vấn đề ở chỗ từ lúc xuất hiện nó cứ đi vòng xung quanh hồ nước, đôi mắt ẩn dưới lớp lông dài màu vàng như đang quan sát Nam Lạc.

Nam Lạc bắt đầu thấy hơi sợ. Con dê vàng đi tới đâu, ánh mắt hắn đi theo tới đó. Mặc dù dê là loại động vật không có khả năng tấn công cao, nhưng trong một khu rừng hoang vắng đột nhiên xuất hiện một con dê đầu đàn thì ai mà tin được nó an toàn. Nhất là khi đôi mắt của nó quá nhân tính.

Tuy Nam Lạc thấy sợ hãi, nhưng cũng may là một con dê xuất hiện, chứ không phải một con bạch lang như con sống ở sau núi của bộ tộc. Càng may mắn hơn nữa là linh khí trong hồ nước rất dồi dào, khiến vết thương trên người hắn tốt lên trông thấy, qua một ngày nữa là hắn có thể hành động như bình thường.

Dù hiện giờ Nam Lạc không thể động đậy, nhưng hắn vẫn có thể nói chuyện. Bị con dê vàng dò xét mãi, ban đầu còn thấy hơi sợ, lâu rồi cũng thấy quen dần. Nhận ra dê vàng không có gì nguy hiểm, Nam Lạc đột nhiên nảy ra ý định dọa nó một phen.

Hắn gầm lên một tiếng như hổ gầm, mặc dù không có được khí thế của chúa sơn lâm, nhưng thanh âm cũng rất chân thực sống động.

Một cảnh tượng khiến Nam Lạc phải khiếp sợ diễn ra. Chỉ thấy con dê vàng bốn chân run bần bật như sợ hãi, tiếp đó ở chỗ nó đứng xuất hiện một đám khói vàng, con dê liền không thấy đâu. Đám khói vàng rất nhạt, nếu

không phải gần đây thị lực của Nam Lạc tăng mạnh, căn bản không thể nhìn thấy.

Không đợi Nam Lạc lấy lại tinh táo, một bóng vàng lóe lên ở phía bên kia hồ, con dê lại xuất hiện.

Nam Lạc sợ hãi, mặc dù từ lúc mới gặp đã cảm giác con dê này không giống dê bình thường, cặp mắt nó quá nhân tính, nhưng khi nó thể hiện ra khả năng biến mất trong nháy mắt, Nam Lạc vẫn thấy khó lòng chấp nhận.

Qua một hồi lâu, Nam Lạc cuối cùng cũng tiêu hóa hết được sự thực này, hẳn muốn xem lại xem dê vàng làm sao biến từ bờ bên này sang bờ bên kia được, nên gầm thêm mấy tiếng nữa. Nhưng lần này con dê vẫn đứng yên ở đó, Nam Lạc nhận thấy trong ánh mắt của nó có vẻ chẽ giễu và tức giận.

Nam Lạc hơi sợ, vì để xóa đi cảm giác này, hẳn liền nói lớn: "Này dê, vừa rồi mày bị dọa cho chạy cuống cả đít, thật là ngốc! Có thể thôi mà cũng sợ, mày bao nhiêu tuổi rồi, chòm râu mày đã bạc phếch, sừng bắt đầu tróc ra, thật khó đoán..."

Cứ thế, Nam Lạc nói một câu, ánh mắt dê vàng thay đổi một chút, dần dần càng nói càng hăng say.

Đột nhiên, một giọng nói tức giận cắt ngang lời Nam Lạc: "Câm mồm, đại tiên ta đã tập được phép trường sinh bất lão, hiểu được thần thông độn địa. Há để cho một con người nho nhỏ như người chê trách, còn không mau xin ta tha thứ, nếu không, hừ..."

Giọng nói của con dê ngoài việc hơi gượng gạo ra, còn lại giống y chang tiếng người, thậm chí Nam Lạc còn nghe ra được ý xấu trong đó nữa.

Dê vàng mở miệng nói chuyện tuy cũng khiến cho Nam Lạc kinh ngạc, nhưng hẳn đã chứng kiến qua trận đấu giữa Ưng Cửu và con cự xà kia, thần kinh đã được rèn luyện rồi, nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hẳn nghĩ

thâm trong bụng: Đây là một con dê thành tinh, độn địa mà nó vừa nói chắc là chiêu nó sử dụng lúc này. Nghe tế ti trưởng lão kể yêu quái trong núi đều biết một vài thần thông, nếu ta có thể học được khả năng độn địa của nó, thì không cần phải đi bộ về bộ tộc nữa, chỉ cần nhoáng một cái là chui từ dưới đất về tới bộ tộc, thần kỳ biết bao a!

Nghĩ vậy, mắt Nam Lạc sáng rực, ánh mắt nhìn con dê càng trở nên nóng bỏng hơn.

"Đại tiên thứ tội, đại tiên tha mạng, tiểu nhân chỉ nói lung tung bừa bãi mà thôi, mong đại tiên đừng trách!" Nam Lạc vội xin tha theo ý dê vàng.

Dê vàng nghe Nam Lạc nói vậy thì lấy làm đắc ý: "Hừ, may cho ngươi là đại tiên ta không thích giết chóc. Ta hỏi ngươi, vạn dặm quanh đây đều là núi lớn, căn bản không có con người, ngươi chẳng qua chỉ là một kẻ mới bước vào luyện khí nhập môn, làm sao có thể tới được đây?"

'Quả nhiên bây giờ mình mới chỉ được coi là bước vào luyện khí nhập môn!' Nam Lạc nghĩ thầm, miệng trả lời: "Bẩm báo đại tiên, tiểu nhân vốn là tộc nhân Dương Bình dưới Dương Bình sơn. Trong một lần lên núi đi săn thì bị một con ưng khổng lồ bắt lên vách núi, rồi bị nhốt trong lồng giam ở trên đó suốt ba tháng. Ba ngày trước tiểu nhân mới may mắn thoát được, nhưng cơ thể bị thương nặng, mong đại tiên có thể cứu tiểu nhân."

Dê vàng hí mắt một cách rất "người", giống như là đang suy nghĩ, nó trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Tính ra số ngươi rất may, lại có thể trốn được tới đây."

Nam Lạc chửi thầm lên trong lòng: "May cái ... út, may đã chả bị tên tam thiếu gia gì gì đó bắt nhốt vào lồng. Với lại tuy ta cũng muốn trốn, nhưng không phải trốn bằng cách này, mà có bản lĩnh thì thử để bị gió thổi tung lên trời xem cảm giác nó thế nào."

Dê vàng nào biết trong lòng Nam Lạc đang nghĩ gì, chỉ nghe hẳn gọi "đại tiên, đại tiên" luôn miệng thì thấy rất hài lòng, trước kia nó chưa bao giờ được người khác gọi như vậy nên không khỏi thấy lâng lâng, hoàn toàn quên bém mất những lời chọc tức của Nam Lạc lúc trước. Để thể hiện ra hình tượng một đại tiên kiến thức đầy mình, dê vàng ghéch đầu lên nói: "Vách núi chỗ người bị nhốt nhất định là Thương Mãng nhai nằm ở phía tây cách đây không xa, đó là nơi ở của Ứng vương tam thái tử, chắc là người thừa dịp Thanh Giao vương đánh nhau với con điều hâu kia mấy hôm trước mà bỏ trốn."

Nam Lạc bị thối quay cuồng trên trời, đừng nói là không rõ đã cách vách núi kia bao xa, mà ngay cả nó nằm ở hướng nào cũng không rõ. Giờ nghe con dê nói như vậy liền thấy lo lắng, hóa ra mình còn ở gần vách núi thế, sau khi vết thương lành lại phải nhanh chóng rời đi, tránh bị bắt trở về.

"Không biết đại tiên có hay chăng tại sao tam thái tử kia lại bắt tiểu nhân tới đó không." Nam Lạc rốt cục không nhịn được hỏi câu hỏi đã đè nặng trong lòng từ lâu.

Dê vàng liếc Nam Lạc, chậm rãi nói: "Nhìn hai chữ trên trán người là biết, Ứng vương tam thái tử kia bắt người để bồi dưỡng thành người hầu, chuẩn bị sang năm đưa vào trong Bất Tử cung."

"Người hầu, người hầu gì."

Dê vàng trợn mắt lên, tựa hồ rất bất mãn việc Nam Lạc không tôn kính gọi mình là đại tiên, nhưng nó vẫn nén giận trả lời, phải biết rằng bình thường không ai gọi nó là đại tiên, cơ hội như này rất khó có được.

"Người hầu chính là những kẻ chuyên bưng quả, bưng rượu trong cung điện của một số đại vương, nữ còn phải học cả ca múa nữa. Hà hà, đợi khi nào đại tiên ta rồi rảnh, cũng đi tìm trong nhân tộc mấy đứa tướng mạo thanh tú về làm đồng tử." Nói xong còn tỏ vẻ rất chờ mong.

Nam Lạc cau mày, bây giờ hẳn cuối cùng cũng biết được nguyên nhân. Trong lòng tuy thấy rất khó chịu với việc con người bị thuần dưỡng thành người hầu tới phục vụ cho "bọn họ", nhưng hẳn đã trải qua một khoảng thời gian bị nhốt trong lồng, đã hiểu con người trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ như con kiến mà thôi, đành phải kìm nén cảm xúc xuống tận đáy lòng, ngoài miệng thì nói: "Đại tiên, vậy Bất Tử cung kia là cái gì?"

"Nhóc con loài người hỏi nhiều thế, Bất Tử cung sau này người khác tự biết." Dê vàng đột nhiên nổi giận.

Nam Lạc nghe dê vàng nói lâu như vậy, cũng đã biết đại khái tính tình của nó, chẳng qua nó thích nghe những lời ca tụng bản thân, thích nhìn bộ dạng sợ hãi của người khác trước uy thế của nó mà thôi.

Nam Lạc liền vội khen dê vàng mấy câu, khiến nó nghe mà sướng tít cả mắt, thế là nó ngồi bên bờ hồ Nam Lạc đang ngâm mình suốt cả một ngày. Trong một ngày này, Nam Lạc rốt cục cũng hiểu sơ sơ về thế giới này.

Trước kia hẳn chỉ biết là trên thế giới này ngoài trừ con người ra, trên núi thì có mãnh thú, trong truyền thuyết có yêu quái và một vài đại tiên cũng sống ở những nơi núi sâu rừng thẳm. Về phần làm sao phân biệt được yêu quái với đại tiên, Nam Lạc chỉ biết mỗi một điểm là yêu quái ăn thịt người còn đại tiên thì không. Nhưng trong lòng hẳn rất rõ, bất kể Ứng Cửu hay con dê vàng trước mặt hẳn đều là yêu quái cả, không phải đại tiên.

Tuy hỏi được nhiều, nhưng cũng có nhiều việc con dê không rõ, mỗi khi hỏi tới những chuyện nó không rõ, nó liền dừng lại mà nạt nộ, để che dấu sự thật là bản thân không biết.

Chỗ này xem như là một sơn cốc, cây rừng ở đây rất cao lớn, từ trên trời nhìn xuống căn bản không thấy được đáy cốc như thế nào. Dưới đáy cốc thì lại trống trải không có cây nhỏ rậm rạp.

Thật vắng lặng, an lành.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Độn Địa Thuật

Bầu trời đêm đầy sao với mặt trăng ở phía tây nam tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Từ khi Nam Lạc đi vào trong này liền thấy có con dê vàng ở bên cạnh hàn đàm rồi.

Chỉ thấy con dê vàng kia bao phủ một tầng sương màu vàng nhạt, từng ánh trăng sao chiếu lên trên sẽ được dê vàng phun ra nuốt vào. Dường như có thể hấp thụ ánh trăng sao kia vào trong tầng sương vàng nhạt của nó vậy.

Nam Lạc chẳng những phát hiện tình huống của dê vàng mà còn cảm giác được linh khí khắp hàn đàm tụ tập về phía con dê kia.

Đột nhiên tầng sương vàng nhạt kia bành trướng ra rồi con dê vàng đã biến mất tại chỗ. Ngay sau đó nó đã xuất hiện ở nơi không xa liền tức giật hét lớn: "Tiểu tử nhân loại kia. Nếu người có khả năng di động rồi mà sao không nói cho bốn đại tiên biết!"

Lúc này trong hồ truyền ra tiếng nước róc rách kèm theo âm thanh của Nam Lạc: "Ha ha... Đại tiên thứ tội. Tiểu nhân chỉ sợ quấy rầy người tu luyện mà thôi!"

"Hừ, đừng cho rằng đại tiên không biết suy nghĩ trong lòng của người. Nhìn mặt tiểu tử người có vẻ trung hậu thành thực vô cùng nhưng trong lòng toàn suy nghĩ xấu xa!" Dê vàng đứng ở ngoài mười thước nhìn Nam Lạc đang bò lên bờ hồ.

Trong lòng Nam Lạc buồn bực vô cùng. Bản thân mình khi nào biến thành trung hậu thành thực chứ? Ở trong lòng hẳn luôn cho rằng trung hậu

thành thực sẽ bị người khác khi dễ là không có bản lĩnh gì hết. Nam Lạc không hề muốn mình là người như vậy, nhất là hẳn luôn tự cho rằng đáng người của mình không tồi chút nào cả. Ít nhất là trong đại lao có rất nhiều người mà Nam Lạc không có thấy ai 'dễ xương' như mình cả.

Dáng người như mình vậy mà bị con dê vàng kia hạ thấp xuống, tư tưởng 'trong sáng' của mình lại bị con dê đó hạ thấp khiến cho Nam Lạc không vui vẻ gì mà hẳn lại không dám phản bác mạnh quá. Mặc dù con dê vàng này không có biểu hiện ra bao nhiêu giá trị nhưng ít ra còn có được thần thông độn địa khiến cho Nam Lạc kiêng kỵ vô cùng. Hơn nữa một người một dê ở chung hơn một ngày nên cũng có chút tình cảm.

Lập tức Nam Lạc liền nịnh hót dê vàng một trận nên cuối cùng dê vàng cũng tin lời Nam Lạc nói. Cuối cùng một người một dê ngồi chung trên một khối đá được ánh trăng ánh sao chiếu đến kia.

Nam Lạc phát hiện một vấn đề khá lớn rằng dường như con dê này nhát gan vô cùng. Hễ là nghe động tĩnh gì lạ là hành động đầu tiên sẽ hóa thành một tầng sương vàng chạy đi chỗ khác. lúc Nam Lạc trong nước cũng nhìn thấy rõ con dê vàng này nhiều lúc vô duyên vô cớ lấp lóe bốn phía, khi đó hẳn còn cho rằng con dê đang thử nghiệm thần thông chứ.

Nhưng bây giờ cả hai ngồi chung một chỗ rồi Nam Lạc mới phát hiện ra. Bởi vì mỗi một lần có tiếng động lạ vang lên là dê vàng bên cạnh đã biến mất, sau đó lại xuất hiện ở bên kia Nam Lạc, cẩn thận nhìn về phía âm thanh phát ra như đem Nam Lạc trở thành một tấm bia che chắn.

Nam Lạc nhìn thấy dê vàng lập lại hành động như vậy vài lần liền mở miệng nói đó chỉ là một âm thanh bình thường mà thôi. Ở đây ngoại trừ hai chúng ta ra thì ngay cả một con sẻ cũng không hề có.

Không nghĩ đến dê vàng đặc ý: "Để có thể đi lại trong núi rừng thì cần gì nhất người có biết không?" Nam Lạc lắc đầu khó hiểu thì dê vàng càng đặc

ý hơn: "Hôm nay đại tiên ta nói cho người biết một chút phương pháp đi lại trong rừng. Biết cái gì gọi là dũng cảm không? Muốn đi lại trong rừng thì dũng cảm là quan trọng nhất."

Nam Lạc không nhịn được bĩu môi thầm nghĩ một tên nhát gan như người sợ rằng dê trong tộc ta nuôi còn gan hơn cả người nữa.

Ở chung với con dê vàng này càng lâu thì hẳn cảm giác một rằng con 'yêu quái' này không đáng sợ như trước kia mình vẫn nghĩ. Xem ra yêu quái cũng không hơn gì cái này, bộ yêu quái đều có lá gan nhỏ như vậy sao?

"Tiểu tử, vẻ mặt của người như vậy là sao? Ta không phải là nhát gan, ta từng biết rất nhiều kẻ to gan nhưng bây giờ họ đều chết. Chỉ có ta là còn sống, như vậy người có hiểu là gì không..."

Nam Lạc phát hiện hễ dê vàng nói đến một vấn đề gì là sẽ dài dòng vô cùng. Điều này Nam Lạc không thích nhưng cũng không cảm giác chán ghét gì. Hễ hẳn hỏi đến vấn đề gì là dê vàng sẽ nói mãi không ngừng khiến cho Nam Lạc muốn học máu. Nhưng mỗi chuyện hẳn nói ra đều rất có cá tính, tở như đang nói chuyện đi ỉa thì hẳn có thể xé ra tới chuyện đi ăn cơm.

Như vậy cũng không có gì nhưng khiến cho Nam Lạc tức muốn chết là mỗi khi muốn học độn địa thuật là con dê lại nhắm mắt lại. Sau khi Nam Lạc vỗ mông hẳn một hồi thì hẳn cũng không thèm mở mắt ra mà nói: "Người cứ ngồi đó mà mơ đi!"

Từ miệng Dương Lực Đại Tiên này mới biết được Bất Tử Điện ở Phượng Hoàng Sơn và Thiên Trì Long Cung đều là kẻ địch đối đầu. Ứng Vương Tam Thái Tử ở Thương Mãng Nhai này là thuộc về Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Điện. Mà Thiên Trì Long Cung kia do Thanh Giao Vương ở gần đây cho nên hai bên thường xuyên phát sinh tranh chấp. Mỗi lần tranh chấp xuất hiện là hai bên đều sẽ triệu tập nhưng sinh vật đã mở ra linh trí

trong thế lực của mình triệu tập đến. Bởi vậy khi Nam Lạc đến đây mới không bị Hắc Thủy Huyền Xà chiếm cứ tại đây ăn.

Khi trời vừa sáng thì Nam Lạc muốn rời đi nhưng không ngờ rằng dê vàng lại muốn đi cùng với hắn. Nam Lạc rời khỏi nơi đây vì hắn sợ Hắc Thủy Huyền Xà trở về sẽ nuốt hắn vào trong bụng và hắn cũng muốn tránh khỏi Thương Mãng Nhai này xa xa một chút. Mặc dù Nam Lạc không biết nơi đây cách bộ tộc mình bao xa nhưng hắn vẫn nhìn bầu trời để xác định phương hướng rồi bắt đầu đi về phương hướng đã chọn.

Nam Lạc nhớ rõ khi mình bị bắt bay về hướng tây nên bây giờ hắn không chút do dự chọn hướng đông để đi trở về.

Đối với một con dê thích người ta gọi bản thân nó là đại tiên thì Nam Lạc không thấy có chút thiện cảm gì nhưng hắn vừa thoát vây nên có chút vui sướng kèm theo hắn cũng muốn biết một chút việc từ trong miệng của con dê này.

Từ ngày đột phá trong lồng giam khiến cho Nam Lạc vui mừng vô cùng. Nhưng vì vậy mà hắn cũng thấy rõ chính mình với con yêu quái này có chút chênh lệch. Hoặc là nói cảnh giới luyện khí này còn chưa tiến vào hoàn toàn.

Bây giờ Nam Lạc tin rằng sẽ có một ngày người cũng có thể bay lên trời. Trong lòng hắn luôn muốn sau này mình có thể làm được. Thật ra mà nói thì một khi hắn hình thấy thuật nào lạ là hắn đều muốn học, hiển nhiên trong đó có cả độn địa của dê vàng. Bây giờ hắn giống như là một người đói khát trong xa mạc nhìn thấy chất lỏng thì không quản đó là cái gì đều uống hết. Cho dù là độc cũng không sợ.

Hắn ở trong hàn đàm đó tổng cộng 4 ngày. Vô luận là thương thế trong cơ thể hay bên ngoài đều đã khỏi hắn. Hắn cảm giác da tay của mình trở nên lóng lẫy rất nhiều. Khi ở trong núi hắn bị thực vật đâm rách rất nhiều

nhưng hiện tại đã khỏi hẳn, không còn chút vết sẹo nào cả. Quan trọng là buổi tối hẳn ngồi xuống thổ nạp thì thấy tốc độ thu nạp thiên địa linh khí nhanh hơn nhiều. Lỗ chân lông quanh cơ thể như trở thành từng cái động không đậy hút thấy thiên địa linh khí.

Nam Lạc hỏi dê vàng tại sao đi theo mình thì lại nhận được câu trả lời rằng nó muốn đi thử phương đông ra sao. Nam Lạc không muốn truy cứu thêm nhưng một câu tiếp theo lại khiến Nam Lạc muốn học máu.

"Ta còn muốn nhìn thử khi nào ngươi sẽ chết!"

Vì vậy Nam Lạc quyết định không thêm nói chuyện với con dê này nữa, trừ khi nó đồng ý dạy mình độn địa.

Trước kia Nam Lạc tu luyện chỉ dựa vào phương pháp có sẵn trong ngọc giản mà thôi, giống như là một người học rèn đập thiết theo tiết tấu của sư phụ. Nhưng mà bây giờ Nam Lạc đã hiểu được phương pháp tu luyện. Hẳn bắt đầu suy nghĩ mỗi ngày phải tu luyện ra sao, mặc dù không có phương pháp độn địa như dê vàng nhưng cũng khiến cho Nam Lạc chạy trốn nhanh hơn xưa rất nhiều, thị lực cũng rất mạnh.

Hắn cảm giác chính mình có thể chạy nhanh hơn mấy con sói trắng ở phía sau bộ tộc mình. Mặc dù có cảm giác muốn đánh nhau một trận với mấy con sói đó nhưng lập tức hắn bỏ ngay suy nghĩ đó. Đánh thì đánh không lại nhưng muốn chạy trốn thì không có vấn đề. Đây chính là thực lực của hắn bây giờ.

Sau khi rời khỏi hàn đàm đi ra ngoài sơn cốc thì hắn liền đi vào trong rừng, khắp nơi đều là cây cối rậm rạp, ánh sáng âm u như ẩn giấu vô số hung hiểm. Nam Lạc cầm một cây gỗ trong tay dài khoảng một thước rưỡi chậm rãi đi trong rừng. Còn con dê xưng là đại tiên kia vẫn ngoan ngoãn đi theo sau Nam Lạc.

Đi liên tục năm ngày mà Nam Lạc vẫn không gặp phải yêu quái gì. Trong lòng hăn cho rằng đã bị Thanh Giao Vương cùng với Thương Mãn Nhai triệu tập hết rồi.

Trời vào thu nên không khí cũng dần lạnh hơn.

Quần áo trên người Nam Lạc rách nát vô cùng lại trải qua năm ngày đi rừng nên hăn đã cởi áo quần bên hông. Cũng may Nam Lạc không cần vì đồ ăn mà đau đầu vì khi ở Thương Mãn Nhai đã ăn một khối Ích Cốc Đan đảm bảo một năm sau không đói. Bất quá Nam Lạc vẫn thích ăn hơn, như vậy hăn mới cảm giác được chính mình trở lại như cũ. Hăn cố ý săn vài con thỏ để nướng ăn nhưng lại không gặp được một con nào cả, giống như là tất cả đã đi ngủ đông hết rồi.

Quả dại có khắp nơi trong núi nhưng Nam Lạc chỉ ăn vào những quả hăn nhận biết được mà thôi.

Một mùi hương thơm ngát lan vào mũi của Nam Lạc khiến hăn quay đầu tìm kiếm liền thấy gần đó có một cốc cây thấp bé bên khe suối nhỏ, trên cây có hơn mười quả hồng tươi đang tỏa mùi ngát hương.

"Không nhận ra." Trong lòng Nam Lạc nghĩ lại lời của tế ti: "Trên núi không nên ăn quả dại lung tung, rất nhiều loại quả nhìn vào rất đẹp nhưng lại rất độc."

Ngay khi Nam Lạc muốn rời đi thì dê vàng đại tiên kia hô lớn một tiếng lao vào gốc cây cắn lấy cành để, ngay cả lá cũng không bỏ qua. Trong khi cắn nó còn liếc nhìn Nam Lạc như sợ Nam Lạc tranh giành với hăn.

Tất nhiên đại thiên này ăn được thì mình cũng có thể ăn. Loại trái tỏa ra mùi hương thơm ngát này ngon hơn cả những quả mà trước kia hăn đã ăn nhưng Nam Lạc cũng không đi qua hái ăn. Con dê vàng kia vừa ăn vừa di chuyển cái mông hướng về phía Nam Lạc khiến hăn tức giận đá vào mông nó một cước.

Lập tức con dê quay người lại nhìn Nam Lạc như đã bị hấn 'hiếp dâm', đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm vào Nam Lạc, khóe miệng vẫn còn ngậm một nhánh cây nữa chứ. Đờ con dê, ngay cả nhánh cây cũng không chịu bỏ qua.

Trong lòng Nam Lạc hoảng sợ vội vàng lui về sau. Mặc dù ở cùng với nó nhiều ngày nhưng hấn chưa bao giờ nhìn thấy nó tức giận như vậy bao giờ cả.

"Cái gì chứ? Không phải chỉ đá vào mông thôi..." Nam Lạc còn chưa giải thích xong thì dê vàng đã biến thành một làn khói vàng quấn quanh thân thể hấn. Tiếp theo liền dùng đầu húc vào người của Nam Lạc, hai cái sừng trên đỉnh đầu nhắm thẳng vào người hấn.

Tốc độ nhanh vô cùng.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sơn Lâm Độn Hành.

Nam Lạc cẩn thận chú ý vào Dương Lực Đại Tiên, biết hẳn có được khả năng độn địa lại cẩn thận vô cùng cho nên khi Dương Lực Đại Tiên biến thành một đám hoàng vụ thì hẳn vội vàng né sang một bên.

Hoàng vụ chạy ngang qua người khiến cho Nam Lạc kinh sợ vô cùng. Hẳn vừa phục hồi tinh thần lại thì Dương Lực Đại Tiên đã hóa thành hoàng vụ tiếp tục bay đến buộc hẳn phải tiếp tục né tránh.

Hành động vậy diễn ra liên tục khiến hẳn phát hiện Dương Lực Đại Tiên chỉ có một chiêu như vậy mà thôi. Tuy toàn thân hẳn được hoàng vụ bao phủ khiến cho tốc độ tăng mạnh nhưng từ sau khi Nam Lạc bước vào giai đoạn luyện khí thì thực lực mấy ngày nay của hẳn tăng mạnh. Vô luận là tốc độ hay là năng lực phản ứng đều khác xa trước kia. Tuy mỗi lần tránh né đều chật vật vô cùng nhưng mỗi lần đều tránh khỏi.

“Uy! Dương Lực Đại Tiên. Người còn tiếp tục tấn công thì ta phải hoàn thủ đó.” Nam Lạc thở hổn hển cầm tay gỗ dò đường chỉ vào Dương Lực Đại Tiên quát lớn.

Dương Lực Đại Tiên cũng thở phì phò, hoàng vụ trên người cũng nhạt hơn rất nhiều. Khi hẳn nghe Nam Lạc nói liền tức giận vô cùng, hoàng vụ trên người chợt lóe lên lần nữa liền xuất hiện ở sau lưng Nam Lạc rồi dùng cặp sừng húc mạnh vào hông hẳn.

Sau lưng Nam Lạc dường như có mắt, hẳn lập tức xoay người bước chân sang một bên tránh được cái sừng hung hăng của Dương Lực Đại Tiên. Nam Lạc cầm cành cây trong tay đánh vào hoàng vụ kia. Đôi mắt hẳn nhìn

chăm chú vào đó, hẳn muốn đánh vào cái mông Dương Lực Đại Tiên nhưng chỉ có thể đánh vào mặt đất phía sau cái mông ấy.

Mấy lần liên tiếp như vậy khiến cho Nam Lạc hiểu nếu mình không có thủ đoạn khác thì sẽ không đánh đến Dương Lực Đại Tiên được. Trong lòng hẳn kinh ngạc vô cùng, không ngờ rằng hoàng vụ kia lại có được khả năng hộ thân. Nhưng may mắn rằng hẳn không làm gì được Dương Lực Đại Tiên thì Dương Lực Đại Tiên cũng không làm được gì hẳn.

Một người một dê cứ đứng ở đó trừng mắt lẫn nhau. Bọn họ biết được bản thân không làm được gì đối phương nhưng không ai chịu thua cả. Một lát sau hơi thở của Nam Lạc bình ổn hơn rất nhiều, hẳn mở miệng nói:

- Đại tiên quả nhiên rất có bản lĩnh! Đừng đánh nữa, chúng ta quen biết với nhau mà đánh vậy không tốt. Chẳng lẽ vì một vài trái cây mà trở mặt nhau sau.

Dường như hai chữ đại tiên của Nam Lạc đã có tác dụng. Những tia máu trong mắt của Dương Lực Đại Tiên dần dần biến mất. sau khi nghe Nam Lạc nói xong thì hai bên đã đạt được hiệp nghị.

Những quả màu hồng trên cây nhỏ kia tỏa mùi hương thơm ngát xông vào mũi giống như hẳn được ngâm mình trong dòng suối mát. Nam Lạc cảm thấy cả người bắt đầu phiêu phiêu, một lúc lâu sau cảm giác này mới lui dần ra ngoài. Vừa lúc hẳn hoàn hồn thì đã thấy những quả hồng trên cây đã bị Dương Lực Đại Tiên ăn gần hết liền vội vàng chạy tới cướp mấy quả bỏ vào miệng. Quả hồng vừa vào miệng khiến hẳn cảm giác được một mùi vị rất thơm nhưng đã không còn cảm giác sảng khoái nữa.

Từ đó về sau mối quan hệ cả hai không những không vì lần tranh đấu kia mà trở nên xấu hơn mà càng trở nên hòa hợp. Chẳng qua khi thấy trái cây gì thì mỗi bên đều rất ăn ý chỉ biết chăm chú bỏ vào miệng mà không hề lên tiếng chút nào.

Có khi Nam Lạc nghĩ rằng chính mình chẳng phải là người nói nhiều nhưng từ khi ở chung với Dương Lực Đại Tiên thì hẳn nói không dứt. trong lòng luôn suy nghĩ làm sao để lừa gạt học được độn địa thuật. chẳng lẽ mình giống như là con dê nhát gan này nói sao – một bụng ý nghĩ xấu xa.

Cuối cùng thì ở ngày thứ mười Nam Lạc cùng với Dương Lực Đại Tiên gặp được vấn đề khó khăn đầu tiên.

Một con gấu ngựa, một con hổ.

Toàn thân gấu ngựa đen kịt với những cọng lông bóng loáng đứng yên nơi đó.

Mà đối diện hẳn chính là một con hổ với thân hình tràn đầy hoa văn lông lẩy đang thỉnh thoảng phát ra một tiếng gầm nhẹ, sát khí khuếch tán ra xung quanh.

Nam Lạc và Dương Lực Đại Tiên đang trốn và một chỗ kín bên dưới khe núi nhìn một gấu một hổ kia.

- Bọn họ là ai vậy?

Nam Lạc hạ hỏi nhỏ nhưng Nam Lạc vừa lên tiếng thì phát hiện trên người Dương Lực Đại Tiên chợt lóe hoàng vụ rồi biến mất, sau đó liền xuất hiện ở mười mét bên ngoài. Đã tránh ra ngoài đó rồi mà dường như hẳn còn chưa yên tâm, hoàng vụ chợt lóe lên rồi biến mất lần nữa.

Nam Lạc khó hiểu vừa định lên tiếng cười nhạo hẳn nhát gan thì lại phát hiện một hổ một gấu kia đang nhìn mình. Cảm giác sồn tóc gáy như rớt vào trong hầm băng bao phủ khắp người Nam Lạc. Hẳn không cần suy nghĩ mà liền xoay người chạy trốn, phương hướng chính là con đường Dương Lực Đại Tiên bỏ chạy. tốc độ hẳn không hề thua Dương Lực Đại Tiên chút nào cả. Có lẽ một hổ một gấu kia thấy Nam Lạc yếu kém nên tùy ý cho hẳn bỏ

chạy hoặc có lẽ cũng là do bọn họ kiêng kỵ lẫn nhau nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nam Lạc điên cuồng thúc dục linh lực trong cơ thể truyền xuống hai chân. Rất nhanh hẳn liền thấy Dương Lực Đại Tiên trốn sau một tảng đá lớn. khi thấy Nam Lạc cũng chạy thoát liền đặc ý:

- Bốn đại tiên đã nói là khi đi lại trong rừng sẽ rất nguy hiểm. Nếu không phải ta phát hiện sớm thì bây giờ người đã chết ở đó rồi.

Nam Lạc vội vàng gật gật đầu đồng ý nhưng trong lòng lại luôn suy nghĩ cách nào để có thể học được độn địa thuật của hẳn. Bản thân mình còn không biết khi nào mới có thể trở về bộ tộc, nếu mình có được độn địa thuật thì chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa lại linh hoạt không phát ra chút âm thanh nào lại thêm khả năng tránh né tổn thương. Mỗi khi Nam Lạc nhìn thấy hẳn sài là lại ngửa ngửa trong lòng.

Đột nhiên âm thanh hồ khiêu, gấu rống đồng thời vang lên, sát khí mãnh liệt khiến cho Nam Lạc trốn đi xa như vậy vẫn còn có cảm giác run sợ muốn quỳ xuống. hai chân run rẩy, trong lòng xuất hiện một cỗ bất khuất, chân khí trong cơ thể vận chuyển một cách điên cuồng. ngay cả Dương Lực Đại Tiên cũng thừa nhận áp lực này khiến cho hoàng vụ trên người hẳn lưu chuyển. ngay sau đó hoàng vụ trở nên nhạt hơn rất nhiều. tuy so với khi hẳn độn địa rất khác nhưng dù sao vẫn độn ra ngoài. Đây là Nam Lạc nhìn thấy Dương Lực Đại Tiên độn xa nhất. hẳn phát hiện Dương Lực Đại Tiên đột nhiên xuất hiện trên một ngọn núi hoang nhỏ cách đó trăm mét.

Nam Lạc trợn mắt há mồm đứng ngẩn đó. Trước kia hẳn cảm giác độn địa thuật thần kỳ, có nhiều tác dụng nhưng bây giờ Dương Lực Đại Tiên trốn xa như vậy liền thầm nghĩ nếu mình học được thì so với con dê nhát gan này tốt hơn rất nhiều. Khi đó chẳng phải là thoáng cái chạy trốn ra mấy trăm mét, cho dù có nguy hiểm cỡ nào đều thoát sao?

Nghĩ thì nghĩ nhưng hấn vẫn cảm giác áp lực ngày càng nặng. Nam Lạc biết nếu hấn không thoát khỏi thì chờ đợi đến khi gấu với hổ kia đánh đến gần cho dù hấn muốn cũng không chạy được. Lỡ một gấu một hổ đánh trúng mình chẳng phải một chiêu thôi là đi đời nhà ma ư.

- Quá mạnh mẽ. ở xa như vậy rồi mà khí thế cũng muốn đè chết mình.

Yên Vân Bàn trong đan điền vận chuyển một cách điên cuồng, linh lực vận chuyển khắp cơ thể khiến hấn cảm giác trên người nhẹ nhõm hơn, thân thể đã có thể hoạt động trở lại.

Một bước, hai bước, ba bước... Nam Lạc chỉ cảm giác trên bờ vai mình đang có một ngọn núi thật lớn khiến hấn phải lê lét từng bước từng bước đi về phía ngọn núi nơi Dương Lực Đại Tiên đứng. Từng giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống nhưng trong lòng hấn bình tĩnh vô cùng. Cái gì cũng không hề nghĩ đến, tinh khí thần như đã dung hợp làm một.

Dương Lực Đại Tiên đứng trên ngọn núi kia yên lặng nhìn Nam Lạc. Đột nhiên hấn phát hiện Nam Lạc đang đi rất chậm kia dường như có chút thay đổi. Cả người được ngưng luyện hơn rất nhiều. nếu trước kia hấn là một khối bùn nhão thì bây giờ giống như là một tảng đá vậy, cứng cõi hơn rất nhiều.

Nam Lạc đi được hơn hai mươi mét thì cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, uy áp càng ngày càng yếu.

Nhưng hiện tại linh lực trong cơ thể của hấn cũng đã dùng hết. Khi hấn đi đến bên cạnh Dương Lực Đại Tiên liền đặt móng ngòi xuống đất thở hổn hển.

Nơi này có thể nhìn thấy rõ ràng trận chiến đấu kịch liệt của một gấu một hổ. Trên cao nhìn xuống có thể thấy được thân thể bọn hấn lớn hơn khi này rất nhiều, tuy rằng không bằng Ứng Cửu của Thanh Giao Vương biến thành con ưng khổng lồ kia nhưng mà những nơi hai con thú đi qua đều khiến cho

bụi đất bay mịt mù, cây cối ngã nghiêng. Gấu rống, hổ gầm từ rất xa truyền đến khiến cho người ghe cảm giác được một loại khí phách nghiêm nghị.

- Tốt nhất người nên ngồi xuống tu luyện, không nên vì hao tổn nhiều quá mà ảnh hưởng đến căn cơ của cơ thể.

Nam Lạc đang ngồi trên tảng đá thán thở trận chiến bá đạo mà thảm thiết kia thì đột nhiên vang lên âm thanh của Dương Lực Đại Tiên.

Cho tới hiện tại Dương Lực Đại Tiên là giống như một lão già cổ hủ trong môn phái, không hề nói đến vấn đề tu luyện như sợ người khác học được cái gì từ hắn nhưng lần này lại nhắc nhở Nam Lạc ngồi xuống tu luyện.

Nam Lạc kinh ngạc vô cùng nhưng hắn vẫn nghe lời Dương Lực Đại Tiên. Cơ thể hắn không còn chút khí lực thì cũng là lúc nên nghỉ ngơi dưỡng sức. Cho dù bây giờ mang đến trước mặt hắn một đại mỹ nhân hắn cũng không thèm ngó ngang làm gì. Nam Lạc cố gượng thân thể ngồi dậy đả tọa.

Thân thể hắn hiện tại giống như là một sa mạc khô cằn. Trong rừng rậm rộng lớn khôn cùng này không thể không có linh khí được cho nên hắn không thể đợi, không thể chờ thời gian trôi qua rồi linh khí từ từ thấm bổ thân thể.

Khi Nam Lạc rơi vào trạng thái tu luyện mới phát hiện thân thể của hắn tê thảm đến mức nào. Đám mây mù mỏng manh trong đan điền đã biến mất không còn chút nào. Hắn cố gắng chịu đựng sự đau đớn, giữ vững tinh thần rồi bắt đầu thu hút linh khí tiến hành thổ nạp.

Không phá thì không thể xây được. Nếu như có thể tu luyện một cách kịp thời thì Nam Lạc còn có cơ hội tiến thêm một bước nữa.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể như sa mạc, tất cả linh khí hút vào trong cơ thể như từng giọt từng giọt nước. linh khí vừa tiến vào trong thân thể thì đã bị thân thể cắn nuốt. Không cách nào hoàn thành một chu thiên. Thân thể như một cái động không đáy không ngừng thôn phệ sạch sẽ linh khí.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thôn Vân Thổ Vụ

Dương Lực Đại Tiên yên lặng đứng một bên quan sát, hiện tại linh khí trên đỉnh đầu Nam Lạc dần dần tạo thành một hình lốc xoáy. Tuy linh khí không nồng đậm, tốc độ xoay chuyển cũng không nhanh nhưng nó lại có xu hướng không ngừng tăng mạnh.

- Tiểu tử nhân loại này có thiên phú không tệ lắm...

Thời gian dần dần trôi qua, khi Nam Lạc ngồi xuống tu luyện thì đã hoàng hôn, ánh trăng lên rồi đến khi mặt trời mọc thì cơn lốc linh khí xoay chuyển trên đầu Nam Lạc mới từ từ dừng lại trông chốc lát rồi hóa thành từng cơn sóng gợn tản mát ra xung quanh.

Nam Lạc lại tiếp tục cùng Dương Lực Đại Tiên tiếp tục hành trình đi xuyên khu rừng rộng lớn vạn dặm này.

Khi Nam Lạc tỉnh lại thì một gấu một hổ kia không biết đã đánh đến chỗ nào rồi, xung quanh chỉ còn những đoạn cây gãy bừa bộn trên mặt đất.

Trong núi rất nguy hiểm, mình phải nhanh chóng về nhà. Đây là suy nghĩ duy nhất của Nam Lạc sau khi nhìn thấy cảnh chiến đấu kia.

Hắn không biết bọn chúng vì cái gì mà đánh nhau và cũng không muốn biết. Cho nên Nam Lạc càng đi càng nhanh, ban đêm hắn dùng ánh trăng, ánh sao để thổ nạp, ban ngày cũng liên tục suy nghĩ cách nào để mình có thể chạy nhanh hơn. Đương nhiên hắn cũng có lên tiếng hỏi Dương Lực Đại Tiên nhưng tên kia vẫn làm ra một bộ dáng tuyệt học gia truyền của lão

phu chỉ truyền nữ không truyền nam khiến cho Nam Lạc không moi được một chút hữu dụng nào.

Trên đường trốn trốn tránh tránh liên tục, mặc kệ ở phía trước là cái gì ngăn cản thì cả hai vẫn lựa chọn trốn tránh.

Ta đánh không lại cũng không thể chọc vào thì chẳng lẽ không chạy được sao?

Cứ như vậy mà một người một dê đi hơn hai mươi ngày không gặp chút sự cố nào. Tuy trên đường gặp yêu quái đuổi giết nhưng may mắn bọn họ đều có địa bàn riêng của mình, nếu chạy ra khỏi địa bàn của bọn chúng thì yêu quái sẽ không còn đuổi giết nữa. Nam Lạc cũng vì vậy mà dẫn rất nhiều huyết án khiến cho các yêu quái đánh nhau loạn xạ.

Tuy có rất nhiều đường quanh co nhưng Nam Lạc vẫn con con đường mặt trời mọc để đi. Hắn kiên định, chấp nhất chọn phương hướng mà hắn cho là nơi của gia đình và tự do của mình.

Hiện tại tốc độ của Nam Lạc so với Dương Lực Đại Tiên khi được hoàng vụ bao phủ không kém hơn chút nào nhưng khi Dương Lực Đại Tiên sử dụng độn địa thuật lại khiến cho hắn ngay cả cái đuôi bóng dáng của hoàng vụ cũng thay đổi. Nhưng loại độn địa có cự ly xa như vậy rất hao tổn pháp lực. Bình thường thì Dương Lực Đại Tiên không sử dụng, lâu lâu nhìn thấy Nam Lạc biểu hiện ra thần sắc hưng phấn trước mặt hắn thì hắn mới sử dụng khiến cho sự hưng phấn của Nam Lạc bị dập tắt tại chỗ.

Ngoại trừ tốc độ tăng mạnh thì khả năng thu liễm khi tức của Nam Lạc cũng tiến bộ vô cùng. Từng có một lần hắn sơ ý tiến vào trong đỉnh núi của báo đốm đứng nhìn thân hình mạnh mẽ ẩn chứa sát khí vô cùng của nó khiến cho Nam Lạc nhận xét nó không hề mua kém một gấu một hổ kia chút nào. Nhưng lúc đó xoay người bỏ chạy đã quá muộn.

Có thể là vì ở trong lãnh địa của báo đốm nên sự cảnh giác của nó không cao lắm. Cho nên khi Nam Lạc và Dương Lực Đại Tiên phát hiện ra nó trước chứ nó không hề cảm giác có hai kẻ xâm nhập lãnh địa của mình.

Nam Lạc cùng Dương Lực Đại Tiên vội vàng đứng yên không hề nhúc nhích. Hẳn cảm giác chỉ cần một sợi lông của mình run nhẹ thì báo đốm sẽ phát hiện. Nam Lạc nhìn chăm chăm vào báo đốm kia mà chậm rãi nằm sát xuống mặt đất mượn cây cối và địa hình xung quanh che lấy thân ảnh của mình. Hẳn vừa nằm xuống thì dường như báo đốm cảm giác được sự khác thường liền xoay đầu nhìn sang khiến cho Nam Lạc cảm giác được từ trong đôi mắt kia tràn ngập sự khát máu và hung hãn.

Mỗi một tòa núi trong rừng đều có yêu quái cường đại ở đó xưng vương. Bọn hãn đều đạp lên xương cốt của đồng loại mới có được chữ ‘vương’ kia.

Dương Lực Đại Tiên bên cạnh Nam Lạc toát ra hoàng vụ chạy nhanh xuống chân núi như ở dưới đó có vật gì hút mạnh nó xuống vậy. Nam Lạc hiểu rằng đây chính là Dương Lực Đại Tiên toàn lực dùng độn địa thuật.

Ngay lúc đó thì hẳn cảm giác được một cỗ gió tanh mang theo sát khí vô thiên cái địa vọt tới. Nam Lạc chỉ còn biết dán sát thana thể xuống mặt đất mà nhắm mắt lại, ngay cả ngón tay cũng không dám nhúc nhích chút nào.

Hiển nhiên báo đốm phát hiện được sự chấn động linh lực của Dương Lực Đại Tiên liền vội vàng đuổi theo.

Long, hổ di chuyển khiến cho phong vân biến sắc, ngay cả báo đốm thành yêu cũng có được xu thế đáng sợ như vậy.

Nam Lạc cảm giác được bản thân mình đang ngâm trong một biển máu.

Hiện tại hẳn không dám động, chỉ cần động là chết. Nam Lạc không có khả năng độn địa xuất quỷ nhập thần như Dương Lực Đại Tiên. Chạy thì chạy không lại cho nên hẳn chỉ còn cách ở nguyên tại chỗ ngưng thở,

buông lỏng toàn thân và tưởng tượng bản thân mình chính là một cục đá, một cục đá tùy ý gió mưa dày xéo. Đây chính là phương pháp che dấu mà những ngày qua Nam Lạc luôn luôn thử nghiệm.

Một cơn gió tanh tưởng gào thét qua người khiến cho đất đá trên mặt đất bay tán loạn, báo đốm gào thét bay qua làm cho một vài tảng đá và lá khô rơi lên trên người hắn.

Nam Lạc không dám động, hắn giống như là một người chết, một cục đá bên đường, trên người không chút khí tức sinh mệnh nào cả. Ngay cả tim đập và máu huyết cũng gần như đình chỉ.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau cơn gió tanh tươi kia vọt qua lần nữa. Nhưng khi đi ngang qua nơi Nam Lạc ẩn nấp liền ngừng lại run run tai và hít hít mũi như đã phát hiện vào điều gì đó.

Nam Lạc đã tiến vào trạng thái không minh, mười mét xung quanh như tiến vào trong tinh thần của hắn, thậm chí so với ánh mắt còn rõ ràng hơn rất nhiều. Đột nhiên Nam Lạc cảm thấy mình bị một ánh mắt nhìn chăm chăm khiến hắn có cảm giác như bị rơi vào hầm băng.

- Toi rồi, chẳng lẽ bị phát hiện?

Nhưng cảm giác lạnh như băng kia chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Báo đốm rống lớn một tiếng mang theo uy áp và sát khí như đang phát tán sự tức giận trong lòng ra ngoài.

Cho đến khi báo đốm đi khỏi thì Nam Lạc mới âm thầm thở nhẹ một hơi. Nhưng mà trên khoe miệng của hắn vẫn còn một ít máu, đây chính là do tiếng kêu gào của báo đốm làm hắn bị tổn thương.

Tuy Nam Lạc bị thương nhưng vẫn cao hứng vô cùng bởi vì báo đốm chỉ cách hắn có năm mét nhưng nó vẫn không hề phát hiện ra. Hắn vội vàng

chạy trở về nhưng chưa chạy được bao lâu liền phát hiện dương lực đại tiên đang đứng ở một sườn núi cao cao nhìn sang bên này.

Có thể thấy rõ trong ánh mắt con dê nhát gan này tràn ngập một loại không thể tin tưởng được.

Nam Lạc có chút đặc ý, trong lòng cao hứng vô cùng khiến cho thân thể bị thương cũng bị hăn quăng tận đi đâu. Bất quá trong lòng hăn đối với Dương Lực Đại Tiên có thể chạy thoát báo đốm kia cũng cảm giác kinh ngạc vô cùng.

- Ta rất kinh ngạc, độn địa thuật của đại tiên làm ta cảm giác rất thần kỳ!

Nam Lạc vừa cười vừa nói, tuy hiểu rõ con dê này chỉ tự xưng là đại tiên nhưng Nam Lạc vẫn thích gọi như vậy.

- Tiểu tử nhân tộc người vậy mà không chết làm ta rất ngạc nhiên.

Dương Lực Đại Tiên nói ra một cách trắng trợn.

- Đại tiên có muốn học phương pháp thu liễm khí tức kia không? Học xong thì không cần trốn chạy nữa.

- Muốn!

- Vậy thì lấy độn địa thuật của người để đổi!

- Không đời nào! Độn địa thuật là bốn mạng thần thông của bốn đại tiên thì sao có thể so sánh với phương pháp thu liễm khí tức của người được.

Nam Lạc lại thêm một lần thất bại.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thiên Địch

Trời đất rộng lớn, núi rừng bao la. Nam Lạc cùng Dương Lực Đại Tiên ở trong rừng như hai hạt cát giữa sa mạc, hai giọt nước giữa biển rộng.

Tuy nhiên Dương Lực Đại Tiên không đồng ý dạy độn địa thuật cho Nam Lạc nhưng Nam Lạc vẫn nói ra phương pháp ẩn nấp khí tức mà hẳn ngộ ra cho Dương Lực Đại Tiên. Theo Nam Lạc thì hẳn đã học được rất nhiều thứ từ Dương Lực Đại Tiên như thế nào lựa chọn khu vực có linh khí toát ra ngồi xuống tu luyện, hay là địa phương nào không thể đi, trái cây nào có thể ăn và tên nó là gì, còn có trái cây nào tuy nhìn rất mê người nhưng ngàn vạn lần không được đến gần bởi vì những cây đó đều có hung thú canh giữ, bọn họ đánh không thắng được hoặc như trong núi có một vài pháp tắc mạnh ăn yếu, một ít thế lực trong thiên địa.

Tuy Dương Lực Đại Tiên không nói rõ ràng cẩn thận nhưng lại vẽ cho Nam Lạc một bức tranh thiên địa rõ ràng khiến cho Nam Lạc cảm giác mình không phải chỉ có tế ti mới có kiến thức uyên bác nhất nữa. Nghĩ đến khi chính mình trở về trong bộ lạc thì tất cả những thành viên lớn nhỏ trong tộc đang ngồi xung quanh bốn phía để lắng nghe với vẻ mặt tràn đầy sùng bái làm cho Nam Lạc cảm thấy rất thỏa mãn.

Mỗi khi nghĩ đến điều này làm cho Nam Lạc mỉm cười một cách vui vẻ như mặt trời vừa mọc.

Nhưng khi hẳn sò vào trán cảm nhận được da thịt bóng loáng khiến cho những suy nghĩ vui sướng của hẳn lập tức tan biến. Từng có lần Nam Lạc tìm một vài hòn đá bén nhọn rồi gạch loạn lên trán khiến cho máu tươi chảy

xuôi xuống gương mặt bao phủ cả ánh mắt. Sự đau đớn đó khiến cho toàn thân Nam Lạc run rẩy nhưng trong lòng hấn bỗng nhiên sinh ra một sự vui vẻ như hai chữ tổn thương kia không phải dành cho hấn. (Thềng này thích tự ngược ^^!)

Hấn sợ rằng sau khi trở về người khác sẽ hỏi chữ trên trán là gì thì hấn không biết phải giải thích ra sao.

Nhưng mấy ngày sau lớp sẹo trên trán bóc ra thì hấn sờ tay vào vẫn cảm giác được sự bóng loáng, sau khi nhìn vào mặt nước thì hai chữ Thập Cửu kia vẫn vàng rực như xưa. Nam Lạc chưa từng từ bỏ ý định, hấn hỏi Dương Lực Đại Tiên có cách nào xóa nó đi không, cho dù là nhạt một chút thì Nam Lạc vẫn dùng tảng đá để cày xéo lên cho đến khi nó biến mất nhưng đáp án hấn nhận được là không có, không hề có thay đổi gì cả. Hai chữ đó giống như là khắc trên trán của linh hồn hấn vậy, không có biện pháp nào xóa được hết.

Nam Lạc cùng Dương Lực Đại Tiên đi trong khu rừng mênh mông này hơn một tháng. Trong thời gian lúc nào cũng phải cảnh giác để không phải mất mạng lâu như vậy làm cho ngay cả Nam Lạc cũng không hề biến bản thân mình biến hóa to lớn như thế nào. Khí tức toàn thân hấn cô đọng như tảng đá, không hề bộc lộ ra bên ngoài mà có cảm giác mờ mịt âm đạm như có như không. Đây chính là pháp quyết bảo vệ tánh mạng của hấn. Tùy tiện chọn bất kỳ một yêu quái trong rừng này ra đều mạnh hơn hấn so với hấn.

Nam Lạc chưa từng nghĩ rằng mùa thu đến mà cây lá trong rừng vẫn xanh um, một tòa núi lớn bằng nham thạch như một con mãnh thú khổng lồ nằm sấp xuống mặt đất.

Núi không cao, khe rãnh từ trên đỉnh xuống tới chân núi như có một người dùng đao chém núi thành hai nữa. Nhìn hai vách núi tịch mịch kia rồi lại nhìn ngọn núi to lớn kéo dài cực xa thì Nam Lạc đã biết nếu muốn đi qua cũng chỉ có một con đường mà thôi.

Nhưng con đường này lại khiến cho Nam Lạc có cảm giác sờn tóc gáy như đi vào một cái bẫy rập thật lớn.

Đôi tai của Dương Lực Đại Tiên run run, đôi mắt nhìn khắp bốn phía cực kỳ đề phòng lối đi này.

Nam Lạc nhìn Dương Lực Đại Tiên rồi lại nhìn lối đi u ám kia đột nhiên nghĩ thầm: “Đây cũng không phải chiến trường chiến đấu của bộ lạc mình mà là trong núi, khắp nơi đều có yêu quái có khả năng phi thiên độn địa, thôn vôn thổ vụ thì ai còn đặt mai phục ở đây? Mai phục ai chứ?” Nghĩ như vậy nên Nam Lạc tự cười giễu bản thân mình rồi cố gắng đè nén cảm giác nguy hiểm trong lòng xuống.

Nam Lạc vừa cười vừa nói với Dương Lực Đại Tiên:

- Đại tiên, để ta đi trước mở đường nha, nếu có nguy hiểm thì với cây gậy gỗ trong tay ta cũng đủ đảm bảo cho ngài an toàn đi qua rồi.

Đây chỉ là câu nói giỡn của Nam Lạc mà thôi, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm thì Dương Lực Đại Tiên nào cần hẳn bảo vệ chứ. Dựa vào độn địa thuật từng chạy thoát khỏi tay của biết bao yêu quái kia thì cơ hội chạy thoát cao hơn Nam Lạc không biết bao nhiêu lần.

Vừa tiến vào trong sơn đạo liền cảm giác được một luồng gió lạnh thấu xương thổi qua. Vài bước sau lưng là ánh mặt trời chiếu rọi khiến cho Nam Lạc cảm giác một tia ấm áp

Nam Lạc nắm chặt gậy gỗ trong tay rồi vận chuyển linh lực trong cơ thể xua tan hàn ý. Tinh thần của hắn tiến vào trạng thái vững như bàn thạch, yên tĩnh như mặt nước rồi cẩn thận cảm ứng các động tĩnh ở xung quanh mười mét.

Một bước, hai bước, ba bước...

Thông đạo này chỉ dài khoảng một trăm mét, rộng khoảng hai mét. Hiện tại Nam Lạc và Dương Lực Đại Tiên đã đi được một nửa đoạn đường, Dương Lực Đại Tiên có khả năng độn địa để chạy qua nhưng nó vẫn chậm chạp đi sau lưng Nam Lạc khiến cho Nam Lạc cười nhạo hằn đờ nhát gan khiến nó phản bác mà vẫn đi theo sát sau lưng y như cũ.

Nhìn thấy sắp đi ra khỏi đó rồi khiến cho Nam Lạc nghĩ thầm là do bản thân mình quá nhạy cảm rồi.

Ngao... Ngao...

Một tiếng sói tru kéo dài kèm theo thiên địa linh khí vang lên.

Đây là một con Sói đã thành tinh.

Tiếng tru của sói khiến cho toàn thân Nam Lạc run rẩy, tâm thần giống như bị người khác bóp chặt vào tay.

Âm thanh này Nam Lạc quen thuộc vô cùng, khi xưa ở bộ tộc thì ngày đêm hắc đều mơ thấy con sói trắng tấn công mình cho nên trong lòng Nam Lạc thì loài động vật này giống như là thiên địch, nó so với các yêu quái ở trong rừng này càng khiến cho Nam Lạc sợ hãi hơn.

Khơi chờ Nam Lạc bình tĩnh lại thì ở phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều sói xám, tuy so với con sói trắng ở trong núi phía sau bộ lạc nhỏ hơn rất nhiều nhưng vẫn khiến cho Nam Lạc sợ hãi vô cùng.

Nhìn thấy phía trước xuất hiện rất nhiều sói xám thì phản ứng đầu tiên của Nam Lạc chính là xoay người nhìn về phía sau. Kết quả khiến cho hãn lạnh lẽo vô cùng. Ở sau lưng cũng có vô số sói xám xuất hiện.

Nam Lạc giơ gậy gỗ trong tay lên nhìn sói xám ở trước và sau mà trong đầu đang suy nghĩ nhanh như điện để tìm phương hướng đột phá vòng vây.

Nhưng mà bày sói càng ngày càng tiến gần khiến cho Dương Lực Đại Tiên vốn đang run rẩy vô cùng sợ hãi nằm bẹp xuống mặt đất không đứng lên nổi được nữa.

Nam Lạc khẩn trương hô lớn:

- Đại tiên nhanh dùng độn địa thuật thoát ra. Nhanh nhanh...

Ngao... Một tiếng sói tru dường như còn mang theo ma lực nhiếp hồn khiến cho tinh thần Nam Lạc có chút hoảng hốt.

Những con sói kia sẽ không cho thời gian để bọn hãn chuẩn bị mà mang theo những tiếng sói tru tiến đến gần và quây quanh bọn họ.

Nam Lạc muốn đánh về phía trước để chạy trốn ra ngoài nhưng Dương Lực Đại Tiên vẫn nằm bẹp trên đất run rẩy không ngừng. Nam Lạc có thể nhìn thấy sự sợ hãi phát ra từ trong nội tâm khiến cho Nam Lạc không thể nào bỏ nó ở lại mà chạy một mình được.

Từ phía trên nhìn xuống chỉ thấy trong sơn đạo liên tục xuất hiện những con sói xám lao đến một cách dũng mãnh như sóng biển với một đội hình chỉnh tề như quân đội mang theo một khí thế sắc bén làm người ta sợ hãi không thôi.

Trong lòng Nam Lạc trầm xuống, cây gậy gỗ trong tay hãn bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dương Giác Ẩn Kỳ

Gậy gỗ trong tay Nam Lạc là một loại gỗ cứng vô cùng ở trong rừng. Khi cầm vào tay có cảm giác rất nặng, nếu không phải nhìn bề ngoài nó giống gậy gỗ thì Nam Lạc cho rằng nó là một cây gậy thiết.

Nam Lạc không có thời gian công Dương Lực Đại Tiên đến bên cạnh vách đá tìm một vị trí tốt để phòng thủ bởi vì bầy lang đã nhào lên tấn công rồi.

Nanh vuốt sắc bén, ánh mắt lạnh như băng với bộ lông màu xám của bầy sói tạo ra một bầu không khí thật áp lực. Ngoại trừ âm thanh lúc đầu như ra lệnh ra thì nhiều con sói ở chung một chỗ lại không hề phát ra chút tiếng động nào khiến cho Nam Lạc chịu áp lực to lớn vô cùng.

Gậy gỗ di chuyển liên tục, Nam Lạc điều khiển nó hóa thành từng ảo ảnh đánh bay các con sói muốn tiến đến gần cả hai.

Thân thể của Dương Lực Đại Tiên không lớn, so với các sơn dương khác không khác bao nhiêu nhưng hiện tại đang nằm trên mặt đất lạnh run. Nó đối với Nam Lạc vừa ngăn cản tấn công vừa la hét kia như không nghe thấy gì cả. Trong đôi mắt nhỏ của nó giờ chỉ còn lại sự sợ hãi mà thôi.

Nam Lạc di chuyển lại bên cạnh Dương Lực Đại Tiên. Đây chính là Thung Bộ được hãn luyện từ nhỏ, bây giờ sử dụng lại liền mang theo một loại khí thể mạnh mẽ vô cùng.

Bầy sói tiến công khắp bốn phương tám hướng nhưng khi Nam Lạc sử dụng Thung Bộ đứng ở đó giống như có nhiều ánh mắt quan sát khắp nơi,

cho dù là sói ở đâu nhào lên tấn công đều bị gậy gỗ trong tay hấn đẩy bay ra ngoài. Tuy rằng mỗi chiêu đều không khiến cho các con sói chết đi nhưng một lúc lâu sau chúng nó mới có thể đứng lên được.

Đây không phải là do Nam Lạc không muốn đánh chết mà là không thể, những con sói này tuy nhìn bình thường nhưng lại có thân thể mạnh mẽ vô cùng.

Những con sói chen lấn chật ních ở hai lối đi, trong lòng Nam Lạc hiểu rất rõ nếu tiếp tục như vậy chính mình sẽ chết ở đây bởi vì linh khí trong cơ thể hấn đang dần dần trôi đi.

Cúi đầu nhìn con dê đi chung với mình hơn một tháng thì hấn chỉ thấy được sự sợ hãi và cầu xin từ trong ánh mắt đó.

- Đứng lên, độn địa thuật của người vừa xuất ra thì sẽ hết nguy hiểm ngay.

Nam Lạc đỏ mặt mà gằm lên, trong giọng nói có một cảm giác đau đớn không thành lời.

Dường như là lời nói của Nam Lạc có tác dụng, sự bối rối và sợ hãi trong mắt của Dương Lực Đại Tiên giảm xuống. Nó chậm rãi di chuyển thân thể muốn đứng lên nhưng bốn chân vẫn run rẩy như cũ, không chịu ghe sự khống chế của nó.

- Người ở trước mặt rất nhiều yêu quái cường đại đều có thể chạy thoát thì những con sói này tính là gì? Trước kia chúng ta gặp phải biết bao nhiêu yêu quái so với bầy sói này hung hãn hơn gấp mười, trăm lần...

Nam Lạc vừa cổ vũ vừa múa gậy gỗ đánh bay những con sói đang tấn công. Hấn hét lớn không ngừng, hấn hi vọng Dương Lực Đại Tiên có thể thoát khỏi sự sợ hãi của bầy sói.

Rắc...

Trong lòng Nam Lạc hoảng sợ vô cùng bởi vì gậy gỗ trong tay hắn không chịu được gánh nặng nên đã gãy đôi.

Ngao...

Dường như Sói bầy đàn đã phát hiện vũ khí trong tay của Nam Lạc đã gây liên hưng phấn phát động mệnh lệnh tấn công.

Bầy sói như hải triều mang theo hơi thở tử vong bao phủ Nam Lạc và cả Dương Lực Đại Tiên đang ở dưới đất.

Đúng lúc này một tầng hoàng vụ chợt lóe lên rồi biến mất.

Nam Lạc cùng với Dương Lực Đại Tiên cũng biến mất theo tầng hoàng vụ kia, ở đó chỉ còn để lại một bầy sói xám với ánh mắt đỏ gầu đang rống giân không ngừng.

Trên một sườn núi nhỏ cách sơn đạo một dặm đột nhiên xuất hiện Nam Lạc đang ngồi trên lưng Dương Lực Đại Tiên.

Một người một dê nhìn sơn đạo suýt làm cho bọn chúng bỏ mạng ở đó với ánh mắt đầy sợ hãi. Ánh nắng mặt trời không ngừng xua tan sự lạnh lẽo trong lòng. Đó không phải là do thời tiết mà là sự lạnh lẽo khi đối mặt với cái chết.

Khi đó Nam Lạc luôn cho rằng mình phải chết. Cảm giác ấy so với trong lồng giam hoàn toàn khác nhau. Hắn không cam lòng mình phải chết nơi đó bởi vì hắn đang trên con đường trở về nhà, hắn tràn ngập hi vọng.

Sống và chết chỉ trong một ý niệm mà thôi. Tế ti trưởng lão từng nói rằng khi sắp đối mặt với cái chết thì mới nhìn rõ được khát vọng của bản thân mà mình muốn nhất.

Nam Lạc nhìn về phía đông. Đó chính là nơi mà hắn muốn đi đến, trên đoạn đường cần phải đi qua rất nhiều ngọn núi.

“Phải trở về nhà thật nhanh. Nhớ...”

Từ ‘Trở về nơi xưa’ này thật kỳ diệu. Nam và nữ sau khi lăn lộn trên giường thì cũng trở về như trước. Trong chiến đấu cũng vậy, nhất là đi trên con đường nhiều lúc phải đối mặt với cái chết lại khiến cho người ta càng muốn trở về khi xưa.

Cho nên Nam Lạc và Dương Lực Đại Tiên vẫn còn có chút sợ hãi. Hắn có thể cảm giác được mùi tanh hôi của bầy sói theo cơn gió mang đến. Đáng sợ nhất là con sói đầu đàn vẫn còn chưa xuất hiện kia.

Nam Lạc không hề biết Ích Cốc Đan có thể đảm bảo bao lâu không đối bụng. Hắn đã rời khỏi lồng giam kia hơn một tháng, có lúc ngẫu nhiên ăn vài loại trái cây nhưng đến hiện tại vẫn không có cảm giác đói chút nào cả.

Đây chính là điều mà Nam Lạc cao hứng vô cùng. Muốn thì ăn, không muốn ăn cũng không thấy đói. Có thời gian thì đi tu luyện, như vậy thật tốt.

Hiện tại Nam Lạc đang ngồi trên một tảng đá lớn nhưng hắn không tu luyện. Dương Lực đang đứng ở bên cạnh nhìn về sơn đạo ở xa xa kia.

- Đại tiên, Dương Lực Đại Tiên. Chậc chậc, cái tên thật uy vũ làm sao. Nhưng lại bị mấy con sói chưa có linh trí hù đứng không nổi.

Nam Lạc không hề có cảm giác đánh người không đánh mặt chút nào.

Bất quá Dương Lực Đại Tiên không phải là một con dê bình thường. Hắn vẫn đứng yên nhìn về phía xa, một vài cọng lông vàng trên người khẽ động theo gió. Nếu chỉ nhìn vậy thôi sẽ có chút bộ dáng của cao nhân.

- Độn địa thuật thật lợi hại. Ta chỉ vừa thấy hoàng vụ vừa lóe liền xuất hiện trên sườn núi này. Nếu ta cũng có là tốt rồi. Ít ra trong thời điểm mấu chốt người sai không được thì ta còn có thể công người chạy. Ài...

Nam Lạc không có trực tiếp muốn Dương Lực Đại Tiên dạy cho mà ý tứ trong lời nói cho dù Dương Lực Đại Tiên có là heo thành tinh cũng hiểu được. Nhưng mà nó không thèm chớp mắt cũng không mở miệng. Căn bản là không để ý đến khiến cho Nam Lạc không còn biết phải nói gì.

- Chúng ta đã quen biết như vậy...

Nam Lạc vì độn địa thuật lại mở miệng thêm lần nữa. Tác dụng của độn địa thuật sau chuyện này khiến hắn thêm chảy dãi.

Dương Lực Đại Tiên vẫn không mở miệng.

- Ta cứu mạng người...

- Chờ trở lại bộ tộc ta tìm cho người hai đồng tử thông minh, đáng yêu nhất...

Dương Lực Đại Tiên vẫn không lên tiếng.

Nam Lạc quyết định không nói chuyện với Dương Lực Đại Tiên nữa. Chờ sau này hắn có gặp nguy hiểm thì mình sẽ ngoảnh mặt làm ngơ vậy.

Dương Lực Đại Tiên nói nhiều, Dương Lực Đại Tiên nhát gan, Dương Lực Đại Tiên ưa thích nghe người ta ca ngợi nó. Điều này Nam Lạc hiểu rất rõ. Hiện tại trong lòng của hắn còn có thêm một điều nữa – Dương Lực Đại Tiên rất vô sỉ.

Nhưng mà mặc kệ hắn làm cái gì, dùng thủ đoạn ra sao thì Nam Lạc vẫn không học được độn địa thuật.

Mỗi lần Dương Lực Đại Tiên đều có thể mang theo Nam Lạc đi đến những nơi có linh khí tràn đầy đôi chút mà thôi. Những địa phương linh khí nồng nặc đều đã có chủ.

Nơi đây có ánh nắng mặt trời chiếu rọi, gió thổi phất phơ, bên cạnh còn có một con suối nhỏ nữa. Khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên người thì Nam Lạc liền thu công. Mỗi khi trời tối chính là lúc Nam Lạc tu luyện. Tuy rằng hiện tại không có tiến bộ bao nhiêu nhưng không có thể cảm giác được linh khí trong đan điền tinh thuần thêm một chút. Đây cũng chính là động lực của hắn.

Đột nhiên trong lòng Nam Lạc xuất hiện một cảm giác nguy hiểm, còn Dương Lực Đại Tiên đang đứng bên cạnh hắn liền toát ra một tầng hoàng vụ.

Một bóng đen tiến đến nhanh như tia chớp.

Nam Lạc còn chưa thấy rõ đó là cái gì liền theo bản năng lui về sau nhưng khi tập trung nhìn vào đã thấy một con ửng thật lớn chộp Dương Lực Đại Tiên vào chân.

Hắn chỉ thấy con ửng này lớn như một con cọp với bộ lông đen như mực, trên đỉnh đầu có một nhúm lông nhìn như cái vương niệm. Khi nó nhìn chăm chú vào Nam Lạc như một vị vua đang nhìn xuống dân.

Trong lòng Nam Lạc bối rối vô cùng, hắn không nhịn được giơ tay lên vuốt hai chữ Thập Cửu trên trán.

Nam Lạc biết con ửng này là đến để bắt hắn.

- Người là Ưng Cửu?

Nam Lạc bình tĩnh mà hỏi. Trong lòng hắn hi vọng con ửng này không phải. Hắn biết rõ nếu bị bắt về có lẽ mình sẽ chết nhưng trong lòng Nam

Lạc không hề muốn chuyện ấy xảy ra.

Cảm giác mất đi tự do, bị người khác đùa giỡn với vận mệnh bản thân còn khó chịu hơn cái chết.

Nhưng ánh mắt lạnh như băng của con ửng khổng lồ này làm cho Nam Lạc khẳng định đây chính là Ứng Cửu. Nam Lạc chưa từng nhìn thấy con ửng khác, có lẽ ánh mắt yêu quái cũng không phong phú như của nhân loại nhưng ánh mắt của Ứng Cửu lại khác. Cái cảm giác lạnh như băng, tàn khốc và vô tình cùng với ánh mắt lạnh lùng của Tam Thái Tử tại Thương Mãn Nhai hoàn toàn khác nhau.

- Người đến bắt ta về sao? Có thể thả nó ra chứ?

Áp lực tăng mạnh theo sự yên lặng. Dường như ngay cả ánh mặt trời cũng vì con ửng khổng lồ ấy mà tan biến.

Chỉ còn lại Dương Lực Đại Tiên đang cố gắng giãy dụa, hoảng vụ chột lóe lên không ngừng nhưng đều không thoát khỏi ửng trào đen thùi kia.

Con ửng khổng lồ cúi đầu nhìn Dương Lực Đại Tiên sau khi trầm ngâm một lúc liền buông lỏng ửng trào ra.

Hoàng vụ chột lóe, Dương Lực Đại Tiên liền biến mất không còn bóng dáng.

Nam Lạc biết rõ với tính cách của Dương Lực Đại Tiên thì hẳn đã ở cách đây vài dặm rồi. Hẳn thở dài một tiếng, đã quen biết hơn một tháng vậy mà một câu tạm biệt cũng không có.

Trong lòng có một nỗi buồn phiền vô cớ.

Từ trong ánh mắt lạnh lùng kia Nam Lạc có thể thấy rõ sự cười nhạt như muốn nói với hẳn rằng người cứu hẳn vậy mà ngay cả một câu chào cũng

không nói liền bỏ chạy một mình.

- Chúng ta đi thôi!

Nam Lạc nhìn nhìn về phía xa, đó chính là mục đích trước kia của hắn. Hắn có thể thấy được những đám mây trắng, có thể thấy được một vài con chim đang tung cánh bay lượn tự do.

Đột nhiên hoàng vụ chợt lóe bên cạnh Nam Lạc, Dương Lực Đại Tiên lại trở về.

- Đại tiên sao trở về?

Nam Lạc thắc mắc và khẩn trương nhìn vào con ửng khổng lồ kia sợ hãi đổi ý bắt giết Dương Lực Đại Tiên.

Dương Lực Đại Tiên không lên tiếng trả lời. Nam Lạc thấy rõ cái sừng như san hô trên đầu hắn chợt lóe lên hoàng vụ từ nhạt đến đậm dần. Cuối cùng hóa thành một cái sừng như sừng của Dương Lực Đại Tiên vậy.

- Đây là...

Hoàng vụ chậm rãi ngưng kết thành sừng dê rồi bay nhẹ về phía Nam Lạc. Nó rất mờ ảo như có một cơn gió nhẹ sẽ tản mát đi. Còn Dương Lực Đại Tiên giống như cực kỳ đau đớn, toàn thân run rẩy không ngừng.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Nam Lạc thì cái sừng do hoàng vụ ngưng kết thành kia chậm rãi bay nhanh về phía Nam Lạc. Hắn chỉ cảm giác được một hơi thở hùng hậu tràn vào trong lòng và cảm nhận được một thứ huyền ảo gì đó nói không rõ, nhìn được nhưng trong lòng lại có thể cảm nhận.

Phí dưới hai chữ Thập Cửu trên trán hắn lộ ra một cái án ký hình sừng dê màu vàng đất.

Toàn bộ tinh thần Nam Lạc rơi vào trong ý cảnh huyền ảo ấy. hần chỉ thấy người nhẹ nhàng bay lên khỏi mặt đất. Sau khi mở mắt đã phát hiện hần ở giữa không trung, cuối đầu nhìn xuống đã thấy một con dê vàng suy yếu ngồi bên dưới gần đầu nhìn bầu trời.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phượng Hoàng Sơn - Bất Tử Cung

Sở dĩ gọi Phượng Hoàng Sơn là vì ở ngọn núi này chính là nơi duy nhất trong thiên địa sinh ra được Phượng Hoàng.

Những nhân vật có đại thần thông trong thiên địa nhiều vô số kể nhưng ai dám nói bản thân mình là bất tử?

Đó là khi thiên địa sơ khai, rất nhiều địa phương chỉ là một mảnh hỗn độn nhưng đã có không ít sinh linh diễn biến theo hỗn độn mà sinh ra. Khi bọn chúng ra đời đã có đại pháp, trong cơ thể ẩn chứa đại đạo. Phượng hoàng dùng đại thần thông xây dựng cung điện, khi nó dùng pháp lực vô thượng dựng lên tấm biển có hai chữ ‘Bất Tử’ đã khiến cho rất nhiều đại năng đến khiêu chiến.

Khi đó còn chưa phân năm, tháng ngày. Những người chứng kiến trận đại chiến khi đó chỉ biết rằng mặt trời và mặt trăng luân phiên thay đổi ba trăm lần. Ban đầu tất cả còn áp chế pháp lực chỉ đến điểm liêng dừng, ai thắng ai thua mọi người đều hiểu rõ nhưng thời gian trôi qua càng lâu thì người đến khiêu chiến càng nhiều. Phượng hoàng không thể chờ đợi từng người lên khiêu chiến nên đành tổ chức đánh quần công, một trận để kết thúc luôn.

Nhưng hành động của phượng hoàng lại khiến cho rất nhiều đại năng áp chế thần thông bất mãn vô cùng. Chiến đấu cứ như vậy mà thắng cấp, lúc đầu chỉ là phân thắng bại mà thôi, sau đó lại đến phong ấn, trấn áp rồi lại phân sinh tử. Đến hiện tại thì cho dù phượng hoàng có pháp lực thông thiên đi chăng nữa cũng không thể chiến thắng nhiều người. Nhưng nó lại dựa

vào Bất Tử Cung mà phòng thủ nên luôn đứng ở thế bất bại. Dần dần mọi người thối lui khỏi Bất Tử Cung.

Từ đó về sau Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung trở thành một nơi được mọi người kính sợ - Bất tử phượng hoàng.

Nam Lạc từ Dương Lực Đại Tiên biết được tên Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung. Hắn có thể từ ngữ khí của Dương Lực Đại Tiên biểu lộ uy danh và sự cường đại của Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung. Hắn cũng biết từ khi mình bị Ứng Tộc Tam Thái Tử bắt đến Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung làm phục vụ.

Bất quá để có thể tiến vào Bất Tử Cung phải lựa chọn trong rất nhiều người mới được. Cơ hội tiến vào đó có thể nói là một phần ngàn vạn.

Nhưng hiện tại Nam Lạc đã đến Bất Tử Cung này hơn một năm rồi. Điều này khiến cho hắn có cảm giác như mình đang nằm mơ, một giấc mơ không chân thật chút nào.

Khi đặt chân lên Phượng Hoàng Sơn rồi đi vào Bất Tử Cung khiến cho Nam Lạc có một cảm giác rằng rất dễ dàng đi vào đây. Từ Dương Lực Đại Tiên hắn biết được không phải làm phục vụ ở trong đây là ai cũng làm được. Chẳng những phải đẹp trai mà còn có pháp lực, thông qua kiểm tra mới được chọn.

Thế nhưng Nam Lạc cùng Ứng Cửu bị hai con giao long màu đen ở đầu chạy ra vây nguy hiểm vô cùng thì đột nhiên một ánh sáng mờ từ phía chân trời tiến đến mang theo sự hoa lệ vô cùng. Khi Nam Lạc bừng tỉnh thì đã phát hiện hai con giao long khiến cho Ứng Cửu không có sức hoàn thủ kia đã chết từ lúc nào.

Bên cạnh hắn xuất hiện thêm một người bận bộ pháp bào tràn ngập các màu sắc. Khi Nam Lạc muốn nhìn kỹ thì lại cảm giác bản thân như tiến vào trong cầu vồng khiến hắn mê muội. Đi lại trong núi hơn một tháng nên

Nam Lạc hiểu cảm giác này rất nguy hiểm cho nên hấn vội vàng cắn đầu lưỡi của mình để cho sự đau đớn kéo tinh thần hấn trở về.

Ứng Cửu rất cung kính với người xa lạ kia, đây là sự cung kính phát ra từ trong tận đáy lòng. Dường như bọn họ có trao đổi điều gì nhưng khi đó Nam Lạc rơi vào cảm giác mê muội không có nghe được.

- Ta mang người này đi...

Nam Lạc cuối đầu không dám nhìn thẳng hấn vì sợ lại bị rơi vào trong cảm giác mê muội khi này. Nhưng âm thanh ôn hòa kia truyền đến tai khiến cho Nam Lạc cảm giác pháp bào hoa lệ ấy hoàn toàn không xứng với giọng nói.

- Vâng. Vốn muốn đưa hấn đến Bất Tử Cung để tiến hành lựa chọn nhưng hấn chính là một người tốt nhất trong nhóm ở Thương Mãng Nhai.

Nam Lạc không ngờ rằng Ứng Cửu sẽ thối phòng hấn lên như vậy. Trong lòng có một cảm giá sung sướng cho nên muốn khách khí vài câu thì đã phát hiện mình đã ở một nơi xa lạ.

- Ta gọi là Khổng Tuyên. Từ nay về sau người ở cùng ta vậy!

Khổng Tuyên, đứa con của phượng hoàng – Trong tai của Nam Lạc lại vang lên lời nói của Dương Lực Đại Tiên.

Mấy ngày hôm trước còn trốn tránh trong núi vậy mà vài ngày sau đã ở trong cung điện mạnh mẽ nhất thiên địa.

Cung điện rất hoa lệ, mỗi một vật ở trong đó đều là những vật rất xa lạ với Nam Lạc. Cho dù là vách tường của cung điện cũng khiến cho Nam Lạc có cảm giác nó không hề chân thật chút nào.

Trong Bất Tử Cung phân ra rất nhiều cung điện nhỏ. Khổng Tước điện chính là nơi ở của Khổng Tuyên nằm ở phía tây Bất Tử Cung và cũng được xem là một cung điện ở ngoài rìa nhất.

Tuy rằng Khổng Tước điện ở nơi hẻo lánh một chút nhưng vẫn tráng lệ và uy nghiêm vô cùng.

Nhất là hai chữ ‘Khổng Tước’ trên biển tên điện. Khi Nam Lạc nhìn thấy nó lần đầu tiên liền cảm giác hai chữ ấy như muốn bay lên cao. Đặc biệt là hình ảnh một con Khổng Tước nhỏ ở phía sau hai chữ ấy.

Hình dáng của Khổng Tước tuy rằng nhỏ xinh nhưng lại mang theo một cỗ ngạo khí bề ngễ thiên hạ. Cái đuôi không tười với những cộng lông sặc sỡ như ẩn chứa tất cả các màu sắc của thế gian này.

Đó chính là nguyên thân của Khổng Tuyên thái tử?

Trong Khổng Tước điện ngoại trừ Khổng Tuyên ra thì chỉ có một mình Nam Lạc mà thôi. Mà Khổng Tuyên mang Nam Lạc về đến nơi liền bế quan, lâu lâu sẽ ra ngoài một lúc rồi lại vào bế quan tiếp. Như vậy nên cả Khổng Tước điện to lớn như vậy mà chỉ có mỗi mình Nam Lạc mà thôi.

Năm tháng dài đằng đằng. Có kẻ có pháp lực thông thiên liền dương danh thiên địa, có kẻ lại trở về với cát bụi.

Linh khí trong Bất Tử Cung so với những địa phương Nam Lạc tu luyện trong rừng kia nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần. Từ này đến nơi đây không hề có chuyện gì, cũng không có đáng sợ như suy nghĩ của Nam Lạc trước kia. Nhưng ngoại trừ Khổng Tước điện ra thì hẳn không dám đi chỗ nào khác. Cho dù là ở Khổng Tước điện cũng có rất nhiều chỗ hẳn không dám đi bởi vì lúc Khổng Tuyên dẫn hẳn trở về đã dặn hẳn không nên đi lại tùy tiện nên Nam Lạc cũng không dám làm trái ý.

Tu luyện chính là phương pháp giết thời gian nhanh nhất, huống chi Nam Lạc là một kẻ tu luyện cuồng.

Hắn sợ bản thân mình khi tu luyện sẽ quên thời gian, sợ khi Khổng Tuyên xuất quan sẽ không tìm thấy mình nên hắn chọn nơi tu luyện ở ngay trước cửa phòng nơi Khổng Tuyên bế quan luôn.

Độn địa thuật chính là thuật mà Nam Lạc luôn muốn học từ Dương Lực Đại Tiên, trước kia hắn chỉ cảm giác Dương Lực Đại Tiên keo kiệt vô cùng. Dù gì cả hai cũng quen biết, cũng được coi là cùng chuàng hoạn nạn vậy mà lại không chịu dạy mình.

Hiện tại hắn đã biết là do Dương Lực Đại Tiên không thể dạy. Đó chính là bốn mạng thần thông của Dương Lực Đại Tiên vừa sinh ra đã có. Cảnh giới của nó không đủ nên không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài. Hơn nữa muốn học được thuật này phải có linh dẫn giống như là ngọc giản được phong ấn linh dẫn giống như lồng giam ở Thương Mãng Nhai vậy. Linh dẫn sẽ hình thành một dấu vết ở trong đầu mình rồi ấn chiu theo đó để tu luyện. Nhưng cái đó chỉ áp dụng cho người chưa từng tu luyện mà thôi. Còn độn địa thuật chính là bốn mạng thần thông tự giác tỉnh cho nên hắn đó không phải là dạy mà là truyền thừa, một loại giống như là truyền thừa lạc ấn vậy. Dùng lạc đại đạo lạc ấn trong cơ thể truyền cho Nam Lạc.

Lúc đó Nam Lạc từng hỏi Khổng Tuyên rằng Dương Lực Đại Tiên có chết hay không thì được câu trả lời rằng hắn sẽ không chết mà chỉ suy yếu một chút và độn địa thuật của hắn sau này sẽ không còn tiến bộ nữa. Nam Lạc chỉ biết yên lặng nhưng trong lòng lại có cảm thấy súc động vô cùng. Nếu Dương Lực Đại Tiên nói điều này cho hắn biết thì hắn sẽ không đòi học độn địa thuật.

Nam Lạc hỏi Khổng Tuyên rằng thần thông của mỗi người đều chỉ có thể sử dụng phương thức truyền thừa này thôi sao? Khổng Tuyên chỉ mỉm cười trả lời rằng đến một cảnh giới nhất định có thể dùng phương pháp giảng

đạo để nói ra và còn có thể dùng pháp lực của mình với hình thức viết chữ viết ra. Chẳng qua nếu muốn làm như vậy thì pháp thuật sau khi tu thành sẽ giảm rất nhiều.

Đối với chuyện này Nam Lạc chỉ cảm thấy bất lực, bản thân mình không thể truyền ngược trở về nên chỉ còn biết âm thầm cầu nguyện Dương Lực Đại Tiên đừng chết. Nam Lạc cũng không biết nó suy yếu bao lâu mà hẳn chỉ biết rằng ở trong núi kia lúc nào cũng có khả năng gặp nguy hiểm, hơn nữa Nam Lạc hiểu rõ Dương Lực Đại Tiên ngoài độn địa thuật ra thì không còn thủ đoạn bảo mạng nào cả.

Nam Lạc cứ mang theo tâm tư áy náy mà ngồi tu luyện ở trước cửa phòng bế quan của Khổng Tuyên. Có mấy lần Khổng Tuyên đi ra mà hẳn hoàn toàn không biết gì.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đồng Tử Trong Không Tước Điện

Trên người Nam Lạc bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, hiện tại hai chữ Thập Cửu trên trán của hắn đã biến mất ko còn và ấn ký hình sừng dê trên trán cũng dần phai nhạt. Đây là do hắn sắp luyện hóa ấn ký đó.

Trong thức hải của hắn có một đoàn khói màu vàng nhạt hình sừng dê tản ra hơi thở mênh mông vô cùng. Tinh khí thần của Nam Lạc ko ngừng có xu hướng dung hợp lại. Đã qua hơn một năm từ lúc bắt đầu ko hòa hợp thì hiện tại chỉ còn một tia là có thể dung hợp hoàn toàn.

Đột nhiên đoàn khói trong thức hải của Nam Lạc hoàn toàn tiêu tán khiến cho Nam Lạc vui vẻ vô cùng, hắn hiểu rõ hắn đã hoàn toàn luyện hóa ấn ký kia rồi. Hiện tại có thể thoải mái sử dụng độn địa thuật.

Độn địa thuật là thổ linh khí trong Ngũ Hành để độn đến mục đích mình cần. Hiện tại trên người Nam Lạc bao phủ một tầng khói vàng nhạt rồi đột nhiên biến mất tại chỗ, tiếp theo đột nhiên xuất hiện ở vài bước ngoài đó rồi lập lại liên tục.

Điều này so với Dương Lực Đại Tiên khi độn địa có khoảng cách từ trăm mét đến gần dặm cách xa hoàn toàn nhưng Nam Lạc ko hề có cảm giác thất bại, hắn chỉ cảm thấy hưng phấn vô cùng. Hắn biết rõ đây chỉ là lần đầu tiên sử dụng mà thôi, sau này thường xuyên luyện tập là có thể độn đi xa như Dương Lực Đại Tiên. Có lẽ sẽ có một ngày hắn còn có thể độn ra ngoài ngàn dặm.

- Tiên thiên độn thổ. Ko tệ lắm.

Ngay khi Nam Lạc cao hứng luyện tập ngày đêm thì trong tai truyền đến một âm thanh như vậy khiến cho hấn kinh sợ. Ở trong Bất Tử Cung cấm sử dụng pháp thuật thần thông, đây chính là quy củ bất thành văn nhưng Nam Lạc vừa luyện hóa ấn ký sừng dê kia nên cao hứng liền quên mất.

Hấn vội vàng quay đầu lại liền nhìn thấy Khổng Tuyên đang đứng trên mái nhà nhìn mình mỉm cười. Nhìn thấy Khổng Tuyên tươi cười nên Nam Lạc cũng thả lỏng rất nhiều. Cho tới hiện tại Nam Lạc cảm giác bộ pháp bào kia ko hợp với Khổng Tuyên chút nào, nhất là hấn ôn hòa như vậy, ánh mắt kia chính là ánh mắt dụ dàng nhất mà hấn từng gặp nhưng pháp bào lại rất chói mắt. Nam Lạc cảm giác pháp bào như vậy chỉ dành cho những người hung hăng càn quấy mà thôi.

- Thái tử điện hạ đã xuất quan.

Nam Lạc vui vẻ lên tiếng mà hấn lại ko cảm giác câu vừa rồi rất vô nghĩa. Ko xuất quan thì sao lại đứng ở đây chứ?

Khổng Tuyên ko để ý mà trả lời hấn:

- Đúng. Ta đã dung hợp xong một vài loại pháp thuật nên cũng phải xuất quan. Ở đây có một vài kiến thức trụ cột của Ngũ Hành, người lấy mà đọc.

Nói xong liền lật tay lấy ra một ngọc giản màu trắng.

Nam Lạc vui vẻ đón lấy ngọc giản rồi đột nhiên hỏi:

- Thái tử đang muốn đi ra ngoài?

- Đúng! Xem ra người cũng có vài phần thông minh. Hiện tại đã lĩnh ngộ dc một vài thứ nên ra ngoài tìm người thử xem.

Khổng Tuyên mỉm cười nói, trong giọng nói rất ôn hòa ko hề mang theo cảm giác tìm người đánh nhau.

Nam Lạc ko thể hiểu được pháp thuật mới này, mỗi khi lĩnh ngộ một vài thuật mới phải đi tìm người đánh nhau nên hẳn chỉ chọn cách im lặng. Nhìn thấy tâm tình của Khổng Tuyên ko tệ lắm vì thế hẳn hỏi một vài chỗ khó hiểu của độn địa thuật nhờ Khổng Tuyên giải đáp.

- Thái tử. Khi ta còn ở bộ tộc có học được một vài loại phương pháp thổ nạp, ở Thương Mãn Nhai cũng học được một phương pháp nhưng hai phương pháp này hoàn toàn khác nhau, cảm giác lại không có hoàn thiện nên không biết thái tử có thể...

- Ha ha! Người muốn học một pháp quyết luyện khí tốt phải ko?

Nam Lạc nhìn thấy Khổng Tuyên ko tức giận nên vội vàng gật đầu.

- Ta cũng ko có pháp quyết luyện khí tốt.

Câu trả lời của Khổng Tuyên khiến cho Nam Lạc thất vọng vô cùng. Nhưng hẳn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì Khổng Tuyên đã nói tiếp:

- Luyện khí chính là thu nạp thiên địa linh khí cho bản thân mình dùng, hiện tại người đã làm rất tốt rồi. Người là nhân loại nên có thể chất khác với ta nên phương pháp luyện khí cũng khác nhau nhưng cũng ko khác nhau lắm. Cả hai đều thu nạp thiên địa linh khí để rèn luyện thân thể. Đạt đến hiệu quả như mong muốn.

Nói đến đây hẳn liền chỉ vào ngọc giản trên tay của Nam Lạc:

- Lấy ví dụ thân thể người đều có đầy đủ Ngũ Hành nên ta mới cho người ngọc giản này. Bên trong nó có ghi rõ những lý giải của ta về Ngũ Hành của ta trong những năm gần đây. Người chỉ cần suy nghĩ như thế nào có thể thu nạp chân khí nhanh hơn. Khi người hiểu rõ những điều trong ngọc giản này thì bản thân người cũng có thể sáng tạo ra pháp thuật.

Ko chờ Nam Lạc trả lời thì Khổng Tuyên liền nói thêm:

- Được rồi. Người chỉ cần suy nghĩ tu luyện đi. Con đường tu luyện cần sự siêng năng và học tập nữa. Vạn vật trong thiên địa đều là lão sư tốt nhất.

Nam Lạc nghe đến đây liền quỳ xuống:

- Cảm ơn thái tử điện hạ.

Khi hần gần đầu lên thì Khổng Tuyên đã rời khỏi rồi.

Cho đến hiện tại, tế ti trưởng lão dạy cho hần phải biết cảm ơn. Cho dù là người ngoài hay người trong nhà. Một khi họ giúp đỡ mình thì phải biết báo đáp, điều này lúc nào Nam Lạc cũng nhớ rõ.

Nhất là khi Nam Lạc biết được Dương Lực Đại Tiên truyền độn địa thuật cho mình đã không còn tiếp tục tu luyện nữa và đối với người chỉ điểm cho mình thì Nam Lạc luôn nhớ trong lòng.

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung ở đâu Nam Lạc ko hề biết, chậm chích ở phương hướng nào hần cũng ko xác định được nhưng trong lòng hần luôn muốn rời khỏi đây. Cho dù Khổng Tuyên rất tốt với hần. Nam Lạc luôn cho rằng mình sẽ trở thành nô lệ, cho dù ko phải là nô lệ cũng sẽ trải qua cuộc sống ko như là người.

Vươn tay chụp vào một đám mây trắng ở trước mặt.

Nam Lạc có thể khẳng định Bất Tử Cung này nhất định ở giữa ko trung.

Ngày đi ngàn dặm là một giấc mộng trước kia của Nam Lạc nhưng hiện tại hần cảm giác vẫn chưa đủ. Khi bị Tam thái tử của Ứng Tộc bắt đi thì chỉ trong một lát thôi đã ở Thương Mãng Nhai ngoài ngàn dặm nhưng sau khi gặp Khổng Tuyên thì hần cảm thấy ánh sáng vừa lóe lên đã có mặt ở đây.

Nghĩ như vậy nên Nam Lạc nắm chặt ngọc giản trong tay. Nam Lạc đã bắt được ý tưởng từ Khổng Tuyên nhưng chỉ là chợt lóe lên mà thôi.

Thiên địa Ngũ Hành, đặc kỳ nhất, thủy tu hành, ngộ kỳ ngộ, dung chi, thiên địa nhâm tiêu diêu.(*)

Đây là câu nói đầu tiên khi thần thức của Nam Lạc tiến vào trong ngọc giản. Xem ra đây ko giống như là trụ cột gì, nhất là câu cuối cùng thiên địa mặc ta tiêu dao khiến cho Nam Lạc thích vô cùng.

Hậu đức tái vật, thổ chi thiên... .(*)

Mấy trăng ngẫu nhiên bay vào trong Không Tước điện. Nam Lạc ngồi xếp bằng ở trước cửa điện với gương mặt tuy non nớt nhưng lại mang theo sự kiên nghị. Từng sợi tóc như những tơ tình bay nhẹ nhẹ theo gió.

Khi Nam Lạc mở mắt ra lại thì đã mấy tháng sau. Nhìn bầu trời đầy sao lại nhớ đến một nhà khi xưa ngồi ở trước sân ngắm sao. Đêm đó sao cũng sáng ngời như bây giờ, hẳn còn nhớ rõ khi đó mình chỉ vào ngôi sao sáng nhất và nói rằng sau khi mình lớn lên sẽ bay lên hái nó xuống cho muội muội.

Muội muội có khỏe chứ? Hiện tại có còn khóc nè? Còn hâm mộ con cáo màu trắng của Thủy nha đầu? Nam Lạc muốn đi đến bên cạnh nàng nhưng trong lòng lại hiểu rõ tình cảnh hiện tại của hẳn. Nam Lạc lại lấy ra Ngũ Hành ngọc giản. Trong lòng suy nghĩ bản thân mình luôn tự phụ rằng thông minh, tế ti trưởng lão nói gì liền hiểu nhưng trải qua lâu như vậy mới hiểu sơ sơ một tí bề ngoài mà thôi. Thậm chí Không Tuyên còn nói đây mới là trụ cột mà thôi. Ài, như vậy chẳng lẽ mình phải học cả đời sao?

Hai tay chống cằm nhìn bầu trời đêm mà ngơ ngác.

Lấy ngôn ngữ để trình bày đại đạo hư vô mờ mịt thật rất khó khăn, mỗi một người đều có cách lý giải khác nha. Cho dù là cùng một cuốn sách, cùng một người dạy nhưng sự thành đạt của mỗi một đệ tử đều rất khác nhau.

Cho nên trong ngọc giản này phong ẩn những điều hiểu biết của Khổng Tuyên về Ngũ Hành nên có rất nhiều văn tự như phù chú, có âm thanh như chuông đồng, có hình tượng hão huyền diễn biến thiên địa.

- Nam Lạc đồng tử...

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kim Sí Đại Bằng Điện

Nam Lạc từ trong tu luyện tỉnh lại, ánh mắt nhìn vào bảy vị tiên nữ xinh đẹp rồi có chút ngượng ngùng nói:

- Ta tu luyện có chút nhập tâm nên không có chú ý đến...

- Hì hì...

- Ngu ngốc...

- Không sợ người khác vào trộm đồ sao...

- Tốt rồi, không được nói bậy. Nam Lạc đồng tử do Khổng Tuyên thái tử dẫn về, nhất định sẽ tu thành đại thần thông.

Người lên tiếng chính là đại tỷ trong bảy tiên nữ. Sau khi nàng lên tiếng thì các nàng còn lại quả nhiên không dám cười giỡn nữa.

Các nàng không phải là lần đầu tiên đến đây và cũng không phải là lần đầu tiên gặp Nam Lạc hoặc cũng có thể nói là bảy người này chính là những người Nam Lạc biết rõ ở đây. Nhưng cũng không hẳn là biết rõ, đến hiện tại Nam Lạc cũng chỉ biết được đại tỷ mà thôi. Tuy rằng khí chất các nàng không giống nhau nhưng diện mạo thì không phân biệt một hai và rất xinh đẹp, mỗi lần các nàng đến khiến cho Nam Lạc không dám nhìn thẳng nên các nàng càng dám cười đùa tự nhiên ở trước mặt Nam Lạc.

- Nam Lạc đồng tử, những trái cây này vừa chín tới nên chúng ta phụng mệnh cung chủ mang đến.

Nam Lạc biết rõ cung chủ theo lời của các nàng chính là Bất Tử Cung cung chủ Phượng Hoàng liền vội vàng nhường đường dẫn các vị vào trong.

- Di? Linh quả lần trước mang đến vẫn còn ở đây?

- Uhm, thái tử điện hạ thường xuyên đi vắng, khi trở về cũng bế quan nên ngưỡng trong điện này đã ít lại càng ít. Vì vậy cũng còn nguyên đó thôi.

- Nhưng mà không thể nào không thiếu một quả chứ? Người không ăn sao?

Nam Lạc không dám nhìn vào bảy người đang đứng chớp chớp mắt ấy nên không biết rõ đây là do ai hỏi nhưng hắn vẫn trả lời:

- Đây là linh quả cung chủ mang đến cho thái tử, ta sao dám ăn?

- Thật sự là ngu ngốc!

Đại tỷ vội vàng trách mắng:

- Tam muội không được nói bậy

- Người có biết rằng cung chủ từng để cho Khổng Tuyên thái tử lựa chọn đồng tử nhưng thái tử đều không chọn ai hết. không lâu sau thái tử dẫn theo một người trở về.

Nam Lạc cười cười không biết nói gì cho phải lại khiến cho bảy vị tiên nữ cười hì hì khoái trá.

Đứng ở cửa điện nhìn bảy vị tiên nữ rời khỏi, chỉ khi bảy người đi rồi Nam Lạc mới dám ngẩn đầu nhìn vào bóng lưng ấy. Nhưng mà hắn vẫn chỉ biết đại tỷ trong bảy người, nghe âm thanh còn phân biệt đôi chút chứ nhìn vào hình dáng thì đành bó tay.

Đối với bảy nàng thì Nam Lạc cũng chỉ biết là người trong Phượng Hoàng cung, theo ấn tượng của hãn thì bảy nàng luôn cười đùa vui vẻ như vậy.

Vừa rồi Nam Lạc còn muốn hỏi các tộc nhân được đưa Ưng Tộc đưa đến như thế nào rồi nhưng lại không thể lên tiếng.

Trở lại điện nhìn thấy linh quả toát ra mùi hương mê người thì Nam Lạc biết đây là những linh quả có giá trị phi thường cao, nói không chừng khi ăn vào sẽ khiến cho thân thể tốt hơn. Khi ở trong núi hãn từng nếm qua rất nhiều sơn quả có mùi vị rất tốt, tẩm bổ thân thể và có chút khiến cho người ta không có cảm giác đói bụng trong vài ngày chứ nói chi là các linh quả đặt biệt này.

Nhưng Nam Lạc không đi ăn. Theo suy nghĩ của hãn thì hãn có thể sống sót là nhờ Khổng Tuyên dẫn vào Khổng Tước Điện, có thể trở thành không tuyên đồng tử đã là phúc phận lớn nhất của hãn. Tế ti trưởng lão từng nói qua làm người phải biết phân biệt rõ ràng.

Có người nói rằng tu luyện là buồn tẻ, nếu thật sự có cảm giác này thì tu luyện sẽ không có thành tựu, tu vi không tăng tiếng. Ít nhất Nam Lạc không cảm giác được một chút buồn tẻ nào cả, cảm giác đắm chìm trong đại đạo rất tuyệt.

Nam Lạc luôn tỉnh lại vào buổi tối bởi vì khi đó có thể nhìn thấy những vì sao nhỏ khiến hãn nhớ lại cuộc sống khi xưa trong bộ lạc. Nhớ lại gia đình quây quần ở trước nhà gỗ. Hãn vào muội muội rất thích ngồi ngắm nhìn những vì sao rực rỡ ấy. Bây giờ hãn chỉ hi vọng những điểm sáng tí hon kia có thể mang nỗi nhớ của mình chuyển đến cho muội muội.

Đã lâu lắm rồi Khổng Tuyên chưa quay về nên Nam Lạc cũng không biết rằng những cảm nhận của mình từ trong ngọc giản có đúng hay không, hãn

rất muốn có Khổng Tuyên bên cạnh để hỏi han. Bất quá điều khiến cho Nam Lạc cao hứng chính là thổ động thuật của hắn ngày càng tinh luyện.

Hoàng vụ chớp động, vừa bước chân đã xuất hiện ở cửa đại điện, lui về sau một bước đã ở chỗ cũ. Trong lòng vui vẻ nên tiếp tục thi pháp không ngừng. trong Bất Tử Cung cấm đấu pháp, đây là quy củ bất thành văn nhưng Khổng Tước Điện ở một nơi hẻo lánh khiến Nam Lạc cao hứng thi pháp không ngừng.

Chỉ thấy một bóng người không ngừng lấp lóe trên mặt đất, thân thể hắn được bao bọc một tầng hoàng vụ có vẻ hư ảo như được gió thổi, lúc ở đây khi ở chỗ khác. Không hề đoán trước vị trí cụ thể.

- Người nào dám thi pháp ở trong cung?

Một tiếng nghi ngờ vang lên tuy có chút non nớt nhưng lại mang theo uy thế lẫm lẫm. Nam Lạc đang di chuyển không ngừng lại nhưng không chờ Nam Lạc lên tiếng thì người đó lại trách mắng:

- Người là ai? Sao không đi làm việc mà rảnh rỗi ở đây?

Nam Lạc nhìn thấy một thanh niên không lớn hơn mình bao nhiêu với vẻ mặt ăn trên ngồi trước. Nhưng Nam Lạc biết mình thi pháp trong cung là đã sai nên cúi đầu nói:

- Ta ở trong Khổng Tước Điện.

- Khổng Tước Điện? Khổng Tước Điện ngoại trừ Khổng Tuyên thái tử chỉ có...

Người đó nghe vậy liền hiểu được đây chính là đồng tử của Khổng Tuyên mang về. Chuyện này sớm đã lan truyền khắp Bất Tử Cung, tuy rằng Nam Lạc đến đây hơn một năm chưa từng đi đâu và không biết ai ngoài

bảy tiên tử thường đưa linh quả nhưng người trong Bất Tử Cung đều biết đến sự tồn tại của hần.

Bởi cung chủ Bất Tử Cung từng mở miệng nhường một đồng tử cho Khổng Tuyên chăm cho điện phủ nhưng Khổng Tuyên lại lấy lý do không hợp nên không chọn ai hết. Sau đó Khổng Tuyên lại mang theo Nam Lạc trở về khiến cho người khác suy đoán xem Nam Lạc là ai lại được Khổng Tuyên coi trọng. Người trước mặt chính là Nam Lạc, kẻ được Khổng Tuyên lựa chọn trong rất nhiều người.

- Người là đồng tử của Khổng Tuyên thái tử nên phải tuân theo quy cũ ở trong cung, không nên thi pháp. Muốn luyện phải đi Huyền Pháp Điện.

Lời nói của hần tuy có chút thu liễm nhưng ánh mắt vẫn đánh giá Nam Lạc, trong lòng thầm nghĩ đây là người do Khổng Tuyên thái tử mang về ư? Chẳng có gì đặc biệt, còn kém xa ta.

Nam Lạc thấp giọng đồng ý.

- Ta chính là Thiên Diệp của Kim Sí Đại Bểng Điện phụng mệnh của thái tử điện hạ đến mời Khổng Tuyên thái tử dự tiệc.

Nam Lạc vừa nghe nói đến tên và ý đồ đến liền hiểu rõ hần có thân phận giống như mình, là đồng tử bên cạnh Kim Sí Đại Bểng thái tử.

- Thì ra là Thiên Diệp đồng tử, nhưng mà hiện tại thái tử nhà ta đã ra ngoài hơn ba tháng không biết khi nào mới trở về.

Thiên Diệp đồng tử khẽ nhíu mày và nghĩ thầm: “Lần này nguy rồi, thái tử gọi ta đi mời nhưng lại không mời đến, khi trở về sẽ bị phạt.” Hần nhìn Nam Lạc rồi nói tiếp:

- Thái tử của người đã đi vắng vậy người đi cùng ta về gặp thái tử để nói một tiếng xem như không thất lễ.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bầu Trời Đầy Sao

Nam Lạc thầm nghĩ cũng đúng, dù sao hiện tại cũng không làm gì nên đi ra ngoài xem thử Kim Sí Đại Bằng Điện kia to lớn ra sao.

Nghĩ thế nên Nam Lạc liền nhìn Thiên Diệp nói:

- Được rồi. Ta đi đóng cửa điện.

Tuy rằng Khổng Tước Điện một năm khó đến một người nhưng Nam Lạc vẫn chạy đến đóng cửa điện lại. Cửa điện nặng nề giống như một ngọn núi khiến Nam Lạc phải thúc dục linh lực toàn thân mới di chuyển nổi. Nếu không phải thời gian qua đọc ngũ hành ngọc giản của khổng tuyền khiến cho pháp lực tăng trưởng nhiều mới di chuyển được cửa điện này. Thật vất vả mới khép cánh cửa lại nhưng Nam Lạc không rời khỏi mà di động mấy ngón tay đánh ra một tầng ánh sáng năm màu lên cánh cửa, sau khi hoàn thành thì cửa điện đã biến mất, ở đó chỉ còn một tầng ánh sáng năm màu đang lưu chuyển liên tục.

Nam Lạc thở dài một hơi, đây là lần đầu tiên hắn đụng đến cửa điện, lúc Khổng Tuyền dạy hắn có nói rằng hắn còn làm không được. Điều này cũng là vì hắn đến đây hơn một năm nhưng không hề rời khỏi. Bất quá hiện tại cố hết sức cũng có thể hoàn thành rồi.

Thiên Diệp nhìn thấy Nam Lạc đóng cửa xong thì sự coi thường của hắn đối với Nam Lạc cũng phai nhạt rất nhiều. Bởi vì hắn đóng cửa điện của kim sí đại bằng điện cũng phải cố gắng hết sức. Phải biết rằng mỗi một cửa điện đều được chủ nhân của nó phong ấn pháp lực vào. Tuy rằng Thiên Diệp khẳng định Kim Bằng Thái Tử lợi hại hơn Khổng Tuyền nhưng cũng

không chênh lệch quá lớn. Cho nên khi vừa nhìn thấy Nam Lạc chỉ đến hơn một năm mà đã có thể đóng được cửa điện đã rất không tồi.

Nam Lạc đi theo sau lưng Thiên Diệp, đi trên con đường lộng lẫy của Bất Tử Cung. Tuy trong lòng cảm thấy rất đẹp, dễ nhìn nhưng hắn vẫn cảm thấy ở Khống Tước Điện thoải mái hơn nhiều. Ở đây có rất nhiều cảnh vật đẹp, nhưng cảnh vật đẹp cũng chỉ là cảnh đẹp mà thôi, không thích hợp để hắn ở lại.

Thiên Diệp trong mắt của Nam Lạc thì hắn là một người nói rất nhiều. Lúc nào cũng có thể tìm được đề tài để có thể nói chuyện. Từ khi Nam Lạc đến nơi đây đều ở trong Khống Tước Điện, phần lớn thời gian đều tập trung tu luyện cho nên khi Thiên Diệp hỏi điều gì hắn đều trả lời không biết nhưng hắn lại không nghĩ rằng mình trả lời thật tình lại bị Thiên Diệp nghĩ rằng diễn trò.

Nghe lời nói của Thiên Diệp có thể thấy được sự kiêu ngạo khi được làm đồng tử trong Kim Sí Đại Bằng Điện. Tuy rằng Nam Lạc xem Khống Tước Điện là nhà mình nhưng không đạt đến sự trung thành như những người ở đây từ nhỏ.

Kim Sí Đại Bằng Điện ở phía bắc của Bất Tử Cung cho nên từ Khống Tước Điện đến Kim Sí Đại Bằng Điện cũng chỉ đi xuyên qua một góc Tây Bắc của Bất Tử Cung mà thôi. Đây là lần đầu tiên ra ngoài nên khi nhìn thấy Kim Sí Đại Bằng Điện có quy mô giống như là Khống Tước Điện nhưng Nam Lạc không cảm thấy nó dễ nhìn hơn Khống Tước Điện chút nào cả.

Đi đến trước đại điện nhìn vào hang chữ ‘Kim Sí Đại Bằng Điện’ thì hắn đã hiểu rõ vì sao lại cảm thấy khác nhau.

Thiên Diệp đồng tử nhìn thấy Nam Lạc ngần đầu nhìn bảng điện liền đặc ý nói:

- Những chữ trên là do thái tử nhà ta dung pháp lực thông thiên viết lên. Bên người không có lạc ấn của Thái tử, chỉ một bảng điện này thôi cũng có thể xem như là một pháp bảo hộ thân rồi.

- Thật lợi hại.

Nam Lạc vừa ngẩn đầu nhìn vừa trả lời mà trong lòng lại cảm giác được nó không hề có uy phong như Khổng Tuyên thái tử viết.

Thiên Diệp đồng tử cho rằng Nam Lạc bị bảng điện hấp dẫn nên thấy Nam Lạc không ngẩn đầu trả lời mình cũng bình thường.

Thiên Diệp có chút dặt ý nói:

- Đi thôi, Thái Tử nhà ta đang còn chờ trong điện đó.

Nam Lạc theo Thiên Diệp đồng tử vào trong liền thấy đại điện rất chói mắt, trang trí xa hoa, thị nữ nhìn sơ thôi cũng không ít hơn ba mươi người, mỗi một người đều xinh đẹp vô cùng.

- Thái Tử điện hạ, Khổng Tuyên Thái Tử không có trong điện, đồng tử của hãn cùng đi đến đây rồi.

Âm thanh của Thiên Diệp khiến cho Nam Lạc bừng tỉnh lại. Hãn ngẩn đầu nhìn Kim Bằng Thái Tử với một bộ pháp bào màu vàng đang ngồi phía trên cao.

Đột nhiên Nam Lạc lại nhớ đến pháp bào của Khổng Tuyên, tuy rằng cũng chói mắt nhưng Nam Lạc lại cảm thấy pháp bào năm màu của Khổng Tuyên không toát ra uy áp làm người ta khó chịu như pháp bào màu vàng này.

Một lúc lâu sau Kim Bằng mới mở mắt ra nhìn xuống. Nam Lạc cũng phát hiện đôi đồng tử của Kim Bằng cũng là màu vàng luôn.

Nam Lạc vội vã cúi đầu nói:

- Đồng tử của Khổng Tước Điện Khổng Tuyên Điện Hạ bá kiến Kim Bằng Thái Tử điện hạ.

- Khổng tuyên rời khỏi đây khi nào?

Nam Lạc vội vàng trả lời:

- Thái Tử nhà ta đã rời khỏi lúc ba tháng trước, đến nay vẫn chưa quay lại.

- Hừ, hần dám làm như thế?

Nam Lạc chỉ kịp nghe một tiếng tức giận liền cảm giác lỗ ai ông ông, còn không kịp định thần lại liền cảm giác thân thể bay ra ngoài Kim Sí Đại Bằng Điện.

Nam Lạc cảm giác toàn thân đau đớn, pháp lực trong cơ thể không điều động được. Hần chỉ đành miễn cưỡng ngấn đầu nhìn đại điện mà không hiểu rõ bản thân phạm sai lầm gì. Nhìn thấy chiếc ghế chủ tọa xa hoa giữa đại điện đã không còn lại, chuyển ánh mắt nhìn quanh cũng chỉ cảm giác được người ta đang cười nhạo bản thân mà thôi.

Vô duyên vô cớ bị đánh trọng thương khiến Nam Lạc tức giận vô cùng. Hần chỉ biết yên lặng đứng lên, mỗi một bước rơi xuống khiến cho ngũ tạng lục phủ đau đớn vô cùng. Chỉ vài bước thôi đã khiến hần phun một ngụm máu chảy ướt áo. Hần không có sức lực lau đi cũng không có sức lực xoay người. Nam Lạc sợ một khi xoay người khiến cho thân thể biến động lớn quá mà ngã sụp xuống, không thể đứng lên nổi.

Nam Lạc cảm giác ánh mắt không còn rõ ràng nữa, thân thể đau đớn vô cùng. Một tay ấn ngực một tay đỡ vách tường đi về hướng Khổng Tước Điện.

- To gan. Làm dơ vách tường ta chặt tay người.

Đột nhiên bên tai của Nam Lạc truyền đến một âm thanh làm hấn vội vàng rút tay về.

- Phong huynh, là người sắp chết rồi còn tức giận làm gì.

- Hừ... Nếu không phải...

- Người này bị gì vậy?

- Nhìn bộ dáng của hấn xem,

- Hấn mặc quần áo của đồng tử? Là của điện nào vậy?

- Hấn là người của Khổng Tước Điện. Các đồng tử khác ta đều biết nhưng chỉ có Khổng Tước Điện ta chưa gặp thôi.

Nam Lạc từ hướng bắc đi xuyên qua một góc của Bất Tử Cung. Trên đường đi có rất nhiều người chỉ trở. Lúc này có người nhìn thấy Thiên Diệp dẫn Nam Lạc đến Kim Bằng Điện liền thở dài:

- Nhất định là bị Kim Bằng Thái Tử đánh rồi, sợ là khó sống.

- Dao huynh. Chớ nói nhiều. Kim Bằng Thái Tử tính tình thô bạo, coi chừng tới tai hấn...

- Đa tạ Hạ huynh quan tâm, nhưng ta là người của Chu Tước Điện, hấn nghe thì làm gì được.

Dọc đường đi nghe mọi người nói mà Nam Lạc lại có cảm giác hư ảo, không chân thật. Hấn không muốn ngồi xuống rồi lại chết đi ở chỗ này.

Gian nan đi từng bước về Khổng Tước Điện. Nam Lạc cảm giác không chết ở nhà thì chết ở trong Khổng Tước Điện đi, miễn cho người ta cười

nói. Khổng Tước Điện yên tĩnh, không ai nhìn thấy.

Bây giờ Nam Lạc xem Khổng Tước Điện là chỗ tránh nạn cuối cùng, cũng là mộ của hắn.

Ý thức mơ hồ, hắn không biết rõ bản thân trở về như thế nào. Nhìn thấy hai chữ Khổng Tước kia mà cả người cảm giác nhẹ nhõm. Về tới rồi...

Dựa vào cửa bên dưới biển Khổng Tước Điện kia rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Ta cho rằng còn có thể tu luyện được pháp thuật phi thiên độn địa trở về bộ tộc, trở thành tể ty lợi hại nhất. Chết là xong rồi. Nam Lạc ngẩn đầu nhìn bầu trời, hiện tại trời đang nắng, mây trắng bay khắp nơi nhưng trong mắt của hắn là một bầu trời đầy sao. Trong đó có một ngôi sao đang chập chờn như chào hắn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ngũ Thái Quang Hoa

Thân hình Nam Lạc lão đảo lao ra từ góc phía Tây Bắc của Bất Tử cung, căn bản cũng không có ảnh hưởng gì tới Bất Tử Cung khổng lồ này, cho dù có thành chủ đề cho đám người kia đàm luận cũng sẽ không quá một ngày

Phượng Hoàng Sơn vẫn là Phượng Hoàng Sơn, Bất Tử Cung cũng thế.

Chỉ có đại môn của Khổng Tước Điện là đóng chặt.

Nếu nói trên thế giới này bộ tộc thân nhất với Nhân tộc là bộ tộc nào thì tất cả Nhân Tộc sẽ trả lời là Vu tộc.

Vu Tộc bất luận bề ngoài tướng mạo hay tập tính sinh hoạt, mọi phương diện cũng không khác Nhân Tộc mấy, chỉ là Vu Tộc rất thừa thốt nhưng mỗi người đều có thần thông không thể tưởng tượng nổi. Cho nên Nhân Tộc và Vu Tộc vì nhu cầu nên đành ở cùng một chỗ.

Cách Phượng Hoàng Sơn ngoài vạn dặm có một nhánh Vu tộc, tên là Chúc Dung bộ lạc... Tuy cũng là nhân vu tạp cư nhưng khu vực hạch tâm chỉ có Vu tộc mới có thể gia nhập, nhất là Chúc Dung điện trong bộ lạc.

Nơi này gọi là Chúc Dung bộ lạc, lại có Chúc Dung điện, vì một trong mười hai Tổ Vu - Chúc Dung ở đây. Chúc Dung bộ lạc cũng biết Tổ Vu của họ tính tình như lửa, rất ít bằng hữu, trừ Vu Tộc ra, ngoại tộc càng thêm ít, nhưng Khổng Tuyên có thể tính là một người.

“Khổng Tuyên, thật sự ngươi chỉ thu một đồng tử chứ không phải là đồ đệ sao” Trong Chúc Dung điện, một thiếu nữ ngồi tại chỗ lớn tiếng nói, y

phục nàng đỏ như lửa, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy. Nàng chính là Chúc Dung, một trong mười hai Tổ Vu.

“Ta không thu đồ đệ, thu đồ để làm gì, có thể dạy đông giáo tây là được rồi, cần gì cái danh hảo kia” Khổng Tuyên vừa cười vừa nói...

Hai mắt Chúc Dung nhấp nháy, giống như thiếu nữ động tình vậy chỉ là dù là ai cũng rõ nàng phất tay một cái cũng có thể đốt núi nấu biển “Đồng tử của người rất đẹp trai sao?”

“Không đẹp chỉ tầm trung thượng mà thôi”

“Chẳng lẽ là cố nhân”

“Không phải”

“Thế còn muốn nhận hãn làm đồng tử ư, còn muốn gặp ta để lấy cái gì luyện tinh pháp quyết, đừng nói với ta cơ duyên gì gì đó, thiên cơ gì gì đó, ta ghét nhất là những thứ này” Chúc Dung không kiên nhẫn lớn tiếng nói.

“Đồng tử của ta kì thực không có ưu điểm gì, chỉ là tấm lòng thành thực mà thôi, ta thấy hãn dụng công tu luyện, thâm nghĩ dạy hãn thế thôi. Nhưng ta không biết gì về thể chất của Nhân tộc nên tới chỗ người tìm xem có pháp quyết tu luyện nào tốt không...” Khổng Tuyên tùy ý ngồi trên ghế nói.

“Ha ha, thật hiếm có, người khác đều cảm thấy người nói chuyện ôn hoà, thân thiện, ta lại biết người là kẻ có ngạo cốt, không nghĩ tới ánh mắt cũng kỳ quặc như vậy. Chỗ này của ta có pháp quyết Luyện Khí của Nhân tộc, bất quá cũng rất cơ bản thôi, ta với người cùng đi xem. Phương pháp luyện tinh của Vu Tộc chúng ta trong thiên địa này không có tộc nào có thể sánh được.” Chúc Dung cười ngồi bên cạnh Khổng Tuyên, cổ tay trắng khoát lên mặt bàn tựa như bạch ngọc.

“Vây được, trùng hợp là ngày Bách Điều Triều Phượng mười năm một lần của điều tộc chúng ta đã tới rồi, đến lúc đó tránh cho người cứ suốt ngày phiền muộn vì phải ở yên trong tộc”

Người hiểu Khổng Tuyên sẽ biết, bọn họ có ít bằng hữu, tuy y nói chuyện với ai cũng đều ôn hoà thân thiện nhưng lại có cảm giác cách người cả ngàn dặm...

Không bao lâu, trong Chúc Dung bộ lạc liền có hai đạo quang hoa phóng lên trời nháy mắt biến mất trong không trung.

Khi pháp lực cao đến một mức nào đó, có thể dựa vào pháp lực thâm hậu đẩy nhanh tốc độ phi độn, nếu như có lĩnh ngộ sâu về một đạo nào đó thì có thể làm được rất nhiều việc chỉ có cường giả có pháp lực cường đại mới có thể làm, tỷ như phi độn. Như độn thổ thuật của Nam Lạc, nếu hiểu được bốn nguyên của thổ linh khí tự nhiên có thể sử dụng rất nhỏ pháp lực trong thổ linh khí tức khắp thiên địa để đạt tới mức một bước ngàn dặm.

Hai đạo quang mang xẹt qua thiên địa như cầu vồng xuyên trời. Không bao lâu Khổng Tuyên và Chúc Dung đã tới trên bầu trời Phượng Hoàng Sơn.

“Đồng tử của người quả nhiên chăm chỉ lại ngồi ở ngay cửa ra vào tu luyện, a, không đúng...” Chúc Dung lên tiếng. Lời của nàng còn chưa dứt thì độn quang của Khổng Tuyên cũng đã biến đổi, vốn là ngũ thái quang hoa ôn nhuận như nước bỗng nhiên hoá thành ánh mặt trời chói mắt. Quang hoa lướt qua, mây cũng biến mất, quang hoa chưa rơi xuống thì Khổng Tuyên đã xuất hiện trước cửa đại điện.

Trong đôi mắt y loé lên ngũ thái quang hoa, ngón tay điểm một phát trong hư không, một đạo quang mang chui vào trong người Nam Lạc. Ngay sau đó bên cạnh Khổng Tuyên loé lên ánh lửa, Chúc Dung cũng đã xuất

hiện. Nàng nhìn Nam Lạc rồi nhìn Khổng Tuyên mở miệng nói: “Sinh cơ âm đạm. Đã khó có thể cứu chữa...”

Sắc mặt Khổng Tuyên cực kém, tựa băng sương. Y bình thường ôn hoà, luôn mỉm cười với mọi người, khi lúc không cười chính là lúc y tức giận, khi mặt y tựa băng sương thì ngay cả Chúc Dung cũng không biết sẽ thế nào, ít nhất hơn trăm năm nàng quen biết y, còn chưa thấy vẻ mặt này bao giờ. Dùng một câu của y nói đó là: “Không phải là ta tốt tính mà là không có kẻ đáng để ta giận dữ”

“Nếu là về sớm một ngày, ta cho hẳn một giọt máu thì hẳn có cơ hội tỉnh lại. Nhưng hiện tại, khí cơ của hẳn cơ hồ đã gần như đoạn tuyệt”

Khổng Tuyên trầm mặc, y biết rất rõ thậm chí y còn rõ hơn nàng nhiều, cả Yêu tộc, bàn về chiến lược thì chẳng ai phục ai nhưng nói tới cứu người nhất là loại sinh cơ cơ hồ đoạn tuyệt này thì lại không có một kẻ nào giỏi cả, không một kẻ nào dám nói mình đủ khả năng...

Thông thường thì những kẻ có đại thần thông như bọn họ chắc sẽ không bị loại thương tổn này, mỗi người đều có một hoặc hai lá bài tẩy để chạy thoát thân hoặc là mật pháp liều mạng, đến lúc gặp phải thương thế như vậy thì tức là sẽ phải chết. Bọn họ chỉ cần không tử vong ngay lập tức thì có thể tự cứu chính mình, nhưng Nam Lạc là kẻ có tu vi thấp lại không thể, chỉ một kích của Kim Băng Thái tử cũng đủ khiến hẳn trọng thương sắp chết.

“Ta nghe nói phía Tây Bắc của Bất Chu Sơn có một ngọn núi tên là Côn Luân, trong núi có một vị tu sĩ luyện được một loại Kim Đan có công hiệu khởi tử hoàn sinh” Khổng Tuyên đột nhiên mở miệng nói, mặc dù nói một việc như vậy nhưng trong đó lại ẩn hàm sát khí vô hạn.

“Vậy còn chờ gì nữa, hiện tại đi thì có lẽ còn có thể cứu mạng của hẳn...” Chúc Dung vội nói, nàng không có quan hệ gì với Nam Lạc nhưng vì Khổng Tuyên nên nàng lại có cảm giác khẩn trương với sinh tử của hẳn.

Khổng Tuyên thở dài nói: “Núi Côn Luân cách đây rất xa, cho dù là năng lực hiện tại của ta toàn lực phi độn cũng phải mất ba ngày mới tới được. Chỉ sợ đến lúc đó hãn đã chết từ lâu” Y vừa đến bên cạnh Nam Lạc thì cũng đã có thể thấy được trạng thái của hãn rồi, một chút chân khí chỉ có thể tạo được một ít tác dụng thôi.

Chúc Dung đột nhiên cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Ta cho hãn một giọt máu, như vậy có thể kéo dài tính mạng thêm ba ngày”

Khổng Tuyên nghe xong, ánh mắt sáng ngời, nhìn Chúc Dung, một lát sau trầm thấp nói: “Được”

Người khác có lẽ không rõ máu của Vu tộc đại biểu cho cái gì, nhưng Chúc Dung và Khổng Tuyên đã quen nhau hơn trăm năm, đối với truyền thừa của Vu tộc và tầm quan trọng của máu y rất tinh tường bất quá... Vu tộc có mười hai Tổ Vu, dưới Tổ Vu là Đại Vu, những Đại Vu kia đều có được máu của Tổ vu mới có thể tu luyện được công pháp cao thâm của Vu Tộc. Mà máu Tổ Vu cũng vô cùng quý giá, không phải là loại huyết dịch chảy khắp châu thân, máu của Tổ Vu giống như nguyên thần của đạo gia, nội đan của Yêu Tộc vậy.

Hơn nữa trong máu của Tổ Vu lại có thứ mà nguyên thần và nội đan không có, đó là cải biến thể chất.

Một giọt tơ máu từ mi tâm Chúc Dung chảy ra, tơ máu thối qua không trung, tản ra một sinh cơ nồng đậm nhưng cũng giống như là hoá diễm vậy, nó đi tới đâu hư không chấn động tới đó... rồi chậm rãi nhỏ trên mi tâm của Nam Lạc, không bao lâu liền dung nhập vào thân thể hãn. Sắc mặt trắng bệch của Nam Lạc trở nên hồng hào hơn nhiều.

“Ta biết, người nhất định trong lòng nghĩ từ nay về sau phải báo đáp ta, kỳ thực không cần, chuyện ta tình nguyện làm, cũng không cần báo đáp,

chuyện không muốn, không ai có thể bắt ép được” Chúc Dung vừa cười vừa nói, giữa các Tố Vu nàng là kẻ thích tự do, muốn làm gì thì làm, cũng không thèm nhìn sắc mặt của người khác.

Thấy Khổng tuyên chỉ cười không đáp, Chúc Dung đương nhiên cũng biết tính cách của y, được người thi ân, y nhất định báo lại, vì vậy còn nói thêm: “Kỳ thực máu này cũng không trọng yếu như người nghĩ, thêm nữa một sợi tơ máu này cũng chỉ có thể bảo vệ tâm mạch kéo dài sinh cơ thêm vài ngày thôi”

“Tâm ý của người ta rõ, ta biết mình nên làm như thế nào, nhưng trước khi đi tới núi Côn Luân, còn có một việc phải làm. Người của Khổng Tước điện ta cũng không thể để kẻ khác khi dễ.” Khổng Tuyên nói xong, sát khí xông thiên, nếu là Nam Lạc nhìn thấy Khổng Tuyên lúc này, nhất định không dám tin vào mắt mình nhưng Chúc Dung lại càng thêm thích trạng thái này của y.

Ánh mắt nàng sáng bất thường nói: “Hay là dẫn hãn đi núi Côn Luân trước đi. Vạn nhất không kịp. Vậy thì...”

“Đừng lo, chỉ là một con Kim Bằng, chẳng tốn quá nhiều thời gian” Pháp lực của Kim Bằng thì Khổng Tuyên chỉ nhìn thoáng qua cũng đã rõ ràng.

Lúc này Khổng Tuyên lộ phong mang, mình khoác ngũ thải pháp bào, khí tức lạnh lẽo và ngạo nghễ xông thẳng lên trời.

Chúc Dung mím cười, không nói gì thêm nhưng trong lòng nghĩ, lúc này mới chính là y, tựa như trăm năm trước lần đầu gặp mặt vậy, ngạo nghễ, lạnh lùng.

Bất Tử Cung Phượng Hoàng Sơn có một quy củ bất thành văn là trong nội cung không được sử dụng pháp thuật, đương nhiên chủ yếu là nhằm vào nhưng thị vệ thị nữ mà thôi, còn các điện chủ đương nhiên không nằm trong đám này. Nhưng là tất cả những điện chủ kia, có ai lại tự dung dưng

một đại pháp thuật đâu, ngẫu nhiên dùng một hai lần thì lại không có ai chứng kiến. Cho nên Bất Tử cũng khó có thể nhìn thấy có người dùng pháp thuật thần thông cả.

Một đạo ngũ thái quang hoa phóng lên trời, đâm vào hư không, tuy một thoáng đã biến mất nhưng người trong cung lại cảm nhận được chấn động của pháp lực cường đại này.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo

“Ai, ai mà dám làm càn sử dụng pháp thuật trong cung như vậy” Không đợi những thị vệ có phản ứng, trong hư không vô thanh vô tức nổ tung, tựa như đột nhiên xuất hiện thêm một mặt trời, sáng rọi sặc sỡ, giờ khắc này không ai có thể mở to mắt, cho dù là vận dụng pháp lực bảo hộ cũng không có tác dụng gì. Lúc này giữa thiên địa chỉ có ngũ thái quang hoa phô thiên cái địa.

“Là thái tử Khổng Tuyên”

Có người phục hồi tinh thần lại sau khi thấy đạo pháp của Khổng Tuyên thấp giọng hô, trong lòng tất cả, Khổng Tuyên luôn mỉm cười ôn hoà, thanh âm thân thiện, tiểu dung ân cần... Nhưng giờ này khắc này, tất cả đều cảm thấy pháp lực khủng bố trong quang hoa phô thiên cái địa kia.

“Thái tử Khổng Tuyên lại có được thần thông như vậy sao”

Trong lúc mọi người còn đang thất thần chấn kinh thì trong không trung truyền tới tiếng hét lớn: “Khổng Tuyên, người dám làm càn như vậy chớ trách Kim Bằng ta không nể mặt”

Là Kim Bằng Thái Tử

“Ta và người đã bao giờ nể mặt nhau sao” Khổng Tuyên lạnh lùng nói

Lúc này ngũ sắc quang hoa phô thiên cái địa đã đã tiêu thất, không ai biết Khổng Tuyên ở đâu nhưng thanh âm lạnh lẽo của y lại truyền khắp hư không.

Đó là thái tử Khổng Tuyên ư, mọi người cơ hồ không thể tin nổi.

“Thái Tử Khổng Tuyên tựa như có thâm cừu đại hận với Thái Tử Kim Bằng vậy”

Lúc này có người biết Nam Lạc bị thương nặng bỏ chạy từ Kim Sí Đại Bằng Điện, trong lòng mơ hồ đoán được vì sao Thái Tử Khổng Tuyên lại như vậy.

“Khổng Tuyên, người muốn chết à...” thanh âm của Kim Bằng quanh quẩn trong hư không, khiến xung quanh tựa như đang run rẩy. Sau khi dứt lời, Kim Quang loé lên, Kim Bằng xuất hiện trên bầu trời Kim Sí Đại Bằng điện.

Kim Bằng nổi giận, gã tuyệt không nghĩ tới việc Khổng Tuyên lại đột nhiên khiêu khích mình, mình còn chưa tìm đến y mà y lại dám gây sự với mình. Gã lúc này đã sớm quên việc tiện tay đánh đồng tử của Khổng Tước Điện.

“Hôm nay xem người đến cùng là vì cái gì, quả nếu như không có giải thích hợp lý thì nhất định sẽ bắt giữ người, phong ấn trăm năm, đến lúc đó cho dù là Cung Chủ cũng không thể nói gì được...” Kim Bằng thầm nghĩ. Chính lúc này trong hư không xuất hiện một sợi ánh sáng mảnh nhưng chói mắt, phảng phất ở nơi xa xôi mà phảng phất như lại xuất hiện trước mắt, không có người nào dám rời ánh mắt khỏi sợi ánh sáng đó.

Đột nhiên sợi ánh sáng mảnh như tơ nhện kia đột nhiên bành trướng, tựa như mặt trời ló khỏi mây.

“Đó là Tiên Thiên Ngũ Hành đại đạo” Kim Bằng kinh hãi phất tay, một đạo kim quang ngăn cản trước mặt, bản thân thì hoá thành một con Kim Sắc Đại Bằng, toàn thân loé lên ánh vàng nhàn nhạt, che khuất bầu trời, hai cánh chấn động, dường như muốn bay khỏi vùng bao phủ của ngũ thái quang hoa...

Kim Sí Đại Bằng Điều là một trong những loài chim bay nhanh nhất trong thiên địa, sinh ra đã hiểu được phong độ thuật, động hai cánh có thể bay xa vạn dặm. Chỉ là gã đã chậm một bước, ngay khi mới hoá thành chim đại bằng thì gã cũng đã bị ngũ thải quang hoa bao phủ, chỉ thấy năm luồng ánh sáng lưu chuyển, phảng phất như năm loại dây thừng khác nhau quấn chặt lấy Kim Bằng.

Kim Bằng biến thành chim đại bàng, ở phần rìa mỗi cánh có một chiếc lông vũ có màu sắc đậm hơn tất cả những chiếc lông khác. Hai chiếc lông vũ này tuôn ra một cơn gió tựa như nước, tạo thành những gợn sóng vô hình trong không gian.

Nhưng vẫn bị ngũ thải quang hoa áp chế, hai cánh Kim Sí Đại Bằng khê động, mây trên bầu trời đã sớm bị Kim Sí Đại Bằng quạt ra ngàn dặm, Bất Tử Cung đột nhiên xuất hiện một đạo hoả diễm, người trong nội cung ngẩng đầu quan sát, trong lòng chấn kinh. Bọn họ biết đây là cấm pháp của Bất Tử Cung, cấm pháp này đã từng khởi động khi Phượng Hoàng đại chiến tu sĩ trong thiên hạ, thế mà bây giờ cấm chế lại tự động mở ra vì chấn động từ cuộc chiến của Khổng Tuyên và Kim Bằng.

Pháp lực cao cỡ nào đây, tất cả thâm nghĩ.

Cuối cùng ánh sáng từ Kim Sí Đại Bằng phát ra càng lúc càng yếu, còn quang hoa thì lại càng thêm mạnh mẽ, càng thêm chói mắt. Mọi người không kịp được khép mắt lại, đến khi mở ra thì bầu trời cũng đã trở nên yên tĩnh.

“Kim Bằng, hôm nay ta sẽ lấy hai chiếc Phong Linh Kim Vũ này, nếu như đồng tử ta không may mất mạng thì ta sẽ tới lấy tính mệnh của ngươi...” Khổng Tuyên vừa dứt lời, Kim Bằng đã từ trong không trung rơi xuống, phịch một tiếng rớt trên Kim Sí Đại Bằng điện, rất lâu sau cũng không nói được một câu cũng không thể động đậy được. Thị Vệ của Bất Tử cung vội vã tới gần.

Cuộc chiến vừa rồi, không ai có thể cản được nhưng bây giờ phải lập tức hành động, nếu không khi Cung Chủ giận dữ nhất định họ sẽ gặp xui xẻo.

Không ai ngờ Khổng Tuyên vốn ôn hoà lại tàn nhẫn tới vậy, tất cả đều biết Phong Linh Kim Vũ là thuộc tính tiên thiên của Kim Bằng, có chứa năng lực Phong Độn... thế mà bây giờ lại bị cướp đoạt.

Đúng lúc này trong hư không đột nhiên xuất hiện một đạo hoá diễm, to như lửa đèn thế nhưng lại có khí tức huỷ thiên diệt địa. Sau đó hoá diễm tựa như tìm được vật để thiêu đốt, đột nhiên phóng lớn, đến khi cao cỡ một người thì hoá thành một thân ảnh hư ảo.

“Đó là công chúa Chu Tước” Có người thấp giọng kinh hô, vừa nãy Thái Tử Kim Bằng vừa đánh với Thái Tử Khổng Tuyên chẳng lẽ bây giờ Công Chúa Chu Tước cũng muốn đánh với y sao?

Trong ba người Chu Tước được công nhận là đệ nhất, Kim Bằng đệ nhị, Khổng Tuyên đệ tam, nhưng đệ nhị Kim Bằng lại không có sức hoàn thủ trước mặt Khổng Tuyên, với “Tiên Thiên Ngũ Hành đại đạo” mà Kim Bằng hô lên, cũng không có ai biết là loại thần thông nào...

“Khổng Tuyên, Phong Linh Kim Vũ là căn cơ của Kim Bằng, người lại có thể vì ngoại nhân mà phá huỷ thần thông của huynh đệ sao” thanh âm của Chu Tước thanh thúy. Hoả diễm đỏ tươi tạo thành thân người trông rất sống động.

“Ngoại nhân, huynh đệ, trong lòng ta chia ra rất rõ ràng” Trong hư không vang lên tiếng Khổng Tuyên, không đợi Chu Tước nói, quang hoa đã loé lên, chui vào trong Khổng Tước điện sau đó một đạo ngũ thái quang hoa và một đạo hoả quang từ trong Khổng Tước điện bay ra biến mất trên bầu trời.

Một màn hôm nay đủ để cho tất cả người trong Bất Tử Cung đàm luận hồi lâu, Khổng Tuyên bỏ đi hẳn là vì để giữ thể diện cho Chu Tước, điều này khiến cho mọi người cảm nhận được khí thế lãnh ngạo của y.

Người kinh hãi nhất, khó hiểu nhất đương nhiên là Thiên Diệp, gã không nghĩ rằng để tránh hoạ cho mình, kéo Nam Lạc tới để rồi dẫn đến một tai hoạ như vậy. Nam Lạc bị Kim Bằng đánh một chưởng trọng thương sắp chết, tuy khiến cho gã cảm thấy có chút bản khoản nhưng đây chỉ là chuyện trong giây lát, chưa thềm để ý tới, nào có ngờ lại có kết quả như ngày hôm nay.

Từ đầu tới cuối, Thiên Diệp vẫn chưa hề nghĩ tới lý do vì sao Kim Bằng lại giận dữ như vậy, trong tiềm thức của gã, Kim Bằng vốn là như vậy, tính tình táo bạo, hỉ nộ vô thường.

Lúc này trong lòng của gã chỉ quanh quẩn một câu: “Vì sao Khổng Tuyên lại có thần thông như thế, tại sao lại bá đạo như vậy...”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Côn Luân Sơn Thái Cực Cung

Trong thiên địa có ba nơi khiến người ta kính sợ nhất: Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung, Thiên Trì Long Cung, Kỳ Lân Nhai

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung có uy danh nhờ Phượng Hoàng đánh ra, Thiên Trì Long Cung đứng đầu các Long Cung trong thiên hạ dùng một loại vô thượng thần thông tạo thành Long Môn, giúp tất cả những người tu luyện tới một cảnh giới nhất định đều có cơ hội vượt Long Môn, để thay đổi thể chất, tăng cao cảnh giới, diễn sinh thần thông.

Kỳ Lân Nhai thì chẳng rõ ở nơi nào, mấy trăm năm qua, chỉ nghe kỳ danh, không ai biết nó ở đâu. Nhưng thi thoảng lại sẽ có người của Kỳ Lân Nhai xuất hiện, từng có kẻ thấy trận đại chiến giữa người của Kỳ Lân Nhai và Long Cung Lục Thái Tử Nhai Tí, bản thể của y tựa như hươu, thân có lân giáp, đầu có một sừng, đuôi giống như trâu. Tuy người của Kỳ Lân Nhai rất ít hành tẩu bên ngoài nhưng vì rất thần bí nên lại được đặt song song với hai nơi kia...

Ba chỗ này nổi danh thiên hạ vì có người có đại thần thông làm chuyện phi phạm nhưng còn có hai nơi khác thanh danh cũng vô cùng hiển hách. Một là Thiên Địa Chi Trụ Bất Chu Sơn. Một là Vạn Sơn Chi Mẫu Côn Luân Sơn.

Bất Chu Sơn ở trung tâm đại địa, cao vút trong mây, giống như là nổi thẳng tới trời, trong thiên địa này đó là ngọn núi cao nhất. Chỉ là trên Bất Chu Sơn, nguyên khí hỗn loạn, các loại sát khí linh khí hỗn tạp, không thể

tu hành được. Thế cho nên trên Bất Chu Sơn không có một tu sĩ nào tiềm tu cả.

Côn Luân Sơn thì ngược lại, kéo dài hơn vạn dặm, lớn nhỏ hơn ngàn ngọn, mỗi ngọn núi đều có một vị tu sĩ tiềm tu. Bọn họ không muốn tranh chấp, mỗi người chỉ dốc lòng tu đạo phác thảo thiên địa, rảnh thì tu cầm, điều hoà long hổ... Cả Côn Luân Sơn điềm lành khắp nơi, khói hoa ẩn hiện, là cảnh của Thánh Địa tiên gia.

Trung tâm Côn Luân Sơn có một đạo quan, huy hoàng khí thế, như đại đạo tự nhiên tạo thành. Nhìn thì tựa phù vân ảo vọng mà lại tựa như giản dị tự nhiên. Trên cửa trước của đạo quan có một bảng hiện, trên viết ba chữ lớn, Thái Cực Cung.

Trong Thái Cực Cung có một lão già đang đả tọa, râu tóc ông bạc trắng nhưng sắc mặt hồng hào tựa như trẻ con.

Trước mặt ông có một lò đan to, toàn thân màu xanh đen, phong cách cổ xưa, bốn phía đều có đồ án bát quái, dưới lò đan có một ngọn lửa trắng đang lẳng lặng cháy thế nhưng không có một chút nóng bức nào.

Bên cạnh lò xanh đen có hai đứa đồng tử khoảng bảy tám tuổi, trán mỗi đứa có một cái sừng, một vàng một bạc, cả hai đều mặc đạo bào màu xanh, tướng mạo rất giống nhau... Hai đồng tử cầm một cái quạt xanh, thông thả quạt lửa, mỗi một lần quạt tuy lửa trắng dưới lò đan vẫn chẳng nhúc nhích chút nào nhưng hai người họ vẫn không ngừng thay phiên nhau quạt không ngừng nghỉ.

“Đồng nhi, có khách tới chơi, nhanh đi mở cửa cung, mời khách vào” Lão già đột nhiên mở miệng nói, thanh âm bình thản tựa như gió xuân.

“Vâng lão gia” Hai tên đồng tử vội bỏ cây quạt trong tay ra, tuy nghiêm túc trả lời nhưng lại có nét vui mừng.

Cánh cửa Thái Cực Cung nhìn có vẻ cao lớn nặng nề nhưng hai đồng tử lại có thể mở ra rất dễ dàng.

“Hi hi... Sau cùng cũng có người tới gặp lão gia, chúng ta hẳn sẽ có một quãng thời gian không cần quạt lò nữa rồi” Ngân Giác đồng tử vừa mở cửa vừa cao hứng nói

Kim Giác đồng tử lại nhìn nội cung thấp giọng: “Đừng để lão gia nghe thấy, nếu không lão gia lại phạt chúng ta đọc đan đạo..”

“Ừ, nhỏ giọng một chút, “đan đạo” khó học quá, vài chục năm rồi mà lão gia cũng không thay đổi cách phạt chúng ta” Ngân Giác cũng thận trọng nhìn vào trong.

Khổng Tuyên tuy đã tới Côn Luân Sơn nhưng cũng chỉ là đi ngang qua, y cũng chẳng có bằng hữu nào trong này cả, với tính cách kiêu ngạo tận xương thì cũng rất khó có người trở thành bằng hữu, y biết ở Côn Luân Sơn có người có thể luyện được Kim Đan khởi tử hồi sinh, kéo dài sinh mạng cũng là do nghe từ một người ở chỗ khác nói cho.

Y và Chúc Dung được ngũ thái quang mang bao phủ phiêu đảng trên bầu trời Côn Luân Sơn, chỉ thấy núi non mênh mông, mây khói khắp nơi, vô số động phủ ẩn vào trong đó, nhất thời nửa khắc cũng khó lòng tìm được Thái Cực Cung ở đâu...

“Nhìn kìa, đó là Thái Cực Cung” Ngón tay Chúc Dung chỉ vào cánh cửa được hai đồng tử Kim Giác Ngân Giác mở ra, cao hứng nói

Trong mắt Khổng Tuyên quang hoa lưu chuyển, chỉ thấy trên sườn một ngọn núi không quá cao, có một toà cung điện ẩn hiện trong linh vụ nồng đậm, cười nói: “Nơi này không ngờ lại là khởi nguyên linh mạch của trăm ngọn núi, cung điện này nhìn thì bình thường lại dung hợp một chỗ với địa thể sơn mạch xung quanh, tạo thành tư thế đại đạo tự nhiên. Quả nhiên là nơi tốt, hảo thủ đoạn. Xem ra là thật sự có đại năng ở đây.”

Hai người từ mây hạ xuống trước cửa Thái Cực Cung, Kim Giác và Ngân Giác vốn là hai đồng tử ra nghênh đón, thấy được Khổng Tuyên cùng Chúc Dung, chỉ liếc nhìn nhau một cái rồi cúi đầu hành lễ đón khách, trăm miệng một lời nói: “Lão gia nhà ta có lời mời”

Khổng Tuyên mỉm cười, gật đầu hoàn lễ... Chúc Dung kinh ngạc hỏi: “Lão gia các người làm sao biết chúng ta sẽ tới”

Kim Giác và Ngân Giác thấy Chúc Dung kinh ngạc, trong lòng cũng thấy đắc ý, đây cũng là lý do họ thích đi nghênh tiếp khách nhân bởi mỗi khi thấy những người tới bái phỏng kinh ngạc hỏi câu này thì trong lòng bọn họ đều có một loại cảm giác kiêu ngạo thế nhưng trên mặt lại tĩnh như giếng nước, học theo khuôn dạng của lão gia: “Chúng ta không biết, lão gia chỉ phân phó chúng ta tới nghênh tiếp khách nhân mà thôi”

Ngân giác lại có chút tự hào nói: “Lão gia nhà ta tinh thông thuật tính, có thể diễn thiên địa biến hoá, hiểu tương lai đương nhiên có thể biết các người sẽ tới”

“Ha ha! Kính xin hai vị tiên đồng dẫn đường” Khổng Tuyên khẽ cười nói, ôn hoà hữu lễ, lúc này có ai dám nghĩ tới vẻ lãnh diễm ngạo tuyệt của y ba ngày trước...

Chúc Dung liếc mắt bốn phía nói: “Đạo Thuật tính toán, đan đạo, lại nhìn cách cục của cung điện này tất là người thần thông quảng đại, chỉ là ta lại chưa từng nghe thấy một người nào như thế, không biết lai lịch của hẳn là gì”

“Thiên địa âm dương biến hoá, dựng dựng vạn vật sinh linh, hiểu được đại đạo, ẩn cư thâm sơn có khối người. Phượng Hoàng, Long Cung, Kỳ Lân tam tộc cũng chỉ là một trong số đó thôi” Khổng Tuyên thản nhiên nói, y ôm Nam Lạc trong ngực sóng vai với Chúc Dung đi theo sau hai vị đồng tử.

Thái Cực Cung không lớn cũng không có cảm giác quanh co, mang tới một tới cảm giác động thiên phúc địa.

“Lão gia, khách nhân đã tới” Kim Giác Ngân Giác dẫn Khổng Tuyên và Chúc Dung tới trong chính điện của nội cung. Chính điện có một vị mặc pháp bào có hình Thái Cực đồ.

Khổng Tuyên, Chúc Dung tiến vào trong điện liền có một cảm giác như được khí tức đại đạo ôm lấy... bản năng của Chúc Dung cảm thấy mình bị uy hiếp, lập tức giãy ra một chút, sát khí tuôn cuồn cuộn khỏi người, tựa như muốn thiêu đốt cả toà cung điện này.

Thiên Tính của Vu Tộc hiếu chiến, thân thể hùng mạnh, có thể địch với thần thông của Yêu tộc, mười hai Tổ Vu, mỗi người lại có một loại năng lực bẩm sinh, có thể kết nối thẳng tới bốn nguyên của trời đất. Năng lực của Chúc Dung là có thể kí ước với địa tâm sát hoả, mượn sát hoả thiêu đốt vạn vật.

Thế nhưng tâm niệm mới sinh, sát hoả vừa lên, liền đột nhiên tiêu thất vô tung, phảng phất như điện này là biển lớn vậy. Trong lòng nàng không phục, vừa định động thủ thì phát hiện ra mình dường như đang ở trong một thiên địa khác căn bản không thể điều động năng lượng của thân thể, càng không thể nào cảm nhận được lực lượng của sát hoả

“Bần đạo Thông Huyền, thụ phong thiên sư, hai vị đạo hữu hữu lễ” đôi mắt lão giả trong suốt, bất nhiễm hồng trần. Nhìn kỹ thì lại giống như một vùng hỗn độn hàm chứa thiên địa vạn vật. Ông mở miệng nói chuyện tựa như không giận vì bị Chúc Dung mạo phạm.

“Phượng Hoàng Sơn Khổng Tuyên cùng với hảo hữu Chúc Dung kính chào Thông Huyền Thiên Sư” Khổng Tuyên nói

“Lý do người đến bần đạo đã biết. Kim Đan của ta tuy có thể chữa tốt cho hãn nhưng hãn nên ở lại trong đạo quan điều dưỡng trăm ngày mới

khôi phục được” Thông Huyền Thiên Sư vô ưu vô hi nói

“Đa tạ thiên sư, không biết thiên sư có yêu cầu gì, chỉ cần Khổng Tuyên đủ khả năng nhất định sẽ làm được” Khổng Tuyên rất ít khi hứa hẹn với người khác nhưng đã hứa tuyệt đối sẽ làm được, đó là điều mà Chúc Dung rất rõ

“Khổng Tuyên đạo hữu quá lời, ta phụng mệnh thiên địa, ngộ được đan đạo, có nghĩa vụ cứu người, nào có thể trông chờ báo ân...” Thông Huyền Thiên Sư nói

Khổng Tuyên Chúc Dung thật không ngờ Thông Huyền Thiên Sư lại dễ nói chuyện như vậy, không có hạch sách gì, chỉ yêu cầu bọn họ sau trăm ngày sau trở lại.

“Thông Huyền Thiên Sư không những có đại thần thông mà còn là một vị đạo sĩ đại đức” Khổng Tuyên đứng trên đám mây nhìn Thái Cực Cung yên tĩnh tường hoà.

Thần thái trong mắt Chúc Dung rạng rỡ, nàng rất ít khi phục người, cho dù là Phượng Hoàng, Long Cung, Kỳ Lân tam tộc được phân công quản lý thiên địa vạn linh, nàng cũng chẳng có chút e dè nào, bởi vì nàng tin vào thần thông bản sự của mình không dưới bất cứ ai, hơn nữa nàng còn có mười một vị tộc nhân thần thông phi phàm khác, nhưng gặp được người tên Thông Huyền Thiên Sư này lại khiến nàng có cảm giác bất lực. Mặc dù trong điện mới thử một chút hơn nữa đó lại là trong đạo quan không thể xuất toàn bộ thực lực nhưng nàng lại không chắc có thể thắng được ông.

“Đúng vậy, thần thông lớn tới mức khó tin” Chúc Dung thong thả nói

Khổng Tuyên cảm thấy trong lời Chúc Dung chất chứa phiền muộn, cười nói: “Sao thế, Vu Tộc các người không phải được gọi là thiên địa chi tử sao, ngay cả tam tộc cũng không thèm quan tâm, sao lúc này lại phục người được” Không đợi Chúc Dung trả lời, y còn nói thêm “Kỳ thực hẳn cũng

không mạnh như người tưởng, khi này người ở trong đạo quan, hẳn lại tiềm tu ở đây nhiều năm, khí tức đã sáp nhập vào trong sơn mạch, chỉ cần động tâm là có thể điều động linh khí của Côn Luân Sơn. Người chiến đấu với hẳn ở đó đương nhiên là sẽ thất thế rồi”

Chúc Dung nghe được lời an ủi của Khổng Tuyên, tựa như đang cười, hai mắt biến thành nửa vầng trăng, nàng vốn giơ chân nhắc tay lúc nào cũng mang theo một cảm giác nóng như lửa, lúc này lại đột nhiên trở nên kiêu diễm, sóng mắt lưu chuyển, tiếng cười vui vẻ tựa như suối chảy trong núi đá.

“Ta rất hâm mộ tiểu tử Nam Lạc kia” Chúc Dung cười dịu dàng nhìn Khổng Tuyên nói

Ánh mắt của Khổng Tuyên tựa hồ có một chút trốn tránh nói: “Hâm mộ cái gì, một nhân tộc, tính mạng ngắn ngủi, sinh ra không có thần thông, càng không có khí lực của Vu Tộc, ngay cả Luyện Khí cũng không thể tự ngộ được, thậm chí còn không bằng một tiểu yêu sơ khai linh trí, có cái gì đáng hâm mộ chứ”

“Có thể được Phượng Hoàng Sơn Khổng Tước Điện chủ Khổng Tuyên Thái Tử vì giận dữ mà dụng tới Ngũ Sắc Thần Quang thì cho dù có chết cũng chẳng hối hận” Đôi mắt lóng lánh như nước của Chúc Dung nhìn Khổng Tuyên, ngữ khí phiêu hốt, vẻ hâm mộ tràn đầy gương mặt.

Dưới chân bọn họ là một đám mây ngũ sắc, lúc này một đám mây trắng theo gió mà tới, chậm rãi bao phủ họ, trong chốc mây trắng lại theo gió mà đi, một nữ tử như lửa và một nam tử thời thời khắc khắc đều có ngũ thải quang vận lưu chuyển cũng đã biến mất vô ảnh vô tung

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kim Giác Ngân Giác

Côn Luân Sơn không phải là một ngọn núi mà liên miên vạn dặm, lớn nhỏ mấy nghìn ngọn

Trong núi chỉ có người nhất tâm cầu đạo, truy cầu trường sinh, bất nhiễm với những tranh đấu hỗn loạn trong hồng trần. Thế cho nên rất nhiều người chỉ biết cái tên Côn Luân Sơn mà chẳng hiểu rõ về nó.

Nam Lạc sau khi tỉnh lại một lúc rồi mới hay mình vẫn còn sống. Nhìn trần phòng thiết kế đơn giản, hẳn liền hiểu đây không phải là Khống Tước Điện.

Khống Tước Điện huy hoàng rực rỡ, là một phần của Bát Tử Cung, khí thôn thiên địa, bao quát chúng sinh, khiến cho Nam Lạc ở đó có cảm giác áp lực như núi. Mà bây giờ dù mới chỉ tỉnh lại, mắt cũng chỉ thấy mỗi căn phòng này thôi nhưng hẳn đã cảm giác vô cùng thoải mái, tuy là nơi lạ lẫm nhưng tâm linh lại buông lỏng, mỗi lần hô hấp đều giống như có một dòng suối mắt chảy trong lòng...

Nam Lạc nhắm mắt trong chốc lát sau đó lại mở mắt ra, biết thương thế của mình đã tốt rồi cũng cảm nhận được thân thể dường như là bọt biển hút no nước, bị một loại linh khí bao bọc nhưng hẳn vẫn không thể nào sử dụng được nửa phần.

Đối với việc này, Nam Lạc có một chút lo lắng nhưng cảm giác vui sướng vì sống sót lại che giấu đi tất cả, hơn nữa trong lòng hẳn cũng nghĩ tới việc, đã có người cứu mình thì cũng có biện pháp để mình tu luyện lại, có lẽ còn có pháp quyết rất tốt nữa.

Tỉnh tâm lại Nam Lạc liền nghe thấy ở gian phòng khác tựa như có tiếng nói chuyện, nhưng vì cách vách, có lẽ khoảng một bức tường cho nên không thể nghe rõ ràng được... Ngưng thần lắng nghe thì thấy thanh âm non nớt, dường như khoảng bảy tám tuổi đến mười một mười hai tuổi. Cẩn thận nghe lại thì dường như thanh âm này cũng không phải nói chuyện mà là đọc sách, biết đều này, lòng Nam Lạc lại càng trở nên bình thản, tâm thần hoà cùng một chỗ với những tiếng đọc sách này. Nam Lạc chỉ cảm thấy mình bay bổng, đôi mắt chầm chầm nhắm lại, cả người lại lâm vào trong giấc ngủ.

Tỉnh thức mấy lần, mỗi lần đều cùng một quãng thời gian, mỗi lần đều nghe được tiếng đọc sách khiến cho Nam Lạc có một cảm giác mộng ảo, cho rằng mình chỉ thiếp đi trong chốc lát, thế nhưng hẳn lại cảm thấy thân thể của mình ngày càng tốt lên.

Khi Nam Lạc tỉnh lại một lần nữa thì thấy đầu giường có hai tiểu đồng áo xanh, trên đầu có sừng, mặt mũi non choẹt, đôi mắt chớp chớp vẻ tò mò...

“Ta là Kim Giác, hẳn là sư đệ ta Ngân Giác”

Nam Lạc nhìn hai cái sừng trên đầu hai đồng tử trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ mình lại ở trong một ổ yêu quái khác?”

“Chính là người làm hại hai chúng ta phải đọc “đan đạo” một tháng” Ngân Giác đồng tử nói, ngữ khí tuy có chút oán giận nhưng trong mắt của nó Nam Lạc không cảm thấy có chút hận ý nào, ngược lại còn mang vẻ Thanh Linh thuần khiết.

“Kim Giác, Ngân Giác nhanh đến đan phòng trông coi bếp lò”

Không đợi Nam Lạc suy nghĩ tìm cách để nói chuyện với hai đồng tử có tướng mạo không giống nhân loại này thì trong hư không liền đột nhiên truyền tới một thanh âm vừa hiền lành lại vừa uy nghiêm... Đôi đồng tử

đứng sóng vai trước giường Nam Lạc vừa nghe thấy thanh âm này lập tức chạy ra ngoài cửa.

“Lại phải luyện đan...” Ngoài cửa truyền tới thanh âm khẽ khàng bất đắc dĩ không biết là của Kim Giác hay Ngân Giác

Nằm ở trên giường Nam Lạc không khỏi bật cười tựa như nhìn thấy hình ảnh khi bé của mình vậy

Sau đó hai đồng tử không còn xuất hiện nữa, nhưng thi thoảng Nam Lạc vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng của một lão già, nghe những lời mắng này Nam Lạc cũng có thể đoán được nhất định hai tên nhóc lười biếng hoặc không tập trung.

Nam Lạc không biết đã nằm ở đây bao lâu, cách lúc bị Kim Bằng thái tử đả thương bao lâu...

Vốn thời gian thanh tỉnh của hắn cũng chẳng được bao lâu, rất nhanh lại đã mơ hồ ngủ mất, dần dà, hắn tỉnh lại càng lúc càng dài, rốt cuộc một ngày hắn phát hiện ra khi tỉnh lại thân thể đã có thể cử động, đến lúc này hắn mới biết mình đã khỏi hẳn.

Xuống giường đi ra ngoài cửa. Mới rời cửa phòng liền cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ, đập vào mắt là một vùng tuyết trắng, đã tới mùa đông, hơn nữa còn có tuyết rơi.

Trong phòng không có cảm giác lạnh giá nhưng bên ngoài tuyết đã lại rơi. Nam Lạc quay đầu nhìn lại. Trong tai hắn đột nhiên truyền tới tiếng cười hì hì. Hắn biết đó là hai tên nhóc Kim Giác và Ngân Giác.

Về việc hai tên nhóc này không có trở lại trước giường khiến Nam Lạc có chút thất vọng thế nhưng bây giờ đã tốt rồi, trong lòng cao hứng vội bước nhanh tới...

Lần theo tiếng nói đi tới trước một cánh cổng lớn. Chỉ thấy trước mặt là một khoảng sân rộng, tuyết trắng như bông, phủ kín mặt đất. Kim Giác, Ngân Giác đang cầm một cái chổi lớn quét tuyết trên mặt đất.

Bên trái có một sơn đạo lát đá xanh uốn lượn trong núi. Ngoài trừ con đường đó không còn con đường nào khác, trong tầm mắt chỉ có một màu trắng toát, núi non trập trùng bị tuyết trắng bao phủ. Thế nhưng Nam Lạc lại có thể nhìn thấy có rất nhiều nơi được tường vây bao phủ, không bị tuyết đóng băng.

“Hai vị tiên đồng” Nam Lạc đứng ở cửa ra vào gọi, trên người hần mặc một bộ quần áo không phải dành cho mùa đông thế nhưng hần vẫn không có cảm giác khó chịu vì lạnh giá.

Kim Giác và Ngân Giác đồng tử đều mặc một bộ áo xanh, không có bất cứ đồ án hoặc hoa văn nào

“Ồ, người đã khoẻ rồi” Hai đồng tử nghe tiếng gọi, xoay người lại, Ngân Giác dừng tay lại nói với Nam Lạc. Chỉ là bọn chúng không tiến lại gần.

“Lão gia nói hôm nay hần sẽ khỏi thì nhất định sẽ khỏi, có gì kỳ quái đâu” Kim Giác cũng dừng quét nói

Nam Lạc nghe bọn chúng nói tới lão gia liền đoán là người đã cứu mình.

“Hai vị tiên đồng, lão gia các người ở đâu, ta muốn đáp tạ ơn cứu mạng” Nam Lạc đứng lên còn cao hơn bọn chúng nhiều, tuổi trông còn có vẻ lớn hơn chúng thế nhưng tuổi thực thì chưa chắc, bất quá Nam Lạc vẫn thực hiện đầy đủ lễ nghĩa, trong Không Tước điện tuy chưa tiếp xúc với người nào nhưng là lúc trước đã có chuyên gia tới Không Tước điện tới dạy hần...

Vốn những thứ nọ đều phải học khi được Bất Tử Cung tuyển, thế nhưng Nam Lạc bị Không Tuyên đích thân dẫn về, đốt cháy giai đoạn, tuy không

ai dám nói gì nhưng lễ tiết thì vẫn phải bắt Nam Lạc học xong trong vòng 10 ngày.

“Người không cần đi, lão gia đang luyện đan, không cho người khác quấy rầy” Kim Giác đồng tử vừa quét tuyết trên mặt đất, vừa nói.

Nam Lạc liền vội hỏi: “Thế khi nào lão gia các người mới có thể luyện xong đan”

“Điều này, lão gia nói ba tháng sau đan thành... Ta nhớ thế nhưng không phải quá rõ ràng” Kim Giác đồng tử dựng chổi, híp mắt nhìn thiên không, tựa hồ bị vấn đề của Nam Lạc làm khó, nghĩ một lúc mới cho ra đáp án này.

Ngân Giác đứng một bên, ngay khi Kim Giác dứt lời liền nói tiếp: “Nói vậy, lão gia nói rõ ràng là ba năm sau đan thành, còn bắt chúng ta làm việc cho tốt, không thể lười biếng”

“A, hình như là thế. À mà không phải, là ba tháng” Kim Giác sờ lên chiếc sừng màu vàng nghiêng đầu suy tư đáp.

Nam Lạc đứng một bên nhìn không biết nên nói gì, nên nhất thời cũng không xía miệng vào được. Chỉ đành nói ra: “Thế à, ta ở chỗ này chờ, bất kể ba năm hay ba tháng... Ta tới giúp hai vị tiên đồng quét tuyết! Các người tạm nghỉ một lát đi” Vừa nói vừa đi tới cạnh họ thuận tay nắm lấy chổi trong tay Ngân Giác.

“Người muốn hại ta sao” Ngân Giác rất không tình nguyện, vội lùi về sau một bước, dùng sức kéo một cái, giật cái chổi khỏi tay Nam Lạc.

Trong lòng Nam Lạc kinh ngạc, khí lực của nó vì sao lại lớn như vậy. Quả nó không phải là người mà.

“Lần trước người hại chúng ta đọc “đan đạo” một tháng. Sau lại hại chúng ta trông lò hai tháng” đôi mắt Ngân Giác sáng ngời, dù là nói Nam

Lạc hại chúng nhưng không có chút phần hận nào mà là một loại thuần khiết của trẻ con. Chiếc sừng màu bạc không khiến nó có chút dữ tợn nào, ngược lại càng thêm đáng yêu.

Nam Lạc trong lòng không hiểu, lại cũng không biết nên nói gì, bởi vì hắn vừa tỉnh dậy là nghe thấy tiếng chúng đọc sách sau lại nghe thấy lão gia của chúng gọi đi đan phòng. Chỉ là hắn không rõ mình có liên quan gì

“Người giúp chúng ta quét rác thì lão gia sẽ bảo chúng ta lười biếng” Kim Giác đứng một bên giải thích.

“Không phải các người nói lão gia đang luyện đan sao? Làm sao biết được?”

Còn chưa chờ Kim Giác mở miệng, Ngân Giác đã đáp trước: “Lão gia chúng ta thần thông quảng đại là người lợi hại nhất trong Côn Luân Sơn” trên mặt xuất hiện thần sắc kiêu ngạo

Nam Lạc mỉm cười, trong lòng nghĩ tới muội muội, trước mặt người khác, khi nói tới mình nàng cũng có vẻ mặt như vậy cũng luôn nói: “Ca ca ta là Nam Lạc là tể tử tương lai của tộc, là người lợi hại nhất”

Nam Lạc tìm xem còn có chổi không thì không thấy đành phải đứng cạnh chúng hàn huyên. Biết mình được Khổng Tuyên dẫn tới, nhưng không biết hồng y nữ tử đi cùng là ai.

Theo lời của Kim Giác và Ngân Giác thì hồng y nữ tử kia rất nóng tính, còn ở trong quan thi pháp, bị lão gia Thông Huyền Thiên Sư của bọn hắn dễ dàng phá vỡ.

Đương nhiên những điều này là do nghe từ miệng họ, việc hạ thấp hồng y nữ tử đề cao lão gia của mình Nam Lạc cũng cảm nhận được nhưng là khi Nam Lạc biết ba ngày sau Khổng Tuyên Thái Tử sẽ tới đón mình rời đi thì nhất thời lại có chút khó tiếp nhận

Mình còn chưa học được đạo pháp, tại sao lại phải rời đi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tuyệt Bay Đầy Trời

Mặc dù Khổng Tước điện cũng không tệ lắm, Khổng Tuyên cũng tốt với hãn vô cùng nhưng trong lòng Nam Lạc vẫn có cảm giác bài xích. Bởi vì Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung muốn chọn người hầu, thế cho nên những Đại Vương của những đỉnh núi kia mới nhao nhao huấn luyện người hầu để dâng lên, nhưng Bất Tử Cung hết lần này đến lần khác lại chỉ lấy nhân loại, điều này dẫn tới việc Nam Lạc bị bắt, khiến cho nhiều người khác bị chết.

Nam Lạc bị giam trong lồng ở Thương Mãng Nhai, từng thăm thề trong lồng, nếu như mình có một ngày tập được thần thông kinh người nhất định sẽ giết chết những người này, lúc đó hãn chưa bao giờ hận một người nào tới mức như vậy, thế nhưng bây giờ thù hận lại tựa như phai nhạt đi một chút. Có lẽ là bởi vì mình còn sống, nhưng hãn vẫn chán ghét Thương Mãng Nhai vì vậy trong lòng cũng bài xích Phượng Hoàng Sơn, Bất Tử Cung...

Dù Khổng Tuyên rất tốt với hãn, dạy hãn đạo quyết, chưa từng làm những việc khiến Nam Lạc chán ghét. Thế nhưng trong lòng hãn vẫn giữ vững ý nguyện rời đi.

Nam Lạc khi còn nằm trên giường từng nghĩ tới một việc, Khổng Tuyên Điện Hạ gặp được cảnh ta bị người đánh trọng thương sắp chết, sẽ có phản ứng như thế nào, y sẽ đi tìm Kim Bằng Thái Tử đòi công đạo sao?

Có lẽ không, bọn họ đều là Thái Tử trong Bất Tử cung, làm sao có thể vì một nhân loại mà tổn thương hoà khí được. Nhưng trong lòng hãn lại hi

vọng Khổng Tuyên có thể vì mình mà ra tay, ý nghĩ như vậy chỉ xuất hiện trong chốc lát đã bị chính mình phủ quyết.

Khổng Tuyên có chân thân là Khổng Tước, là con Khổng Tước đầu tiên trong thiên địa... Kim Bằng cũng là con Kim Bằng đầu tiên trong thiên địa. Không biết họ có phải con của Phượng Hoàng không, chẳng qua vì thân phận Thái Tử của họ mà suy đoán như thế. Chu Tước đương nhiên cũng vậy.

Nam Lạc cũng không rõ lắm, cũng không quan tâm, trong lòng hẫng, Yêu Tộc chính là thế, rất loạn, không giống nhân loại, chỉ có cha mẹ mới có thể sinh con, không phải là sói, cũng chẳng phải là lợn.

Ba ngày nói dài cũng chẳng dài, ngắn cũng không ngắn, sau khi Kim Giác và Ngân Giác quét tuyết xong, hẫng liền ngồi trước Thái Cực Cung, nhìn những ngọn núi lớn bị tuyết bao phủ, ánh mắt phiêu hốt, khi gần khi xa, nếu nhìn kỹ ánh mắt của hẫng thì sẽ nhận ra là chúng không hề có tiêu điểm...

Cách đó không xa có một cây hoa mai đứng ngạo nghễ trên vách đá, không ngửi được hương thơm, cũng chẳng hề xinh đẹp thế nhưng lại nổi bật giữa ngàn hoa.

Trong Thái Cực Cung, Kim Giác và Ngân Giác lại cất giọng lanh lạnh đọc thứ kinh văn mà Nam Lạc không hiểu, thế nhưng tinh thần của hẫng lại tựa như cùng với những kinh văn kia đồng nhất, đi vào trong mộng, linh hồn tựa như nhảy múa, phiêu phiêu miểu miểu, quên cả thời gian, quên cả vạn vật.

Giờ khắc này hẫng cảm thấy rất tốt, rất yên tĩnh, trong lòng vô vật, tựa như quên đi hết thảy phiền não và ưu sầu của thế gian.

Đột nhiên tỉnh lại, Nam Lạc cho rằng mình đang ngủ nhưng nghĩ lại thì trong đầu còn dư âm của tiếng tụng kinh của Kim Giác và Ngân Giác.

“Một cảm giác rất huyền diệu...” Nam Lạc thầm nghĩ.

Tuyết phủ ngàn núi, độc ảnh mình ta.

Nam Lạc cứ thế ngồi ở chỗ này, không trở về trong Thái Cực Cung, an vị trên bậc thang ngoài cửa cung, mắt nhìn một vùng thiên địa, xuyên thấu qua tuyết sơn nặng nề, nhìn về phía đông. Hãn không biết phương nào là bộ tộc của mình. Bởi vì không rõ lắm nên hãn cũng chỉ có thể đoán. Bởi vì khi hãn rời đi bộ tộc, chỉ nhớ rằng mặt hướng về phía mặt trời hạ núi.

Giờ khắc này, Nam Lạc đột nhiên có một cảm giác cô tịch, cảm giác như mình đã bị thế giới lãng quên.

Hãn muốn cùng chủ nhân của Thái Cực Cung học đạo pháp, hy vọng có thể tu thành thần thông, trở về bộ tộc. Trở về làm tế tư, bảo vệ tộc nhân của mình...

Trong Bát Tử Cung Khổng Tước Điện, Khổng Tuyên đã dạy hãn cơ bản về Ngũ Hành, nhưng Nam Lạc lại biết đó là Ngũ Hành đại đạo. Bất luận tu luyện cái gì đến một cảnh giới nhất định mọi người đều hi vọng mình có thể lãnh ngộ đại đạo. Đại đạo ba nghìn, chỉ cần hiểu một đạo là có thể có được thần thông kinh thiên động địa. Nhưng những thứ đó với Nam Lạc mà nói thì quá mức xa xôi, có lẽ khi hãn lĩnh ngộ được thì thọ nguyên cũng đã tận.

Ngũ Hành đại đạo giúp cho Nam Lạc có được lý giải thiết thực và sâu sắc về độn thổ, nhưng đối với việc tu luyện thì lại không có tác dụng gì. Tại lúc này Ngũ Hành đại đạo với hãn chỉ là thận lâu hải thị. Hãn muốn một pháp quyết tu luyện thực tế, hãn không phải là người có tài năng tuyệt thế, không thể nào chỉ nhìn ngọc giản của Khổng Tuyên mà có thể ngộ ra một bộ pháp quyết phù hợp với mình để tu luyện...

Còn hai ngày là tới lúc trở lại Phượng Hoàng Cung Khổng Tước Điện. Tâm tình của Nam Lạc bây giờ phẳng lặng như đêm tuyết.

Không có cảm giác lạnh giá, ngoại trừ khi mới đi ra ngoài có chút mát mẻ còn lại thì Nam Lạc vẫn cảm thấy trên người ấm áp, cái cảm giác này dường như tới từ trái tim. Muốn đi cảm thụ nhưng lại hết sức bất định.

Từ lúc Nam Lạc tỉnh lại đã cảm thấy rất khoẻ, bất luận trên thân thể lẫn tinh thần, nhưng lại không cách nào tu luyện đạo pháp, bộ pháp quyết tế tư dạy không thể, bộ của Thương Mãng Nhai cũng thế, tựa như tất cả đều đã được trả lại, hoặc dường như đã quên.

Hắn có cảm giác như thân thể này là của người khác vậy, rất lạ lẫm, đúng hơn là có rất nhiều chỗ kỳ dị... Không sử dụng được pháp lực, thân thể vẫn chẳng kém hơn so với khi mình dùng pháp lực, không dùng tới pháp lực mà vẫn không cảm thấy rét lạnh. Giác quan thì nhạy cảm, có thể nghe được được âm thanh của bông tuyết đầu cành rơi xuống, có thể thấy sương trắng dâng lên trong núi tuyết.

Sáng sớm nghe Kim Giác, Ngân Giác đọc kinh văn là thời điểm mà Nam Lạc hưởng thụ nhất, tiếp đó chính là nhìn ra núi xa, buông lỏng tư tưởng, bình tâm tĩnh trí, thậm chí mang theo một chút cô quạnh.

Đột nhiên Nam Lạc trầm nghĩ, nếu có một ngày mình có thể tu được thần thông, sau đó trở lại bộ tộc của mình xây một đạo quan trên Dương Bình Sơn, thu ba đồng tử, rảnh rỗi xem gió trăng, nhìn thiên địa thay đổi là một việc vui sướng biết bao.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nam Lạc không khỏi lắc đầu cười khẽ, chính mình đang nghĩ quá xa rồi? Bây giờ ngay cả con đường tu hành đều chưa bước vào, đã nghĩ tới việc luyện được thần thông rồi sẽ sống ra sao...

Mặt trời mọc lên ở phương đông hào quang vạn trượng.

Thái Cực Cung trong nháy mắt đã bị bao phủ trong quang mang kỳ ảo. Nam Lạc đứng trước cửa Thái Cực Cung, nhìn những đám mây bị mặt trời nhuộm thành những màu rực rỡ, hắn cảm giác Khổng Tuyên đang ở trong

sắc màu đó, chỉ có điều vì pháp bảo ngũ sắc của y giống với hào quang của mặt trời nên không thể phân biệt rõ được.

Nam Lạc vẫn chưa nói lời nào với chủ nhân Thái Cực Cung, không phải hẳn không muốn mà là vì Thông huyền Thiên Sư vẫn còn đang luyện đan còn Kim Giác và Ngân Giác căn bản chẳng quan tâm hẳn làm gì, huống chi lúc ấy Thông Huyền Thiên Sư nói sau trăm ngày Khổng Tuyên có thể tới đón Nam Lạc thì bọn chúng cũng ở bên cạnh lắng nghe...

Trời chiều đôi khi cũng rất đẹp nhưng đó là một loại đẹp bất đặc dĩ.

Có chút giống với tâm tình Nam Lạc bây giờ, thời gian trôi qua Nam Lạc không tiếp tục đợi Khổng Tuyên nữa. Cả ngày đều nghĩ nhưng lại không thể thay đổi sự thật.

Một sự thất lạc vô danh xen với vài phen phiền muộn. Nam Lạc mỗi ngày đều chờ Khổng Tuyên xuất hiện trước Thái Cực Cung. Mỗi ngày đều có quang mang rực rỡ nhưng lại không thấy thân ảnh ngũ sắc. Rồi cục có một ngày, thiên không xám trắng, sau đó không lâu bông tuyết phiêu khởi, bay tán loạn

Từ trời cao giáng tuyết xuống, giống như tiền giấy bay múa trong gió, làm người ta có cảm giác tan nát cõi lòng.

Kim Giác Ngân Giác lại bị lão gia của chúng Thông Huyền Thiên Sư gọi vào quạt lò, Nam Lạc vốn định vào theo nhưng vì đợi Khổng Tuyên cho nên không đi, bây giờ tuyết rơi, trong lòng Nam Lạc cảm thấy Khổng Tuyên sẽ không tới tựa hồ như vì một trận tuyết này sẽ cản trở con đường tới đón hẳn của y vậy.

Hiện giờ Nam Lạc cũng không rõ mình có cảm giác gì, vốn phải cao hứng bởi vì Khổng Tuyên chưa tới, chính mình cũng không cần về nơi suýt nữa đã đánh mất tính mạng kia thế nhưng trong lòng hẳn không có cảm

giác cao hứng. Có lẽ hẳn là thất lạc, giống như chủ nhân quên con mèo nhỏ vậy, một mình ở trong một góc lạ lẫm nhìn con đường về nhà.

Quay lại nội cung Thái Cực, không việc gì làm liền đi đi lại lại trong quan, đạo quan tuy có tên là Thái Cực Cung nhưng lại có bố cục giống như đạo quan thông thường. Trong quan thiết kế đơn giản chứa đạo pháp tự nhiên.

Mỗi một góc Nam Lạc đều đi một lần nhưng không có chạm vào bất cứ thứ gì. Loại cảm giác mỹ hảo khi mới tỉnh đã chẳng còn, hẳn có cảm giác như một người khác mà chủ nhân cũng chẳng buồn nhìn.

Cuối cùng hẳn đi đến trước đan phòng, Nam Lạc đoán Thông Huyền Thiên Sư và Kim Giác Ngân Giác đều ở bên trong nhưng hẳn không dám mạo muội đẩy cửa đi vào, chỉ ngồi ngoài cửa đợi. Đợi khi Kim Giác Ngân Giác đi ra để mình hỏi có thể vào tạ ơn cứu mạng không. Nếu là Thông Huyền Thiên Sư không phiền thì mình ngồi xem cũng được.

Nam Lạc xếp bằng bên cửa đan phòng, trong lòng thầm nghĩ trong đó là cảnh tượng như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại lại nghĩ tới Dương Lực Đại tiên, không biết nó còn sống hay không, Thổ Độn Thuật truyền cho mình rồi sao nữa, coi như là báo đáp cho mình ư, chỉ là Nam Lạc không cho rằng hẳn có đại ân với Dương Lực Đại Tiên.

Nhắm mắt lại, tựa trên vách tường gạch xanh, từ nhỏ tới lớn của Dương Bình Thị tộc đột nhiên xuất hiện trong óc, muội muội, tế tử, các vị thúc bá. Nghĩ tới đây hẳn một lần nữa ngồi dậy. Hẳn phải tu luyện, phải về Dương Bình thị tộc.

Ba tháng nằm trên giường, Nam Lạc vẫn không ngừng việc dò xét thân thể lại chỉ là vẫn giống như trước đây, tâm thần dung nhập vào thân, mỗi khi tỉnh tâm lại trong đầu xuất hiện một loại cảm giác giống như ở trong đan điền vậy, cảm nhận được linh khí lưu chuyển. Chỉ là hiện tại nam Lạc

có thể cảm nhận pháp lực dồi dào nhưng không thể dùng nổi. Sau khi bình tĩnh thì không còn cảm giác của đan điền nữa.

Trầm khí tĩnh tâm, buông lỏng thân thể, trong lòng vô cầu vô dục, vô hi vô bi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khô Toạ Sáu Năm, Nửa Bước Nhập Tiên Môn

Hoa tàn hoa nở, tuyết phủ thanh sơn, lại một năm qua.

Nam Lạc nhìn đầy trời bông tuyết bay, kinh ngạc tới nhập thần. Phía sau hẳn là đan phòng, trong một năm qua thậm chí còn chưa mở lấy một lần, trong cửa yên tĩnh lạ thường. Nam Lạc không nghe được bất cứ tiếng động nào.

Một năm, hẳn vẫn cứ y nguyên, không cách nào Luyện Khí, tinh thần bởi vì tĩnh tâm luyện thần nên càng ngày càng nhạy cảm. Hoa tuyết trên bầu trời xám trắng, chậm rãi bay xuống, theo gió bay đi rồi hoá thành nước, tất cả đều rơi vào trong mắt Nam Lạc. Không có bất cứ chút yên lặng nào, tiếng tuyết rơi rơi, hoá thành tiếng nước chảy, trên mái hiên tiếng nước róc rách, giống như chiếu vào trong lòng hẳn.

Nhoáng cái trên trời mây tụ mây tán vô số lần để rồi một năm nữa lại trôi qua. Bông tuyết lại một lần nữa rơi, lúc này Nam Lạc đã đi tới vách núi bên cửa Thái Cực Cung, nhìn cây mai đứng đơn lẻ trong ngày tuyết... Đoá hoa đã kết băng, Nam Lạc ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ mơn trớn.

“Cũng không biết, người có phải cũng đang chờ đợi, cũng đang cố gắng không. Cũng không biết sang năm ta có thể nhìn thấy người nữa không, có lẽ trên dưới trăm năm sau người vẫn cứ ở nơi này ngạo nghễ dưới gió tuyết đầy trời còn ta khi đó chỉ sợ đã hoá thành một đống xương khô... Ta muốn trở lại trong bộ tộc, Dương Bình thị tộc dưới Dương Bình Sơn có tốt không, tế tư trưởng lão chắc đã có người truyền thừa mới, muội muội chắc

giờ đã mười tuổi, không, hình như mười một rồi. Ha ha, đã rất lâu rồi, rất nhiều việc đều không nhớ rõ được”

Nam Lạc thì thào tự nói, ngồi xổm bên vách núi, chuyện trò với cây hoa mai cô quạnh bị hoa tuyết phủ đầy. Tuyết rơi liên miên không dứt, rơi vào vai, vào đầu hấn. Nhuộm thành một màu xám trắng.

Ngày dài trôi qua, năm tháng dằng dặc.

“Lại một năm” Nam Lạc đứng trước cửa phòng đan Thái Cực Cung thì thào.

“Tuyết lại rơi sao?”

Khi Nam Lạc vừa muốn đi ra ngoài nhìn cây hoa mai thì cửa đan phòng sau lưng đột nhiên mở ra.

Nam Lạc bước lên, chính hấn cũng ngạc nhiên vì mình không có cảm giác kích động mà chỉ có cảm giác vui mừng rất nhạt. Không đậm đặc cũng chẳng kịch liệt, chỉ như thanh tuyết chảy róc rách.

Mở cửa là Ngân Giác, biểu hiện của nó giống hệt như lần đầu tiên nhìn thấy Nam Lạc, tựa hồ đã sớm quên hấn, trong mắt vẫn giống như ba năm trước, đầy hiếu kỳ và nghi hoặc.

Nó cũng không nói gì, người cũng chẳng đi ra chỉ thò một nửa thân thể ra ngoài, nhìn thấy Nam Lạc đi tới, liền nghiêng mình cho hấn đi vào.

Tại thời khắc Nam Lạc tiến vào đan phòng, bầu trời bắt đầu giáng tuyết xuống, cây hoa mai trước Thái Cực cung lay động trong gió tuyết...

Tuy thân thể Nam Lạc không hiểu vì sao không sợ nóng lạnh, nhưng khi tiến vào trong phòng vẫn cảm giác được sự ướt át như mùa xuân, ấm áp tới tận xương tuỷ.

Giữa đan phòng có một cái lò đan màu xanh đen thật lớn, còn cao hơn cả Nam Lạc, dưới lò đan một ngọn lửa màu trắng dang bập bùng cháy. Kim Giác, Ngân Giác ngồi trên bồ đoàn bên cạnh, trong tay cầm một cây quạt nhỏ màu xanh. Hai đứa đang quạt lửa, trông có vẻ vô cùng nhàm chán, đôi mắt chớp chớp dõi theo thân hình của Nam Lạc.

Phía đông của gian phòng có một lão giả râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận, trên người mặc một pháp bào màu trắng sáng, trước ngực có một Thái Cực Đồ. Trong tay có một cây phát trần, tựa trên khuỷu tay. Trông đầy vẻ tiên phong đạo cốt.

Nam Lạc bước vội tới, còn chưa tới gần thì một cái bồ đoàn đã xuất hiện... Trong lòng hẩn nghĩ, đây hẳn là chỗ mình ngồi. Bất quá hẩn không dừng bước mà đi đến trước mặt Thông Huyền Thiên Sư ngồi xuống rồi bắt đầu lễ bái.

Thông Huyền Thiên Sư vẫn cứ nửa khép đôi mắt, tựa như không chú ý tới động tác của Nam Lạc. Nam Lạc cũng không nói một câu, sau khi lễ bái liền ngồi xuống ở bồ đoàn đột nhiên xuất hiện.

Yên tĩnh, lặng lẽ.

Kim Giác Ngân Giác hai đồng tử có một thoáng dừng lại, liếc nhìn về phía Nam Lạc. Hai chiếc sừng nhỏ lập loè sáng dưới ánh lửa

“Kim Giác, Ngân Giác, chú ý lò lửa, không được phân tâm” Thông Huyền Thiên Sư đột nhiên nói

Nam Lạc không biết vì mình tiến vào mới có thể an tĩnh như vậy hay là ngay từ đầu đã như thế. Hẩn không thể làm gì chỉ có thể ngồi bất động...

Bất tri bất giác hẩn đã ngồi được ba năm. Trong ba năm này, lò đan khép khép mở mở hơn mười lần, đan thành ba bình. Nam Lạc từ đầu tới cuối cũng không nhúc nhích, hẩn chỉ lẳng lẳng nhìn, về phương diện luyện đan

hắn cũng không hiểu, cũng không làm được gì, cho dù muốn đi quạt lửa cũng sợ Kim Giác, Ngân Giác nói vì mình mà bị phạt.

Nam Lạc cứ thế ngồi yên ba năm, nhìn Thông Huyền Thiên Sư luyện đan, nhìn Kim Giác, Ngân Giác hai đồng tử vì luôn xem mình mà bị mắng. Nam Lạc phảng phất như mình ở một tầng không gian khác, nhìn mọi việc trong không gian này.

“Người đi theo ta” Thông Huyền Thiên Sư đột nhiên đứng dậy nói. Đan đã luyện xong nhưng dưới lò đan, lửa vẫn cháy bập bùng, giống như tâm của Nam Lạc vậy, thiêu đốt trong cô quạnh. Cho dù là Kim Giác, Ngân Giác hai tên đồng tử dùng sức phe phẩy quạt xanh thì vẫn cứ lạng lẽ cháy...

Nam Lạc cúi đầu vâng lời, bước theo sau, Kim Giác và Ngân Giác liếc nhau một cái, cũng đi theo, trong mắt có một chút hiếu kỳ, hưng phấn.

Thân ảnh Thông Huyền Thiên Sư mờ ảo, như chậm như nhanh, mới rõ một cái đã không thấy tăm hơi.

Nam Lạc dừng lại, quay đầu nhìn Kim Giác, Ngân Giác đồng tử, muốn hỏi bọn họ xem có biết Thông Huyền Thiên Sư bây giờ ở đâu không.

Hai người họ vẫn giữ bộ dạng của sáu năm trước, không chút thay đổi, sáu năm qua vẫn cứ là vẻ mặt ngây thơ chất phác, đôi mắt tinh khiết như dòng suối trong.

Bọn chúng ngẩng đầu nhìn Nam Lạc, căn bản là vô ưu vô lo, đôi mắt tựa như đang hỏi tại sao lại dừng. Nam Lạc nhìn ánh mắt của bọn chúng, ý tưởng hỏi xem Thông Huyền Thiên Sư đi nơi nào lập tức tiêu biến.

“Thông Huyền Thiên Sư bảo ta đi theo, chẳng lẽ là chuẩn bị truyền đạo pháp cho ta” Nam Lạc thầm nghĩ. Trái tim không khỏi nhảy lên bang bang. Sáu năm nay hắn đã quen với cảm giác cô quạnh nhưng lúc này thì cảm thấy có hi vọng.

“Ở đâu đây... Nếu muốn truyền đạo pháp cho ta hẳn là muốn thu ta làm đồ đệ, như vậy nhất định là trong chánh điện của Thái Cực Cung” Trong lòng nghĩ tới đây, Nam Lạc vội bước về phía Chánh điện

Hắn đã ngồi bên ngoài đan phòng ba năm, trong đan phòng ngồi ba năm. Dung mạo lại không thay đổi chút nào, chính Nam Lạc cũng không rõ lắm. Nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được thân thể mình càng lúc càng cường kiện, trong cơ thể tựa hồ ẩn chứa lực lượng có tính bạo tạc.

Thái Cực Cung chánh điện cũng không có tên đặc biệt gì, đơn thuần là Thái Cực Điện thôi. Khi Nam Lạc tới trong điện quả nhiên Thông Huyền Thiên Sư đã ngồi ở đó.

“Dương Bình thị Nam Lạc bái tạ ân cứu mạng của Thiên Sư...” Nam Lạc vội bước nhanh tới, quỳ lạy trên mặt đất.

Đôi mắt khép hờ của Thông Huyền Thiên Sư chậm rãi mở ra: “Người báo danh Dương Bình Thị vậy Khổng Tuyên Đạo Hữu đưa người tới đây là người phương nào”

Trong lòng Nam Lạc máy động, liền nói ra vì sao lại bị bắt tới Thương Mãng Nhai, liên lụy bởi cuộc chiến của Ứng Cửu và Thanh Giao Vương nên bị gió cuốn xuống núi. Cuối cùng đi trong núi hơn một tháng cuối cùng vẫn bị Ứng Cửu tóm trở lại, cuối cùng được Khổng Tuyên chọn.

Thông Huyền Thiên Sư yên lặng ngồi tại chỗ, tỏ vẻ thần bí, những lời của Nam Lạc là sự thật, không có chút giả tạo nào.

"Nghe lời của người thì dường như việc trở thành đồng tử của Khổng Tước Điện cũng không phải tự nguyện” Thông Huyền Thiên Sư nói

Nam Lạc trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói: “Làm đồng tử của Khổng Tước Điện không phải bổn ý của ta...”

“Người cũng biết, Khổng Tuyên đạo hữu khi tới đây đã từng nói, chỉ cần cứu được mạng người, sẽ đáp ứng ta một yêu cầu, bất kể là gì cũng được” Tuy sáu năm giúp tâm cảnh của Nam Lạc yên tĩnh tựa giếng nước nhưng nghe những lời của Thông Huyền Thiên Sư trong lòng vẫn không biết là tư vị gì. Loại cảm giác này hẳn chẳng thể nói nên lời.

Cha mẹ Nam Lạc đã bị chết khi đi săn trong núi nên từ nhỏ tới lớn hẳn và muội muội sống nương tựa vào nhau. Tuy về sau vì tu luyện công pháp tiến cảnh cực nhanh nên trở thành đệ nhất nhân trong tộc rồi trở thành người thừa kế của tế tư nhưng đó đều là kết quả do vô số ngày đêm khổ luyện mà thành. Người khác chơi đùa thì hẳn luyện, người khác đi ngủ hẳn vẫn luyện. Cho nên khi hẳn được danh đệ nhất, chưa hề có cảm giác hưng phấn mà là bình thường nên như vậy.

Câu hứa hẹn của Khổng Tuyên rơi vào trong tại Nam Lạc phảng phất như nặng ngàn cân, lúc này hẳn đã quên lí do mình bị đánh thành trọng thương.

Thông Huyền Thiên Sư không đợi Nam Lạc trả lời lại nói thêm: “Thân thể của người còn có một chút huyết mạch của Vu Tộc, bây giờ đã hoàn toàn dung hợp lại”

“Sao lại thế được. Từ nhỏ ta lớn lên trong Nhân Tộc, cha mẹ cũng là nhân loại, làm sao có thể có huyết mạch của Vu Tộc được” Nam Lạc nghi hoặc, nhưng hẳn không tin Thông Huyền Thiên Sư đã nhìn lầm.

“Lúc tới đây Khổng Tuyên đi cùng với Vu Tộc Chúc Dung Đạo Hữu, huyết mạch kia cũng là của nàng, nếu không thế thì người tuyệt đối không thể sống được” Thông Huyền Thiên Sư thản nhiên nói, thanh âm không có chút tình cảm nào.

Nam Lạc lại nghĩ tới việc Vu Tộc Chúc Dung nhất định vì Khổng Tuyên mà mới dùng máu cứu mình. Nam Lạc không biết máu của Vu Tộc ra sao

nhưng trong lòng nghĩ tới: “Máu của Vu Tộc lại có thể kéo dài tính mạng cho ta, máu này hẳn thập phần quý giá với họ”

Nghĩ tới đây trong lòng Nam Lạc lập tức minh bạch ẩn ý của Thông Huyền Thiên Sư, đập đầu lần nữa, trong miệng nói: “Đa tạ thiên sư”

“Cảm ơn cái gì?” THông Huyền Thiên Sư khẽ mở mắt, nhìn Nam Lạc, ánh mắt kia tựa như có thể nhìn thấu nội tâm.

“Đa tạ thiên sư chỉ điểm cho đệ tử, giúp ta không vì sáu năm khô toạ mà tâm tình trở nên lạnh lẽo, quên người khác ân tình” Nam Lạc nhìn thẳng vào đôi mắt của Thông huyền Thiên Sư, lớn tiếng nói.

“Người có thể nghĩ tới việc này cũng coi như là không tệ. Người đi xuống đi” Thông Huyền Thiên Sư đạm mạc nói, dứt lời lại một lần nữa nhắm mắt lại

Thật vất vả Nam Lạc mới có cơ hội nói chuyện như vậy, nếu bỏ qua không biết còn phải chờ tới lúc nào.

“Thiên Sư, đệ tử thành tâm cầu đạo, nguyện bái Thiên Sư làm thầy, mong Thiên Sư thành toàn” Nam Lạc quỳ rạp xuống đất lớn tiếng nói. Đầu chạm đất, trong tai lại hoàn toàn yên tĩnh Nam Lạc cũng không dám ngẩng đầu lên, sợ thất lễ cũng sợ Thông Huyền Thiên Sư đã tiêu thất.

Một lát sau nghe được thanh âm không nhanh không chậm của Thông Huyền thiên Sư: “Người thành tâm cầu đạo, bần đạo hiểu. Tâm tính của người dù không tệ nhưng lại không thích hợp với đạo của bần đạo”

Nam Lạc im lặng, người ta đã nói không thích hợp, lại nhìn biểu lộ vạn năm không đổi của Thông Huyền Thiên Sư, hẳn chỉ có thể lẩm bẫm trong miệng: “Đệ tử... Đệ tử...” Nhưng lại chẳng biết nói thế nào.

Nam Lạc đợi sáu năm không ngờ rằng lại có kết quả thế này, trong lúc hăn sắp nản lòng thoái chí đột nhiên nghe Thông Huyền Thiên Sư nói: “Tuy người không thích hợp với đạo của ta nhưng ta có thể thu người làm ký danh đệ tử tu hành ở nơi này”

“Đa tạ thiên sư... Đa tạ lão sư... Đa tạ lão sư...”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tụng "Hoàng Đình"

Mây trôi lượn lờ, ngàn núi mờ ảo, hà quang vạn đoá, diêm lành khắp nơi.

Côn Luân Sơn, Vạn Sơn Chi Mẫu.

Từng có đại thần thông giả đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, dùng thần thông vô thượng, quan trắc hướng đi của linh mạch trong thiên địa. Phát hiện cả vùng đất có một nửa linh mạch từ Côn Luân Sơn mà ra. Cái tên Vạn Sơn chi mẫu từ đó mà xuất hiện.

Bởi vì Côn Luân Sơn linh khí dồi dào, cho nên có rất nhiều linh thảo, dã thú đột nhiên mở linh trí, dụng bản năng hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, thổ nạp thiên địa nguyên khí. Nhưng đó chỉ là hậu thiên linh vật, mặc dù bắt đầu khai linh nhưng chỉ hiểu được tu luyện thô ráp, dùng tinh hoa nhật nguyệt, thiên địa linh khí để tu luyện nội đan, thần thông pháp thuật chỉ có một chút theo bản năng, so với những sinh linh từ lúc sinh ra đã diễn hoá thiên địa thì kém không ít... Những sinh linh được thiên địa diễn hoá dựng dựng nên được người đời gọi là đại tiên hoặc đại thần thông tu sĩ, cũng có tên khác là Thiên Thiên Chi Linh.

Vì vậy những hậu thiên linh vật sẽ đi bá những vị tu sĩ kia làm thầy, ít nhất là cũng đều tụ họp tại đỉnh núi của họ, dần dà tạo thành một thế lực...

Thi thoảng sẽ có thần thông giả dẫn đàn diễn giải, dẫn tới ngàn vạn tiểu yêu tiểu quái tới nghe. Sau khi nghe xong, tiểu yêu tiểu quái có người sẽ hành lễ sư đồ với người giảng, sau khi xuống núi sẽ tự nhận mình là đệ tử.

Thiên địa thành hình, có sinh linh đương nhiên sẽ có giết chóc, có tư tưởng sẽ có tranh chấp. Hỗn độn từ đó mà sinh. Những người vì hảo ý mà đăng đàn diễn giải, lại vì một số đệ tử của mình tự cho là đúng, kết thù với người khác, bị cừu gia tìm tới tận sơn môn, tự dưng bị kéo vào tranh đấu, phiền toái cứ thế mà kéo lên.. Vì vậy những đại thần thông giả không hề diễn giải chỉ truyền cho người cùng tộc. Cho dù là có thành tâm bái sư cũng phải khảo nghiệm tâm tính mới có thể truyền đạo pháp thần thông.

Năm đó Không Tuyên cho khối ngọc giản cho Nam Lạc có chứa đại đạo mà y diễn giải. Mà Nam Lạc hiện giờ lại cầm một quyển sách, không phải giấy cũng chẳng phải gỗ, không phải vàng cũng không phải sắt, càng không phải là các loại da lụa. Thông Huyền Thiên Sư dùng đồng đỏ trong núi, nung trong lò đan bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại dùng thần niệm hư không khắc chữ trên mặt sách. Ngày sách thành, hào quang vạn trượng, xông thẳng vân tiêu, dẫn tới những Luyện khí tu sĩ thổ nạp vân vụ tới xem... Nhưng bọn hăn chỉ dám từ xa nhìn Thái Cực Cung, không có một người nào dám tới gần

Hiển nhiên bọn họ đều từng chịu đau khổ dưới tay của Thông Huyền Thiên Sư. Nếu không Thái Cực Cung chiếm cứ ngàn dặm linh mạch làm sao có thể yên tĩnh như vậy

Sách màu xanh nhạt, trên viết hai chữ cổ “Hoàng Đình” tựa hồ như ẩn chứa đại đạo vô cùng trong đó. Nam Lạc ngồi trước Thái Cực Cung, bên cạnh cây hoa mai. Lớn tiếng đọc kinh văn trong sách.

Những văn tự kia thực sự không phải để xem mà là dùng thần niệm đi nhìn kết cấu, mới có thể hiểu, có thể thấy rõ được từng chữ. Đọc đương nhiên cũng không phải là chỉ há mồm ra đọc, mà phải dùng pháp lực của toàn thân, hợp nhất với tâm thần rồi mới đọc được. Đây là một cách tu luyện, có thể làm tăng lý giải với đạo.

Nam Lạc không biết thứ mà hắn đọc được không phải là văn tự mà là một ít Thiên Địa Huyền Âm, hoặc như nước chảy róc rách, khi thì như hổ gầm xuyên núi, lúc thì cương mãnh như sét đánh rung trời... Những thanh âm kỳ diệu trong Thiên Địa đều được hắn đọc ra...

Phương thức này chẳng những có thể gia tăng pháp lực tu vị mà càng tăng khả năng thi triển huyền chú pháp thuật. Sau này nếu như Nam Lạc luyện tới mức cao thâm, ngôn tuỳ pháp xuất, gầm một tiếng sẽ kinh thiên động địa, cửu tiêu lôi lạc.

Xét tới cùng Hoàng Đình chính là trụ cột của pháp thuật, cũng là căn bản của đạo, sơ tập có thể luyện pháp, trung tầng có thể hiểu đạo, cao thâm sẽ là đạo pháp hợp nhất, ngôn tuỳ pháp xuất, diễn giải thiên địa.

Một cây hoa mai, nụ mới chớm nở, một con tiểu thanh xà núp trong khe... Trên bầu trời, mặt trời mới lên, bao phủ thân hình Nam Lạc đang đọc Hoàng Đình Kinh, đạo bào màu xanh, tóc đen búi ngược, không nhiễm trần thế. Trong tay sách màu vàng kim nhạt, toả ra hào quang huyền diệu dưới ánh mặt trời.

Từ ngày mà Nam Lạc được nhận làm đệ tử ký danh đã được một năm. Lúc đó Thông Huyền Thiên Sư ban cho hắn “Hoàng Đình” rồi nói: “Cuốn sách này không phải sách mà là ngôn từ của thiên địa, người đọc mỗi ngày, cho tới khi có thể kết nối thiên địa”

Có một quyển sách như vậy đương nhiên khiến Nam Lạc vô cùng mừng rỡ nhưng để hắn cao hứng nhất là Thông Huyền thiên Sư đã truyền hắn một bộ pháp quyết tu hành... Pháp quyết này có tên là “Thái Thanh cảm ứng thiên” Chia ra làm ba cấp, tầng thứ nhất: Luyện tinh hoá khí thiên.

Nam Lạc đã tu luyện được một năm nhưng vẫn còn chưa Luyện Khí thành công, lúc đầu hắn đã hỏi qua Thông Huyền Thiên Sư trước kia mình

đã có thể nhập môn Luyện Khí, đã có thể tu hành vì sao sau khi tỉnh lại thì không thể.

Thông qua câu trả lời của ông mà Nam Lạc mới hiểu được, bởi vì mình bị sáp nhập một giọt huyết mạch của Tổ Vu khiến cho thân thể trở nên cường đại, khí huyết quá mức tràn đầy. Còn khí luyện được đã sớm bị Kim băng đánh tan... Về sau tinh toạ tu luyện vô luận là bộ Luyện Khí pháp học từ tế tư hay là học được trong lồng giam Thương Mãng đều thô ráp quá mức, không thích hợp thân thể hiện tại.

Khổng Tuyên đã từng nói với hắn tu luyện chính là nạp thiên địa nguyên khí cho mình dùng, mượn lực lượng của Thiên Địa tu luyện thân thể đạt tới cảnh giới Trường Sinh Vĩnh Hằng. Những thứ đó với Nam Lạc quá mức phiêu miểu, không có thao tác luyện tập, biết lý luận nhiều hơn nữa cũng là vô ích.

Mà trong “Thái Thanh cảm ứng thiên” lại có phương thức cụ thể tập luyện, không giống Thương Mãng Nhai vì huấn luyện người hầu, mà phong ấn linh dẫn sau đó tạo áp lực xung quanh khiến cho người trong lồng giam liều mạng luyện tập để tiến vào Luyện Khí.

Từ lúc học được Thái Thanh Cảm Ứng Thiên, Nam Lạc liền ngồi trước vách núi cạnh hoa mai Luyện Khí. Chẳng biết vì sao Nam Lạc không thích đá toạ tồn thần trong phòng mà là thích ngồi đây, bất luận mưa gió.

Không có tường vân trên đầu, cũng không có kim liên dưới đất, Nam Lạc còn chưa đạt tới Đạo Cảnh, đọc ra được đạo ngữ nhưng không có tinh tú. Tuy nhiên là dưới vách lại có không ít chim bay cá nhảy tụ tập khắp nơi, lẳng lẳng lẳng nghe Nam Lạc tụng huyền âm của đạo.

Nam Lạc đọc xong một tờ, tâm thần trở lại hiện thực. Nhìn những chim thú còn chưa hoá hình dưới vách núi tựa như thấy được Dương Lực Đại Tiên và mình năm đó. Mang một tấm lòng cầu đạo lại chẳng thể nhập môn.

Kim Giác Ngân Giác kể từ khi Nam Lạc được Thiên Sư nhận làm đệ tử thì mỗi khi rồi là lại chạy theo sau lưng Nam Lạc. Thông Huyền Thiên Sư không gọi bọn chúng thì bọn chúng cũng chẳng đi trông lò lửa, hoặc tu luyện. Tựa hồ như trên người của Nam Lạc có vô vàn bí mật hấp dẫn chúng.

“Lão gia nói, như thế thì sau này người sẽ dẫn nhân quả đến mình” Kim Giác Ngân Giác chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Nam Lạc nhìn hẳn, ngửa đầu lớn tiếng nói.

“Nhân quả ư, ta không biết thứ đó, ta chỉ biết họ rất đáng thương. Có một số việc người không trải qua đương nhiên không thể biết có cơ hội học tập là khó thế nào. Trong bọn họ có rất nhiều người vì nghe ta tụng kinh ở đây sẽ khai ngộ, từ nay dốc lòng tu luyện, siêu thoát luân hồi” Nam Lạc đạm mạc nói, ánh mắt nhìn hư không thần sắc có chút phiêu hốt.

Kim Giác sờ cái sừng nhỏ vàng rực trên trán, nghiêng đầu nhìn cho tới lúc Nam Lạc xoay người rời đi còn không hiểu được ý tứ trong lời của hẳn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Quạt Ba Tiêu

Vách đá trước Thái Cực Cung cũng không cao, một dòng suối nhỏ từ trên núi chảy xuống. Cây cối trên núi xanh um tươi tốt, bình thường những yêu thú gặp mặt sẽ đánh nhau lúc này đều vô cùng yên tĩnh. Những điều này do kẻ bên núi này đều là những yêu thú mới chỉ sơ khai linh khí, đối với một số việc chỉ dựa vào cảm giác mà phán đoán. Gần một năm qua mỗi ngày Nam Lạc đều tụng kinh ở đây, bọn họ liền chậm rãi tụ hợp, ban đầu chỉ có một con rắn xanh nhỏ, về sau có càng ngày càng nhiều.

Nguyên một đám tránh ở dưới tán lá cây trong rừng hoặc ẩn sau quái thạch. Bọn họ tới đương nhiên Nam Lạc biết tuy hiện giờ hắc chưa sinh ra pháp lực nhưng mỗi ngày đả toạ tồn thần, mỗi ngày tụng “Hoàng Đình” đã mang tới hiệu quả rõ ràng, xung quanh hắc trong vòng trăm mét tất cả mọi vật đều hiện ra rõ ràng...

Hiếu biết của Nam Lạc vẫn chỉ dừng lại ở xung quanh Thái Cực Cung. Thông Huyền Thiên Sư hôm này không có nhà, nghe Kim Giác, Ngân Giác nói là đi luận đạo với người khác, hai người kia một tên Nguyên Thủy, một tên Thông thiên. Theo như Nam Lạc thì danh tự càng lớn thì đạo hạnh lại càng không tốt. Hắc nghe xong hai danh tự này nghĩ một lát, không dám hạ lời bình, nhưng có thể luận đạo với Thông huyền Thiên Sư hiển nhiên họ rất cường đại.

Từ khi Nam Lạc tỉnh lại thì Khổng Tuyên vẫn chưa có tới, truyền âm cũng không. Nam Lạc hỏi thăm thì Thông Huyền Thiên Sư chỉ nói Khổng Tuyên có chuyện, nhưng cụ thể là chuyện gì thì cũng không biết.

Đột nhiên Nam Lạc cảm nhận được một làn sóng pháp lực chấn động khác thường.

“Di, Thái Cực Cung, chúng ta vào xem” Một giọng nữ thanh thúy truyền tới. Ngôn ngữ khinh cuồng, tựa như muốn tới là tới, không coi Thái Cực Cung ra gì.

“Các người là ai, lại dám xông vào Thái Cực Cung” Người nói chuyện là Kim Giác, nó vốn ở bên ngoài, đương nhiên có thể nghe được lời của nữ tử này, lúc này lớn giọng nói.

Nam Lạc vừa sải bước ra thì thấy khói vàng xuất hiện, người liền xuất hiện bên ngoài Thái Cực Cung. Chỉ thấy một lục y nữ tử và một nam tử mặc đạo bào màu trắng đứng trước mặt Kim Giác.

Lục y nữ tử thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt có vẻ ngang ngược. Bạch y nam tử cực kì trầm tĩnh, thậm chí có vẻ vô cùng lãnh tĩnh, không có bất cứ biểu lộ nào, chỉ lẳng lặng đứng sau lưng nàng.

Lục Y nữ tử vừa muốn mở miệng nói chuyện liền nhìn thấy Nam Lạc xuất hiện có chút kinh ngạc nói: “Tiên Thiên độn thổ?”

Nam Lạc mỉm cười nhưng lại nhìn Bạch Y Nam Tử đứng phía sau nàng... Trong mắt của Nam Lạc bạch y nam tử lãnh tĩnh kia vô cùng giống thập lục trong lồng giam, hẳn không dám khẳng định, chỉ là nhìn mà không có ý lên tiếng.

Lục Y nữ tử nhìn Nam Lạc không để ý tới mình, khẽ nâng cằm nói: “Biết tiên thiên độn thổ thì sao, ta còn biết tiên thiên vân độn cơ! Có dám đấu với ta không?”

“Ta chưa thành Luyện Khí sao dám tỷ thí với cô nương” Nam Lạc mỉm cười nhìn Lục Y nữ tử nói

Kim Giác trong mắt Nam Lạc thì hồn nhiên vô cùng nhưng ở trước mặt người khác thì lại có chút uy thế không khiếm nhược trước bất cứ ai... Nghe được lời của Nam Lạc liền lớn tiếng nói: “Không cần sợ, đấu với nàng là được. Ngân Giác cầm hồ lô của lão gia tới”

“A” Trong Thái Cực Cung truyền tới lời của Ngân Giác. Nam Lạc không khỏi dờ khóc dờ cười, hiển nhiên Kim Giác cho rằng mình sợ, nhưng không biết hồ lô này là bảo bối gì, có nó thì mình không sợ nữa sao? Hơn nữa Ngân Giác vẫn không xuất hiện nhưng lại đáp lại lời của Kim Giác. Từ điều đó Nam Lạc có thể khẳng định bọn họ nhất định đã phối hợp kiểu này vô số lần.

Lục Y nữ tử chỉ thoáng nhìn Kim Giác cũng không đáp lời chỉ nói với Nam Lạc: “Chưa Luyện Khí thành sao có thể sử dụng Tiên Thiên Độn Thổ được, đã không dám đấu, vậy thì biến, bốn tiên cô muốn đi vào chơi...”

“Người nghĩ Thái Cực Cung là nói nào, muốn vào là có thể vào sao. Xem ta dùng Pháp bảo thu phục các người” Ngân Giác lúc này từ trong Thái Cực Cung đi ra trên tay nó cầm một cây quạt bình thường dùng để quạt lò.

“Không phải đã bảo cầm hồ lô ra sao? Lâu như vậy, sao lại cầm thanh phiến ra đây” Kim Giác nhận quạt xanh trên tay Ngân Giác thấp giọng nói...

“Hồ lô không biết từ lúc nào bị lão gia hạ cấm pháp, ta không lấy được” Ngân Giác ủ rũ nói.

“Hi hi, thế nào, không thể mang nổi pháp bảo ra sao, nếu đã không được thì để ta vào lấy ra chơi nào” Lục Y nữ tử khẽ cười nói. Dứt lời liền bước thẳng vào Thái Cực Cung.

“Đứng lại, Thái Cực Cung không được xông loạn vào, nhanh rời đi, miễn cho ta phải thổi người đi năm vạn bốn nghìn dặm” Kim Giác giương cây quạt xanh nhỏ trong tay, uy thế凛 nhiên. Ngân Giác đứng một bên gương

mặt cũng nghiêm cần, giơ quạt lên cao, tựa hồ nếu như Lục Y nữ tử bước tiếp một bước thì sẽ quạt...

Nam Lạc thấy biểu lộ của Kim Giác và Ngân Giác rất có lòng tin với quạt xanh thì nghĩ thầm: “Chẳng lẽ là một pháp bảo cực kỳ lợi hại sao?”

Lục Y nữ tử tựa hồ cũng đã nhìn ra, có thể chiếm một đỉnh núi tốt như vậy trong Côn Luân Sơn, còn xây được một toà cung điện như vậy là hết sức khó khăn. Cũng lâu rồi mà chủ nhân của Thái Cực Cung không đi ra hiển nhiên không ở nhà, chỉ dựa vào hai đồng tử và một người còn chưa Luyện Khí làm sao thủ nổi. Nghĩ tới đây nàng càng chắc chắn rằng hai cây quạt trong tay đồng tử nhất định là một pháp bảo lợi hại...

“Giản dị tự nhiên lại có chứa cảm giác nguy hiểm, chẳng lẽ là Tiên Thiên linh bảo” Lục Y nữ tử tự mình đánh giá “Ta còn chưa có một pháp bảo thuận tay, cây quạt xanh này tinh xảo, có thanh khí vờn quanh thích hợp cho ta dùng. Ta cướp cây quạt của bọn chúng rồi về chỗ sư phụ, cho dù chủ nhân Thái Cực Cung tìm đến cũng không sợ”

Nghĩ tới đây, Lục Y nữ tử không nói lời nào mà chớp động thân hình, mờ ảo tựa mây trôi, bàn tay nhỏ bé lao thẳng tới cây quạt trong tay Kim Giác và Ngân Giác. Đúng là muốn một lần cướp cả hai cây quạt trong tay hai đứa.

Nam Lạc kinh ngạc không ngờ rằng nữ tử này lại cả gan như vậy... Đang định xông lên ngăn cản thì thấy cây quạt trong tay Kim Giác đã động, lục sắc quang mang xuất hiện, trong nháy mắt một luồng ác phong từ quạt xanh phun ra ngoài, Nam Lạc vốn chuẩn bị tiến lên lập tức dừng lại, lui về phía sau.

Lục Y nữ tử ở phía trước, thấp giọng kêu lên một tiếng, mặt đầy kinh ngạc, chỉ hơi chống cự một chút thì thân thể đã biến thành một làn khói nhẹ bay đi, còn bạch y nam tử sau lưng nàng cũng bị ác phong trong quạt thổi

bay giống như một chiếc lá cây trắng nhanh chóng biến mất trong một ngọn núi ở phía sau.

Nam Lạc không khỏi kinh hãi, hẳn có nghĩ tới việc quạt xanh là một pháp bảo lợi hại nhưng thật không ngờ lại lợi hại như thế.

“Kim Giác, đây là bảo bối gì vậy, lợi hại thế” Nam Lạc chỉ vào quạt xanh hỏi.

Kim Giác phất phất quạt trong tay đặc ý nói: “Lão gia bảo quạt này dùng chiếc lá đầu tiên trên cây chuối tiêu đầu tiên trong thiên địa luyện thành, nên gọi là quạt ba tiêu, lợi hại không? Chỉ là ta không thích dùng cái này, quạt một cái người đã bay xa tít tắp. Ta thích hồ lô của lão gia, có thể nhốt người vào, không thể chạy thoát được.”

Nam Lạc im lặng, lúc này hẳn chỉ nhìn cây quạt nhỏ, rồi lại nhìn đôi mắt tinh khiết của Kim Giác, chẳng biết nói cái gì.

“Ta cũng thế, không thích dùng cây quạt xanh này, quạt một cái người sẽ bị đốt thành tro. Thật không thú vị, hồ lô của lão gia vẫn tốt hơn, có thể bắt người, bắt rồi có thể chậm rãi chơi” Ngân Giác đứng một bên đột nhiên nói.

Nam Lạc cười khỗ, Thông Huyền Thiên Sư giao bảo bối lợi hại như vậy cho bọn chúng nhưng chúng lại không thích. Nam Lạc nhìn hai cây quạt nhỏ này, ánh mắt có chút nóng bỏng.

“Quạt ba tiêu, theo lời Kim Giác thì tựa hồ một quạt có thể bay năm vạn bốn nghìn dặm, lợi hại như vậy đấy, nếu có nó thì ngày nào đó trở về sẽ không còn sợ nguy hiểm nào trên đường nữa. Chỉ cần một quạt, thiên địa thanh tĩnh”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thanh Xà Ngâm Kính

Người có cao thấp, lực có mạnh yếu, pháp bảo đương nhiên cũng có chênh lệch, mỗi một loại pháp bảo đều có một loại công dụng đặc biệt. Muốn biết uy lực của pháp bảo phải xem người dùng nó là ai, pháp bảo phân làm tiên thiên và hậu thiên nhưng mạnh hay yếu lại không phải tuyệt đối.

Quạt ba tiêu nếu là do Thông Huyền Thiên Sư luyện thành thì có thể coi như là hậu thiên pháp bảo.

Nhưng Nam Lạc không ngờ một kiện pháp bảo trong tay của Kim Giác lại có uy lực như thế, Nam Lạc có thể khẳng định nếu như mình bị quạt hăn là cũng sẽ bay tới một ngọn núi khác...

Có thể coi đây là loại pháp bảo thuộc tính phong có khả năng công kích.

“Cho ta xem một chút” Nam Lạc có chút nóng bỏng nói

Kim Giác, Ngân Giác cùng đưa cây quạt xanh ra khiến Nam Lạc trong một lúc cũng không biết nên nhận cái nào, nhìn cặp mắt hắc bạch phân minh của chúng, tinh khiết không có chút tạp chất. Nam Lạc không khỏi có cảm giác muốn vượt cái sừng nhỏ trên đầu chúng.

Lòng thầm nghĩ người khác muốn lừa pháp bảo của các người cũng thật dễ dàng...

Nam Lạc thuận tay cầm lấy hai cây quạt, khi cầm cảm thấy nặng trĩu không nhẹ như lông hồng giống như mình tưởng tượng. Cẩn thận quan sát,

trên mặt xanh mơn mớn, rìa được khám màu vàng. Nam Lạc không phân biệt được sự bất đồng giữa hai cây quạt. Nhìn xung quanh một lần, tìm nơi trống trải, chuẩn bị quạt thử một chút, xem cảm giác phong vân biến sắc nó như thế nào. Sau khi xác định rằng sẽ không làm tổn hại đến cây cỏ, thì khẽ vung lên, một cơn gió mát tràn ra.

“Hì hì...”

Sau lưng truyền tới tiếng cười của hai đồng tử, Nam Lạc lại dùng sức quạt, bụi đất bay tứ tán...

“Hì hì”

Nam Lạc lại tiếp tục vung vẩy, thử đủ cách nhưng chỉ có bụi đất tung bay.

Không thấy được cảnh tượng ác phong gào thét cũng không thấy được hoả diễm đốt người thành tro như Ngân Giác nói.

“Hai cây quạt này ngoại trừ lão gia ra chỉ có hai chúng ta là có thể sử dụng, cần chú ngữ và pháp quyết phối hợp mới được. Để ta dạy cho người” Kim giác cười hì hì chạy tới

Nam Lạc hít một hơi thật sâu, khó nhọc nhổ ra hai chữ: “Không cần...”

Pháp bảo này quá hấp dẫn, có nó còn có ai chăm chỉ đi tu luyện nữa, Nam Lạc có thể xác định nhất định có rất nhiều người tu luyện cả đời cũng không đỡ nổi một quạt của quạt ba tiêu này, hấn sợ rằng mình không ngăn được cảm giác muốn dùng quạt ba tiêu cho nên lập tức xoay người về nội cung, sợ rằng khi liếc mắt lại nhìn thì sẽ muốn biết khẩu quyết khu động quạt.

Kim Giác và Ngân Giác chớp cặp mắt to hắc bạch phân minh nhìn Nam Lạc rời đi, tựa như chúng đang nghi hoặc vì sao khi này vẻ mặt hấn còn

đang nóng bỏng thế mà lúc này mình muốn nói pháp quyết cho hẳn nghe thì hẳn lại cự tuyệt... Bọn chúng có tâm hồn thuần khiết, không nghĩ ra thì trong chớp mắt cũng sẽ quên mất.

Nam Lạc vốn tưởng lục y thiếu nữ nhất định sẽ quay lại, khi trở về sẽ có cách khắc chế quạt ba tiêu trong tay Kim Giác hoặc mang một người lợi hại hơn đến. Vì vậy hẳn cố ý nhắc nhở Kim Giác, Ngân Giác.

Không ngờ Kim Giác, Ngân Giác lại nói không quan tâm. Nam Lạc nghi hoặc hỏi lý do thì Kim Giác ngẩng đầu ưỡn ngực đặc ý nói, vì nhất định họ sẽ nghe ngóng lại lịch của Thái Cực Cung, sau khi biết rồi thì nhất định không dám tới nữa.

Nam Lạc không hiểu nhiều về uy danh Thái Cực Cung nên lúc đó không nói gì thế nhưng trong lòng thì đã chuẩn bị sẵn cách ứng phó.

Buổi tối tu luyện bên vách núi Thái Cực Cung, trong lòng lúc nào cũng nhớ đến việc này nhưng vài ngày qua đi, không thấy lục y nữ tử xuất hiện nên hẳn cũng bắt đầu tin lời của Kim Giác và Ngân Giác.

Thái Cực Cung có uy danh như vậy khiến Nam Lạc không khỏi nghĩ tới gương mặt không hề có hỉ nộ ái ố của Thông Huyền Thiên Sư.

Cảnh đêm yên tĩnh, tinh quang mờ mịt, như có như không bay lả tả trên người Nam Lạc. Khiến hẳn mang theo một chút sắc thái thần bí.

“Sư tôn, sư tôn...”

Trong tai Nam Lạc đột nhiên truyền tới một thanh âm giống như trẻ thơ vậy. Nam Lạc nghi hoặc nhìn chung quanh một lần. Chỉ thấy xung quanh đen kịt, tinh quang mờ ảo khiến cảnh vật đều trở nên mơ hồ.

“Sư tôn, sư tôn, ta ở đây...” Ngay khi Nam Lạc nghĩ mình nghe nhầm thì thanh âm trẻ thơ đó vang lên lần nữa.

Nam Lạc chậm rãi nhắm con ngươi lại, khi hần mở mắt ra thì trước mặt đã trở nên vô cùng rõ ràng. Hần chưa luyện khí nhưng thân thể lại xuất hiện một ít năng lực kì dị. Cái năng lực mà giúp hần có thể nhìn ban đêm rõ như ban ngày được gọi là thiên nhãn thuật, trong lòng hần nghĩ tới có một ngày, thần thông này chỉ cần một cái liếc cũng có thể nhìn thấu hết thiên địa vạn vật.

Một con tiểu thanh xà đang ở dưới cây hoa mai. Đầu ngẩng lên rồi khi Nam Lạc nhìn thấy thì nó lập tức cúi đầu một chút, tựa như đập đầu...

“Là người gọi ta sao?” Nam Lạc nghi hoặc hỏi

“Vâng, sư tôn” Tiểu thanh xà lắc lư cái đầu, thanh âm như trẻ thơ lại vang lên

“Sao người gọi ta là sư tôn” Nam Lạc nghi hoặc hỏi

“Nhờ có sư tôn ở đây diễn giải mà ta hiểu được rất nhiều chuyện, cũng biết được phương pháp tu luyện, vì vậy ngài đương nhiên là sư tôn của ta” Tiểu Thanh Xà nói

Nam Lạc không nghĩ tới còn có việc này xảy ra, hần luôn có một cảm giác thương tiếc với những dã thú nghe mình tụng Hoàng Đình Kinh... Trong chúng lúc nào cũng có hình bóng của mình và Dương Lực Đại Tiên” Nếu lúc đó mình không bị bắt về, chỉ sợ bây giờ cũng chạy khắp nơi nghe người ta diễn giải học pháp. Nhất định cũng giống như bọn họ vậy” Nam Lạc thường nghĩ như thế.

“Ha ha, người có thể ngộ đạo, ta rất cao hứng, nhưng không cần gọi ta là sư tôn, cứ gọi ta Nam Lạc là được”

“Sư tôn giúp ta mở linh ngộ, giúp ta bước trên đường tu hành, đương nhiên ta phải gọi người như vậy” Tiểu Thanh Xà kiên quyết nói, thanh âm yếu ớt nhưng lại có cảm giác cương nghị, kiên quyết.

Nam Lạc nghe xong không khỏi xúc động, nguyên lai sinh linh nào trong thiên địa đều có ơn tất báo, cũng không phải chỉ người hiểu điều đó.

“Trên đường tu hành ta đi sớm hơn người một bước, người có thể gọi ta một tiếng... Đạo huynh! Người gọi ta có việc gì. Có nghi vấn gì” Nam Lạc khẽ cười nói

Tiểu Thanh Xà không lên tiếng chỉ thả thân thể ra, một vật màu xanh có hình dạng tròn như tảng đá xuất hiện. Nam Lạc nhìn kỹ lại thì tựa như đó là một tấm gương.

Tiểu Thanh Xà cúi người dùng miệng cắn, thân hình ở trườn giữa núi đá tựa như đất bằng. Đi đến trước mặt Nam Lạc nhẹ buông chiếc gương xuống.

Nam Lạc cúi người nhặt lên, cảm giác lạnh buốt.

Quả là một cái gương. Chỉ thấy mặt kính bị bụi mờ che phủ. Tựa hồ như có một đám mây ẩn trong kính. Chiếu trái chiếu phải mà không chiếu được vật gì. Nam Lạc ngờ rằng vì đang giữa đêm nên mới không có diệu dụng gì thôi.

Mặt sau có màu xanh, phía trên có hoa chim, cá trùng, phảng phất như đại đạo, từ đó tuyền tới một loại khí tức mệnh môn huyền diệu. Nhưng đồ án kia chuyển động theo chiếc gương rồi trở thành những hình dạng khác nhau.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vu Tộc Thần Thông

Dưới ánh sao, tấm gương tản ra một khí tức thần bí.

“Đây là cái gì? Pháp bảo? Tại sao không giữ cho bản thân” Nam Lạc hỏi

“Đây là chiếc gương do con trộm từ Hắc Thủy Đại Vương tới. Cũng không biết có thể làm gì, chỉ biết là Hắc Thủy Đại Vương mỗi ngày đều thổ nạp linh khí trước gương nên chắc là đồ tốt, vì vậy con mới trộm tới dâng cho sư tôn” Tiểu Thanh Xà lắc lư cái đầu, tựa như có chút đắc ý.

Nam Lạc không nghĩ tới việc thứ này là do tiểu thanh xà trộm. Tuy nó nói đơn giản như vậy nhưng Nam Lạc có thể tưởng tượng được Hắc Thủy Đại Vương coi trọng tấm gương như vậy, phòng hộ ắt hẳn phải vô cùng nghiêm mật, tiểu thanh xà trộm được gương hẳn đã phải rất mạo hiểm...

Đột nhiên Nam Lạc có cảm giác nguy hiểm, sau đó một luồng khí tanh tưởi vọt tới. Từng đợt quái âm cũng theo đó kéo tới, Nam Lạc từng nghe thấy Thanh Giao Vương trên Thương Mãng Nhai phát ra thanh âm không khác mấy.

“Là Hắc Thủy Đại Vương” Tiểu Thanh Xà vội trườn đến bên cạnh Nam Lạc.

Không cần nó nói, Nam Lạc cũng đoán được đó là Hắc Thủy Đại Vương phát hiện mất trộm gương nên truy đuổi tới đây.

Chỉ thấy cánh rừng rậm rạp bị gạt ra thành một con đường, một con đại xà đen như mực, hai mắt hiện hồng quang, đứng ở dưới vách đá dựng

đứng. Một luồng khí tanh tươi xuất hiện cùng nó rồi nhanh chóng bao phủ không gian.

“Là người, ra là người bảo Tiểu Thanh Xà trộm bảo kính của ta” Hắc Thuỷ Đại Vương khàn giọng nói, trong miệng không ngừng phát tán khí độc, khiến Nam Lạc không khỏi nhú mào. Tuy có chút khó chịu nhưng cũng chẳng có cảm giác trúng độc.

Nam Lạc nghe được lời của nó, hẳn không thể nói không được bởi vì trên tay đã cầm gương, hơn nữa gương do Tiểu Thanh Xà giấu kính hẳn... Nhưng cũng không thể nói là phải bởi hẳn không hề bắt nó đi trộm.

“Người nhận ra ta à” Nam Lạc hỏi

Hắc Thuỷ Đại Vương khàn giọng ong ong nói: “Người tụng kinh trước Thái Cực Cung, thanh danh lớn như vậy, có ai không biết. Chỉ là không ngờ những người luôn coi người có tấm lòng bồ tát lại làm ra cái trò ăn trộm này”

Trong một năm tụng Hoàng Đình Kinh Nam Lạc đã có một danh xưng chính là tụng kinh nhân. Cái danh tự này chỉ lưu truyền trong núi, chính Nam Lạc thì lại chẳng biết gì...

“Sư tôn không bắt ta đi trộm, là ta tự mình làm” Tiểu Thanh Xà ở sau lưng Nam Lạc đột nhiên nói

Hắc Thuỷ Đại Vương nghe được lời của nó, hồng quang trong mắt đại thịnh, một luồng sát khí lạnh thấu xương loé lên nhưng rồi lại tiêu thất hiển nhiên vô cùng kiêng kị Nam Lạc.

Hí...Hí... Hắc Thuỷ Đại Vương thè cái lưỡi đỏ nói: “Nếu đã gọi là sư tôn thì cần gì phải phủ nhận. Tụng Kinh Nhân đã muốn tấm gương thì ta sẽ tặng cho người, ngày khác ta sẽ tới nghe người tụng kinh”

Hắc Thủy Đại Vương chẳng lẽ lại muốn bỏ đi, không cần gương nữa sao... Vốn Nam Lạc còn định trả gương cho nó. Nhưng chỉ cần nó vừa rời đi thì thù này sẽ hoá lớn, vài ngày nữa hẳn không phải là tới nghe tụng kinh mà là thỉnh băng hữu tới báo thù.

Trong lòng Nam Lạc đột nhiên sinh ra sát niệm, điều này khiến chính hắn cũng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ vì rời bộ tộc đã lâu, tâm tính cũng trở nên lạnh lẽo, coi thường sinh mạng sao. Nam Lạc xoay người chậm rãi bước về Thái Cực Cung, cước bộ thông thả, thế nhưng trong lòng lại chẳng yên.

Tinh quang mê ly, khói độc bao phủ

Đúng lúc này một luồng gió ác nháy mắt bổ nhào tới, một cái miệng to như chậu máu tấp về phía Nam Lạc... Đòn này từ Hắc Thủy Đại Vương, nó nhìn thấy bộ dạng thất thần của Nam Lạc liền sinh lòng đánh lén.

Mắt thấy sắp cắn trúng Nam Lạc, răng nanh màu trắng ớn nhe ra, lấp lánh dưới ánh sao

Trong mắt Hắc Thủy Đại Vương loé lên sự điên cuồng, người của Thái Cực Cung thì sao, giết người rồi ta lập tức bỏ chạy, có ai bắt nổi ta nào.

Răng rắc!

Đó là tiếng va chạm răng vào răng với lực cực mạnh phát ra từ miệng Hắc Thủy Đại Vương. Nó kinh hãi, ngay khi sắp cắn xuống thì đột nhiên Nam Lạc biến mất, tại sao...

Đúng lúc này trong đầu Hắc Thủy Đại Vương vang lên một tiếng lớn, một cảm giác mê muội bao phủ nó. Thân hình nặng nề rơi trên mặt đất, đầu lâu cũng đã vỡ vụn. Hắc Thủy Đại Vương trong lòng hoảng hốt, xuất hiện ý thoái lui, uy danh của Thái Cực Cung làm trong lòng nó sinh ra sự sợ hãi. Nếu như không đi thì hôm nay chỉ sợ sẽ phải chết ở đây. Đã kinh qua vô số

lần thảm chiến nó biết lúc này không thể ngã xuống, bằng không chắc chắn phải chết.

Nó gắng gượng tinh thần, há cái miệng lớn, một viên đạn xuất hiện trên không, rồi trở nên lớn lên, linh khí bốn phương dồn mãnh tràn vào trong nội đan của Hắc Thủy Vương, một uy áp khổng lồ khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, khói độc đen đặc nhanh chóng bao phủ không gian này...

Tiểu thanh xà tránh ở trên vách đá run rẩy, thậm chí cả liếc trộm cũng không dám.

Đây là chiêu thức liều mạng của Hắc Thủy Đại Vương, những yêu loại khai ngộ linh trí như chúng nếu như không bái sư học pháp thì đây chính là thủ đoạn công kích hữu hiệu nhất. Trong nháy mắt thu nạp nguyên khí trong không gian để không ngừng cường hoá bản thân. Tuy dùng chiêu này xong nhất định phải điều dưỡng một khoảng thời gian ngắn mới có thể khôi phục nhưng lại là thủ đoạn tốt nhất trong lúc liều mạng.

Lúc này Hắc Thủy Đại Vương liếc mắt nhìn xem kẻ công kích sau lưng mình là ai, chỉ thấy trong khói độc màu đen có một đại hán thân cao vài trượng, thần tình lạnh lẽo nhưng trong mắt lại có hoả diễm rùng rục cháy. Chỉ thấy bàn tay khổng lồ của hắn vươn ra đã nắm lấy nội đan của mình, chớp mắt Hắc Thủy Đại Vương đã không còn cảm nhận được nội đan của mình

“Không... Đại Tiên tha mạng...” Trong lòng Hắc Thủy Đại Vương cảm thấy sợ hãi, không kịp được mà cao giọng xin tha, thế nhưng đáp lời nó lại là một bàn chân cực lớn.

Bàn chân hạ xuống, thế như núi sập...

Phanh, chân to đập trên đầu Hắc Thủy Đại Vương. Rắc một tiếng giòn vang, sau khi chân to dời đi, đầu Hắc Thủy Đại Vương đã biến thành một

bãi thịt nát trên mặt đất.

Cực hán cao mấy trượng hé miệng, khói độc màu đen lập tức bị hần hút vào trong miệng. Ngay sau đó thân thể hần nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một người bình thường, sắc mặt có chút tái nhợt, chính là Nam Lạc.

Nam Lạc cúi đầu liền phát hiện toàn thân loã lồ, bụi vàng xuất hiện thân hình đã biến mất tại chỗ.

Khi hần hiện ra lần nữa, trên người đã có thêm một đạo bào màu xanh

Tiểu Thanh Xà vội trườn tới dưới chân Nam Lạc, trong mắt xuất hiện hào quang sùng bái tựa như con người. Trong mắt tiểu thanh xà thì Hắc Thủy Đại Vương hùng mạnh chỉ trong chớp mắt đã bị sư tôn giẫm thành thịt nát, kết quả này khiến nó cảm thấy hài lòng, trong lòng không khỏi đặc ý với cách làm của mình.

Nam Lạc ngồi xổm xuống, mở bàn tay, một viên nội đan màu vàng xanh tản ra một mùi tanh hôi, tiểu thanh xà nhìn thấy lại vô cùng kích động.

“Người thu thứ này đi, còn về việc báỉ sư, hãy bỏ qua đi, từ nay về sau mỗi ngày người đến nghe ta giảng đạo là được, có chỗ nào không hiểu cứ hỏi. Viên nội đan này hần hữu dụng với người, coi như quà đáp lễ nhỏ đi” Nam Lạc đưa viên nội đan vào trước miệng tiểu thanh xà, khẽ cười nói.

“Cảm ơn sư tôn” Răng nanh tiểu thanh xà lướt qua, đã nuốt lấy viên nội đan to như quả trứng chim.

Nam Lạc nhìn tiểu thanh xà nuốt vội viên nội đan này, không khỏi đưa tay sờ lên đầu nó, tiểu thanh xà dán đầu vào trong lòng bàn tay Nam Lạc, thân thiết cọ đầu vào tay hần.

Nam Lạc cười khẽ. Đứng dậy đi tới trước thi thể đại xà, một ngọn lửa xuất hiện trong tay hần, vung tay lên, ngọn lửa rơi vào trên thi thể Hắc

Thủy Đại Vương, rồi thiêu nó thành tro tàn.

Hành động có phần giống giết người diệt khẩu, đốt xác thành tro, không để lại dấu vết

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đạo Gia Nguyên Thần

Một năm nay, tuy Nam Lạc không bước vào luyện tinh hoá khí, nhưng khô toạ sáu năm tĩnh tâm tồn thần đã thể hiện ra chỗ tốt. Thần thông hoá thành cự nhân chính là một loại thần thông đặc biệt của Vu Tộc – Pháp Tượng Thiên Địa, bất quá lại khác với Vu Tộc. Vu Tộc dùng máu huyết để thôi động thần thông còn Nam Lạc lại dùng pháp lực để khởi động. Cho nên bây giờ hẳn còn chưa hoàn toàn tiến vào Luyện tinh hoá khí thì pháp lực cũng chẳng dùng được bao lâu.

Vu Tộc luyện tinh, Yêu Tộc luyện khí, Thông Huyền Thiên Sư nói cho Nam Lạc biết như vậy, lúc đó Nam Lạc hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta không luyện khí sao?” Thông Huyền Thiên Sư nói: “Đạo gia chúng ta trước luyện tinh hoá khí, sau luyện khí hoá thần cuối cùng tinh khí hợp nhất thành nguyên thần, dung hợp thiên địa đại đạo, siêu thoát luân hồi...”

Nam Lạc trước dung hợp huyết mạch của Chúc Dung, máu huyết căng tràn, như vậy thì không cách nào hình thành nội tức, chỉ có đạo gia nhất mạch của Thông Huyền Thiên Sư mới có thể thông qua luyện tinh sinh ra khí cảm. Máu huyết căng tràn muốn luyện tinh hoá khí thì càng khó, nhưng khi làm được thì pháp lực lại thâm hậu hơn rất nhiều so với những người khác.

Tổ Vu huyết vô cùng trân quý chẳng những có thể giúp Vu Tộc chiết xuất huyết mạch mà còn ẩn chứa đại đạo thần thông. Tựa như phương pháp truyền thừa của Dương Lực đại tiên vậy. Pháp Tượng Thiên Địa của Nam Lạc chính là được truyền thừa từ đây, ngọn lửa kia tuy ẩn chứa khí tức vô

cùng yếu của Địa Sát Độc Hoả nhưng dù sao cũng là hoả mạch của Chúc Dung.

Đột xong thi thể của Hắc Thuỷ Đại Vương, tiểu thanh xà cũng đã sớm biến mất, phỏng chứng là để tiêu hoá viên nội đan kia...

Về việc giả bộ tâm thần bất an để dụ dỗ Hắc Thuỷ Đại Vương ra tay, Nam Lạc cảm thấy không được tự nhiên. Hắn không cho rằng mình là người tốt, nhưng tế tư từng bào hấn: “Ân oán rõ ràng, tính tình hơi lạnh, nhưng trong lòng lại chứa một chút thiện lương”

Hắn vẫn tiếp tục tu luyện, sáng sớm tụng Hoàng Đình Kinh, người nghe đã giảm đi rất nhiều. Hắc Thuỷ Đại Vương đặng đặng sát khí tới đương nhiên đã kinh động không ít người, đêm qua hắn họ đã âm thầm theo dõi...

Cái danh tụng kinh nhân trước cửa Cung Thái Cực chỉ sợ đã biến thành màu xám, trong lòng Nam Lạc nghĩ tới đây không khỏi bật cười, hết thấy đều phong khinh vân đạm, ta tụng đạo của ta, vốn cũng chẳng phải là vật lộn độ sức gì mà cần tới thanh danh, sao phải để ý người khác làm chi.

Khô toạ sáu năm, tĩnh lặng và an bình càng khiến tâm tình Nam Lạc trầm như vực sâu.

Thông Huyền Thiên Sư đã trở lại, Thái Cực Cung trở về an bình như cũ, không có người dám sinh sự trước cửa Cung... Thông huyền Thiên Sư dù không nói gì nhưng cũng chưa từng ngăn cản việc Nam Lạc tụng Hoàng Đình Kinh.

Có Hoàng Đình kinh, Nam Lạc tựa như cũng không có gì để hỏi Thông huyền Thiên Sư. Cứ như vậy Nam Lạc tụng kinh, Kim Giác Ngân Giác quạt lò, lúc rảnh lại chống cằm nghe hắn tụng. Bọn chúng rất thích nghe Nam Lạc kể chuyện xưa, nghe Nam Lạc kể về cuộc sống ở Dương Bình Thị Tộc, thích nghe Nam Lạc bị bắt rồi bị nhốt trong lồng giam, một lần lại một lần, không sợ làm phiền người khác, mỗi lần đến đoạn này, chúng lại

vô cùng tức giận, lớn tiếng nói muốn đi tìm Ưng Vương Tam Thái Tử giúp Nam Lạc hả giận...

Khi Nam Lạc kể về Dương Lực Đại Tiên, lúc thì bọn chúng bảo nó nhất gan lúc thì bảo nó vô dụng, cuối cùng còn nói nếu như gặp nó nhất định gọi nó đến đây, lúc đó không ai dám làm gì nó cả.

Bất tri bất giác lại qua một năm, đến tận lúc này Nam Lạc đã ở Thái Cực Cung được chín mùa xuân thu.

Đột nhiên trong tai Nam Lạc truyền tới thanh âm của Thông Huyền Thiên Sư, vội vã đứng dậy chạy vào trong Thái Cực Điện. Chỉ nghe Thông huyền Thiên Sư nói: “Ta có một đạo hữu, cách đây ba ngàn dặm có xây một toà Ngọc Hư Cung, ba đêm sau sẽ chính thức khai sơn thu đồ đệ, người nếu có tâm thì có thể tới thử xem...”

Nam Lạc vội đáp: “Đệ tử một lòng phụng dưỡng sư tôn, chưa bao giờ hai lòng”

Thông Huyền Thiên Sư nhẹ nhàng nói: “Người không cần quan tâm điều đó, nếu người bái người khác, ta sẽ không trách tội đâu. Đạo hữu Nguyên Thủy Ngọc Hư Cung cũng là một chi của đạo gia nhất mạch, người không cần lo lắng công pháp không hợp”

Nam Lạc nghe xong, trong lòng khe khẽ thở dài, cúi đầu đáp: “Vâng sư tôn”

Vốn Nam Lạc còn muốn một ngày nào đó được Thông Huyền Thiên Sư thu làm đệ tử chính thức nhưng trong lời ông bây giờ đã có ý nói cho hẳn biết là không thể nào...

Côn Luân Sơn kéo dài vạn dặm, Thái Cực Cung đã chiếm lĩnh linh mạch chi nguyên trong vòng ngàn dặm. Còn Ngọc Hư Cung ở một ngọn núi khác cách đó ngoài ba ngàn dặm.

Nam Lạc không cách nào đạp mây bay đi, đã muốn tới thì chỉ có thể độn thổ thôi...

Độn thổ của hắn lại khác với Thổ Độn thuật bình thường bởi vì nó là do Dương Lực Đại Tiên dùng phương pháp truyền thừa, cho nên không thuộc về pháp thuật mà có thể coi là thần thông bốn mạng của hắn.

Thần thông khó truyền thừa, pháp thuật lại có thể truyền thụ bởi vì pháp thuật là thứ được những đại thần thông giả dựa vào thần thông của mình chế tạo nên. Tuy trong thiên địa có không ít người có tài trí trác tuyệt có thể tự ngộ pháp thuật, uy lực thậm chí không dưới những đại thần thông nhưng dù sao đó cũng chỉ là số ít. Cho nên giữa thiên địa này năng lực Tiên thiên đều được gọi là thần thông, hậu thiên học tập thì gọi là pháp thuật...

Nam Lạc từ biệt Thông Huyền Thiên Sư, rồi dưới ánh mắt hâm mộ của Kim Giác, Ngân Giác bắt đầu rời khỏi Thái Cực Cung. Lúc đi, hai người bọn chúng đã lén lút đi từ trong Thái Cực Cung ra rồi một lấy từ trong ngực một cái hồ lô xanh, một lấy một sợi tơ vàng, nhét vào trong tay Nam Lạc nói là để cho hắn phòng thân trên đường đi. Nam Lạc trả lại, hai người không biết nặng nhẹ trộm bảo bối cho Nam Lạc, nhưng hắn thì không dám thu lấy.

Hắn dám khẳng định rằng Kim Giác, Ngân Giác trộm pháp bảo đều nằm trong lòng bàn tay của Thông Huyền Thiên Sư, nếu như mình không biết thân biết phận mà cầm đi thì ngay cả kí danh đệ tử cũng không xứng.

Kim Giác Ngân Giác thấy Nam Lạc không nhận, cuối cùng đành phải nói: “Nếu gặp nguy hiểm thì phải báo danh Thái Cực Cung ra”

Nam Lạc thầm nghĩ nếu thực sự gặp nguy hiểm, chỉ còn cách trốn chạy, báo danh Thái Cực Cung ra e rằng sẽ còn chết nhanh hơn, người khác sợ Thái Cực Cung nên sẽ không nghĩ tới việc lưu thủ, tha cho địch nhân một mạng.

Trước giờ chúng đều ở trước cung ra oai cho nên không ai dám động, khi đi ra bên ngoài nếu tới mức phải báo danh thì chỉ sợ người ta sẽ lập tức giết người diệt khẩu. Thanh danh chỉ có thể dùng để uy hiếp lúc chưa tranh đấu, còn nếu đã giao chiến thì chỉ đành dựa vào bản lĩnh thôi.

Thanh sơn, hải thủy, có tử vân tường khí thì cũng có nơi ác thủy sát khí.

Ba ngàn dặm, nếu là đường lớn thì chỉ mất một ngày là Nam Lạc có thể tới chỉ là trong Côn Luân Sơn Mạch lại là một việc vô cùng phiền toái. Đi ngang qua núi có đại yêu chiếm giữ cũng chẳng phải chuyện đơn giản, nếu đối phương tâm tính ôn hoà thì đương nhiên kệ người qua núi nhưng nếu là kẻ hung ác bá đạo thì đành phải dựa vào bốn sự rồi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiên Thiên Linh Bảo

Dựa vào pháp lực Luyện Khí chưa viên mãn của Nam Lạc mà muốn tranh đấu với các cường giả của các đỉnh núi thì không khác gì tự sát. Cho nên biện pháp của Nam Lạc cũng chỉ có tiềm độn mà thôi. Khi hấn ở cùng Dương Lực đại tiên cũng đã lĩnh ngộ được một loại pháp thuật che giấu tâm thần. Hiện tại nhờ mỗi ngày tĩnh tụng Hoàng Đình càng giúp cho liễm tức pháp thuật càng lúc càng tự nhiên.

Độn địa thuật của hấn là bốn mạng thần thông, tâm động ắt thần thông sinh. Không hề giống như pháp thuật phải thông qua chú ngữ đại đạo, phác hoạ tự nhiên. Cho nên giờ hấn sử dụng Độn Địa thuật sinh ra rất ít pháp lực chấn động, cộng với liễm tức chi pháp, thực sự cũng có thể coi như là một phương pháp ẩn độn tinh diệu...

Hào quang ẩn hiện, xuyên qua. Nơi Linh khí hội tụ, tránh đi. Sát vân bao phủ, lập tức bỏ chạy.

Thân ảnh của Nam Lạc trong núi như ẩn như hiện, cẩn thận ẩn độn, lại nhớ tới thời gian ẩn núp tiềm hành trong núi lớn cùng Dương Lực Đại Tiên. Tuy cảm giác còn nguyên nhưng mình thì đã chẳng còn là mình khi trước.

Bây giờ Nam Lạc ẩn độn cũng không cần hoàng vụ bao phủ, chỉ thấy thanh sắc đạo bào loé lên giữa rừng, chớp mắt đã ở ngoài trên dưới trăm mét... thần thái tự nhiên lại có phần tiêu sái như đang dạo chơi vậy.

Đột nhiên thân hình hấn chớp mấy cái, cuối cùng lại ẩn sau một tảng đá. Qua hồi lâu hấn mới chậm rãi nhô đầu ra, chỉ thấy trong sơn cốc phía trước,

hào quang mờ ảo, sát vân cuồn cuộn, linh khí trong núi dường như đều tụ cả về chỗ đó.

Hào quang bao phủ nhất định có đạo đức chân tu ở đó tu luyện. Sát vân ngưng tụ nhất định có mãnh thú tu luyện trú thân.

Hai loại này chỉ vì tâm tính bất đồng dẫn tới phương thức tu luyện bất đồng dẫn đến trạng thái bất đồng mà thôi... Nhưng nơi này sát vân tử quang đan xen khiến Nam Lạc kinh nghi bất định. Ngẩng đầu quan sát phát hiện ra mình đã sớm vào trong sơn thế, có đi đường vòng cũng đã muộn.

Nơi có sát vân tử quang bao phủ nhất định là động phủ của đối phương. Nam Lạc nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lúc mở ra, trong con mắt có một ngọn lửa nhỏ xuất hiện. Hắn muốn xem thật kỹ bộ dạng của nơi bị sát vân tử quang bao phủ này.

Trong mắt của Nam Lạc chỉ thấy có một con cự thú nằm trong cốc, híp nửa mắt, tựa hồ như đang ngủ gật mà lại tựa như đang tu luyện.

Thân hình nó to lớn, toàn thân phủ đầy lân phiến, đầu trọc lốc như chuột, nhưng không có lỗ tai. Bốn chân tráng kiện, hữu lực, móng vuốt sắc nhọn tựa liêm đao.

Đột nhiên quái thú mở to mắt nhìn lên bầu trời, một tia sáng hung lệ từ trong mắt nó loé lên. Mây khói, sát vụ nhanh chóng bị nó hút vào lỗ mũi.

Nam Lạc vội thu thiên thị nhãn sợ bị mãnh thú cảm ứng được sự hiện hữu của mình. Trong lòng thấy nghi hoặc không biết mãnh thú đã phát hiện được cái gì nên cũng nhìn về phía kia, chỉ thấy trên không trung có một đám mây trắng đang lững lờ trôi tới, dựa vào thiên thị nhãn, Nam Lạc có thể thấy trên đám mây là ba nữ một nam đang vừa cười vừa bàn luận...

Ba nữ tử này một mặc đạo bào màu vàng pha đỏ, một pháp bào màu hồng phấn còn một mặc váy xanh. Còn nam tử kia lại mặc một bộ pháp bào

thuần trắng.

Trong đó có một mỹ nữ váy xanh, dung nhan kiều mỹ, nhưng có một chút tự kiêu và ngang ngược. Chính là nữ tử bị thổi mất sau một cái quạt của Kim Giác, còn bạch y nam tử cũng chính là người đi theo nàng hôm đó... Nhìn bộ dạng của y thì dường như không có chút thương tích nào.

Bọn họ tựa hồ cũng không có ý định xuống xem, mây bay cũng không giảm, lướt qua bầu trời sơn cốc. Ngay khi đám mây bay qua đỉnh đầu mảnh thủ chỉ thấy miệng nó mở ra, một đạo hồng ảnh chớp tắt, kể cả có thiên thị nhãn thì Nam Lạc vẫn không thấy rõ được hồng ảnh là vật gì.

Nơi hồng ảnh lướt qua, không gian tựa như vỡ vụn, tốc độ nhanh tới cực điểm mà vẫn vô thanh vô tức.

Đúng lúc này đạo bào vàng pha đỏ trên người cô gái loé lên, hào quang xuất hiện, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái dấu màu vàng... Bọn bốn người vào trong đó, kim quang sáng rực, thiên địa linh khí trong không trung nhanh chóng tụ lại nơi kim dấu.

“Tiên thiên linh bảo” Trong lòng Nam Lạc kinh ngạc, trước đó vài ngày chứng kiến uy lực của quạt ba tiêu, hẳn đã cố ý đi hỏi Kim Giác và Ngân Giác sự khác biệt của tiên thiên và hậu thiên linh bảo. Ngoại trừ một do người luyện thành, một do trời dựng dựng thì còn có điểm khác chính là Tiên Thiên Linh Bảo có thể tự động hộ chủ. Hơn nữa Tiên Thiên Linh Bảo do người dùng khác nhau thì công hiệu cũng khác nhau. Không giống như Hậu Thiên Linh Bảo, do người luyện chế, truyền vào pháp quyết, sau khi thành hình phương thức công kích là cố định...

“Tiên Thiên Linh Bảo chẳng lẽ có rất nhiều sao?” Nam Lạc không kìm lòng được sờ chiếc gương trong ngực mà tiểu thanh xà cho hẳn

Đúng lúc này Nam Lạc cảm thấy một luồng sát khí trào tới như thủy triều, nếu là trước đây thì hẳn Nam Lạc đã phải lùi xa hơn mười dặm.

Nhưng khô toạ trong Thái Cực Cung đã khiến tâm tính của hắn trở nên kiên nghị hơn rất nhiều, thêm nữa là sau khi dung hợp với huyết mạch của Tố Vu Chúc Dung thì đã miễn dịch với các loại uy áp.

Mãnh thú không ngờ một kích của mình lại bị linh bảo của đối phương chặn... Chỉ thấy thân thể của nó to hơn gấp mấy lần. Đã hoàn toàn giống như một ngọn núi nhỏ rồi. Bốn chân khẽ động thân hình khổng lồ đã biến mất trong sơn cốc.

Hoả diễm trong mắt Nam Lạc bập bùng, sử xuất thiên thị nhãn, muốn xem cho rõ mãnh thú cực lớn kia đã ẩn độn tới nơi nào.

Sơn cốc tĩnh mịch, một ngọn gió núi thổi qua khiến Nam Lạc cảm thấy lạnh lẽo.

Trên bầu trời ba nữ một nam đột nhiên bị công kích trên mặt đã xuất hiện phần nộ nhưng không thể biết được họ đang nói gì... Kim Đẩu trên đầu họ tản qua tầng tầng quang vận màu hoàng kim, bao phủ bốn người. Ánh mắt họ lập loè sáng tựa hồ như cũng đang tìm kiếm cự thú.

Nam Lạc chớp chớp hai mắt, hai ngọn hoả diễm cũng chớp nháy theo. Hắn muốn tìm mãnh thú cực lớn này, lại muốn xem cho rõ trong vòng sáng là pháp bảo gì nhưng sau cùng đành bó tay.

“Ai, xem ra thiên thị nhãn của ta còn phải luyện tập nhiều” Nam Lạc bất đắc dĩ nghĩ.

Đúng lúc này trước mắt Nam Lạc tối sầm, ngẩng đầu lên thì thấy cự thú đang ghé vào đỉnh một ngọn núi lớn, chân trước chống lên đỉnh núi, chân sau đạp trên vách núi, giữa mặt gào rống.

Tiếng gầm như lũ bất ngờ bộc phát, tựa như sấm nổ rền vang.

Một khí thế ngập trời ập tới tựa sóng to gió lớn. Thân hình Nam Lạc giống như khói vụ lập tức phiêu tán.

Khi xuất hiện lần nữa thì đã ở một ngọn núi khá xa. Đỉnh núi này chính là đỉnh núi hoang hãn mới bò qua, không có cường giả chọn làm nơi tu luyện nên hãn dùng nó làm nơi trốn.

Nam Lạc vừa xuất hiện trên đỉnh núi đã lập tức giương mắt lên nhìn, chỉ thấy kim sắc quang đầu vốn bảo hộ một nam ba nữ đã bao phủ toàn thân cự thú. Kim sắc quang đầu hoá lớn, tựa như có thể bao trọn của cự thú và đỉnh núi.

Dưới quang đầu tản ra một tầng ánh sáng, ánh sáng tràn ngập màu sắc, trói chặt lấy không gian xung quanh.

Trên bầu trời những đám mây không biết đã tụ họp lại trên kim sắc quang đầu tự lúc nào, hình thành một cái vòi rồng.

Cự thú ngửa mặt lên trời gầm lần nữa, tiếng gào tựa như tiếng sấm giữa trời quang dương như khiến sơn băng địa liệt. Nơi tiếng gào đi qua, giống như gió thổi qua mặt hồ, ánh sáng trong nháy mắt bắt đầu vỡ nát

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Các Hiến Thần Thông

Kim sắc quang đầu treo trên đầu cự thú run rẩy theo tiếng gâm. Sắc mặt của nữ tử mặc đạo bào vàng đỏ trắng nhợt, tựa hồ như chịu một ít thương tổn, chỉ thấy tay nàng điểm về phía kim sắc quang đầu một cái.

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Định”

Kim Sắc Quang Đầu toả sáng rực rỡ, nhanh chóng trùm lấy cự thú, lần này không phải chỉ là kim vân mà là kim quang khắp chốn toả ra khí thế bao trùm thiên hạ.

Cự thú dường như cũng chẳng có thủ đoạn đặc biệt gì, ngoại trừ thân thể khổng lồ, pháp lực thâm hậu ra thì chỉ có tiếng gào lớn và hồng ảnh khi trước mà thôi...

Nữ tử mặc đạo bào vàng đỏ tuy có pháp lực kém xa như dưới sự trợ giúp của tiên thiên pháp bảo lại có thể đánh rất lâu với cự thú, thậm chí bây giờ dường như còn chiếm được thượng phong.

Cự thú liên tục rống lớn, nhưng thanh âm khi rơi vào tai Nam Lạc đã nhỏ đi nhiều, có lẽ vì bị kim quang bao phủ mà tiếng hô của nó lại yếu tới mức như vậy...

“Chẳng lẽ cự thú sẽ chết trong màn hào quang kia sao?” Tâm niệm mới hiện lên thì liền thấy trong miệng cự thú loé lên một đạo hồng ảnh.

Lần này Nam Lạc thấy rất rõ ràng, đó là lưỡi của cự thú. Màn hào quang kia tựa như có tác dụng định thân, vốn là nhanh như chớp ngay cả thiên thị

nhân của Nam Lạc cũng không thấy nổi thế mà bây giờ lại vô cùng thông thả.

Chậm thì chậm nhưng lưỡi của cự thú vẫn cứ chạm vào kim sắc quang đấu, như khê hôn vậy... Chỉ thế thôi nhưng đột nhiên kim quang tối sầm lại, quang vận tựa như đột nhiên tiêu tán, bản thể của pháp bảo dần hiện trong kim quang.

Gào...

Cự thú lại gào, cự trảo tựa thêm điện chập vào pháp bảo hình cái đấu trên không trung. Cự trảo nhìn thì chậm rãi nhưng nháy mắt đã xuất hiện bên trên kim đấu linh bảo.

Cự trảo che khuất bầu trời, tựa như Thái Sơn áp đỉnh, dường như sắp sửa đập nát quang đấu.

Trong lòng Nam Lạc hoảng sợ, nhìn uy thế của cự thú, hẳn có thể khẳng định vừa rồi cự thú giấu diếm thực lực... Bỗng dưng trong đầu Nam Lạc xuất hiện một ý nghĩ: “Cự thú muốn cướp đoạt Tiên Thiên Linh Bảo”

Không nghĩ tới nhìn thì ngốc nghếch, làm việc thì lỗ mãng bá đạo mà lại có tâm tính xảo trá như vậy. Hẳn là từ khi nó đánh lén không thành đã sinh ra lòng cướp đoạt linh bảo. Khi đó nếu nó bộc lộ pháp lực thần thông thì chỉ sợ những người kia lập tức bỏ chạy, cơ hội sẽ trôi đi mất.

Mắt thấy Kim Đấu Linh Bảo sắp bị bắt mất thì trên bầu trời bỗng xuất hiện một cái kéo lớn, kéo màu tím xanh, đan vào một chỗ.

Toàn thân kéo phát ra ánh sáng màu tím xanh, điện quang lập loè. Trong hư không phát ra những tiếng kêu hưng phấn. Hào quang màu tím xanh loé lên trên đầu cự thú, tựa như tia chớp đâm xuống. Thế như chẻ tre, sắc bén vô bì, phảng phất giữa thiên địa không có gì ngăn nổi một kích này.

Cây kéo nhằm đầu cự thú mà cắt, giống như miệng một con Giao Long khổng lồ vậy

Hắc phiến trên người cự thú luân chuyển ô quang, căn bản cũng chẳng coi chiếc kéo tựa Giao Long này ra gì... Cự trảo che trời nhìn thì thông thả, lại có tốc độ cực nhanh, phảng phất như xuyên thấu không gian. Kim Đẩu vừa mới va chạm với lưỡi đỏ, kim quang vốn đã tán loạn, nữ tử mặc đạo bào vàng đỏ chẳng kịp thôi động pháp lực lần nữa thì kim sắc quang đẩu đã bị cự trảo Chop lấy.

Cùng lúc này, cây kéo tím xanh tựa như đường như có thể cắt cả thiên địa đã kẹp vào cổ của cự thú.

“Thương...” Một tiếng vang chói tai của kim loại va vào nhau vang lên bên tai Nam Lạc... Một vòng lửa toé ra nơi cổ và kéo va chạm.

Cự thú ngửa mặt lên trời gào thét, tuy có vẻ như nó không bị thương nhưng lại vô cùng đau nhức. Quang đẩu trong cự trảo toả ra kim quang mãnh liệt, cố gắng giã giũa.

Đúng lúc này, Bạch Y Nam Tử hét lớn một tiếng, tay niết pháp quyết, ngón tay chỉ xuống, một đạo thiên lôi màu tím giáng từ đám mây xuống. Đồng thời nữ tử áo trắng hé cặp môi đỏ mọng, một đạo bạch quang xuất hiện trên trời, hoá thành một thanh bảo kiếm hàn quang lập loè, hợp với đạo lôi quang, đâm thẳng xuống, mục tiêu là đôi mắt cự thú.

Cự thú nhắm hai mắt, bảo kiếm đâm vào trên mí mắt nó vang lên một tiếng vang chát chúa, ánh lửa lại loé lên.

Thiên lôi màu tím vô thanh vô thức bổ lên người cự thú, như tuyết vào nước làm toàn thân nó lóng lánh điện hoa màu bạc.

Hắc Lân phiến bao bọc cự thú, không sợ bất cứ loại công kích nào, nhưng dường như lại không có lực phòng ngự trước thiên lôi... Chỉ thấy

toàn thân nó lóng lánh ánh lửa điện, một tiếng gầm phẫn nộ đau đớn phát ra. Đúng lúc này kim sắc quang đầu đột nhiên phát ra kim quang mãnh liệt.

Hào quang làm Nam Lạc đang đứng cách đó hơn mười dặm cũng có cảm giác chướng mắt, không khỏi nhắm đôi mắt lại, khi mở ra lần nữa thì thấy trên tay nữ tử đạo bào vàng đỏ có thêm một đồ vật hình tròn màu hoàng kim. Nam Lạc đoán đó là thứ mà lúc nãy suýt nữa đã bị cự thú đoạt đi. Chỉ là lúc này quang hoa ảm đạm, đã không còn khí thế kinh thiên động địa, nuốt trọn vạn vật nữa rồi...

“Đi” Nữ tử mặc đạo bào vàng đỏ lạnh nhạt nói. Vừa dứt lời một đám mây xuất hiện bao phủ bốn người, một kiếm, một kéo cũng hoá thành hai đạo quang mang chui vào trong đám mây.

Cự thú tựa hồ vô cùng phẫn nộ, hét lớn một tiếng, cự trảo lại đánh ra, cơ hồ là ngay khi kiếm, kéo vào mây là lao tới.

Hô, gió từ cự trảo làm cây cối tan tác.

Trên bầu trời phong nổi vân tan, cự chưởng bất kể khoảng cách xa xôi, đâm vào đám mây sau đó xuyên qua, vỡ vào đỉnh núi, đập tan cây cối trên đỉnh.

Nam Lạc cách đó mười dặm tựa như cũng có thể cảm nhận được sự chấn động của ngọn núi, trong lòng thầm nghĩ: “Giờ không đi thì còn chờ lúc nào”

Vừa sải bước, thì người đã tan theo gió. Chỉ còn lại một con cự thú trên đỉnh núi, quơ quào cự trảo, đập núi lắc lư.

Cự thú tựa như vô cùng phẫn nộ vì bốn người kia có thể đào tẩu trong tay nó, cũng khó trách, nó là vương giả trong núi này. Đã sớm đạt tới cấp bậc yêu vương, bốn người kia còn chưa nhập tiên đạo nhưng lại dựa vào tiên thiên pháp bảo đánh với nó vài hiệp. Hơn nữa ngay cả khi nó cố tình

tính toán lại vẫn không thể cướp được kim sắc quang đầu, điều này khiến nó cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Nam Lạc vốn không muốn đi Ngọc Hư Cung mà chỉ mong ngày ngày ở trước cửa cung Thái Cực tu luyện đạo pháp, tĩnh tụng Hoàng Đình kinh, nhưng khi Thông Huyền Thiên Sư mở miệng bảo hăn đi, thì hăn cũng không dám làm trái.

Trong lòng thầm nghĩ Thông Huyền Thiên Sư đạo hạnh thông thiên, còn có thứ nào đáng được gọi là cơ duyên đây. Chẳng lẽ ta thực sự được đạo hữu của ông thu làm môn hạ của Ngọc Hư Cung ư. Đường đi giống như lúc trước, tránh thật xa khỏi rắc rối. Có khi Nam Lạc cũng cảm thán mình tới tận lúc nào có thể đạp núi như đạp đất bằng, gặp thủy như lướt trên nền đất, không có gì phải cố kỵ cả.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chín Vạn Chín Nghìn Chín Trăm Chín Mươi Chín Bạc Thang

Ngọc Hư Cung không khó tìm bởi mới tiến vào trong vòng trăm dặm đã cảm thấy một khí tức đường hoàng uy nghiêm khiến Tiên Thiên độn địa thuật cũng có cảm giác khó dùng. Mỗi lần đều hao phí thêm vài phần pháp lực. Càng tới gần uy áp càng lớn, tựa như Thái Sơn Áp đỉnh trên người Nam Lạc, khiến hắn có cảm giác một bước cũng đầy gian nan.

“Đây chẳng lẽ là khảo nghiệm chọn đồ của Ngọc Hư Cung sao?” Nam Lạc không khỏi dừng bước lại, ngàng đầu nhìn ngọn núi xanh cao vợi vợi này. Dõi ánh mắt lên cao thấy mây mù lượn lờ, không biết Ngọc Hư Cung ở nơi nào, nhưng khi mới bước vào trong địa giới này hắn đã thấy một khung cảnh, một ngọn núi nguy nga, một cung điện huy hoàng nằm giữa sườn núi, ẩn trong mây mù.

Cung điện này không giống với Thái Cực Cung luôn tỏa ra hương vị ẩn thế. Đường đường chính chính, trên cao gió lạnh, uy nghi thiên hạ. Đó mới là cảm giác của hắn với Ngọc Hư Cung.

Đột nhiên Nam Lạc phát hiện ra trên người cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không còn cảm nhận được uy áp nữa. Trầm tư một lúc rồi vận chuyển cực nhỏ pháp lực, quả nhiên lại cảm thấy cảm giác Thái Sơn Áp Đỉnh ép hắn đến khó thở kia... Hắn đưa linh lực toàn thân vào đan điền, thể xác và tinh thần hoàn toàn tinh khiết, không có chút pháp lực nào, uy áp lập tức biến mất.

Lúc này cho dù là có người nhìn hẳn thì cũng không thể nhận ra được tu vi cảnh giới. Đó là liễm tức ẩn thần pháp môn mà do Nam Lạc tự mình lãnh ngộ.

Quan sát mọi nơi, vùng không gian này yên tĩnh lạ thường, mỗi gốc cây, mỗi lá cỏ đều có cảm giác cô quạnh, không có tiếng chim thú, côn trùng, thậm chí cả những đoá hoa cũng không có mùi thơm... Trên bầu trời mây vẫn đứng yên tại vị trí mà Nam Lạc nhớ. Hết thấy đều không chân thật như thế, hư ảo như thế.

Trong lòng Nam Lạc kinh ngạc, chẳng lẽ mình lại lâm vào trong trận pháp sao. Dưới chân núi này mà bày trận hẳn là của Ngọc Hư Cung rồi, tuyến đồ chẳng lẽ đã bắt đầu rồi sao? Trong lòng hẳn nghi hoặc, bước vội về phía trước, tiến về chân núi nguy nga đã từng hiện lên trong đầu hẳn.

Nam Lạc chỉ biết cảm đầu đi thẳng, đối với trận pháp, hẳn hoàn toàn chẳng biết gì... Mới đi được khoảng năm mươi mét, cảnh vật không chút thay đổi, rồi đột nhiên ánh mắt bừng sáng, tai nghe thấy trùng kêu chim hót, gió mát đập thẳng vào mặt.

Lại quay đầu nhìn thì mới biết sau khi rời khỏi đoạn vừa xong thì khung cảnh trở lại đẹp đẽ, có hoa có bướm, có trùng kêu có chim hót, càng có gió mát đưa hương hoa tới chóp mũi, mùi thơm ngát mang theo từng chút ngọt ngào.

Là trận pháp ư? Nam Lạc nhíu mày trầm tư, không có đầu mối.

Xoay người tiếp tục đi vào trong núi lớn. Đi qua một đoạn sơn đạo nữa thì trước mắt xuất hiện một cầu thang bằng đá xanh, thẳng tắp dẫn vào trong mây mù... Bên cạnh cầu thang bằng đá xanh có một một tấm biển màu vàng hơi đỏ.

Tấm biển có chữ kiểu cổ, nếu không phải đã đọc Hoàng Đình được hơn một năm thì không thể nào nhận ra được những chữ đó. Chữ như ngân câu,

mang theo một loại khí thể huy hoàng. Phía trên viết, chỉ cần người có thể đi hết bậc thang thì có thể được nhận làm đệ tử. Nhìn quanh quần thì chỉ thấy có một mình. Chẳng lẽ không ai biết Ngọc Hư Cung thu đồ sao, hay là mọi người đều đã lên cả rồi.

“Xem như đây mới chính thức là khảo nghiệm” ...Nam Lạc nhìn cầu thang nối dài tới tận mây kia trong lòng thầm nghĩ.

Một bước, hai bước, ba bước...

Nam Lạc chỉ thấy thiên địa phong vân biến sắc, phảng phất như mỗi bước mỗi thế giới, có khi bước trước thì uy áp như nước thế như thiên địa, bước sau thì lại như cuốn vào lũ, không thể tự kiềm chế.

Mỹ nhân khuynh thành quần quanh, ma quỷ giật tim mà ăn, yêu tà tàn sát chúng sinh. Tâm tư hẩn thanh minh, tựa như giếng nước, tựa như không thấy. Nhưng trong lòng hẩn lại tinh tường một chuyện, đi lên vô vàn khó khăn, chỉ thấy như lưng công núi đá, trán đầy mồ hôi... Hoặc nhíu mày trầm tư, hoặc đau đớn khóc lóc, cũng có lúc thoải mái cười vang, cũng có khi lạnh lùng tàn nhẫn.

Tốc độ lên cầu thang của hắn đã vô cùng chậm, từ dưới núi nhìn lên thì tựa như dung hợp với mây mù phiêu miểu không thể nắm được.

Thong thả trong thiên địa, tản mát trong khói mây, hoa tàn hoa nở, khi Nam Lạc đặt chân trên bậc thang cuối cùng thì đã là một năm sau.

Ngọc Hư Cung xuất hiện trong mắt hẩn hệt như ký ức trong đầu, đường hoàng chánh khí, công chính uy nghiêm... Có một cảm giác lạnh lùng, trang trọng bất khả xâm phạm.

“Người chính là Nam Lạc” Một đồng tử mặc bạch y đứng trước mặt Nam Lạc hỏi. Mặt không biểu tình.

“Đúng”

“Ngọc Hư Cung đã thu đủ mười hai đồ đệ, nửa năm trước đã xong”

Nam Lạc im lặng, đồng tử tiếp tục nói.

“Tất cả mọi chuyện của người lão gia đã biết... Lão gia nói không thể để cho người uổng công được, quyển sách này là Ngọc Hư Tổng Quyết Pháp, xem như là đền bù tổn thất một năm cho người”

Nam Lạc tiếp nhận đạo thư trong tay bạch y đồng tử, thi lễ cảm tạ, xoay người đi xuống chân núi. Sắc mặt bình thản, lại có một chút dừng dừng tiêu sái, bất nhiễm hồng trần.

Hắn không nghe được cuộc trò chuyện của mười hai người đứng trong lầu các, dung mạo khác nhau, nhưng quần áo lại là đạo bào màu vàng đỏ, nếu hắn thấy được thì nhất định sẽ nhớ tới thiếu nữ đã sử dụng tiên thiên linh bảo chiến đấu cùng cự thú...

Bọn họ đều biết hôm nay cái người đã đi trên cầu thang một năm đã đến đích, cho nên tới cả đây để xem kết quả.

“Có cơ duyên tới đây, còn có thể lên núi, tới trước cung, người này cũng không tệ”

“Cơ duyên là có nhưng nếu có thể tới sớm nửa năm thì hắn sẽ là sư đệ hoặc sư huynh của chúng ta rồi, đáng tiếc, còn kém một chút”

“Vừa rồi Bạch Hạc Đồng Tử cho hắn một quyển tổng quyết pháp của Ngọc Hư Cung, cũng coi như là không uổng công một chuyến”

“Ha ha, biết nhiều pháp thuật hơn thì làm được gì, không thông đại đạo, hết thầy chỉ là uống công. Sớm muộn cũng có một ngày thân tử đạo tiêu”

Một năm, lại đã một năm. Nam Lạc biết điều này nhưng trong lòng lại bình tĩnh lạ lùng. Một năm, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang. Cuối cùng kết quả lại là Ngọc Hư Cung đã thu đủ mười hai người, còn hẳn lại là kẻ thứ mười ba. Chỉ là thời gian đã hết, thời cơ đã qua, chính mình cũng đã cố gắng, không phải sao? Trong lòng Nam Lạc nghĩ vậy, ngẩng đầu nhìn trời, mây trắng thong thả bay. Chóp mũi lại một lần nữa truyền tới mùi thơm ngát, giống hệt như một năm trước.

Bậc thang vẫn là bậc thang kia, đường vẫn là đường nọ, hương hoa cũng vẫn thế. Cảnh như trước, người y nguyên chỉ là tâm đã bất đồng.

Một năm trôi qua, nhưng Nam Lạc dường như đã trải qua trăm vạn kiếp mà dường như lại chỉ là trong sát na. Như hỏi hẳn có chiếm được gì không, hẳn hẳn chỉ có thể lắc đầu, có nhiều thứ không nói thành lời được, tuy không phải đại đạo thần thông nhưng lại là trong lòng mình ngộ.

Nói không được, giảng không rõ, phiêu phiêu miểu miểu, như ẩn như hiện.

Lúc lên núi như lên trời, cất một bước đầy gian nan. Lúc xuống núi lại như đi ngắm cảnh, nhàn nhã cất bước

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tiên Đạo Mờ Áo Mười Năm Công

Cái khí thế đường hoàng uy nghiêm bất khả xâm phạm của Ngọc Hư cung đã biến mất ở nơi mà ngay cả thiên thị nhãn của Nam Lạc cũng không thể nhìn thấy. Đến cần ba ngày, đi không ngừng nghỉ nhưng khi về thì chẳng cần phải vậy. Ấn độ thuật càng lúc càng huyền diệu, do dù có chẳng may độ ngang qua những yêu thú pháp lực sâu như biển kia thì cũng chẳng có chút cảm giác nào, có kẻ linh giác nhanh nhạy hình như nhận ra gì đó nhưng hết nhìn đông rồi quay tây lại không nhìn thấy hướng mà Nam Lạc độ qua...

Đối với việc Độ Địa Thuật trở nên mạnh mẽ, trong lòng Nam Lạc mỉm cười như gió xuân làm vật sinh sôi, như đại địa được mưa ân trạch.

Thời gian một năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, tỷ như nhờ việc từ từ đi lên sơn đạo mà Nam Lạc bất tri bất giác đã tiến vào luyện tinh hoá khí đại viên mãn. Tinh là chỉ các bộ phận của người, da thịt, xương cốt, huyết dịch. Tinh Huyết của Vu Tộc là mạnh nhất trong các chủng tộc, còn có phương pháp luyện tinh đặc thù cho nên Vu Tộc chiến đấu đều là sử dụng thân thể.

Hiện tại Nam Lạc dung hợp với một chút Tổ Vu Huyết của Chúc Dung nên đã thoát thai hoá cốt... Thể chất cải biến rất nhiều, nếu nói trước kia Nam Lạc dùng độ thuật còn có tiêu hao thì bây giờ cho dù sử dụng nhiều năm cũng sẽ không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì.

Hiện tại hẳn cảm giác nhục thể của mình không có sức nặng, thậm chí còn có cảm giác phiêu diêu với gió. Thân thể đều bị Nam Lạc luyện hoá, từng lỗ chân lông, tế bào dưỡng như đã cùng Nam Lạc thần khí tương

dung. Khí tức như nước chảy, tuần hoàn vận chuyển thành một vòng tròn, thời thời khắc khắc đều thu nạp linh khí trong thiên địa, thông qua thân thể luyện thành pháp lực của bản thân.

Thôn phệ thiên địa nguyên khí để chuyển hoá thành pháp lực cá nhân, trong quá trình này cũng được thiên địa nguyên khí bồi dưỡng. Quanh năm suốt tháng, chậm rãi tương dung với thiên địa nguyên khí, tốc độ thu nạp sẽ càng lúc càng nhanh hơn nữa khi sử dụng pháp thuật cũng có thể pháp thông thiên địa, khiến cho uy lực được tăng cường.

Thái Cực Cung phảng phất như nằm ngoài thiên địa, bất nhập Ngũ Hành. Một năm qua rồi nhưng Nam Lạc vẫn chẳng thấy bất cứ thay đổi nào... Chỉ là khi trở lại Thái Cực Cung thì có cảm giác mờ ảo, dường như nó đã thành một vùng trời đất riêng. Mặc dù trong núi nhưng cũng dường như không ở trong núi. Mặc dù ở trước mắt nhưng dường như lại ở một không gian khác.

Kim Giác Ngân Giác không có nhà, trong Thái Cực Cung yên tĩnh tường hoà.

Trong thần thức đột nhiên truyền tới thanh âm của Thông Huyền Thiên Sư. Nam Lạc vội đi nhanh tới Thái Cực Điện.

Thông Huyền Thiên Sư tựa như hăng cổ bất biến vẫn ngồi ở đó, không buồn không vui, cùng Thái Cực Cung tan thành một thể, dường như tương hợp với thiên địa...

“Nam Lạc bái kiến sư tôn” Nam Lạc tiến lên khom người lễ bái.

“Lần này đi một năm, trong nội tâm có oán không?” Thông Huyền Thiên Sư híp nửa mắt, thản nhiên nói

“Đệ tử không oán”

“Còn ngộ”

“Có chút ngộ, nhưng không thông thấu, mong sư tôn chỉ điểm”

“Ngộ được gì”

Nam Lạc cúi đầu trầm tư một lát rồi nói: “Đệ tử ngộ ra nhưng rất khó có thể biểu đạt, chỉ thấy thiên địa vô hạn, có thể lớn vô cùng lớn cũng có thể vô cùng bé... Một bước một thế giới, một ý niệm tan thành thiên địa. Lại có cảm giác thiên địa tự chuyển động có thể thấy rõ, nắm giữ thì nhất niệm có thể thay trời đổi đất, phất tay sáng thế. Lại thấy trong thiên địa vốn không có vật gì, vốn là hư ảo mờ nhạt, mông lung, hư vọng”

Thông Huyền Thiên Sư nghe Nam Lạc nói, chỉ điểm đăm khẽ gật đầu, tay vung lên không, một bức thái cực đồ hiện ra trước mặt Nam Lạc. Hư ảo, phẳng phất như không tồn tại. Chớp mắt Thái Cực đồ lại biến đổi, vẫn là nó nhưng lại khiến Nam Lạc có cảm giác đó là một thế giới, hoàn toàn thoát ra khỏi thế giới này, có thể chứa đựng vạn vật.

Nam Lạc không biết nhìn bao lâu, quên bản thân, quên Thiên Sư, quên mọi chuyện của thế gian, vô niệm vô tướng, mà lại như nhất niệm bách chuyển.

Đột nhiên Thái Cực Đồ biến mất.

“Đây chính là pháp môn tu luyện Đạo Gia Nguyên Thần. Hiện ta đã truyền cho ngươi. Ngày mai ngươi có thể đi rồi”

“Sư tôn” Nam Lạc ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Thông Huyền Thiên Sư đã biến mất.

Đạo Gia Nguyên Thần quyết, không thể truyền ngôn, không thể viết sách, là một loại đại đạo nguyên thần vô thượng, chỉ có thể tự ngộ, khi ngộ ra được xem như có thể mở ra nguyên thần đại đạo chi môn...

Nam Lạc hiện giờ bất quá mới chỉ là Luyện Tinh Hoá Khí, bước tiếp theo cũng chia Luyện Khí Hoá Thần mà thôi, tiếp đó mới tới Luyện Thần Phán Hư, sau cùng mới có thể bắt đầu tu luyện Đại Đạo Đạo Gia Nguyên Thần. Nhập Tiên đạo, thoát Ngũ Hành.

Nhưng Nguyên Thần Đại Đạo không phải là tu được mà là ngộ được. Nam Lạc đã ngộ được pháp môn, từ nay về sau chỉ có thể tự mình mài mò, nguyên thần không có pháp quyết để tu, chỉ có thể ngộ mà thôi...

Phải xuống núi sao? Phải rời đi ư? Dù với tâm cảnh bây giờ Nam Lạc vẫn không khỏi có chút thất lạc.

Đi ra ngoài cửa cung Thái Cực đến bên cây hoa mai trên vách đá. Thế mà bất tri bất giác đã lại mùa đông rồi. Đầu cành mai kết một nụ hoa, đón chờ gió tuyết kéo tới.

Nam Lạc ngồi lặng như đá, tựa như lão tăng, tựa như pho tượng.

Tinh quang mịt mờ, mê ly, phủ lên vai hấn, trong ánh trăng mờ ảo, mang theo một chút sắc thái thần bí...

Khi mặt trời từ phương đông mọc lên, lướt qua núi, xuyên thấu mây mù, tạo thành từng đạo ánh sáng sắc sỡ thì Không Tuyên xuất hiện.

Không Tuyên vẫn mặc pháp bào ngũ sắc, ngũ thái trên đó vẫn lưu chuyển bất định nhưng không hề chói mắt mà ôn nhuận nội liễm. Y vẫn lãnh diễm như vậy, tiểu dung vẫn ôn hoà như xưa. Tựa như không có gì thay đổi mà tựa như lại thay đổi thực nhiều.

Nam Lạc vẫn dùng lễ của đồng tử. Tất thảy giống như mười năm trước, phảng phất như ngày đó Không Tuyên tới đón hắn đi.

“Người còn muốn làm đồng tử của ta không” Không Tuyên khẽ cười nói

Nam Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt Khổng Tuyên, ánh mắt bình thản: “Thái Tử điện hạ, mạng của Nam Lạc do người cứu tại sao lại không muốn”

“Ha ha... tốt, vậy người vẫn là đồng tử của ta, Khổng Tước Điện đồng tử Nam Lạc” Khổng Tuyên tựa như rất vui với câu trả lời của Nam Lạc, niềm vui xuất phát từ nội tâm, Nam Lạc hoàn toàn có thể cảm nhận được. Y nói tiếp: “Phượng Hoàng Sơn mỗi mười năm đều cử hành một lần Vạn Cầm Triều Phượng Pháp Hội, mười năm trước Kim Bằng chủ trì, Bất Tử Cung do hấn sai sử, vì ta rời đi mà khiến người gặp phải lửa giận của Kim Bằng, bị đánh trọng thương sắp chết, người nên hận ta”

Nam Lạc sửng sốt, lập tức lắc đầu cười.

“Tốt, rất tốt, lần này Vạn Cầm Triều Phượng Pháp Hội do ta chủ trì, người là thị kiếm đồng tử của ta” Khổng Tuyên trịnh trọng nói, Nam Lạc nghi hoặc trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ đồng tử còn phân loại

Khổng Tuyên tựa như nhìn ra nghi hoặc của hấn cười nói: “Thị kiếm đồng tử khác với đồng tử khác ở chỗ khi cần người sẽ cầm pháp kiếm của ta, chém người, có dám không?” Nói xong lời cuối biểu hiện lạnh lùng, tàn nhẫn.

Nam Lạc cười nhạt một tiếng nói: “Dám”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chi Lan Tiên Tử

Giết người, đã dám trêu Khổng Tuyên hẳn là đại yêu, tất nhiên có bốn sự phi phạm, thần thông quảng đại, Nam Lạc hẳn biết điều này, nhưng hẳn vẫn phong khinh vân đạm đáp lời phảng phất như đang nói một chuyện vô cùng bình thường

Đàm luận cùng Khổng Tuyên, tuy cùng một việc nhưng lại có hai loại khí cơ bất đồng, một sát ý nội liễm, một điềm nhiên bình thản.

Trong trí nhớ của Khổng Tuyên, Nam Lạc là một người trầm mặc biết tiến thoái, hiếu cảm ơn nhưng trong lòng lại vô cùng cố chấp. Nhưng hiện tại Nam Lạc đã thay đổi, pháp lực tu vi như thế nào, tạm không nói, chỉ riêng cảnh giới tâm tính đã tăng lên rất nhiều... Tuy vẫn trầm mặc, vẫn biết tiến thoái, hiếu cảm ân, còn chấp nhất. Nhưng đã không còn là Nam Lạc khi xưa nữa, có một loại cảm giác bất nhiễm hồng trần, tâm linh thanh khiết.

Cửa cung Thái Cực đã đóng, giống như ấn độn tới một thế giới khác, Khổng Tuyên hiểu Thái Cực Cung không muốn tiếp mình.

Ngũ thái lãng không xuất hiện, nâng Nam Lạc và Khổng Tuyên từ từ bay lên

Trên trời gió không lớn, nhưng vẫn thổi đạo bào màu xanh của Nam Lạc bay phần phật, hẳn nhìn xuống dưới, Thái Cực Cung ẩn hiện trong núi, nụ hoa mai trong gió khẽ lay phảng phất như khua tay nói lời tạm biệt...

Nam Lạc vốn muốn từ biệt Kim Giác và Ngân Giác, muốn từ biệt tiểu thanh xà nhưng chuyện đến quá đột nhiên, lại dường như hết sức tự nhiên.

Ba tháng dưỡng thương, yên lặng nghe tụng kinh ngoài phòng. Ba Năm khô toạ trước cửa, ngắm tuyết đầy trời, làm bạn với hoa mai. Ba năm tĩnh toạ đan phòng, trong lòng nghĩ tới ngày đạo pháp đại thành về tộc. Hơn một năm tụng Hoàng Đình trước vách đá. Một năm leo lên chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang trước Ngọc Hư Cung...

Bất tri bất giác đã mười năm. Trong Côn Luân Sơn đã mười năm. Còn từ lúc mình rời tộc đã được bao nhiêu năm, mười hai năm hay là mười ba năm? Nam Lạc dường như đã không còn nhớ rõ nữa.

Âm Dương giao hoà, đại đạo diễn hoá thiên địa. Thiên Địa được diễn hoá ra từ khi nào, lúc này có còn tiếp tục diễn hoá không, ngay cả những đại năng giả sinh cùng thiên địa cũng chẳng thể nói rõ ràng được.

Từ lúc diễn hoá thiên địa tới nay, ở nơi này tranh đấu giết chóc chưa bao giờ ngừng lại, vô số sinh linh Tiên Thiên đã tiêu vong trong thiên địa... Nhưng lại có càng nhiều sinh linh ẩn núp trong thâm sơn đậm lầy tiềm tu, không quản hồng trần, không màng thế sự.

Thiên địa diễn hoá, sinh linh dựng dục, lại có thể chia làm: Chim bay, lân giáp, tấu thú. Ba loại đó do Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung thống lĩnh chim bay, Thiên Trì Long Cung hiệu lệnh lân giáp yêu vật, tấu thú thì tôn kỳ lân nhai làm người cầm đầu.

Thiên địa lớn cỡ nào, Nam Lạc không biết. Lúc trước chỗ mình ở đâu cũng không rõ lắm nhưng bây giờ thì lại biết rất rõ...

Thiên Thị nhãn không có năng lực nhìn cảnh vật ở ngoài ức vạn dặm như ở trước mắt. Nhưng Khổng Tuyên lại có thể giảng cho hẳn.

Thiên địa mênh mêng, phân thành bát phương. Phía Đông là biển sâu vạn dặm, hung hiểm vô bì. Cực Bắc là nơi lạnh lẽo sinh linh thưa thớt, đại năng giả cũng khó có thể sống ở nơi đó. Cực Tây là hoang mạc. Còn lại là núi lớn cực nhiều, sông ngòi chằng chịt chảy cuồn cuộn.

Trong vùng đại địa kéo dài vô hạn này có một cây trụ tên là Bất Chu Sơn... Côn Luân Sơn chính là ở phía Tây Bắc của cây trụ đó.

Vừa bay về hướng đông Khổng Tuyên vừa nói, y không nói quá nhanh chỉ là không ngừng nói về thiên địa này cho Nam Lạc nghe, mỗi đêm lầy, danh sơn đều có một đại thần thông giả ở trong đó. Tự nhiên cũng nói về Thương Mãng Nhai, cuối cùng hẳn cũng biết vì sao mình mình và Dương Lực Đại Tiên đi hơn một tháng cũng không thể đi ra vùng mê thần sơn mạch đó. Bởi trong thiên địa này nơi đó cũng có thể coi là một trong những địa phương rộng lớn nhất.

Nam Lạc hỏi Khổng Tuyên có biết một ngọn núi gọi là Dương Bình Sơn không... Khổng Tuyên lắc đầu nói không.

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung vẫn như vậy, mười năm trời không chút thay đổi. Khí phách huy hoàng bề ngễ chúng sinh.

Khổng Tước Điện cũng không còn vắng lặng cô tịch nữa có thêm rất nhiều người. Bởi vì lần Vạn Cầm Triều Phương pháp hội do Khổng Tuyên chủ trì, cho nên có rất nhiều người bị phái tới Khổng Tước Điện làm người hầu.

Tuy người nhiều hơn nhưng vẫn ngay ngắn trật tự. Phần lớn người hầu đều do một vị tên là Chi Lan Tiên Tử thống lĩnh, nàng là người bên cạnh Phượng Hoàng Cung Chủ, đã đi theo Cung Chủ rất lâu rồi. Lần này được phái tới đây để giúp Khổng Tuyên chủ trì pháp hội...

“Tiên tử” của nàng là do chính Bất Tử Cung Chủ Phượng Hoàng ban thưởng, địa vị cực cao, không phải người bình thường có thể sánh được.

Sau khi Khổng Tuyên trở về liền giới thiệu Nam Lạc cho Chi Lan tiên tử, rồi tự mình đi vào trong Phượng Hoàng Cung.

“Khổng Tước Điện thị kiếm đồng tử Nam Lạc bái kiến Chi Lan Tiên Tử”
Nam Lạc khom mình hành lễ.

Chi Lan Tiên Tử không phải xinh đẹp kinh diễm nhưng nụ cười lại vô cùng ôn hoà, cực kỳ cuốn hút. Nàng khẽ cười nói: “Nam Lạc đồng tử quả là khí chất phiêu nhiên khó trách Khổng Tuyên Thái Tử bảo hộ người như vậy”

Nam Lạc cũng mỉm cười nói: “Đa tạ Chi Lan tiên tử khen thưởng... Chỉ là Nam Lạc mười năm trước đã bị thương nên không ở trong cung. Chi Lan Tiên Tử làm sao biết được tên của ta” Kỳ thật Nam Lạc muốn nói là: “Mười năm trước ta đã rời Khổng Tước Điện tại sao người biết Khổng Tuyên Thái Tử luôn bảo vệ ta” Khi đó Nam Lạc không hề bước ra khỏi đại môn, giống như thiếu nữ trong khuê phòng. Lần duy nhất ra ngoài lại thiếu chút nữa bị Kim Bằng đánh chết.

Đôi mắt của Chi Lan Tiên Tử tựa như có thể xem thấu tâm tư người khác, nhưng ánh mắt không hề sắc bén, ngược lại vô cùng ôn hoà: “Mười năm trước Khổng Tuyên Thái Tử điện hạ vì việc người bị thương mà giận dữ đánh Kim Bằng Thái Tử trọng thương, cũng nhờ đi Phong Linh Kim Vũ của Kim Bằng Thái Tử, chặt đứt Tiên Thiên Phong Linh của Kim Bằng Thái Tử...”

Nam Lạc nghe lời của Chi Lan Tiên Tử xong, trong lòng hơi giật mình, hẳn không nghĩ tới Khổng Tuyên lại có thể làm như vậy, còn tàn nhẫn như thế. Trong lòng khẽ động, với tâm cảnh của hắn bây giờ sẽ không vì chuyện của mười năm trước mà để tâm nhưng nghe tới đây trong lòng hắn vẫn tuôn ra một cảm xúc khó tả.

“Hắn vì mình mà chặt đứt đại đạo chi cơ của một Thái Tử khác”

Đại Đạo chi cơ là gì lúc trước Nam Lạc không biết rõ lắm nhưng giờ hắn lại biết đó là một tia đại đạo mà sinh linh lúc mới ra đời liền có được, cũng

có thể gọi là thần thông. Đại đạo chi cơ của Kim Bằng bị chặt đứt, nếu không tu luyện đường khác thì chỉ sợ rất khó có thể tiến thêm.

Chi Lan Tiên Tử sóng mắt lưu chuyển, dừng một chút rồi nói tiếp: “Khổng Tuyên Thái Tử sau khi trở về, Cung Chủ giận dữ bắt Khổng Tuyên Thái Tử trả Phong Linh Kim Vũ cho Kim Bằng Thái Tử, nhưng ngài lại từ chối, nói rằng đây chính là đèn bù tổn thấy cho đồng tử Nam Lạc. Cung Chủ tức giận liền nhốt Khổng Tuyên Thái Tử trong Bất Tử Cung mười năm. Cho tới vài ngày trước mới thả ra”

Thanh âm ôn hoà của Chi Lan Tiên Tử vào tai Nam Lạc lại tựa như kinh lôi thiểm điện, khiến hấn trong khoảng thời gian ngắn nhất thời cũng không nói nên lời.

Nhiều lần sinh tử, bị dẫn vào KHổng Tước Điện, một lòng mong muốn rời đi, vinh hồi quê cũ, cố gắng tu đạo. Cũng trong một ngày mạc danh kì diệu bị đánh cho trọng thương sắp chết. Nói không oán không hận thì đó là nói dối.

Nhưng nhiều năm sau có người nói rằng năm đó đã có người vì mình mà ra tay. Ở thật sâu trong lòng, chút oán hận kia cũng đã biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ có một cảm giác thề chết bao ân mà thôi.

“Nam Lạc đa tạ Chi Lan Tiên Tử cáo tri” Nam Lạc cúi mình hành lễ, thật lâu cũng không ngẩng lên.

Chi Lan Tiên Tử nét mặt tươi cười như gió xuân.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chi Lan Tiên Tử

Giết người, đã dám trêu Khổng Tuyên hẳn là đại yêu, tất nhiên có bốn sự phi phạm, thần thông quảng đại, Nam Lạc hẳn biết điều này, nhưng hẳn vẫn phong khinh vân đạm đáp lời phảng phất như đang nói một chuyện vô cùng bình thường

Đàm luận cùng Khổng Tuyên, tuy cùng một việc nhưng lại có hai loại khí cơ bất đồng, một sát ý nội liễm, một điềm nhiên bình thản.

Trong trí nhớ của Khổng Tuyên, Nam Lạc là một người trầm mặc biết tiến thối, hiếu cảm ơn nhưng trong lòng lại vô cùng cố chấp. Nhưng hiện tại Nam Lạc đã thay đổi, pháp lực tu vi như thế nào, tạm không nói, chỉ riêng cảnh giới tâm tính đã tăng lên rất nhiều... Tuy vẫn trầm mặc, vẫn biết tiến thối, hiếu cảm ân, còn chấp nhất. Nhưng đã không còn là Nam Lạc khi xưa nữa, có một loại cảm giác bất nhiễm hồng trần, tâm linh thanh khiết.

Cửa cung Thái Cực đã đóng, giống như ẩn độn tới một thế giới khác, Khổng Tuyên hiểu Thái Cực Cung không muốn tiếp mình.

Ngũ thái lãng không xuất hiện, nâng Nam Lạc và Khổng Tuyên từ từ bay lên

Trên trời gió không lớn, nhưng vẫn thổi đạo bào màu xanh của Nam Lạc bay phần phật, hẳn nhìn xuống dưới, Thái Cực Cung ẩn hiện trong núi, nụ hoa mai trong gió khẽ lay phảng phất như khua tay nói lời tạm biệt...

Nam Lạc vốn muốn từ biệt Kim Giác và Ngân Giác, muốn từ biệt tiểu thanh xà nhưng chuyện đến quá đột nhiên, lại dường như hết sức tự nhiên.

Ba tháng dưỡng thương, yên lặng nghe tụng kinh ngoài phòng. Ba Năm khô toạ trước cửa, ngắm tuyết đầy trời, làm bạn với hoa mai. Ba năm tĩnh toạ đan phòng, trong lòng nghĩ tới ngày đạo pháp đại thành về tộc. Hơn một năm tụng Hoàng Đình trước vách đá. Một năm leo lên chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang trước Ngọc Hư Cung...

Bất tri bất giác đã mười năm. Trong Côn Luân Sơn đã mười năm. Còn từ lúc mình rời tộc đã được bao nhiêu năm, mười hai năm hay là mười ba năm? Nam Lạc dường như đã không còn nhớ rõ nữa.

Âm Dương giao hoà, đại đạo diễn hoá thiên địa. Thiên Địa được diễn hoá ra từ khi nào, lúc này có còn tiếp tục diễn hoá không, ngay cả những đại năng giả sinh cùng thiên địa cũng chẳng thể nói rõ ràng được.

Từ lúc diễn hoá thiên địa tới nay, ở nơi này tranh đấu giết chóc chưa bao giờ ngừng lại, vô số sinh linh Tiên Thiên đã tiêu vong trong thiên địa... Nhưng lại có càng nhiều sinh linh ẩn núp trong thâm sơn đậm lũy tiềm tu, không quản hồng trần, không màng thế sự.

Thiên địa diễn hoá, sinh linh dựng dục, lại có thể chia làm: Chim bay, lân giáp, tấu thú. Ba loại đó do Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung thống lĩnh chim bay, Thiên Trì Long Cung hiệu lệnh lân giáp yêu vật, tấu thú thì tôn kỳ lân nhai làm người cầm đầu.

Thiên địa lớn cỡ nào, Nam Lạc không biết. Lúc trước chỗ mình ở đâu cũng không rõ lắm nhưng bây giờ thì lại biết rất rõ...

Thiên Thị nhãn không có năng lực nhìn cảnh vật ở ngoài ức vạn dặm như ở trước mắt. Nhưng Khổng Tuyên lại có thể giảng cho hẳn.

Thiên địa mênh mêng, phân thành bát phương. Phía Đông là biển sâu vạn dặm, hung hiểm vô bì. Cực Bắc là nơi lạnh lẽo sinh linh thưa thớt, đại năng giả cũng khó có thể sống ở nơi đó. Cực Tây là hoang mạc. Còn lại là núi lớn cực nhiều, sông ngòi chằng chịt chảy cuồn cuộn.

Trong vùng đại địa kéo dài vô hạn này có một cây trụ tên là Bất Chu Sơn... Côn Luân Sơn chính là ở phía Tây Bắc của cây trụ đó.

Vừa bay về hướng đông Khổng Tuyên vừa nói, y không nói quá nhanh chỉ là không ngừng nói về thiên địa này cho Nam Lạc nghe, mỗi đêm lầy, danh sơn đều có một đại thần thông giả ở trong đó. Tự nhiên cũng nói về Thương Mãng Nhai, cuối cùng hẳn cũng biết vì sao mình mình và Dương Lực Đại Tiên đi hơn một tháng cũng không thể đi ra vùng mê thần sơn mạch đó. Bởi trong thiên địa này nơi đó cũng có thể coi là một trong những địa phương rộng lớn nhất.

Nam Lạc hỏi Khổng Tuyên có biết một ngọn núi gọi là Dương Bình Sơn không... Khổng Tuyên lắc đầu nói không.

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung vẫn như vậy, mười năm trời không chút thay đổi. Khí phách huy hoàng bề ngễ chúng sinh.

Khổng Tước Điện cũng không còn vắng lặng cô tịch nữa có thêm rất nhiều người. Bởi vì lần Vạn Cầm Triều Phương pháp hội do Khổng Tuyên chủ trì, cho nên có rất nhiều người bị phái tới Khổng Tước Điện làm người hầu.

Tuy người nhiều hơn nhưng vẫn ngay ngắn trật tự. Phần lớn người hầu đều do một vị tên là Chi Lan Tiên Tử thống lĩnh, nàng là người bên cạnh Phượng Hoàng Cung Chủ, đã đi theo Cung Chủ rất lâu rồi. Lần này được phái tới đây để giúp Khổng Tuyên chủ trì pháp hội...

“Tiên tử” của nàng là do chính Bất Tử Cung Chủ Phượng Hoàng ban thưởng, địa vị cực cao, không phải người bình thường có thể sánh được.

Sau khi Khổng Tuyên trở về liền giới thiệu Nam Lạc cho Chi Lan tiên tử, rồi tự mình đi vào trong Phượng Hoàng Cung.

“Khổng Tước Điện thị kiếm đồng tử Nam Lạc bái kiến Chi Lan Tiên Tử”
Nam Lạc khom mình hành lễ.

Chi Lan Tiên Tử không phải xinh đẹp kinh diễm nhưng nụ cười lại vô cùng ôn hoà, cực kỳ cuốn hút. Nàng khẽ cười nói: “Nam Lạc đồng tử quả là khí chất phiêu nhiên khó trách Khổng Tuyên Thái Tử bảo hộ người như vậy”

Nam Lạc cũng mỉm cười nói: “Đa tạ Chi Lan tiên tử khen thưởng... Chỉ là Nam Lạc mười năm trước đã bị thương nên không ở trong cung. Chi Lan Tiên Tử làm sao biết được tên của ta” Kỳ thật Nam Lạc muốn nói là: “Mười năm trước ta đã rời Khổng Tước Điện tại sao người biết Khổng Tuyên Thái Tử luôn bảo vệ ta” Khi đó Nam Lạc không hề bước ra khỏi đại môn, giống như thiếu nữ trong khuê phòng. Lần duy nhất ra ngoài lại thiếu chút nữa bị Kim Bằng đánh chết.

Đôi mắt của Chi Lan Tiên Tử tựa như có thể xem thấu tâm tư người khác, nhưng ánh mắt không hề sắc bén, ngược lại vô cùng ôn hoà: “Mười năm trước Khổng Tuyên Thái Tử điện hạ vì việc người bị thương mà giận dữ đánh Kim Bằng Thái Tử trọng thương, cũng nhờ đi Phong Linh Kim Vũ của Kim Bằng Thái Tử, chặt đứt Tiên Thiên Phong Linh của Kim Bằng Thái Tử...”

Nam Lạc nghe lời của Chi Lan Tiên Tử xong, trong lòng hơi giật mình, hẳn không nghĩ tới Khổng Tuyên lại có thể làm như vậy, còn tàn nhẫn như thế. Trong lòng khẽ động, với tâm cảnh của hẳn bây giờ sẽ không vì chuyện của mười năm trước mà để tâm nhưng nghe tới đây trong lòng hẳn vẫn tuôn ra một cảm xúc khó tả.

“Hẳn vì mình mà chặt đứt đại đạo chi cơ của một Thái Tử khác”

Đại Đạo chi cơ là gì lúc trước Nam Lạc không biết rõ lắm nhưng giờ hẳn lại biết đó là một tia đại đạo mà sinh linh lúc mới ra đời liền có được, cũng

có thể gọi là thần thông. Đại đạo chi cơ của Kim Bằng bị chặt đứt, nếu không tu luyện đường khác thì chỉ sợ rất khó có thể tiến thêm.

Chi Lan Tiên Tử sóng mắt lưu chuyển, dừng một chút rồi nói tiếp: “Khổng Tuyên Thái Tử sau khi trở về, Cung Chủ giận dữ bắt Khổng Tuyên Thái Tử trả Phong Linh Kim Vũ cho Kim Bằng Thái Tử, nhưng ngài lại từ chối, nói rằng đây chính là đèn bù tổn thấy cho đồng tử Nam Lạc. Cung Chủ tức giận liền nhốt Khổng Tuyên Thái Tử trong Bất Tử Cung mười năm. Cho tới vài ngày trước mới thả ra”

Thanh âm ôn hoà của Chi Lan Tiên Tử vào tai Nam Lạc lại tựa như kinh lôi thiểm điện, khiến hấn trong khoảng thời gian ngắn nhất thời cũng không nói nên lời.

Nhiều lần sinh tử, bị dẫn vào KHổng Tước Điện, một lòng mong muốn rời đi, vinh hồi quê cũ, cố gắng tu đạo. Cũng trong một ngày mạo danh kì diệu bị đánh cho trọng thương sắp chết. Nói không oán không hận thì đó là nói dối.

Nhưng nhiều năm sau có người nói rằng năm đó đã có người vì mình mà ra tay. Ở thật sâu trong lòng, chút oán hận kia cũng đã biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ có một cảm giác thề chết bao ân mà thôi.

“Nam Lạc đa tạ Chi Lan Tiên Tử cáo tri” Nam Lạc cúi mình hành lễ, thật lâu cũng không ngẩng lên.

Chi Lan Tiên Tử nét mặt tươi cười như gió xuân.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thị Kiếm

“Vạn Cầm Triều Phượng pháp hội, mười năm một lần, mỗi lần ba tháng. Hai tháng trước là để giải quyết ân oán và mâu thuẫn, một tháng sau là lúc Phượng Hoàng Cung khai đàn diễn giải. Người làm thị kiếm đồng tử của Khổng Tuyên Thái Tử, được phép sát phạt, đây là việc liên quan tới mặt mũi của Khổng Tước Điện và Phượng Hoàng Sơn. Ta giảng cho người một số việc cần phải chú ý” Chi Lan Tiên Tử sóng vai với Nam Lạc đi vào trong Khổng Tước Điện

Chóp mũi Nam Lạc ngửi thấy một mùi hoa lan đậm đậm.

Kiểm giả, lễ khí... Thị Kiếm giả chính là người chấp lễ pháp, làm việc đều có danh đạo nghĩa. Nhưng danh thị kiếm của Nam Lạc là do Khổng Tuyên ban tặng, cho nên hẳn chỉ nghe lời của Khổng Tuyên.

Kiểm, là binh khí, có hung tính. Cầm kiếm là phục vụ cho việc sát phạt.

Khi Khổng Tuyên trở về, Chi Lan Tiên Tử đã nói tất cả những việc phải chú ý cho Nam Lạc nghe.

Chỉ thấy trong tay Khổng Tuyên có một thanh kiếm dài ba xích, vỏ kiếm màu xanh, toát ra màu lửa đỏ.

“Là thị kiếm đồng tử, không thể không có kiếm. Chuôi kiếm này ta tìm ở trong Tàng Bảo Các, lấy nó làm pháp kiếm trong pháp hội” Khổng Tuyên dứt lời liền đưa kiếm cho Nam Lạc...

Chi Lan Tiên Tử đứng bên cạnh kinh ngọc nói: “Đây là Tiên Thiên Kiếm trong Tàng Bảo Các? Ha ha, Nam Lạc đồng tử là người đầu tiên kể từ khi pháp hội tổ chức đến giờ cầm Tiên Thiên Kiếm làm Pháp Kiếm”

Nam Lạc nhận thanh bảo kiếm vỏ xanh, nghe được lời của Chi Lan Tiên Tử, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, hẳn đã thấy qua uy lực của Tiên Thiên Bảo Vật. Quạt ba tiêu trong tay Kim Giác chẳng qua là dùng lá cây của cây chuối tiêu đầu tiên luyện thành, uy lực đã cường đại như vậy... Chuôi Tiên Thiên Bảo Kiếm này còn lợi hại tới mức nào. Hơn nữa trên đường đi tới Ngọc Hư Cung hẳn đã gặp qua nữ tử mặc đạo bào vàng đỏ, dùng Tiên Thiên Linh Bảo giữ mạng trước đòn đánh lén của yêu thú cao hơn mình vài cảnh giới, cuối cùng bình yên thoát thân. Có thể thấy được Tiên Thiên Linh Bảo lợi hại ra sao.

Tay hơi trầm xuống, lạnh buốt, vỏ kiếm sắc xanh, như râu cỏ. Trên vỏ kiếm khắc một con Phượng Hoàng màu lửa đỏ bay lượn trên mây. Chuôi kiếm màu đỏ, hiển nhiên là đồ được gắn vào.

Chuôi Tiên Thiên bảo kiếm này trên vỏ có đồ án Phượng Hoàng bay lượn, lại bị Phượng Hoàng Cung đoạt được

Khổng Tuyên thấy Nam Lạc nghi hoặc nhìn vỏ kiếm cười nói: “Kiếm này được Cung Chủ tìm được thì chỉ có lưỡi dài ba thước tuy cứng rắn sắc bén vô cùng nhưng không chứa Tiên Thiên Đại Đạo, Cung chủ toan nung chảy nó ra luyện lại để khắc pháp quyết vào. Không nghĩ tới lửa của Cung Chủ không có tác dụng nào với nó, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải gắn nó vào chuôi nhét tạm vào vỏ”

Thậm chí ngay cả Phượng Hoàng Thần Hoả cũng không thể làm làm tổn hại nửa phần, quả là một thứ nguyên liệu kỳ diệu...

Nam Lạc không khỏi nắm chuôi kiếm, chậm rãi rút ra, một đạo kiếm quang chói mắt xuất hiện trước mắt hẳn. Khí lạnh đập vào mặt.

“Còn có một đạo Phượng Hoàng Phù do Phượng Hoàng Cung Chủ ban cho, người cầm lấy rồi làm quen một chút” Khổng Tuyên lắc cổ tay, một đạo phù màu lửa đỏ xuất hiện trong tay, trong đó có một con Phượng Hoàng bay lượn trong hoả diễm.

Khổng Tuyên truyền pháp quyết để thu nhiếp Phượng Hoàng Phù cho Nam Lạc rồi nói tiếp: “Từ lúc pháp hội bắt đầu tới kết thúc, người chỉ cần ở Phượng Hoàng Sơn thì có thể thông qua Phượng Hoàng Phù để điều động thiên địa nguyên khí. Còn có uy lực như thế nào thì phải phụ thuộc vào người rồi.”

Phù chú này trong Phượng Hoàng Sơn có uy lực vô cùng, do Khổng Tuyên dùng thì hiển nhiên là có thể điều động linh khí của cả Phượng Hoàng Sơn. Nhưng nếu rời khỏi nơi này thì ngay cả phù thường cũng chẳng sánh được.

Nam Lạc không phải là kẻ ngờ nghệch như ngày xưa, nghĩ một chút liền lập tức hiểu ra, Phượng Hoàng Phù là một đạo linh dẫn, dẫn động thiên địa linh khí của Phượng Hoàng Sơn mà thôi... Phượng Hoàng Phù này cũng chỉ có Phượng Hoàng Cung Chủ có thể luyện. Năm đó Phượng Hoàng có thể dùng Bất Tử Cung đại chiến chư thiên đại thần thông giả vây công, liền có thể nhìn ra Phượng Hoàng Sơn chỉ sợ đã dung hợp thần niệm, cả Phượng Hoàng Sơn đã thành thân ngoại hoá thân của nàng.

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung ngoài trừ chủ điện Phượng Hoàng còn có tam đại điện thứ tự là Khổng Tuyên Khổng Tước Điện, Chu Tước Chu Tước Điện và Kim Sí Đại Bằng điện chỉ là bây giờ Kim Sí Đại Bằng Điện đã không còn gọi là Kim Sí Đại Bằng Điện nữa...

Mười năm trước Kim Bằng đã bị Khổng Tuyên chặt đứt đại đạo chi cơ, liền không còn trở mình được nữa, chủ động giã tử Phượng Hoàng Cung Chủ, từ đó tới nay không biết tông tích ở đâu.

Khi tất cả mọi người cho rằng Kim Sí Đại Bểng điện sẽ phải bỏ trống thì Phụng Hoàng đột nhiên chiêu Thiên Thủ Tiên Đại Vương tiến cung, phong gã là Thái Tử, chưởng quản Kim Sí Đại Bểng Điện, từ đó trở đi đổi tên làm Thiên Thủ Tiên Điện.

Không ai biết lai lịch của gã, chỉ là thông qua tên của điện mà suy đoán, có lẽ Thiên Thủ thái tử điện hạ có một ngàn cái đầu

Nam Lạc đi tới nơi đã từng là Kim Sí Đại Bểng Điện, trong lòng lúc này hoàn toàn bình tĩnh.

Điện vẫn như cũ, không có biến hoá gì lớn, chỉ là bảng hiệu từng được một đồng tử tên Thiên Diệp lấy làm tự hào đã thay đổi.

“Thiên thủ tiên điện” vài chữ to đó mang theo một tia sát ý, phảng phất người viết chữ khi đó trong lòng cũng ẩn chứa sát khí và oán hận khôn cùng. Sau ba chữ là lạc ấn của Điện Chủ.

Biển của Khổng Tước điện có chân thân lạc ấn của Khổng Tuyên, lãnh ngạo khí trùng thiên... Còn trên tấm biển này chân thân lạc ấn lại mông lung mơ hồ, phảng phất như lọt vào sương mù, Nam Lạc nhìn thật kỹ rồi mới nhận ra giữa sương mù có một quái điều hiên ngang đứng thẳng, thân hình có chút giống Phụng Hoàng nhưng lại mang theo khí tức hắc ám.

Nam Lạc muốn nhìn chân thân quái điều có mấy đầu nhưng chỉ có một màu xám, dùng ra Thiên Thị Nhãn vẫn chỉ có thể thấy mơ hồ.

Trong Thiên Thủ Tiên Điện có đồng tử đi ra dẫn Nam Lạc vào trong điện. Thiên Diệp đồng tử trước kia đã không còn được ở lại, trang sức và phong cách trong điện cũng bất đồng, nếu trước kia là kim sắc xa hoa thì bây giờ chính là một màu xám mang theo vài phần hắc ám.

Vừa tiến vào trong điện, Nam Lạc liền cảm nhận được một luồng áp lực, phảng phất như trong đại điện có vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.

Trong không gian yên lặng còn có một chút cô tịch. Ngoại trừ đồng tử dẫn Nam Lạc vào trong điện thì không còn một người hầu nào khác.

Càng đi vào sâu ánh sáng càng yếu cho tới khi tới được chính đường thì đồng tử dẫn đường liền hướng về phía bảo tọa của Điện Chủ hành lễ, báo rằng Nam Lạc đến.

Nam Lạc híp mắt nhìn về phía bảo tọa chỉ thấy Thiên Thủ Thái Tử mặc áo xám, ngồi im lặng, nhắm hai mắt, tựa hồ không nghe thấy lời bẩm báo của đồng tử.

“Khổng Tước Điện Thị Kiếm Đồng Tử Nam Lạc bái kiến Thiên Thủ Thái Tử” Nam Lạc xoay người khom mình hành lễ cao giọng nói. Dứt lời đứng thẳng dậy, hiên ngang nhìn về phía Thiên Thủ Thái Tử

Thiên Thủ Thái Tử nhắm mắt, tựa hồ như đang ngồi tu luyện, một lát sau đột nhiên mở miệng nói: “Đồng tử nhìn thấy Thái Tử vì sao không bái”

Thanh âm này phảng phất có một loại ma lực Nam Lạc đột nhiên cảm thấy tâm thần hoảng hốt, linh hồn tựa như thoát thể bay ra. Thân thể dường như không nghe mình khống chế, muốn quỳ xuống bái lạy

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mượn Đầu, Một Cái, Tế Phượng Hoàng

“Vì sao không bái... bái ... bái ... bái...”

Chữ “bái” càng lúc càng lớn như muốn chấn vỡ linh hồn của Nam Lạc. Ánh mắt hấn dần lâm vào trạng thái thất thần, thân thể thả lỏng, hai chân chậm rãi chùng xuống.

Thiên Thủ Thái Tử vẫn nhắm mắt như trước, lại giống như nhìn thấy biến hoá của Nam Lạc. Khoé miệng của gã hiện nụ cười, giống như khinh thường lại như trào phúng.

Đột nhiên trong tai gã truyền tới một thanh âm kiên định

“Nam Lạc là thị kiếm đồng tử của Khổng Tước Điện, theo như lễ tiết của nội cung không cần quỳ bái Thái Tử”

Gã kinh ngạc mở to mắt chỉ thấy Nam Lạc mặc một bộ áo xanh, lưng đeo một thanh kiếm vỏ xanh dài ba thước, diện mạo thanh tú, ánh mắt thanh minh mang theo một chút kiên nghị.

“Ha ha có chút bổn sự. Nói đi, KHổng Tuyên bảo ngươi tới đây có chuyện gì nói với ta” Thiên Thủ Thái Tử vừa cười vừa nói nhưng Nam Lạc lại cảm giác nụ cười của gã có một thứ khí tức âm u.

Có lẽ bởi vì nhiếp hồn thanh âm hoặc giả khung cảnh của đại điện đã ảnh hưởng tới ấn tượng của gã trong lòng Nam Lạc...

“Thái tử điện hạ nhà ta thỉnh Thiên Thủ Thái Tử điện hạ đi tới Thiên Trì Long Cung một chuyến, đưa một tấm thiệp mời tới Vạn Cầm Triều Phượng pháp hội cho Thiên Trì Long Vương” Nam Lạc nhìn thẳng Thiên Thủ Thái Tử, sau khi dứt lời thì nụ cười âm u trên mặt gã đã biến mất, chuyển dần sang lạnh như băng, ánh mắt thì sắc bén như đao.

“Ha ha, Khổng Tuyên, hãn chủ trì pháp hội của hãn, còn dám làm phiền ta, còn muốn ta thay hãn gửi thiệp mời, thật sự là chuyện cười cho thiên hạ. Bốn vương năm đó tung hoành thiên hạ, chỉ sợ hãn còn chưa xuất thế!” Thiên Thủ bật ra tiếng cười u ám, trong lúc bất tri bất giác gã nói ra hai từ “bốn vương” hiển nhiên đó là gã đã từng xưng vương làm tổ ở nơi khác.

Nam Lạc khoanh tay đứng, lẳng lẳng nghe, trên mặt không có biểu lộ khác thường, yên tĩnh như núi đá.

“Trong Vạn Cầm Triều Phượng pháp hội, ngoại trừ cung chủ ra tất cả mọi người phải nghe lệnh của người chủ trì pháp hội kể cả là thái tử. Đây là quy định của cung chủ” Nam Lạc nói, không nhanh không chậm.

Nếu là trước kia, dù Nam Lạc không sợ đối phương nhưng cũng không đối đầu trực diện càng sẽ không dám nhìn thẳng...

Đối phương là Thái tử một điện còn hãn chỉ là một đồng tử nho nhỏ mà thôi. Thoạt nhìn thì chênh lệch rất lớn nhưng Nam Lạc không thể không làm như vậy bởi hiện giờ hãn là thị kiếm đồng tử, trong pháp hội, hãn là đại biểu của Khổng Tuyên. Nếu e sợ thì chẳng khác nào đánh mất mặt mũi của y.

“Người chỉ là một đồng tử, dám đem Cung chủ ra dọa ta sao, lá gan lớn lắm. Người đi gọi Khổng Tuyên tới đây, ta muốn xem hãn có bốn sự gì để khiến ta vì hãn gửi thiệp. Phượng Hoàng Cung Chủ còn không bắt ta làm vậy thế mà hãn lại dám, coi thường ta quá thể...” Ánh mắt âm tàn của Thiên Thủ bắn ra bốn phía, sát khí sắc bén dần lan ra.

“Thiên Thủ Thái Tử không nghe theo Khổng Tử sai sử sao” Nam Lạc cả người như bàn thạch, đứng ngạo nghễ trên đại điện. Vươn người đứng thẳng, một bộ áo xanh, một thanh bảo kiếm, hấn vốn trầm mặc yên tĩnh lúc này lại lộ ra vài phần lạnh lùng, ngạo khí.

Vị đồng tử dẫn hấn Nam Lạc vào điện lúc này lại run rẩy. Trong mắt tràn đầy nỗi sợ.

Đột nhiên Thiên Thủ Thái Tử quay đầu nhìn về phía vị đồng tử kia, trong mắt tràn đầy phẫn nộ: “Đồ vô dụng, lưu ngươi có tác dụng gì...” Vừa dứt lời há miệng, một đạo ô quang liền quán lên đồng tử kia, trong nháy mắt lại bị Thiên Thủ Thái Tử thu lại.

Chỉ thấy đồng tử sắc mặt như tro tàn, bịch một tiếng ngã xuống đất, khí tức biến mất. Nam Lạc kinh ngạc, hấn quay đầu nhìn về phía Thiên Thủ Thái Tử, chỉ thấy gã cũng đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn mình. Trong mắt Nam Lạc cặp mắt kia toàn là tử khí hơn nữa còn có màu tro tàn.

“Ngươi là thị kiếm đồng tử của Pháp hội này, ta muốn nhìn xem ngươi có tư cách gì... Nếu là không có bốn sự chẳng phải là đánh mất mặt của Bất Tử cung sao, Khổng Tuyên chịu được nhưng ta không chịu được” Thiên Thủ Thái Tử híp mắt lại, thanh âm ôn hoà như lúc Nam Lạc mới vào không có chút sát ý nào.

Nhưng trong lòng Nam Lạc cực kỳ căng giác. Một cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy Thiên Thủ Thái Tử há miệng, một đám vụ khí như tro tàn xuyên qua hư không đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu.

Đám bụi tro cũng không dày đặc nhưng đột nhiên xuất hiện trên không khiến người ta có cảm giác bị đè nén...

“Hấn muốn giết mình” Nam Lạc nháy mắt nghĩ tới điều này

Đúng lúc này một đám bụi vàng xuất hiện, bụi tro cũng nháy mắt bao phủ bụi vàng, thôn phệ. Bụi tro lùi về miệng Thiên Thủ, chỉ thấy nơi mà Nam Lạc đứng khi nãy không một bóng người.

Thiên Thủ Thái Tử nhíu mày thì thào: “Tiên Thiên độn thổ” Gã không ngờ rằng Nam Lạc lại tránh được một kích của mình. Dù gã có chút coi thường nhưng trong tình huống này với đạo hạnh Luyện Tinh Hoá Khí của Nam Lạc lại có thể thoát khỏi tay đại yêu Thiên Thủ Thái Tử, thật là một điều đáng tự hào...

Gã hít một hơi thật sâu, ánh mắt lạc vào trong hư không, trong mắt loé ra vẻ âm tàn. Thật lâu sau, gã lại nhắm mắt lại. Trong điện yên tĩnh, cách đó không xa là một cái xác chết làm khung cảnh càng thêm âm trầm.

Nam Lạc trở lại trước Khổng Tước Điện thì thấy Khổng Tuyên đang đứng ở dưới tấm bảng nơi cửa điện. Nam Lạc tiến tới bái kiến, vừa muốn mở miệng kể chuyện của Thiên Thủ Điện thì Khổng Tuyên đã lấy tay ngăn lại, y vừa cười vừa nói: “Ta đã thi pháp trên người ngươi, chuyện trong Thiên Thủ điện ta đã biết cả... Ngươi làm rất tốt, ha ha, độn thổ quyết càng ngày càng tinh diệu, xem ra đạo gia nhất mạch quả nhiên là có chỗ đặc biệt.”

Nam Lạc mỉm cười, không nói gì thêm, không lộ phong mang giống như lúc còn ở trong Thiên Thủ Điện. Trong lòng hẳn nghĩ Khổng Tuyên thi pháp trên người mình chỉ sợ không phải là quan sát Thiên Thủ Thái Tử mà vào lúc nguy cấp còn có thể cứu mình một mạng.

Khổng Tuyên trước giờ không giải thích với ai bao giờ, tựa như năm đó y thay Nam Lạc xuất đầu, chặt đứt đại đạo chi cơ của Kim Bằng Thái Tử cũng không có kể lại với Nam Lạc. Mà Nam Lạc lại khá giống với Khổng Tuyên ở điểm này, hẳn nhận người khác ân huệ cũng chưa bao giờ nói ra miệng, chỉ ghi khắc trong lòng, yên lặng chờ cơ hội báo đáp.

“Ta đắc đạo muộn hơn hẳn, đó là sự thật nhưng thần thông chưa chắc đã kém hẳn. Thiên Thủ Tiên... Ha Ha chẳng qua chỉ là một con chim mười đầu mà thôi, Nam Lạc người có dám chém một đầu của hẳn xuống rồi giắt lên cột cờ trước Bất Tử Cung không?” Khổng Tuyên khẽ cười, đúng là không thèm để Thiên Thủ Thái Tử trong mắt.

Thái Tử một điện, thành danh đã lâu. Sớm đã là Yêu Vương một cõi thế mà trong mắt Khổng Tuyên lại không đáng một xu.

Nam Lạc biết danh khí của Khổng Tuyên ngoại trừ Phượng Hoàng Chi Tử ra thì không còn gì khác. Chẳng qua là vì y ít ra tay, lại thành đạo muộn hơn so với những nhân vật như Thiên Thủ Thái Tử rất nhiều năm. Lần Vạn Cầm Triều Phương pháp hội lại có thật nhiều Yêu Vương một phương như Thiên Thủ Thái Tử đến đây. Muốn thuận lợi tổ chức pháp hội thì không tránh khỏi việc phải giết người lập uy.

Chỉ là Nam Lạc không ngờ rằng sẽ sớm như vậy, nhưng trong lòng hẳn thì nghĩ đây mới là cách hành sự của Khổng Tuyên. Đối nội ôn hoà đối ngoại tàn nhẫn.

“Nếu đã xưng Thiên Thủ Tiên thì Nam Lạc này cũng muốn mượn một cái đầu để tế Phượng Hoàng Kỳ” Nam Lạc đạm nhiên nói, không nhanh không chậm, ngạo khí vốn nội liễm đột nhiên lại xuất hiện.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phụng Mệnh Trảm Chi

Khổng Tước Điện không phải chỉ có Khổng Tuyên và Nam Lạc hai người, phần lớn người hầu đều đang đứng xem, Khổng Tuyên không phải loại người khi làm việc hay nói chuyện đều phải tránh ánh mắt của người khác. Cho nên giờ phút này ánh mắt mọi người ngoài chấn kinh ra cũng chỉ còn có chấn kinh, nếu chỉ có Khổng Tuyên nói thì còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Dù sao y cũng từng vì một đồng tử mà chém đứt đại đạo chi cơ của một Thái Tử. Loại chuyện điên cuồng không nói lý này, đã làm một lần thì lần này làm nữa cũng có thể tiếp nhận.

Thế nhưng Khổng Tuyên muốn Nam Lạc chém một đầu của Thiên Thủ Thái Tử mà Nam Lạc lại dám đáp ứng thì trong mắt mọi người Nam Lạc lúc này chính là một kẻ kiêu ngạo không biết trời cao đất dày... Tất cả đều nghĩ, ta muốn xem làm sao người có thể mượn Thiên Thủ Thái Tử một cái đầu đây. Đối với họ đây chính là chuyện không thể.

Chi Lan Tiên Tử hiển nhiên cũng nghe được lời họ nói, vội vã đi tới gần: “Thái Tử, hiện giờ sắp tới Pháp Hội, sao có thể để xảy ra tranh chấp được. Việc này mà để ngoại nhân biết được sẽ cho rằng Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung có nội loạn. Hơn nữa Thiên Thủ Thái Tử đã theo Cung chủ từ lâu, ngài mà chặt mất một đầu của Thiên Thủ thì chỉ sợ sẽ khó ăn nói với Cung chủ.”

Nam Lạc kinh ngạc, liếc mắt nhìn Chi Lan Tiên Tử, trong lòng nghĩ: “Không hổ là người bên cạnh Phượng Hoàng Cung Chủ, lời này chẳng những không đả tặc Khổng Tuyên mà còn mượn đại cục để hoá giải... Chỉ

là nàng sẽ phải thất vọng thôi, bởi vì Khổng Tuyên muốn lập uy, chỉ có thể thì còn chưa đủ”

Quả nhiên thanh âm ôn hoà nhưng có chút ngạo khí của Khổng Tuyên truyền tới tai Nam Lạc: “Ta vốn muốn ai cũng phải biết, nếu như có người không biết thì Khổng Tuyên ta sao có thể lập uy được đây. Sao có thể chủ trì pháp hội được”

Chi Lan Tiên Tử kinh ngạc, nàng không ngờ câu trả lời lại như thế. Nhất thời cũng không biết phải nói thế nào.

“Chi Lan Tiên Tử, không phải là Thái Tử cố ý gây chuyện mà là Thiên Thủ Thái Tử tự ngạo thân phận, không nghe Khổng Tước Điện phân phó, nếu lần này không trừng trị hẳn, ba tháng sau trên pháp hội còn không biết sẽ có bao nhiêu người ý vào thân phận làm ầm ĩ lên... Nếu lúc đó mà giết người thì e rằng lại càng không tốt” Nam Lạc đứng cạnh khẽ cười nói

Chỉ bằng tâm tính của Khổng Tuyên thì chẳng bao giờ nói những thứ như vậy, nếu y muốn làm thì sẽ lập tức làm, người khác không hiểu, y cũng chẳng buồn nói. Nam Lạc cũng vậy, nếu là chuyện của hẳn, thì hẳn cũng chẳng buồn giải thích với người khác. Nhưng hiện giờ thân phận của hẳn đã khác, hẳn là đồng tử duy nhất của Khổng Tước Điện... Khi cần buộc phải mở miệng nói.

Khổng Tuyên cười đậm mạc, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Chi Lan Tiên Tử hết nhìn Khổng Tuyên lại nhìn Nam Lạc, đột nhiên nhận ra hai người này có thần vận vô cùng giống nhau. Chỉ là vì hoàn cảnh phát triển bất đồng, thân phận hiện tại bất đồng mà xuất hiện một chút khác biệt, nhưng từ trong xương đều có một phần ngạo khí. Dù ngạo khí của Nam Lạc vô cùng nhạt.

Thiên Thủ Thái Tử nhìn thì bình tĩnh nhưng thực sự thì vô cùng tức giận. Gã thành danh mấy trăm năm, bây giờ lại bị một tên hậu bối lấn tới tận đầu.

Gã càng nghĩ càng tức, trước kia gã quen biết Phượng Hoàng, lần này được mời vào Bất tử Cung thành Thái Tử... cũng chẳng phải là một chuyện quang vinh gì, bởi gã đã thành danh, là một Yêu Vương.

Thế mà bây giờ một tên hậu bối phái một tên đồng tử tới gào thét trước mặt mình thì làm sao không tức giận được chứ.

Trong Thiên Thủ Điện tối om, bỗng có một thanh âm truyền vào tai của gã: “Thiên Thủ Tiên, dám đánh một trận không”

Đây là thần thức truyền âm, tuy vang lên rất rõ trong tai Thiên Thủ nhưng người khác không hề nghe được.

“Khổng Tuyên, muốn chết” Thanh âm của Thiên Thủ Tiên trầm thấp phát ra từ cổ họng, sát ý hiển lộ rõ ràng, trong đại điện lạnh như băng... Chỉ bằng sát khí thôi cũng hiểu người chết trong tay gã không hề ít.

Thân ảnh màu xám loé lên rồi xuất hiện trên bầu trời đại điện, một đám mây xám nâng gã phiêu giữa không trung. Sát khí ngập trời xông thẳng vân tiêu, thổi những đám mây lớn bay tứ tán.

Thị vệ thị nữ người hầu trong Bất Tử Cung đều cảm nhận được thao thiên sát ý. Cả đám lập tức ngẩng đầu nhìn lên

Chỉ thấy Thiên Thủ Thái Tử mặc áo xám, mây xám vờn quanh người. Mái tóc đen bay loạn trong gió.

“Khổng Tuyên, ta muốn phong ấn ngươi trăm năm...” Thiên Thủ Thái Tử gầm giận dữ, tiếng như sấm động vang lên trong tai mọi người. Tóc đen phấp phới, cặp mắt tro tàn chấn nhiếp nhân tâm.

“Khổng Tước Điện Khổng Tuyên Thái Tử Điện Hạ phụng mệnh chủ trì Triều Phượng Pháp Hội...” Trong hư không đột nhiên vang lên tiếng Nam

Lạc, hần dùng phương pháp tụng Hoàng Đình để nói những lời của mình, tiếng của hần vang lên lạnh lạnh khắp không gian.

Đúng lúc này, trên bầu trời xanh thẳm vì Thiên Thủ xua tan mây đột nhiên xuất hiện ngũ thái quang mang, như thác lũ đổ từ trên xuống. Hào quang chói mắt khiến người ta có cảm giác không thể nào né tránh được.

“... Có quyền hiệu lệnh ba điện...” Thanh âm của Nam Lạc không ngừng lại, vẫn vang lên lạnh lạnh, phảng phất như thánh chỉ, như thần dụ, huy hoàng đại khí, chính khí lẫm nhẫm... Trong Khổng Tước điện những người hầu trợn mắt há mồm, cơ hồ không thể tin vào tai mắt mình nữa.

Nam Lạc niệm tới đây thì trên người Thiên Thủ Thái Tử đã dâng đầy một lớp bụi xám, ngăn cản ngũ thái thần quang của Khổng Tuyên ở ngoài. Tựa như giăng co với ngũ thái thần quang vậy.

“Thiên Thủ Tiên Thái Tử không tôn hiệu lệnh, nhiều loạn pháp hội. Tội nên chém đầu thị chúng, làm gương cho mọi người...” Ánh mắt Nam Lạc trở nên sáng quắc nhìn lên bầu trời, thanh âm càng lúc càng lớn, tất cả tâm thần của hần tựa như đều dùng phương pháp tụng đạo để nói những lời trên...

Khi lời hần vừa dứt thì ngũ thái thần quang đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng tựa như một cây cầu vàng kéo dài tới chân Nam Lạc. Nam Lạc cảm thấy nao nao rồi đột nhiên bật cười. Nhấc chân bước lên cây cầu ánh sáng.

Mọi người trong Bất Tử Cung đều nhìn thấy cây cầu ánh sáng màu vàng kéo dài tới Khổng Tước Điện, trong lòng nghi hoặc, không hiểu chuyện gì. Đúng lúc này chỉ thấy một người mặc áo xanh, tay cầm một thanh bảo kiếm dài ba thước có vỏ màu xanh, bước từng bước trên cây cầu ánh sáng màu vàng, bước chân không dài, nhưng vẫn rất nhanh.

Ngay sau đó trong tai lại truyền tới thanh âm của Nam Lạc, huy hoàng công chính tựa như thần dụ tài quyết... “Khổng Tước Điện toạ hạ Thị Kiếm Đồng Tử Nam Lạc phụng mệnh trăm chi... phụng mệnh trăm chi... trăm chi...”

“Ra người vừa nói là hăn, hăn là một đồng tử mà cũng dám làm thế sao, hăn thực sự có can đảm chém Thiên Thủ Thái Tử sao?” Trong lòng mọi người chấn kinh nghĩ.

Khi Nam Lạc niệm tới hai chữ cuối cùng người đã xuất hiện trên bầu trời, bên cạnh Thiên Thủ Thái Tử.

Phía dưới mọi người như ngừng hô hấp, bọn họ chưa từng nghĩ rằng, Thái Tử sẽ lại bị người ta chém đầu như thế. Họ vẫn không dám tin tưởng, bọn họ cho rằng Thiên Thủ Thái Tử đang giăng co cùng Khổng Tuyên Thái Tử thôi, nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn được bóng lưng của Thiên Thủ Thái Tử, không thể nào nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ mang theo một chút sự hãi của gã.

Quang mang bao phủ người của Thiên Thủ Thái Tử đột nhiên bạo tạc, giống như hào quang của mặt trời, đâm vào mắt người quan sát khiến họ nheo mắt lại.

Thương... Tiếng kiếm rời vỏ truyền vào tai mọi người, chỉ thấy trong ngũ thải quang mang xuất hiện một đạo kiếm quang màu tuyết trắng rời vụt tắt.

“A...”

“Thiên Thủ Thái Tử bị chém đầu”

“Thật sự bị chém rồi”

Tất cả đều có cảm giác mộng ảo. Không ai dám tin vào mắt mình nữa.

Hào quang tan biến chỉ có Nam Lạc tay cầm một thanh kiếm vỏ xanh dài ba thước, một tay nhắc một cái đầu đứng hiên ngang trong không trung. Phong mang hiển lộ, còn thân thể của Thiên Thủ Thái Tử thì đã mất tiêu. Cây cầu ánh sáng dưới chân hắt đột nhiên kéo dài tới cột cờ trước Bất Tử Cung. Nam Lạc giẫm từng bước từng bước, đạp trên quang mang mà như đạp trên đất bằng. Áo xanh bông bênh, tóc bay tán loạn. Đến lúc này có ai nghĩ rằng mười năm trước hắt chỉ là một nhân loại để mặc người ta chém giết.

Chỉ vài bước hắt đã tới được cột cờ. Hắt cầm đầu lâu lên trên cột cờ, máu tươi đỏ hồng chảy từ cột cờ chảy xuống, từ xa ngẩng đầu nhìn lại, người có nhãn lực tốt có thể chứng kiến đầu của Thiên Thủ Thái Tử đặt trên cột cờ có một chút sợ hãi

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cùng Dưới Một Bầu Trời

Cờ trước Bất Tử Cung cũng không thể gọi là cờ được mà phải gọi là phiên. Trên lá cờ thêu hình Phượng Hoàng bay lượn trên chín tầng trời, tư thái xinh đẹp, ánh mắt tựa như quan sát chúng sinh. Giờ phút này lá cờ trên cọc đã không còn quan trọng nữa. Trong mắt mọi người chỉ có một cái đầu vô cùng sống động. Đó là đầu lâu của một vị Thái Tử, một cường giả thành đạo nhiều năm lại bị một đồng tử mới bước lên đường tu hành chém.

Nam Lạc đã không còn ở đó nữa, đập trên cầu ánh sáng rời đi, nhưng cảnh tượng hạch tội chém đầu của Thiên Thủ Thái Tử vẫn còn hiện rõ trong đầu của những người quan sát.

Một khắc đó phong mang của Nam Lạc thậm chí còn át đi cả Ngũ Thái Thần Quang của Khổng Tuyên.

Đương nhiên hẳn không thể chém đầu Thiên Thủ Tiên, những người có tu vị cao thâm đều biết thế, người giúp hẳn làm được điều này là Khổng Tuyên. Khổng Tuyên dùng Ngũ Thái Thần Quang khống chế Thiên Thủ Tiên sau đó Nam Lạc mới có thể chém đầu gã được.

Khổng Tuyên từ đầu tới cuối không hề xuất hiện, tất cả chỉ thấy ngũ thái quang hoa sắc sỡ chói mắt này... Không khỏi khiến người ta nhớ tới pháp bào của y lúc nào cũng có quang hoa lưu chuyển như vậy, ngoài ra còn có cả khí chất lãnh diễm của y nữa.

Khổng Tuyên nói muốn Nam Lạc chém một cái đầu của Thiên Thủ Tiên treo lên cột cờ, Nam Lạc đáp ứng. Từ lời nói tới quá trình Chi Lan tiên tử

biết rõ hơn ai hết. Nàng cũng biết bọn họ không hề bàn xem chém thế nào, đúng hơn là bàn xem làm cách nào để Nam Lạc chém đầu Thiên Thủ.

Thiên Thủ đột nhiên xuất hiện trên trời, bị Khổng Tuyên vây nốt, Nam Lạc đọc tội của Thiên Thủ. Tất cả chỉ là hợp tác theo quán tính của hai người, thế nhưng lại hoàn mỹ tới vậy. Càng khiến nàng không thể tưởng tượng nổi khi quang kiêu xuất hiện dưới chân Nam Lạc, nàng thấy trên mặt hắn xuất hiện một chút suy tư, điều đó chứng tỏ họ không hề thương lượng với nhau.

Nhưng cuối cùng Nam Lạc vẫn nhanh chóng bước lên cầu ánh sáng, vung kiếm chém đầu. Loại phản ứng, ấn ý, tư thái này khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Trong Khổng Tước điện Khổng Tuyên đang ngồi trên bảo tọa, pháp bảo trên người luân chuyển các loại màu sắc. Phía dưới Nam Lạc đứng thẳng người, thân mặc áo xanh, lưng đeo thanh bảo kiếm vỏ xanh. Chi Lan Tiên Tử đứng đối diện với hắn, dáng vẻ ưu nhã ôn hoà.

Trong đại điện giữa ba người họ chính là Thiên Thủ Tiên đang phần nộ nhìn Khổng Tuyên, thỉnh thoảng dùng ánh mắt sắc bén đậm sát khí liếc xéo Nam Lạc. Khổng Tuyên không hề nghiêm khắc với người hầu cho nên những người hầu rảnh rỗi liền đứng tụ lại từ xa nhìn vào.

“Khổng Tuyên, ngươi có giỏi thì đánh lại với ta” Thiên Thủ Tiên không cam tâm, lớn tiếng nói. Gã bị Khổng Tuyên chế trụ, pháp lực không dùng nổi nửa phân. Tuy to mồm nhưng trong lòng thì vô cùng chấn kinh. Đạo pháp của gã mạnh nhất là thôn phệ ăn mòn, nhưng hiện giờ vô luận thần thức hay nội đan tu luyện mấy trăm năm đều bị một lớp khói ngũ sắc bao vây, lớp khói này giống như cấu thành một tiểu thiên thể giới.

“Khổng Tuyên ta kính người như tiền bối mới cho người nói chuyện, bằng không đã phong ấn người dưới Bất Tử Cung... Thật buồn cười là

người vẫn dám nói những lời như vậy, ta muốn hỏi người xem, theo người thế nào mới là bốn sự, tại sao ta phải đánh với người một trận nữa” Khổng Tuyên ngồi ngay ngắn, thanh âm ôn hoà nhưng lời nói ra vô cùng sắc bén.

“Người dụ ta ra, lại đánh lén ta, sao có thể xem như bản lĩnh thực sự được. Huống chi các người lấy hai đối một, nếu không có hãn ra tay thì Phệ Hồn Đại Pháp của ta chưa chắc đã thua Tiên Thiên Ngũ Hành đạo pháp của người, hươu chết về tay ai còn chưa biết được” Thiên Thủ Thái Tử hung hăng lớn giọng, cho tới tận lúc này gã vẫn vô cùng cứng đầu.

Khổng Tuyên mỉm cười không nói gì.

Nhưng Nam Lạc lại bước ra phía trước, đi tới trước Thiên Thủ Thái Tử, khom người hành lễ bái kiến Thái Tử rồi nói: “Nam Lạc bái kiến Thiên Thủ Thái Tử điện hạ”

Khổng Tuyên không thèm trả lời, chỉ mỉm cười, thế nhưng vào mắt Thiên Thủ Tiên thì lại khiến cho gã nộ hoả công tâm, cực kì khó chịu, khi Nam Lạc hành lễ với gã, gã càng cảm thấy hãn đang cười nhạo gã. Quang mang màu xám trong mắt đại thịnh hận không thể rút hồn phách của Nam Lạc thiêu trên thần hoả trăm năm...

“Nếu không có hãn ra tay, chưa chắc mình đã thua Khổng Tuyên” Thiên Thủ Tiên trong lòng đại hận.

“Thiên Thủ Thái Tử là người thành đạo đã lâu, chiến đấu sinh tử nhiều không kể xiết. Ta không biết vì sao còn lôi việc đánh lén ra. Rất buồn cười, ta thật không biết vì sao ngài còn có thể sống tới bây giờ” Nam Lạc đứng trước Thiên Thủ Thái Tử, từ tốn nói “Ngài nói ta và Khổng Tuyên Thái Tử lấy hai đánh một, vậy ta hỏi ngài cảnh giới của ta là gì, pháp lực của ta như thế nào”

Nam Lạc từ lúc ngộ được liễm tức ẩn thần chi pháp liền không giờ phút nào không sử dụng. Thế cho nên đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm. Hơn

nữa liễm tức ân thần càng lúc càng tinh diệu

Hắn thả khí tức của mình ra khiến Thiên Thủ Thái Tử không khỏi buột miệng: “Làm sao có thể như thế, người chỉ là Luyện Khí còn chưa thành đan. Nếu như vậy người không thể ngự không được.”

“Công pháp của ta có chút khác biệt, không có Luyện Khí Thành Đan... Nhưng lại tương đương với Luyện Khí Thành Đan mà ngài nói. Còn ngự không thì chẳng qua là ta lĩnh ngộ hành Thổ sâu hơn một chút thôi, đi lại trên màn sáng hành Thổ đối với ta cũng không phải là việc quá khó khăn”

Nam Lạc mặc dù nói rất thoải mái giống như một chuyện bé nhỏ không đáng nhắc tới nhưng người ngoài nghe xong lại không thể không kinh ngạc. Vu tộc luyện tinh, Yêu Tộc luyện khí. Yêu tộc từ lúc mở linh trí là bắt đầu Luyện Khí, sau đó là Luyện Khí Thành Đan tiếp đó là hoá hình. Yêu Tộc hoá hình lập tức dùng hết đan khí nhiều năm tích lũy, cho nên sau khi hoá thành người lại một lần nữa Luyện Khí Thành Đan.

Cho nên có rất nhiều yêu tộc khi đạt tới Luyện Khí Thành Đan cũng chẳng hoá thành người mà tiếp tục dùng thân thú tu luyện.

Thiên Thủ Thái Tử cũng có thể coi như là Tiên Thiên Sinh Linh, trời sinh có mười đầu tương đương với mười mạng, hơn nữa có thần thông Phệ Hồn. Thế nhưng bây giờ lại bị Nam Lạc mới bước vào tu luyện chém mất một đầu, làm sao không hận được, giờ khắc này mối hận của gã với Nam Lạc còn lớn hơn cả Khổng Tuyên.

Sau khi nghe xong Nam Lạc nói, Khổng Tuyên liền chẳng quan tâm tới Thiên Thủ Tiên nữa, đối với y, những chuyện đó không đáng để bụng. Chỉ thấy y đột nhiên vung tay áo lên, trong tay có thêm một tấm phù, khí tức của phù không mạnh nhưng tương dung với Bất Tử Cung tựa như hình thành nhất thể.

“Nam Lạc tấm phù này tuy khác với Phượng Hoàng Phù nhưng phương pháp sử dụng giống nhau, khẩu quyết ta đã dạy người, hiên giờ ta lại dùng một lần, người xem cho kỹ” Khổng Tuyên nâng tấm phù màu hồng lóng lánh nói với Nam Lạc.

Khổng Tuyên cao giọng niệm khẩu quyết, ngón tay tựa như vẽ trên phù, cuối cùng há một tiếng, Nam Lạc chỉ cảm thấy dường như cả Bất Tử Cung chấn động. Ngay sau đó Khổng Tuyên lẳng không điểm một cái, sau lưng Thiên Thủ Thái Tử đột nhiên xuất hiện một cái lỗ đen, nháy mắt nuốt lấy gã.

Người khác có lẽ không hiểu chỉ cảm thấy huyền ảo vô cùng nhưng Nam Lạc lại được Khổng Tuyên truyền thụ phương pháp sử dụng Phượng Hoàng Phù, hiểu rõ chẳng qua là dung hợp khí tức của mình vào phù sau đó sinh ra liên lạc với Bất Tử Cung cuối cùng sai sử Bất Tử cung làm việc cho mình.

Bất Tử Cung chỉ là một cung điện nhưng nhiều năm đã dung hợp với Phượng Hoàng Sơn trở thành một động tiên. Trong vùng trời đất này Phượng Hoàng là vô địch. Tựa như Thông Huyền Thiên Sư trong Thái Cực Cung vậy, chỉ động ý niệm cũng có thể khống chế được Tổ Vu Chúc Dung.

Thiên Thủ Thái Tử đương nhiên không bị giết chết, gã chỉ bị Khổng Tuyên phong ấn dưới Bất Tử Cung mà thôi. Thấy cảnh tượng như vậy Nam Lạc không khỏi nghĩ rằng chẳng lẽ năm đó Khổng Tuyên cũng bị phong ấn như thế này dưới Bất Tử Cung sao?

Phượng Hoàng Cung Chủ có lẽ là người có đạo pháp thần thông cao nhất trong thiên địa chẳng? Vấn đề này chỉ loé lên trong đầu Nam Lạc rồi biến mất, bị hấn vứt ra sau đầu, những chuyện quá mức xa xôi thì hấn chưa bao giờ suy nghĩ cả. Hấn chỉ muốn một ngày có được một đạo quan hoặc cung điện nhỏ, sau đó thu hai ba tên đồng tử, nhàn nhã nhìn mây bay tới cuối trời là được...

Chi Lan Tiên Tử biết Nam Lạc chẳng qua là Luyện Tinh Hoá Khí thì cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thị kiếm đồng tử không phải là đồng tử bình thường có thể sánh được. Nhất là ba tháng sau pháp hội bắt đầu, thị kiếm đồng tử tuy không phải người quan trọng nhưng về sau có rất nhiều chuyện phải làm. Trọng yếu nhất là phải thực hiện một số chức trách.

Nếu là dưới tay Khổng Tuyên có một số người có đạo hạnh cao thâm tự nhiên là có thể cho người khác thay thế nhưng bên dưới Khổng Tuyên cũng chỉ có Nam Lạc mà thôi. Thực nếu có việc không thể lúc nào Khổng Tuyên cũng tự mình ra tay được

Sau khi biết được tu vi của Nam Lạc Chi Lan Tiên Tử không khỏi lo lắng, nàng biết pháp hội không phải chỉ có nghe diễn giải mà còn có một việc quan trọng khác là giải quyết mâu thuẫn. Nàng không nhớ rõ rằng lần cuối mà Phượng Hoàng Cung Chủ ra tay là lúc nào, nhưng từ khi Phượng Hoàng Cung Chủ không còn xuất hiện tới giờ thì mỗi lần pháp hội đều phải giải quyết mâu thuẫn, không tránh khỏi việc động thủ thử pháp, diễn thần thông so thủ đoạn...

“Xem ra phương pháp tu luyện của người không giống bình thường, lại có thể che giấu khí tức của bản thân thậm chí cả Thiên Thủ Thái Tử cũng không nhìn ra. Nghe nói mười năm trước người bị thương nặng được Khổng Tuyên Thái Tử đưa đi cứu chữa, hẳn đó là lúc mà người báỉ sư” Chi Lan tiên tử vừa cười vừa nói. Ánh mắt nàng nhu hoà, như gió xuân khẽ thổi, vô cùng tự nhiên không có chút gì đường đột cả.

“Ha ha ta được mang tới Côn Luân Sơn Thái Cực Cung, may mắn được sư tôn cứu chữa, đáng tiếc Nam Lạc tư chất ngu muội, không được sư tôn nhận vào môn tường. Bất quá sư tôn thương cảm ta thu ta là đệ tử ký danh, truyền ta pháp quyết. May mắn, may mắn” Nam Lạc vừa cười vừa nói, hẳn không quan tâm người khác hỏi căn cơ của mình. Những việc như thế này không có gì là bí ẩn cả.

Liễm tức ẩn thần pháp của Nam Lạc ngoại trừ chính mình lĩnh ngộ và cố gắng, thì đạo pháp tự nhiên của đạo gia nhất mạch phối hợp với thuật pháp cũng làm gia tăng thêm sức mạnh.

Đây là lần đầu tiên Nam Lạc đi tới Chu Tước Điện, trên đường đi người gặp hẳn đều thi lễ né tránh... Điều đó khiến hẳn nhất thời cũng không thích ứng nổi.

Bất quá tâm cảnh của hẳn hiện giờ coi những việc này như gió thổi mặt hồ, trên thì khẽ gợn nhưng trong thì vô cùng bình thản.

Bất Tử Cung huy hoàng đại khí, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, đẹp không tả xiết.

Chu Tước điện bên ngoài không khác mấy Khổng Tước điện nhưng bên trong thì hoàn toàn khác biệt. Khiến cho người ta nhìn vào là nhận ra ngay cung điện của nữ tử, trang trí màu hồng nhu hoà các loại bài trí đều tỏ vẻ nho nhã.

Nam Lạc không nhìn thấy Chu Tước Công Chúa, thị nữ của nàng tiếp đãi Nam Lạc, không chờ hẳn mở miệng, thị nữ đã nói việc đưa thiệp tới Kỳ Lân Nhai, công chúa sẽ an bài, thỉnh Khổng Tuyên Thái Tử yên tâm. Đây chính là mục đích tới đây của Nam Lạc, hẳn không phải kẻ nói nhiều, sau khi nhận được câu trả lời, lập tức rời đi.

“Mười chín...”

Nam Lạc khẽ giật mình đột nhiên quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền tới.

Chỉ thấy một người hầu mặc quần áo xanh đứng bên cạnh vườn hoa trong tay cầm một cái xẻng sắt nhỏ dính đầy bùn đất.

“Mười tám?...” Nam Lạc hỏi nghi hoặc hỏi.

“Ừm” Người hầu gật đầu đáp lời, trên mặt nở nụ cười thật thà phúc hậu thoát nhìn có vẻ vô cùng cao hứng.

Người này đã từng bị giam cùng một chỗ với Nam Lạc ở Thương Mãng Nhai – Mười tám. Mười năm trước Nam Lạc đã từng nghĩ sẽ hỏi chút tin tức từ bảy vị tiên tử thường xuyên tới Khổng Tước điện nhưng không đợi hẳn có cơ hội thì đã bị trọng thương sắp chết.

Năm đó hai người chưa từng nói với nhau một câu nhưng Nam Lạc lại có cảm giác thân thiết trong lòng.

Nam Lạc khẽ cười nói: “Ta tên Nam Lạc”

“Ta là Tàng Phong, Nam Lạc, ta biết ngươi, ngày hôm qua ta đã thấy ngươi” Gã vui vẻ nói

“Tàng Phong, danh tự không giống ngươi” Nam Lạc vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy. Người trong nhà ta đều nói, danh tự của ta không hợp, nói ta không phải là người có thể ẩn danh. Người rất lợi hại, tất cả mọi người đều đang nói về ngươi. Ta nói ta biết ngươi, họ cũng không tin” Tàng Phong chỉ về những người hầu đang nhìn họ vừa cười vừa nói.

Nam Lạc cười: “Làm sao, ở đây có tốt không?”

“Khá ổn, so với lồng giam thì tốt hơn” Tàng Phong nói

Nam Lạc mỉm cười hỏi: “Những người khác đâu? Bọn họ ở nơi nào”

“Bọn họ chết hết rồi”

“Chết như thế nào?”

“Không được tuyên, bị giết”

Nam Lạc không nghĩ tới kết cục như thế. Không được tuyên sẽ bị giết sao? Thả ra cho tự sinh tự diệt không tốt ư? Sao phải giết?

Hắn rất buồn bực, vốn cho rằng mình coi mọi chuyện đều rất nhạt nhưng những chuyện như thế vẫn khiến hắn cảm thấy khó chịu, không biết giải thích như thế nào.

“Người muốn về không?” Nam Lạc đột nhiên hỏi

“Về tộc ư? Ai mà không muốn” Tàng Phong thấp giọng nói

Trên bầu trời mây bay thong thả, giống với khi nhìn thấy ở bộ tộc. Chỉ là vì sao cùng dưới một bầu trời, tình cảnh của nhân tộc lại kém xa như thế.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Âm Tàn

“Tàng Phong, Hắc Nội thị đang tới”

Cách đó không xa một người hầu đang cầm xẻng sắt đang cúi đầu xới đất, thấp giọng nói. Đầu y không hề ngẩng lên, tay cũng không có ngừng, nếu không phải Nam Lạc nghe được thanh âm từ chỗ y truyền tới hơn nữa quanh y lại không có ai thì không dám khẳng định là y vừa nói.

Nam Lạc còn chưa rõ lời của y có ý gì thì Tàng Phong đã quay đầu nhìn lại rồi vội vã quay lại, vẻ mặt đầy kinh hoàng, ngồi xồm xuống, không ngừng dùng xẻng đào đất...

Một mặt xúc đất, mặt khác hạ thấp thanh âm nói vội: “Đi mau đi, Hắc nội thị đến đây”

Nam Lạc không rời đi, hẩn thuận mắt nhìn lại chỉ thấy một người mặc hắc y, eo quấn một sợi tơ vàng đang đi tới bên này. Phía sau gã có hai người, một trong hai người đó cầm một cây roi màu đen.

Người mặc hắc y này hiển nhiên là Hắc Nội Thị trong lời của Tàng Phong. Ánh mắt gã lãnh tĩnh, không có bất cứ một chút cảm tình nào, điều này khiến Nam Lạc thoáng nghĩ tới Ứng Cửu và Ứng Vương Tam Thái Tử của Thương Mãng Nhai, bọn họ cũng thế, cao cao tại thượng, xem thường chúng sinh... Từ ánh mắt gã Nam Lạc có thể khẳng định là kẻ đặc đạo trong yêu tu.

Từ lúc gã tới nơi này những người hầu đều chăm chú làm việc không nói lời nào, tất cả đều cúi xuống, không dám ngẩng lên. Vô cùng yên tĩnh. Hắc

Nội Thị chấp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡng ngực đi về phía của Nam Lạc. Đôi mắt dừng lại trên ngực áo Nam Lạc một chút rồi lại nhìn Tàng Phong đang ngồi chồm hổm xối đất.

Trong Phượng Hoàng Cung, quần áo là một tiêu chí của thân phận. Trên áo xanh của Nam Lạc có một con Khổng Tước, Hắc Nội Thị hiển nhiên nhận ra Nam Lạc là đồng tử của Khổng Tước Điện, chỉ có đồng tử mới có tư cách mang theo lạc ấn của tam đại điện... Còn những người như Tàng Phong, quần áo cũng màu xanh nhưng không có tiêu chí gì.

Nam Lạc im lặng nhìn.

Hắc Nội Thị không để ý tới hắn, cũng không có ý nói chuyện với hắn. Ánh mắt của y không có một chút tình cảm nào, không nói câu gì, chỉ lẳng lẳng đứng sau lưng Tàng Phong nhìn mà thôi. Chỉ là Nam Lạc phát hiện ra trán của Tàng Phong có mồ hôi chảy ra.

Hắc nội thị nhìn trong chốc lát, chậm rãi xoay nửa người, duỗi tay ra về người phía sau... Lòng bàn tay ngửa lên trên, người phía sau lập tức dâng cây roi cho y.

Nam Lạc nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ y muốn động thủ đánh người sao

“Chát...”

“A...”

Không chờ Nam Lạc phản ứng, Hắc nội thị đã vung roi đánh vào lưng của Tàng Phong. Tàng Phong kêu thảm ngã bổ nhào xuống đất, miệng trào máu, chân tay gãy giụa, chỉ chốc lát sau đã không động đậy nữa.

Hắc nội thị còn muốn đánh nhưng Nam Lạc đã nổi giận, sát khí chột hiện, lắc mình một cái chắn trước người Tàng Phong, ánh mắt sâm lãnh

nhìn Hắc Nội Thị

“Người dựa vào cái gì mà đánh người” Nam Lạc híp mắt trầm thấp nói.

Hắc Nội Thị vẫn lạnh lùng nhìn, không có chút biểu lộ nào, tựa như đó chỉ là chuyện bình thường. Y không nói gì giống như khinh thường nói chuyện với Nam Lạc nhưng người phía sau y lớn tiếng nói: “Lười biếng, không chuyên tâm làm việc, phải bị phạt, đó là quy tắc của nội cung, cũng là quy định của Cung Chủ, không ai có thể vi phạm”

“Chúng ta chỉ nói chuyện một chốc, cũng gọi là lười biếng sao?” Nam Lạc lạnh lùng nói

Hắc Nội Thị giao roi cho người phía sau, nhìn Nam Lạc nói: “Khổng Tước Điện không quản được việc của nội cung, hưởng hồ người chỉ là đồng tử của Khổng Tước Điện, chú ý thân phận của mình, đánh cho ta...” Thanh âm của y âm nhu tựa hồ mang theo một chút âm phong, một luồng khí âm lãnh toả ra từ người của y.

“Thương...” Trường kiếm bên hông Nam Lạc rời vỏ, kiếm quang như tuyết trắng vẽ trong hư không một cái, mũi kiếm chỉ về người cầm roi, muốn vượt qua hẳn tiếp tục đánh Tàng Phong. Hắc cũng không nói chuyện chỉ chia kiếm ra. Sát ý dày đặc từ mũi kiếm xuyên thấu hư không.

“Người biết mình đang làm gì sao, rút kiếm trong nội cung, ha ha, bắt hẳn cho ta...” Trong mắt Hắc Nội Thị toả ra sát khí âm trầm. Y vừa ra lệnh hai người đằng sau đã lao tới phía Nam Lạc.

Người cầm roi chỉ run lên một cái lập tức roi bị bao phủ một luồng khí hắc ám. Chi thấy y ném cây roi đen lên không, cây roi đã hoá thành một con rắn đen cực lớn. Miệng toả khói đen, phảng phất tới từ U Minh, một luồng khí âm lãnh bao phủ Nam Lạc, Hắc Xà như một tia chớp đen lao tới tấp lên cổ Nam Lạc.

Nam Lạc hơi nheo mắt, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tàng Phong chỉ trúng một roi đã bất tỉnh... Nguyên lai roi đen là một pháp bảo.

Đưa pháp lực vào trong kiếm, chỉ thấy kiếm quang loé lên, đâm thẳng vào trong miệng Cự Xà. Nam Lạc lắc cổ tay, chỉ một cái, hắc xà đã hoá thành vài đoạn rơi trên mặt đất.

Một người khác còn chưa vọt tới đã thấy uy thế của Nam Lạc như vậy lập tức dừng lại.

“Lạm dụng pháp kiếm, đây là trọng tội cả Khổng Tuyên Thái Tử cũng không che chở người được” Hắc Nội Thị vẫn dùng ánh mắt cao cao tại thượng... nhìn Nam Lạc.

Y duỗi tay ra từ trong trường bào, trên tay đã có thêm một cái chuông nhỏ. Chỉ thấy y khẽ rung, một vòng âm thanh xuất hiện. Nam Lạc ngưng thần đề phòng. Nhưng khi tiếng chuông chấm dứt mình vẫn không có cảm giác được có gì khó chịu cả.

Đang lúc Nam Lạc nghi hoặc khó hiểu thì bốn phương tám hướng truyền tới tiếng bước chân dồn dập. Nam Lạc nhìn lại chỉ thấy hơn mười người thị vệ mặc áo giáp đỏ như lửa bước tới.

Mười thị vệ này đến bên Hắc Nội Thị, lĩnh đội nói: “Tranh Phong tham kiếm Hắc Nội Thị, ngài gọi chúng ta ra có việc gì...”

“Ừm, người này lạm dụng pháp thuật trong cung, huỷ hoại hình tiên, dùng pháp kiếm, mau bắt lại” Hắc nội Thị tay chấp sau người đứng cách Nam Lạc vài bước uy nghiêm nói.

Thủ lĩnh của mười thị vệ lập tức ứng tiếng sau đó quay đầu lại, nhìn thấy Nam Lạc gã giật mình. Gã đã nhận ra Nam Lạc, ngày đó Nam Lạc lớn tiếng niệm tội Thiên Thủ Thái Tử, rồi vung kiếm chém đầu y, đại bộ phận người của Bất Tử Cung đều thấy được. Thị vệ bọn họ càng tinh tường.

Hắc Nội Thị tựa hồ nhìn thấy sự chần chờ của Tranh Phong, ở phía sau lạnh lùng nói: “Thế nào, Tranh Phong đội trưởng, sợ, người hẳn rõ trách nhiệm của mình chứ? Cung chủ ghét nhất những người không rõ ràng, hẳn phạm vào quy củ trong cung, người sợ cái gì, cho dù Khổng Tuyên Thái Tử ra mặt cũng không thẳng nổi chữ lý” Ánh mắt y lãnh tĩnh, thanh âm không nhanh không chậm, không mang chút tình cảm nào. Nam Lạc đột nhiên cảm thấy người này thật đáng sợ, không phải đáng sợ từ thực lực mà là từ tâm kế âm tàn.

“Người này không giữ được, bằng không hậu hoạn vô cùng, mình không sợ hẳn, nhưng Tàng Phong có thể sẽ chết trong tay hẳn” Nam Lạc thầm nghĩ. Nếu mình bị trói, KHổng Tuyên Thái Tử sẽ cứu mình về nhưng Tàng Phong chỉ sợ sẽ khó sống, mình không thể nào cứ sống ở đây được, có tên Hắc Nội Thị âm tàn này, chỉ sợ Tàng Phong đến chết cũng không biết mình chết thế nào.

Nghĩ tới đây trong lòng Nam Lạc xuất hiện sát tâm cường liệt. Mình giết hẳn, hết thảy tội danh do mình đến gánh, như vậy Tàng Phong cũng sẽ không gặp phiền toái.

Tranh Phong vừa nghe Hắc Nội thị nói lập tức biến sắc vung tay lên quát: “Trói lại”

Mười thị vệ cũng đáp lời, binh khí trong tay rời vỏ, còn Tranh Phong thì vỏ bên lưng mình một cái, một sợi dây thừng liền xuất hiện trong tay gã.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiên Thiên Kiếm Khí

Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung có một nơi tên là Phượng Hoàng Các, không phải là nơi mà một người bình thường có thể tới gần, nơi này yên tĩnh tường hoà. Phảng phất như đã không nằm trong thiên địa nữa, địa phương như vậy đương nhiên là chỗ ở của Phượng Hoàng Cung Chủ.

Phượng Hoàng niết bàn, bất tử bất diệt. Ngoài việc nàng có pháp lực cao thâm và thần thông cao cường ra, còn có một nguyên nhân chính là Phượng Hoàng Chi Hoả của nàng được gọi là Bất Diệt Chi Hoả.

Chúc Dung của Vu Tộc có tên gọi là Hoả Thần, bộ y phục màu đỏ của nàng khiến người ta cảm giác được khí tức của hoả diễm, không phải là không thể nào thu liễm được mà là bản tính của nàng như thế, rùng rục như ngọn lửa.

Phượng Hoàng cũng là một trong những người ngự hoả kinh khủng nhất trên thế gian. Nhưng nàng lại luôn tĩnh lặng như xử nữ, tựa như ngọn lửa trắng nhạt dưới lò luyện đan của Thông Huyền Thiên Sư trong Thái Cực nội cung, lặng lẽ thiêu đốt.

Trong Phượng Hoàng Các mỗi ngõ ngách đều nhuốm đầy khí tức của nàng, bình thản, an nhàn. Nếu gặp nàng ở đây không ai có thể tưởng tượng nổi thần thái năm đó khi nàng độc chiến bát phương thần thông giả.

“Pháp hội lần này, người cần phải lưu tâm, ta cảm giác có chút không đúng, giống như có người đang tính kế chúng ta, đáng tiếc ta không thông thuật tính chi đạo...” Phượng Hoàng tựa trên chiếc giường đỏ như lửa, hơi nhíu đôi mày thanh tú nói.

Trước mặt nàng chính là Khổng Tuyên mình mặc ngũ thải pháp bào.

“Yên tâm, bất kể là ai tính toán chúng ta, cuối cùng cũng phải nhìn thực lực. Phượng Hoàng Sơn chẳng lẽ còn phải sợ người khác sao?” Khổng Tuyên vừa cười vừa nói

Phượng Hoàng điềm đàm thờ dài nói: “Người đó, không nếm thất bại cho nên hình thành cái tính không để người vào mắt, sớm muộn gì cũng sẽ gặp thiệt thòi...”

Khổng Tuyên mỉm cười im lặng nhưng trong lòng không khỏi hiện lên thân hình tuyên cổ vĩnh hằng của Thông Huyền Thiên Sư

“Nếu có người tính kế chúng ta, chẳng may xấu nhất, người nói xem thực lực của chúng ta có gì, đám người tới nghe pháp hội mười năm một lần kia sao?” Phượng Hoàng tựa như có chút tức giận nói.

Khổng Tuyên trầm mặc một lát rồi đáp: “Không phải”

“Cho nên mới nói, hết thảy đều phải dựa vào mình. Nếu chúng ta đủ sức thì mới không sợ người nào toan tính mình... Ta biết rõ người muốn nói người đã dung hợp Tiên Thiên Ngũ Hành Đạo Đạo không sợ bất luận kẻ nào. Ta chỉ hỏi người một câu, người cảm thấy người so với ta thì thế nào?”

Khổng Tuyên nghe tới đó vội cười đáp: “Ta không phải đối thủ của người”

Phượng Hoàng nhìn một lát, sau khi nghe Khổng Tuyên trả lời thì hít một hơi dài nói: “Người đó, từ khi dung hợp Tiên Thiên Ngũ Hành, thần thông lớn, tâm cũng lớn. Ở trước mặt ta mà cũng không nói thật” Khổng chờ Khổng Tuyên trả lời, nàng nói tiếp “Trong lòng người nghĩ chưa chắc sẽ thua dưới tay ta”

Khổng Tuyên cúi đầu cười, không đáp...

“Nhìn xem, ta biết là người nghĩ vậy mà. Xem ra thật đúng là không mạnh hơn người thì cũng không thể quản người được” Phượng Hoàng đứng dậy bước đi, không mang theo chút khói lửa nhân gian nào.

“Sao có thể vậy, chỉ cần người nói một câu, chín tầng trời hay U Minh ta cũng dám xông vào” Khổng Tuyên vừa cười vừa nói. Y không hề có cách xưng hô đặc biệt nào với Phượng Hoàng, chỉ dùng một từ “người” nhưng từ trong giọng y lại cảm nhận được sự tôn kính của y với nàng.

“Thượng Cửu Thiên, Hạ U Minh cũng chẳng tới lượt người...” Phượng Hoàng cười nói

“Ha ha nếu không có người, ta cũng không thể phát triển tới tận hôm nay được. Người yên tâm, bất quản là ai toan tính chúng ta, chỉ cần có Khổng Tuyên ta, thì bọn họ không thể nào vào nổi Phượng Hoàng Các” Khổng Tuyên vừa cười vừa nói, giờ khắc này phong mang của y đã lộ hẳn ra.

“Hừ, bỏ qua những việc này đi, đồng tử người thu lần này không tệ, rất giống người” Phượng Hoàng nói xong phất tay, ánh sáng đỏ trôi trên không trung khiến hư không chấn động. Đến khi ánh sáng đỏ rơi xuống trong không trung đã xuất hiện một chiếc gương lớn, chỉ là trên chiếc gương không phản chiếu Phượng Hoàng và Khổng Tuyên...

Phượng Hoàng chỉ vào trong kính hư không nói: “Người xem, giống như người vậy, không biết động não, có việc là chỉ biết động thủ thôi. Còn dám rút kiếm trong cung, thật là, người còn không mang hãn đi, đợi đến lát nữa bị đưa tới đây, không phạt cũng không được.”

Khổng Tuyên nhìn hư không kính không nói gì, một lát sau y lại nói: “Đợi chút nữa”

“Đợi lát nữa hãn sẽ bị bắt đấy, người xem, có thị vệ lao tới rồi” Phượng Hoàng chỉ chiếc gương rồi quay đầu nói với Khổng Tuyên

Trong mắt Phượng Hoàng, Nam Lạc có rất ít pháp lực, đương nhiên không thể nào đánh lại được thị vệ dưới tay nàng

“Hắn còn muốn giết Hắc Nội Thị, ta mang hắn đi thì hắn giết thế nào được” Khổng Tuyên nhìn Nam Lạc trong gương, khẽ cười nói, cách xa như vậy nhưng lại dường như nhìn thấu tâm của Nam Lạc.

Sóng mắt Phượng Hoàng lưu chuyển, trong nháy mắt liền hiểu vì sao Khổng Tuyên nói vậy: “Người tin hắn như vậy sao, cho dù hắn vì sự an toàn của băng hữu mà giết Hắc Nội Thị thì cũng phải xem hắn có thực lực kia không. Tiên Thiên kiếm khí trong tay hắn cũng có chút uy lực nhưng pháp lực kém rất nhiều, không phải một thanh Tiên Thiên Kiếm Khí có thể bù được... Tuy người đưa một tấm phù lực của ta cho hắn, nhưng mới vài ngày, hắn dùng được sao?”

Phượng Hoàng mới dứt lời, trong kính Nam Lạc tựa như lại chứng mình sức mạnh của bản thân vậy, một đạo khói hồng xuất hiện trong tay, hắn vỗ vào mình một cái. Một mối lửa tuôn khắp người hắn, cả người hắn giống như bị khói lửa đốt cháy vậy

Kiểm trong hắn đột nhiên xuất vỏ, kiếm quang tuyết trắng phóng lên trời, cả hoả diễm của Phượng Hoàng Phù cũng không thể ăn được kiếm quang... Sát khí dường như xuyên qua cả kính.

Kiểm quang như du long, lượn giữa mười thị vệ. Mờ ảo bất định, chỉ tiến bất thoái. Chỉ trong nháy mắt mười thị vệ đã hoảng sợ lui lại, binh khí trong tay không một cái nào không tổn hao.

Lúc này chỉ thấy dây thừng bạc của đội trưởng đám thị vệ Tranh Phong đã xuyên qua không gian xuất hiện trên đỉnh đầu Nam Lạc. Giống như một gợn sóng bạc, dần hạ xuống, trong nháy mắt đã trói lấy Nam Lạc.

Trong kính, Hắc Nội Thị mắt lạnh như băng nhưng khoé miệng lại cong lên tựa như cười khinh thường. Đột nhiên trong hư không có một đạo bạch

quang cửa qua cổ họng gã rồi đột nhiên biến mất. Một thân ảnh áo xanh xuất hiện trong mắt gã.

Nụ cười cứng lại trên mặt gã, người trong mắt thần sắc lạnh như băng.

Khổng Tuyên cũng nở nụ cười, quay lại nhìn Phượng Hoàng tức giận nhìn y, lập tức thu nụ cười lại.

“Người của người giết người của ta, người cao hứng lắm sao?”

Khổng Tuyên lại cười mỉm, im lặng, lúc này nói gì đều vô nghĩa bởi vì nụ cười của y đã bị Phượng Hoàng nhìn thấy.

Phượng Hoàng chỉ trừng mắt với Khổng Tuyên một cái rồi dường như đã bớt giận, lập tức ánh đỏ xuất hiện, hư không kính đã thu lại, nói: “Tính cách của người tệ, nhưng ánh mắt không tệ, truyền thừa độn thổ từ người khác mà hẳn lại có thể dùng tinh tế tới vậy cũng xem như là đáng quý, lại dùng Phượng Hoàng Phù rất khá”

“Ta lại cảm thấy, kiếm của hẳn rất tốt” Khổng Tuyên mỉm cười nói

Phượng Hoàng nhìn Khổng Tuyên tựa hồ như xem thấu tâm tư của y, mỉm cười tựa như lửa khói trong đêm lặng lẽ cháy.

Nàng nói: “Người muốn ta tặng kiếm cho hẳn sao? Đó là Tiên Thiên Kiếm Khí đấy, trong thiên địa tính cả nó cũng chỉ có bảy chuôi mà thôi”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phong Linh Kim Vũ

Trong thiên địa chỉ vền vẹn có bảy chuôi Tiên Thiên Kiếm Khí, Nam Lạc không biết điều đó. Hãn chỉ biết này thanh pháp kiếm không có Tiên Thiên Đại Đạo này vô cùng tốt, chỉ dùng một chút pháp lực lại có uy lực vô cùng hùng mạnh. Bất luận binh khí nào va phải nó, khẽ lướt thì tổn hại, đối chọi thì gãy đôi.

Giết Hắc Nội Thị, xem như thanh lý phiền toái cho Tàng Phong. Nhưng khi hãn thấy càng lúc càng nhiều người hầu chạy tới thì hãn biết mình chỉ có một con đường là bó tay chịu trói. Một mình một kiếm không thể thắng nhiều người như vậy, cho dù có thể thì sao, hãn có thể rời cung được ư... Hãn biết những người này không động thủ vì đã nhận ra hãn, lúc hãn chém đầu Thiên Thủ Thái Tử bọn họ cũng thấy. Đến lúc hãn chuẩn bị buông kiếm thì Khổng Tuyên xuất hiện. Chỉ vung tay lên một cái, người tới đều lui xuống.

Không cần nhiều lời, Nam Lạc dưới cái nhìn ao ước của phần lớn người hầu đi theo Khổng Tuyên, Hắc Nội Thị bị giết chết không bao lâu cũng bị người ta lôi đi. Tàng Phong cũng bị người ta kéo theo, tuy thoát nhìn thì bị thương rất nặng nhưng thực tế chỉ bị hôn mê thôi...

Nam Lạc không cần người khác cảm kích, làm việc chỉ bằng bản tâm mà thôi. Cho nên hãn không đợi Tàng Phong tỉnh lại mà lập tức đi ngay. Hãn tin cuộc sống của Tàng Phong sau này cũng không tốt hơn người khác bao nhiêu nhưng người khác muốn làm gì đó với y cũng phải xem xét một chút.

Vạn Cầm Triều Phượng pháp hội, mười năm một lần, mỗi lần đều sẽ phải người từ Thiên Trì Long Cung và Kỳ Lân Nhai tới xem lễ. Năm rồi đều do hai điện khác phụ trách nhưng năm nay Thiên Thủ Thái Tử bị Khổng Tuyên trấn dưới Bất Tử Cung, Long Cung đã không còn ai đi nữa...

Khổng Tuyên làm kẻ chủ trì, không thể tự đi được, chính vì thế người còn lại trong Khổng Tước Điện nhất định phải đi. Nam Lạc chủ động xin đi giết giặc, Khổng Tuyên suy tính một lát rồi đáp ứng.

Thiên Trì Long Cung ở phía tây Côn Luân Sơn, cho dù Khổng Tuyên phi độn cũng mất ba ngày, Nam Lạc muốn đi cũng chỉ có thể độn thổ, mà như vậy hẳn là ba năm mới tới được. Lúc ấy hẳn chưa hiểu rõ tình huống nhanh miệng nói, sau khi Khổng Tuyên đáp ứng rồi, lại thấy khó khăn...

Nhìn thấy Nam Lạc nhú mày suy tư, Khổng Tuyên cười dài một tiếng nói: “Người sợ đường xá xa xôi không cách nào về trong vòng ba tháng sao, đừng lo” Nói rồi một cây vũ mao màu kim xuất hiện trong tay

Kim quang lưu chuyển, giống như đang ở trong gió, phàng phất như sinh mạng đang hô hấp vậy.

“Đây là Phong Linh Kim Vũ, nằm ở giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên. Ta tế luyện một lần giúp người khỏi phải đi bộ...” Khổng Tuyên nói, Kim Vũ lẳng không bay lên, một làn khói ngũ sắc bao lấy nó.

Tay của Khổng Tuyên chấp thành một bộ pháp quyết huyền ảo. Kim Vũ không ngừng quay cuồng giữa làn khói, tựa hồ kháng lại sự xâm nhập của đám khói.

Đột nhiên tay bắt pháp quyết của Khổng Tuyên càng lúc càng chậm, rồi há một tiếng, tiếng này vang lên trong tai Nam Lạc cũng rất bình thường. Nhưng đám khói đang vây bọc Kim Vũ đột nhiên giống như nước, chảy tràn vào Kim Vũ, sau đó Kim Vũ rung lên một cái rồi biến mất trong hư không, tựa như bọt biển hút đầy nước rồi chậm rãi tan vào đó...

Đúng lúc Nam Lạc nghi hoặc thì trong hư không đột nhiên xuất hiện một con Kim Sắc Đại Bàng. Oai khí bừng bừng, nếu không phải ánh mắt đờ đẫn thì Nam Lạc cơ hồ cho rằng Kim Vũ kia có được sinh mạng.

“Người cười nó đi, nhiều nhất hai mươi ngày là có thể trở về, nếu trên đường có gặp nguy hiểm cũng có thể dùng tốc độ của nó để chạy thoát... Đây là kim thiếp, sau khi tới, người chỉ cần giao cho chủ sự hiện thời của Long Cung là Ngao Uyên. Những chuyện khác không cần quan tâm, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục thì có thể trở về” Khổng Tuyên nói xong, điểm một cái, khẩu quyết lập tức được truyền tới.

Tuy nói đây là khẩu quyết điều khiển Kim Vũ nhưng lại gồm cả, ẩn, độn, nhanh, chậm pháp môn, cùng với một ít mẹo biến hoá lớn nhỏ. Tuy chỉ là một bộ pháp quyết nhưng không những có thể điều khiển Kim Vũ còn là thứ mà Nam Lạc hiện giờ cần học...

Lẽ ra với pháp lực hiện tại của Nam Lạc thì còn không cách nào thôi động pháp bảo phi độn nhưng Phong Linh Kim Vũ là thứ quan trọng nhất trên người Kim Sí Đại Bàng Điều, có chứa khí tức của gió. Sau khi luyện chế thành, thì nằm giữa vật chết và vật sống. Cho nên Nam Lạc chỉ cần dùng pháp quyết là Kim Vũ sẽ hoá thành đại bàng, tự mình phi độn không cần Nam Lạc phải dùng pháp lực.

Trong lòng Nam Lạc đọc lại pháp quyết một lần, luyện tập một lúc. Vừa sải bước ra thì đã xuất hiện trên lưng kim sắc đại bàng... Một bộ pháp quyết phiền phức được dụng ra, trên cánh đại bàng đột nhiên xuất hiện một lớp kim quang bao lấy Nam Lạc. Hai cánh khẽ vỗ rồi phồng thẳng lên trời cao.

Đây là lần đầu tiên Nam Lạc tự mình bay lên không trung, mây trắng vờn sát người, dỗi mắt ra xa, vạn dặm giang san đều ở trong tầm mắt. Núi xanh, sông lớn... chim bay đang bay trên trời từ xa đã nhìn thấy một con chim lớn gào thét bay tới, vừa định quay đầu né tránh, nhưng ý niệm mới

sinh còn chưa thực hiện thì Kim Sắc Đại Bàng cũng đã vượt qua, mất hút ở phía xa...

Nam Lạc ngồi trên Kim Sí Đại Bàng, vẻ hưng phấn ban đầu sau một thoáng đã biến mất. Hắn cũng không phải là dạng người, hào tình khí khái, vừa bay lên trời cao hắn có loại cảm giác tự do tự tại muốn bay đi tìm bộ lạc của mình. Bất quá chỉ là nghĩ thôi trong lòng hắn, Khổng Tuyên có ân tình rất lớn, cho nên hắn mới nguyện ý giúp Khổng Tuyên làm việc. Cũng không phải bán thể xác và tinh thần cho y mà là để có thể sớm báo đáp những ân tình kia để sau này có thể rời đi. Cho dù không báo đáp nổi, cũng có thể an ủi tâm linh của mình.

Kim Sí Đại Bàng không cần khống chế, dù bay thẳng cũng cần mười ngày. Cho nên Nam Lạc liền nhắm mắt lĩnh ngộ bộ pháp quyết mà Khổng Tuyên ban tặng. Trong các loại độn thuật Nam Lạc chỉ biết độn thổ, nhưng bộ pháp quyết của Khổng Tuyên thì lại là phong độn. Tuy độn thuật tương đối giống nhau đều là mượn linh khí trong thiên địa để di chuyển nhưng nếu không có người truyền thụ thì rất khó mà ngộ được.

Phương pháp ẩn thân xem như là đơn giản nhất cũng có thể coi là phức tạp nhất. Ẩn thân đơn giản là che giấu chính thân thể của mình, khiến người ta không nhìn thấy, không xét thấy, nhưng ẩn thân như vậy chỉ có thể giấu được người có cảnh giới ngang mình, cao hơn thì chịu.

Nam Lạc trầm tư một lát rồi đột nhiên biến mất trên lưng Kim Sí Đại Bàng, chốc lát sau đột nhiên có tiếng cười khẽ, Nam Lạc xuất hiện trở lại. Ngay sau đó thanh quang xuất hiện trên tay hắn, vờ một cái trên đại bàng. Lập tức cả đại bàng và Nam Lạc cùng biến mất trên trời cao.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ôn Dưỡng

Bộ pháp quyết mà Khổng Tuyên truyền cho Nam Lạc không có tên, chỉ là một chút thủ đoạn mà thôi. Trong thiên địa này, những người đẳng cấp cỡ y giao chiến thì ẩn độn thuật hoàn toàn vô dụng. Chỉ có đại thần thông mới xài được thôi, như Tiên Thiên Ngũ Hành đại đạo của Khổng Tuyên hoá thành Ngũ Thái Thần Quang vậy. Nam Lạc cũng thường xuyên cân nhắc mình có nên tu một loại thần thông để sau này đối địch hay không.

Nghĩ tới đây Nam Lạc không khỏi nghĩ tới những thứ mình đang có, dùng để chiến đấu hẳn cũng chỉ có Pháp Tượng Thiên Địa của Vu Tộc... Còn Độn Địa Thuật là để chạy trốn hoặc đánh lén mà thôi.

Pháp Tượng Thiên Địa, Nam Lạc nghĩ tới danh tự này cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hẳn đã dùng một lần, chỉ hai cước đã đánh chết Hắc Thuỷ Đại Vương còn mạnh hơn mình. Pháp Tượng Thiên Địa tuyệt đối là một đại thần thông nghịch thiên

Nam Lạc không biết Pháp Tượng Thiên Địa là thần thông chỉ có ở Vu Tộc, trong Vu Tộc chỉ có Đại Vu mới được Tổ Vu truyền thừa, mà Đại Vu thì tương đương với Luyện Thần Phản Hư của Đạo Gia rồi.

Yêu Tộc sau khi hoá hình rồi kết lại nội đan thì cũng tương tự như Vu Tộc Đại Vu và Đạo Gia Luyện Thần Phản Hư.

Từ lúc Nam Lạc rời khỏi Thái Cực Cung hẳn đột nhiên cảm thấy phương pháp tu luyện của Đạo Gia không giống bình thường. Lúc trước Nam Lạc cảm thấy Khổng Tuyên bảo bất cứ sinh linh nào tu luyện cũng chỉ đơn giản là dung nạp thiên địa nguyên khí cho mình dùng là cách nói hết sức mơ hồ.

Hơn nữa Nam Lạc còn biết bất kể là Vu Tộc hay Yêu Tộc nếu không có truyền thừa thì rất khó tu luyện ra pháp thuật lợi hại chứ đừng nói là thần thông.

Tuy Khổng Tuyên từng nói Tiên Thiên sinh linh ra đời đã hiểu được thần thông có thể dùng phương pháp diễn giải mà truyền thụ nhưng vì thể chất và huyết mạch giới hạn cho nên không học được hoặc giả học được rồi thì uy lực lại rất nhỏ...

Nam Lạc tu “Thái Thanh Cảm Ứng Thiên” lại khác, tu được pháp lực, nhưng dù là thần thông Vu Tộc hay Pháp Quyết Yêu Tộc đều có thể thuận lợi sử dụng hơn nữa uy lực không kém chút nào.

Thần thông, pháp thuật, nghĩ tới đây Nam Lạc thở dài thì ào lăm bầm, biết nhiều thứ hơn thì đã sao, biết nhiều hơn nữa mà không có pháp lực thì cũng là lãng phí. Hẳn không khỏi lôi quyển sách mà vị Bạch Y Đồng Tử ở Ngọc Hư Cung đưa cho mình ra, chỉ thấy trên sách viết vài chữ cổ màu đen “Ngọc Hư Cung tổng cương pháp thuật”.

Tiện tay mở tờ thứ nhất liền nhìn thấy hai chữ “Ngự Lôi”, phía dưới cả chương là phương pháp sử dụng. Mở thêm trang nữa là phương pháp khu vật. Nam Lạc lật vội chỉ thấy mỗi trang đều có một loại pháp thuật, không dưới trăm loại. Kiên quyết cất sách vào ngực rồi lôi cái gương mà thanh xà trộm cho hắn ra.

Vừa sờ cái gương Nam Lạc liền nghĩ tới việc phụ là đi Thái Cực Cung Côn Luân Sơn, thay Khổng Tuyên hỏi Thông Huyền Thiên Sư một câu, mặc dù mình không biết câu hỏi kia có ý gì nhưng có thể trở lại Côn Luân Sơn cũng khiến hắn có chút cao hứng. Kim Giác, Ngân Giác hẳn là vẫn còn lười biếng để bị phạt, tiểu thanh xà không biết sau khi luyện hoá viên nội đan của Hắc Thủy Đại Vương mà mình đưa cho sẽ trông như thế nào. Nghĩ tới đây Nam Lạc không khỏi nghĩ tới việc nó luôn gọi mình là sư tôn mà kỳ thực mình chưa dạy nó được gì.

Không khỏi bật cười, thật sự là một con tiểu thanh xà ngờ nghệch mà.

Tấm gương này lúc không có việc gì Nam Lạc lại lấy ra nhìn một cái, giữ lâu bên người như vậy khiến hắn có cảm giác như là giữ một khối ngọc... Hơn nữa từ khi có kính này Nam Lạc cảm thấy mỗi khi mình đả toạ tu luyện tâm càng tĩnh, tốc độ thu nạp nguyên khí cũng nhanh hơn rất nhiều. Hắn không rõ là ảo giác hay là chỗ tốt mà chiếc gương mang tới.

Phương pháp tế luyện pháp bảo theo lời Thông Huyền Thiên Sư thì có ba loại, một là dùng linh khí tự thân ôn dưỡng tẩy luyện, đây là phương pháp chậm nhất nhưng cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới nhân khí giao hoà hợp nhất, có thể thành thân ngoại hoá thân...

Một phương pháp khác là dùng pháp lực thần niệm cường chế pháp bảo, dán tinh thần lạc ấn của mình lên nó, cách này cũng có thể khu động pháp bảo ngăn địch. Nhưng lại làm tổn thương pháp bảo, nếu là Tiên Thiên Linh Bảo, dùng cách này sẽ khiến uy lực giảm xuống.

Còn có một cách khác là huyết tế, phương pháp này nhanh nhất, tế luyện thành uy lực cũng vô cùng cường đại, càng không sợ bị người cướp đoạt, nếu thật sự bị người đoạt đi, trừ phi nguyện ý chặt đứt tâm niệm liên lạc của mình và pháp bảo bằng không lúc pháp bảo bị huỷ cũng là lúc chủ nhân thân tử đạo tiêu...

Thiên địa thành hình còn chưa bao lâu, ở những nơi huyền diệu có những đồ vật thần kỳ sinh ra cũng chẳng phải là điều lạ. Những thứ đó được gọi là thiên địa linh vật, khi thiên địa linh vật bị người tìm được, tế luyện thành pháp bảo thì Tiên Thiên Linh Bảo ra đời.

Nam Lạc không biết chiếc gương trong tay mình có bị người ta tế luyện chưa nhưng hắn biết dù có cũng không phải Hắc Thủy Đại Vương bởi khi hắn có được cái gương này, thì nó không có yêu khí của Hắc Thủy... Nghe tiểu thanh xà nói Hắc Thủy mỗi ngày đều thôn phệ nguyên khí trước gương

điều ấy khiến Nam Lạc không nghĩ ra, vì sao tế luyện lâu như vậy lại không nhiễm khí tức. Cuối cùng Nam Lạc đành đoán Hắc Thủy Đại Vương không có phương pháp tế luyện, hoặc phương pháp tế luyện quá tệ.

Thiên địa dựng dựng không thể so với hậu thiên pháp bảo do người ta luyện chế bởi đó là dựa vào ý tưởng của mình mà luyện thành. Cho nên Tiên Thiên linh vật sau khi thành hình đều vô cùng kỳ lạ. Còn để thành hình hoàn mỹ như chiếc gương này đã ít lại càng thêm ít. Cho nên khi Nam Lạc lần đầu tiên có được chiếc gương căn bản không dám xác định có phải Tiên Thiên linh vật không. Nhưng sau nhiều ngày ôn dưỡng hẳn khẳng định là phải.

“Xem ra ân tình thiếu nợ tiểu thanh xà quá lớn. Sư tôn luôn nhắc tới nhân quả cơ duyên, chẳng lẽ là ám chỉ điều này” Nam Lạc chỉ ngón tay vào gương.

Mặt kính dưới ánh mặt trời vẫn là một màu u ám, không chút hình ảnh. Hoa văn mặt sau vẫn là hoa cỏ và động vật.

Ngồi trên người Kim Sí Đại Bồng, được một tầng kim quang bao phủ, căn bản là không cảm giác được gió lớn khi phi hành với tốc độ cao. Nam Lạc khoanh chân ngồi, bảo kiếm đặt trên hai đầu gối, hai tay ngửa lên trời, bàn tay phải nâng cái gương.

Nội tức trong thân thể Nam Lạc lưu chuyển cùng tấm gương thành một vòng hoàn mỹ, nguyên khí trong thiên địa thông qua lỗ chân lông tiến vào trong thân thể hẳn, lưu chuyển chậm rãi trong kinh mạch rồi chậm rãi chuyển vào đan điền. Trong đan điền linh khí xoay tròn hình thành một đám mây.

Mà nơi thiên địa nguyên khí tràn vào người hẳn nhiều nhất chính là lòng bàn tay phải. Thiên Địa nguyên khí qua tấm gương vào huyết Lao Cung trong tay phải giống như đã thành một bộ phận của Nam Lạc.

Hắn mở to mắt, giơ chiếc gương lên trước mặt, lật một lần nhìn, thần niệm chậm rãi tiến vào trong gương, một lớp hôi vụ trong nháy mắt thôn phệ thần niệm của hắn. Nam Lạc cũng không kinh ngạc chỉ nhè nhẹ thở dài, hắn đã thử qua vô số lần, nhưng kết quả chỉ là thần niệm bị thôn phệ.

Hắn nhắm mắt lần nữa, tồn thần đả tọa, không để ý tới chiếc gương nhưng hắn không chứng kiến trên bầu trời có một con chim nhỏ xẹt qua, trên mặt kính lại đột nhiên xuất hiện hình dạng của nó, vô cùng rõ ràng.

Khi Kim Sí Đại Băng lướt qua, con chim từng bị gương chiếu đột nhiên cảm đầu rớt xuống đất.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sư Tôn

Phi độn trên trời, cao quá tầm mắt người nên không việc gì phải ẩn hình cả, ngay cả những cao nhân chân chính của chẳng nhàn tới mức chặn Nam Lạc lại. Lúc này Kim Sí đại bàng đang ở rất cao, chỉ có rất ít loại chim yêu thích bay trên trời mới có thể đạt tới độ cao như vậy.

Nếu không có phi độn thuật mà chỉ từ mặt đất nhìn lên thì chỉ có thể thấy một đạo kim quang lướt qua bầu trời mà thôi. Thiên địa ngày đêm lần lượt lướt qua mặt kính màu xám của Nam Lạc

Lúc Nam Lạc mở mắt ra đã tới Côn Luân. Rời nơi này vào mùa đông, cách đây tầm một tháng, trời cao vẫn còn hoa tuyết bay bay. Dựa vào vị trí trong trí nhớ mà đi thẳng tới Thái Cực Cung.

Khói ráng lượn lờ, mây trắng vờn quanh, giống như tiên cảnh.

Chỉ là ngoài những thứ kia, lại không có vật gì.

Thái Cực Cung đâu? Tại sao lại không thấy?

Nam Lạc nhắm thẳng nơi vốn là Thái Cực Cung đi tới, hẳn thậm chí quên mình có thể độn một cái là tới nơi... Liếc nhìn bốn phía, vân vụ mịt mù không một dấu vết.

Hắn không la lớn, chỉ chạy qua lớp mây khói, tiến về phía trước...

Chẳng biết từ lúc nào mặt trời đã về tây, một con cô nhạn chậm rãi bay qua bầu trời, tiếng kêu cô độc vang vọng trong sơn cốc.

Chớp mắt Nam Lạc đã đi tới cạnh vách đá, cây hoa mai vẫn đang chớm nở nụ dưới trời chiều.

Vẫn là khối đá mà hắn đã từng ngồi suốt mấy trăm ngày đêm.

“Người còn ở đây, mai hồi mai ời, người vẫn còn. May là người còn ở lại bằng không ta còn tưởng mình đi nhầm” Nam Lạc nhẹ giọng nói.

“Sư tôn, ta cũng ở đây này” Tiểu Thanh Xà chẳng biết chui ra từ lúc nào, vẫn giống như xưa, chỉ bằng chiếc đũa. Chỉ là thân thể thanh linh, càng thêm thần vận...

Nam Lạc nhìn thấy nó không khỏi cười rộ lên nói: “Nguyên lai người cũng ở đây, đến từ lúc nào, không sớm lên tiếng”

Tiểu Thanh Xà nghiêng đầu nói: “Sư tôn, ta đi ra lâu rồi, còn nghĩ người đã thấy ta nữa...”

“Ha ha, thế à...” Nam Lạc cúi người xuống, dùng ngón tay khẽ vuốt đầu thanh xà “Ta còn chưa biết tên người là gì?”

Tiểu Thanh Xà bị ngón tay Nam Lạc chạm vào liền run lên một cái, thân hình khẽ chuyển đã né được ngón tay Nam Lạc nói: “Ta không có tên, sư tôn giúp ta đặt tên đi” Thanh âm của nó vẫn còn là hài đồng như đã không đông cứng và khó nghe nữa, so với khi trước bất phân giới tính thì lúc này hắn là một nữ hài đồng.

Nam Lạc mỉm cười, híp mắt trầm tư một chút rồi nói: “Thân thể người màu xanh, vậy gọi là Thanh Thanh nhé”

“A!” Tiểu Thanh Xà đáp lại tựa như có chút không muốn... Bất quá Nam Lạc không phát hiện ra.

Hắn nhóm dậy, quay đầu nhìn về phía sau, chỗ đó vẫn như vậy, trống rỗng.

“Sư tôn, người định đi đâu?” Tiểu Thanh Xà hỏi

Tâm Nam Lạc tựa hồ có chút bất an, trả lời: “Tới một nơi rất xa” Lại đột nhiên nói: “Người gọi ta là sư tôn đã lâu mà ta lại không dạy người được thứ gì, hôm nay ta sẽ truyền cho người một bộ pháp môn luyện khí, có thể luyện tới Nguyên Thần Đại Đạo”

Tiểu Thanh Xà tựa hồ vô cùng cao hứng vắn vẹo thân thể nói nhanh: “Vâng, vâng”

Nam Lạc nói xong câu này, quay đầu nhìn lại tựa hồ như sợ Thông Huyền Thiên Sư đột nhiên xuất hiện ngăn cản hắn truyền pháp...

“Đạo pháp của ta là do sư tổ Thông Huyền Thiên Sư truyền lại, tuy ta chỉ là đệ tử ký danh của người nhưng là người phải tôn kính với Thiên Sư. Bất quá người không cần gọi ta là sư tôn, ta chỉ báo đáp ân tình tặng kính của người mà thôi” Nam Lạc ngồi xuống, bóng đêm chậm rãi bao phủ, ánh sáng yếu ớt của trời chiều vương trên người hắn, thậm chí có một chút khí vị của Thông Huyền Thiên Sư. Mờ ảo mà vĩnh hằng.

“Pháp quyết này tên “Thái Thanh Cảm Ứng Thiên, dùng thiên nhân cảm ứng pháp, luyện tinh hoá khí...”

Thanh âm của Nam Lạc không lớn nhưng xung quanh yên tĩnh dị thường, không có lấy một tiếng trùng kêu, tựa như từ trước tới giờ gió cũng chưa từng thổi tới nơi đây. Trên bầu trời trăng đã bay lên, trăng tròn, mông lung, phủ lên một tầng sáng vàng, xuyên thấu qua mây mù chiếu xuống núi sâu, có vài phần yên dị.

Khi Nam Lạc giảng Thái Thượng Cảm Ứng Thiên xong, ngẩng đầu lên thì ánh trăng đã treo trên trời cao... Đột nhiên trong ngực hắn truyền tới

cảm giác ấm áp. Lấy chiếc gương trong lồng ngực ra, mặt gương lúc này sáng tỏ, thu lấy mặt trăng trên bầu trời.

Đáng lẽ ra cho dù là dưới ánh trăng cũng không thể thu được hình trăng sáng vào trong gương thế nhưng Nam Lạc thấy trong gương rõ ràng có một vầng trăng sáng, hơn nữa không chỉ có trăng mà cả mây đen bên cạnh cũng hiện lên rõ ràng. Phảng phất như có một bầu trời trong gương vậy.

Nam Lạc nhìn trời, rồi lại nhìn gương. Không dám động đây, chỉ sợ khi mình động thì trạng thái này của gương sẽ biến mất, trở về màu xám xịt.

Hắn cứ ngồi yên như vậy, lặng nhìn, thời gian trôi qua, chậm rãi nhắm mắt lại. Tâm cũng trở nên yên tĩnh, thiên địa cũng thế. Giờ khắc này tựa hồ Nam Lạc đã quên mọi thứ, trong tâm chỉ có một vùng trong sáng. Tựa như mặt gương vậy, sáng tỏ như nước.

Trong đan điền, vân khí chậm rãi lưu chuyển, hình thành một đại chu thiên trong kinh mạch, khi thì tới lòng bàn tay thì chậm rãi chảy vào trong gương... Thần thức Nam Lạc bám vào nội tức cũng chảy vào, vừa tới trong gương liền cảm thấy một không gian xám xịt. Không có thiên, không thấy địa, bốn phía màu xám, hỗn độn. Chỉ chốc lát sau khí tức màu xám lập tức bao trùm nội tức của Nam Lạc, thần niệm biến mất trong chớp mắt.

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc, hào quang vạn trượng.

Nam Lạc ngồi im bất động, cảnh trăng đã biến mất trên mặt kính thay vào đó là một mặt trời đỏ rực xuất hiện ở đường rìa gương. Sau đó mặt trời bay lên, di chuyển tới vị trí trung tâm tấm gương, khi mặt trời xuất hiện tại đó thì mặt trời trên gương và mặt trời trên không cũng tựa hồ đối diện nhau. Từng chút ánh sáng vàng dung nhập vào trong gương.

Ba ngày sau.

Nam Lạc chậm rãi mở mắt, mặt gương sáng trong như nước... Đột nhiên hắt giờ gương lên trời cao. Nhìn mặt gương có thêm một đoá mây trắng chỉ là mây trắng này bất động. Lại đảo tay, chiếu vào một ngọn núi lớn phía xa, chỉ thấy trong gương có một con rết cực lớn nằm ở đó, dựa vào khung cảnh quanh nó thì dường như là một cái động ẩm ướt.

Nam Lạc có chút kinh ngạc, hắt không ngờ gương này lại có thể chiếu ra huyết động của cự thú nằm trong thâm sơn. Nam Lạc hưng phấn chiếu gương đi nơi khác.

Mặt gương nhoáng một cái, hình ảnh trong gương thay đổi, lần này trong gương là một con Giao Long nằm trong hồ sâu, toàn thân Giao Long màu xanh nhạt, khí thế uy phong.

Tâm linh máy động, hắt đứng nguyên tại chỗ chiếu tất cả các đỉnh núi một lần, cơ hồ những yêu quái ẩn tại núi đều xuất hiện, có con thì thân thú tu hình, thôn vân thổ vụ. Có con thì hoá thành người, tinh toạ tồn thần...

Đột nhiên Nam Lạc xoay người lại, chiếu vào nơi đã từng là Thái Cực Cung, chỉ thấy mặt kính biến đổi. Hắt vội vàng xem xét chỉ thấy một đám vân vụ màu trắng bốc lên. Tựa hồ trong đó đang giấu vật gì.

Nam Lạc chưa từ bỏ ý định, lại chiếu lần nữa, tuy mây mù có chút biến đổi nhưng vẫn không thể thấy được gì.

Lúc này tựa như hắt hiểu ra điều gì đó, chỉ thấy hắt đi thẳng về phía trước, khẽ hất vạt áo lên, quỳ gối, cúi đầu.

“Sư tôn, đệ tử biết ngài không muốn gặp ta cho nên cũng không dám ở đây quấy rầy. Nhưng Khổng Tuyên Thái Tử có đại ân với đệ tử, trước khi đệ tử tới đây hắt muốn đệ tử hỏi sư tôn một câu”

“Phượng Hoàng có thể bắt tử không?...”

Nam Lạc lớn tiếng hô với nơi sương trắng lượn lờ này, hô ba lần, sau đó lập tức quỳ gối cúi đầu thật sâu...

Ngữ khí ngưng trọng của Khổng Tuyên lúc Nam Lạc rời đi khiến hẳn hiểu đáp án này đối với y rất quan trọng. Thậm chí trong lòng hẳn còn cảm giác được, những lời này mới là trọng điểm chứ không phải là Thiên Trì Long Cung.

Côn Luân trùng điệp, kéo dài vạn dặm.

Núi xanh liên tiếp, khói ráng lượn lờ, sương trắng mênh mông.

Khi mặt trời từ phía tây hạ xuống rồi lại bay lên lần nữa thì trong sơn cốc lại truyền tới thanh âm: “Sư tôn, Phượng Hoàng có thể bắt tử không?...” Dư âm vang vọng, sóng âm quấn quanh mây núi.

Gió bắt đầu thổi, không biết từ khi nào, một cơn gió núi thổi tới như quay về từ Cửu Thiên mang theo một chút hàn khí. Mưa phùn từng hạt bay trong gió, đáp xuống núi cao, làm người áo xanh đang quỳ lạy kia ướt nhẹp

Bóng tối chập rây bao phủ, cả thanh sơn, cả mưa phùn và cả người trong núi... Bỗng dừng trong bóng tối lại có chút ánh sáng trắng, bay múa trong bầu trời đêm

Thiên địa tĩnh mịch, vạn vật tiêu điều.

Từ khi Nam Lạc ngồi xuống nhắm mắt trên tảng đá nó liền núp trong khe. Cho tới ba ngày sau nó thấy Nam Lạc đột nhiên mừng rỡ đứng lên, cầm gương chiếu loạn, chiếu xong rồi nhìn, nụ cười tươi rói. Nhưng chẳng bao lâu nó lại thấy sư tôn của mình quỳ rạp trên đất, sau đó nói mấy câu rồi không đứng dậy nữa.

Nàng biết trước kia chỗ này có một cung điện, nghe nói là của sư tôn của sư tôn nhưng vì sao lại không thấy? Hay vì sư tôn của sư tôn không muốn

gặp sư tôn? Nó chỉ suy nghĩ trong chốc lát không thấy được đáp án liền quăng ra sau đầu.

Núp trong khe đá Tiểu Thanh Xà nhắm mắt gật gù, tuy nó không cần ngủ đông nhưng khi mùa đông tới nó luôn mệt rũ rời.

Khi nó mở mắt ra lần nữa, trên bầu trời hôi hôi vụn vụn. Tuyết đang lặng lẽ rơi.

Thì ra là tuyết rơi. Nó vội nhìn về phía Nam Lạc, chỉ thấy trên người hăn đã có một tầng băng tuyết, tóc đen tán loạn trên mặt đất, bị tuyết che lấp.

“Sư tôn... Phượng Hoàng có thể bắt tử không?” Khi tiểu thanh xà muốn đi qua thì Nam Lạc dưới tuyết lại hô lần nữa.

Tiểu Thanh Xà mừng rỡ vội trườn thân thể nhỏ màu xanh thật nhanh tới, nó muốn bảo sư tôn đừng hỏi nữa, cũng đừng quỳ nữa, nhưng nó còn chưa đi tới nơi thì Nam Lạc đã động, bái ba bái, đứng dậy, vung tay lên, một con kim sắc đại đao xuất hiện, sau đó kim quang loé lên, kim sắc đại đao cùng Nam Lạc bay vút vào không trung đầy tuyết.

“Sư tôn... sư tôn...” Tiểu Thanh Xà gọi lớn vài tiếng với bầu trời đầy tuyết, cố trườn tới bên cạnh cây hoa mai trên vách đá, chỉ thấy nàng tựa hồ như thì thào, thầm nói: “Sư tôn lại đi rồi, lần này chỉ e sẽ không quay về nữa”

Cây mai này chẳng biết từ lúc nào đã nở ra một bông hoa trắng, so với tuyết còn trắng hơn, bông tuyết rơi liên miên không ngớt nhưng lại không có một bông nào rơi trên cánh hoa.

Tiểu Thanh Xà đang định tiến vào trong khe đá thì đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói xuống dưới vách đá dựng đứng: “Các người, những người này, hôm đó lắng nghe Thái Thanh Cảm Ứng Thiên của sư tôn ta rồi, từ giờ

trở đi, các người cũng phải giống như ta gọi người là sư tôn, còn ta giờ là đại sư tử của các người”

Nó nói tiếng này xong, trong rừng núi bỗng nhiên vang lên những tiếng xào xạc, tựa như có rất nhiều động vật đang đi lại trong đó, một hồi sau mới an tĩnh lại.

Tiểu Thanh Xà vô cùng tức giận hừ một tiếng, nhìn xung quanh một lần, tựa hồ không tìm được vật để mình phát tiết nên đành chậm rãi trườn vào khe đá dưới cây hoa mai.

Một cơn gió núi thổi tới, cành hoa mai lặng lẽ rung.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tân Sinh

Kim Sí Đại Bằng Điều là một trong những sinh linh có khả năng phi độ nhanh nhất trên thế gian này, chẳng những bản thân là thiên địa dị chủng, còn có hai chiếc Kim Vũ có Tiên Thiên Phong Độ.

Khổng Tuyên cho hẳn thời gian hai mươi ngày, hiện giờ đã là mười tám, người còn ở trên Côn Luân Sơn. Từ Thiên Trì Long Cung trở về hẳn cũng có chút kinh ngạc, ngoại trừ trước cửa Cung Thái Cực làm chậm trễ thời gian thì lại cực kỳ thuận lợi

Dựa vào vị trí của Thiên Trì Long Cung mà Khổng Tuyên cho, hẳn dễ dàng tìm được nơi đó, không bao lâu sau thì có người tiếp dẫn hẳn vào, chỉ là không thể đi vào trong Long Cung mà có đồng tử cầm kim thiệp trong tay hẳn đưa vào, sau đó đồng tử rất nhanh đã trở lại, cũng cầm một cái thiệp có lạc ấn Ngũ Trảo Kim Long đưa cho Nam Lạc, cũng nói rằng Ngao Uyên Thái Tử đã đáp ứng đi tới pháp hội...

Tốn một ngày để bay về trên Côn Luân Sơn, từ trên nhìn xuống Côn Luân Sơn Mạch trập trùng tựa sóng biển. Mây mù bao phủ cả dãy Côn Luân khiến nó thêm phần thần bí, mờ ảo.

Trước khi Nam Lạc tới Long Cung đã nghĩ đây là một chuyện vô cùng phức tạp, nếu không vì sao lại cố ý an bài một vị Thái Tử làm. Thế nhưng khi Nam Lạc nói muốn đi thì Khổng Tuyên chỉ suy tư một lát rồi đáp ứng...

Tựa hồ không hề lo xem Nam Lạc sẽ làm việc này như thế nào, hơn nữa Khổng Tuyên cũng chỉ nói qua một chút về hành trình, đối với thành bại của chuyến đi cũng không quan tâm, khác hẳn với lúc trước y muốn Thiên

Thủ Thái Tử đi chuyến này. Thế nhưng khi muốn Nam Lạc thay mình hỏi Thông Huyền Thiên Sư thì lại vô cùng ngưng trọng, đáng tiếc Nam Lạc quỳ ba ngày cũng không thể thấy mặt ông.

Nam Lạc nhìn ngọn núi lần nữa, Kim Sí Đại Bằng với tốc độ nhanh chóng của mình không bao lâu đã cách Côn Luân Sơn thật xa. Cho tới khi Côn Luân Sơn biến thành một chấm đen nhỏ biến mất trong tầm mắt thì hẳn mới quay đầu lại.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, trong lòng thầm tụng Hoàng Đỉnh.

Nam Lạc đã toạ luyện khí đủ mười ngày. Khi Phượng Hoàng Sơn xuất hiện phía xa, Nam Lạc lại xuất hiện cảm giác không ổn, cái cảm giác này chính là cảm giác hồ thẹn khi mình ra đi mà không hoàn thành việc được Khổng Tuyên giao phó.

Từ xa đã thấy Khổng Tuyên đứng trước Bất Tử Cung Khổng Tước Điện, pháp bào ngũ sắc chói mắt. Trước kia Nam Lạc cảm thấy pháp bào không thích hợp y nhưng bây giờ lại cảm thấy không ai ngoài y ra có thể mặc được pháp bào này.

Y đứng trước đại điện, hai tay chắp sau lưng, tựa hồ đang nghênh đón Nam Lạc trở về. Nụ cười trên mặt y vẫn ôn hoà nhưng chẳng hiểu vì sao Nam Lạc cảm thấy tâm sự của y đang bị đè nặng... Trước đây nụ cười của hẳn ôn hoà, tản ra một loại ngạo khí tận cốt tuỷ, bất nhiễm hồng trần.

Trong lòng Nam Lạc mới nghĩ tới đây thì người đã xuống khỏi Kim Sí Đại Bằng. Đang lúc Nam Lạc chuẩn bị mở lời xin lỗi thì Khổng Tuyên lại mở miệng nói trước, chỉ nghe y vừa cười vừa nói: “Việc này còn dài hơn ta đoán nhưng nhìn bộ dạng của người có vẻ như không gặp nguy hiểm gì. Thông Huyền Thiên Sư đáp ra sao”

Nam Lạc không nghĩ tới Khổng Tuyên vội hỏi luôn việc này, trong lòng không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng của Khổng Tuyên, khẽ cúi đầu nói:

“Nam Lạc không gặp được Thông Huyền Thiên Sư...”

“Chuyện gì xảy ra?” Khổng Tuyên nhíu mày hỏi

Lúc trước Nam Lạc đoán câu hỏi này vô cùng quan trọng với Khổng Tuyên, bây giờ cũng không hỏi thiếp mời có tới Thiên Trì Long Cung không, đối phương đáp thế nào, mà hỏi xem Thông Huyền Thiên Sư trả lời ra sao càng khiến Nam Lạc có cảm giác mình không hoàn thành việc mà y giao phó.

“Ha ha, đừng lo, nói chuyện của người cho ta hay, có khi không phải sự tôn của người không trả lời” Khổng Tuyên nhìn thấy bộ dạng của Nam Lạc thì cười cười, an ủi nói...

Vì vậy Nam Lạc liền kể toàn bộ đầu đuôi câu chuyện của Côn Luân Sơn cho Khổng Tuyên nghe.

Phượng Hoàng Sơn cực cao, rất ít khi có mây che khuất nơi này thế nhưng không biết từ lúc nào trên Bất Tử Cung đã có thêm một đám mây đen. Nam Lạc ngẩng đầu nhìn, nhíu mày, không lâu sau lại nhìn Khổng Tuyên, chỉ thấy y cũng cau mày suy nghĩ, tựa như nhìn ra được huyền diệu trong lời của Nam Lạc.

Thật lâu sau, Khổng Tuyên dường như phục hồi tinh thần lại, cười với Nam Lạc nói: “Người làm tốt lắm, ta đã có đáp án”

Nam Lạc nghi hoặc, có chỗ không hiểu. Khổng Tuyên cười nói: “Sự tôn không gặp người nhưng đã trả lời câu hỏi đó rồi...” Nam Lạc muốn hỏi rốt cuộc là có ý tứ gì, mới chần chừ một chút thì Khổng Tuyên liền nói thêm: “Ta nhớ lúc người bị Thương Mãng Nhai Ứng Tam bắt đi đã được hơn mười năm rồi nhỉ” Nam Lạc nhìn Khổng Tuyên, không biết vì sao y lại nói chuyện này nhưng hẳn vẫn cứ gật đầu.

“Có muốn về không?” Khổng Tuyên đột nhiên hỏi

Nam Lạc nhìn y, cười không đáp.

“Ta nhớ lúc mang người từ Côn Luân Sơn trở lại, người có hỏi ta có biết một nơi là Dương Bình Sơn không, ta nghĩ đây hẳn là nơi mà bộ tộc người sinh sống” Khổng Tuyên cười nói

Nam Lạc không nghĩ tới Khổng Tuyên vẫn nhớ rõ điều này, trong lòng không khỏi xấu hổ, lúc ấy đang trên đường về Phượng Hoàng Sơn, mình đột nhiên muốn trở về bộ tộc nên bật ra câu hỏi, điều này cũng gián tiếp nói rằng khi đó không muốn về Bất Tử cung. Tuy trở về bộ tộc lúc đó chỉ là ý niệm thoáng qua nhưng kỳ thực đó là thứ mà hắn luôn giấu thật sâu trong lòng.

“Nếu muốn trở về vậy thì về đi” Khổng Tuyên chấp tay sau lưng, không hề nhìn Nam Lạc tựa hồ đang chăm chú nhìn đám mây tuy không dày nhưng luôn bao phủ Bất Tử Cung. Lại tựa như không nhìn bất cứ thứ gì cả, ánh mắt trống rỗng, tĩnh lặng.

Nam Lạc ngạc nhiên, hắn cảm giác rằng Khổng Tuyên không đùa, cũng không phải có tâm tư gì khác, mà thật sự muốn thả hắn đi... Chỉ là tại sao lại thế, tại sao lại đột nhiên như vậy?

Khổng Tuyên tiếp tục nói: “Người đi luôn đi. Mau mau chóng chóng trở về, về rồi thì trong vòng trăm năm cũng đừng rời đi nữa”

Nam Lạc có một loại dự cảm bất tường, tựa như đám mây đen bao phủ trên Bất Tử Cung vậy. Hắn rất muốn hỏi một chút tại sao, có phải có chuyện gì sắp xảy ra hay không. Triều Phượng Pháp Hội không phải sắp mở sao? Phượng Hoàng Cung Chủ lợi hại như thế, chẳng lẽ còn có phiền toái gì ư? Hắn muốn mở miệng nói không đi, muốn lưu lại nhưng cuối cùng cũng không nói được câu gì.

Nam Lạc chậm rãi lùi lại vài bước, có chút mất mát quý xuống, Khổng Tuyên đứng đó lẳng lặng nhìn hắn, không nói câu nào. Nam Lạc cầm kiếm

bên hông, Phong Linh Kim Vũ và Phượng Hoàng Phù trên tay, đi tới Khống Tước Điện, chuẩn bị đặt những vật này vào trong điện rồi rời đi.

“Nam Lạc, những thứ kia người cũng mang cả xuống núi đi?” Khống Tuyên nhìn Nam Lạc chuẩn bị tiến vào trong điện rồi đột nhiên nói.

Nam Lạc nhìn Khống Tuyên lần nữa, vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc trong mắt bị Khống Tuyên nhìn thấy, y hít một hơi thật sâu sau đó thở dài ra, tựa hồ muốn ném mọi buồn bực đi cùng hơi thở đó.

Cả người đột nhiên giống như kiếm sắc rời bao, như ngũ thải thần quang rực rỡ trên bầu trời.

“Khống Tuyên ta từ khi dung hợp Tiên Thiên Ngũ Hành đại đạo, trong thiên hạ đã không có bao nhiêu người có thể làm đối thủ rồi, cho dù là sư tôn người đi chẳng nữa, thắng bại cũng là năm năm. Người đi đi, thiên địa này sắp sửa đại biến, sau khi trở về, không nên nóng vội, cũng đừng kết nhân quả với người ta, tốt nhất là tìm một chỗ bế quan trăm năm, khi đó thiên hạ đã trở nên thanh bình”

“Còn một việc nữa là người không nợ ân tình của ta, từ hôm nay trở đi người không cần phải quỳ lạy trước bất kỳ ai.” Khống Tuyên mỉm cười nhìn Nam Lạc.

Nam Lạc cũng nhìn Khống Tuyên, ánh mắt thanh minh, không còn các loại tâm tình phức tạp khi nãy, bình tĩnh như gương, bất nhiễm hồng trần.

“Đa tạ Thái Tử, Thái Tử bảo trọng, Nam Lạc cáo từ” Nói xong ôm quyền chậm rãi lui về sau ba bước, xoay người điếm một cái, Kim Sí Đại Bàng Điều lập tức xuất hiện, Nam Lạc bước một bước, người chợt biến mất rồi xuất hiện trên lưng Đại Bàng, chỉ thấy hấn bị kim quang bao phủ, thân thể từ phía xa khom người vái Khống Tuyên.

Khi Nam Lạc cười Kim Sí Đại Bằng biến mất trên bầu trời thì Chi Lan Tiên Tử đã đi tới nơi này, ánh mắt sáng ngời nhu hoà lúc này bị nhiễm lên một tầng lo lắng. Nàng bước tới cạnh Khổng Tuyên, còn chưa mở miệng nói thì Khổng Tuyên đã nhìn trời cao, lảng lệ nói: “Pháp hội cử hành đúng hạn, ta muốn làm cho người trong thiên hạ biết Phượng Hoàng Sơn không chỉ có Bất Tử Phượng Hoàng mà còn có ta Ngũ Thủ Thần Quang Khổng Tuyên”

Hết quyển 1, từ lúc này hành trình đầy đau đớn của Nam Lạc mới chính thức bắt đầu.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Dương Bình Thị Tộc Dưới Dương Bình Sơn

Phong Tuyết liên miên, Thanh Sơn trùng điệp, Thiên Địa biến thiên.

Năm năm sau

Dương Bình Sơn không có uy thế chống thiên của Bất Chu Sơn, cũng không hùng vĩ nguy nga như Côn Luân Sơn, thậm chí so với Phượng Hoàng Sơn cũng kém xa vạn dặm. Nhưng trong mắt Dương Bình thị tộc thì đó là ngọn núi cao lớn nhất trên đời. Bằng không làm sao có truyền thuyết Dương Bình Sơn có thể thông tới tận Thái Dương đây.

Nam Lạc lớn lên ở Dương Bình Thị đương nhiên cũng cho rằng trên đời này ngọn núi cao nhất là Dương Bình Sơn, cho dù không cao nhất, lớn nhất cũng phải là một trong số đó. Hắn đứng dưới Dương Bình Sơn nhìn lên. Cây đại thụ chống trời mọc bên sườn núi bị sương trắng vờn quanh tựa hồ khiến Nam Lạc quên đi hết thảy. Quên rằng lúc này đã là người từng rời đi gần hai mươi năm...

Tự nhiên bị Ứng Tam bắt, bị nhốt trong lồng. Lên Phượng Hoàng Sơn, nhập bất Tử Cung, làm đồng tử, tiếp cận cái chết. Khổ Toạ sáu năm ở Côn Luân Thái Cực Cung chỉ mong nhập môn học đạo. Khổng Tuyên trước Khổng Tước Điện bảo Nam Lạc rời đi khiến cho hắn có cảm giác không chân thật, giống như đang nằm mơ, làm tâm tính vốn bình thản như nước của hắn cũng phải tan tác rối bời.

Nhưng khi hắn đầy kích động cười Kim Sí Đại Bằng rời đi thì lại bị Kim Sí Đại Bằng chính gốc chặn lại. Phong Linh Kim Vũ dù sao cũng là nhờ từ người gã xuống, Nam Lạc vừa rời Phượng Hoàng Sơn là đã bị gã cảm ứng

được, lần trước Nam Lạc từng đi tới Thiên Trì Long Cung, trên đường đi sóng êm gió lặng.

Nhưng lần này khi vừa mới ra khỏi Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung không được bao lâu, Kim Bằng liền xuất hiện tựa hồ như đang đợi hần... Như một vùng mây vàng che khuất bầu trời, cặp cự trảo kia kim quang xán lạn. Phảng phất như nếu hạ xuống thì có thể nắm lên cả một ngọn núi.

Đây mới thực sự là uy thế của Kim Sí Đại Bằng, được xưng là sinh linh phi độ nhanh nhất trong thiên địa. Khi gã xuất hiện thì ngay cả thiên thị nhãn của Nam Lạc cũng chỉ thấy được một đám mây vàng bay trong gió, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ thì Kim Vân đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

Nam Lạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiên không như bị che mất, hần vội vã độn ra ngoài, không dám liếc mắt nhìn lên. Hiếm hiếm trốn thoát, trong nháy mắt đó hần tựa hồ như nghe thấy cả tiếng gió của kim sắc cự trảo xẹt qua. Dùng Thổ Hành khí tức trong thiên địa, chìm vào trong đất. Kim Sí Đại Bằng Nam Lạc cười trong nháy mắt hoá thành một cây lông vũ màu vàng rơi vào trong tay Kim Bằng...

Gã dùng một trảo không giết được Nam Lạc, chỉ lạnh lùng nhìn vào nơi mà Nam Lạc độn thân rồi một lần nữa hoá thành Kim Sí Đại Bằng, nháy mắt đã biến mất trong cửu tiêu.

Năm năm, rốt cục Nam Lạc đã tìm thấy Dương Bình Sơn nho nhỏ trong đất trời bao la này. Năm năm này Nam Lạc luôn tiến về phía trước, qua nhiều ngọn núi gặp vô số người, cũng dính vào vô số nguy hiểm. Nhưng khi xác định rằng mình đã tới dưới Dương Bình Sơn thì hết thấy đều như nước chảy, chỉ có tâm bị tuế nguyệt mài dũa càng lúc càng yên tĩnh, bình thản.

Dương Bình Sơn trong mắt Nam Lạc bây giờ hiển nhiên không phải cao gò cho cam nhưng trong mắt người của thị tộc Dương Bình thì đó là ngọn

núi cao nhất vùng... Nam Lạc đứng từ xa nhìn vào hàng rào được xây dựa vào chân núi.

Cửa trại rất cao lớn, rất rắn chắc. Nhìn xuyên qua cự mộc để xây trại có thể nhìn thấy không ít người đi đi lại lại. Tiểu hài tử nháy múa chơi đùa, hoặc giúp người lớn làm những việc vừa sức mình. Các lão nhân bình thản ngồi dưới ánh mắt trời ấm áp.

Dương Bình Thị dưới Dương Bình Sơn

Pháp bào trên người Nam Lạc có được khi đi qua một nơi tên là Ngũ Trang Quan, cùng đàm đạo với người trong quan, sau đó một người trong đó tặng pháp bào cho hắn, nghe người nọ bảo pháp bào này có cái tên là Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào, tác dụng rất nhiều, có thể tránh lửa nước, không dính tục pháp.

Một thanh kiếm dài ba thước vỏ xanh giắt bên hông, hợp với pháp bào màu xanh của hắn càng thêm hợp mắt... Mái tóc đen kịt được một sợi dây leo vàng buộc sau ót, trên dây leo vẫn còn vài chiếc lá vàng ẩn dưới tóc đen.

Lặng lặng đi tới trại, sắc mặt hắn tuy bình tĩnh nhưng dù ai cũng có thể thấy khoé môi nhấc lên nụ cười rất nhạt. Bóng lưng xanh chậm rãi tiến vào trong sơn trại.

Đưa mắt nhìn, không có người nào quen. Thi thoảng có tiểu hài tử đuổi nhau không để ý va chạm vào người Nam Lạc cũng lập tức bị né sang một bên, rồi quay đầu tò mò nhìn cái người lạ lẫm này, thường thì rất hiếm khi có người lạ, trong vòng mười dặm chỉ có Dương Bình Thị Tộc. Nam Lạc ăn mặc hoàn toàn khác với mọi người, cả đám người nhìn kiếm trong tay hắn, tuy trong mắt không có địch ý nhưng lại cực kỳ cảnh giác...

Bấy giờ là buổi sáng, nam nhân đều đi săn hoặc làm việc tay chân, còn lại chỉ là nữ nhân, lão nhân và tiểu hài tử. Cho nên họ nhìn thấy Nam Lạc

nhưng không có ai dám đi tới hỏi thăm.

Nam Lạc nhớ trước khi mình bị bắt tế tư từng có quy định, bất luận có việc gì cũng phải lưu một người làm thủ vệ bộ lạc, người này cứ một tháng lại đổi một lần. Hãn muốn mở miệng nói chuyện, nói cho mọi người là hãn chính là truyền nhân của tế tư bị bắt đi hai mươi năm trước, nhưng nhìn những gương mặt lạ lẫm kia lời chẳng thể thoát khỏi miệng. Gật đầu lễ phép với mọi người, nở nụ cười đi tới ngôi nhà trong ký ức của mình.

Khi hãn khuất bóng sau một hàng rào, một lão nhân đang ngồi phơi nắng dưới mái hiên, nhìn theo hướng mà Nam Lạc rời đi, đột nhiên kích động nói: “Hãn là Nam Lạc oa nhi, hãn trở về, hãn còn sống trở về...”

Hàng rào đều được xây bằng gỗ, tuy không dùng được lâu nhưng thuận lợi ở chỗ có thể tìm thấy dễ dàng trên núi, rất nhanh và tiện... So với lúc trước những phòng ốc này cũng lớn hơn rất nhiều, cũng nhiều hơn rất nhiều. Con đường trong ký ức đã thay đổi, Nam Lạc rẽ rẽ vài lần liền đi tới một góc của thị tộc. Đó là chỗ ở năm đó của cha mẹ hãn, cũng là chỗ ở của hãn và muội muội trước khi bị bắt đi.

Nơi này thực sự không phải xa như thế nhưng nhiều năm qua đi, thị tộc không ngừng có thêm phòng ốc, nhân khẩu cũng nhiều hơn, dần dà bắt đầu mở rộng ra bên ngoài...

Nhà gỗ xiêu vẹo giống như một đống gỗ khô mục, giống như một ông lão sắp tử vong, cho dù là dưới ánh mặt trời cũng có vẻ già nua nặng nề. Ngoài phòng cỏ dại mọi thành bụi, lán giềng khi xưa đều đã dọn đi chỉ còn căn nhà gỗ xiêu vẹo này cô tịch ở lại, phảng phất như đã bị thiên địa lãng quên.

Nam Lạc đứng trước nhà, một người một phòng dưới ánh mặt trời, bóng trên mặt đất dần dung hợp với nhau.

Muội muội đâu, hăn nàng đã lập gia đình đi! Hăn không lo muội muội chết đói, trừ phi thị tộc chuyển đi hoặc có việc ngoài ý muốn. Nếu không nàng sẽ không bị đói, năm đó hai người bọn Nam Lạc còn nhỏ cũng do thị tộc cung cấp thức ăn...

Đột nhiên trong tai Nam Lạc truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy một tiểu cô nương đang đứng cách mười thước nhìn mình. Khoảng mười tuổi, tóc có vẻ hơi khô vàng, rối tung. Người nàng mặc một bộ bạch y do chính thị tộc chế tác, nhìn hơi rộng.

Nam Lạc nhìn nàng mỉm cười. Tiểu cô nương kia đứng trong bóng tối nhìn thẳng về phía trước. Khi Nam Lạc nhìn sang nàng cũng không kinh hãi né tránh. Nhờ thiên thị nhãn của mình, Nam Lạc có thể thấy ánh mắt của tiểu cô nương vô cùng khiết tĩnh.

Nam Lạc vẫy vẫy tay, tiểu cô nương lại đi tới thật, tựa như không hề sợ hãi người xa lạ này.

Nàng đi đến trước mặt Nam Lạc giữa đầu, trừng đôi mắt lớn, tinh khiết và sáng ngời...

Nam Lạc mỉm cười cong eo nói: “Tiểu cô nương biết người ở chỗ này bây giờ ở đây không?”

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt đen kịt nhìn Nam Lạc tựa như muốn xem thấu hăn. Nam Lạc mỉm cười hỏi lại một lần.

“Ta biết ông là ai” Thanh âm thanh thúy như tiếng chuông. Tiểu cô nương không trả lời Nam Lạc mà đột nhiên lại nói như vậy khiến hăn có chút kinh ngạc.

Không khỏi bật cười hỏi: “À, vậy ta là ai nào?”

“Ông là cữu cữu của ta” Tiểu cô nương nói. Cặp mắt ngập nước phảng phất như có thể nói kia dừng lại trên Nam Lạc.

Nghe được lời nói của tiểu cô nương. Nam Lạc kinh ngạc nhìn cẩn thận khuôn mặt của nàng, lông mày đậm đậm, gò má hơi gầy, mái tóc có chút khô vàng, xác thực là có nét giống với bộ dạng của muội muội mình khi bé.

“Ha ha vậy em nói đi vì sao ta lại là cữu cữu của em? Em chưa từng thấy ta mà” Nam Lạc không khỏi vuốt ve đầu tiểu vô nương. Sợi tóc trong tay Nam Lạc lại khiến hắn có cảm giác như đang vuốt cỏ khô. Tay hắn từ mái tóc của nàng hạ xuống vai, Nam Lạc nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ “gầy quá”. Khó trách y phục lại có cảm giác rộng rãi thì ra là vì quá gầy.

Tiểu cô nương không có ý tránh tay của Nam Lạc, chỉ mở đôi mắt thật to nhìn hắn rồi nói: “Ông nói thử xem ta có nói đúng không, rồi ta sẽ nói cho ông biết”

Nam Lạc không khỏi bật cười nói: “Em không nói, ta làm sao biết được em có nhận lầm người không. Ta cũng không biết ta có phải cữu cữu của em không?”

Tiểu cô nương nghe lời hắn nói thì đưa bàn tay bé nhỏ gãi gãi đầu rồi nghiêng người nghĩ một lát rồi nói: “Từ lúc ông tiến vào ta đã nhìn thấy rồi, đi đi lại lại trông có vẻ rất quen với thị tộc của chúng ta. Nơi này là chỗ ở của mẹ ta khi trước, ngoại trừ mẹ ta hay dẫn ta tới nơi này thì không còn ai khác. Mà sau khi ông tới đây, phản ứng rất kỳ quái, ta nghĩ ông nhất định là cữu cữu Nam Lạc của ta, đúng không?”

Nam Lạc nhìn tiểu cô nương phân tích rõ ràng, trong lòng không khỏi có chút khó tin, điều này là do một tiểu cô nương mới có mười tuổi nói.

“Ta nói đúng không?” Tiểu cô nương tựa hồ có chút vội vàng hỏi, Nam Lạc nhìn ánh mắt rất muốn biết đáp án của nàng cùng với bộ dạng khẩn

trương và đáng yêu kia, không kiềm được đưa tay nhéo gương mặt không có chút thị nào cười nói: “Em nói rất đúng”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lạc Thủy

“A, đúng là cữu cữu của ta rồi...” Tiểu cô nương sau khi nghe lời của Nam Lạc đột nhiên lớn tiếng nói, vừa rồi an tĩnh như vậy thế nhưng chỉ trong nháy mắt lại trở nên linh hoạt như thế.

Nam Lạc mới vừa cảm thán nàng không giống người thường, vừa tiếp nhận được sự tỉnh táo, thông minh của nàng thì lúc này nàng lại biến thành hoạt bát lanh lẹ.

“Cữu cữu, vì sao người còn sống vậy”

Nam Lạc: ...

“Cữu cữu, chẳng lẽ người đã biến thành quỷ rồi ư?”

Nam Lạc: ...

“Cữu cữu, vì sao người còn trẻ như thế?”

Nam Lạc: “Cữu cữu ta trường sinh bất lão...”

“Thật ư”

Nam Lạc: “Ừ, đúng vậy, bằng không thì sao lại trẻ như thế được”

“Hi hi, cữu cữu thật biết gạt người”

Nam Lạc: ...

Lúc này chính là tháng ba, dương quang ấm áp bao phủ vạn vật. Xa xa vài bông hoa không biết tên vươn mình dưới ánh sáng mặt trời. Mùi thơm ngát bị gió thổi đến chóp mũi mọi người, chảy vào trong lòng của họ...

“Con tên là gì?” Nam Lạc ngồi trên một nhánh cây khô, tiểu cô nương được hắt ôm vào trong ngực, ngồi trên một chân

“Người đoán xem” Tiểu cô nương nói xong chuyển hướng không nhìn vào Nam Lạc nữa, cái cằm ngếch lên cao.

Nam Lạc mỉm cười, tỏ vẻ trầm tư chậm rãi nói: “Con nhẹ như vậy, gầy như vậy, mẹ con khẳng định đặt tên cho con là “hầu tử””

Tiểu cô nương tức giận nhìn Nam Lạc rồi lại quay đầu đi nơi khác nói: “Không phải”

“Tiểu diệp...”

Tiểu cô nương: ...

“Tiểu Hoa?”

Tiểu cô nương: ...

Những người mà Nam Lạc đã thấy khi mới tiến vào cửa trại lúc này đã tụ họp lại bên người một lão đầu.

.....

.....

“Mộc lão gia tử, ông nói là hai mươi năm trước hắt bị bắt đi, lúc này hắt phải lớn bằng ba thằng Tiểu Thạch Đầu rồi chứ, chỉ là ông nhìn bộ dạng hiện tại của hắt kìa, làm sao có thể là người sống hai mươi mấy năm đây...”
Một nữ nhân khoảng trên ba mươi tuổi nói

Những người ngồi quanh cũng đồng tình.

“Không nhầm được, không thể nhầm được, năm đó hẳn từng được coi là người thừa kế tể tư, đứng ở trên tể đàn, ta nhớ rất rõ. Không nhầm được” Mộc lão gia tử bị người vây quanh, dựa vào trên ghế, chậm rãi nói

“Nghe Mộc lão nói như vậy, ta cũng nhớ ra một ít, khi đó ta chỉ mới bảy tám tuổi, không rõ lắm” Một phụ nhân trẻ tuổi trầm tư nói.

“Này mau tranh thủ đi tìm Hồng Quả đi, có phải ca ca của nàng đã trở lại không, hẳn là nàng phải rõ nhất chứ”

“Đã cho người đi gọi”

“À, nha đầu Lạc Thuỷ kia đi đâu rồi”

“Ta mới thấy nàng đi theo người kia rồi” Một tiểu cô nương chỉ về phía Nam Lạc rồi đi lớn tiếng nói.

“A chúng ta phải nhanh đi kêu nó trở về, vạn nhất người đó không phải là hẳn thì sẽ nguy hiểm lắm”

Mộc lão ngồi trên ghế nghe xong thì can lại nói: “Không cần, không cần, hẳn chắc chắn là Nam Lạc oa nhi, Lạc Thuỷ phải gọi hẳn là cứu cứu... Nếu như năm đó không phải hẳn bị con chim ưng khổng lồ bắt đi thì hiện giờ hẳn chính là tể tư của chúng ta, Dương Bình Thị Tộc cũng không rơi vào cảnh hơn mười năm đều không có tể tư chính thức.

“Ngũ tể tư, phong tể tư, viêm tể tư không phải rất tốt sao? Vì sao Mộc lão nói Dương Bình thị tộc ta không có tể tư chính thức đây?” Một người nghi ngờ hỏi.

“Bọn họ... Bọn họ có thể coi là tể tư được à, có cái thị tộc nào có nhiều tể tư như vậy sao, chẳng qua năm đó là do không có người nên mới được

tuyển, huống chi họ cũng không có truyền thừa chân chính của tế sư...”
Mộc lão có chút khinh thường nói

“Nói như vậy, hai mươi năm trước lúc hãn bị bắt đi cũng còn rất trẻ cũng không thể nào có được truyền thừa của tế sư” Có người hỏi.

“Các người không biết thôi, năm đó tế sư trưởng lão từng nói với ta Nam Lạc oa nhi này tuy không nói gì nhưng trong lòng còn tinh tường hơn bất cứ ai, học cái liền hiểu, thông minh lắm” Mộc lão tựa trên ghế, phơ nãng, tựa hồ đối với việc của Nam Lạc và tế sư năm đó rất là đặc ý.

Đột nhiên có một nam tử chạy tới lớn tiếng nói: “Tất cả tiểu hài dưới mười hai tuổi đều phải tập hợp ở tế đàn... Nguyên tiên sư muốn tuyển đồ đệ”

Mọi người vừa nghe thấy lập tức tản đi, cả đám lôi lôi kéo kéo hài tử của mình đi tới tế đàn của bộ tộc. Mà ngay cả Mộc Lão vừa cao hứng nói chuyện xưa của tế sư cũng vội vã đi theo. Trong lòng lão thì Nam Lạc trở về tối đa cũng chỉ là tế sư không cách nào sánh với việc tiên sư thu đồ đệ.

Nguyên tiên sư nửa năm trước tới đây, y đi dạo một vòng sau đó tìm tộc trưởng của tộc, nói rằng nơi này phong vân hội tụ, tàng phong tụ thủy, dưới đất có linh mạch sinh sôi, nói muốn xây dựng một đạo quan trên ngọn núi cách tộc ba dặm, mở đàn tràng... Cũng tiện tay thi thố vài pháp. Tộc trưởng lập tức vội vàng đáp ứng.

Tộc trưởng Dương Bình thị nào dám không đáp ứng, một người có pháp thuật thần thông xây đạo quan gần tộc mình, đó là chuyện chỉ có thể ngộ không thể cầu. Lập tức triệu tập người trong tộc, hao tổn gần bốn năm tháng mới xây xong. Mở đạo trường đương nhiên muốn thu đồ đệ, Dương Bình thị tộc ai cũng ngóng trông một ngày như vậy...

Mỗi thị tộc có một tế tư mà từ khi tế tư tiền nhiệm của Dương Bình thị tộc mất đi thì không có một tế tư chính thức nào. Tuy bây giờ nhìn thì có ba người nhưng truyền thừa của thế hệ trước đã đứt đoạn. Chỉ là bọn họ đều giấu ở trong lòng không nói ra mà thôi.

Phụ cận bộ tộc có tiên sư mở đàn tràng, không nghi ngờ gì là một loại mơ ước mỹ diệu nhân tâm. Hài tử trong tộc có thể được nhận làm môn hạ, bá sư học nghệ, kết xuống nhân quả, từ nay về sau có việc gì thì sẽ có được người để dựa vào.

Trước kia còn tốt nhưng gần nhất không biết từ lúc nào có hai thị tộc đã tới cách Dương Bình Thị Tộc chỉ có mười dặm, điều này khiến toàn thị tộc lo lắng. Bởi vì sau khi Tộc trưởng thử tiếp xúc vài lần đã có kết luận, bọn họ vô cùng hiếu chiến.

Còn có lời đồn trong tộc đó có vụ sư, điều này khiến cho tộc trưởng càng thêm hoảng hốt.

Thị tộc đột nhiên tập trung ở tế đàn, động tĩnh lớn như thế hiển nhiên không thể gạt được Nam Lạc. Hắn không biết chuyện gì xảy ra, liền đem tình cảnh này ra hỏi chất nữ Lạc Thuỷ của mình.

Chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhỏ, hơi suy nghĩ một chút liền vui vẻ nói: “Con biết rồi, nhất định là Nguyên Thiên Sư khai sơn thu đồ”

Lạc thuỷ mới nói xong thì Nam Lạc liền cảm thấy Nguyên Thiên Sư cười mây xuất hiện trên tế đàn của bộ tộc. Không khỏi nhéo mũi của Lạc Thuỷ nói: “Con thật thông minh, chúng ta cũng đi qua đi. Chẳng may mẹ con không tìm thấy thì lại bỏ lỡ cơ duyên của con”

Nào ngờ Lạc Thuỷ chép chép miệng nói: “Nàng sẽ không lo cho con đâu” Nam Lạc giật mình sờ lên mái tóc khô vàng của nàng nói: “Chúng ta đi thôi, con thông minh như vậy nhất định sẽ được tuyển làm đồng tử”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đông Hải Luyện Khí Sĩ

Lạc Thuỷ được Nam Lạc thả xuống, hưng phấn đi về phía trước, đột nhiên dừng lại, ngửa đầu hỏi: “Cửu cửu, phải chăng người cũng biết pháp thuật?”

Nam Lạc khẽ cười nói: “Ừ, biết một chút”

“Thế con học với người, làm đồng tử cho cửu cửu” Khuôn mặt gầy gò của Lạc Thuỷ, có chút trắng giống như bị bệnh, nhưng đôi mắt hắc bạch phân minh càng lúc càng sáng.

Nam Lạc nhìn thấy sự chờ mong trong mắt nàng, không khỏi bật cười nói: “Cửu cửu nhất định sẽ dạy con, không dạy con thì còn dạy ai nữa” Lạc Thuỷ nghe thế nhú đôi mắt lại thành hình trăng lưỡi liềm.

“Nhưng mà, cửu cửu rất nghiêm khắc, phải thông qua khảo hạch mới có thể truyền thụ pháp thuật” Nam Lạc nói

Lạc Thuỷ vừa nghe hẳn nói nhưng lời này, thần sắc ảm đạm, ảo não nói: “A, Còn phải khảo hạch nữa?” Nam Lạc nghi ngờ hỏi: “Sao, Lạc Thuỷ sợ à?” Nam Lạc vốn là thuận miệng hỏi, hẳn biết Lạc Thuỷ thông minh hoạt bát như vậy sẽ không sợ bất cứ cái gì... Nào ngờ Lạc Thuỷ gật đầu khẽ ừ một tiếng. Điều này khiến Nam Lạc nghi hoặc hỏi: “Sao lại sợ, con thông minh như vậy, khẳng định chẳng có gì có thể làm khó con cả”

Lạc Thuỷ dặt tay Nam Lạc chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Lần trước Nguyên Thiên Sư đã đi qua nhà của con, mẹ hỏi ông ta có thể

nhận con làm đồ được không, ông ta nhìn thân thể con một cái rồi nói con không thể tu hành, không thể làm đệ tử của ông được”

Nam Lạc sững sờ, dưới cái nhìn của hãn thì thân thể kỳ thực cũng không phải là cái gì đó quá trọng yếu, đó cũng không phải là lý do để hạn chế một người tu luyện, chỉ có điều thể chất kém sẽ phải đả toạ nhiều hơn người khác vì phải làm dịu với thân thể, hơn nữa có rất nhiều biện pháp giúp người ta thoát thai hoá cốt... Chủ yếu là xem người nọ có ngộ tính không. Đây mới là thứ quyết định thành tựu tu hành, quyết định con đường của họ đi được bao xa.

“VẬY HÃN CÒN NÓI GÌ NỮA KHÔNG?” NAM LẠC HỎI

Lạc Thuỷ càng thêm âm đạm nói: “Nguyên Tiên Sư nói thân thể con là loại bần cùng linh khí, kinh mạch rất nhỏ, thu nạp được rất ít thiên địa linh khí”

Nếu là cùng người đấu pháp thì Nam Lạc có vài phần tự tin, nếu không địch lại, chỉ cần không kém quá xa thì an nhiên chạy thoát tuyệt không có vấn đề gì nhưng nếu cứu người thì hãn lại không có được nửa phần chân truyền của Thông Huyền Thiên Sư.

Điều này khiến hãn không khỏi nghĩ tới năm đó Thông Huyền Thiên Sư xem xét hãn sáu năm vẫn nói là không thể truyền đạo cho hãn, dù cuối cùng vẫn cho hãn pháp môn tu luyện...

“Chẳng lẽ luyện đan chi đạo mới là đạo thống chân chính của sư tôn?” Nam Lạc thầm nghĩ, lập tức liền phân một sợi thần niệm vào trong thân thể Lạc Thuỷ, quả nhiên như Nguyên Tiên Sư nói, thân thể bần cùng linh khí, tựa như là một cái cây khô. Nhíu mày lại, hãn không phát hiện có gì bất thường cả, trong lòng cũng không biết nguyên nhân là gì.

Khi Lạc Thuỷ và Nam Lạc đến, họ cũng chỉ đứng xa xa nhìn mà không tới gần. Nguyên Tiên Sư đang chọn đồ, Nam Lạc không nhất thiết phải qua.

Nhưng hẳn không qua không có nghĩa là Nguyên Tiên Sư không phát hiện được hẳn, Nam Lạc lớn đùng như vậy còn mang theo một tiểu cô nương đứng từ xa nhìn lại, y đứng trên đài cao lại vừa vắn đối mặt với Nam Lạc thì đương nhiên khi Nam Lạc vừa tới y đã phát hiện ra hẳn...

Trong mắt Nguyên Tiên Sư thì Nam Lạc là một người tu hành, thân mặc một bộ Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào, bên hông dắt trường kiếm vỏ xanh càng khiến hẳn không giống người thường, thế nhưng thần niệm của Nguyên Tiên Sư lại cảm ứng được Nam Lạc là một người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Chỉ bằng pháp lực của Nam Lạc năm đó với liễm tức ẩn thần pháp đã có thể giấu được Thiên Thủ Tiên hà huống chi là Nam Lạc của năm năm sau.

Thần niệm của Nguyên Tiên Sư chỉ quét qua rồi thôi, tiếp tục nghi thức thu đồ của mình. Nguyên Tiên Sư cũng không quá phô trương, y cười một đám mây trắng đáp xuống tế đàn, tất cả hài tử dưới mười hai tuổi xếp hàng đi đến trước mặt hẳn, xem cả một đám rồi lại néo néo trên người chúng... Rồi cả đám lùi lại.

Nguyên Tiên Sư không nhìn được pháp lực của Nam Lạc nhưng hẳn lại dễ dàng nhìn thấu được y. Trong năm năm đạp khắp thiên sơn vạn thủy, chiến đấu với vô số người, cũng luận đạo với rất nhiều tu giả ẩn trong núi, nhưng rất ít người là nhân loại. Bất quá Nguyên Tiên Sư lại là nhân loại, hàng thật giá thật. Nam Lạc không rõ y bái sư học nghệ ở đâu, nhưng pháp môn tu luyện của y khác với Nam Lạc.

Trong khi Nam Lạc còn đang quan sát Nguyên Tiên Sư thì y đã xem xét toàn bộ tiểu hài tử... Hoang Nguyên tộc trưởng của Dương Bình thị tộc vội tiếng lên hỏi, có thể chọn được bao nhiêu người. Cũng không thể trách lão vội hỏi điều này bởi đối với một bộ tộc thì đây là việc đại sự, chỉ cần có người nhập môn thì có thể xem như tộc có người vào đường tu hành. Từ nay về sau chính thức có chỗ dựa.

Chỉ nghe Nguyên Tiên Sư lắc đầu nói: “Tư chất không đủ, không thể truyền pháp.”

“Chẳng lẽ nhiều người như vậy không có ai qua được sao?” Hoang Nguyên tộc trưởng vuốt chòm râu hoa râm, vội vàng hỏi. Nguyên tiên sư lắc đầu, y tựa hồ như nhìn ra được tâm tư của Hoang Nguyên Tộc Trưởng, chỉ nghe y nói: “Tộc trưởng chớ phiền não, ta ở đạo quan cách đó ba dặm, có chuyện gì ta cũng biết cả. Nếu có hài tử sinh ra, đến khi ngoài năm tuổi có thể đưa tới chỗ ta đền thờ...”

Mở đạo trường, thu đồ đệ là phải diễn pháp, đó là vì để cho đồ đệ tin vào pháp môn mình tu luyện là đúng. Như vậy mới có thể một lòng một dạ tu hành. Đúng lúc này Nguyên Tiên Sư cũng thực hiện một đạo lễ về phía Nam Lạc, mở miệng nói: “Đạo hữu đã tới đây, sao không đến gần một chút”

Y vừa mở miệng nói, lập tức tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, cả Dương Bình Thị Tộc khoảng năm sáu trăm người tập trung cả lại chỗ này, khi thấy Nam Lạc đại bộ phận người nghi hoặc, nhưng cũng có nhiều người từ nghi hoặc huyền thành kinh hô

“Đó là ... Nam Lạc oa nhi?” Hoang Nguyên Tộc Trưởng có chút ngờ vực hỏi người bên cạnh, lúc này Mộc Lão cũng đứng ở bên, chỉ nghe lão nói: “Không sai, là thằng nhóc đó, vừa về được một lúc, ta còn chưa kịp nói... hẳn đã tới rồi”

Nam Lạc, cái tên này năm đó đương nhiên là không người nào không biết, không ai không hiểu, tế tư trong tộc có quyền lợi không thua gì Tộc Trưởng, truyền nhân của tế tư không phải là thứ mà ai cũng có thể có được. Không bao lâu có người biết được chuyện của Nam Lạc liền thấp giọng nói cho những người trẻ tuổi kia.

Nhận ra thì nhận ra nhưng không ai ghênh đón cả. Quá mức quái dị, người biến mất hai mươi năm, đột nhiên trở lại, hơn nữa vẫn giống hệt như hai mươi năm trước, không có gì khác nhau, thậm chí càng thêm cường kiện. Đây cũng chính là nguyên nhân mà những người kia dù biết cũng không dám tiến lên.

Chỉ có một người khác biệt, nàng là muội muội của Nam Lạc – Hồng Quả, chỉ thấy nàng kinh hô một tiếng lập tức chạy tới chỗ hẩn... Sau khi chạy đến trước mặt hẩn dùng đôi mắt đăm lẹ nhìn thật kỹ tựa như muốn xem cho thật rõ ràng.

Hồng Quả đương nhiên thay đổi rất lớn nhưng Nam Lạc chỉ liếc qua cũng biết đây là muội muội của mình, khí tức tới từ huyết thống cho dù cho thêm thời gian đi chẳng nữa cũng chẳng thể yếu đi chút nào.

Nàng bây giờ khoảng chừng ba mươi tuổi, lông mày còn lưu giữ chút hoạt bát năm nào, rất giống với Lạc Thủy bây giờ. Nhưng trên mặt chủ yếu là phong sương và kiên nghị. Điểm này lại rất giống Nam Lạc.

“Khóc cái gì mà khóc, lớn như vậy còn khóc nhè, chẳng lẽ có người khi dễ ngươi, nói cho ca, ca đi đánh hẩn...” Những lời này năm đó Nam Lạc thường xuyên nói với Hồng Quả, sau khi Nam Lạc nói lời này Hồng Quả sẽ lau nước mắt dẫn hẩn đi tìm người khi dễ nàng.

Nước mắt lặng lẽ chảy, năm đó nàng nghe được tin ca ca của mình bị con ưng khổng lồ bắt đi liền khóc đến mức cả cuống họng đều sưng tưng lên, sau đó lại ngồi một ngày một đêm, cơ hồ bệnh tới mức không dậy nổi, nếu không có tế tư cứu chữa chỉ sợ Hồng Quả đã chết đi hơn hai mươi năm về trước rồi.

Nam Lạc dùng tay lau nước mắt trên mặt Hồng Quả, nhưng lau thế nào cũng không bằng tốc độ rơi của nước mắt. Không khỏi cười nói: “Đừng khóc nữa, nhiều người đang nhìn kìa, sau khi trở về lại khóc cũng được”

Hồng Quả nghe lời Nam Lạc xong vội cúi đầu, lau nước mắt, chỉ là nụ cười trên khoé miệng không thể nào dấu được.

Một người dắt một người, một người lau nước mắt, một người ngửa đầu nhìn mẹ mình rồi lại quay về nhìn cữu cữu.

Nam Lạc mỉm cười gật đầu với mọi người, bất luận biết hay không biết hẳn đều có cảm giác thân thiết. Đi đến bên cạnh tế đàn chào hỏi những người quen năm đó, Nguyên Tiên Sư cũng không hề mất kiên nhẫn, chỉ đứng lẳng lặng nhìn, không bi không hi, lộ vẻ tiên gia.

Hoang Nguyên Tộc Trưởng nào dám để ngọn núi dựa tương lai chờ đợi vội tranh thủ dẫn Nam Lạc tới trước mặt Nguyên Tiên Sư. Chỉ thấy Nguyên Tiên Sư nói: “Đạo hữu nhiều năm chưa về cứ hàn huyên trước đã, đừng để ý tới những tục lễ làm gì” tâm tư của Hoang Nguyên Tộc Trưởng nào lừa nổi đôi mắt người tu đạo.

Hoang Nguyên Tộc Trưởng vội tán dương trí tuệ của Nguyên Tiên Sư, cùng khí độ bất phàm của y. Nguyên Tiên Sư mỉm cười, nói với Nam Lạc: “Bần đạo Nguyên Cát, Đông Hải Cô Đảo Luyện Khí Sĩ, không biết đạo hữu tu hành ở ngọn tiên sơn nào?”

Nam Lạc mỉm cười nói: “Ta ở nơi sơn dã, một mình tu hành nhiều năm, không ở nơi nào cố định. Từ hôm nay trở đi, Dương Bình Thị Tộc là nơi tu hành của ta” Hẳn cũng không nói căn cơ của mình, chỉ tùy ý đáp, tối trọng yếu chính là nơi này là nơi mình ở lại.

Mọi người nghe được lời của Nam Lạc không khỏi thầm nghĩ nguyên lai hẳn đã biết tu hành, thảo nào hình dạng không thay đổi.

Sắc mặt Nguyên Cát bình tĩnh, không rõ là tin hay không, chỉ nghe y nói: “Bần đạo hôm nay khai quan thu đồ, có lòng diễn pháp. Không biết đạo hữu có muốn hợp diễn với ta không, giúp minh xác nghi hoặc trong lòng mọi người.”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hô Phong Hoán Vũ

Hợp diễn, chẳng lẽ là đấu pháp đấu thần thông ư? Chẳng lẽ y muốn xem thực lực của mình, nếu không phải thì mình thật sự cũng không có pháp thuật nào tốt để biểu diễn cả. Chẳng lẽ dùng Pháp Tượng Thiên Địa, làm thế khác gì dọa cả đám tộc nhân, mà gọi sấm sét xuống cũng không được. Nam Lạc nghĩ vậy, ngoài miệng thì nói: “Ta cũng không có pháp thuật thích hợp để diễn, đạo hữu cứ diễn pháp của mình là được”

Nguyên Cát đạo nhân nghe được Nam Lạc nói vậy nghĩ rằng hẳn thật sự không có pháp thuật lợi hại gì, tuy thiên địa này có vô số người thần thông quảng đại, nhưng nhân loại có thể bái sư học nghệ vô cùng ít, y cũng nhờ cơ duyên xảo hợp mới có thể bước vào tiên môn, bằng không cũng đành uổng phí thời gian...

Trong lòng y không khỏi nghĩ cho dù hẳn có học được một chút pháp thuật thô thiển, làm sao mà biết được pháp thuật chính thức uy lực như thế nào. Cũng được, mình sẽ cho hẳn biết một chút về thủ đoạn của tiên gia. Lúc này cao giọng nói: “Ta có một pháp, tên là Hô Phong Hoán Vũ Thuật, có thể thay đổi trời đất, nghịch chuyển âm dương, tạo phúc chúng sinh”

Y không nhìn được tu vi của Nam Lạc cũng chẳng có gì kỳ quái cả, liếc mắt mà nhìn ra tu vi sâu cạn thực chất chỉ là dựa vào kinh nghiệm, dựa vào khí cơ từ người của họ để phân biệt... Nhưng nếu có thể tu luyện thần thông đặc biệt thì khác, thực sự có thể nhìn ra, giống như thiên thị nhãn của Nam Lạc vậy có thể nhìn thấy viên Kim Đan đang dần chuyển thành Nguyên Anh trong đan điền của Nguyên Cát Đạo Nhân.

Nam Lạc thấy y nói vậy, trong lòng kinh ngạc, Hồ Phong Hoán Vũ Thuật, tên thật uy vũ, hẳn cũng chưa từng thấy qua, đã từng thử nhưng nhiều nhất chỉ có thể gọi ra một đám mây, làm rơi vài giọt mưa thôi, không có uy lực gì cả. Lúc này nghe y nói như vậy, cảm thấy từ nay về sau cũng không nên dùng pháp lực để phán định thần thông của người khác nữa.

Hồ Phong Hoán Vũ Thuật cũng không phải chỉ là gọi gió cầu mưa thường, gió là tổn phong tới từ ngoài cửa thiên chỉ cần gió này thổi qua, linh hồn sẽ phiêu tán. Mưa là Nhược Thủy dính vào người sẽ bị hủ thực, thần thông cường đại hơn nữa cũng khó thoát. Quả nhiên là một thần thông siêu cường. Cho dù pháp lực có cao hơn một hai cảnh giới, gặp phải thần thông này chỉ sợ cũng phải ảm đạm thoái lui.

Nguyên Cát đạo nhân mặc Âm Dương Bào, ống tay áo có kim sắc phù văn, xem là biết không phải pháp bào thường, trong tay cầm phát trần, thần quang lung linh, cũng là vật phi phạm... Phát trần trong tay y vung lên, lập tức có một chữ thần bí trôi nổi trên không trung, huyền ảo vô cùng, trong nháy mắt liền biến mất. Một đạo chú ngữ huyền ảo truyền vào tai Nam Lạc.

Nếu là người khác thì chỉ thấy môi Nguyên Cát Đạo nhân rung động, căn bản không thể nghe được chú ngữ. Nhưng Nam Lạc từ khi học được Hoàng Đình tới nay, ngày nào cũng đọc, chưa từng gián đoạn, lúc này còn chưa thể ngôn tuý pháp xuất nhưng lại có thể nghe được đại đạo chú ngữ của người khác... Nguyên Cát đạo nhân niệm chú ngữ, Nam Lạc nghe được rõ từng âm tiết một, hẳn không nghĩ tới một tổ hợp như vậy lại tạo ra thần thông có uy lực hùng mạnh tới vậy. Nam Lạc nhắm mắt lại, lắng lắng lắng nghe đại đạo huyền âm.

Chú ngữ không ngừng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mây đen như mực, tựa hồ trong đó có vô số yêu ma quỷ quái, giống như tới từ U Minh.

Dương Bình Thị Tộc ngẩng đầu nhìn bầu trời, khí trời vốn tươi sáng, trong nháy mắt lại như đêm tối, chú ngữ im bật, chỉ thấy Nguyên Cát Đạo

Nhân phần nô quát một tiếng: “Yêu ma phương nào, dám đến làm loạn đạo trường của bản đạo...” Tiếng hét của y vang lên trong không trung như tiếng sấm nổ, khiến lòng người run rẩy.

Dương Bình Thị Tộc nghe y nói vậy lập tức hiểu ra đó không phải pháp thuật của y, mây đen cũng không phải do y triệu lại. Trong lòng họ kinh hãi. Nhìn đám mây đen tựa như tận thế kia có người quát lớn một tiếng, lập tức mọi người đều chạy về nhà mình.

Khi một người gặp được nguy hiểm phản ứng đầu tiên là chạy... Mọi người có vẻ đã quên Nguyên Cát là người có phép thuật, chỉ nghĩ tới mau về nhà trốn. Nhưng mây đen trên trời lại lan rộng ra, trong chớp mắt đã nuốt trọn hàng rào của bộ tộc. Chỉ có tế đàn là không bị mây bao phủ, mọi người bất đắc dĩ lui lại. Không ai dám bước vào trong bóng tối vô tận này, thậm chí còn không dám chạm vào mây đen.

Nam Lạc đứng đó, một tay nắm Lạc Thủ, một tay kéo Hồng Quả, nhìn chăm chăm vào mây đen trên bầu trời.

“Đã đạo nhân từ nơi nào tới, đến chỗ ta mở đạo trường, còn dám to mồm, xem người có bốn sự gì” Trong mây đen vang lên một thanh âm chấn động hư không.

Thanh âm mới dứt, một cự trảo màu đen đột nhiên thò ra từ trong mây, tốc độ không nhanh nhưng lại có khí thế khổng lồ, mạnh mẽ. Khiến người ta có một cảm giác không thể né tránh, thậm chí không thể phản kháng. Bao la, bá đạo.

Người của Dương Bình Thị Tộc dần ra nhìn, trong lòng vô cùng sợ hãi, không một ai có thể cử động thân thể được tựa như đã bị trúng phép định thân...

Sắc mặt của Nguyên Cát Đạo Nhân tái nhợt, y không ngờ mình mới rời sư môn, vốn tưởng rằng tìm được chỗ có thể khai sơn thu đồ, không ngờ

quan điểm về địa vực còn mạnh hơn trên biển. Mình vừa muốn chiếm một ngọn núi, thu vài đệ tử đã dẫn tới đại yêu ra tay. Hơn nữa vừa ra tay tựa hồ đã là không chết không thôi rồi.

“Hừ đừng tưởng bản đạo sợ người. Người làm Đại Vương trong núi của người, không chạm đến ta thì không sao nhưng đã tới bước này ta cũng sẽ cho người biết trăm năm tu luyện với sư tôn của ta không phải là trò đùa...” Toàn thân Nguyên Cát tỏa sáng, phát trần rung lên một cái, hư không giống như mặt nước vậy xuất hiện từng đợt sóng. Cự trảo xanh đen gặp phải những gợn sóng này liền giống như thuyền nhỏ trong sóng lớn không ngừng rung động, nhưng gợn sóng này cũng không thể ngăn được thế chụp của cự trảo.

Nguyên Cát Đạo Nhân biến sắc, dùng chỉ làm kiếm, bước nhanh tại chỗ thành một loại bộ cương. Bộ cương huyền ảo khó lường, nhìn thì chậm nhưng lại cực nhanh, giống như tạo ra ảo ảnh lại có vẻ như đang đứng yên. Rất khó có thể nắm bắt được.

Nguyên Cát Đạo Nhân chỉ một ngón tay lên mây đen, há miệng quát khê.

Một đạo lôi điện màu tím xé rách mây đen, phảng phất như một thanh lợi kiếm màu tím chất chứa oai khí thiên địa, thế như chẻ tre đâm vào mây đen, chiếu ra một con đường điện màu tím. Mây đen bị xé rách, trong mây xuất hiện ra đầu của cự thú, mặt xanh nanh vàng, diện mục hung ác. Từ cổ trở xuống vẫn bị mây bao phủ, không nhìn rõ được.

Bàn tay không lồ màu xanh đen lấp lánh điện hoa lập tức rút trở lại.

“Đùng...” Tiếng sấm lúc này mới truyền tới, sau đó là tiếng kêu đau đớn của quái thú. Chỉ là quái thú tựa như cũng không bị trọng thương. Sau đó mây đen quay cuồng, uy thế tăng lên, như nộ hải cuồng triều từ trên trời áp xuống.

Nam Lạc đột nhiên chợt nghĩ tới tử lôì hãn đã thấy trên đường tới Ngọc Hư Cung, cũng từng thấy khi còn ở trong lồng giam. Giống hệt thế này, có oai của thiên địa, có khí thể huỷ diệt vạn vật.

Đúng lúc này Nguyên Cát đạo nhân dậm chân, người hoá thành một cái cầu vồng hoàng kim xông vào trong mây đen. Ngay khi người y ở trong mây thì cây phất trần toả ra bạch quang

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Muốn Người Tới Được Đi Không Được

Mây đen cuộn cuộn, lôi quang và ánh lửa thi thoảng lại loé lên trong đó. Người phía dưới chỉ có thể thấy mây đen dần dần bay lên cao, không còn nặng nề áp lên đầu mọi người nữa, phòng ốc vốn bị nó bao phủ lúc này cũng hiển lộ ra. Nhưng mọi người cũng không trở lại phòng, tất cả đều ngửa mặt nhìn lên trời, mây đen vẫn cứ dày đặc nhưng liên tục phải nâng cao lên.

Trong lòng mọi người đại định, họ nghĩ rằng nhất định thanh diện yêu ma đang chậm rãi bị khu trục...

Đột nhiên một chùm sáng trắng lao từ trong mây đen ra, rồi lập tức hiện hình, nửa cây phát trần, Nguyên Cát đạo nhân đã tái hiện chỉ là quần áo y rách nát, tóc đen rối bời.

Nhanh tay bắt lấy phát trần trong hư không, vung lên trước người rồi một lần nữa hoá thành bạch quang bỏ chạy thật xa. Thậm chí cũng không nói một lời.

Dương Bình Thị Tộc trừng mắt há mồm, tựa như không thể nào tiếp nhận được việc Nguyên Cát Đạo Nhân bị bại, thậm chí còn chật vật như vậy... Còn chẳng kịp có lời buông lại, cảm đầu bỏ trốn.

Không quan tâm tới chúng ta ư?

Trong lòng họ kinh hãi, nhất thời quay mặt nhìn nhau, có thể thấy được nét hoảng sợ trong mắt đối phương.

Mây đen ở trên không đột nhiên lao xuống, tựa như muốn thôn phệ cả Dương Bình Thị Tộc. Yêu khí tràn ngập, cuồng phong từ trên trời cuộn xuống. Nam Lạc vừa nắm tay Hồng Quả vừa nắm tay Lạc Thuỷ. Im lặng nhìn mây đen trên trời càng lúc càng gần.

Đúng lúc này người của Dương Bình Thị Tộc do Hoang Nguyên Tộc Trưởng cầm đầu vội quỳ rạp xuống, vội vã đập đầu, miệng kêu la: “Đại Vương tha mạng... Đại Vương tha mạng...” Dù không chính tề nhưng trăm miệng lại chung một lời...

Đột nhiên Nam Lạc cảm thấy tay mình trĩu xuống nhìn lại thì muội muội cũng đã quỳ xuống, hơn nữa còn dùng sức kéo tay hắn. Mắt nàng hoảng sợ nhìn mây đen trên bầu trời, tựa như sợ yêu ma sẽ ế ý tới đại ca mình...

Kéo vài cái mà Nam Lạc vẫn thờ ơ, chỉ nhìn mình đầy kỳ quái, nàng không có thời gian suy nghĩ về ánh mắt của ca ca mình, nàng chỉ biết nếu không quỳ xuống thì đại ca mới trở về của mình sẽ mất mạng.

Hồng Quả cơ hồ bật khóc, trong mắt đầy vẻ cầu khẩn. Nam Lạc không khỏi hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại. Nhắc muội muội từ dưới đất dậy. Dương Bình Thị Tộc khoảng năm trăm người đều quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có Nam Lạc, Hồng Quả, Lạc Thuỷ là đứng...

Từ đầu tới giờ Lạc Thuỷ tựa như không hề sợ hãi, hoặc giả nàng chẳng biết cái gì là sợ, khi cự trảo xanh đen từ trong mây hạ xuống, nàng chỉ càng nắm chặt tay Nam Lạc hơn mà thôi. Khi tất cả mọi người quỳ xuống đất, đập đầu xin tha mạng, nàng chỉ ngẩng lên im lặng nhìn Nam Lạc.

“Nhân loại, vì cái gì người không lạy ta?” Thanh âm như trâu hồng, chấn động hư không, vang lên ông ông. Như phần nộ lại như đe dọa...

Người của Dương Bình Thị Tộc lúc này mới phát hiện trên tế đàn còn có ba người Nam Lạc không quỳ, nếu không phải lúc này quỳ cũng đã chậm thì họ nhất định sẽ bảo Nam Lạc quỳ xuống.

“Đã từng có một vị trưởng bối nói rằng đời này ta không cần phải quỳ lạy ai nữa. Ta cảm thấy lời này rất đúng, nên tới giờ vẫn còn nhớ kỹ” Lời của Nam Lạc cũng chấn động hư không, truyền đi cực xa. Điều này khiến mọi người nhớ ra Nam Lạc cũng biết pháp thuật, nhưng vị Nguyên Cát Đạo Nhân biết đẳng vân giá vũ kia cũng phải bại tẩu nên trong lòng họ không tin Nam Lạc có thể là đối thủ của yêu ma trên trời...

“Vậy thì các người đều phải chết” Trong mây đột nhiên lộ ra một cái đầu mặt xanh nanh vàng, hai mắt toé hồng quang, nhìn xuống người của Dương Bình Thị Tộc.

“Đại Vương tha mạng... Đại Vương tha mạng...” nghe xong những lời này cả đám người dập đầu như gà mổ thóc, miệng còn không ngừng lớn tiếng cầu khẩn.

“Ha ha... cấp ... cấp...” Thanh diện thú trong mây đen tựa như vô cùng đắc ý lớn tiếng cười nói, tiếng cười vang rộn phảng phất như sấm rền nổ vang...

Nam Lạc đứng yên tại chỗ, mỗi tay vẫn cứ nắm tay một người, ngạo nhiên nói: “Người không giết nổi bọn họ, người đi đi, từ nay về sau mọi người không phạm nhau, bằng không thì...”

“Bằng không thì sao” Thanh diện thú trong mây phẫn nộ gào thét.

“Bằng không người tới được nhưng đi không được” Nam Lạc cũng hỏi đáp lại rất nhanh, thanh âm chấn động không gian, lại có vài phần lạnh lùng hàn khí, khí thế oai hùng...

“Ha ha ha...” Thanh diện thú giận quá hoá cười. Mây đen quay cuồng trong tiếng cười của y.

Dương Bình Thị Tộc hoàn toàn ngỡ ngẩn, bọn họ tuyệt không thể ngờ Nam Lạc dám nói như vậy trước hung uy cái thể của yêu ma.

“Nhân loại, người dựa vào cái gì để ta tới được đi không được, người tưởng rằng học pháp vài năm có thể so được với ta sao. Hôm nay ta sẽ cho các người biết, vô luận nhân loại ra sao cũng chỉ là huyết thực của chúng ta mà thôi”

Nói dứt lời một cự trảo xanh đen từ trong mây đen thò ra chính là cự trảo đã ép Nguyên Cát Đạo Nhân phải dùng tử lôi... Chỉ là lần này không phải bị mây đen bao phủ nữa, mà rõ ràng có thể thấy một nửa người của nó đã lộ ra ngoài. Từ thân thể ngoài mây của nó có thể thấy toàn thân nó màu xanh đen tựa lân tựa giáp.

Dương Bình Thị Tộc giật mình, nói không nên lời, cả sợ hãi cũng quên luôn, bọn họ lúc này chỉ nhìn vào cánh tay to như cổ thụ ba bốn người ôm vậy, nhìn móng vuốt loé hàn quang, trong lòng trống rỗng, đôi mắt nhìn chăm chú phảng phất như xem một bộ phim không tiếng vậy.

Cự trảo mang theo một mùi tanh nồng, thổi bay bụi đất khắp nơi, đúng lúc này một luồng bạch quang lóng lánh đột nhiên phát ra từ phía dưới.

“A...” Nơi bạch quang đi qua, mây đen tiêu tán cự trảo như bị phồng vùi vỡ rớt về, tốc độ nhanh gấp mấy lần.

Mọi người không rõ chuyện gì xảy ra quay đầu nhìn Nam Lạc chỉ thấy trong tay hắn có thêm một chiếc kính màu xanh đang toả ra bạch quang lóng lánh chiếu vào mây đen.

Chỉ thấy mây đen bị kính chiếu vào giống như tuyết vào nước ấm nhanh chóng tan mất, trong nháy mắt lộ ra thân hình của thanh diện thú, mỗi khi y bị soi sáng sẽ phát lên một tiếng gầm và một tiếng kêu thảm. Lập tức lại nhanh chóng ẩn độn, rút vào trong mây đen.

Chỉ là khi y mới chui vào mây đen sẽ lại bị kính chiếu sáng, như ảnh tuỵ hình. Mây đen rất rộng nhưng Nam Lạc lại tựa như có thể nhìn thấu chỗ ẩn thân.

Nam Lạc đứng yên tại tế đàn Dương Bình tế đàn, cầm một chiếc gương nhỏ màu xanh, mặt không biết tình chỉ là thân thể thi thoảng chuyển động một chút. Gió nhẹ lướt qua, Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào lay động trong gió, kiếm dài ba xích đung đưa theo thân thể.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thanh Diện Đại Vương Mở Tiệc Chiêu Đãi

Đương lúc giữa trưa, mặt trời lên cao. Trên bầu trời lại có một đám mây đen không ngừng thay đổi thế nhưng dù sao đi nữa cũng không chịu tan biến.

Dù vậy lúc này đã không còn cảnh tượng mây đen che khuất mặt trời tựa như diệt thế nữa.

Đương thời trong thiên địa có vô số sinh linh đặc đạo thành pháp, Dương Bình Sơn cũng có sinh linh tiềm tu. Thanh Diện Thú là một trong những người đó, bản thân là một con thanh diện quái, tự xưng là Thanh Diện Đại Vương. Hôm nay y mở tiệc chiêu đãi hảo hữu trong núi nhưng đột nhiên cảm thấy có một đợt sóng linh khí cực lớn, linh khí trong thiên địa như thủy triều tràn về một nơi.

Tuy những hảo hữu kia cũng là đại vương các núi phụ vận nhưng hôm nay Thanh Diện Đại Vương mở tiệc đãi khách, đột nhiên xuất hiện chuyện này đương nhiên người làm chủ nhân như y phải đi xem chuyện gì xảy ra... Bọn chúng ở trong núi xưng vương nhiều năm nhưng luôn tinh tường mọi việc dưới núi. Dương Bình thị tộc không ngừng có người chết đi, có người sinh ra nhưng không có gì biến đổi quá lớn. Đối với chúng thì nơi này không có gì có thể uy hiếp được sự tồn tại của mình.

Cho dù là cảm nhận được một ít pháp lực chấn động thì bọn chúng cũng chỉ cho rằng người qua đường dẫn độn nào đó làm phép ở đây. Thanh Diện Đại Vương đi ra ngoài là có thể bắt được ngay, đến lúc đó có thể thêm hứng thú trên bàn rượu.

Thanh Diện Đại Vương đương nhiên cũng nghĩ vậy. Y ở trong núi xưng vương nhiều năm, giết chóc không ít. Vừa rời núi liền ẩn độn trong hư không nhằm về nơi pháp lực chấn động mà bay tới. Khi bay xuống núi đã thấy một đạo quan, không khỏi giật dử. Nghĩ thầm người tới chỗ ta xây đạo quan thu đồ đệ cũng chẳng coi là việc gì lớn... Nhưng người không nói một tiếng với ta, muốn xây là xây, làm sao ta có thể giữ thể diện trước mặt hảo hữu được.

Lần theo ba động của linh khí y đi tới trên Dương Bình Thị Tộc, liền thấy mọi người đang tụ họp ở một chỗ, trên tế đàn có một người đang huy động phát trần, niệm chú thi pháp. Cảm thấy pháp lực của người này còn kém xa mình càng giật hơn. Liền nhổ sát vân mà mình luyện hoá âm sát trong núi ra. Chỉ trong chớp mắt đã che khuất bầu trời.

Sát vân của y không những có tác dụng hộ thân, còn có thể ăn mòn pháp bảo, ô nhiễm thần hồn, nếu rơi vào sát vân của y mà không có pháp lực tương đương hoặc thần thông đặc biệt thì chỉ có nước vong mạng mà thôi.

Nếu nói vừa rời Nguyên Cát Đạo Nhân chạy ra khỏi sát vân chỉ khiến y có chút kinh ngạc thì lúc này Nam Lạc dùng một tấm gương áp chế y thì đúng là giật tím mặt, chỉ là dù y có sáp nhập vào sát vân như thế nào, biến hoá phi độn ra sao cũng bị soi sáng...

Mỗi lúc bị soi tới y đều có cảm giác đau đớn tận linh hồn, giống như bị thiêu cháy khiến y không kìm được mà kêu thành tiếng. Bất quá cũng may là chiếc gương này dù có kì dị nhưng ngoại trừ lần thứ nhất có loại cảm giác sắp chết ra thì còn lại cũng không đáng sợ lắm. Tựa như uy lực cũng không phải quá lớn, cũng không thể làm gì được y. Đương nhiên đó là nhờ vào việc y liên tục ẩn độn mỗi khi bị chiếu tới.

Tại trong vùng sát vân rộng lớn này, y có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, chỉ cần độn niệm, không cần chú ngữ phụ trợ...

Trong mắt Dương Bình Thị Tộc thì lại khác vừa rồi Thanh Diện yêu ma uy thế thôn thiên giờ lại bị Nam Lạc dùng gương chiếu tới mức đông trốn tây ẩn. Đó là một chiếc thần kính, trong lòng mọi người lập tức nghĩ vậy

Đột nhiên quang hoa của gương trên tay Nam Lạc thu lại, trong lòng mọi người thẫn kinh ngạc chẳng lẽ gương thần đã dùng xong, thế thì tiêu rồi.

Ngay lúc này thanh âm phong khinh vân đàm của Nam Lạc truyền tới: “Đại Vương có cảm thấy ta có thể bảo hộ được tánh mạng của Dương Bình tộc không.

Thanh Diện Đại Vương đang phi độn né tránh trong mây vừa tự hỏi làm cách nào để thoát ra rồi tóm lấy kẻ dưới mặt đất. Thì đúng lúc này ánh sáng từ chiếc gương biến mất, tai vang lên câu hỏi của Nam Lạc...

Trong lòng y thầm nghĩ: “Nếu uy lực của gương này mạnh thêm chút nữa phạm vi của ánh sáng to hơn chút nữa thì ta sợ không làm gì được hẳn, nhưng bây giờ thì vẫn còn chưa đủ. Tạm thời ta cứ thử thăm dò lai lịch của hẳn đã rồi tính sau” Trong lòng nghĩ đến đây lên hiện thân, sát vân đầy trời thu nhỏ lại thành một đoá ngưng tụ dưới chân “Người học pháp ở đâu, nói thử xem, biết đâu lại là người một nhà. Người nên biết thần thông chính thức của ta còn chưa dùng ra, người nếu chỉ có chút thủ đoạn như vậy thì không bảo hộ được hết người ở đây”

Nam Lạc chấp hai tay thả bước về phía trước hai bước, đứng cạnh tế đàn khẽ cười nói: Ta học đạo cách đây nghìn vạn dặm, Đại Vương không cần lo. Bất quá Đại Vương chưa dùng thần thông, Yêu Nguyệt Kính của ta cũng chỉ dùng ba phần lực... Qua nhiều năm như vậy, Dương Bình Thị Tộc được Đại Vương che chở, Nam Lạc thay mặt tộc nhân tạ Đại Vương. Chỉ là hi vọng từ nay về sau Đại Vương có thể cùng Dương Bình Thị Tộc chung sống an tường. Không biết Đại Vương có bằng lòng hay không”

Thanh Diện Đại Vương đứng trên đám mây, vừa giống người mà không phải người, vừa giống thú lại chẳng phải thú, toàn thân có một lớp da dày màu xanh như lớp giáp. Nhân châu y xoay chuyển, cười dài nói: “Ha ha, Nam Lạc lão đệ thật đại độ, Dương Bình Thị Tộc của lão đệ coi như phát triển dưới mắt Thanh Diện ta, xuất hiện được người như lão đệ, cũng coi như cho ta thể diện, không bằng thế này đi, lão ca đang thiết yến trong núi, mời lão đệ cùng đi, dự tiệc tẩy trần.”

Nam Lạc lần này làm việc trong nhu có cương, Thanh Diện Đại Vương cũng trở mặt cực nhanh xưng huynh gọi đệ, thanh âm vô cùng hào sảng... Dương Bình Thị Tộc thấy Nam Lạc chẳng những có thể chống lại yêu mà còn kết thành bằng hữu thì lòng đầy vui mừng. Nhưng nghe Thanh Diện Đại Vương mời Nam Lạc tới núi của y thì trong lòng đều nghĩ tới việc nếu trong núi y dở trò xấu thì không phải Nam Lạc sẽ gặp nguy hiểm à.

Hồng Quả vội tiến lên vài bước đến cạnh Nam Lạc, nhìn hẩn lắc đầu, nhưng không nói ra lời, giống như là sợ Thanh Diện Đại Vương trên bầu trời.

“Ha ha, Đại Vương đã mời, Nam Lạc cung kính không bằng tuân mệnh. Ha ha...” Hẩn vừa dứt lời đã khiến người của Dương Bình Thị Tộc kinh hãi, Hồng Quả càng gấp tới mức lắp bắp: “Ca... không được đi...” Hoang Nguyên Tộc Trưởng đứng lên chạy tới cạnh hẩn nói: “Đúng vậy, không được đi... nếu hẩn dở trò xấu trong núi thì người sẽ gặp nguy hiểm”

“Các vị thúc bá, không cần lo lắng, Đại Vương là người hào sảng, há sẽ hại ta, mọi người chỉ cần ở trong tộc chờ ta là được. Chỉ cần một ngày Nam Lạc sẽ về ngay” Nam Lạc mỉm cười nói, lui về sau một bước, khẽ xoay người bước lên hư không, chớp mắt đã xuất hiện trên mây đen của Thanh Diện Đại Vương.

Thanh Diện Đại Vương kinh ngạc, đối với sự xuất hiện của Nam Lạc, y lại không có chút cảm ứng nào. Cảm giác này thật không dễ chịu, y không

kiềm được nhìn trường kiếm vỏ xanh bên hông Nam Lạc. Trong lòng xuất hiện một chút sợ hãi. Ngoài mặt lại cười to nói: “Nam Lạc lão đệ quả là có đảm lượng, đợi lát nữa tới núi sẽ cho Nam Lạc lão đệ thấy tiểu mỹ nhân trong núi của ta, nhất định là sẽ mê say quên lối về...”

“Ha ha, tốt, ta chưa từng thấy nữ tử tộc khác trông như thế nào. Không phải đều giống Đại Vương đó chứ?” Nam Lạc đứng ở đụn mây, gió thổi vào mặt nhưng Thiên Ánh Nguyệt Dực Phong Bào của hắn vẫn an định như núi.

“Ha ha lão đệ thật biết nói đùa, tiểu mỹ nhân trong núi ta nhất định sẽ hợp khẩu vị với lão đệ”

“Nếu vậy thì đa tạ đại vương trước...”

.....

Hồng quả đứng trên tế đàn lớn tiếng gọi, chỉ là Nam Lạc đứng trên đụn mây đang vui vẻ trò chuyện với Thanh Diện Đại Vương tựa hồ như không nghe thấy. Mắt nhìn Nam Lạc và yêu ma dần biến mất trong núi nàng bỗng nhiên muốn khóc. Lần trước Nam Lạc đột nhiên bị bắt đi, nàng không có bên cạnh, đã đau đớn như khoan vào tim. Lần này lại nhìn hắn đi với yêu ma. Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm duy nhất là ca ca của mình e rằng không về được. Cố gắng vớt ý nghĩ này đi thì nó lại càng thêm mãnh liệt

“Ai Nam Lạc oa nhi này phải hiểu rõ hơn ai hết là yêu quái làm sao có hảo tâm được” Hoang Nguyên đứng bên cạnh nhìn theo hướng Nam Lạc rời đi, vẻ mặt đau lòng thương tâm.

“Mẹ, Tộc trưởng gia gia, mọi người không cần lo, cứ cứ nói một ngày sau sẽ trở về, thì khẳng định sẽ làm được” Lạc Thủy ngẩng cổ lên, đôi mắt hắc bạch phân minh, chăm chú nói.

“Ai nha, tiểu hài tử biết cái gì, yêu quái kia lòng bất chính, hãn không đánh lại cừu cừu người, nên dùng quỷ kế, không ngờ đại ca lại tin”

“Các người biết rõ yêu quái không có lòng tốt thì cừu cừu sao lại không biết” Lạc Thuỷ thanh thúy nói, ánh mắt thanh tịnh như nước. Hồng Quả sững sờ, trong lòng nghĩ: “Đúng vậy, mình có thể đoán, mọi người có thể đoán tại sao đại ca thông minh như vậy lại không thể đoán được, chỉ là tại sao hãn còn muốn đi”

Không chờ Hồng Quả đặt câu hỏi Lạc Thuỷ lại tiếp: “Yêu quái kia trong núi còn có rất nhiều tiểu yêu, nhất định bọn chúng sẽ tìm nhiều người tới đánh cừu cừu. Hừ thật là xấu”

Hồng Quả nghe Lạc Thuỷ nói vậy trong lòng càng thêm lo lắng: “Vậy sao bây giờ, đại ca sao có thể là đối thủ được...”

“Cừu Cừu nhất định thắng, cừu cừu đứng yên dùng một cái gương chiếu cho yêu quái chạy như vịt, có thêm yêu quái nữa cũng không sợ”

Nam Lạc không biết Lạc Thuỷ tiểu nha đầu này trong một quãng thời gian ngắn mà lại tin tưởng hãn đến thế. Hãn lúc này đứng sát vai với Thanh Diện Đại Vương, chuyện trò vui vẻ, Thanh Diện Đại Vương cũng là loại người miệng lưỡi lanh lẹ, khác hãn với tướng mạo của y. Cũng may Nam Lạc cũng có thể coi như đi qua ngàn núi, vào Phượng Hoàng Bất Tử Cung, gặp người của Thiên Trì Long Cung. Kiến thức không phải là người thường có thể sánh được.

Trên đường đi nói chút chuyện kỳ ảo, cũng có vẻ hoà hợp. Chỉ là Thanh Diện Đại Vương từ khi Nam Lạc xuất hiện trên sát vân vẫn đang suy tư có thể bắt được Nam Lạc không. Chỉ là ý niệm mới sinh nhìn thấy kiếm bên hông Nam Lạc trong lòng không khỏi sợ hãi, không dám ra tay. Sau này mỗi khi nghĩ thế thì lại càng không dám, cứ ngấm nghĩ suốt cả một chặng đường, từ xa đã bắt đầu trông thấy sơn môn của mình, trong lòng Thanh

Diện Đại Vương lập tức buông lỏng, thầm nghĩ mình có bốn vị hảo hữu, mà hẳn chỉ có một mình, người đứng hòng mà có thể thoát được.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Yêu Nguyệt Kính, Thanh Nhan Kiếm

Thiên Thứ Sơn là tên do Thanh Diện Đại Vương tự đặt, còn trong tộc Dương Bình thì đương nhiên nó cũng chỉ là Dương Bình Sơn mà thôi. Không bao lâu Thanh Diện Đại Vương đã dẫn Nam Lạc xuống Thiên Thứ Sơn, trên vách đá dựng đứng có một sơn động được mở ra. Bên cạnh sơn động có vài chữ lớn màu vàng: “Thiên Thứ Thanh Diện Động Thiên”

Còn chưa nhập động đã nghe thấy từ trong truyền tới tiếng uống rượu vui đùa. Thanh Diện Đại Vương lén nhìn sắc mặt Nam Lạc, chỉ thấy hần bình tĩnh giống như không nghe thấy gì. Thanh Diện Đại Vương tuy thâm thở dài nhưng cũng không rõ Nam Lạc muốn làm cái gì. Thầm nghĩ: “Chỉ cần vào động, người có thủ đoạn thông thiên gì cũng không đi được.”

Bên trong động khô ráo, bốn vách tường bằng phẳng, ánh lửa bập bùng.

Có bốn con yêu đang ở đó uống rượu tìm vui, bọn họ giống Thanh Diện, thân người đầu thú. Chúng đang ngồi đó lớn tiếng nói chuyện, bên cạnh chúng mỗi người đều có hai nữ tử yêu mỹ, một tả một hữu đang rót rượu cắt thịt hầu hạ. Vô cùng tiêu xa khoái hoạt.

Khi bọn chúng nhìn thấy Thanh Diện dẫn Nam Lạc đi vào thì nao nao, một người lên tiếng hỏi: “Thanh Diện, sao ngươi vô cớ mang người lạ về”

Thanh Diện chỉ cười ha ha, không thêm để tâm, lén lút dùng thần niệm nói rõ chân tướng cho tất cả. Y đi thẳng tới vị trí thủ tọa, phân phó cho người hầu dọn tiệc rồi nói: Lão đệ sao ngươi không giới thiệu mình cho mọi người để cho chúng ta biết lão đệ có thần thông gì”

Nam Lạc cười, ngồi xuống, chân thân của năm người bao gồm cả Thanh Diện vô pháp thoát khỏi Thiên Thị Nhãn của hắn, nhưng dù là đã nhìn ra nhưng cũng không biết bọn chúng là sinh linh gì.

“Tiểu đệ Nam Lạc, Dương Bình Thị tộc nhân, học nghệ ở Côn Lôn Sơn, bá kiến các vị đại vương” Nam Lạc ôm quyền mỉm cười nói

“Côn Lôn Sơn, chẳng lẽ là vạn sơn chi mẫu Côn Lôn Sơn” Một yêu quái kinh ngạc hỏi

“Đúng” Nam Lạc ngồi ngay ngắn, gật đầu nói

“Ai da, lão đệ người xuất thân tốt thật, thảo nào có loại bảo vật kia. Hiện giờ sao không mang tấm gương ra cho chúng ta biết bảo vật của Côn Lôn Sơn có gì huyền diệu” Thanh Diện Đại Vương hào sảng nói.

Bốn người khác cũng lớn tiếng phụ họa. Phảng phất như Nam Lạc thực sự là bạn tốt của chúng học nghệ nhiều năm nay mới trở về.

Nam Lạc thản nhiên cười, cổ tay khẽ đảo, thanh quang loé lên, trong tay có thêm một cái gương nhỏ màu xanh. Mặt gương trong trẻo như nước, phần rìa có hoa văn huyền ảo. Hắn ve vuốt gương xanh nói: “Gương tên Yêu Nguyệt”

“Hảo, tên rất hay” mắt Thanh Diện có chút rục cháy, nhìn chăm chăm vào Yêu Nguyệt Kính trong tay Nam Lạc.

Bốn người khác tựa như cũng phi thường thích yêu nguyệt kính, mắt cũng nóng bỏng.

“Yêu Nguyệt Kính có công dụng gì?”

Khoé miệng Nam Lạc mỉm cười, chỉ nhìn Yêu Nguyệt Kính trong tay mình nói tiếp: “Cái gương này có thể chiếu khắp đại thiên thế giới, có thể

soi nguyên thân người, nhiếp hồn đoạt phách. Tất cả đều không trọng yếu, trọng yếu là ... Cái gương này là tiên thiên”

Nam Lạc cúi đầu nhìn gương trong tay mình, chậm rãi nói, nhưng không phát hiện ra mấy người Thanh Diện Đại Vương tựa như ngừng thở, nghe tới việc nó là tiên thiên chi vật thì Thanh Diện kích động nói: “Thì ra là Tiên Thiên bảo vật, lão đệ có thể cho huynh đệ mượn đánh giá không”

“Ha ha có gì không thể” Nam Lạc cười sảng khoái, hai ngón tay nhẹ nhàng đưa Yêu Nguyệt Kính cho Thanh Diện, y vội vàng đứng dậy bước vội tới, hai tay đưa ra, nắm lại, nâng Yêu Nguyệt Kính trong tay, phảng phất như đang cầm một hi thế trân bảo vậy. Chỉ thấy y khẽ vỗ về, trong miệng thì thầm: “Thực là bảo bối tốt, bảo bối tốt, chỉ là chưa có chủ tốt”

Nam Lạc tĩnh toạ phảng phất như không nghe thấy, hai nữ tử yêu tử rót rượu hảnh nhẹ đưa lên, uống cạn. Trong tai truyền tới thanh âm hào phóng của Thanh Diện: “Lão đệ có thể tặng bảo kính này cho ta không, ta có thể bảo vệ Dương Bình Thị Tộc đời đời thái bình”

Nam Lạc vẫn y nguyên không ngừng đầu nhìn y, nâng chén rượu đầy khác lên nói: “Đại Vương có ý gì, ta là tế ti của Dương Bình Thị Tộc, bảo hộ thị tộc thái bình là việc của ta, làm sao dám làm phiền đại vương, ta tới đây là để nói cho đại vương biết Dương Bình Thị Tộc là do Nam Lạc bảo vệ” Dứt lời lại uống cạn chén rượu

“Ha ha... Cáp...” Thanh Diện ngửa mặt lên trời cười lớn, những người khác cũng cười, Thanh Diện cầm Yêu Nguyệt Kính trong tay, ngoan cố nói: “Hiện giờ Yêu Nguyệt Kính là của ta rồi, ha ha... Các vị huynh đệ thế gian này đều nói nhân loại tuy từ nhỏ không thông đại đạo, không hiểu tu hành nhưng mỗi người đều có thiên tư thông minh, hôm nay gặp được, thì rõ ràng so với chúng ta còn kém xa. Ha ha...”

Lũ yêu ngửa mặt lên trời cười to.

Hai nữ tử yêu mị vốn ngồi cạnh Nam Lạc lúc này cảm thấy bầu không khí có chút khác lạ liền lập tức đứng dậy trốn sang một bên. Nam Lạc không chút lưu tâm, tự rót cho mình một chén nói: “Các vị đại vương, ta còn có một bảo vật khác không dưới Yêu Nguyệt Kính đâu” Hắn lấy thanh kiếm vỏ xanh bên hông ra, đặt lên bàn nhàn nhạt nói: “Kiếm tên Thanh Nhan, đến từ Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung, cũng là tiên thiên bảo vật, các vị đại vương nếu thích có thể cùng nhau lấy đi” Nói rồi lại một lần nữa uống cạn chén rượu trên bàn.

Thanh âm của Nam Lạc không lớn, vẫn cứ nhẹ nhàng, chậm chạp. Thế nhưng tiếng cười của bảy yêu nương lại, bọn chúng cảm thấy trên người Nam Lạc phát ra một luồng khí lạnh. Trong mắt lũ yêu, Nam Lạc đã dung hợp làm một với thanh kiếm trên bàn.

Tất cả híp mắt nhìn hắn, trong nhất thời cả động phủ an tĩnh vô cùng nhưng không ai dám xuất thủ với Nam Lạc. Chỉ có hắn an tọa bất động, tự rót tự uống, tựa như rượu kia có vị thật thần kỳ. Sắc mặt Thanh Diện càng lúc càng xanh đen, trong mắt có hồng quang trôi nổi, răng nanh thật dài lộ khỏi miệng, loé hàn quang trong ánh lửa.

“Các vị huynh đệ, năm người chúng ta phải sợ hắn ư, nhìn niên kỷ của hắn thì pháp lực tuyệt không hơn chúng ta được, cho dù hắn có tiên thiên kiếm khí trên tay cũng không phát huy được bao nhiêu phần uy lực đâu. Nghe nói Tiên Thiên Bảo Vật có ẩn chứa Tiên Thiên Đại Đạo, chúng ta có được rồi, thay phiên nhau tìm hiểu, tới lúc đó tu được đại thần thông liền không cần ở trong ngọn núi nhỏ này nữa”

Cái gì nói được Thanh Diện đều nói cả, bọn họ là yêu chiếm núi, làm sao có thể khiêm tốn được. Nhưng lúc này Nam Lạc im lặng ngồi đó, một bộ thanh bào, lưng thẳng tắp thế mà khiến họ có cảm giác kiếm chỉ thẳng vào yết hầu.

Năm người nhìn lẫn nhau một cái, giao lưu thần niệm.

Thanh Diện hét lớn một cái, miệng mở ra, một luồng sát khí đặc quánh như khói nả ra từ miệng y. Trong nháy mắt đã bao phủ Nam Lạc, Thanh Diện cười ha hả, khi hắc vụ bao phủ Nam Lạc, y thấy hắc vẫn còn đang cầm chén đưa lên miệng.

Bốn yêu diên cuồng lao vào hắc vụ, bọn họ đều muốn giết Thanh Nhan Kiếm trên bàn. Hắc vụ đã bao trùm cả động phủ, chỉ có tiếng cười cực kỳ đặc ý của Thanh Diện là vang vọng.

“Thương...” Tiếng kiếm ngân vang. Bốn đạo kiếm quang như tuyết trắng xuất hiện.

Thanh Diện kinh hãi, tình cảnh trong hắc vụ y đều nhìn cả trong mắt, bốn người bạn tốt của y, cầm binh khí trong tay vọt tới trước bàn, nháy mắt đó kiếm của đối phương ra khỏi vỏ. Thanh Diện hoàn toàn không thấy rõ Nam Lạc rút kiếm ra sao, chỉ thấy bốn đạo kiếm quang loé lên, cả vũ khí trong tay và thân thể đồng thời bị chém thành hai nửa.

Không đợi Thanh Diện có phản ứng, Yêu Nguyệt Kính trên tay y đột nhiên toả ra ánh sáng màu trắng, Thanh Diện kinh hãi nhìn qua mặt kính, chỉ thấy trong kính, sắc mặt mình như tro tàn. Ngay sau đó đó ý thức lâm vào một vùng hắc ám, Thanh Diện ngã nhào xuống đất, Yêu Nguyệt Kính trong tay vọt biến mất.

Nam Lạc ngồi ngay ngắn, há miệng hút một cái, hắc vụ hắc hút vào trong miệng, sát vụ trong động biến mất, Nam Lạc cầm một chén rượu lên, nhàn nhạt lầm bầm: “Nếu như cái này là thôn vân thổ vụ thì ta cũng biết’

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nữ Tử Trên Vách Đá

Thôn Văn Thổ Vụ nghe thì huyền bí nhưng làm cũng không khó. Tuy nhiên có thể thôn vệ sát vân của người khác như Nam Lạc thì cũng chỉ có người của vu tộc mới làm được thôi, mà trong vu tộc cũng chỉ có các đại vu có thể thôn phệ thiên địa mới có được năng lực này.

Nam Lạc càng lúc càng cảm giác được giọt máu Tổ Vu dung nhập cơ thể mình quý giá cỡ nào. Pháp Tượng Thiên Địa có đề cao thực lực bản thân rất nhiều lần, còn thôn phệ thiên địa có thể nhanh chóng nhét thiên địa vào miệng mình, hoá thành linh khí, hỗ trợ Pháp Tượng Thiên Địa. Còn về sau có thần thông nào khác thức tỉnh không thì Nam Lạc cũng chẳng quá trông đợi, đối với hắn có được hai dạng thần thông này đã là cực kỳ hiếm có.

Hắn khẽ thở dài, đứng dậy, trong động phủ đám yêu nữ dồn lại thành một đống trong vách tường nơi góc phòng. Nam Lạc tức cười nói: “Lẽ nào yêu nữ cũng biết sợ người ư?”

Những yêu nữ này ăn mặc hở hang, vóc người kiều mị. Tuy nhìn thấy Nam Lạc đứng lên liền lập tức dồn lại gần hơn nhưng con mắt mở to nhìn hắn. Trong mắt cũng không có quá nhiều e ngại, mà phần lớn là hiếu kỳ. Khi Nam Lạc dứt lời, có một nữ tử nói: “Người có thể giết năm vị đại vương, hiển nhiên còn đáng sợ hơn năm người họ”

“Ha ha tướng mạo của ta còn đáng sợ hơn bọn họ sao? Vậy thì đó là may mắn của Nam Lạc ta” Nam Lạc cười nói, nhìn ngắm xung quanh.

Hơn mười yêu nữ mỗi người chỉ có da thú che đi bộ vị trọng yếu, cánh tay loã lồ, chân trắng thon dài. Đáng tiếc trong mắt Nam Lạc họ không phải

là nữ tử mỹ lệ gì mà chỉ là một ít hoa cỏ thành tinh hoặc trùng thú hoá hình mà thôi. Nam Lạc lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ trước Thiên Thị Nhân của mình.

Vội vàng thu Thiên Thị Nhân lại, đi qua bốn con yêu quái bị chém giết lúc này, đã vũ khí của chúng đi khiến những yêu nữ kia kêu lên sợ hãi.

Sau khi dùng Thiên Thị Nhân thì đã không còn toàn là trùng thú nữa. Bất quá tuy tốt hơn một chút nhưng nhìn chúng tỏ vẻ yếu ớt hoặc giả ngọt ngào vẫn khiến Nam Lạc nhớ lại hình dạng thật của chúng.

Không để ý tới chúng nữa, Nam Lạc tìm xem có gì đó thú vị không để mang về cho Lạc Thuỷ chơi. Tìm vài vòng rồi mà vẫn không thu hoặc được gì, mấy vị đại vương trong núi này không có bất cứ thứ gì khiến Nam Lạc để mắt cả. Quay đầu nhìn lại phát hiện ra những yêu nữ kia không rời đi, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Vì sao còn không đi, tụ tập lại xem ta làm gì.

Chúng nữ nhìn nhau, trong đó có một yêu nữ má lúm đồng tiền, mắt ngập nước yếu ớt nói: “Người không muốn chúng ta làm ấm giường sao?”

Nam Lạc nhìn biểu tình của nàng còn có vài phần mong đợi, trong lòng không khỏi kinh hãi, còn không đợi hấn lắc đầu cự tuyệt một yêu nữ cao gầy thân hình quyến rũ nói: “Đúng vậy, người không muốn chúng ta hầu hạ người sao, chúng ta cái gì cũng biết, người bảo gì chúng ta cũng làm”

Nam Lạc liếc qua từng người, chỉ thấy mấy người các nàng cũng chăm chú nhìn mình, mặt đầy mỉa mai hoặc.

“Ân, cái này, các người tự tu luyện đi, ta cũng phải trở về” Nam Lạc hoảng sợ bỏ chạy. Khi hấn rời khỏi động phủ còn nghe thấy tiếng yêu nữ cười hi hi.

Khi ra ngoài động phủ, Nam Lạc không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua, nghĩ thầm nếu như đem mấy nữ tử kia về làm ấm giường chẳng phải

sẽ ngủ cùng một đám trùng thú à. Nhìn ra xa còn chưa thấy mặt trời xuống núi.

Bỗng dưng Nam Lạc nhìn thấy một thân ảnh màu hồng đứng trên đỉnh vách đá. Nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt, ngược mắt nhìn trời chiều, tóc đen buộc lên cao, cần cổ trắng muốt thon dài. Khi Nam Lạc nhìn qua nàng thì có một cảm giác như mộng như huyền, căn bản vô pháp nhìn thấy được khuôn mặt thực.

Thiên Thị Nhân được dùng rồi mà vẫn chỉ thấy mông mông lung lung, phảng phất như nàng bị một tấm khăn che phủ khuôn mặt vậy. Nam Lạc nao nao, Thiên Thị Nhân tuy không tính là thần thông lợi hại gì nhưng đối với việc xem thấu nguyên thân của yêu vật thì cũng có chỗ độc đáo. Những năm gần đây chỉ cần hẩn nhìn được yêu thân của yêu quái thì sẽ biết cảnh giới pháp lực của đối phương không khác biệt nhiều với mình. Nhưng nếu không nhìn ra được thì chênh lệch không nhỏ, gặp tình cảnh này, Nam Lạc hầu hết là đi đường vòng. Nếu không chọc được thì sẽ không tìm chết.

Màu nắng ửng đỏ của mặt trời phủ khắp núi, làm vách đá xanh đen phủ thêm một lớp hồng. Trong sơn cốc có sương trắng nhàn nhạt bốc lên, nhất thời tựa như tiên cảnh.

Nam Lạc nhìn, chuẩn bị rời đi thì lén lấy yêu nguyệt kính ra, quang hoa chợt loé, chỉ thấy nữ tử váy hồng đã tiêu thất trên vách đá. Nam Lạc nhìn khắp nơi nhưng không phát hiện được nữ tử ly khai hay ẩn遁.

Cầm yêu nguyệt kính lại chỉ thấy trong mặt kính kia mặt mũi của nữ tử hiện ra thật rõ ràng. Mày quỳnh mắt phượng, môi đỏ anh đào, cả lông mi cũng hiện ra rõ rệt. Nam Lạc lẳng lặng nhìn thầm nghĩ nữ tử kia chẳng lẽ là nhân loại, hay là vì nàng có pháp lực quá cao nên không thể chiếu ra được. Nhìn ảnh trong kính có chút phiêu hốt, khi phục hồi tinh thần lại quét qua mọi nơi.

Gió mát thổi qua khiến mây khói trong sơn cốc tung bay, dưới ánh mặt trời hiện ra màu sắc rực rỡ. Thỉnh thoảng lại có con chim bay qua, còn nữ tử áo hồng đã sớm phương tung mờ ảo. Nam Lạc khẽ lắc lắc, xoay người định bỏ đi thì trong tai vang tới một đạo thanh âm lạnh lùng.

“Muốn đi sao?”

Nam Lạc bỗng xoay người lại, chỉ thấy trên vách đá trống trơn khi nãy nữ tử lại xuất hiện. Lần này Nam Lạc có thể thấy rõ dung mạo của nàng, khuôn mặt trái xoan, lông mi thon dài làm nàng mang theo một luồng anh khí, chỉ là nhân thần rất lãnh ngạo.

Nam Lạc mỉm cười, gật đầu đáp lời. Trực giác nói cho hẳn nữ tử này rất nguy hiểm

“Đưa tấm gương đây” Nữ tử kia trực tiếp nói, ngữ khí không có chút thương lượng nào.

“Vị cô nương này, tấm gương...”

“Đưa ra” Nữ tử mặc kệ Nam Lạc nói gì, chỉ bá đạo phun ra hai chữ. Ánh mắt ngạo nghễ nhìn hẳn, phảng phất như nữ vương.

Nam Lạc khẽ ngấn ra sau đó xoay người bước đi, lập tức tiêu tức trong không trung.

“Còn muốn chạy” Chỉ thấy nữ tử váy hồng mới dứt lời, thân thể đã trở nên mơ hồ, chớp mắt lại trở nên rõ ràng. Chỉ là trong tay đã có thêm một người, là Nam Lạc. Nếu không chú ý rất khó phát hiện nàng đã từng biến mất.

Thổ độn thuật lần đầu tiên bị người phá vỡ, trong lòng Nam Lạc kinh hãi.

Cảm thụ được cánh tay đang bóp cổ mình mang có cảm giác nôn nà nhưng pháp lực toàn thân giống như bị một ngọn núi lớn đè nặng. Máu huyết tố vu cũng bị lực lượng khổng lồ ép chặt.

Nữ tử váy hồng, nhân thần lãnh ngạo, phảng phất không mang theo chút cảm tình nào. Nàng cầm yêu nguyệt kính ra, rồi buông tay đẩy Nam Lạc đi.

Khi Nam Lạc vừa mới được thả, Thanh Nhan Kiếm liềm rời vỏ, kiếm quang vút lên cao. Nam Lạc tuy không nắm chắc nhưng hẳn phải xuất thủ thể nhưng khi mới rút kiếm chỉ cảm thấy mắt hoa, cánh tay nhẹ bẫng, người bị vút thẳng ra ngoài.

Sương trắng xuất hiện bên vách đá, nuốt trọn thân hình của Nam Lạc, vách đá lại loé lên, Nam Lạc độn trở lại. Lần này hẳn không có ra tay, bất đắc dĩ đứng ở đó nhìn nữ tử đang soi gương. Hiển nhiên nữ tử cũng không có lòng giết hẳn.

“Gương tên gì” Nữ tử váy hồng soi gương, quay đầu hỏi.

“Yêu Nguyệt” Nam Lạc đáp

“Ừ, tên không tệ lắm, trong cung của ta vừa lúc thiếu một cái gương” Nữ tử váy hồng nhàn nhạt nói. Lập tức cầm kiếm xem hỏi: “Tên gì”

“Thanh Nhan”

“Yêu nguyệt, Thanh Nhan, tên rất hay. Bản cung cũng thiếu một thanh kiếm”

Nam Lạc khẩn trương vội nói: “Cái gương này cùng kiếm đều do trưởng bối tặng, ta...”

“Người có thể bảo trưởng bối tới ta đòi” Nữ tử váy hồng thần tình ngạo nghễ, phong mang hiển lộ. Phất tay áo vỏ kiếm bên hông Nam Lạc rơi vào

tay nàng.

Nam Lạc bị lời nàng khiến cho ghen họng nhất thời không biết đáp thế nào, mắt thấy nàng sắp đi, hăn vội nói: “Cô nương chậm đã, không biết Nam Lạc đắc tội chỗ nào”

Nữ tử váy hồng nghe Nam Lạc hỏi đột nhiên tỉnh ngộ ra quay đầu nói: “Người không nói ta quên mất, người giết người của ta, từ hôm nay trở đi, người phải thay thế họ, quản lý chỗ này”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Bước Một Độn, Đạp Tuyết Bay

Nếu Nam Lạc biết gặp phải hồng y nữ tử lãnh ngạo tựa quân vương như thế này thì dù thế nào cũng không đi theo Thanh Diện tới đây. Thế nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, đánh không lại, trốn chẳng, tựa hồ đối phương cũng không định làm gì mình. Thế nhưng Thanh Nhan Kiếm và Yêu Nguyệt Kính đều ở trên tay đối phương, làm thế nào mà bỏ đi được.

Cho nên khi Hồng Y nữ tử nói Nam Lạc phải tiếp nhận sơn mạch này thì hẳn lập tức đáp ứng. Điều kiện là trả cho mình Thanh Nhan và Yêu Nguyệt. Chỉ là Hồng Y nữ tử nhàn nhạt liếc mắt nhìn hẳn rồi bỏ yêu nguyệt kính vào lòng, Thanh Nhan thì bị nàng đeo bên hông.

Nam Lạc có cảm giác muốn khóc, âm thầm cảm ứng muốn triệu hồi yêu nguyệt kính và Thanh Nhan Kiếm, sau đó đào tẩu. Thế nhưng tuy có thể cảm ứng nhưng không thể triệu hoán.

Hồng Y nữ tử cao ngạo nhìn lướt qua, không đợi Nam Lạc phân bua, nàng đã chống hai tay, nhìn mặt trời lạnh lùng nói: “Trước mặt bàn cung chỉ có thần phục hoặc chết”

Ý tứ của nàng vô cùng rõ ràng, không có bất cứ điều kiện gì cả. Nam Lạc bất đắc dĩ nói: “Ta không có kiếm và kính làm cách nào trông chừng địa giới này được”

Hồng Y nữ tử hơi nghiêng đầu nhìn Nam Lạc nhàn nhạt nói: “Lẽ ra trường bối của ngươi phải nói cho người dựa vào ngoại vật vô pháp đề cao tu vi bản thân sao. Nếu như ngươi thực sự chỉ có chút bản lĩnh đó, thì cứ để người khác giết cho xong, bản cũng cũng vừa vặn đối người luôn”

Trong lòng Nam Lạc thờ dài, không khỏi nghĩ tới năm năm qua quá mức thông thuận, hiện giờ mới minh bạch gặp phải đại thần thông thì không có cách gì cả.

Nữ tử váy hồng khẽ nâng cằm nhìn Nam Lạc nhàn nhạt, lúc này Nam Lạc phát hiện đối phương không cao hơn mình, một cơn gió nhẹ thổi qua, phần áo tung bay, càng làm thân hình nàng thêm lả lướt.

Kiểm xanh, áo hồng, tóc đen búi cao, ánh mắt lãnh ngạo. Diễm lệ dưới mặt trời khiến nàng càng giống tinh linh nữ vương của rừng núi.

Nàng lẳng lẳng nhìn Nam Lạc tựa hồ nhìn được sự bất đắc dĩ của Nam Lạc, khoé miệng lộ ra một nụ cười châm chọc, đùa cợt.

Nam Lạc đột nhiên phát hiện ra tâm tính bình thản của mình vậy mà không thể cản được nụ cười và ánh mắt của nàng, đành nói: “Cung chủ thiếu hai vật trang sức mà thôi, nhưng ta quý chúng như sinh mệnh, ta còn muốn dùng chúng để bảo hộ tộc nhân, nếu cung chủ đồng ý trả kiếm và kính cho ta... Về sau có chuyện gì phân phó, ta nhất định hoàn thành”

Yêu Nguyệt và Thanh Nhan đều bị đối phương đoạt mất, Nam Lạc bất đắc dĩ phải hạ thấp tư thái.

“Người có thể làm gì, nếu người có thể hái trăng hoặc sao xuống, ta lập tức trả kính và kiếm cho người” nữ tử váy hồng trào phúng nói.

Nam Lạc lúng túng, lời vừa nói ra bị người ta ném trở lại.

Hồng Y nữ tử khẽ cười một tiếng, xoay người phá không bay đi, thân hình nổi bật giữa không trung, thân bất động chỉ có váy hồng tung bay. Khi nàng bay lượn cũng lộ ra vẻ quân lâm thiên hạ, bao quát chúng sinh.

Nam Lạc kinh hãi, nếu nàng đi, thì mình không biết phải tới đâu tìm nàng. Không chút nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo, bước một bước thân hình

liền xuất hiện ngoài mấy trăm mét, giơ chân lên, sương vàng ẩn hiện, người lại tiêu thất. Một bước lại một bước, chỉ thấy trong không trung lưu lại những vết chân vàng tan biến trong gió.

Những năm gần đây tiến bộ nhất của Nam Lạc là Thổ Độn Thuật cải biến này. Thổ Độn Thuật là hãn được truyền thừa từ Dương Lực Đại Tiên tiên thiên độn thổ, lại được truyền Ngũ Hành Đại Đạo của Khổng Tuyên, tuy hãn khó khăn lắm mới ngộ ra một chút tâm đắc thổ hành nhưng đã làm thổ độn của hãn càng lúc càng thuận buồm xuôi gió, vô luận là tốc độ hay cách sử dụng đều được đề cao nhiều lần. Hơn nữa Nam Lạc còn luôn kiên trì đọc Hoàng Đình Kinh, hiểu rõ hơn đại đạo vô hình sâu sắc hơn năm năm trước rất nhiều.

Tụng Hoàng Đình là thể ngộ thiên địa đại đạo, còn ngũ hành ngọc giản của Khổng Tuyên là ngũ hành chi căn. Bất quá pháp lực là cơ sở của thi pháp. Pháp lực càng lớn thì uy lực của pháp thuật càng lớn. Nhưng nếu một người cảm ngộ đại đạo cao thâm hoặc lý giải thần thông cực kì cao thâm thì người có pháp lực cao cường cũng chưa chắc có thể thắng.

Nam Lạc tụng Hoàng Đình nhiều năm, tìm hiểu thổ hành đại đạo cũng có vài năm tự nhiên phối hợp với tiên thiên thổ độn thuật sẽ có rất nhiều chỗ thần kỳ. Hồng y nữ tử phía trước mỗi lần độn là bắn ra khỏi hư không, một là vì pháp lực cảnh giới khác biệt quá xa, còn một là vì Nam Lạc nhất thời sơ ý. Nhiều năm qua tạo thành tự tin, hãn không ngờ có người độn khôn bỏ xa được hãn.

Một bước một độn, một độn vài dặm. Tuy không có tư thái tuyệt mỹ bộ bộ sinh liên nhưng hình thành một bộ độn pháp kỳ lạ. Hãn từng tưởng tượng mình có ngày bước một bước muôn sông ngàn núi đều ở phía sau. Bây giờ tuy vô pháp làm được nhưng cũng coi như là có bước tiến lớn

Rất nhanh đã đuổi tới hồng y nữ tử, đối với việc Nam Lạc có thể đuổi theo mình nàng có chút kinh ngạc. Không khỏi quay đầu nhìn lại nhãn thần

vẫn lãnh ngạo như vậy. Cũng không thấy nàng có động tác gì, nhưng hoa tuyết đột nhiên tung bay. Những bông hoa tuyết này tựa như sinh ra trong hư không, một vùng đầy hoa, quay tròn trong gió, biến đổi, dưới ánh mặt trời có vẻ vô cùng kỳ ảo. Con mắt Nam Lạc khẽ nhú, trực giác nói cho hắn biết những bông hoa tuyết mỹ lệ kia cực kỳ nguy hiểm.

Thân thể hắn trong nháy mắt biến thành hư vô chuẩn bị độn qua. Nhưng thân thể mới dung nhập hư không liền chạm vào một bông hoa tuyết, trong nháy mắt một cảm giác lạnh lẽo phảng phất như đóng băng cả linh hồn, khiến thân thể cứng ngắc, rơi thẳng xuống đại địa. Tốc độ cực nhanh, phảng phất như lưu tinh. Phan. Nam Lạc va vào một ngọn núi, làm chim bay thú tán. Một lát sau, Nam Lạc đột nhiên ngồi dậy, thân hình loé lên lại nhằm về phía nữ tử biến mất mà đuổi theo.

Hoa tuyết ẩn chứa hàn khí có thể trong nháy mắt đóng băng hắn thể nhưng cũng chưa hẳn chịu tổn thương nào. Nam Lạc không biết hoa tuyết kia chỉ có uy lực như thế hay vì đối phương không muốn lấy tính mạng mình.

Mà từ trên cao rơi xuống cũng chỉ khiến hắn có chút bối rối thôi. Thân thể cứng thể nào, hắn cũng không rõ ràng lắm. Sau khi dung hợp giọt máu của tổ vu, Nam Lạc phát hiện ra mình không chỉ có Pháp Tượng Thiên Địa và Thôn Phệ Thiên Hạ mà thân thể còn trở nên vô cùng rắn chắc.

Hắn không có gặp được vu tộc Đại Vu được truyền thừa luyện tinh, thân thể của họ dù là pháp bảo cũng không thể tổn thương, thân thể của Nam Lạc còn có chênh lệch không nhỏ với họ.

Hồng y nữ tử không biết dùng cách gì mà trấn áp Yêu Nguyệt và Thanh Nhan nhưng lại không xóa đi ấn ký của Nam Lạc. Dựa vào một tia cảm ứng, hư không phi động, cuối cùng đi tới trước một ngọn núi lớn, chỉ thấy ngọn núi này chọc vào tận mây trắng, từ giữa sườn núi trở nên đã bị Băng

Tuyết bao trùm. Nhìn tuyết đọng dày đặc, Nam Lạc lập tức nghĩ tới nàng, người có thể trong nháy mắt tạo thành hoa tuyết lạnh lẽo.

Chỉ cần không lạnh lẽo như hoa tuyết vừa rồi thì tất cả khí hậu bây giờ đối với nam Lạc cũng chỉ như gió nhẹ thổi vào mặt. Khi Nam Lạc đến tới một độ cao nhất định thì trên trời tung bay hoa tuyết. Hẳn dừng lại theo phản xạ nhưng sau đó cười khở bởi hoa tuyết này chỉ là loại bình thường.

Bước một bước, cả người như nhảy vào hoa tuyết. Những bông hoa tuyết này dường như chỉ có thể bay ở đỉnh núi này, xa một chút là một vùng trời đất khác.

Một cung điện kiến tạo từ băng, trên cung điện có khắc ba chữ Huyền Minh Cung. Băng cung vô cùng đơn sơ, ngoại trừ ba chữ kia thì không hề có điều khắc gì. Băng Cung lẳng lặng đứng giữa trời gió tuyết, đột nhiên Nam Lạc cảm nhận được một cảm giác cô tịch khó mà giải thích nổi.

Nam Lạc đưa mắt nhìn bốn phía, tại một góc của Băng Cung thấy được hồng y nữ tử. Trong bầu trời đầy tuyết này, bộ hồng y của nàng giống như một đoá hồng mai ngạo nghễ

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thôn Thiên Cáp

Thiên địa rộng lớn vô cùng, khung cảnh cũng vô cùng sai khác.

Năm năm này với Nam Lạc mà nói thì đã đi qua vô số núi non, sông hồ, nhưng đối với thiên địa thì con đường hãn đi chỉ là một trong số đó thôi. Tỷ như ngọn núi mà hãn chạy tới bây giờ chẳng biết là ở đâu, càng chưa bao giờ nghe thấy.

Trời chiều ửng đỏ, rọi tới tuyết sơn.

Bông tuyết từ trên đỉnh núi rơi xuống, rồi bao phủ cả đỉnh núi sau đó biến mất ở sườn núi. Phảng phất cả vùng không gian này đã nằm ngoài luân hồi, độc lập với thế gian.

Đứng bên cạnh Băng Cung, nữ tử váy hồng như tinh linh siêu thoát thế gian. Nam Lạc chậm rãi đi tới đứng sau lưng nàng, trong khoảng thời gian ngắn không mở miệng được...

Một lát sau nàng nghiêng đầu khẽ nâng cằm, khoé miệng trào phúng, ánh mắt lãnh ngạo nhìn Nam Lạc: “Người bị người cướp đồ thì muốn dùng cách này để lấy về sao?”

Nam Lạc không khỏi dời ánh mắt trong lòng nghĩ, nếu không phải người pháp lực cao cường, thì nói gì cũng vô ích, có gì cũng không thể giữ được?

“Bản cung biết trong lòng người đang nghĩ gì, có muốn ta áp chế pháp lực đến cảnh giới như người không, nếu người thắng, ta sẽ trả gương và

kiếm cho người” Những lời này truyền tới tai Nam Lạc, hẳn không chút suy nghĩ, nhìn cũng không nhìn vội đáp: “Được”

Nhưng khi Nam Lạc nhìn thấy tiểu dung của nữ tử, hưng phấn lập tức biến mất... Bởi hẳn nhìn thấy ý vị trào phúng càng thêm đậm.

“Tại sao bản cung phải làm như vậy, chẳng lẽ để chứng minh cho dù pháp lực ngang nhau, bản cung vẫn có thể đánh bại người sao? Buồn cười” Nàng chấp tay sau lưng, nhìn thiên địa mênh mông. Bông tuyết rơi trên người nàng giống như rơi vào trong nước, biến mất không chút tiếng động

Nam Lạc không còn lời gì để nói, thậm chí còn không có cả phần nộ, chỉ là trong lòng nghĩ sau này trở về nhất định sẽ tu luyện gấp đôi, quyết không để cho chuyện này phát sinh lần nữa

Sắc trời dần âm đạm, nàng vẫn an tĩnh đứng ở đó, không có ý định rời đi hoặc tiến vào Băng Cung. Chẳng lẽ từ đó tới giờ nàng vẫn như thế này sao? Nam Lạc thầm suy đoán, bất quá cũng thật may, nếu như nàng muốn tiến vào trong Huyền Minh nội cung hoặc bỏ đi thì Nam Lạc không biết còn có thể đi theo như vậy không...

Nàng phảng phất như đã quên Nam Lạc, chỉ lẳng lặng đứng ở đó, không chút tí vết, chỉ có váy hồng lay động khiến nàng càng thêm cao ngạo. Như muốn thành vĩnh hằng.

Sắc trời dần dần tối, tuyết vẫn lặng lẽ rơi, không nhanh không chậm, phảng phất như không biết mệt mỏi, không bao giờ dừng lại.

Đột nhiên Nam Lạc nhìn thấy một cái miệng khổng lồ như muốn nuốt trọn cả ngọn núi. Miệng khổng lồ như tới từ U Minh, thông thẳng tới vực sâu vô tận. Một luồng hấp lực mạnh mẽ quấn lấy Nam Lạc.

Miệng khổng lồ tới lặng lẽ, cho tới khi Nam Lạc cảm thấy hấp lực quấn thân mới phát hiện ra... pháp lực vận chuyển điên cuồng, tất cả pháp lực

thần thông đồng thời sử dụng. Chỉ là thân thể hần vẫn trượt đi thật nhanh. Căn bản không cách nào cản được lực hút từ miệng khổng lồ.

Trong lòng Nam Lạc chỉ còn kinh hãi, không có thêm bất cứ suy nghĩ nào nữa, không ngừng vận chuyển pháp lực, sử dụng thần thông, một lòng ngăn cản lực lượng này.

Một lớp bụi vàng xuất hiện quanh người hần, thân hình hần khẽ dừng lại.

Đây chính là bụi vàng của thổ hành linh khí, từ năm năm trước được sau khi được Khổng Tuyên cho xem Ngũ Hành Ngọc giản tới giờ, hần đã có được chút tâm đắc với Thổ Hành, ngộ được một chút Thổ Hành là Hậu Trọng Như Sơn. Nếu là Khổng Tuyên dùng thì chỉ cần một đạo hoàng quang sẽ sơn băng địa liệt.

Nhưng Nam Lạc không thể nào làm được, tuy lĩnh ngộ được một ít ý cảnh Hậu Trọng Như Sơn nhưng vẫn không thể nào cản được hấp lực.

Bấy giờ thân hình Nam Lạc đã lớn thêm vài lần, hoàng vụ quấn quanh người. Mà lúc này hoàng vụ và bông tuyết cùng lúc bị kéo tới cái miệng khổng lồ. Tuy rằng bị kéo về phía miệng khổng lồ nhưng chân vẫn dính chặt vào mặt đất.

Từng sợi hoàng vụ bốc lên dưới chân dung nhập vào hoàng vụ quanh người Nam Lạc, tuy nhiên nó không thể nào vượt qua tốc độ hút của miệng. Càng lúc càng mỏng manh, hoàng vụ càng lúc càng mờ nhạt, vì sử dụng Pháp Tượng Thiên Địa mà pháp lực của hần tiêu hao rất nhanh. Khi hần sử xuất thôn phệ thiên địa theo bản năng thì lại phát hiện ra thiên địa nguyên khí xung quanh vô cùng mỏng manh phảng phất như chân không...

Trong nháy mắt Nam Lạc hiểu ra rằng sự lưu động thiên địa nguyên khí không thể nào vượt được tốc độ hút của cái miệng khổng lồ này được.

Nam Lạc dần bay lên khỏi mặt đất giống như lá cây rơi vào trong dòng chảy xiết, bay vào trong miệng khổng lồ.

Lúc này trong lòng Nam Lạc chỉ có một vùng trống rỗng, tâm thần đã lạc vào cõi không minh, chìm vào trạng thái tụng Hoàng Đình Kinh. Trong sát na tiếng gió do miệng khổng lồ thôn phệ cùng cảnh tượng bông tuyết bay tán loạn biến mất. Trong mắt hắt xuất hiện năm loại sắc thái tạo thành thiên địa, đỏ hồng, vàng đất, xanh nhạt, sáng bạch và sâu đen, năm loại nhan sắc thành trộn cùng một chỗ tạo thành một đường cong dài hẹp, huyền ảo sau đó tiếp tục trộn vào tạo thành một con sông sáng lạn...

Một cái miệng to như núi, phẳng phất như tới từ hư không, không thấy thân thể của nó, chỉ có một cái miệng khổng lồ sâu như vực, thôn phệ núi sông. Phong Tuyết đầy trời điên cuồng lao vào trong cái miệng, trong gió tuyết còn có cả thân hình cao lớn của Nam Lạc cũng đã rơi xuống dần tới sát miệng.

Trong gió tuyết đầy trời, dưới uy thế thôn phệ thiên hạ, hồng y nữ tử vẫn đứng yên bất động, ánh mắt nàng không có chút gì thay đổi, cho dù là nhìn thấy cái miệng khổng lồ kia nàng vẫn nâng cằm, dùng một ánh mắt ngạo nhiên nhìn, giống như nhìn một thằng hề đang nhảy nhót trước mắt.

Khoé miệng nàng vẫn cứ có nụ cười thản nhiên, ý tứ trào phúng, ánh mắt lãnh ngạo, nhìn mọi việc trước mắt.

Đúng lúc này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một thanh âm vang vọng, phẳng phất như chảy ra từ hư không, phiêu phiêu miểu miểu... Cả không gian đột nhiên chấn động, thanh âm như đại đạo huyền âm, có thể phác thảo thiên địa, từng âm tiết cũng khiến xung quanh run rẩy, chấn động.

Hồng y nữ tử có chút ngạc nhiên, trong mắt nàng thì thân thể Nam Lạc vào lúc rơi vào trong miệng thì đột nhiên chậm rãi hư hoá, giống như khói bụi chậm rãi biến mất trong gió tuyết tươi bời.

Nam Lạc cảm giác như mình là một con cá bơi ngược dòng, cố gắng bơi trong dòng sông ngũ súc, nhưng dòng sông kia thì cứ không ngừng lao xuống mãnh liệt.

Trong lòng hẫng không minh, thần niệm kích động thiên địa ngũ hành nếu có người có thể chứng kiến hết thấy tự sẽ phát hiện một bước lại phảng phất như kéo thổ hành trong ngũ thái đi ngược chiều.

Thiên địa vô ngôn nhưng lúc nào cũng đầy ngôn ngữ đại đạo. Đột nhiên Nam Lạc cảm thấy mình cùng với sông ánh sáng này càng lúc càng tương hợp, thân thể tựa như hoá thành hư vô dòng nước này cứ chảy xuyên qua thân thể của mình.

Lặng lẽ, yên ắng, không biết đã trải qua bao lâu.

Bỗng Nam Lạc cảm thấy sức ép của thân mình nhẹ hẳn, lực cản nuốt đột nhiên biến mất hẳn hốt hoảng cảm giác như mình đã rớt ra ngoài.

Một đoá mây vàng xuất hiện trên bầu trời ngoài ngàn mét, trên hoàng vân xuất hiện một thanh ảnh, thân hình Nam Lạc dần hiện ra, chân hẫng giẫm trên hoàng vân như giẫm trên đại địa, phảng phất như tan thành một thể với hoàng vân.

Sắc mặt Nam Lạc bình tĩnh, tâm thần tựa như đắm chìm trong đại đạo mênh mêng. Trong con mắt tựa hồ như có một ngọn hoả diễm hiện ra, dưới thiên thị nhãn, thân thể của cái miệng khổng lồ hiện lên rất rõ. Một con cóc xám bạc, to như núi đang tựa vào một ngọn núi thấp đối diện, mở cái mồm khổng lồ tựa như điên cuồng cắn nuốt vạn vật.

Hồng y nữ tử tĩnh như đồi núi, tùy ý mặc cho sức hút không ngừng tăng lên. Nam Lạc âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm nếu lúc trước mình bị hút như thế này chỉ sợ rằng đừng hòng trốn thoát.

Hắn không nhìn ra hồng y thiếu nữ dùng thần thông gì. Nhưng có thể nhìn ra được Ngân hôi cấp vốn là nhằm tới thiếu nữ, chính mình chẳng qua cũng là vô tình bị kéo vào thôi.

Một đạo hồng ảnh bay khỏi miệng không lồ, nhanh như một tia chớp đỏ, phảng phất như xuyên thấu hư không, vượt mọi khoảng cách. Một màn này khiến Nam Lạc đột nhiên nhớ tới con cự thú trên đường tới Ngọc Hư Cung, phương thức tấn công giống hệt. Chỉ là uy thế của con cóc này còn mạnh hơn mấy lần, tốc độ nhanh tới nỗi dù là Thiên Thị Nhân bây giờ cũng chỉ thấy hồng quang loé lên rồi biến mất.

Nam Lạc hoảng hốt thầm nghĩ nếu mình bị công kích như vậy chỉ sợ không kịp độn tẩu đã vong mạng. Định thần nhìn về phía hồng y nữ tử đúng chỉ thấy chỗ đó rỗng tuếch, chỉ có tuyết bay tán loạn, cuồng phong gào thét.

Bị nuốt sao? Không thể. Nam Lạc nhìn cái miệng không lồ đã khép kín, phủ nhận.

Trong con mắt ánh lửa nháy lên, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, ngoại trừ sắc trời âm đạm cũng chỉ có tuyết bay trong lặng lẽ.

“Huyền Minh, người cướp động phủ ta, diệt tử tôn ta, hôm nay lão tổ ta vì họ báo thù, người mau ra cho ta... đi ra... đi ra...” Ngân hôi cấp đứng trên đỉnh núi, gào thét trong hư không, từng vòng âm ba như sóng biển lan ra trong không gian.

Ngay khi Ngân Hôi Cự Cấp mở miệng, Nam Lạc đã cảm thấy không ổn, thân hình biến mất trong nháy mắt, đúng lúc thân hình hắn biến mất thì sóng âm vô hình đã bao phủ chỗ này, không gian tựa như sắp sụp đổ. Trên bầu trời, vô số đám mây lững lờ bị sóng âm cuộn cuộn xoắn nát.

Ngoài ngàn mét, Nam Lạc xuất hiện, chỉ thấy tóc hắn tán loạn, sợi dây leo hắn dùng để buộc tóc đã tán thành bụi phấn, phiêu tán trong gió.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Yêu Nguyệt Chiếu Thanh Nhan, Thiên Ngoại Phi Tiên

Trong lòng Nam Lạc kinh hoàng, hẳn không biết con cóc này chính là con cóc đầu tiên từ lúc thiên địa diễn hóa tới nay, tên là Thôn Thiên Đại Thánh, từ nhỏ đã có hai loại thần thông, một trong số đó có chút giống với Thôn Phệ Thiên Địa của Vu Tộc. Có thể thôn phệ hết thủy sinh linh trong thiên địa, hơn nữa bụng nó tự thành thế giới, vô luận sinh linh gì bị hút vào thì pháp lực, nguyên linh đều bị phong ấn, không tới một thì ba khắc sẽ biến thành linh khí.

Một loại thần thông khác chính là âm ba, âm ba này vô hình vô tượng nhưng lại có thể chân tan linh hồn, chôn vùi hư không.

Nghe Thôn Thiên Đại Thánh gào thét, trong lòng Nam Lạc không khỏi nghĩ, thì ra Băng Cung cũng là do nàng cướp đến.

Sắc trời đã hoàn toàn đen lại, một vùng thiên địa sau khi âm ba đi qua, trở nên vô cùng tĩnh lặng... Phảng phất như trong nháy mắt âm thanh của thiên địa đã hoàn toàn biến mất. Nam Lạc thầm nghĩ chẳng lẽ vừa nãy mình bị âm ba chấn thương, nhĩ thức đã bị tổn thương chẳng?

Đột nhiên một đạo quang hoa vạn trượng từ trên bầu trời chiếu xuống, quang hoa trong trẻo như sương sớm, chiếu vào lớp da bạc xám của Thôn Thiên Đại Thánh, tạo thành một điểm sáng. Nam Lạc vội ngẩng đầu nhìn lên, hẳn cảm thấy hào quang vạn trượng trên không trung chính là Yêu Nguyệt Kính.

Chỉ trong nháy mắt khi Nam Lạc suy nghĩ thì quang hoa của Yêu Nguyệt Kính chiếu xuống đã tràn ra, quang hoa của Yêu Nguyệt Kính hoá thành

một mặt trăng xinh xắn, toả ánh xanh rực rỡ... Thôn Thiên Đại Vương và ngọn núi đồng thời bị ánh trắng bao phủ. Vô cùng rõ ràng phảng phất như ban ngày.

“Sao nàng làm được, ấn ký tinh thần của ta vẫn còn, nàng không hề xoá đi, tại sao có thể ngự sử Yêu Nguyệt Kính?” Nam Lạc nhìn Yêu Nguyệt Kính như một vầng trăng sáng nhỏ nhắn lại toả ra ánh sáng lạnh lùng trong lòng thầm nghi hoặc.

Sau khi Yêu Nguyệt hoá thành trăng sáng, những bông tuyết xuất hiện dưới trăng, lá tả rơi xuống. Mờ ảo mịn màng, huyền diệu lãnh diễm, phảng phất kính quang bao phủ không gian đã vượt khỏi đại thiên thế giới... Yên tĩnh mỹ lệ lại ẩn chứa nguy hiểm vô cùng vô tận.

Nam Lạc đã từng bị bông tuyết đóng băng cứng ngắc, nên từ rất xa hẳn vẫn có thể cảm nhận sự lạnh lẽo trong yên lặng của bông tuyết. Con cự cáp tựa như cũng cảm nhận được nguy hiểm, vội mở cái miệng khổng lồ.

Chỉ thấy những bông tuyết rơi trong ánh trăng trong trẻo hoặc tán loạn, hoặc biến mất hoặc cuốn về mờ. Rõ ràng có đại động nhưng lại vô thanh vô tức. Nam Lạc không khỏi nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ đây hẳn là loại âm ba khi trước. Chỉ là lần này không biết vì sao không vang khắp không gian. Mà tựa hồ như bị ánh trắng hạn chế bên trong. Nam Lạc không biết ánh trắng có sức hạn chế hay vì con ếch lớn này tự mình khống chế...

Âm ba lặng lẽ nghịch tập theo luồng sáng, từ dưới lên trên, bay thẳng ra ngoài vạn trượng, tới nơi mà Yêu Nguyệt Kính đang toả sáng, bông tuyết dưới trăng lặng lẽ tiêu tán. Một đạo hồng ảnh từ trong miệng cự cáp bay ra, theo luồng âm ba nhằm thẳng vầng trăng.

Vạn trượng xa bất quá cũng chỉ là nháy mắt, nhưng Nam Lạc lại thấy vô cùng thông thả. Thiên địa lặng lẽ, một vầng trăng treo ngoài vạn trượng, ánh trắng phủ đầy một ngọn núi, trên núi có một con cóc xám bạc đang

nằm trên đỉnh, nó ngửa mặt lên trời gào rống, đầu lưỡi màu đỏ hoá thành một đạo hồng ảnh cuốn về vàng trắng sáng.

Bỗng dừng hình bóng của hồng y nữ tử này giờ biến mất đột nhiên xuất hiện, nàng ở trong ánh trăng, tay nắm Thanh Nhan đã rời vỏ, quanh thân là vô số bông tuyết... Hồng y phát phơ, tóc đen búi cao, ánh mắt lãnh ngạo, khoé miệng có một chút khinh thường, dưới ánh trăng hiện lên rõ mồn một trong thiên thị nhân của Nam Lạc.

Nàng trong ánh trăng, trong bóng tuyết, từ trên trời đâm xuống, như thiên ngoại phi tiên. Mũi kiếm nhắm thẳng xuống cự cáp, nhìn thì vô cùng thông thả, nhưng lại chỉ trong nháy mắt, đã đâm vào trong âm ba, lưỡi của cự cáp trong sát na đó cũng đã lao tới, chỉ khe chạm vào mà hồng ảnh như bị điện giật vội vã rút về.

Cự cáp phảng phất như bị tổn thương nghiêm trọng, toàn thân rung động. Thân thể đột nhiên phình to thêm vài phân, uy thế càng thêm khủng bố... Đứng cách đó mấy ngàn thước mà Nam Lạc cũng không khỏi nghĩ: “Nếu gặp người có thần thông như vậy chỉ đành chạy vắt giò lên cổ thôi”

Đúng lúc này Thanh Nhan trong tay hồng y nữ tử cũng phóng đại, hoá thành một thanh bảo kiếm cực lớn rời tay bay xuống, nhắm thẳng con ếch. Thân kiếm trong mắt Nam Lạc cơ hồ không thua gì một ngọn núi nhỏ, tản ra khí tức khiến người sợ hãi. Cự cáp tựa hồ cảm nhận được khủng bố hung hiểm từ thân kiếm, ngân quang loé lên, vừa muốn độn tẩu thì thân thể dường như bị ánh trăng khoá cứng. Cự kiếm ngang nhiên đâm xuống, như cắm vào đậu hũ, thân kiếm cực lớn chui vào thân thể cự cáp, đỉnh nó lên trên đỉnh núi.

Nam Lạc trợn mắt há mồm, thế là chết à. Cự cáp vẫn còn đang giương miệng lớn trong lòng nó hoảng sợ... Vừa rồi nó muốn độn tẩu tại sao lại không thể động đậy được, vì thần thông của hồng y nữ tử sao, hay là vì ánh trăng.

Nhìn lên bầu trời, Huyền Minh – hồng y nữ tử cõi vô kiếm bên hông, tiện tay quăng đi, ở trên không vẽ một đường cong rơi vào trước Huyền Minh Băng Cung. Căn bản chưa từng liếc mắt nhìn Nam Lạc, thậm chí Thanh Nhan và Yêu Nguyệt cũng không thèm để ý, vô thượng uy năng linh bảo cũng tiện tay vứt như rơm rạ. Thần sắc ngạo nhiên, Nam Lạc không thể tưởng tượng nổi, có nhân vật nào có thể vào tầm mắt của nàng, có thể khiến ánh mắt nàng không còn lãnh ngạo nữa...

Tâm niệm khê động, vô kiếm xanh lại trở về tay.

Ngẩng đầu nhìn Yêu Nguyệt Kính biến thành trăng sáng nhỏ xinh vẫn còn đang hấp thụ thiên địa nguyên khí bổ sung bản thân, chỉ là quang hoa trong trẻo càng lúc càng mờ. Trong lòng hấn khê động, tâm niệm liên kết với Yêu Nguyệt Kính, trong chốc lát sau, Yêu Nguyệt Kính khê ngâm một tiếng liền biến mất trên bầu trời, cổ tay khê lật, trong lòng bàn tay liền có thêm một cái gương. Trong lòng mừng rỡ, cẩn thận quan sát, Yêu Nguyệt Kính có thêm một chút sắc thái thần bí và lạ lẫm. Kiểm không được nhìn vào Băng Cung, nhét kính vào lồng ngực, dưới chân khê động, hoàng vân liền hạ xuống đỉnh núi có con cự cấp.

Cự cấp vẫn đang ngửa mặt lên trời, tựa như đang gào thét nhưng mắt chỉ còn màu tro tàn... Phần lưng bị Thanh Nhan Kiếm cắm vào, lồm hấn xuống, lúc này chuôi kiếm lộ ở bên ngoài so với Nam Lạc còn cao hơn nhiều.

Trong mắt Nam Lạc loé lên cái nhìn nóng bỏng, trong lòng thầm nghĩ, nếu mình một ngày nào đó có thể dùng Thanh Nhan như vậy, lúc đó hẳn xem như có khả năng tự bảo vệ mình trên thế giới này.

Trước kia hẳn chỉ nghĩ xem mình dùng Yêu Nguyệt và Thanh Nhan như thế nào, lần này cách mà Huyền Minh hồng y nữ tử dùng khiến hẳn mở được một cái cửa sổ để dùng linh bảo, thông qua cửa sổ này phát hiện bên ngoài là thiên địa vô tận.

“Nguyên lai cho dù là linh vật không có đại đạo Tiên Thiên cũng có uy lực mạnh mẽ như vậy, chỉ là muốn có được uy lực cỡ đó, chỉ sợ là phải xem người sử dụng... Năng lực của mình càng mạnh, thì càng tốt, uy lực của linh bảo càng mạnh, hơn nữa còn có thiên biến vạn hoá thủ đoạn, xem uy lực chỉ sợ không thua gì Tiên Thiên linh bảo có chứa đại đạo” Nam Lạc nhìn cự kiếm thầm nghĩ.

Nhẹ tay khoát lên chuôi kiếm, trong lòng thầm cảm ứng khí tức trên thân kiếm. Năm năm ôn dưỡng khiến cho tâm thần của Nam Lạc và Thanh Nhan sinh ra cảm giác vi diệu, phảng phất như là một phần thân thể, nhưng lại rất mờ lung không rõ ràng

Kiểm quang loé lên, chui vào vỏ. Mím cười xem xét Thanh Nhan một lượt rồi treo bên hông. Nhìn thân thể con cự cáp rồi xoay người định rời đi.

Đột nhiên trong lòng nghĩ tới luyện chế túi càn khôn cần tới dạ dày của cự cáp, cũng không biết có bị kiếm đâm nát không.

Cách luyện chế túi càn khôn là do ba năm trước đi ngang qua Ngũ Trang Đạo Quan, cùng đàm đạo với người trong đó. Lúc ấy nghe trong quan có người luận đạo liền tò mò đi vào. Nào biết từng người đi nghe cũng phải đi lên giảng một đoạn. Khi ấy Nam Lạc có gì mà giảng nào, chỉ là quy củ như vậy, hơn nữa nhiều người như vậy, chính mình không cách nào nói không nổi. Chỉ đành đọc ra một đoạn Hoàng Đình Kinh.

Đọc xong cả sảnh được trầm trồ khen ngợi, lập tức mọi người biết rõ Hoàng Đình Kinh là thứ tốt. Nam Lạc thầm hối hận không nên đọc ra Hoàng Đình Kinh, quan sát thật kỹ thì mới phát hiện ra không có bất cứ ai có ý niệm tham lam, thì ra cả sảnh đường đều là tu sĩ có đạo đức.

Nhất thời cao hứng, ở lại đó nửa năm. Trong vòng nửa năm này Nam Lạc có nghe nói quan chủ có một loại thần thông là Tụ Lí Càn Khôn có thể

nap thiên địa, nhất niệm thành thế giới. Tuy rất muốn học nhưng cũng biết không thể được truyền thụ nên cũng không mở miệng, tránh bị mất mặt.

Bất quá nửa năm này là thời gian mà hẩn an tâm nhất, mỗi ngày nghe người ta luận đạo, hoặc nghe bọn họ giảng việc ẩn mật trong thiên địa, nếu không phải về tộc thì Nam Lạc thật sự không muốn rời chỗ đó. Phương pháp luyện chế túi càn khôn cũng học được từ lúc ấy, hơn nữa lúc rời đi, đồng tử còn tặng cho một bộ pháp bào, khiến lòng hẩn không khỏi cảm khái vô cùng.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thiên Địa Chúng Sinh

Cách luyện chế túi Càn Khôn cũng không phức tạp, tài liệu cũng không khó tìm nhưng để làm được một túi Càn Khôn tốt lại cực kì khó. Người dạy Nam Lạc làm túi Càn Khôn từng nói, chỉ cần là da của những sinh linh tu tới cảnh giới nhất định là được, có da dày của những đại yêu có thần thông thôn phệ thì vô cùng tốt vì đó là tài liệu cực phẩm. Lúc đó Nam Lạc âm thầm kinh hãi, mình cũng là một trong các sinh linh vậy thì da mình cũng có thể làm đúng không.

Nếu vì luyện chế túi Càn Khôn mà giết sinh linh khác rồi lấy da hoặc da dày để luyện thành pháp bảo thì Nam Lạc không làm được. Nhưng lúc này có một con cự cấp đã chết khiến tâm tư của hắn đột nhiên máy động.

Đắn đo suy nghĩ, đi đi lại lại trên cái lưng xám bạc.

Sắc trời âm đạm nhưng Nam Lạc lại thấy rõ ràng mọi thứ. Cuối cùng hắn ngừng lại trên người cự cấp. Con mắt khẽ nhú, kiếm quang loé lên, thân thể đột nhiên bành trướng, kiếm trong tay cũng lớn hơn.

Pháp Tượng Thiên Địa

Thân thể tăng lên mấy lần, Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào cũng tản ra thanh quang, phóng to cùng thân thể.

Một đạo kiếm quang như ngọc xẹt qua lưng cự cấp, một, hai... Tiên huyết chảy xuống, mùi máu tươi dày đặc. Nội tạng bốn phía, mùi hôi đầy trời, Nam Lạc lại tựa như không nghĩ thấy, hắn cúi đầu tìm kiếm như một

dã thú cúi đầu gặm thi thể. Tuy Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào không dính huyết nhưng mặt hấn lại dính không ít.

Bỗng nhiên Nam Lạc như cảm nhận được gì đó, ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trên ngọn núi đối diện, Hồng Y nữ tử Huyền Minh vẫn lẳng lạng đứng đó nhìn mình.

Tóc nàng búi cao, váy hồng thật dài, khoe miệng treo nụ cười khinh miệt, so với bất cứ lúc nào khác cũng nồng nặc hơn. Tựa như muốn nói, đây là bản tính của người sao? Là bản tính của nhân loại sao?

Trong lòng Nam Lạc bỗng nhiên hốt hoảng, cúi đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy huyết nhục mơ hồ, tanh hôi tràn ngập. Nhất thời cảm giác ánh mắt của Hồng Y nữ tử như lửa đỏ thiêu đốt linh hồn. Bước một bước lên không trung, người lập tức biến mất, thân ảnh loé lên biến mất ở vài ngọn núi xa, rồi tiêu thất trong màn đêm.

Trên trời cao không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy vì sao, bọn chúng dường như đã nhìn cả thiên địa trong mắt bao gồm cả hành vi phan thây thi thể của Nam Lạc.

Dưới bầu trời đêm vô biên, Huyền Minh Băng Cung nhìn xuống thiên địa, bên cạnh có một Hồng Y nữ tử đứng lẳng thình, ngạo ngễ đơn độc.

Đột nhiên thanh ảnh xuất hiện bên người nàng, đó chính là Nam Lạc đã bỏ đi.

Chỉ là lúc này trên mặt hấn không còn vẻ hoảng hốt thất thố, tựa như đã khôi phục vẻ lãnh đạm thông dong. Nam Lạc cúi người thật sâu với Huyền Minh một cái rồi xoay người biến mất trong trời đêm.

Thiên địa biến thiên, nhật nguyệt luân chuyển.

Nam Lạc đã trở thành tế ti danh phù kỳ thực của Dương Bình Thị Tộc, không có bất cứ ai dị nghị cả. Cho dù là ba tế ti trước cũng tỏ vẻ vui mừng, còn trong đầu họ nghĩ gì thì không ai biết.

Trong khoảng thời gian ngắn thị tộc liền mở tiệc chúc mừng. Nam Lạc đem kinh lịch của mình nói một chút. Khiến Mộc lão cảm thán, nguyên lai thế giới này lớn đến vậy, nhân loại chúng ta nhỏ yếu đến thế.

Nam Lạc dẹp bỏ đồng gỗ mục nát rồi xây một phòng mới. Nhà không lớn, chỉ có hai phòng và một cái chính đường tiếp khách mà thôi.

Cứ như vậy Nam Lạc ở lại trong Dương Bình Thị Tộc, tuy thi thoảng sẽ có người quen hoặc xa lạ tới tìm hãn, nhưng hãn chưa bao giờ cảm thấy phiền toái cả. Đây chính là cuộc sống mà hãn ao ước, bình đạm, thản nhiên, an tĩnh không màng danh lợi, không cầu thông thiên triệt địa, không cầu danh dương thiên hạ, nhưng cầu có thể bảo vệ người mình yêu quý bình an cả đời.

Một hôm, Lạc Thuỷ đi vào nơi mà Nam Lạc tinh toạ hỏi: “Cửu cửu, thiên hạ sinh linh đông đảo, mỗi loại một tư tưởng đúng không ạ, cũng giống như Lạc Thuỷ có mẹ, có cha có cửu cửu sao?”

Nam Lạc chậm rãi mở mắt không hiểu vì sao trong lòng nhớ tới lời của Thôn Thiên Cự Oa: “... Người cướp động phủ cả ta, diệt tử tôn ta...” Một lát sau mới hồi đáp: “Có lẽ thế”

“Thế bọn họ cũng có tộc nhân sao” Lạc Thuỷ nháy mắt truy vấn

“Ừ! Cũng có”

“Ồ”

Lại một lúc Lạc Thuỷ lại hỏi: “Vì sao họ muốn bắt cửu cửu, muốn dùng nhân loại làm đồ ăn”

Nam Lạc không khỏi sờ sờ đầu Lạc Thuỷ có chút kỳ lạ nói: “Có lẽ bọn họ cho rằng họ cao hơn chúng ta một bậc, nên không lưu tâm tới cảm nhận của chúng ta”

Lạc Thuỷ nghiêng đầu nhìn bầu trời suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu như nhân loại biến thành sinh linh mạnh nhất thế gian thì tốt rồi, bọn họ không dám tùy tiện khi dễ chúng ta, tộc nhân có thể sinh sống an toàn, không phải cứ quỳ lạy những thần linh trong núi nữa”

Nam Lạc không trả lời, đầu lại nhớ tới ngày đó mình ở trong núi phân thi thể của cự oa. Không khỏi thầm nghĩ, nếu nhân loại trở thành sinh linh cường đại nhất e rằng cũng giống như những sinh linh kia, tùy ý tổn thương những kẻ yếu hơn mình. Bọn họ cho cũng sẽ cho mình là sinh linh cao quý nhất thiên hạ vậy.

“Thế giới này bất quá là mạnh được yếu thua mà thôi, cứ an ổn mà sống là được,... Ta cần gì phải suy nghĩ nhiều như thế, người khác ra làm gì ta sao có thể quản nổi, chỉ để ý tới bản tâm mình và chiếu cố tốt những người thân bên cạnh là được rồi”

Nghĩ tới đây Nam Lạc không khỏi dăng chút buồn không tên, cười nhẹ. Giờ khắc này hẳn mới triệt để giải khai khúc mắc trong lòng, không còn canh cánh nữa.

Như người khác nhìn vào thì đó chẳng qua là một cái tử thi, Nam Lạc không lấy, không dùng thì cũng hư thối, hoặc bị dã thú khác ăn tươi. Nhưng bây giờ nếu Nam Lạc nhìn thấy thì kiên quyết sẽ không dùng thi thể của sinh linh kia. Điều này cũng không khác gì với việc dã thú kia ăn thịt, dùng thi thể người khác để thoả mãn nhu cầu của mình.

Nam Lạc không biết trong Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung, Phượng Hoàng từng nói hẳn giống với Khổng Tuyền. Đương nhiên nếu là bề ngoài dung mạo tuấn tú của Nam Lạc so với vẻ lãnh diễm của Khổng Tuyền thì

kém xa. Nhưng trong lòng thì lại giống, kiêu ngạo, nhưng cái kiêu ngạo của hắn ẩn giấu rất sâu, không phải là loại kiêu ngạo không để vào mắt. Nếu phải dùng những từ thích hợp hơn thì hắn là “ngông nghênh”

Ngày đó khi dùng kiếm bổ thi thể của cự cấp rồi nhìn thấy ánh mắt của Huyền Minh, chút kiêu ngạo trong lòng liền bị đụng chạm.

Trên bầu trời, ánh nắng tươi sáng, chiếu vào thân thể khiến hắn cảm thấy ấm áp.

Nam Lạc ngấm nghĩa tựa như đã rơi vào huyền ảo quên cả Lạc Thuỷ đang trầm tư, vừa cười vừa nói: “Lạc Thuỷ, có muốn cùng cừu cừu tu luyện không?”

“Muốn” Lạc Thuỷ lập tức trả lời nhưng rồi lại thấp giọng nói thêm “Thế nhưng Lạc Thuỷ không thể tu luyện được”

“Ân, không thể tu luyện, cũng không phải tuyệt đối, phải thử mới biết được, cừu cừu chỉ hỏi con có quyết tâm kiên trì tu luyện không, con phải biết rằng tu luyện là một việc vô cùng khô khan” Nam Lạc mỉm cười nói

“Lạc Thuỷ không sợ, Lạc Thuỷ sẽ nỗ lực tu luyện, về sau con cũng muốn làm tể ti, cũng muốn như cừu cừu, cưỡi gió đạp mây, bảo hộ tộc nhân” Lạc Thuỷ nháy nháy cặp mắt hắc bạch phân minh, kiên định nói

Nam Lạc nhìn bộ dạng đó, không khỏi đưa tay lên khẽ véo mũi nàng, cười nói: “Đây chính là điều mà con nói đấy nhé, nếu như đến lúc đó không chịu cố gắng tu luyện thì cừu cừu sẽ đánh đòn đấy”

Lạc Thuỷ kiên định gật đầu, chớp mắt rồi nói: “Cừu cừu, người có thể dạy những người khác tu luyện không”

Nam Lạc hơi sững sốt cười nói: “Có thể, ta có thể truyền họ pháp môn Trúc Cơ, nhưng có thể nhập môn không thì phải xem ở chính họ rồi”

Lạc Thủy nghe xong lời Nam Lạc nói, lập tức hô vang rồi chạy đi nói cho những người khác.

Cho tới lúc này Nam Lạc mới cẩn thận suy nghĩ lý do vì sao mà Huyền Minh vứt Thanh Nhan Kiếm và Yêu Nguyệt Kính như vứt rơm rác. Nàng lãnh ngạo, thực lực của nàng chính là nguyên nhân. Nghĩ tới việc nàng muốn lấy gương làm đồ trang sức, nhớ tới nụ cười trào phúng xem thường của nàng, trong lòng Nam Lạc không khỏi nghĩ tới tâm tính khẩn trương của mình khi đó mà cười khổ.

Mình sẽ đoạt thần khí với con kiến sao? Đương nhiên không, có lẽ trong mắt nàng mình và con kiến cũng không khác mấy.

Đó mới là người có thể chân chính có được đạo, tất cả ngoại vật trong mắt nàng chỉ sợ đều là cỏ rác, nàng kiêu ngạo về thực lực của bản thân, tất cả những thứ khác đều là không.

Ngơ ngác xuất thần một hồi, Nam Lạc bật cười, đột nhiên nghĩ tới trong lòng mình còn có hai hạt giống. Một là Mạn Hoàng Trung, một là Cây Bàn Đào.

Hai loại trái cây này là do người trong Ngũ Trang Quan tặng, Nam Lạc còn chưa ăn. Nhưng nghe bọn họ nói thần kỳ vô cùng liền xin hai hạt giống, tuy không biết là hạt giống từ bao lâu rồi, hơn nữa phương thức trồng trọt vô cùng đặc biệt cần phải trải qua linh khí hun đúc, nhưng cũng có thể sẽ không nảy mầm, thế nhưng khi đó Nam Lạc vẫn rất vui mừng.

Hai cây ăn quả này, trồng xuống thì hậu nhân có thể ăn.

Tĩnh tụng Hoàng Đình, đạm nhìn phong vân biến thiên

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chiến Tranh Giữa Các Bộ Tộc

Dương Bình Thị Tộc có tế ti, Hữu Cùng Bộ Tộc và Sơn Âm Bộ Tộc thì có vu sư. Trong mỗi tộc, tế ti đều ở trong bộ tộc nơi mình sinh trưởng, bản lĩnh là học từ đó, Nam Lạc là kiểu người như vậy. Vu sư lại khác, pháp thuật là học từ Vu tộc, và lại mỗi Vu sư đều cùng người thông hôn và sinh hạ đời sau.

Hữu Cùng và Sơn Âm trước khi di chuyển tới phụ cận Dương Bình bộ tộc vốn là hữu hảo nhiều đời, hơn nữa mỗi Vu sư đều là chỗ người quen. Chỗ mà họ tới cũng là do họ chọn. Bọn họ tới đây được ba năm, cũng đã từng tiếp xúc vài lần với Dương Bình Thị Tộc. Khi phát hiện ra Dương Bình Thị Tộc không có Vu sư thì tâm tư đại động, trong mắt bọn họ, tế ti chỉ biết một số nghi thức tế tự thì nào có tác dụng gì. Cho dù có tới ba người thì trước mặt Vu sư cũng chẳng có khác biệt gì.

Những lí giải này đương nhiên là ở lúc Nam Lạc chưa trở về. Bởi vì từ lúc Nam Lạc trở về cũng không hề rời trại, hơn nữa Dương Bình Thị Tộc tộc trưởng Hoang Nguyên đã nghe Nam Lạc giảng một ít chuyện trong thiên địa nên càng thêm ít nói, đương nhiên sẽ không nói với người ngoài là tộc mình có tế ti lợi hại đến mức nào. Cho nên ngoại nhân cũng không rõ lắm về sự tồn tại của Nam Lạc

Hữu Cùng và Sơn Âm bộ tộc sau ba năm cũng đã không nhẫn nại được với thổ địa màu mỡ của Dương Bình Thị Tộc nên bắt đầu hung hãn phát động chiến tranh.

Chiến tranh của nhân tộc trong thiên địa này cũng chỉ là chuyện trẻ con. Nhưng mà đối với Hữu Cùng, Sơn Âm và Dương Bình đó lại là đại sự liên quan tới đại sự tồn vong. Hữu Cùng và Sơn Âm hai tộc tộc hợp chiến sĩ khoảng năm trăm người nhưng đã không khác biệt lắm với tổng nhân khẩu của Dương Bình Thị Tộc.

Vu sư của Hữu Cùng Và Sơn Âm hai tộc cùng lớn lên, cùng học nghệ, tình cảm nồng hậu đương nhiên quan hệ của hai tộc cũng vô cùng hoà hợp. Lúc này bọn họ đang ngồi nghe chiến báo.

“Dương Bình thị tộc kiên cố cao to, mấy đời xây dựng, biện pháp phòng ngự vô cùng tốt, ba ngày không đánh hạ được cũng là bình thường” Vu sư Sơn Âm tộc Táng Nhất phát tay cho người lui xuống rồi nói với Vu sư Tộc Hữu Cùng Niên Sát.

“Nếu nói như vậy thì e rằng muốn khốn chết họ bên trong cũng rất khó, chỉ sợ lương thực bọn họ còn chưa hết thì chính chúng ta đã ăn hết rồi. Chiến tranh này không thể kéo dài, phải tốc chiến tốc thắng” Niên Sát đứng dậy đi tới đi lui nói

“Nếu buổi chiều vẫn không tấn công được thì chúng ta liền làm một đạo pháp, thiêu rụi trại của họ, lúc đó không công tự phá” Táng Nhất ngồi ngay ngắn bất động, con mắt híp lại, sát khí tràn ra.

“Đương nhiên là ổn, ta chỉ lo nhất là người của ba năm trước”

“Ta xem ra chỉ là chúng ta quá ngại y mà thôi, ba năm trước ta đã đi hỏi thăm rồi, nghe đồn là vì có một đạo nhân lập đàn tràng ở đây khiến yêu vương trong núi tức giận nên bị đuổi đi, tới tận bây giờ còn chưa trở về, đạo quan trên núi cũng đã hoang phế. Còn về phần người đi theo yêu vương thì chúng ta cũng không cần để ý, một kẻ ngu dốt mà thôi, tự cho mình có chút đạo hạnh liền xem nhẹ mạng sống, chỉ sợ bây giờ y đã chết trong núi. Bằng không bộ tộc bị vây nhiều ngày như vậy sao lại thờ ơ chứ.

Hơn nữa ba năm này, mỗi ngày chúng ta đều cử người âm thầm quan sát, xác thực là chưa gặp người nọ tái xuất”

“Ồ, nếu vậy thì Dương Bình Thị Tộc nhất định sẽ bị chúng ta chiếm, nơi này có phong thủy địa lý thật tốt, lưng dựa vào núi lớn, có thể săn thú, có sông ngòi chảy qua, có thể bắt cá, đất đai thì màu mỡ. Hai tộc chúng ta hợp làm một có thể ở đây sinh sôi nảy nở tới mấy đời, không cần phải di chuyển khắp nơi nữa” Niên Sát đứng ở cửa gian phòng, y bào màu đen dưới ánh mặt trời toả ra sắc thái nhu hoà.

(Giải thích một chút ở đoạn này: trong Phong Thủy Thuật thì cơ bản dựa vào bốn chữ Long Huyệt Sơn Thủy, Long là mạch trong đất hay còn gọi là địa khí luân chuyển thế đi từ trên xuống dưới, bắt nguồn từ núi chảy dần xuống theo thế và tới các vùng đất. Huyệt là vùng đất có thể tích khí, nhưng không phải đất nào cũng có thể tích được vì khí chảy không ngừng, nơi có địa khí chảy qua nhưng thì đã tốt rồi nhưng tích được khí thì là cực tốt, nơi cực tốt đó được gọi là Huyệt. Còn Thủy ở đây ám chỉ nơi có nước, nhưng nước không được xộc thẳng vào đất mà phải uốn quanh thành vòng, hoặc nhiều nước bao quanh đất, khí sẽ theo con đường do nước tạo thành mà cuộn quanh đất, tàng khí ở đó. Dương Bình Tộc thế tựa núi, có sông bao, địa khí chảy từ núi xuống bị ngăn ở sông uốn quanh tộc, tạo thành một Huyệt. Thành Thăng Long của nước ta cũng thế, nhưng không chỉ là huyệt mà là Long Huyệt vì thế Lý Thái Tổ thấy được thế rồng bay, ta đoán Lý Thái Tổ là bậc thầy của Phong Thủy.)

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, ánh nắng gay gắt, bấy giờ là tháng sáu tháng bảy, mùa hè.

Dương Bình Thị Tộc mấy đời cư trú ở đây, trại đều là chặt cây cổ thụ trong núi dựng thành. Không chỉ cao to kiên cố mà còn có cả tháp canh, cùng với rất nhiều công cụ phòng ngự, tựa hồ như đã cân nhắc sẽ có một ngày như thế. Đó là vì trong Dương Bình Thị Tộc có một truyền thống, bất luận ai làm tộc trưởng, việc đầu tiên phải làm là tu bổ trại một lượt.

Thế cho nên người của Hữu Cùg và Âm Sơn còn chưa tới gần đã phải chịu công kích, ba bốn lượt tấn công, còn chưa hạ được trại đã phải tử thương không ít người.

Dương Bình Thị Tộc trốn trong trại kỳ quái nhìn nhau, thường ngày địch sẽ gào thét xông tới trại thế nhưng bây giờ chỉ đốt lửa ở phía xa. Thậm chí còn đốt lên mười ba đống lửa.

“Nghe nói bọn họ có Vu Sư, chẳng lẽ là muốn làm phép” Đối với sự thần bí của Vu Sư, Dương Bình Thị Tộc luôn có một chút sợ hãi. Bởi vì bọn họ đều lớn lên từ nhỏ với tế ti, nên năng lực của tế ti như thế nào họ cũng hiểu một chút. Nhưng Vu Sư thì khác, luôn có một cảm giác hết sức khó giải thích.

Bất quá trong lòng họ bây giờ có Nam Lạc nên không giống như trước, khi nhắc tới Vu Sư là có một loại cảm giác kinh hoàng.

“Ta đi báo với tộc trưởng mời tế ti trưởng lão tới” Có một người thấp giọng nói, rảo bước chạy đi

Chẳng bao lâu người nọ trở lại, còn có ba người đi cùng, họ chính là ba vị tế ti khi trước. Người thủ trại nhìn người báo tin nhất thời mừng lớn trong lòng. Người dẫn ba người bọn họ tới có ích gì, bản lĩnh của họ thế nào chúng ta còn không rõ sao? Làm thế nào mà đấu với Vu Sư được. Mừng thì mừng nhưng không dám biểu lộ ngoài mặt, dù gì họ cũng đã làm tế ti hơn mười năm rồi.

Bất qua ba vị tế ti lập tức nhìn ra suy nghĩ của họ cười nói: “Các người đừng lo, ta vừa mới từ chỗ của tế ti Nam Lạc trở về, hắn đã biết rồi, bảo các người không cần lo lắng, bình tĩnh ngăn địch là được, nếu Vu Sư làm phép thì hắn sẽ động thủ”

Tuy mọi người thấy địch nhân đã bày khai trận thức mà tế ti của tộc mình lại an toạ trong nhà thì có chút kỳ quặc nhưng vừa nghĩ tới Nam Lạc

có bản lĩnh cười mây đạp gió thì trong lòng bình tĩnh lại.

Có người thâm nghĩ, bất luận các người làm phép gì, chỉ cần tế ti cầm gương thần thì về nhà chơi với con được rồi. Còn việc nghe nói gương thần tên Yêu Nguyệt thì họ không quan tâm, trong mắt họ thì Yêu Nguyệt không đủ khí thế, phải gọi là gương thần mới được.

“Kìa, các người xem, hai người mặc hắc bào hăn là vu sư đó” Một người trốn trong hàng rào thấp giọng nói.

“Toàn thân đen như mực hăn không phải thứ tốt lành gì. Biết pháp thuật hăn cũng là loại cay độc âm hiểm. Các người nói không cần mời tế ti tới sao, vạn nhất họ phóng pháp thuật ra, tế ti thì ở xa, sao có thể phản ứng kịp”

“Hăn là không việc gì, gương thần của tế ti dù là xa cũng có thể chiếu tới được”

“Mau nhìn, bọn họ làm phép” Đột nhiên có một người lớn tiếng nói

“Làm phép là nhảy như thế sao? Bộ dạng khó coi, không bằng tư thái chiếu gương của tế ti được.”

“Làm phép khẳng định là như thế, người không nhớ rõ năm đó Nguyên Tiên Sư làm phép cũng nhảy sao”

“Đừng nhắc tới Nguyên Tiên Sư đi, bị yêu quái đánh chỉ biết chạy tới giờ còn không dám về. Đồ hèn nhát, uống cho ta năm đó còn muốn lũ trẻ bái ông ta làm thầy, cũng may là không bái được bằng không sau này lớn lên cũng sẽ trở thành đồ nhút nhát” Một người có diện mạo hào phóng nhìn về phía Vu Sư đang làm phép nói

“A, mau nhìn, cháy...”

“Cháy, cháy... Mau đi mời tế ti, đây là pháp thuật của đối phương”

Không biết từ khi nào trên hàng rào trại đột nhiên bốc khói, ngay sau đó ngọn lửa liền xuất hiện

“Di trời mưa”

“Các người xem, lửa tắt”

Ngay khi mọi người kinh hoàng muốn chạy đi tìm Nam Lạc thì trên bầu trời đột nhiên có mưa đổ xuống, lúc này tinh không vạn dặm, mây trắng đong đưa, thế nhưng mưa vẫn cứ đổ xuống, vừa vặn tưới diệt ngọn lửa trên trại

Táng Nhất và Niên Sát hai người đứng trong trận thức của mười ba đồng lửa, nhìn nhau, trong lòng khiếp sợ.

Hiển nhiên trận mưa kia không phải là do thời tiết mà lửa của họ cũng không thể dễ tắt như vậy

“Trong tộc họ có cao nhân” Trong nháy mắt họ nghĩ tới điều này, vô thanh vô tức phá pháp thuật của họ hiển nhiên không phải là người mà họ có thể chống lại

Đúng lúc này trong không trung truyền tới một thanh âm, hùng hồn nhưng mang theo một chút lạnh lẽo.

“Dẫn tộc nhân của các người đi đi, Tổ Vu Chúc Dung của các người có ân với ta, ta không muốn làm khó dễ các người, về sau không cần phải đối địch với Dương Bình Thị Tộc” Thanh âm này chấm dứt sau đó là yên lặng.

Táng Nhất và Niên Sát cực kỳ khó coi, đối phương lại nói nhận thức Tổ Vu của mình, nếu chỉ nhận thức thì thôi. Còn không đó là một loại vũ nhục. Trong lòng họ, Tổ Vu là tồn tại như thần thánh.

Táng Nhất nhìn cửa trại của Dương Bình Thị Tộc, thấp giọng nói: “Hắn có tư cách gì mà quen với Tổ Vu của chúng ta, một đoạn thời gian nữa Chiêu Miên đại vu sẽ tới đây. Tới lúc đó chúng ta mời ông ta tới thử một lần, thì biết ngay thật hay giả thôi”

Niên Sát âm trầm gật gật đầu, phất tay mang tộc nhân thối lui.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trong Dương Bình Tộc Luận Thần Tiên

Tục truyền ăn một quả bàn đào thì có thể trường sinh bất lão, thoát xác thành tiên. Mận Hoàng Trung cũng nổi danh như vậy, cũng có nhiều loại diệu dụng thần kỳ. Nam Lạc hi vọng lời đồn đại này là thật bởi vì hai hạt giống truyền thừa không biết từ đời nào đã nảy mầm. Ba năm nay Nam Lạc mỗi ngày đều tưới linh khí và rồi nó thực sự nảy mầm.

Hắn vô cùng mừng rỡ. Tuy rằng hi vọng Cây Bàn Đào và Mận Hoàng Trung thần diệu như vậy thế nhưng sâu trong lòng hắn không tin. Nếu thực sự như thế, người việc gì phải đi tranh giành cướp giật, vì cái gì còn phải tốn mười năm, trăm năm tu hành.

Nhìn hai hạt giống nảy mầm, trong lòng nghĩ: “Nếu đã nảy mầm thì tên trước cũng không hợp, không thể nhận nổi danh lớn như thế. Về sau liền gọi là ... đào và mận đi, vừa có thể truyền thừa, vừa thích hợp thế gian này...”

Ngôi nhà của Nam Lạc so với ba năm trước cũng không có chút biến đổi nào, bên trái dưới một cây đại thụ có hơn mười cái ghế đá, lớn nhỏ bất đồng, hình dạng nhan sắc khác nhau. Những thứ này do đám trẻ học cách tu hành với hắn mang đến.

Sau khi chúng tỏ ý muốn tu hành với hắn, Nam Lạc đương nhiên đồng ý truyền cho chúng pháp môn.

Nguyên Cát đạo nhân dựa vào điều kiện thân thể để kết luận thời gian tu hành của họ sau đó quyết định truyền hay không truyền pháp nhưng Nam Lạc thì khác. Dưới cái nhìn của hắn, đường tu hành không phải do thân thể

của cha mẹ cấp cho quyết định, trong đó quan trọng nhất là nỗ lực và cơ duyên.

Nếu muốn học, ta sẽ dạy người, thành hay không là do người. Đây là suy nghĩ của hãn, cũng để cho họ có một cơ hội, có lẽ trong lòng hãn, những người này giống như hãn năm đó.

Tụng hoặc nghe “Hoàng Đình” không chỉ khai ngộ linh trí, lại càng một bộ sách ghi chép thiên địa đại đạo huyền âm.

Mười mấy hài đồng nhận được phương pháp tu hành mỗi ngày đều tới trước nhà Nam Lạc nghe hãn tụng “Hoàng Đình”. Đại đạo huyền âm vô hình vô tướng, lại khiến người ta cảm thụ được.

Chim đậu ngọn cây, ve nằm giữa lá, âm thanh như gió xuân thoảng qua tai, còn có cả mùi hoa tháng ba.

Tụng xong một đoạn kinh văn, Nam Lạc ngưng lại, mỉm cười nhìn thần thái của hơn mười hài đồng, không khỏi nhớ mình thời nhỏ đi theo học tập trưởng lão, chỉ chớp mắt tế ti trưởng lão cũng đã mất được mười năm, mà mình cũng đã thay ông dạy bảo hậu bối.

Một tiểu nam hài khoẻ mạnh kháu khỉnh nói: “Tế ti trưởng lão, có thể hỏi người một vấn đề không?”

Nam Lạc cười nói: “Có thể, Tiểu Hồ, con có vấn đề gì?”

Tiểu Hồ nam hài nhìn người bên cạnh sau đó nói: “Chúng ta muốn hỏi trưởng lão, có phải người đã trở thành thần tiên hay không?”

Nam Lạc cười ha hả nói: “Trưởng lão không phải thần tiên, cũng giống với các con, đều là người”

“Sao lại thế, trưởng lão lợi hại như vậy, không chỉ biết bay, còn đánh thắng yêu quái, còn có thể làm trời mưa, không phải giống thần tiên lắm sao?”

Nam Lạc vừa dứt lời một nam hài cạnh Tiểu Hồ cũng vội nói. Những đứa khác lớn tiếng phụ họa.

Hơn mười cặp mắt hấp háy nhìn Nam Lạc hiển nhiên rất lưu tâm tới việc Nam Lạc nói mình không phải thần tiên, trong lòng bọn họ, tể ti trưởng lão càng lợi hại càng tốt.

Nam Lạc không khỏi tức cười hỏi: “Vậy các con cho rằng thần tiên là cái gì?”

“Biết cười mây đạp gió là thần tiên”

“Có thể không cần ăn cơm là thần tiên”

“Có thể làm trời mưa xuống là thần tiên”

“Đánh thắng yêu quái là thần tiên”

“Trưởng lão là thần tiên”

Mười hài đồng trong tranh nhau nói, nhưng bọn chúng nói tới nói lui cũng chỉ có như thế, tất cả đều là nhìn thấy từ Nam Lạc.

“Ha ha...” Nam Lạc không khỏi bật cười

“Cửu cửu, vậy người nói thần tiên có bộ dạng như thế nào” Lạc Thủy luôn ngồi cạnh hấn hấp háy mắt hỏi. Những đứa khác nghe xong liền an tĩnh lại chờ Nam Lạc trả lời

Nam Lạc cười ha hả, trong lòng không khỏi xẹt qua những người mình từng gặp, những người đó đều ăn gió uống sương, cười mây đạp gió, có

bản lãnh thần kỳ, rồi đột nhiên hẳn phát hiện ra những thứ này mình cũng biết. Lẽ nào mình là thần tiên sao, đương nhiên không phải.

Nhất niệm mà sinh, nhãn thần hẳn lướt qua những đứa nhỏ, chậm rãi nói: “Thần tiên tồn tại trong lòng mọi người... Bộ dạng trong lòng các con như thế nào thì thần tiên có bộ dạng đó”

Nguy hiểm từ Sơn Âm và Hữu Cùng bộ lạc đã được giải, đối với việc Nam Lạc có thể an toạ trong nhà phá pháp đối thủ khiến Dương Bình Tộc lại ăn mừng một phen, hơn nữa mấy ngày bàn luận đều là Nam Lạc, cho nên mới dẫn tới việc đám nhỏ hỏi Nam Lạc có là thần tiên không.

Đã gặp phải việc bị tộc khác vây khốn nên phòng ngự của Dương Bình Thị Tộc càng thêm nghiêm ngặt, ngày đêm đều có người trên chòi canh quan sát, chỉ cần có nhiều người tiếp cận là lập tức thông báo. Đột nhiên Thạch Đồng trên lầu canh phát hiện ra có năm người đang đi tới bộ tộc của mình.

Đợi tới khi họ đến gần thêm thì phát hiện ra trong đó có hai vu sư làm phép, ba người khác thì có một người cao to cầm trong tay một cây mộc trượng đen thùi.

Một thì thấp hơn nhiều nhưng cực kỳ khoẻ mạnh, cơ nhục lộ ra ngoài săn chắc, nhất là trên tay y còn cầm hai lưỡi búa to lớn, dữ tợn phảng phất như mãnh thú.

Còn một người còn lại rất bình thường chỉ là y phục màu xám và mái tóc xám của gã khiến người ta nhìn vào có cảm giác sợ hãi.

Thạch Đồng cả kinh, nghĩ thầm chẳng lẽ ba người kia là do hai tên Vu Sư mời tới giúp đỡ, làm thế nào giờ, bọn họ có ba người, tế ti trưởng lão chỉ có một sao đâu nổi họ.

Kìm không được liền gõ chuông cảnh báo, trong lòng vô thức nghĩ tới việc gọi mọi người ra. Âm thanh của trạm canh mới vang lên thì trước cửa trại đã có thêm một người.

Một bộ thanh y, bên hông có một thanh trường kiếm vỏ xanh, tóc đen được buộc lại sau đầu.

Thạch Đồng không kìm hãm được thấp giọng kinh hô một tiếng trưởng lão. Nam Lạc mỉm cười với gã nói: “Người bảo mọi người trong trại không cần đi ra, cũng đừng quan tâm tới ta” Dứt lời liền đi tới vài bước rồi dừng lại lảng lạng chờ năm người kia.

Thạch Đồng không biết biểu tình của Nam Lạc lúc này nhưng một nụ cười vừa nẩy khiến lòng gã nhẹ không ít, lúc này nhìn bóng lưng của trưởng lão, trong lòng đột nhiên cảm thấy trưởng lão chưa chắc đã thua họ, dù mỗi người họ đều uy thế lẫm lẫm.

Thái Dương bất tri bất giác đã ngã về tây, kéo bóng của Nam Lạc ra thật sai, cửa trại của Dương Bình Thị Tộc lúc này đã chật ních người, nhưng không ai đi ra hiển nhiên là vì Thạch Đồng đã nói lời của Nam Lạc cho họ. Bất quá tuy họ không đi ra nhưng trong tay mỗi người đều có vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

“Bọn họ có năm người, trưởng lão tế ti có một người, liệu có thể đấu lại họ không?” Dương Bình Thị Tộc không biết, cũng không dám suy nghĩ, chỉ là họ nắm vũ khí càng thêm chặt, con mắt nhìn chăm chăm vào năm người đang tới gần.

“Người là Nam Lạc” Còn không đợi Nam Lạc lên tiếng, người cực cao cầm trong tay mộc trượng đen kịt trong nhóm năm người, liền mở miệng hỏi.

“Ta chính là Nam Lạc, tế ti của Dương Bình Thị Tộc, không biết các vị tới đây có việc gì?” Nam Lạc thi lễ nhàn nhạt nói

Nam tử vóc người cực cao nói: “Ta nghe nói nơi này có người là bạn cố tri của vu tộc ta. Người còn nói chịu đại ân của Tổ Vu Chúc Dung, bây giờ nhìn thấy người là biết chuyện gì. Người chính là Thị Kiếm Đồng Tử Nam Lạc của Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung Khổng Tước Điện đúng không” Thanh âm của y không lớn, có chút bình thản, trái ngược với thân hình.

Nam Lạc cảm thấy trong mắt y có quang mang trí tuệ, trong lòng hơi kinh ngạc. Không nghĩ tới đối phương chỉ ngắm nghĩa mình mà lại biết được thân phận. Từ khi rời khỏi Bất Tử Cung, hẳn liền chặt đứt mọi quan hệ với nơi đó, không nghĩ ra ở nơi xa xôi này lại có người biết được.

Không đợi Nam Lạc đáp lời, người nhấc hai cây búa lớn mạnh mẽ đi ra, chỉ vào Nam Lạc nói: “Người là đồ phản chủ vong ân, xem ta chặt đầu người” Dứt lời đã bước tới gần, búa lớn vung cao. Gã chỉ bước một cái đã cách Nam Lạc vài thước, hạ thân xuống đã trước mặt Nam Lạc, búa lớn toả ô quang bổ thẳng xuống đầu hắn.

Tốc độ cực nhanh, phẳng phất như xuyên thấu không gian, khí thế bá liệt, dường như có uy lực khai sơn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vô Cùng Hung Bạo

Một lời không hợp, lập tức động thủ, loại chuyện này Nam Lạc không phải chưa từng gặp. Nhưng ngay cả lời cũng không cho người ta nói, thậm chí còn bỏ thêm tội, không để cho đối phương có cơ hội giải thích lập tức muốn chém đầu xuống thì đây là lần đầu tiên hấn gặp.

Phản chủ vong ân, Nam Lạc thực chẳng hiểu gì cả.

Người này tướng mạo thô kệch, nhưng nét mặt kiên cường, tựa như hai cây búa to trong tay y vậy. Không giận mà uy, cả người nhìn giống như một con mãnh thú sắp sửa tấn công vậy.

Trong mắt người ngoài thì chỉ thấy người này vừa cất bước đã tới trước Nam Lạc, búa trong tay cũng đã bổ xuống. Vô cùng cường liệt bá đạo

Dưới Thiên Thị Nhãn của Nam Lạc thì chỉ thấy một vệt đen vô cùng mau lẹ rơi thẳng xuống, chỉ trong chớp mắt có cảm giác như một búa này có thể bổ thiên địa ra làm đôi.

“Không thể ngạnh đấu với y” Tâm niệm Nam Lạc xoay chuyển, đồng thời hoá nhập trong không trung, Thanh Nhan kiếm cũng xuất vỏ.

Thương...

Một đạo kiếm quang phóng vút lên, chỉ có kiếm quang nhưng không có Nam Lạc.

Đinh...

Kiểm phủ tương giao, chỉ khê va đã lập tức tách ra. Cũng không có nhiều va chạm pháp lực, người nọ cảm thấy như một búa của mình rơi vào hư không, cảm ứng của y với Nam Lạc đã tiêu thất. Mắt lộ ô quang, tìm kiếm chỗ độn thân của Nam Lạc.

Trước cửa trại Dương Bình, mọi người căng thẳng, họ chỉ nhìn thấy tế ti dưới một búa đó hoá thành bột phấn, bay tán loạn. Lòng càng thêm khẩn trương, tay càng nắm chặt vũ khí hơn. Bất quá bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì Nam Lạc lại xuất hiện trong không trung, tất cả cảm thấy như trút được gánh nặng.

Nam Lạc đứng trong hư không, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tay cầm Thanh Nhan, chỉ xéo xuống đất.

“Không biết ta đã làm gì để người cảm hận như vậy”

Đại hán cương mãnh giơ ngón tay chỉ Nam Lạc, tức giận nói: “Người là đồng tử của Khổng Tước Điện, tại sao lại ở đây” Dứt lời, chân đạp mạnh trên đất, rồi một đạp hư không, người đã đến trước mặt Nam Lạc, búa lớn dữ tợn nhằm đầu chém xuống.

Y vừa hỏi câu này trong lòng Nam Lạc khê chuyển phát hiện ra khó mà trả lời tốt được. Tâm tình mới khê chuyển, đại hán cương mãnh đã tới trước mặt, tốc độ cực nhanh không thua gì tiên thiên thổ độn của Nam Lạc.

Tuy tốc độ không khác nhưng lại là hai thần thông hoàn toàn bất đồng. Bộ pháp của đại hán uy thế lẫm lẫm, khí phách vô cùng, có thể khai sơn lập địa. Còn độn thuật của Nam Lạc lại ẩn hình giấu thân, im hơi lặng tiếng.

Nhìn thấy đại hán lại không đợi mình trả lời mà đã ra tay, trong lòng không khỏi tức giận, thầm nghĩ: “Cho rằng Nam Lạc ta sợ người sao, đã không nói lý như vậy thì cho dù là có ở trước mặt tổ vu Chúc Dung ta cũng có thể phân trần”

Vừa nghĩ tới đây cả người lại như yên hà tan biến dưới búa to. Sau khi Nam Lạc tiêu thất đại hán dùng tay đứng trên không trung, tròn mắt đen thui xoay chuyển, tựa hồ muốn tìm thấy nơi Nam Lạc đang trốn. Đúng lúc này hư không chớp động, một đạo kiếm quang đâm thẳng về yết hầu y.

Kiếm quang thẳng tắp, như đâm thủng không gian vang lên những tiếng vang thánh thót.

“Hình Thiên, đó là tiên thiên kiếm khí, không thể dùng thân thể đón đỡ” Phía dưới, người cao lớn mặt hắc bào nhìn thấy Nam Lạc đâm kiếm thì lớn tiếng nói. Chỉ là khi y mới nói ra thì Thanh Nhan kiếm đã đâm tới trước yết hầu của Hình Thiên.

Đình... lưỡi búa to phẳng phất như đã đợi sẵn ở đó, vừa lúc chặn lại kiếm của Nam Lạc, búa còn lại đã lao xuống đầu hăn. Đồng thời cười ha ha nói: “Khoa Phụ, đừng tưởng rằng chỉ mình người có thể nhìn ra, Hình Thiên Ta thừa biết đó là Tiên Thiên Kiếm Khí. Hiện giờ ta muốn thu hồi huyết mạch mà Tổ Vu Chúc Dung cho hăn”

Tổ Vu trong Vu tộc tồn tại như thần thánh, nhân vật tồn tại từ khi thiên địa hình thành, thế nhưng Hình Thiên lại muốn nói thu hồi máu huyết mà Chúc Dung cho Nam Lạc, không có chút cung kính hay sợ hãi gì.

Nam Lạc biết rõ vô luận pháp lực hay lực lượng trong huyết mạch mình đều không thể sánh với đại hán nên không thể đối cứng, nên mỗi lần búa chém xuống là lại hoá nhập không trung ẩn遁.

Cả người Nam Lạc trong không trung như cá trong nước, thoắt ẩn thoắt hiện, mỗi lần hiện thân là lại ở bên cạnh Hình Thiên

Nhất thời chỉ thấy thanh ảnh lập loè, từng đạo kiếm quang chói mắt, xuất hiện quanh người Hình Thiên như pháo hoa nở rộ.

Hình Thiên vô pháp cảm nhận được Nam Lạc khi hấn trốn vào không gian, chỉ có thể bị động ngăn cản kiếm quang của Nam Lạc, rồi vung tay chém một búa buộc Nam Lạc phải độn tiếp.

Phản ứng của y cực nhanh giống như thổ độn thuật của Nam Lạc vậy, tùy tâm mà xuất, tùy tâm mà độn.

“Chỉ biết xuất kiếm đánh lén sao, quả không hổ là kẻ phản chủ vong ân” Hình Thiên tức giận nói. Lời của y mới dứt thì kiếm quang đầy trời tiêu thất, hư không trở nên an tĩnh

Đột nhiên trước cửa trại của Dương Bình thị tộc xuất hiện một thân ảnh, Nam Lạc mặc thanh bào, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Thanh Nhan đã trở vào vỏ.

“Ta không quản việc người gọi ta là phản chủ vong ân, nhưng ta muốn người biết, Nam Lạc không phải hạng người dễ dàng chém giết” Thanh âm lạnh lạnh, ẩn hàm tức giận, vì Tổ Vu Chúc Dung nên hấn rất có hảo cảm với vu tộc. Biết Táng Nhất và Niên Sát, hai vị vu sư ngày đó không cam tâm nhưng vẫn để họ rời đi.

Hiện giờ biết họ lai giả biết thiện nhưng cũng chưa từng thất lễ thế mà tên Hình Thiên này vừa mở miệng đã chửi mình phản chủ vong ân, không chờ mình giải bày đã lao vào chém giết, điều này khiến Nam Lạc vô cùng tức giận.

Một lớp sương vàng bỗng nhiên quấn quanh người Nam Lạc, như ẩn như hiện, phảng phất như cơ thể hấn sinh ra từ hư không hoặc giả từ đó mà ngưng tụ. Sắc mặt hấn như sương, chậm rãi rút kiếm trong tay, khí thế tựa như thủy triều không ngừng dâng cao.

Người có vóc dáng rất cao, thân mặc hắc bào có tên Khoa Phụ nhìn khí thế càng lúc càng ngưng trọng của Nam Lạc, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong lòng không khỏi nghĩ: “Người này có thể trở thành đồng tử của Bất

Tử Cung Khổng Tước Điện quả không phải kẻ tầm thường, một giọt máu huyết của tổ vu Chúc Dung cũng không lãng phí” Ý niệm mới sinh thì Nam Lạc cũng đã động.

Bước một bước, cả người như nhập vào không gian, phiêu phiêu miểu miểu, hư huyền phảng phất như mây khói mà lại tạo cảm giác kiên định ngưng thực, vô cùng mâu thuẫn.

Hắn tựa vô hình mà lại như hữu hình. Sương vàng phiêu đãng, nơi nó lướt qua ẩn hiện một đám mây vàng mơ hồ hội tụ thành sông ngòi, sông ngòi lại dường như lại như đang cuộn chảy. Như thực như ảo, dù không chân chính xuất hiện mà lại khiến người ta cảm thấy uy áp khó lường.

Mỗi bước một mạnh, mỗi bước khí thế lại lên cao vài phần.

Đột nhiên sau một bước thân hình Nam Lạc đại trưởng. Pháp Tượng Thiên Địa đã được sử xuất.

“Pháp Tượng Thiên Địa, đúng là Pháp Tượng Thiên Địa” Người áo xám tóc xám kinh ngạc nói

Khoa Phụ bình tĩnh hồi đáp “Quả là Pháp Tượng Thiên Địa, chỉ là vẫn khác với Pháp Tượng Thiên Địa của chúng ta. Chúng ta dùng máu huyết thôi động huyền công, còn hắn thì dựa vào pháp lực thôi động, tuy không có uy ực lớn như vậy nhưng lại tương hợp với Đạo Pháp của hắn, cũng coi như không bỏ giọt máu của Tổ Vu Chúc Dung và cái tên Pháp Tượng Thiên Địa.”

“Ta lại cho rằng một tên dị tộc dù có dung hợp thể nào cũng không thể sánh với huyết mạch thuần khiết được” Áo xám tóc xám nói, thanh âm có chút vắn vẹo.

Khoa Phụ chỉ cười ha hả, không nói gì, quang mang trong ánh mắt phảng phất có thể xuyên thấu lòng người.

“Ha ha... Có chút ý tứ” Hình Thiên cười lớn, thân hình cũng mãnh trướng, đã tăng tới mấy trượng. Khí thế bá đạo dâng trào.

Nam Lạc há miệng khẽ hấp, phong vân chuyển động, thiên địa nguyên khí bị hấp nuốt vào cơ thể hoá thành linh khí, thân hình lại tăng cao biến thành giống như Hình Thiên, quanh thân hắt sương vàng bao bọc, tựa như dung hợp với thiên địa. Điều này là do hấp dung hợp một chút linh ngộ của thổ hành đại đạo với Pháp Tượng Thiên Địa.

Thanh Nhan Kiếm cũng hoá thành một thanh cự kiếm hợp với cơ thể hấp, thân kiếm sáng như tuyết, sắc bén vô bì

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đầu

Pháp Tượng Thiên Địa là thần thông độc đáo của vu tộc, muốn tu thành loại thần thông này nhất định phải được truyền thừa Tổ Vu huyết. Nam Lạc tuy coi như được truyền thừa thần thông này nhưng uy lực không cách nào sánh với vu tộc chính thống cho nên dung hợp với một tia thổ hành đạo đạo. Đại kiếm trong tay hắn, lại do tự mình nghiên cứu ba năm kể từ khi nữ tử tên Huyền Minh sử dụng ra, miễn cưỡng cũng có thể sử xuất.

Hình Thiên thân cao mấy trượng, cuồng bạo vô cùng. Búa lớn trong tay cũng lớn thêm mấy lần, cả người giống như cự nhân khai thiên

“Ha ha... giờ ta cho người xem Pháp Tượng Thiên Địa chân chính của vu tộc như thế nào” Hình Thiên mở miệng, tiếng cười chấn động hư không.

Bước ra một bước, mặt đất rung chuyển...

Nam Lạc lại khác, ngưng tĩnh như núi cao, bước đi như lướt, phẳng phất như không hề chạm đất.

Hai người đều như người khổng lồ chống trời nhưng lại có hai loại khí thế khác nhau, một thì bá đạo cuồng dã, một thì ngưng ổn như sơn.

“Thần thông của Hình Thiên lại tăng cường thêm” Người tóc xám áo xám đứng một bên quan sát cảm thán nói.

“Đúng vậy, thần thông của hắn so với mười năm trước được tổ vu huyết đương nhiên là mạnh lên rất nhiều. Tổ Vu cũng từng khen hắn có thiên phú

chiến đấu rất tốt” Khoa Phụ cười nói, tựa hồ đối với việc thần thông của Hình Thiên tăng lên rất vui vẻ.

“Ha ha, nhân loại kia còn vọng tưởng dùng thần thông của vu tộc tới đối kháng chính tông, thực sự là tìm đường chết. Pháp Tượng Thiên Địa của hãn chỉ được vẻ bề ngoài, không cần tới một tức, Hình Thiên hãn là có thể chém được đầu của hãn” Người tóc xám, áo xám thong thả nói

“Chiếu Miên, trong lòng ngươi chắc là có hận ý với Nam Lạc” Khoa Phụ đột nhiên quay đầu nói với người áo xám.

Chỉ thấy Chiếu Miên cười đáp “Ta hận cái gì, tại sao ta phải có hận ý với hãn, coi như hận thì cũng phải giống như Hình Thiên ấy, hận hãn thân là đồng tử Khổng Tước Điện lại thừa lúc chủ nhân gặp nguy nan lại rời đi, người như vậy ai mà không ghét”

Phanh...

Trong lúc Khoa Phụ nói chuyện với Chiếu Miên thì Nam Lạc đã va chạm với Hình Thiên, kiếm phủ tương giao, kim thiết vang vọng, âm thanh chấn động khắp nơi.

Sau một kích đã tách ra, dùng cứng đối cứng

Thế mà Nam Lạc tiếp một búa của Hình Thiên không bị chút hạ phong nào. Chỉ thấy sương vàng trên người hãn càng lúc càng đậm, bao phủ toàn thân, áo bào xanh đã không còn thấy rõ nữa.

“Ha ha, nếu giờ ngươi có thể tiếp được ba búa của Hình Thiên ta, thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi lần này” Giọng Hình Thiên như chuông đồng, vô cùng bá đạo, giống như trong thiên địa chỉ có mình y, ô quang từ mắt loé ra, thân thể biến thành màu đen của huyền thiết.

Thân hình Nam Lạc ẩn hiện trong sương vàng không thể thấy rõ mặt, chỉ thấy sương vàng bốc lên kết thành một đám mây mỏng trên đỉnh đầu, cùng với lớp sương xoay tròn quanh người hắt tương thông. Tựa như một con gió lốc màu vàng lao thẳng tới Hình Thiên.

“Được, có chút tài nghệ, xem chiến kỹ vu tộc khai thiên ba mươi sáu phủ”

Thân hình của Hình Thiên lại chuyển động, búa lớn bao phủ một lớp ô quang, vung cao lên, khi búa giơ cao quá đầu thì đã to không kém gì người. Y tựa như không quan tâm Nam Lạc trong sương vàng có hành động gì, chỉ chém thẳng xuống sương vàng mà thôi.

“Hắn lại có thể tu luyện khai thiên chiến kỹ tới mức độ này” Chiếu Miên nhìn uy thế vô thượng của Hình Thiên, có chút khiếp sợ nói.

“Ha ha, tuy nói rằng chiến kỹ vu tộc không phân đẳng cấp nhưng ngoại trừ các Tổ Vu ra thì trong chúng ta không có mấy đại vu có thể đánh thẳng Khai Thiên chiến kỹ của hắn” Khoa Phụ cười cười nói

“Lẽ nào người cũng không thể?” Chiếu Miên hỏi, Khoa Phụ chỉ cười nhưng không đáp.

Hoàng vân mang theo khí thế như thủy triều trào tới. Búa lớn trong tay Hình Thiên phát ra tiếng rít gào vang dội, nơi nó đi qua, hư không chấn động, tựa như chỉ khẽ di chuyển thôi là không gian sẽ bị nghiền nát.

Một búa khai thiên, hư không tan vỡ.

Thân thể Hình Thiên như một ngọn núi nhỏ chém mạnh búa lớn vào trong sương vàng, chém tới đâu sương vàng tiêu tán tới đó.

“Đang...”

Cự kiếm trong tay Nam Lạc và búa lớn đánh vào nhau, không có một tia lửa nào toé ra.

“Hô...” Sương vàng quanh người Nam Lạc băng tán, tóc đen tán loạn, cước bộ khẽ động, lui lại vài bước. Đại địa dưới chân nứt vỡ như mạng nhện. Hoả diễm trong mắt nhảy lên, miệng há ra, phong vân chuyển động, thiên địa nguyên khí như sóng triều chuyển dịch, cấp tốc quấn quanh người tạo thành một lớp sương vàng.

Người trong Dương Bình Thị Tộc trợn mắt há mồm, trong lòng mang theo một chút hoảng sợ. Trong mắt họ, tể ti chỉ sợ không phải là đối thủ của người nọ, khi nhìn thấy Nam Lạc bị cự nhân dùng một búa chém lui thì mỗi người đều quên cả kinh hô, chỉ còn tiếng thở dốc.

“Ha ha, tính người tiếp được một búa, lại xem búa này ta sẽ lấy đầu trên cổ người”

Hình Thiên mở miệng ngửa mặt lên trời khẽ hút, một đám mây trên đó không ngờ cũng bị y hút vào miệng, cả không gian dường như lưu động. Chỉ có sương vàng trên người Nam Lạc bất động, không bị hút đi chút nào. Một ngưng thiên địa linh khí lại làm khí thể của Hình Thiên tăng lên, dường như có lực lượng vô cùng vô tận.

“Đây là uy lực chân chính của Pháp Tượng Thiên Địa và Thôn Phệ Thiên Địa sao” Nhờ Thiên Thị Nhân, Nam Lạc thấy được thân thể Hình Thiên đã được thiên địa nguyên khí bao vây, không ngừng trào vào cơ thể y, giúp Pháp Tượng Thiên Địa lưu chuyển.

Hắn vốn không phải người thích cứng chọi cứng nhưng bị lời nói của Hình Thiên khơi dậy ngạo khí, trong lòng lại muốn xem Pháp Tượng Thiên Địa có bao nhiêu uy lực, so với Pháp Tượng Thiên Địa của mình kết hợp với Thổ Hành đại đạo ra sao.

Hình Thiên càng tăng thêm dấu chí, một luồng uy thế như kinh đào hải lãng trào tới.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lạnh xuyên thấu hư không tới.

“Các người tới tìm ta sao?”

Thanh âm này lại vang lên rõ ràng trong không gian hỗn loạn, làm người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Vừa nghe tới thanh âm này Nam Lạc chợt nhớ tới Hồng Y nữ tử Huyền Minh. Hơi nghiêng đầu nhìn về phía thanh âm, trên một vách núi của bộ tộc không biết từ lúc nào đã có thêm một Hồng Y nữ tử

“Tại sao nàng lại tới đây” Nam Lạc thầm nghĩ

“Khoa Phụ... Chiếu Miên, tham kiến Huyền Minh Tổ Vu” Khoa Phụ và Chiếu Miên khom người thi lễ. Hành lễ xong Khoa Phụ lớn tiếng nói với Hình Thiên “Hình Thiên, Huyền Minh Tổ Vu ở đây, còn không tới bái kiến”

“ha ha... hình Thiên bái kiến Tổ Vu, chờ ta chém cái tên phản chủ vong ân này rồi sẽ thi lễ” Hình Thiên chỉ giơ búa trong tay về phía Huyền Minh nói, thanh âm chấn đặng, không có chút kính ý nào với Tổ Vu cả.

Nam Lạc kinh ngạc, không ngờ Hình Thiên lại nói chuyện kiểu này với Tổ Vu trong tộc. Sắc mặt Khoa Phụ đại biến, tính Hình Thiên như vậy, gã biết rất rõ, không phải không tôn kính Tổ Vu mà là vô cùng táo bạo, thẳng thắn, lười động não, nghĩ gì là nói thế.

Khoa Phụ đang định mở miệng thì phát hiện Huyền Minh đã tiêu thất vội nhìn về phía Hình Thiên thì đã thấy Huyền Minh vỗ một chưởng vào sau gáy Hình Thiên. Cổ tay trắng ngần ẩn hiện một tầng bạch quang.

Dáng người nàng mềm mại, so với thân thể của Hình Thiên không khác gì trẻ con và cự nhân. Thế nhưng cổ tay nàng khẽ vỗ thân thể khổng lồ của y lại bay thẳng lên, thân thể hữu một tiếng đã bị đông trong một lớp băng sương, Pháp Tượng Thiên Địa tán mất.

Phanh một tiếng, thân thể rơi trên mặt đất, không nhúc nhích nữa.

Khoa Phụ khẽ động liền xuất hiện cạnh Hình Thiên, cúi đầu nhìn sau đó thi lễ về phía Huyền Minh lúc này đã trở lại trên vách đá: “Bản tính của Hình Thiên như vậy, không phải cố ý xúc phạm Tổ Vu xin người thứ tội”

Phía xa, Huyền Minh chỉ lẳng lẳng đứng trên vách đá nhìn sang không có ý định đáp lời. Khoa Phụ lại tựa hồ như phi thường lý giải tâm tính của nàng lập tức nói thêm: “Đế Giang Tổ Vu lệnh cho bọn ta chuyển cho ngài lời là mong ngài trước khi sương giáng trở về Tổ Vu Điện”

Khoa Phụ nói xong lại cúi đầu hành lễ, ngẩng lên thì Huyền Minh đã tiêu thất. Y không có được câu trả lời nhưng cũng không thèm để ý, nếu Huyền Minh đáp lời y thì mới là quái dị đó.

Hình Thiên tuy bị băng sương phủ kín nhưng không nguy tới sinh mệnh. Chỉ là trong thời gian ngắn cũng vô pháp động thủ với người.

Tất cả mọi việc đã bị cắt đứt nên Nam Lạc thu lại Pháp Tượng Thiên Địa đi tới trước mặt Khoa Phụ. Hành một đạo lễ nói: “Nam Lạc thân là Dương Bình tộc tế ti, từ lúc trở về cũng chưa từng rời đi, không hiểu rõ tình thế của thiên địa, không biết có thể nói cho tại hạ biết vì sao bằng hữu này mạng ta là kẻ phản chủ vong ân”

Khoa Phụ nhìn Nam Lạc cười ha hả, đang muốn trả lời thì Chiêu Miên lại đột nhiên lớn tiếng nói: “Phản chủ vong ân là phản chủ vong ân, người như thế đương nhiên sẽ quên việc mình làm rồi, lúc này còn muốn hỏi, quá mức giả dối, thật nực cười?”

Nam Lạc nghe xong, con mắt khẽ nhú, quang mang trong mắt như đao nhìn chăm chăm vào Chiêu Miên.

Bị người ta gọi lần nữa, dù là tượng đất cũng sẽ nổi giận.

Chiêu Miên tóc xám, áo xám, rìa mắt cũng màu xám nốt, gã cũng nhìn lại Nam Lạc chăm chăm, tựa hồ có đại cừu với Nam Lạc.

Nam Lạc có thể cảm nhận được hận ý của gã với mình, nhưng khác với Hình Thiên, đây là thù oán phát ra từ nội tâm

Trong lòng phẫn nộ, híp mắt lại, trầm thấp nói: “Vị bằng hữu này có phải cũng muốn chém đầu của ta không?”

Sát khí nhẹ nhẹ phiêu tán trong ánh mặt trời đỏ như máu

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vạn Cầm Triều Phượng Pháp Hội

“Lấy đầu người như lấy đồ trong túi” Con người màu xám của Chiến Miên có ánh bạc lưu chuyển, sát khí cũng lẫm liệt

Mắt Nam Lạc khê sáng lên, trầm thấp nói: “Vạn người động thủ thử xem”

Lệ mang trong mắt Chiêu Miên loé ra. Khoa Phụ đột nhiên quát lớn: “Câm miệng, người chỉ vì máu huyết của Tổ Vu mà oán hận hãn thối, hà tất phải gán tội cho người khác, nếu không phải người giật dây và bẻ cong, thì Hình Thiên cũng sẽ không đánh nhau với hãn”

“Khoa Phụ, người nói cái gì, người thế mà dám nói ta như vậy, người tốt... Tốt, người lại vì một dị tộc nhân mà đối đãi với tộc của mình như vậy sao. Người cho rằng người là ai hả, người cho rằng người là vu tộc đệ nhất đại vu thì có tư cách quản ta sao” Chiêu Miên giận dữ gào rống, mặt vắn vẹo, tựa như muốn cắn người “Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ thu lại nửa giọt máu của mình” Gã oán độc nói rồi liếc mắt nhìn Nam Lạc sau đó xoay người bước đi, tóc xám áo xám dưới ánh mặt trời lộ ra một cảm giác âm ngoan.

Nam Lạc đột nhiên có cảm giác muốn giết chết người này ngay tại đây, trong lòng còn đang cân nhắc thì Chiêu Miên đã đi xa.

Khoa Phụ cũng nhìn theo thân ảnh Chiêu Miên, mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, quay đầu lại nhìn thấy nghi vấn trong mắt Nam Lạc liền cười ha hả nói: “Người không cần quan tâm hãn, hãn vốn là người của Chúc Dung Tổ Vu, khi hãn có tư cách tấn chức Đại Vu, vì Chúc Dung Tổ Vu đã cho người nửa

giọt máu cho nên hẳn không có được truyền thừa hoàn chỉnh, vì vậy mà oán hận với người”

Trong lòng Nam Lạc nghi hoặc, nhin không được hỏi: “Nghe nói vu tộc có mười hai Tổ Vu, không ai giúp hẳn sao? Hơn nữa sau khi Chúc Dung Tổ Vu khôi phục máu huyết lại cho hẳn cũng được mà?”

Khoa Phụ nhìn Nam Lạc, rất có phong vị của một trưởng giả, cười ha ha nói: Tuy vu tộc có mười hai Tổ Vu nhưng không phải như người tưởng tượng đâu, bằng không ba người chúng ta tại sao phải tìm Huyền Minh Tổ Vu lâu như vậy. Còn về việc sau khi Chúc Dung Tổ Vu khôi phục, người không biết sự quan trọng của máu huyết Vu Tộc, máu truyền thừa của Tổ Vu phải mất một trăm năm mới có thể luyện ra một giọt, Chúc Dung Tổ Vu cho người nửa giọt, Chiếu Miên chỉ được nửa giọt, hơn nữa lại thiếu Thôn Phệ Thiên Địa và Pháp Tượng Thiên Địa, hai loại thần thông quan trọng nhất”

Nam Lạc bừng tỉnh, lúc này mới biết vì sao mà Chiếu Miên lại hận mình đến thế, trong lòng đột nhiên thầm nghĩ nếu mình gặp phải trường hợp của Chiếu Miên vậy sẽ thế nào, cũng oán hận người khác sao?

Ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên, kẻ vẫn đang nằm trên mặt đất, Khoa Phụ tựa như có thể nhìn thấu tâm sự người khác nói: “Người vẫn còn nghi hoặc vì sao Hình Thiên nói người là kẻ phản chủ vong ân hả?”

Nam Lạc nhìn Khoa Phụ, đột nhiên nhớ tới khi mình còn nhỏ, ngược mắt nhìn tế ti trưởng lão, nhãn thần của ông cũng như vậy, phảng phất nhìn thấu tình đời, nhìn thấu lòng người, cơ trí nhưng không có áp lực.

“Ha ha cái này chỉ sợ là do Chiếu Miên nói việc của người và Khổng Tuyên Thái Tử cho Hình Thiên nghe, mới khiến y phẫn nộ tới vậy” Khoa Phụ nhìn về phía Chiếu Miên rời đi, lộ vẻ ôn hoà nói.

“Ta cùng với Khổng Tuyên Thái Tử cũng không có việc gì cả. Tại sao hẳn lại nói phản chủ vong ân rồi” Nam Lạc hỏi

“Dựa vào tính cách và tâm kế của Chiêu Miên, hẳn chỉ cần nói một ít, kể một vài việc trọng điểm là khiến Hình Thiên hiểu lầm rồi. Ta cũng chỉ tới khi Hình Thiên động thủ mới suy đoán Chiêu Miên nói gì với y, mà cho tới vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của Chiêu Miên ta mới khẳng định được”

Từ sau khi bị bắt khỏi tộc tới giờ là hai mươi năm, gặp rất nhiều người, nhưng chỉ có người trước mặt khiến hẳn cảm thấy vô cùng thân thiết. Bất luận lời nói cử chỉ, biểu lộ nhân thần đều khiến hẳn nhớ tới tể ti trưởng lão, hồn hậu mà hiểu biết thâm sâu.

“Từ sau khi rời khỏi Bất Tử cung cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì của Bất Tử Cung không biết Triều Phượng pháp hội thế nào” Nam Lạc có chút xấu hổ hỏi, dù sao cũng là đồng tử điện, lại vào thời điểm quan trọng rời đi, điều này cũng có chút khó nói. Tuy Khổng Tuyên bắt hẳn rời đi, nhưng người khác lại không cho rằng như thế.

Khoa Phụ nhìn bầu trời, thần tình có chút phiêu hốt chậm rãi nói: “Pháp hội đương nhiên cử hành đúng hạn nhưng không có Phượng Hoàng giảng đạo mà chỉ có Khổng Tước Điện Khổng Tuyên Thái Tử đại sát tứ phương.”

“Sao... Thế là thế nào! Khổng Tuyên Thái Tử tại sao lại làm như vậy” Nam Lạc khiếp sợ, phản ứng đầu tiên chính là nghi ngờ. Dưới cái nhìn của hẳn, người tham gia pháp hội đều là người một nhà không thể dùng đại sát tứ phương để hình dung được.

“Việc này quả là kỳ quặc, nghe nói lần này dự pháp hội rất nhiều, có cả thái tử Long Cung và Kỳ Lân Nhai chưa từng xuất hiện cũng tới”

“Vậy sau thì thế nào, tại sao lại thành như vậy, Khổng Tuyên Thái Tử không phải người như thế” Nói tới đây chính Nam Lạc cũng có chút chột

dạ. Nếu là người khác thì còn cân nhắc hậu quả nhưng Khổng Tuyên thì khác, dù nghĩ tới hậu quả e rằng cũng chẳng quan tâm

“Ngày đó ta không đi, chỉ là nghe nói yêu vương trên pháp hội vì một lí do gì đó mà bạo động, Khổng Tuyên giận dữ phát tay trấn áp mấy vị yêu vương nhưng không thể khiến các vị yêu vương kinh sợ mà tràng diện càng thêm hỗn loạn. Cuối cùng Khổng Tuyên xuất thủ lần nữa nhưng lần này là trấn áp đại bộ phận yêu vương, trong đó có cả hai vị thái tử của Kỳ Lân Nhai và Long Cung. Ta tuy không biết chuyện gì nhưng ngày đó thấy được một đạo Ngũ Thái Quang Hoa phóng thẳng lên trời” Khoa Phụ tựa hồ có chút cảm khái nói.

Y nhìn thần tình hoảng hốt của Nam Lạc cười cười nói: “Ta nghĩ ngay trước khi pháp hội bắt đầu Khổng Tuyên đã bắt người rời đi, có lẽ y cảm ứng được điều gì đó, nếu thực sự như vậy, y làm cũng không quá. Chỉ là, tính tình này của y, năm đó Phượng Hoàng ngạo nghễ đại chiến bát phương cường giả, Khổng Tuyên có tên là Phượng Hoàng Chi Tử làm chút chuyện cũng là bình thường, huống chi hẳn đã luyện thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo, chỉ e rằng không có mấy người lọt vào mắt của y”

Nam Lạc không thể tưởng tượng ra, một người lại có thể trấn áp nhiều người như vậy, tuy rằng hẳn đoán đã mượn linh mạch của cả Bất Tử Cung nhưng chuyện này rất nghiêm trọng, huống chi trong đó còn có cả Long Cung và Kỳ Lân thái tử. Hẳn không biết vì sao Khổng Tuyên lại xuất thủ trên pháp hội. Nhưng nếu là mình thì chắc chắn sẽ không làm thế, chỉ là Khổng Tuyên không phải là Nam Lạc. Ngạo khí của y, ánh mắt của y, chỉ cần y thích thì y sẽ làm.

Nam Lạc phục hồi tinh thần lại hỏi: “Sau thế nào, Long Cung và Kỳ Lân Nhai thì sao..?”

“Nghe nói Long Vương đang bế quan, Kỳ Lân Nhai thì người biết nhiều đi tới thì ít, không ai biết Kỳ Lân nhai có thái độ gì. Nhưng mà có thể

khẳng định tới bây giờ hai vị thái tử vẫn còn bị trấn dưới Bất Tử Cung.

Nghe tới đây, Nam Lạc đột nhiên có cảm giác lúc đầu mình không nên rời đi, thế nhưng không rời đi thì mình có thể làm gì, cho dù với pháp lực của mình lúc này cũng không giúp được gì hết. Có lẽ chính mình sẽ khuyên Khổng Tuyên không làm như vậy nhưng y sẽ nghe sao? Nam Lạc không chắc.

“Kỳ thực người cũng không nên nghĩ quá nhiều có một số việc không thể thay đổi được, đó là số mệnh. Người cũng không cần trách Hình Thiên, dưới cái nhìn của hắn thì người có được nửa giọt máu của tổ vu nên cũng coi như là nửa vu tộc. Hắn phẫn nộ như vậy vì tính tình của hắn thẳng thắn hơn nữa sát khí rất nặng, nhìn không thuận mắt là sẽ giết ngay, đến lúc đó ta sẽ giải thích rõ ràng với hắn. Người cũng coi như một nửa vu tộc về sau có chuyện gì thì có thể tới dưới Bất Chu Sơn, Hậu Thổ tộc tìm ta.”

Nhìn Khoa Phụ nhắc Hình Thiên lên, chỉ vài bước đã biến mất trong núi non, trong lòng Nam Lạc phiêu hốt nhìn bầu trời xanh thăm cao xa. Thế nhưng trong lòng hắn giống như bị đè nén, có cảm giác gió mưa sắp tới

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nguyên Thần Tiên Đạo Chi Môn

Nguyên Cát Đạo Nhân đã về.

Áo bào vàng đỏ, phát trần, râu đen, vẫn tiên phong đạo cốt.

Chuyện đầu tiên khi y về là mở lại đạo tràng, cũng vì thế mà lại phiền Hoang Nguyên Tộc Trưởng bố trí một phen. Tộc Trưởng thầm nghĩ lẽ nào Nguyên Cát Đạo Nhân biết yêu quái trong núi bị Nam Lạc trừ khử nên mới dám phách lối trở về. Nguyên Cát cũng là người không khéo sao không nhìn ra sự hồ nghi của tộc trưởng, tự tin nói mình mượn được pháp bảo của sư huynh, nếu như yêu vương kia lại dám đến thì sẽ cho nó tới được đi không được.

Tộc trưởng thế mới biết Nguyên Cát đạo nhân không biết yêu vương đã bị Nam Lạc diệt, lão cũng không phải người lắm miệng, cũng không nói việc Nam Lạc đã giết yêu vương trong núi ra nói cho y, cứ dựa theo cách mà Nguyên Cát Đạo Nhân phân phó mà bài trí, xem ra Nguyên Cát Đạo Nhân có ý an cư lạc nghiệp ở đây.

Nguyên Cát Đạo nhân vẫn cứ tuyên hải đồng nhưng lần này có vài người được tuyển, bảo là làm ký danh đệ tử. Mấy hải đồng kia chạy tới trước Nam Lạc hỏi, Nam Lạc nói học với y hay học với ta cũng giống nhau, chỉ cần mình nỗ lực là được, lúc này bọn chúng mới vui vẻ chạy đi.

Nguyên Cát đạo nhân khi trở về cũng từng muốn nhập sơn giết quái, cầm yêu vương kia trở về cho Dương Bình Tộc xem, thế nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi. Một thời gian sau không biết từ lúc nào y nghe được việc Nam Lạc vào núi bình an trở về. Sau lại biến thành một cự nhân chống trời khiến cho

y vô cùng khiếp sợ. Lập tức sinh ý muốn tìm Nam Lạc so đấu, nhưng lại không dám quang minh chính đại đi tìm sợ Dương Bình Tộc Nhân biết được. Nếu thắng hẳn là phong quang vô hạn nhưng nếu thua thì thật mất mặt.

Vào một đêm khuya tĩnh lặng, Nguyên Cát đi tới trước gian nhà của Nam Lạc, không kịp gõ cửa mà cửa lại lặng lẽ mở ra. Y đi vào trong một lát rồi sau đó lui lại, rồi biến mất trong bóng đêm.

Phòng Nam Lạc giản đơn, không có bất cứ hoạ tiết nào. Chỉ có hai cái bồ đoàn, một cái giường chưa từng để ngủ. Nam Lạc ngồi xếp bằng trên giường gỗ khoác trên mình bộ Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào màu xanh. Đầu gối để một cây trường kiếm vỏ xanh, nhìn kỹ phía dưới còn phát hiện ra trên vỏ có khắc một con Phượng Hoàng đang bay lượn. Trên đỉnh đầu có một cái gương màu xanh. Đằng sau gương có hoa văn huyền ảo, tựa như liên thông thiên địa, một đám tinh quang từ trên trời rơi xuống, xuyên qua nóc nhà chậm rãi dung nhập thanh quang.

Kiểm, kính, người ngồi theo thế tam tài tạo thành một tiểu thiên địa.

Lạc Thuỷ mười bốn tuổi ngồi trên bồ đoàn đối diện hẳn, tuy vóc người đã cao lên không ít nhưng nhìn vẫn rất yếu đuối. Trên người mặc một bộ y bào màu trắng, tóc giống như Nam Lạc, dùng một cây dây leo buộc lại, tóc dài màu đen để lệch qua vai buông xuống trước ngực.

Lạc Thuỷ từ lúc tu hành với Nam Lạc đến giờ vẫn luôn giống như hẳn cũng đã toạ luyện khí, thể chất nàng yếu đuối, nếu không phải mỗi ngày Nam Lạc dùng linh khí tẩy phạt kinh mạch thì có thể lớn lên không vẫn còn là cả vấn đề. Cho dù như vậy ba bốn năm qua đi nàng khó khăn lắm cũng mới chỉ đạt tới thể chất của người bình thường. Bất qua ba bốn năm tẩy phạt kinh mạch của nàng cũng không chỉ tăng cường thể chất bình thường. Thân thể của nàng thuần tĩnh, cũng đã bước vào cánh cửa luyện khí.

Nếu không phải vì nàng có một người cữu cữu như Nam Lạc, vô luận là bá ai làm thầy, cũng không rảnh để chậm rãi tẩy phạt kinh mạch điều dưỡng thể chất trong thời gian dài như vậy

“Cữu cữu, Nguyên Tiên Sư nói người đã bước vào Nguyên Thần Tiên Đạo chi môn là gì” Lạc Thuỷ nâng cằm, khuôn mặt có chút gầy yếu hơi trắng nhưng lông mi mang theo một luồng anh khí, khiến nàng có thần thái rạng rỡ, cặp mắt dưới đôi mi hắc bạch phân minh vô cùng thuần tĩnh.

“Ha ha, Nguyên Thần Tiên Đạo chi môn, nhiều năm trước ta cũng đã nhìn qua một lần chỉ là bây giờ còn chưa chân chính bước vào” Nam Lạc cười nói, tựa hồ như nhớ tới cái gì thờ dài nói : “Con cũng coi như là tiến vào luyện khí chi môn, cữu cữu liền nói cho con sư thừa lai lịch của bộ luyện pháp này”

Lạc Thuỷ vui vẻ cười nói: “Lạc Thuỷ sớm muốn hỏi thế nhưng không nhập môn, lại sợ cữu cữu không nói cho nên không lên tiếng” Sóng mắt nàng lưu chuyển khiến người ta có cảm giác được một chút giao hoạt.

Nam Lạc cười nói: “Người còn có cái gì không dám hỏi, không được cười. Dừng tâm lắng nghe cho kỹ, miễn cho về sau người khác hỏi, lại không biết công pháp mình tu luyện xuất xứ ở đâu”

Lạc Thuỷ vội ngồi thẳng người, chỉnh sắc đáp, thế nhưng trong mắt vẫn có tiểu ý, Nam Lạc cũng không để ý tới, chỉ nói: “Trong Thiên Địa có một ngọn núi tên Côn Lôn, gọi là Vạn Sơn Chi Mẫu, trong núi có một nơi gọi là Thái Cực Cung... Công pháp con tu luyện gọi là “Thái Thanh Cảm Ứng Thiên” là phương pháp tu luyện nguyên thần đại đạo...”

Lạc Thuỷ trầm tư một lát rồi nói: “Thế cữu cữu đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất rồi sao, đã thành Nguyên Thần, nhập Tiên Đạo rồi”

Nam Lạc cười ha hả nói: “Cái gì là cảnh giới cao nhất, đây chỉ là mới bắt đầu thôi, luyện thành vô thần, phản chiếu hư không, cái này không cách

nào luyện, chỉ có thể thể ngộ thôi. Căn bản cũng sẽ không có cách nào để phân chia cảnh giới, người của cảnh giới này đấu với nhau, pháp lực không còn quan trọng nữa”

“Pháp lực không quan trọng thế cái gì quan trọng” Lạc Thuỷ nghi hoặc hỏi

“Trọng yếu có rất nhiều ví dụ như lĩnh ngộ đại đạo, thần thông, bí thuật, linh bảo... Cho nên về sau nếu có cơ hội ra ngoài nhất định phải cực kỳ cẩn thận không nên coi thường bất kỳ ai, có lẽ người ta sẽ có một mật thuật khiến người khó lòng phòng bị”

Lạc Thuỷ cười hi hi đáp: “Chờ Lạc Thuỷ luyện thành Nguyên Thần nhập Tiên Đạo, sẽ cùng cừu cừu ngao du thiên hạ”

Nam Lạc nhắm mắt lại, nói một câu nỗ lực đi rồi không nói gì nữa. Lạc Thuỷ chống cằm tựa hồ suy tư rồi sau một lát nói: “Cừu cừu, vu tộc không tu nguyên thần. Thế người chiến đấu với cừu cừu hôm đó có cảnh giới gì”

Nam Lạc nghe xong không mở mắt nói: “hẳn là đại vu, đại vu cũng giống như Nguyên Thần Nhập Tiên Đạo của chúng ta vậy”

Lạc Thuỷ vâng một tiếng rồi yên lặng, được một lúc lại hỏi: “Yêu Vương từng tới bộ tộc ta là tăng gì, có đạt được nguyên thần tiên đạo không?”

“Thiên hạ yêu tu thú loại đếm không hết, mỗi người đều có thần thông, mỗi người đều bất đồng không cách nào rõ ràng được. Mau đả toạ tu luyện đi, chớ có lười biếng, nếu hiểu đại đạo, ngộ thần thông việc gì phải đi quản những thứ đó, phát tay là có thể đánh thắng rồi” Nam Lạc nói tới đây thì trong lòng nghĩ tới cảnh Ngũ Sắc Thần Quang xuất bầy yêu cú đầu.

Lạc Thuỷ cười hi hi, chống cằm xuất thần, có vài phần giáo hoạt tựa hồ ly.

Bất tri bất giác đã thêm hai năm nữa.

Hai năm này không rời Dương Bình thị tộc một bước, mỗi ngày chỉ đá toạ tồn thần, câu thông thiên địa, tụng Hoàng Đình, Thanh Nhan Kiếm và Yêu Nguyệt Kính cũng đã được hăn tế luyện hoàn toàn.

Cũng may là Thanh Nhan và Yêu Nguyệt tuy là tiên thiên linh bảo nhưng không chứa tiên thiên đại đạo nên mới nhanh chóng bị tế luyện như vậy.

Tuy rằng không chứa tiên thiên đại đạo, nhưng Nam Lạc không cho rằng kém những linh bảo khác là bao. Hăn cho rằng linh bảo không chứa tiên thiên đại đạo lại càng có nhiều diệu dụng hơn, vô luận là pháp thuật hay đạo pháp nào đều có thể phát huy ra uy lực lớn hơn. Nếu lĩnh ngộ được một chút đại đạo thì khi dùng linh bảo này tuyệt đối không thua bất cứ linh bảo nào khác.

Một ngày, trong lòng Nam Lạc bỗng nhiên có sở cảm, đi ra khỏi phòng. Thiên địa nguyên khí tựa như đang bạo động ở một nơi nào đó. Hăn không thể xác định được nguyên nguyên nhân dẫn tới việc này.

Còn đang nghi hoặc thì bỗng dung trong hắc ám vô tận có một đạo quang hoa diễm lệ loé lên rồi biến mất, vô thanh vô tức. Ngay sau đó là lôi quang, hoả quang. Lóng lánh trong trời đêm. Nếu không phải là ban đêm thì chỉ sợ Nam Lạc cũng không nhìn thấy quang mang kia.

Thiên địa nguyên khí vẫn cứ bạo động, liên tiếp ba ngày, không ngừng không nghỉ, trong lòng Nam Lạc kinh nghi. Ban đầu hăn cho rằng người có đại thần thông chiến đấu, mới dẫn tới chuyện này. Nhưng ba ngày không ngừng không nghỉ, giống như là không chết không thôi vậy, điều này khiến hăn khó có thể xác định được, người có thể dẫn động thiên địa nguyên khí tới mức như vậy tại sao lại có thể đấu tới mức không chết không thôi được?

Liên tục trong một tháng, Nam Lạc đều đã đoán hết mọi loại khả năng trong đó cao nhất là Bất Tử Cung đấu với Long Cung và Kỳ Lân Nhai. Vấn đề này luôn là điều Nam Lạc lo lắng nhất, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể nào đi tới nơi đó được, vả lại cho dù hấn đến cũng vô ích.

Cuối cùng, nửa năm sau, ngoài Dương Bình Thị Tộc đột nhiên xuất hiện một nhóm người

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhân Tộc Công Chủ

Những người này đều vô cùng chật vật, giống như từ xa mà tới. Tộc trưởng Hoang Nguyên cho người đóng chặt cửa trại, tuy không sợ họ tranh nhau đến, nhưng để ngừa vạn nhất. Cũng may Dương Bình Thị Tộc mấy năm nay luôn an ổn thái bình, lương thực sung túc, sau khi đưa cho họ rất nhiều thực vật cũng tránh được tranh chấp. Bọn họ tuy rất thoả mãn với nơi này nhưng sau cùng vẫn an cư ở ngoài vài dặm.

Trong vùng đất này không có việc gì giấu được con mắt của Nam Lạc, những người từ xa tới đều là kẻ thông hiểu tu hành. Tuy không cao nhưng cũng miễn cưỡng coi như hiểu. Hẳn tin rằng chỉ cần hơn hai mươi năm trong Dương Bình Thị Tộc sẽ có rất nhiều người biết tu hành. Chủ yếu là vì nơi này có Nam Lạc. Vì thế có thể biết được trong bộ tộc này chắc cũng có một người có tu vi cao thâm.

Trong lòng khê động, người liền xuất hiện trước mấy người tương đương luyện khí hậu kỳ và luyện thần. Sự xuất hiện của Nam Lạc tuy khiến họ cảm thấy kinh ngạc, nhưng chỉ hơi sửng sốt rồi tiến lên chào, hiển nhiên là người đã gặp việc trọng đại, sẽ không quá hoảng hốt, sợ hãi.

Từ cuộc đối thoại của tộc trưởng họ, Nam Lạc hiểu được bọn họ tới từ nơi thiên địa nguyên khí bao động. Sau đó hỏi bọn họ có chuyện gì xảy ra mà cả tộc lại di chuyển vậy.

Một người lớn tuổi đi tới trước Nam Lạc khom người nói: “Thiên giáng hoả vũ, hồng thủy ngập trời, thần nhân loạn chiến, chúng ta không thể không đi” Nam Lạc nghi hoặc hỏi tỉ mỉ cây chuyện.

Chúng ta vốn là Chiêu Viêm bộ tộc, mấy đời cư trú ở dưới chân núi Chiêu Viêm. Luôn tu hành dưới trướng công chủ Phục Hy, đột nhiên một ngày, người bảo chúng ta nhanh quay về tộc, dẫn tộc nhân rời đi, nhằm về phía đông. Chúng ta đương nhiên không dám chậm trễ, sau khi trở lại bộ tộc lập tức triệu hồi tộc nhân rời đi. Ước chừng nửa năm, đột nhiên trong một đêm, mưa lửa hạ xuống rồi hồng thuỷ ngập trời, tộc nhân tử thương vô số” Người lớn tuổi nói tới đây thì mắt ngấn lệ, thần tình bi thiết.

Nam Lạc khẽ thở dài hỏi tiếp: “Người chắc là một buổi tối nửa năm trước chứ”

“Bọn ta không dám lừa gạt tiên trưởng” Người lớn tuổi nhìn Nam Lạc cúi đầu nói.

Nam Lạc lại vội hỏi tiếp: “Ngày đó trừ mưa lửa, hồng thuỷ ra, bầu trời còn có cảnh tượng gì” Thanh âm có thêm vài phần cấp thiết.

Người lớn tuổi nghe xong trầm tư một chút rồi đáp: “Hồi bẩm tiên trưởng, ngày đó trừ mưa lửa, hồng thuỷ còn có thái quang như cầu vồng, hào quang như mặt trời, còn có tiếng sấm, tiếng thú, trong tộc còn có người nhìn thấy con vật người như rắn, đầu có hai sừng xuất hiện trên trời”

Nam Lạc nghe thế trong lòng nhất thời xác định được đó là đêm mà linh khí hỗn loạn nửa năm trước. Mà vật thân rắn có sừng chỉ sợ là nguyên thân của long tộc, đến mức này hẳn cơ hồ xác định được Phượng Hoàng Sơn đã cùng Long Cung địa chiến, chỉ là không biết có Kỳ Lân Nhai không. Nhưng trong lòng Nam Lạc cho rằng Kỳ Lân Nhai nhất định tham dự, dù sao còn có một vị thái tử đặt dưới Bất Tử Cung.

Đột nhiên nghĩ tới Phục Hy một năm trước lại có thể bảo những người này nhằm hướng đông mà đi, lẽ nào y là một người giỏi toán thuật. Không khỏi hỏi người kia: “Không biết Phục Hy công chủ trong lời người là ai?”

Lão già có chút ngạc nhiên nói: “Phục Hy là công chủ của Nhân Tộc, tại sao tiên trưởng không biết hẳn” Những người khác cũng có chút kinh ngạc nhìn Nam Lạc, việc Nam Lạc không biết Phục Hy khiến họ cực kỳ kinh ngạc.

Nam Lạc nhìn ánh mắt họ không khỏi cười nói: “Ha ha, nhân tộc công chủ, danh thật lớn, cũng không biết là người nào phong cho” Trong lòng hẳn nghĩ hẳn là tự phong, có lẽ là nhờ vào tu vi cao thâm mà được danh tiếng, chỉ là “Nhân Tộc Công Chủ” quá lớn rồi.

“Tiên trưởng, nhân tộc công chủ là tôn xưng của chúng ta với người, cũng không phải là tự phong hay được phong” Người lớn tuổi thấy thái độ của Nam Lạc có chút là lạ, lại không có kính ý với Phục Hy, còn nói thêm: “Tiên trưởng ở nơi xa xôi, chưa từng nghe thấy Phục Hy Công Chủ là chuyện bình thường nhưng mong tiên trưởng đừng đánh giá công chủ vội”

Nam Lạc có chút kinh ngạc, không ngờ người này lại vì câu nói của mình mà nói nhiều tới vậy. Mỉm cười nói: “Nếu luận vị trí địa lý thì nơi đây quả là cách trung tâm khá xa, nhưng dù sao ta cũng là nhân loại, chúng ta cũng có rất nhiều tộc nhân, nếu như hẳn được gọi là công chủ, thì phải có tư cách làm công chủ, nếu như có tư cách đó ta gọi một tiếng công chủ cũng chưa chắc là không thể, nếu không có thì cũng đừng trách”

“Không biết tiên trưởng có tiêu chuẩn gì, công chủ vô luận là đức hạnh, pháp lực đều là nhân tộc đệ nhất nhân, không người có thể đụng, không thì sao lại có danh là nhân tộc công chủ” Người lớn tuổi tự tin hiên ngang lẫm liệt nói, nhưng nói Phục Hy là nhân tộc đệ nhất nhân khiến Nam Lạc không khỏi bật cười nói: “Chỉ là phán đoán của các người thôi, ta chưa từng thấy, thiên địa rộng nhưng không phải chỉ có Bất Chu Sơn mới có nhân loại sinh sống”

Hắn cười cười, nhìn những người này tựa hồ có vẻ tức giận lại nói tiếp: “Các vị chớ trách, tuy ta chưa từng thấy hẳn nhưng mà theo sự tôn kính của

chư vị với hần thì nhất định đó cũng là một tu sĩ có đại đức, huống hồ chỉ bằng việc hần bảo các người rời tới phía đông thì có thể thấy hần là một người tinh thông thuật tính chi đạo. Các người tiếp tục nghỉ ngơi đi, Nam Lạc cáo từ” Dứt lời liền rời đi, thân hình phiêu hốt, phảng phất giãi trên đám mây, chỉ vài bước đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Người lớn tuổi nhìn Nam Lạc rời đi, sau một lát có một người khoảng chừng ba bốn mươi tuổi đứng bên cạnh nói: “Phong trưởng lão, người này pháp lực sâu không lường được, nói vậy hần cũng đã nhập tiên đạo chi môn. Chỉ là hần tựa hồ có chút coi thường công chủ, đáng tiếc hần chưa từng thấy phong tư của công chủ, đáng tiếc... đáng tiếc...”

Nam Lạc không quan tâm tới những người này nữa, trong lòng đã hiểu thiên địa nguyên khí hỗn loạn nửa năm trước là do có người đại chiến mà người địa chiến kia có khả năng là Khổng Tuyên. Sau khi trở về hần đứng trước phòng ốc một lúc lâu không hề động đậy.

Dưới bầu trời đêm, tinh quang nhàn nhạt, tinh không bao la, khiến một vùng trời đất này càng thêm yên tĩnh. Lạc Thủy đứng cách đó không xa nhìn lại, nàng đoán trong nửa năm qua cữu cữu tựa hồ có chuyện gì đó chần chờ bất quyết. Nàng không biết đã bao nhiêu lần nhìn thấy Nam Lạc đứng như vậy trong trời đêm. Đang lúc thất thần thi giọng của Nam Lạc truyền tới tai nàng, Lạc Thủy vội bước tới gần hần.

“Lạc Thủy, cữu cữu quyết định phải đi ra ngoài một chuyến... Người chiếu cố tốt bản thân và mẹ mình, nếu tộc trưởng tới hỏi, người nói ta đi thăm bằng hữu”

“Lúc nào cữu cữu trở về?” Lạc Thủy không hỏi Nam Lạc đi đâu mà hỏi lúc nào về. Nàng không biết Nam Lạc muốn đi làm chuyện gì nhưng biết chuyện mà khiến Nam Lạc mỗi đêm đứng dưới trời đêm trầm tư không thể là chuyện đơn giản được.

“Chậm thì một, lâu thì hai năm”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Yêu Tộc Chấn Người

Nam Lạc đã rời đi, trong ngoài Dương Bình Tộc cũng chỉ có Lạc Thuỷ là biết rõ thôi.

Lạc Thuỷ nhìn Nam Lạc rời đi trong bầu trời đêm, lúc đó tinh quang nhấp nháy, gió thổi phất phơ, thổi tới người Lạc Thuỷ khiến nàng có cảm giác lạnh lẽo.

Cảm giác này có chút là lạ, nàng nhìn lên bầu trời đêm không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Nam Lạc, trong mắt hấn đặng sau sự yên tĩnh là vẻ kích động. Một bộ thanh y, một thanh trường kiếm hấn lẳng lẳng tiến vào cửa trại, đi vào trong mắt nàng. Khi cuối cùng nàng phát hiện ra người này lại là cữu cữu mà mẹ ngày nhớ đêm mong thì niềm vui sướng và hân hoan trong lòng nhiều tới mức nào cũng chỉ mình nàng là hiểu.

Đêm khuya xuống thật sâu, phía đông dần hiện lên màu trắng bạc, Lạc Thuỷ phát hiện ra y phục trên người mình đã ướt sũng. Phục hồi lại tinh thần, Lạc Thuỷ quay đầu nhìn cánh cửa rộng mở của nhà gỗ, một giọt sương chảy từ lá cây xuống rớt lên vai Lạc Thuỷ, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra cây đào này vậy mà đã lớn như vậy.

Một tràng bước chân cấp tốc khiến Lạc Thuỷ giật mình tỉnh lại, nàng quy đầu chỉ thấy A Mộc đang chạy về phía nhà gỗ, trong miệng lớn tiếng gọi: “Tế ti trưởng lão... trưởng lão...”

“A Mộc, có chuyện gì vậy” Lạc Thuỷ nghi hoặc nhìn A Mộc đã chạy vào nhà.

A Mộc không nhìn thấy Nam Lạc vội chạy ra hỏi Lạc Thuỷ: “Lạc Thuỷ, tể ti trưởng lão đâu rồi?”

“Có chuyện gì, trưởng lão đã rời nhà đi thăm bằng hữu rồi” Lạc Thuỷ hơi kinh ngạc nhưng sắc mặt lại bình thản nói

A Mộc giậm chân kêu to: “Thăm bằng hữu, vậy phải làm sao giờ, yêu quái trong núi lại xuất hiện, trưởng lão không ở đây, thế thì phải làm sao”

“Yêu quái, chuyện gì xảy ra, tại sao lại có yêu quái xuất hiện” Người khác không biết tình huống sau khi Nam Lạc theo yêu vương vào núi chỉ có thể đoán Nam Lạc đã giết chết yêu quái, nhưng Lạc Thuỷ lại biết rõ yêu vương đã chết.

“Không biết, vừa rời người săn thú ở trên núi trở về nói, A Chân bị sói trắng ăn mất” A Mộc lo lắng nói

Lạc Thuỷ cau mày, sói trắng này nàng cũng từng nghe qua nhưng chỉ là nghe mà thôi. Lần xuất hiện gần nhất cũng là lúc cừu cừu bị chim khổng lồ bắt đi, sói trắng ăn một người sau đó sẽ không xuất hiện nữa. Dương Bình tộc trưởng còn tưởng rằng sói trắng đã chết, thế nhưng lúc này lại xuất hiện

Lạc Thuỷ lấy lại bình tĩnh, nghĩ thầm cừu cừu đã rời đi, dựa vào tốc độ của hãn thì hiển nhiên đã đi rất xa rồi. Vậy thì không thể trông cậy vào việc cừu cừu trở về. Hít sâu một hơi nói: “Người nhanh đi Nguyên Cát quan tìm Nguyên Cát đạo trưởng, ta đi tìm tộc trưởng” Sau khi định thần lại nàng nói, thanh âm còn có mấy phần oai hùng không chút sợ hãi. A Mộc vội vàng lên tiếng, xoay người chạy tới Nguyên Cát Quan.

Lạc Thuỷ tìm được Hoang Nguyên tộc trưởng thì lão đang lo lắng đi đi lại lại. Nhìn Lạc Thuỷ tới vội hỏi: “Lạc Thuỷ, sao chỉ có mình ngươi, tể ti đâu?”

“Tộc trưởng, tế ti trưởng lão đã đi thăm bằng hữu rồi” Lạc Thuỷ bình tĩnh đáp

Tộc trưởng vội hỏi: “Lúc nào trở về” Lạc Thuỷ lắc đầu nói không biết lại tiếp: “Tộc trưởng gia gia không cần lo, bất quá chỉ là một con sói trắng mà thôi, ta học pháp với tế ti vài năm, đấu với một con sói trắng chắc cũng không vấn đề” Lạc Thuỷ cười an ủi.

“Ai nha, người chưa từng thấy con sói trắng đó, không biết nó đã sống bao nhiêu năm rồi, người không đấu lại nổi nó đâu” Hoang Nguyên Tộc Trưởng từ nhỏ đã nghe cổ sự về sói trắng, sau lại luôn sống dưới sự uy hiếp của nó, nên luôn e ngại vạn phần.

Lạc Thuỷ tuy bình tĩnh nhưng trong lòng biết rõ Nam Lạc đã rời đi, nếu mình không phải đối thủ của sói trắng thì chỉ còn Nguyên Cát Đạo Nhân. Tuy vậy dáng cười của nàng vẫn bình thản tự nhiên cực kỳ trấn định nói: “Tộc trưởng không cần lo lắng, ta đã bảo A Mộc chạy đi mời Nguyên Cát đạo trưởng, hẳn cũng là tu sĩ biết bay trên trời, đối phó với một con sói trắng, khẳng định sẽ không quá khó khăn”

Tộc trưởng Hoang Nguyên giống như nhớ tới còn một người như vậy vội nói: “Đúng đúng... Nguyên Cát tiên trưởng hẳn là có thể thắng sói trắng, hẳn là có thể” Chỉ là trán vẫn đổ mồ hôi, mặt vẫn nhăn nhúm hiển nhiên là không có bao nhiêu lòng tin với Nguyên Cát, trong lòng lão Nguyên Cát Đạo Nhân đã từng có chiến tích bại trốn một lần, không thể tin tưởng được.

Đột nhiên toàn bộ Dương Bình Thị Tộc truyền tới một đạo thanh âm phiêu đảng: “Nghiệt thú, bản đạo ở đây, há tha cho người làm càn, xem pháp bảo... Trứ...”

“Là Nguyên Cát đạo trưởng. Ha Ha thật tốt, may là Nguyên Cát đạo trưởng có mặt. Được rồi, tế ti trưởng lão có nói lúc nào trở về không” Tộc

trưởng Hoang Nguyên nghe được thanh âm trên không thì thả lỏng vui vẻ nói.

Lạc Thuỷ cũng thở phào nhẹ nhõm cười nói: “Tế ti trưởng lão nói chậm thì một lâu thì hai năm sẽ trở về”

“Nga, ha ha, vậy thì tốt rồi, bọn họ những ... người đã tu thành thần tiên đều không quan tâm tới thời gian, người nhìn hắc đã nhiều tuổi như vậy còn giống bộ dạng năm đó, đã có thể trường sinh bất lão, ai năm tháng không buông tha người, ta đã tóc trắng xoá, thân sắp thành gỗ mục rồi”

Lạc Thuỷ mỉm cười trong lòng đột nhiên cho rằng cậu nói với mình chậm thì một lâu thì hai có phải cũng là an ủi mình không, ý niệm này chợt loé lên, đang định an ủi tộc trưởng thì một đạo thân ảnh từ không trung rơi xuống.

Nhìn thật kỹ thì Nguyên Cát đạo nhân đã ngã trên mặt đất tóc tai tán loạn, sắc mặt hôi bại, hình như nguyên khí đại thương, tinh khí tổn hao. Không chờ Lạc Thuỷ và Hoang Nguyên tộc trưởng mở miệng. Nguyên Cát đạo nhân liền hỏi: “Nam Lạc đạo hữu bây giờ ở đâu, yêu nghiệt khốn kiếp, quỷ kế đa đoan, làm dơ bản pháp bảo của bản đạo, đáng trách, cực kỳ đáng trách”

“Tiên sư, thế nào lại vậy, thần thông của người cũng không địch nổi sói trắng sao, thế giờ phải làm gì mới được” Hoang Nguyên nghe thấy lời của Nguyên Cát không khỏi khiếp sợ. Từ nhỏ đã lớn lên trong sự uy hiếp của sói trắng, sau khi trưởng thành cũng từng thấy rất nhiều tộc nhân bị ăn thịt, làm sao lại không khiến lòng người e ngại cơ chứ. Thật vất vả gần hai mươi năm, vốn cho rằng về sau không gặp lại không ngờ lại đột nhiên xuất hiện.

“Tộc trưởng đừng lo, trong tộc không phải còn có Nam Lạc đạo hữu sao? Chỉ cần hắc vừa ra tay, yêu nghiệt kia sẽ hồn phi phách tán” Nguyên Cát đạo nhân ở trong đạo quan vừa nghe A Mộc nói có sói trắng ăn thịt người

liền không nói một câu lập tức tìm nó. Theo y thì đây là lúc trọng chấn danh vọng nhưng không hề nghĩ rằng tại sao A Mộc lại tìm y mà không phải Nam Lạc, lúc gặp được sói trắng y còn thậm chí dùng đạo pháp để truyền âm đi thật xa nhằm cọ rửa thất bại lần trước.

“Tiên sư không biết đó thôi, tể ti trưởng lão đêm qua đã rời nhà đi thăm bằng hữu rồi” Tộc trưởng có chút đau khổ nói, vừa mới nghe tới Nam Lạc rời đi trong lòng nghĩ còn có Nguyên Cát thế nhưng trong nháy mắt Nguyên Cát lại bại trốn trở về, điều này khiến lão vô cùng hoảng sợ.

Nguyên Cát vừa nghe sắc mặt đã tái mét.

“Đạo trưởng, không biết pháp lực của yêu quái như thế nào” Lạc Thuỷ đột nhiên nói, thanh âm bình tĩnh ngoài dự kiến. Con mắt hắc bạch phân minh, lông mi lộ ra một luồng anh khí.

Nguyên Cát đạo nhân trầm thấp nói: “Yêu Nghiệt kia không hẳn đã có pháp lực cao hơn bản đạo, chỉ là có một loại thần thông có thể há mồm phun huyết vụ, tà dị vô cùng, pháp bảo của bản đạo chỉ dính một chút liền bị xâm nhiễm, không còn linh tính. Ta xem ra dù có Nam Lạc đạo hữu cũng chưa chắc đã là đối thủ của yêu nghiệt” Không biết y có nói thật không hay là vì biết Nam Lạc đã rời đi mà nói như vậy.

Tộc trưởng Hoang Nguyên lại phản bác: “Tể ti nhất định có thể đánh được sói trắng kia” Lạc Thuỷ lại dường như không nghe được nói: “Nếu yêu quái kia pháp lực chỉ cao hơn vài phần so với tiên trưởng thế nếu gọi thêm vài người liệu có thể thắng được chứ”

Nguyên Cát trầm mặt nói rất khó, loại chiến đấu này cũng không phải dựa vào nhiều người là có thể giải quyết được.

Lạc Thuỷ không ngờ cừu cừu mới đi lại có chuyện đến, trước chỉ nghe ác danh của sói trắng, cảm thấy hãy còn xa xôi nhưng giờ đã tới lúc này thì lại như kiếm kê bên cổ. Nguyên Cát chỉ là ngoại nhân, cùng lắm là bỏ chạy

thế nhưng mình là người duy nhất thông hiểu tu hành trong Dương Bình Tộc, có trách nhiệm bảo hộ tộc nhân an toàn.

Chòm râu bạc của tộc trưởng khẽ rung, không biết do cả kinh hay lo lắng. Nguyên Cát đạo nhân trầm mặc, nhìn trời không biết đang nghĩ gì.

Lạc Thuỷ lấy lại bình tĩnh nói: “Sói trắng không trừ, sẽ là hoạ lớn của tộc, chỉ có rời xa mới tốt. Nhưng trong trời đất này nào có nơi đâu là an toàn chứ, vì vậy biện pháp duy nhất của chúng ta là trừ khử sói trắng, hoặc chờ tới khi tế ti trưởng lão về. Nhưng chí ít cũng phải hơn một năm, tộc sẽ không biết phải chết bao nhiêu người nữa. Bất quá trong vùng đất này không chỉ có Dương Bình Tộc chúng ta, còn có Sơn Âm và Hữu Cùng cùng với Chiêu Viêm tộc mới tới, trong bộ tộc họ cũng có tu sĩ, chúng ta có thể đồng thời mời họ tới, trình bày thiệt hơn, thương lượng đối sách. Có lẽ mọi người đồng tâm hân sẽ có cách trừ khử sói trắng.”

Nguyên Cát đạo nhân và Hoang Nguyên tộc trưởng vô cùng kinh ngạc nhìn Lạc Thuỷ, phảng phất như bây giờ mới biết được nàng. Năm đó khi Nam Lạc mới gặp Lạc Thuỷ trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc trước sự thông tuệ của nàng. Qua nhiều năm tu hành cùng Nam Lạc, nàng chưa từng biểu hiện trước mặt người khác lúc này lại kinh diễm như thế, nếu là từ miệng của Hoang Nguyên tộc trưởng thì sẽ có cảm giác bình thường nhưng nếu là Lạc Thuỷ mới chỉ mười sáu tuổi thì lại khiến người ta có cảm giác bất khả tư nghị.

Sau đó Hoang Nguyên tộc trưởng an bài người đi mời tất cả tu sĩ trong các tộc tới, nói rõ tình huống cho họ, thế nhưng tất cả đều trầm mặc. Dù pháp lực của họ không cao lắm nhưng kiến thức lại không tệ, vừa nghe đã biết sói trắng không giống yêu quái trong núi, là kẻ có thần thông, không phải chỉ dựa vào số đông là có thể thắng được.

Đại đường nghị sự trong Dương Bình Tộc vô cùng nặng nề, Lạc Thuỷ lẳng lặng nhìn biểu tình mọi người, trong lòng cũng đã có đáp án. Nàng

vốn tưởng cố gắng tranh cãi để xem có cơ hội trở mình không. Trong lòng nghĩ tới lúc Nam Lạc rời đi nói nàng chỉ cần chiếu cố cho tốt mình và mẹ nhưng Dương Bình Tộc thì sao, bỏ qua ư? Hay là cậu cho rằng mình không làm được?

Táng Nhất đột nhiên đứng dậy nói: “Chuyện này không cần bàn nữa, trừ phi Nam Lạc tế ti trở về mới có thể trừ được sói trắng. Bằng không nếu như sói trắng kéo tới thì chúng ta chỉ có nước bỏ chạy” Nói rồi xoay người rời đi, Niên Sát cũng có thần tình phức tạp rồi cũng đi theo.

Sau đó vài người của Chiêu Viêm bộ tộc cũng than thở rồi rời đi, hiển nhiên đồng ý với lời của Táng Nhất.

Thần sắc Lạc Thuỷ mang theo một chút đau thương. Hoang Nguyên tộc trưởng lúc này đã bình tĩnh lại, nhìn bóng lưng của mọi người nói: “Lạc Thuỷ, kỳ thực cũng không cần quá mức lo lắng, sói trắng kia một lần cũng chỉ tập kích một người, sau khi ăn xong cũng phải nghỉ vài ngày, ta nghĩ chúng ta có thể chống chọi được tới lúc Nam Lạc trở về. Huống hồ, đã nhiều năm như thế rồi, chẳng phải chúng ta vẫn ở đây sao?”

Lạc Thuỷ mỉm cười nói: “Có lẽ đột nhiên Tế Ti trưởng lão sẽ trở về”

Trong lòng lại nghĩ, nhiều năm như vậy hẳn sói trắng nghĩ rằng Dương Bình Tộc trở thành nơi nó nuôi trồng thức ăn

Hết quyển 2: Dương Bình Thị Tộc, cuối quyển này Nam Lạc đã có một trong những quyết định khiến hân ân hận cả đời, là nỗi đau không thể xoá nhoà khởi đầu cho những giông tố khác về sau. Nam Lạc không nghe lời Khổng Tuyên, ăn mình trăm năm chớ rời khỏi tộc, quyết định này thay đổi vận mệnh hân, cho hân gặp những người con gái hân yêu, gặp đối thủ cả đời mình và dần dần thay đổi hân.

Quyển sau: Thiên Đình.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Kiếm Bay Tới, Đầu Một Nơi Thân Một Nẻo

Nam Lạc nhắm thẳng vùng đất trung tâm phía Bất Chu Sơn mà đi, Chiêu Viêm bộ tộc từ nơi đó tới nhưng không tính là quá gần Bất Chu Sơn, chỉ là vùng ngoại vi mà thôi, nếu không thì làm sao trong vòng một năm có thể tới Dương Bình thị tộc được.

Ra khỏi Dương Bình Tộc, Nam Lạc mới hiểu bên ngoài rối loạn tới mức nào, nơi nào cũng thấy chiến đấu, giống như đã phát điên vậy. Không tới nửa ngày lại gặp được rất nhiều nhân tộc

Bọn họ cũng giống như Chiêu Viêm bộ tộc, vô cùng chật vật, quần áo rách rưới. Vẻ mặt gầy gò còn có rất nhiều người hấp hối. Có thể thấy được là họ tới từ một nơi rất xa.

Đương lúc Nam Lạc muốn hỏi họ tới từ lúc nào thì phía trước phía sau núi đột nhiên truyền tới tiếng cười càn rỡ, Nam Lạc nhíu mày, hẳn có thể cảm nhận được trong tiếng cười có chứa pháp lực, cùng với yêu khí không thềm có chút che giấu nào.

Trong đám người có người chỉ về phía sau, mặt lộ vẻ kinh hoàng, cước bộ nhanh thêm một chút nhưng cũng không thấy chen lấn giẫm đạp lên nhau. Tựa như không còn có chút khí lực để làm chút hoạt động mạnh nào, lại giống như đã gặp rất nhiều lần rồi.

“Yêu quái đuổi tới, yêu quái đuổi tới, mọi người nỗ lực hơn đi, đi tới ngọn núi phía trước là sẽ an toàn thôi” Trong đám người có một nam tử dùng khí lực toàn thân hô hào. Không có ai đáp lời gã, mỗi người chỉ cố gắng đi trong sơn đạo nhỏ hẹp.

Nam Lạc ẩn vào hư không độn về phía tiếng cười càn rỡ, trong tai lại mơ hồ nghe thấy: “Tộc trưởng, những lời này người đã nói vô số lần rồi, tất cả mọi người đều hiểu...”

Một đoàn người bị hơn mười quái vật tựa người mà không phải người, tựa thú mà không phải thú bao vây ở giữa, run rẩy.

Những yêu quái kia có kẻ thân người đầu thú có kẻ thân thú đầu người, trong đó có một con rắn lớn đốm hoa có hai tay, một tay cầm cương thoa đen nhánh, ánh mắt rắn âm hàn băng lãnh. Làm người ta có cảm giác như bị rắn quấn vào cơ thể. Nhưng đa số là yêu quái thân thú, hoặc rắn, hoặc chuột, hoặc côn trùng, một đám hổ lớn.

Đứng trước đám người có một nam tử diện mạo thô kệch, cắn chặt răng, nhãn thần quyết tuyệt, một cây trường côn màu ám kim đặt ngang trước người.

“Hắc hắc, dọc đường chúng ta đã giết tám tên rồi, đây là tên cuối cùng, do ai tới chơi đây” Một con yêu thân người đầu chuột cười lớn nói.

“Ta đến, dọc đường các người vừa ăn vừa đi, lão trư chậm chân, chẳng được miếng thịt tu sĩ nào, giờ để ta động thủ” Một con trư yêu trọc đầu đi ra, răng nanh sậm bạc, oang oang nói

“Hắc hắc, tim người này là đồ tốt...” Xà yêu cầm đại cương xoa nói

“Đương nhiên tim người này dành cho xà lão đại “ Trư yêu vội vàng quay đầu lại nói.

Nam tử tướng mạo thô kệch, cầm ngang ám kim trường côn nói: “Theo ta xông ra ngoài, nhằm phía đông chạy, công chủ nói chỉ cần đi qua ranh giới là có thể tìm thấy nơi mà nhân tộc có thể nảy nở sinh tồn”

Lớn tiếng nói xong, y cũng không chờ người phía sau trả lời, cây trường côn màu ám kim dính đầy vết máu vung lên, mang theo tiếng gió vù vù đập xuống trước mặt trư yêu.

Phanh, ám kim trường côn nện trên đầu trư yêu nhưng chỉ thấy trường côn bật ngược lại, chỉ thấy trư yêu lắc cái đầu đầy răng nhưng không có bất cứ vấn đề gì.

Nhãn thần đại hán hiện lên một chút tuyệt vọng, ổn định cước bộ lùi về sau, lại đứng vững một lần nữa, ám kim trường côn lại vung lên thế nhưng lần này trường côn còn bị bật văng ra ngoài

Tất cả mọi người đều hiện vẻ tuyệt vọng, bọn họ không chỉ một lần nhìn thấy một côn của đại hán vung xuống, lập tức yêu quái ngã gục sau đó không có một con yêu nào dám tiếp nữa. Thế nhưng giờ ngay cả côn cũng không thể cầm chắc được, bọn họ biết y quá mệt mỏi rồi, một đường tới đây, trải qua chém giết quá nhiều, chưa từng được nghỉ ngơi.

Trư yêu cũng không muốn tiếp tục chơi với đại hán nữa, cũng cố ý muốn thể hiện bản lĩnh của mình cho những người khác xem. Thân thể lớn lên mấy lần, khí thế cuồn cuộn, giơ cao chân đạp về phía

Không biết đại hán đã không còn sức nữa hay do phản ứng không kịp mà khi cước lớn giẫm xuống vẫn không hề động đậy.

Mọi người lớn tiếng kêu gọi tuy bọn họ biết lần này cũng không thể thoát được nhưng nhìn thấy đại hán sắp chết, nhất thời có mấy người xông ra muốn kéo đại hán lùi lại nhưng không kịp.

Trư yêu cùng lũ yêu phía sau cười vang, đối với bọn họ nhìn thấy bộ dạng giãy dụa tuyệt vọng của nhân loại là một điều vô cùng thích thú.

Một đạo kiếm quang độn nhiên độn khỏi không trung, nháy mắt xẹt qua người của con trư yêu lớn gấp đôi người thường. Còn không đợi mọi người

phản ứng lại chi cảm thấy bạch quang loé lên, trư yêu hoá thành hai đoạn nằm trên mặt đất gào thét thảm thiết, chỉ chốc lát sau đã chết.

Quần yêu kinh hãi, từng con nhìn xung quanh, ánh mắt kinh nghi bất định.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện một ánh kiếm màu trắng bạc, hư không run rẩy, nháy mắt đã tiêu thất, lúc xuất hiện trở lại là lại có một con yêu quái bị chém thành hai đoạn. Yêu quái kia thậm chí còn không kịp kêu thảm.

Quần yêu kinh hoàng, vừa rồi trư yêu bị chém còn nói là nhất thời sơ ý. Thế nhưng một kiếm vừa rồi, người nào cũng tiểu tâm dục dục thế mà khi kiếm tới mà lũ yêu vẫn không bắt được bất cứ khí tức nào.

Kiếm quang tái hiện, lại một yêu bị chém làm hai.

Yêu quái thân người đầu chuột, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng quanh người, hoá thành một đám sương vàng chui vào mặt đất. Mắt thấy sắp thành công thì bạch quang đã lướt qua khói vàng, một tiếng hét thảm, thủ yêu hiện thân, một nửa trong đất một nửa ngoài, tanh hôi vô cùng.

Bạch quang xuyên toa trong hư không, im hơi lặng tiếng, lại vô cùng sắc bén, bất luận yêu quái nào, binh khí gì, chỉ cần kiếm quang lướt qua là đầu một nơi thân một nẻo. Trong nháy mắt cũng chỉ còn con rắn cầm cương thoa màu đen. Ánh mắt y vẫn băng lãnh âm trầm, chỉ là cánh tay nắm vũ khí càng chặt.

Trước mắt nhoáng lên, trong mắt y liên có thêm một người, một bộ thanh y, một thanh trường kiếm rời vỏ nằm trên tay, trắng bạc, chói mắt. Hiển nhiên chính là người này vừa mới ra tay giết hại rất nhiều yêu. Nghĩ tới kiếm quang vô kiên bất tồi kia mà trong lòng nó dâng lên sự sợ hãi.

“Nhân tộc từ lúc nào đã có được một nhân vật như vậy. Lão tổ không phải đã từng nói nhân tộc ngoại trừ Phục Hy thì không còn nhân vật lợi hại nào sao? Thế hẳn là thần thánh phương nào Xà Y thăm nghĩ rồi dùng thanh âm khàn khàn nói “Lão tổ nhà ta là U Phong Sơn Thanh Giao đại vương...”

Kiểm quang loé lên, thanh âm dừng lại, xà yêu và cương xoa trong tay nó cùng biến thành hai đạo, tiên huyết phun trào.

Sắc mặt Nam Lạc lạnh lùng nghiêm nghị, Thanh Nhan kiếm trong tay chậm rãi vào vỏ

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Một Tầng Đá Lớn, Một Bộ Tử Y

Nam tử dùng ám kim trường côn tên là Chân Tùng, tử trong miệng y, Nam Lạc biết rằng y cùng tu hành với Phục Hy công chủ, lần này đi vốn có thêm tám người nữa nhưng trên đường đều đã chết. Tộc nhân nhận được sự che chở của họ cũng từ mấy vạn chỉ còn mấy trăm. Nói tới đây thì nam tử dù đối mặt với cái chết cũng không chau mày vậy mà lại bi thiết vạn phần, thậm chí sắp khóc.

Nam Lạc nhìn mọi người, trong lòng ngũ vị tạp trần, cái tâm tự cho là bình tĩnh không màng danh lợi giờ lại bắt đầu gợn sóng. Hẳn chẳng thể giúp đỡ cho họ được bao nhiêu, trong lòng thầm nghĩ nếu có yêu quái đuổi theo sẽ giết sạch.

Nói cho họ nếu đi tiếp về phía trước hẳn sẽ an toàn, nơi đó không có yêu quái đuổi theo ăn thịt người. Mọi người thiên ân vạn tạ làm Nam Lạc cảm thấy ngượng ngùng, cả tên cũng không lưu lại.

Từ khi bị bắt vào trong lồng giam của Thương Mãng Nhai, hẳn đã biết nhân tộc trong thiên hạ là thế lực yếu nhất. Nhưng khi nhìn thấy nhân tộc trở thành thức ăn trong miệng các sinh linh khác thì lòng lại không cách nào chấp nhận được.

Trong mắt vài người Nam Lạc luôn sáng giọng, từ đầu tới cuối chỉ thấy hẳn mặt mũi nghiêm nghị, sát khí lẫm liệt.

Nhìn Nam Lạc đi xa trong đám người có người lên tiếng nói: “Không nghĩ tới ngoài nhân tộc dưới Bất Chu Sơn lại có nhân vật như vậy, thực là may mắn của nhân tộc. Nhìn phong thái rút kiếm chém yêu của hẳn chỉ sợ

đã là người trong tiên đạo. Người như vậy cho dù có ở dưới Bát Chu Sơn cũng e không có mấy người”

“Lúc đầu công chủ nói nhân tộc sẽ có đại nạn, sinh lộ duy nhất là đại địa phương Đông, bây giờ có thể xem như chúng ta tới nơi rồi chứ”

Trốn tới sao? Đã tới rồi sao? Mọi người hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không thể tin nổi đây là sự thật, nhìn một đường tới đây, trong đầu chỉ có tiếng khóc, tiếng gào thét cùng với màu máu thịt đỏ hồng, sống sót một cách may mắn, dường như đã trải qua mấy đời, có chút mơ hồ.

Nam Lạc chưa từng nghĩ một ngày tay hãn sẽ nhiễm nhiều máu của các sinh linh khác như thế. Hãn không biết vì sao các loại sinh linh dọc đường cứ vô lý nhân loại, phảng phất như trong thiên địa này đang có một thịnh yếu xa hoa vậy. Hãn không có tâm tư suy nghĩ, dọc đường đi cứ gặp là giết, sắc mặt lạnh như vách đá ngày đông chí.

Bất quá những yêu quái đuổi theo nhân loại chỉ là một chút tiểu yêu tiểu quái không có đại yêu.

Nam Lạc không biết dọc đường mình đã giết bao nhiêu yêu quái cổ quái, nếu có người nhìn từ trên trời xuống sẽ thấy một con đường nhuốm đầy tiên huyết.

Mà trên con đường này vẫn có rất nhiều nhân loại tiến về phía trước giống như từ địa ngục giãy giụa bò lên trên núi xác biển máu. Trên con đường thông tới hy vọng và sinh tồn này có một thân ảnh không ngừng ẩn hiện, nơi nó đi qua, bạch quang lóng lánh, kiếm quang chớp lòe.

Thiên địa lớn, thâm sơn đại trạch vô số kể, có nhiều nơi hiểm ác đáng sợ khó mà lường nổi.

Không biết từ khi nào mà Nam Lạc đột nhiên phát hiện ra mình đã tiến vào trong một sơn cốc mịt mờ phủ đầy sương trắng, chớp mũi dường như nhẹ thoảng một mùi hương hoa tựa có tựa không. Bước về phía trước, tâm thần phiêu hốt, bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, phát hiện ra mình vẫn cứ ở trong vùng sương trắng, với nhãn lực của hãn cũng chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi mười mét.

Trong lòng máy động, đột nhiên cảnh giác. Hoả diễm nhảy lên trong mắt, dưới thiên thị nhãn vẫn cứ là sương trắng mịt mù, mờ ảo vô tung, không biết đến từ nơi nào, cũng chẳng biết tới đâu. Hương hoa nhàn nhạt vẫn cứ quấn quanh nơi chớp mũi, như ẩn như hiện, cẩn thận hít ngửi thì lại không thấy.

Đây là nơi nào? Quay đầu nhìn đường tới thì chỉ thấy sương trắng phủ giăng, nào còn biết được phương hướng. Cho dù vận toàn lực dùng Thiên Thị nhãn cũng chỉ có thể nhìn trong phạm vi ba mươi trượng thôi, thần niệm tản ra, nhưng càng thêm bất lực, còn không bằng phạm vi mà Thiên Thị nhãn nhìn được, tựa hồ sương trắng mờ ảo đã thôn phệ lấy thần niệm.

Trong lòng Nam Lạc ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ bị người ám toán, thủ đoạn gì vậy mà lại cao minh như thế” Bước một bước, bóng người chớp động. Hãn có cảm giác mình đã độn về phía dưới chỉ ít có trên trăm dặm thể nhưng vẫn chỉ toàn sương trắng.

Hơi suy tư, cổ tay khê đảo, một chiếc gương đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay, mặt gương trong trẻo như nước.

Thanh quang chợt loé, hiện ra một vùng thiên địa vô cùng rõ ràng, Nam Lạc di chuyển yêu nguyệt kính, chỉ thấy cảnh vật nhất nhất xuất hiện trong gương.

Một tảng đá hình tròn, trắng như tuyết, to cỡ một chiếc bàn. Trên viên đá tròn có một nữ tử áo quần màu tím nhạt đang cúi đầu tựa như đang khắc

thứ gì đó trên đá.

Nam Lạc nghi hoặc nhìn cảnh tượng trong gương không biết lai lịch của nữ tử này là gì. Trong gương, nữ tử đột nhiên nhìn tứ phía, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng nhìn về phía Nam Lạc, qua chiếc gương có thể thấy đôi mi thanh tú của nàng khẽ nhú, tựa như có chút mất hứng. Đột nhiên xuất thủ, cổ tay trắng ngần vạch trong không trung, một tảng đá từ trong tay nàng bay ra.

Nam Lạc cả kinh, yêu nguyệt kính khẽ chớp, định thần lại mới phát hiện ra đó chỉ là một viên đá bình thường, không có pháp thuật gì. Vội vàng chiếu về phía nàng thì chỉ thấy còn một tảng đá trắng như tuyết lẳng lẳng nằm đó.

Mặt gương chuyển động, tìm kiếm khắp nơi, cơ hồ dạo một vòng mà không nhìn thấy gì, chiếu lại về phía tảng đá kia, vẫn thấy trên đó trống trơn.

Trong lòng kinh nghi, cũng may nữ tử này tựa hồ không có ác ý gì, vừa muốn rời đi lại phát hiện ra tuy mình có thể chiếu được một vùng địa thế này nhưng đi cả nửa ngày vẫn không thể đi ra ngoài, dường như cứ đi vòng quanh vậy.

Ánh gương lại hiện, núi non xuất hiện, một nữ tử mặc tử y ngồi trên một tảng đá trắng tựa tuyết, hai tay chống trên tảng đá, chiếc hài hoa nhỏ viền vàng khẽ lay động. Nàng nghiêng đầu, khẽ mỉm cười.

Khi nàng phát hiện kính chiếu tới mình thì cười càng thêm vui vẻ, con mắt biến thành một hình trăng non.

Nam Lạc không nhịn được chiếu thêm vài lần chỉ thấy nữ tử này cực kỳ khả ái, mũi tinh xảo, mắt tựa trăng khuyết, còn có mái tóc được vắt qua một bên.

Nàng cười hồn nhiên thế mà tựa như lại lộ ra một chút ranh mãnh cổ quái.

Mặt gương chuyển động, cảnh tượng biến ảo, Nam Lạc không quan tâm tới nàng nữa

Chiếc gương này tuy đã được luyện hoá thành công, có thể tâm thần tương thông. Nhưng cách sử dụng hãy còn rất ít. Tác dụng duy nhất là soi khắp đại thế giới, thế nhưng bằng nó, hãn cũng không thể đi ra khỏi vùng sương trắng này. Trong lòng hãn nghĩ nếu mình có thể giống như Huyền Minh niên chiếc gương này thành vàng trắng thì còn có nơi nào có thể vẫy lấy mình nữa.

Ngưng tụ tâm thần, cẩn thận bước về phía trước, Yêu Nguyệt Kính soi thẳng tắp, cảnh vật hiện lên rõ ràng. Chỉ là trong gương sáng tỏ nhưng trước mắt hãy là một vùng mịt mờ.

Nam Lạc cơ hồ vô pháp biết được mình đã đi được bao lâu, đột nhiên phía trước xuất hiện một tảng đá trắng, một tử y thiếu nữ ngồi bên cạnh, cánh tay nhỏ bé trắng tinh được phủ trong một tầng tử quang tựa như đang khắc thứ gì đó trên tảng đá.

Nàng hơi kinh ngạc giương miệng nhỏ nhìn Nam Lạc, tựa hồ không nghĩ tới hãn lại có thể đi tới trước mặt mình. Có chút mờ mịt, nhìn Nam Lạc rồi đột nhiên đứng dậy, cũng nâng tảng đá còn so với nàng lớn hơn rất nhiều lên, nàng nhẹ bước như tử điệp tung tăng trong bụi hoa.

Nam Lạc còn đang nghi hoặc không biết nàng dời tảng đá lớn đi để làm gì, thì nàng đã tới phía sau mình vài chục bước rồi thả đá xuống. Sau đó lẳng lặng nhìn mình, Nam Lạc trong lòng ngờ ngẩn, chẳng lẽ nàng sợ hãn cướp đá sao?

Trong tai đột nhiên tuyền tới thanh âm của nàng: “Ta không cản đường của người, sao người còn không đi” Thanh âm thanh tú, còn có chút trẻ

con.

Nam Lạc nhìn nhân thần nghi hoặc của nàng không khỏi dờ khóc dờ cười, cái này, nói sao nhỉ, ta có bảo người cản đường ta đâu! Trong lòng thầm nghĩ, nữ tử này trong sương trắng vẫn có thể phát hiện mình dùng Yêu Nguyệt soi nàng, lại có thể hành động tự nhiên rất có thể là người ở nơi này, cho dù không phải hẳn là cũng biết cách đi ra ngoài.

Trong lòng hạ quyết tâm, đi tới bên cạnh tử y nữ tử, chỉ thấy nàng đang ngồi xổm bên cạnh tảng đá trắng khắc, ngưng thần nhìn thì chỉ thấy từng ký hiệu màu tím từ đầu ngón tay của nữ tử xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất trong tảng đá.

Nhìn nữ tử chăm chú như thế, trên trán thậm chí đã có mồ hôi khê chảy ra. Bởi vì có việc cầu người nên càng không tiện xen ngang, chỉ sợ khiến đối phương chán ghét, chỉ đành chờ bên cạnh. Chóp mũi truyền tới mùi thơm ngát nhưng lần này rõ ràng rất nhiều, có cảm giác hương thơm từ trên người nữ tử này tỏa ra.

Tử y nữ tử bỗng nhiên ngẩng đầu, mồ hôi còn khê đọng lại trên chóp mũi. Nàng ngồi xổm trên mặt đất trừng mắt nghi hoặc nhìn Nam Lạc.

Nam Lạc vội chắp tay hành lễ nói: “Tại hạ Nam Lạc vì nhầm đường lạc vào núi không biết cô nương có biết cách rời khỏi đây không?” Lời nói cung kính, thần sắc nghiêm cẩn.

Tử y nhìn thấy Nam Lạc hành lễ nói chuyện, tựa hồ vô cùng thú vị, kinh ngạc một chút rồi che miện cười khê, con mắt lại hoá thành vầng trăng non.

“Hi hi, ta biết người không ra được” Tử y nữ tử đứng dậy vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé trắng tinh, yêu kiều cười nói.

Nam Lạc ngẩn ra, vội lặp lại “Mong rằng cô nương có thể...”

“Ta không nói cho người, người vừa rồi còn cầm gương soi ta” Tử y nữ tử không chờ Nam Lạc dứt lời đã vội nói, còn cố ý xoay đầu sang một bên không nhìn hẳn.

Từ lúc học đạo tới giờ Nam Lạc rất ít khi giao tiếp với người khác, nói chuyện cùng nữ tử lại càng ít, trước đây gặp người hoặc là lời lẽ sắc bén, hoặc là người tính trầm ổn. Đến lúc này lại không biết phải đáp lời thế nào. Chẳng lẽ lại phải cưỡng ép nàng dẫn mình ra ngoài.

Trong lòng bách chuyển, trong nháy mắt đó nữ tử đã quay đầu ngắm nghĩa biểu tình của Nam Lạc rồi cười hì hì, cổ tay khê vung, ống tay áo màu tím tuột xuống lộ ra một cổ tay trắng nõn. Ngón tay chỉ vào hướng mà Nam Lạc vừa đi nói: “Cứ thẳng đường này là có thể ra ngoài được”

Nam Lạc vội nói đa tạ, muốn cười một cái, lại đột nhiên cảm thấy xấu hổ, xoay người rời đi. Mới đi được vài chục bước, tai lại nghe thấy một tràng tiếng cười. Hẳn nghi hoặc quay đầu chỉ thấy nữ tử nói: “Sao người gốc thế, vậy mà cũng tin được,... Hì hì...”

Nhìn tử y nữ tử cười hi hi, Nam Lạc lại không sinh ra một chút phần nộ nào, không kìm được nở nụ cười thâm nghĩ: “Đúng vậy, nếu đi thẳng mà ra ngoài được, mình đã sớm đi rồi, sao còn phải chờ tới giờ”

“Vậy không biết làm cách nào mới ra ngoài được, nếu không phải có chuyện quan trọng thì ở nơi này trăm năm cũng chẳng có gì, thế nhưng ta còn chuyện rất trọng yếu, không thể bỏ lỡ được. Không biết cô nương có thể chỉ đường cho ta không?” Qua một lát Nam Lạc thành khẩn nói

Tử y nữ tử cười khê, đôi mắt giáo hoạt nhìn thoáng qua Nam Lạc, quay đầu nhìn trời, tay khoanh trước ngực, tay còn lại thì chậm rãi xoa cằm rồi chậm rãi thả bộ tới cạnh tảng đá trắng.

Sương trắng mịn mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy bên khoé miệng nàng treo một nụ cười như có như không

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thiên Hôi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn

Một cự nhân áo xanh, trên vai vác một tảng đá trắng như tuyết, bên rìa tảng đá có một tử y thiếu nữ đang ngồi.

Nàng lắc lư đôi giày viền hoa, bên rìa tảng đá, khoé miệng mỉm cười, con mắt hoá thành nửa vàng trắng.

Hai tay chống lên tảng đá, thân thể khẽ ngửa về phía sau, lúc thì nhìn trời, lúc thì cúi đầu nói chuyện với thanh y cự nhân vài câu

Nam Lạc không nghĩ rằng cái tảng đá chỉ to cỡ cái bàn mà lại nặng như vậy, khi tử y nữ tử muốn hãn giúp khiêng tảng đá ra ngoài thì hãn chẳng suy nghĩ nhiều đã đáp ứng luôn.

Thế nhưng khi hãn ôm lấy thì lại phát hiện ra tảng đá kia nặng tới dọa người, dựa vào sức lực của mình vậy mà lại không thể nâng nên nổi. Lúc còn đang kinh ngạc thì trong tai lại truyền tới tiếng cười của nữ tử hiển nhiên nàng đã biết trước kết quả này, sớm đã chuẩn bị cười chê mình.

Nghĩ tới vừa rồi nữ tử mảnh mai kia ôm lấy tảng đá, pháp lực hãn tuôn ra, hét lớn một tiếng, tảng đá liền bị nhấc lên vai. Chỉ là khiêng lên vai rồi vẫn cảm thấy cật lực, pháp lực tiêu hao kịch liệt. Tuy hãn cho rằng tiến vào tiên đạo rồi, pháp lực không quyết định tất cả, nhưng vẫn là cơ sở để thôi động pháp thuật và pháp bảo.

Lúc đấu pháp bình thường vẫn dựa vào pháp lực của bản thân làm vật dẫn, kết nối thẳng tới thiên địa nguyên khí để chiến đấu. Thế nhưng khiêng thì hoàn toàn dựa vào pháp lực bản thân, thậm chí dù trong khoảng thời

gian ngắn cũng không vấn đề nhưng nếu dài thì có lẽ pháp lực trong cơ thể sẽ hao hết.

Tâm niệm khê động, Pháp Tượng Thiên Địa ứng tâm mà xuất.

Nam Lạc không biết lai lịch của tảng đá này, nhưng tử y nữ tử thì rất rõ. Vốn nàng cũng không nghĩ Nam Lạc có thể khiêng tảng đá đi được lâu nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong. Lúc Nam Lạc sử xuất Pháp Tượng Thiên Địa, há miệng hút mạnh, thiên địa nguyên khí như thủy triều bị hấp hút vào.

Không khỏi kinh ngạc, lòng khắp khởi mừng, mắt hình bán nguyệt, giáo hoạt cười nói: “Nguyên lai người còn có loại thần thông này, vậy thì tốt rồi, ta dẫn người rời đi. Người chỉ cần để ý theo lời chỉ dẫn của ta là được, đảm bảo không tới nửa ngày là có thể rời khỏi Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn rồi”

Nghe nói Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn là nơi công đức, không hề có phương vị cố định, phiêu lưu trong đại thế giới, là nơi thần bí nhất trong thiên địa này, chỉ thi thoảng mới có cơ hội tiến vào.

Điều này là Nam Lạc nghe từ Tử Y nữ tử ngồi trên đầu vai mình, tuy nàng nói chỉ nghe nói thôi nhưng có cảm giác như đã khẳng định rồi.

Nàng chưa từng nói lai lịch của mình với Nam Lạc, vì sao lại muốn khiêng tảng đá này rời đi, tuy nhiên Nam Lạc không phải kẻ đa sự, đương nhiên cũng không hỏi. Hẳn thầm nghĩ mình có việc cầu người, giúp nàng mang tảng đá này ra ngoài cũng là việc công bình, sau khi rời khỏi mỗi người một ngã, hà tất phải biết nhiều như vậy chứ.

Một bước thẳng, ba bước rẽ, chín bước một lùi. Vòng đi vòng lại, chỉ thấy mình cứ đảo qua đảo lại, khiến Nam Lạc vô cùng phiền muộn, hẳn nhìn thấy cảnh vật xung quanh không có biến hoá gì.

Miệng lại hút mạnh, thôn phệ thiên địa nguyên khí, nhập vào cơ thể, thông qua huyết mạch chuyển thành pháp lực. Thông Phệ Thiên Địa không thể dùng để tu luyện chỉ có thể dùng để bổ sung pháp lực hỗ trợ Pháp Tượng Thiên Địa trong chiến đấu. Có thể nói Thôn Phệ Thiên Địa là thần thông đản sinh vì Pháp Tượng Thiên Địa.

Pháp lực chân chính thì nhất định phải dựa vào bản thân bồi luyện mới có thể vận chuyển mà không chút trở ngại nào.

Nam Lạc không quan tâm lai lịch của Tử Y nữ tử nhưng không đại biểu nàng không quan tâm tới chuyện của hắn.

“Này người cao to, người tên gì?” Tử Y nữ tử nghiêng thân tới cơ hồ ghé vào đầu vai của Nam Lạc, con mắt hấp háy, con ngươi tựa như bầu trời đêm mịt mờ mà thần bí.

Đối với việc bị gọi là người cao to, Nam Lạc cũng không chút tức giận, bình thản đáp: “Ta tên Nam Lạc”

“À, thế nguyên thân của người là gì, ta không nhìn thấu nổi” Tựa hồ những lời này mới là điều chân chính khiến nàng cảm thấy hứng thú.

Hỏi nguyên thân của người khác là một điều rất kiêng kỵ, thiên địa vạn vật tương sinh tương khắc, trừ phi thần thông quảng đại nếu không nhất định sẽ có bí pháp tương khắc với người. Vì vậy rất nhiều người trước khi thần công đại thành, đều cố gắng che giấu nguyên thân của mình, điều này dẫn tới có rất nhiều phương pháp để nhìn thấu nguyên thân của người khác, tử như Thiên Thị Nhãn của Nam Lạc.

Một khi biết nguyên thân đối phương thì có thể sử dụng pháp thuật khắc chế, khắc địch chế thắng cũng dễ dàng hơn nhiều.

Thế nhưng Tử Y nữ tử lại hỏi trực tiếp như vậy, theo lời nàng Nam Lạc biết được nàng cũng có bí pháp nào đó để nhìn mình. Bất quá hắn không

kiêng kỵ chuyện này, thuận miệng nói: “Người nhìn thấy nguyên thân của ta rồi”

“A, người là nhân loại, thế sao lại biết được Pháp Tượng Thiên Địa của vu tộc?” Tử Y nữ tử nghi hoặc hỏi, thân thể nằm sấp xuống tảng đá, tay chống cằm, hiển nhiên hứng thú tăng cao.

Nam Lạc bình thường suy nghĩ nhiều nhưng lại ít nói. Tuy nhiên hẳn không cảm giác được Tử Y nữ tử có địch ý với mình, hoặc là cảm giác bất an nào, nên có gì nói nấy. Hẳn tuy không thích nói chuyện nhưng cũng không thích gạt người.

Cứ như vậy trong quá trình nàng hỏi hẩn đáp thì họ đã đi ra khỏi “Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn”

Cho tới sau khi rời khỏi núi Nam Lạc mới hay mình hoàn toàn chẳng biết gì về Tử Y nữ tử, không biết vì sao nàng muốn khiêng đá ra, cũng không biết đá này là gì mà lại nặng tới vậy

Vừa bước ra khỏi sương trắng bỗng phát hiện mình đã tới một nơi cực kỳ xa lạ, tựa hồ nhưng này ở rất xa xôi. Quay đầu lại chỉ thấy núi non trùng điệp nào có sương trắng mịt mờ nữa. Nam Lạc thầm nghĩ chẳng lẽ núi cũng sẽ di chuyển sao?

Theo lời Tử Y nữ tử chỉ điểm, đi tới một sơn cốc phong cảnh tươi đẹp, bỏ tảng đá trên đầu vai xuống, Nam Lạc lập tức muốn rời đi. Tử Y nữ tử phía sau đột nhiên lên tiếng gọi hẩn lại

Chỉ thấy nàng cực kỳ nghiêm túc nói: “Người không hỏi họ tên lai lịch ta, điều này ta vô cùng cảm tạ. Không phải ta không muốn nói mà là ta không thể. Ngay cả tảng đá này ta cũng không thể nói cho người, ta cùng với tảng đá này và Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn sinh ra cùng lúc, chỉ là gần đây ta cảm giác thời gian sắp tới sẽ có một chuyện gì đó sẽ xảy

đến với mình, nên muốn rời đi. Đúng lúc này người đến, nếu như không có người ta còn không biết phải làm sao để rời đi mà không để ai biết cả”

Nam Lạc nghe nàng nghiêm túc nói như vậy thì kinh ngạc: “Có ta thì lẽ nào người khác không tìm được người sao?”

Tử Y nữ tử trừng mắt, quang mang giáo hoạt lưu chuyển vừa cười vừa nói: “Ta có pháp thuật có thể đem mọi nhân quả chặt đứt, cho dù là người có đại thần thông cũng không thể tìm thấy ta trong thiên cơ vô định được”

Lời nói thản nhiên nhưng lại khiến Nam Lạc thất thần

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Muối

Tử Y nữ tử còn có một việc chưa nói cho Nam Lạc đó là người khác không tìm được nàng nhưng lại có thể tìm được hãn, cho nên cũng không bảo hãn đừng nói bất cứ chuyện gì.

Nam Lạc đột nhiên cảm thấy Tử Y nữ tử rất dễ nhìn, nhưng không nói thêm bất cứ lời nào, lúc rời đi chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười khác hẳn với vẻ điềm đạm khi thường, có một chút ngọt ngào, thanh tú.

Nơi đây cách Bất Chu Sơn không đầy vạn dặm, vốn hãn cũng chưa nghĩ ra nên đi Bất Chu Sơn hay là Phượng Hoàng Sơn.

Từ trong miệng những người rời khỏi Bất Chu Sơn, hãn biết đại chiến là trên bầu trời nơi đó. Nhưng vì sao là Bất Chu Sơn mà không phải là Phượng Hoàng Sơn chứ, điều này thì Nam Lạc không nghĩ ra được.

Lúc trước đi theo con đường của nhân tộc, trong lòng tức giận sát khí dâng trào, căn bản không hề suy nghĩ nhiều như vậy, thậm chí giết sạch yêu quái. Bây giờ tâm tình đã bình tĩnh lại, rất nhiều nghi vấn lại xuất hiện trong lòng, suy nghĩ một lúc nhưng vẫn chẳng có manh mối gì.

Quay đầu nhìn về phía sơn cốc chỉ thấy tử y nữ tử không biết tên đang ngồi trên tảng đá trắng nhìn mình. Hai tay chống trên thân tảng đá, thẳng tắp, giày hoa viền vàng ôm lấy bàn chân lắc lư trong không trung.

Ở phía xa, Nam Lạc cười với Tử Y nữ tử lần nữa rồi xoay người rời đi. Chỉ một bước nhưng dường như biển trời xa cách. Chỉ một bước người đã xuất hiện sau núi.

Lĩnh ngộ thổ hành mỗi thời mỗi khắc đều có cảm giác bất đồng, đây là nhờ vào việc nguyên thần của Nam Lạc đã tiến vào đại môn của phản chiếu hư không, tiến vào cảnh giới huyền diệu khó giải thích, không phải chỉ dựa vào tu luyện mà có thể tăng trưởng tu vi.

Tay áo lật phật, thanh bào phát phơ. Bước ra một bước, cảnh vật rút lui sau người.

Trong gió đột nhiên truyền tới một mùi máu tươi đậm đặc, Nam Lạc biến sắc, thân hình nhoáng lên trong gió.

Bây giờ hẳn vô cùng mẫn cảm với mùi máu tươi, chỉ cần người được là hẳn lập tức nghĩ tới nhân loại đang bị giết chóc.

Độn theo mùi máu tới một sơn cốc thì đột nhiên có một độn quang màu đen bay vọt lên. Con mắt Nam Lạc khẽ đảo qua cốc chỉ thấy trong cốc thi hài chất cao như núi, ken đầy chặt kín. Nhất thời giận dữ, sát ý xông thiên, gầm lên một tiếng: “Chạy đâu”

Đối phương cũng có chút ngoài ý muốn lập tức dừng lại, một độn mây đen đột nhiên xuất hiện dưới chân. Người này được phủ trong hắc bào, con mắt rất nhỏ, chỉ có một khe hẹp. Miệng lại giống như chiếc vòi, nhìn qua cực kỳ quái dị.

Y không nói lời nào chỉ âm u nhìn Nam Lạc.

“Người giết nhiều người như vậy mà lại muốn đi sao?” Nam Lạc híp mắt, thanh âm phảng phất như từ kẽ răng chảy ra. Nam Lạc không xác định người là y giết nhưng khẳng định là có quan hệ, cho nên mới nói vậy

“Hắc hắc, lão tổ ta chưa bao giờ giết người” Con mắt y chỉ có một khe hở, Nam Lạc lại có thể cảm nhận được một loại quang mang khát máu.

“Người không giết người thế người trong cốc không phải người giết sao?” Thanh âm Nam Lạc trầm thấp, lạnh lẽo, sát khí tràn lan, tùy thời mà tấn công.

“Hắc hắc, giết bọn chúng, bọn chúng cũng xứng sao, lão tổ ta chỉ uống máu, nhiệt huyết trong máu của nhân loại có tư vị cực kỳ tuyệt vời, nhất là người như người đây” Tiếng người này vừa dứt, mây đen đã chuyển động, nhằm thẳng tới đầu Nam Lạc.

Mây đen bành trướng, nháy mắt đã bao phủ Nam Lạc.

“Thương...” Thanh Nhan rời vó, sát khí xông thiên.

Tùng đạo bạch quang quấy nát mây đen, nơi bạch quang đi qua, mây đen tản mát, nhưng ngay lập tức lại được bù vào.

Nam Lạc vốn muốn đợi khi đối phương không giải thích nổi thì sẽ rút kiếm nhưng không ngờ được y lại động thủ trước, hơn nữa y có ý muốn giết chết mình ở đây.

Hoả diễm nhảy lên trong mắt, nhưng vẫn chỉ là một vùng đen tối thăm thăm, thần niệm tản ra, lập tức bị mây đen thôn phệ.

Kiểm quang vũ động quanh thân, giống như sen nở, một đám lại một đám, kéo dài không dứt, mưa gió không lợt.

Nam Lạc không dám ngừng nghỉ, hơn nữa thân hãm trong mây đen, tựa hồ như thiên địa nguyên khí đều không thể dùng được, nếu tiếp tục kéo dài hẳn sẽ tiêu hao hết pháp lực trong cơ thể. Hắn nghĩ tới đây lập tức há một hút một cái, mây đen cấp tốc bị hút vào trong miệng, bầu trời trong sáng trở lại.

Thế nhưng người kia cũng tiêu thất, cổ tay khê đảo, Yêu Nguyệt kính đột nhiên xuất hiện trong tay. Mặt gương có thanh quang lưu chuyển, hư không

giống như sóng gợn hiện lên trong mặt kính nhưng không hề phát hiện ra thân ảnh của hắc bào nhân.

Nam Lạc cực kỳ cảnh giác, hoả diễm tiếp tục bập bùng trong mắt, nhìn thấu suốt cả hư không, lại vẫn không phát hiện người kia ở đâu.

Dõi mắt xuống dưới, núi non phập phồng như sóng cuộn, núi kể núi tựa như có vụ khí bốc lên.

“Không thể nào, thật vô lý” Nam Lạc thầm nghĩ đột nhiên bụng quặn đau. Giống như có người cầm châm đâm vào tim mình.

Cả người hần run rẩy, cơn đau này tới rất khó giải thích, nhưng chỉ nháy mắt lại tiêu thất, tuy vậy có cảm giác toàn thân thoát lực. Pháp lực giống như bị mất không chế.

Tình trạng này khiến hần có cảm giác kinh đảo hải lãng. Từ khi bước lên trên đường tu hành tới giờ thân thể chưa từng xuất hiện tình trạng như vậy. Không thể nào là sinh bệnh nhưng mà cảm giác vừa rồi tuyệt không phải ảo giác, tới tận lúc này hần vẫn còn lưu lại cảm giác quặn đau.

Vừa nghĩ tới đây, cơn đau lại xuất hiện lần nữa, đâm thẳng lên đầu, rồi tràn ngập cả thân.

Pháp lực toàn thân Nam Lạc nháy mắt mất đi không chế, nhin không được quát to một tiếng, té từ đám mây xuống, cắm đầu xuống mặt đất.

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, nhưng Nam Lạc vẫn còn đang co rút, nếu như có người nhìn thấy mặt hần thì sẽ phát hiện ra mặt hần đã tràn đầy mồ hôi. Cơ thể đau đớn vô cùng, hần không thể nào phân ra chút tâm tư nào để khống chế pháp lực trong cơ thể.

Thân thể Nam Lạc rơi xuống như lưu tinh, nếu cứ ngã xuống như vậy chỉ sợ là thân thể dung hợp vu tộc huyết mạch cũng sẽ bị thương nặng. Khi

cách mặt đất không đầy ba mươi mét Tầng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào đột nhiên hiện lên thanh quang. Nhất thời tốc độ giảm xuống, càng ngày càng chậm, cả người tựa như mất đi trọng lượng giống như lá cây hạ xuống mặt đất.

Nhưng Nam Lạc vẫn chưa thấy tốt hơn, trái lại càng thêm khổ sở. Tuy hẳn chỉ phát ra một tiếng kêu nhưng lăn lộn trên mặt đất mồ hôi rơi như mưa.

“Hắc hắc, nhân tộc oa nhi, lão tổ nói muốn uống máu trong người người, người lại nuốt ta vào bụng... Hắc hắc ... không ngờ trong cơ thể oa nhi người lại có vu tộc huyết, đây là phúc duyên của lão tổ ta”

Trong bụng Nam Lạc đột nhiên truyền tới thanh âm nói chuyện, quặn đau hơi giảm, nhưng kinh hãi dị thường. Tâm niệm khẽ chuyển, nhưng không có bất cứ biện pháp nào để đuổi hắc bào nhân khỏi bụng.

“Sơ suất, quá sơ suất!” Ý niệm lướt qua đầu, cơn quặn đau lại giống như thủy triều một lần nữa xuất hiện, không kiềm được, lớn tiếng kêu thảm.

Tầng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào rất kỳ diệu, dù Nam Lạc có lăn lộn trên nền đất hồi lâu cũng không dính chút bùn đất nào thế nhưng mặt hẳn đã vô cùng bẩn thỉu. Tóc tai tán loạn, dính đầy bùn đất, miệng không biết từ lúc nào đã cắn một miếng đất lớn.

Nam Lạc có thể cảm thấy huyết dịch trong cơ thể dường như không thể khống chế, có cảm giác như đang chảy vào một chỗ nào đó.

Thanh Nhan Kiếm cầm ở cách đó không xa, nửa thân kiếm lộ ở bên ngoài, tỏa hàn quang dưới ánh thái dương.

Nam Lạc không ngờ mình không chết trong lồng giam, cũng không chết dưới tay Kim Bằng, mà khi đã bước vào tiên môn, tu thành trường sinh chi đạo lại phải sắp chết.

Đúng lúc này trong tai vang lên một tiếng kiếm ngân nhập thẳng vào linh hồn. Nam Lạc có thể cảm giác được máu huyết đang chảy bỗng dừng một chút rồi sau đó tiếng nước chảy róc rách, giống như đang khát uống được một ngụm nước mát, trong lòng khẽ buông lỏng, cảm giác đau đớn kịch liệt kia cũng đình chỉ.

Nam Lạc mở mắt ra nhìn về phía thanh âm truyền tới chỉ thấy dưới một gốc đại thụ có một nam tử anh vĩ cầm một cây dao cầm có phần đuôi trắng như tuyết, một tay khác thì khẽ vẩy trên dao cầm.

Một chuỗi thanh âm như nước chảy mây trôi từ ngón tay y chảy ra. Tức thì Nam Lạc cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, đau đớn dường như biến mất, tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái.

Đột nhiên tiếng đàn vốn nhu hoà bỗng nhiên trở nên hư huyền giống như tiếng kiếm ngâm khi nãy. Tựa như không phải truyền vào tai mà xuyên thẳng linh hồn.

Tiếng đàn càng lúc càng gấp, như vạn mã bôn đặng, như tiếng binh khí trong chiến trường.

Mũi đột nhiên cảm thấy ngứa không đợi hẳn hiểu rõ thì một vệt đen bay từ trong mũi ra, nháy mắt liền biến vào hư không.

“Tranh...” Một tiếng đàn vang lên không gian phía xa đột nhiên nổ tung, một hắc y từ trong không trung ngã xuống, chính là người đã quát Nam Lạc khi trước, chỉ thấy trong kẽ hở mắt của gã có hiện lên một tia thị huyết, sau đó lại trốn vào hư không.

Đột nhiên một đạo ánh sáng từ trong tay Nam Lạc bắn ra, quang hoa lướt qua, hư không hiển hiện thậm chí cả gió cũng có thể thấy được rõ ràng. Mặt gương trong trẻo như nước đột nhiên hiển hiện ra một con muỗi cực lớn đen như mực.

Hắc y nhân không chạy mà vẫn cứ đứng đó nhìn hiển nhiên phi thường tự tin với ẩn độn của chính mình.

Khi gã thấy Nam Lạc dùng Yêu Nguyệt Kính phá độn pháp của mình thì vẻ mặt chợt hiện nét kinh ngạc. Nhưng y không suy nghĩ nhiều, xoay người ẩn độn.

Sát khí giăng đầy mặt Nam Lạc, thân hình khẽ động, liền bay về phía Hắc Y Nhân ẩn độn, Thanh Nhan Kiếm đang cắm trong đất vàng hoá thành một đạo lưu quang bay vào tay hắn.

Thanh Nhan Kiếm vào tay, quang mang đại thịnh, sát khí xông thiên.

Hắc bào nhân không ngờ rằng độn thuật của Nam Lạc lại nhanh như vậy, một giây lơ là vậy mà đã đuổi kịp. Thụ huyết quang mang đại thịnh, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây châm nhỏ.

Ổng tay áo vung lên cây châm nhỏ hoá thành một đạo ô quang hiện lên trước mặt Nam Lạc, phảng phất như đâm thủng cả không gian.

Nam Lạc rùng mình, mũi kiếm trong tay đâm thẳng lên trên mũi châm đen.

“Oanh...”

Mũi châm tuy nhỏ mà có pháp lực kinh thiên, một kiếm toàn lực của Nam Lạc vậy mà chỉ có thể cầm hoà.

Nam Lạc va chạm với cây châm, thân hình khẽ dừng lại, đứng trên một đám mây.

Khi hắn ổn định thân hình nhìn lại thì bóng đen lại loé lên, nhập vào hư không. Yêu Nguyệt kính lại xuất hiện, quang hoa loé lên.

Yêu Nguyệt tựa như có thể theo tâm ý của Nam Lạc mà truy tung, chỉ thấy hắc bào nhân lúc này ở trên một đỉnh núi ngoài trăm dặm.

Khoé miệng Nam Lạc khẽ nhếch hư không chớp động, người lại tiêu thất.

Hắc bào nhân đứng đó, biểu tình âm trầm nhìn về hướng của Nam Lạc, đột nhiên trong không trung xuất hiện một đạo ngân quang. Nơi ngân quang đi qua, hư không bị đâm nát, phát ra tiếng kiếm ngâm vang.

Hắc bào nhân không nghĩ tới Yêu Nguyệt kính lại thần kỳ như thế, có thể truy tung khí tức tới ngoài trăm dặm.

Cũng không thấy y có động tĩnh gì thế nhưng cây châm nhỏ lại xuất hiện trước mũi kiếm.

Châm đen và Thanh Nhan vừa đụng lại tách ra, một luồng khí lãng lan ra xung quanh. Thân hình Nam Lạc không bị khống chế, một lần nữa bay ra ngoài.

“Người cho rằng ta sợ người phải không, lại dám đuổi tới nơi này, thế thì lão tổ sẽ hút khô khí huyết của người” Trong khí lãng có thanh âm của Hắc Bào nhân truyền khắp không gian.

Lúc Nam Lạc ổn định thân hình lại thấy một đám mây đen phủ xuống. Dày đặc, âm u phảng phất có vô số oan hồn rít gào

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Yêu Nguyệt Mông Lung, Sát Khí Thấu Trời

Đám mây này xuất hiện từ hư vô, phiêu hốt quỷ dị, dường như không có khoảng cách, phủ chụp xuống đầu.

Đám mây này khác hẳn với đám mây trước kia, trước là im hơi lặng tiếng tựa như đánh lén, cho nên Nam Lạc mới không chút đề phòng bị tóm lấy. Lần này mang theo sát khí dày đặc, chưa tới nơi đã có một mùi tanh hôi tràn tới.

Nam Lạc từng gặp thiệt thòi trong mây đen, hiểm tử hoàn sinh. Tất nhiên sẽ không lại để mình bị rơi vào, trong lòng căng thẳng, người hoá thành một đạo yên hà màu vàng biến mất trong gió.

Thần thông pháp thuật không thể quyết định tình thế, cùng một loại thần thông do người dùng khác nhau lại có diệu dụng khác nhau. Cái này không quan hệ tới uy lực lớn nhỏ chỉ là mỗi người mỗi lý giải, lại có mỗi loại xảo diệu riêng. Nam Lạc từ chỗ Dương Lực Đại Tiên đạt được truyền thừa Tiên Thiên Thổ Động nhưng đã sớm vượt qua Dương Lực Đại Tiên rồi

Mượn hành thổ khí tức chạy trốn chỉ là một cách dùng thôi, còn bây giờ Nam Lạc thân hoá yên hà màu vàng lại là cách sử dụng sâu hơn nhiều.

Mây đen quỷ dị giữa trời vô cái không. Tựa hồ như y đã cảm nhận được Nam Lạc đã hoá thành mây khói trốn vào hư không vậy, liền không chút ngưng nghỉ, chuyển mình một cái hoá thành một chiếc châm mây đen dài, đâm thẳng lên trời cao.

Đám mây trên cao vốn có màu trắng, sau khi bị châm đen đâm xuyên lại hoá thành hư ảo.

Một đám khói vàng trôi nổi trên bầu trời tản ra từng sợi từng sợi như tơ. Sau đó đón gió đại trướng chớp mắt đã hoá thành một đám mây vàng

Mây vàng là do Nam Lạc mượn thổ hành khí tức trong thiên địa ngũ hành để tăng cường bản thân. Từ sau khi hấn đánh với Hình Thiên một trận, tựa như có thêm linh ngộ với chiêu này, nếu lúc này Nam Lạc tái chiến với Hình Thiên sẽ không bị y dùng một búa đánh tan mây khói quanh người.

Kiểm quang vẫn như sương tuyết, vô cùng sắc bén. Trên đường tới Bất Chu Sơn, Nam Lạc truy sát yêu quái ăn thịt người mấy tháng liền, trong lòng luôn có sát khí, ý niệm quán chú thân kiếm, bất tri bất giác đã khiến thanh thiên kiếm khí vốn chỉ sắc bén cứng rắn này nhiễm lên một luồng sát ý nhàn nhạt.

Kiểm ngân âm vang, kéo theo một dải mây vàng, giống như một chiếc cầu vòng vắt qua hư không.

Thanh Nhan kiếm biến thành một thanh cự kiếm cao mấy trượng dẫn theo cả uy thế của thiên địa, từ trên chém xuống.

Cuồng phong gào thét, không gian chấn động.

Mây đen yếu ớt đâm ngược lên trời, trong nháy mắt đã va vào Thanh Nhan kiếm.

Khí thế cuồn cuộn nhưng kết quả thì lặng yên. Chỉ thấy mây đen kia thậm chí còn không thể chống cự nổi, bị Thanh Nhan cự kiếm xé nát

Kiểm quang quấy toái, Thanh Nhan kiếm đã xé mây đen thành vô số mảnh nhỏ, nếu từ xa nhìn vào sẽ phát hiện ra những đám mây đen nhỏ cũng

không hề tán đi mà lại sắp thành một chiếc lưới lớn.

Nam Lạc cả kinh, thâm nghĩ không tốt, chớ có rơi vào trong quái vận này.

Đang định bút ra, trong không trung lại truyền tới tiếng cười âm u: “Hắc hắc, bây giờ lại muốn chạy sao, đã quá muộn, lão tổ liệu mạng từ lúc người còn không biết ở nơi nào cơ?”

Sắc mặt Nam Lạc lạnh lẽo, lập tức hiện thân, khói vàng quấn quanh thân. Thanh Nhan kiếm như rung lên, tựa như hàn mai thổ tín, như hoa tuyết bay lượn nở rộ trong mây đen.

Tình thế lúc này của hắn hoàn toàn khác với khi trước, từ xa nhìn lại không thể thấy rõ thân thể Nam Lạc nhưng lại có thể nhìn thấy sương vàng và mây đen trộn lẫn với nhau, ai cũng không thể bao vây triệt để được.

Nam Lạc khi thường ít nói, lòng tĩnh lặng không màng danh lợi, có chút hơi lạnh. Nhưng không phải không có hi vọng ái ố, chỉ bất quá nhìn thấu hơn thường nhân một chút mà thôi. Nhưng khi hắn quyết tâm giết một người thì cũng vô cùng quyết liệt.

Trong lòng hắn chỉ có một niệm duy nhất là chém giết người này. Ý niệm này vô cùng thuần túy, truyền tới Thanh Nhan kiếm khiến Thanh Nhan kiếm vốn tĩnh lặng lại tràn ra một luồng sát khí vô cùng khiếp người.

Quyết tuyệt, băng lãnh, sát ý thuần túy ngập trời, dù cho là mây đen cũng chẳng thể che giấu nổi

Trong mây đen truyền tới thanh âm kinh nghi: “Không ngờ là tiên thiên kiếm khí... Hảo... Hảo... Hắc hắc, lão tổ ta quả thực có phúc duyên thâm hậu, hiện giờ không chỉ may mắn có được vu tộc huyết còn có được tiên thiên kiếm khí, hắc hắc...”

Sát khí trào dâng, Nam Lạc không thềm trả lời, chỉ theo âm thanh truyền tới mà chém giết theo. Kiếm quang từng đạo từng đạo, xẹt thành một đường màu trắng, chỉ chốc lát đã chém nát mây đen.

“Hắc hắc...” Tiếng cười mới dứt, mây đen tán đi, vô tung vô ảnh. Nam Lạc kinh ngạc, nghe khẩu khí của y thì có vẻ không hề trốn chạy.

Trong lòng vừa có suy nghĩ này, yêu nguyệt đã chiếu ra ngoài.

Trong lòng Nam Lạc người này bản lĩnh cũng tạm nhưng âm hiểm quỷ dị khiến hẳn vô cùng sợ hãi.

Thanh quang lưu chuyển, hư không rõ ràng. Nhiều năm qua, Nam Lạc tuy không có thêm cách sử dụng gì với Yêu Nguyệt nhưng cũng có chút tâm đắc, tỷ như chỉ cần đưa dung mạo của người vào kính thì có thể lập tức tự động truy tìm. Bất quá cái này cũng có hạn chế về phạm vi.

Nam Lạc khẽ cau mày, người này căn bản không phải là kẻ thích đào tẩu, nhân thân tham lam của y tuyệt không phải là dạng cứ thế mà để yên. Nhưng Yêu Nguyệt lại không thể soi ra y được.

Người này hẳn là có bí pháp che giấu khí tức của mình không để Yêu Nguyệt chiếu được.

Nghĩ tới đây Yêu Nguyệt tiêu thất, không gian giống như sóng gợn từng vòng từng vòng, Yêu Nguyệt kính chậm rãi hiện ra trong những vòng sóng.

Một luồng sáng mờ lung bao phủ Yêu Nguyệt nhìn qua có chút hư huyền tựa như một ánh trăng nho nhỏ. Ánh sáng không cường liệt mà nhạt nhẽo, vô cùng như hoà, màu vàng nhạt rải khắp nơi, trong vòng vài dặm bị nó bao phủ, không nơi nào trốn tránh được.

Một vùng không gian này vẫn chưa có biến hoá thực sự nào nhưng Nam Lạc lại cảm thấy có chút bất đồng, chỉ cảm thấy nơi quang mang bao phủ

không cần mình đi nhìn mà vẫn hiện ra rõ ràng trong đầu

“Thương...”

Kiểm quang tái hiện.

Thân hình Nam Lạc đã tiêu thất trong kiếm quang, kiếm quang trùn xuống thì đối phương đã ở một nơi ngoài mười mét.

Một hình bóng mờ lung nhìn lên Yêu Nguyệt kính. Chính là Hắc bào đã ẩn độn, quả nhiên y không rời đi, chỉ ẩn độn ở gần đó.

Kiểm quang như chỉ bạc xẹt trong hư không, nháy mắt xẹt qua cổ của hư ảnh.

Nam Lạc không dừng tay, kiếm quang lại loé, lần nữa nhắm tới một nơi khác. Mà hư ảnh bị chém khi nãy tan thành mây khói

Dưới quang vận mờ lung của Yêu Nguyệt, thân ảnh Nam Lạc cũng hoá thành từng đạo hư ảnh, kiếm quang như những sợi tơ bạc trong không trung, đan xen nhau, bay tán loạn, tạo thành cảm giác nguy hiểm cực độ.

Những đạo hư ảnh không ngừng bị kiếm quang lướt qua, rồi lại không ngừng xuất hiện ở nơi khác. Độn thuật cực nhanh, tựa như còn nhanh hơn một chút so với tiên thiên độn thổ của Nam Lạc

Những hư ảnh kia vẫn còn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn Yêu Nguyệt, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì.

“Thật không ngờ, người không chỉ có Tiên Thiên kiếm khí còn có thêm một kiện Tiên Thiên linh bảo. Hắc hắc, đều là của lão tổ ta...”

Y vừa dứt lời liền bị một đạo kiếm quang chém nát, thế nhưng lần này không tiêu thất như lúc trước mà biến thành một cơn sóng muối đen, trong nháy mắt đã bay tán loạn.

Muỗi đen sì, trên đầu có một mũi châm đen, lưng có hai cánh, khẽ rung một cái lại đã xuyên thấu không gian biến mất. Nam Lạc giật mình, kiếm quang nở rộ tựa hoa sen, một đám muỗi đen đã bị hấn giết chết thế nhưng hấn có cảm giác như chém lên sắt thép, phát ra những tiếng leng keng, mà càng lúc lại càng nhiều muỗi đen bu tới nơi này.

Cử đầu nhìn chỉ thấy toàn bộ muỗi đen đã lao tới Yêu Nguyệt Kính, quang mang của Yêu Nguyệt đã bị muỗi đen che kín, tựa như một đám mây đen vậy

Khi Nam Lạc ngẩng đầu nhìn, trong lòng còn kinh ngạc thì một cây châm màu đen vô thanh vô tức đâm về phía hấn, cùng lúc đó một con muỗi xuyên qua sương vàng hộ thân của hấn, đậu lên gáy áo. Chỉ thấy mắt con muỗi đen này hiện lên huyết quang, mũi kim nhắm thẳng vào gáy hấn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nếu Một Ngày Kia Người Trở Về

Trong Dương Bình Thị Tộc, Nam Lạc từng nói bước vào tiên đạo chi môn, độ mạnh yếu của pháp lực sẽ không còn là nhân tố quyết định tất cả.

Ngay từ lúc phát ra tiếng hét “Chạy đi đâu” trên bầu trời sơn cốc thì hẳn không cảm giác được pháp lực sâu cạn của người này, nhất thời đại ý, ăn thiệt lớn. Sau lại được nam tử anh vĩ đánh đàn cứu, hẳn vẫn cứ hung hãn không quan tâm truy đuổi.

Sau khi đối cứng một chút thì bị chấn bay, rõ ràng là pháp lực kém hơn nhiều, kinh nghiệm cũng kém xa nhưng hẳn vẫn không quan tâm đuổi theo. Dưới con mắt của người khác rõ là nông cạn, tự tìm tử lộ. Ai cũng hiểu rằng hắc bào nhân kiêng kỵ nam tử oai hùng đánh đàn kia nên mới rời đi.

Nam Lạc khi thường không nói nhiều, cũng không có nghĩa là tâm tư hẳn đơn giản, ngược lại, có rất nhiều chuyện hẳn còn nhìn thấu hơn người khác.

Trong Dương Bình Tộc những hài tử kia đều gọi Nam Lạc là thần tiên, hẳn lại nói hẳn là người giống những người khác. Vì vậy khi hẳn nhìn thấy tộc nhân bị giết hại, hút máu thì hẳn sẽ quên hết tất cả, cứ thế mà chém giết. Nhìn thấy một sơn cốc toàn là thi thể nhân loại, hẳn đã không lo nghĩ nhiều nữa, dứt khoát truy đuổi.

Có thể giết được hay không thì hẳn đã chẳng quan tâm nữa, trong lòng hẳn chỉ có sát niệm cho nên Thanh Nhan Kiếm mang theo sát ý tận trời, xông thẳng vân tiêu.

Nhưng hãn không biết khi hãn đuổi giết yêu quái kia thì cùng lúc đó Dương Bình Tộc đã có nguy cơ diệt tộc.

Tộc trưởng Hoang Nguyên nghĩ rằng sói trắng giống như khi trước ăn một người sẽ nghỉ vài ngày nhưng khi sói trắng đã xuất hiện lần nữa thì làm gì còn ai dám lên núi chứ? Biết rõ rằng lên là chịu chết thì đương nhiên không ai dám đi.

Ngay cả Chiêu Viêm, Sơn Âm và Hữu Cùng tam tộc cũng đang cân nhắc xem lúc nào nên rời khỏi nơi này.

Chạng vạng một hôm, trên bầu trời Dương Bình thị tộc đột nhiên xuất hiện một đám mây máu, mây máu bay lên hoá thành một con Huyết Lang.

Dưới trời chiều, Huyết Lang như tụ thành từ máu tươi, không có mùi tanh nhưng lại khiến người ta nhìn vào có cảm giác như bước trong núi xác, biển máu.

Không thấy Huyết Lang có động tác gì mà trong hư không đột nhiên truyền tới thanh âm: “Từ hôm nay trở đi, mỗi chín ngày, phải đưa một đồng tử lên núi bằng không diệt cả tộc người”

Không đợi mọi người có phản ứng, trong Nguyên Cát quan có một tiểu đồng bay vào trong miệng Huyết Lang. Dương Bình Thị Tộc lúc này mới phản ứng lại, mỗi người đều quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu, miệng không ngừng cầu xin, trong thanh âm còn có một chút bi thiết, đó là từ cha mẹ của tiểu đồng kia.

Đúng lúc này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh, đó là Nguyên Cát Đạo Nhân, chỉ thấy y tức giận nói: “Coi thường ta quá, coi thường ta quá...” Nguyên Cát đạo nhân lẳng không đứng, một ngón tay chỉ Huyết Lang, một chòm râu đen liên tục lay động.

“Hừ khi dễ người thì sao, ngày nào đó bản vương phiến chán sẽ lôi người ra chém giết, ha ha...” Huyết Lang ngửa mặt lên trời cười to, xoay người thong thả rời đi, giống như là đi dạo ở hậu hoa viên, thoải mái tự tại

“Người... Người phải biết rằng ta cũng là kẻ có truyền thừa, nhân tộc cũng không phải không có người trác tuyệt, sao người dám kiêu ngạo thế, không sợ có ngày tộc ta tìm tới cửa sao?” Nguyên Cát đạo nhân ngang nhiên nói lúc này tuy y thiếu một phần tiên phong đạo cốt, nhưng thêm một phần lâm liệt hiên ngang.

“Ha ha.. Người có truyền thừa thì sao, nhân tộc có người trác tuyệt thì sao? Trò cười, ta sẽ sợ ư, người chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, làm sao biết đại thế thiên địa, nào biết được yêu tộc ta sắp thống nhất thiên địa, sao biết xuất thân ta, ngay cả cái mà nhân tộc các người gọi là đại năng tìm tới sơn môn ta, cũng phải chết, ha ha...” Huyết Lạc hoá thành một đám huyết vân thân nhiên bay vào Dương Bình Sơn.

Lạc Thuỷ cũng không quỳ xuống giống tộc nhân của nàng, từ ngày Nam Lạc kéo nàng không cho quỳ thì từ đó tới giờ nàng luôn nghĩ sẽ không bao giờ quỳ nữa.

Đứng đó nghe Nguyên Cát đối thoại với Huyết Lang, Lạc Thuỷ nhìn thì có chút gầy gò yếu đuối thế nhưng ánh mắt nàng lộ vẻ anh khí, cùng với một chút quật cường kiên nghị.

Nguyên Cát đứng trong không trung, sắc mặt tái mét, nhưng thần thông không bằng đối phương, pháp bảo mượn tới để đối phó Thanh Diện Đại Vương lại bị huyết vụ của sói trắng xâm ô, không thể dùng nữa. Tự thân pháp lực cùng pháp thuật lại kém khá xa, nếu không phải Nguyên Cát đạo nhân cũng là người có tâm huyết thì chỉ sợ đã trốn trong đạo quan chẳng dám đi ra.

Chỉ thấy y liếc mắt nhìn Dương Bình Sơn, giậm chân một cái, xoay người bay lên trời, chớp mắt đã tiêu thất trong mắt Dương Bình thị tộc.

Nguyên Cát rời đi, mỗi người Dương Bình Thị đều nhìn cả trong mắt, dù có không ít người kinh hô nhưng càng nhiều người lặng lẽ không lên tiếng. Đột nhiên trong đám người có người hỏi: “Tế ti lúc nào trở về?” Lời mới ra khỏi miệng, mọi người giống như bưng tỉnh chuyển hướng nhìn Tộc trưởng và Lạc Thuỷ.

Mấy ngày nay tộc trưởng Hoang Nguyên đã nói chuyện Nam Lạc rời nhà đi thăm bằng hữu cho tộc nhân.

Lạc Thuỷ nhìn ánh mắt mọi người, tuy ánh mắt bình tĩnh nhưng trong lòng như sóng cuộn, nàng cũng đã hỏi vì sao Chiêu Viêm tộc đến, cũng biết vì sao cứu cứu hỏi chuyện họ rồi rời đi. Càng biết Nam Lạc không phải đi thăm bằng hữu, thế nhưng nàng có thể nói sao? Lạc Thuỷ tự hỏi. Nàng đoán Nam Lạc đáp là một hai năm cũng chỉ là trấn an mình cùng với tộc nhân.

Lạc Thuỷ không dám nhìn ánh mắt họ, càng không dám nói suy đoán của mình cho họ, chỉ đành nói những lời của Nam Lạc cho mọi người

Chiêu Viêm tộc mới hạ trại, lại rời đi. Sơn Âm, Hữu Cùng cũng ở đây được mấy năm rồi đi nốt.

Không có khóc rống, ồn ào náo động, bộ lạc của nhân tộc di chuyển giống như suối chảy trong núi, vô cùng bình thường, có lẽ bọn họ đã quen với cuộc sống di cư này.

Dương Bình thị tộc cũng muốn đi, nhưng mấy đời bọn họ đều ở đây, chưa từng đi đâu cả, cũng không đành lòng vứt bỏ nơi này. Chiêu Viêm, Sơn Âm, Hữu Cùng lần lượt rời đi sau đó Dương Bình Tộc cũng bắt đầu di chuyển, hướng về phương đông, nghe nói nơi đó có biển rộng, có khí hậu ấm ướt.

Dương Bình Tộc năm trăm người mới đi được nửa ngày lại phải dừng lại. Bởi vì có người chặn đường họ.

Một con sói trắng, mắt hiện hồng quang. Thân trắng như tuyết, cặp mắt đỏ hồng tựa hồ như có ý mỉa mai.

Hoang Nguyên tộc trưởng cả kinh trong chớp mắt rồi lập tức hồi phục tinh thần. Lúc này vội vã quỳ rạp xuống, lập tức Dương Bình thị tộc cũng quỳ xuống theo.

Hoang Nguyên tộc trưởng quỳ trên mặt đất dập đầu, trong miệng niệm đại vương tha mạng, tha thứ Dương Bình thị tộc, vừa cầu xin tha thứ vừa bò về phía sói trắng.

Lạc Thuỷ nhìn thấy cử động của Hoang Nguyên lập tức hiểu lão muốn hi sinh thân mình, mong tộc nhân có thể tránh thoát một kiếp, cho dù có phải trở lại chỗ cũ cũng không phải bị giết sạch.

Hoang Nguyên tộc trưởng bước một bước, khấu đầu một cái, không bao lâu đã đi tới trước người sói trắng.

Sói trắng lẳng lẳng nhìn Hoang Nguyên tộc trưởng, nhìn Dương Bình Tộc, nhìn Lạc Thuỷ đứng đó và một số nam tử đã kéo dây cung.

Hoang Nguyên Tộc trưởng kéo theo một sợi dây máu, khi tới trước người sói trắng, ngẩng đầu lên, trán đã tràn huyết.

Đột nhiên sói trắng động, ngay khi tộc trưởng ngẩng đầu đã hung hăng cắn vào yết hầu lão.

“Tộc trưởng...”

Một đạo điện quang bổ vào người sói trắng, nhưng chẳng thể tổn thương bộ lông nó chút nào. Hơn trăm mũi tên cũng vọt tới người sói trắng, thế

nhưng va vào nó rồi rơi xuống, phảng phất quanh thân nó có khí lưu cải biến lộ tuyến của mũi tên.

Mọi người phát hiện mũi tên không thể gây thương tích nhất thời cầm binh khí bên người, gầm lớn lao về phía sói trắng. Phần nộ và sợ hãi bị kiềm chế đã lâu nay đột nhiên bạo phát thành dũng khí vô tận và sát khí.

Thế nhưng chênh lệch thực lực lớn như vậy nào có thể dựa vào huyết khí cùng gan dạ mà đền bù được, chỉ thấy sói trắng chớp động xuyên toa trong đám người, nơi nó đi qua không người có thể đứng mỗi yết hầu đều có một lỗ máu, tiên huyết phun trào. Nhất thời máu tanh tràn ngập, kêu rên khắp nơi.

Lạc Thuỷ tay bấm pháp quyết, nhưng không cách nào định vị được sói trắng, nhìn tia chớp trắng xuyên toa giữa tộc nhân, trong tai lại nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết, trong lòng nghĩ tới khi cứu cứu rồi đi nói mình phải chiếu cố tốt bản thân và mẹ. Trong lòng bỗng giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn khắp nơi chợt thấy mẹ mình đã ngã xuống trong vũng máu.

Một cảm giác bi thiết nhất thời nhảy lên, quyết pháp tán loạn, vội chạy tới chỉ thấy bóng trắng loé lên, một luồng đại lực khiến nàng gục ngã, định thần nhìn lại cặp mắt như máu của sói trắng đang tàn nhẫn nhìn mình. Tiên huyết trong miệng nó vô cùng chói mắt.

“Ta sẽ chết sao, cứu cứu, người biết không? Một ngày kia khi người trở về nhìn thấy Dương Bình tộc đã trở thành phế tích sẽ cảm thấy như thế nào?...”

Tâm thần Lạc Thuỷ phiêu hốt, thời gian trong mắt nàng lại trở nên vô cùng chậm rãi.

“Sư tỷ, chính là con sói yêu này...”

“Dám làm ác như vậy, kim giao tiễn... Sát...”

Một mũi tên từ phía chân trời xa phá không bay tới, tốc độ cực nhanh tựa như xuyên phá thiên địa, lời còn chưa dứt đã vạch đôi bầu trời.

Vô cùng sắc bén, tựa như hai con ác giao quấn quanh một chỗ, hung ác lao xuống.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Một Cái Vỗ Dịu Dàng Sau Gáy

Yêu Nguyệt là tên xuất hiện trong lòng Nam Lạc khi hắn dùng đạo niệm truyền Hoàng Đình cho Thanh Xà, lúc đó Yêu Nguyệt Kính đã chiếu ra tu giả mỗi thâm sơn động phủ, đối với Nam Lạc thì đây là một chuyện rất yêu dị nên “Yêu” đã được định xuống. Sau đó ánh trăng hiện lên rõ ràng trong kính nên từ đó Yêu Nguyệt ra đời.

Hắn không biết khi hắn ngồi trên Kim Sí Đại Bể đi long cung thì phi điều bị Yêu Nguyệt chiếu tới đều từng con từng con mất hồn rơi xuống đất. Nhưng từ đó về sau cũng không xuất hiện tình cảnh tương tự như vậy, cho nên Nam Lạc hoàn toàn không biết gì về năng lực này. Nên khi hắn nhìn thấy vô số muỗi đen bay về phía Yêu Nguyệt thì trong lòng cực kì ngạc nhiên định thu hồi Yêu Nguyệt lại.

Đột nhiên sau gáy bị người ta vỗ một cái, trong lòng Nam Lạc run lên, bị người lặng lẽ đến phía sau sao mà không khiến hắn kinh sợ được chứ.

Quay phắt đầu lại chỉ thấy một gương mặt tươi cười mang ba phần ngây thơ, bảy phần giảo hoạt, con mắt hắc bạch phân minh vì mỉm cười mà hoá thành nửa vàng trắng.

“Sao ngươi lại tới đây?” Nam Lạc vui vẻ hỏi, không chờ đối phương trả lời, vội vòng quanh thân tử y nữ tử, Thanh Nhan kiếm chém như cuồng phong bão táp.

Tử Y nữ tử trừng cặp mắt nhìn thân thể Nam Lạc chuyển động, tựa hồ phi thường kinh ngạc vì cử động này của Nam Lạc.

Một vòng rồi ngừng lại, cũng không giải thích vì sao làm thế. Chỉ mỉm cười nói: “người không phải đã trốn rồi ư, sao giờ lại tới nơi này”

Tử Y nữ tử cười nói: “Ta không bảo rằng ta muốn trốn, ta không trốn cũng không có người nào tìm được ta, có thể tìm được thì trốn cũng vô dụng, được rồi, người vừa làm gì thế?” Con mắt hắc bạch phân minh mở to nhìn chăm chăm vào Nam Lạc, trong ánh mắt còn có một chút tiểu ý như có như không

Nam Lạc vừa nghe lời nàng nói vội vàng nhìn xung quanh, muỗi đen khắp bầu trời không biết đã tiêu thất vô tung vô ảnh từ khi nào. Tay khẽ lật, Yêu Nguyệt hiện ra, chiếu vài lần rồi thở phào nhẹ nhõm nói: “Ta đang chiến đấu với một người, ấn độ của hắn rất lợi hại, ta sợ hắn trốn ở bên cạnh”

“Hi hi... Có phải một con muỗi hay không” Tử Y nữ tử vừa cười vừa nói

Nam Lạc vội vàng gật đầu đáp: “Nguyên thân của hắn là một con muỗi có thể chui vào bụng người, thích hấp tâm huyết, vô cùng tà dị, nếu như người gặp hắn thì nhất định phải cẩn thận”

Hắn vốn là kẻ ít nói, nhiều khi muốn nói lắm nhưng ra đến miệng thì lại ngừng, nhưng không hiểu vì sao khi đối diện với Tử Y nữ tử này thì lại nói rất nhiều.

“Ta không sợ hắn, vừa rồi nếu không phải hắn bay nhanh thì ta đã đập chết hắn rồi, không như người, có hai tiên thiên linh bảo mà vẫn không đấu lại người ta” Tử Y nữ tử khẽ chun mũi đặc ý nói.

Trong lòng Nam Lạc có chút xấu hổ, lại nghi hoặc những từ “đập chết hắn”, vừa muốn hỏi thì Tử Y nữ tử lại nói: “Người tới chỗ này làm gì, vì sao lại đánh với con muỗi thối kia”

Vì thế Nam Lạc liền nói những chuyện từ khi chia tay nàng ra, Tử Y nữ tử nghe xong cau mày nói: “Người nói nam tử đánh đàn có phải mặc một chiếc áo gai, tóc rối bù, phong thái oai hùng bất phàm đúng không?”

Nam Lạc hơi trầm ngâm rồi lập tức hồi đáp: “Không sai, thân hình cao to, lông mày rậm rạp, quả là oai hùng, người gặp rồi? Làm sao thế?” Nhìn Tử Y nữ tử nhăn mặt suy nghĩ thì hẳn không khỏi hỏi

“Không sao, chỉ là có chút cảm giác kỳ lạ, vừa rồi nhìn thoáng qua từ phía xa liền cảm thấy người này tựa hồ sẽ ảnh hưởng tới ta. Người biết hẳn là ai không?” Tử Y nữ tử hỏi

“Ảnh hưởng, không thể nào, người cũng không quen biết hẳn thì sao ta biết, bất quá từ việc mặc áo gai và dao cầm bằng ngọc thạch của hẳn ta đoán hẳn hẳn là người được gọi là Nhân Tộc công chủ” Con đường của Nam Lạc đi đã gặp rất nhiều người đương nhiên sẽ hỏi việc của họ, ai cũng nhắc tới cái tên Phục Hy – Nhân Tộc công chủ, chính vì vậy Nam Lạc cũng có một chút hiểu biết về người này.

“Hẳn cùng tộc với người, thế hẳn có thần thông bản lĩnh gì, người có biết không?” Tử Y nữ tử tựa hồ phi thường quan tâm tới việc này vội hỏi

Nam Lạc hơi híp mắt, trầm ngâm một lát rồi nói: “Ta cũng không quen hẳn, bây giờ cũng chỉ hiểu tiếng đàn của hẳn có năng lực phi phàm... Có lẽ toán thuật chi đạo của hẳn cũng rất lợi hại” Hẳn nghĩ tới việc một năm trước Phục Hy đã bảo tộc nhân di chuyển, thế nhưng vẫn có chút không dám khẳng định nên thanh âm hơi chần chừ.

Tử Y nữ tử đột nhiên bừng tỉnh nói: “Ta hiểu rồi, về sau ta tránh hẳn là được, hì hì, hẳn cứu người, người còn không quay về tạ hẳn đi” Sau khi hiểu ra, nàng lại trở nên vui vẻ, phảng phất như chưa từng có việc gì xảy ra.

Nam Lạc nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì thế, sao phải tránh hẳn?”

“Hắn biết toán thuật, lai lịch của ta tuyệt không thể để người biết, nếu hắn thấy được ta, nghe được tên ta là có thể tính ra lai lịch của ta cho nên ta muốn tránh hắn”

“Lẽ nào hắn không thấy người, không biết tên người thì không tính ra người sao?”

“Đương nhiên, có thể tính được người khác không thì ta không biết nhưng khẳng định không tính ra ta được” Tử Y nữ tử có chút đặc ý nói

Nam Lạc nhìn bộ dạng nàng, tâm tình cũng không khỏi có chút vui sướng, hai người hàn huyên một lúc, Nam Lạc đột nhiên nhìn bốn phía nghi hoặc hỏi: “Tảng đá lớn của người đâu rồi?”

Tử Y nữ tử cười hì hì, tay vung lên, một tảng đá lớn xuất hiện cạnh người, khẽ nhảy lên, người đã ngồi lên trên tảng đá, nhìn cặp mắt kinh ngạc của Nam Lạc, khẽ cười, con mắt như hình bán nguyệt chăm chú nhìn hắn.

“Người biết Tụ Lý Càn Khôn?” Nam Lạc kinh ngạc hỏi

“Không, đây cũng không phải là Tụ Lý Càn Khôn” Tử Y nữ tử vừa cười vừa nói

Nam Lạc rất háo hức với Tụ lý Càn Khôn Thuật thế nhưng câu hỏi vừa rồi cũng chỉ là ý niệm xẹt qua trong lòng thôi.

Bỗng nhiên phát hiện trên tảng đá sau đôi chân lắc lư của Tử Y nữ tử loáng thoáng có thêm ba chữ, đỏ như máu, huyền ảo vô cùng, hơn nữa lại không rõ nghĩa của chúng là gì.

Không khỏi hỏi: “Những chữ đó là gì?” Tử Y nữ tử cúi đầu vừa nhìn vừa cười nói, đó là tên của tảng đá này, không thể nói cho người được.

Nam Lạc cười, cũng không hỏi tiếp nữa. Nghĩ thầm phải về sơn cốc kia, có lẽ Phục Hy vẫn còn ở đó, mình còn phải cảm tạ ân cứu mạng của y. Liên nói mình phải đi.

Tử Y nữ tử ngồi trên tảng đá, giày hoa viền vàng lắc lư trên phiến đá một lúc rồi đáp: “Được người đi đi. Một ngày nào đó ta cảm thấy buồn sẽ đi tìm người chơi”

Nam Lạc không ngừng gật đầu đồng ý. Xoay người rời đi, đột nhiên Tử Y nữ tử nói: “Đừng nói với ai về ta, càng không thể miêu tả bộ dạng của ta, bằng không ta sẽ không đi tìm người đâu” Nam Lạc lại gật đầu lần nữa, bảo đảm sẽ không nói với ai.

Hắn tuy cảm thấy Tử Y nữ tử thần bí nhưng không biết vì sao không có lòng phòng bị, thường xuyên nghĩ rằng thần bí thì kệ thần bí chứ, người trong thiên địa này có ai không thần bí đâu. Đi thật xa rồi không nhìn được lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa những ngọn núi xanh mà tảng đá kia lại vẫn rõ ràng, Tử Y nữ tử đang chống tay lên tảng đá, thân thể ngửa ra sau miệng còn treo một nụ cười giao hoạt.

Chiếc giày hoa viền vàng lắc lư trước ba chữ lớn đỏ như máu.

Nam Lạc không biết rằng sinh mạng của mình vừa được cứu nhờ một cái võ nhẹ nhàng của Tử Y nữ tử, nàng cũng không nói gì tới điều này cả.

Trên tầng không cao vút không biết khi nào xuất hiện một lớp mây dày, hình như cái thế gió nổi mây bay này cũng giống như đại thế thiên địa bây giờ. Nam Lạc mơ hồ cảm nhận thấy nhưng lại có chút mông lung không rõ ràng, trong lòng hắn chỉ nghĩ tới việc nghe ngóng tin tức của Khổng Tuyên, biết y không có việc gì sẽ lập tức quay về Dương Bình Thị Tộc, mặc thiên hạ đại loạn cũng chẳng liên quan gì tới mình

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thiên Đình Thống Trị Chúng Sinh

Có người thích dùng những sự vật tốt đẹp trong thiên nhiên để so sánh với nữ nhân, thế nhưng cho dù dùng những từ ngữ từ tận đáy lòng cũng không thể nào miêu tả ý nguyện của mình ra. Đó là vì nữ nhân vĩnh viễn sẽ không cho người biết được tâm tư trong lòng nàng, đó cũng là mị lực của nữ nhân, chính vì vậy ngoài thần bí tử y nữ tử còn cho Nam Lạc một cảm giác hồn nhiên, giao hoạt, chỉ ít mỗi câu mà nàng nói, hẳn luôn cho đó là sự thực, không phải là nói cho có, mà cũng không lừa dối hẳn một lần

Sau khi Nam Lạc tiêu thất, Tử Y nữ tử vẫn còn ngồi ở đó.

Ánh nắng quán trong gió mát, chiếu lên mái tóc đen sau gáy nàng, da trắng như tuyết như sương, vô cùng mềm mại, dưới ánh mặt trời tựa như dương chi bạch ngọc.

Nàng nghiêng đầu, sợi tóc khê bay trong gió, mùi thơm ngát như có như không lưu động trong không trung.

Tiểu ý nhàn nhạt trên môi đột nhiên lạnh xuống, thân thể khê động, ngọc thủ vô thanh vô thức khê vổ ra ngoài.

Năm đó Huyền Minh từng dùng một chương nhẹ nhàng vổ tán Pháp Tượng Thiên Địa vô cùng cuồng phách của Hình Thiên, nếu là Nam Lạc nhìn thấy nữ tử này đánh ra một chương như vậy hẳn cũng sẽ so sánh hai người với nhau.

Không có khí thế cuồng bạo, bá liệt, chỉ nhẹ nhàng như đuổi một sinh vật khiến người ta chán ghét. Thế nhưng hư không dưới bàn tay bé nhỏ đó, tắc

tắc vỡ vụn.

Một con muỗi đen nhỏ run rẩy, giống như là hồ phách đông tại không trung, ngay cả ngạc nhiên trong con mắt đỏ máu cũng có thể nhìn ra được, thế nhưng dù như vậy cũng không thể nào cất cánh bay lên được.

Ngai khi cánh tay nhỏ xinh kia muốn đập con muỗi đen lên đá thì chiếc vòi đen trên trán muỗi đột nhiên toả ra hắc quang, rồi vụt đi trong không trung, tốc độ cực nhanh, tiêu thất trong nháy mắt ngay trước khi tay nhỏ hạ xuống.

Cánh tay trắng nõn đập xuống nham thạch tạo thành một tiếng vang khê. Tử Y nữ tử hơi bĩu môi, đưa tiểu thủ về trước miệng thổi, tựa hồ bởi vì không đập được muỗi mà lại đập lên đá nên khiến tay mình đau đớn.

Nét giảo hoạt càng hiện lên rõ hơn trong mắt, trong không trung đã có thêm một người áo đen, chính là người thiếu chút nữa đã khiến Nam Lạc vong mạng. Trên người y bao phủ một lớp hắc vụ như có như không, giữ khoảng cách với Tử Y nữ tử khoảng vài trượng, khe mắt nhỏ xíu lấp loé hồng quang, sắc mặt ngưng trọng tựa hồ vô cùng kiêng kỵ Tử Y nữ tử.

“Con thổi muỗi này lại dám đánh lên ta, coi chừng ta đập người lên đá, phong ấn hồn phách người trăm triệu năm” Tử Y nữ tử nói, ba phần lãnh ý, bảy phần giảo hoạt.

Hắc bào nhân phát ra tiếng cười âm trầm, quỷ dị nói: “Ta vốn không biết xuất thân của người, bây giờ thì đã rõ rồi. Hắc hắc...”

Sắc mặt của Tử Y nữ tử lạnh lùng, nhưng không hỏi sao y biết được mà lại nói: “Người muốn như thế nào? Muốn máu trên người ta sao?”

“Hắc hắc... Ta chỉ muốn người truyền linh hồn chi đạo cho ta là được, máu huyết còn kém xa cái này. Hắc hắc...” Hắc bào nhân cười âm hiểm còn có một chút đắc ý

Hào quang trong mắt đột nhiên trở nên băng lãnh nói: “Làm thế nào ta biết được người có thực sự hiểu về lai lịch của ta không?”

“Hắc hắc... Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn, Tam Sinh luân hồi linh hồn đạo, Nhất niệm vô sinh liễu trần trang. Cái này...” Hắc bào nhân nói đến đây đột nhiên ngừng lại, thân thể cấp tốc bỏ chạy.

Tử Y nữ tử tung tăng bước, tay ngọc như sương, đánh ra một chưởng, một đạo chưởng ảnh đột nhiên xuất hiện trên lưng hắc bào nhân, vô thanh vô tức ấn xuống. Nhãn thần của hắc bào nhân có chút tán loạn phảng phất như linh hồn bị thổi bay ra khỏi cơ thể.

“Người biết quá nhiều, lại còn đánh giá quá cao mình” Tử Y nữ tử nở nụ cười mỉm, cước bộ linh động, khoan thai bước đi.

Nhãn thần của Hắc bào nhân khi thì tán loạn khi thì ngưng tụ, biểu tình vô cùng kinh khủng ngay khi nữ tử đi tới trước mặt y thì trong tay y đã có thêm một cây châm đen nhỏ, chỉ thấy hư không khẽ cuộn, người đã tiêu thất.

Chưởng sát theo đó của Tử Y nữ tử vỗ vào hư không. “Hừ. Coi như người chạy xa tới đâu ta cũng sẽ trấn áp linh hồn người, khiến người trọn đời không thể siêu sinh” Nữ tử khẽ giậm chân lập tức đuổi theo về hướng mà hắc bào nhân tiêu thất.

Khi Nam Lạc trở về trên bầu trời sơn cốc thì đã là lúc hoàng hôn, mặt trời lặn xuống, quả nhiên giống với suy nghĩ trong lòng hắn, nam tử oai hùng Phục Hy vẫn cứ ở chỗ này.

Nam Lạc còn ở trên không trung đã nhìn thấy một ngọn núi bên cạnh sơn cốc, Phục Hy đang ngồi xếp bằng ở đó, đầu gối đặt cây dao cầm nằm ngang, tiếng đàn chậm rãi chảy từ đầu ngón tay gã ra.

Tiếng đàn rơi vào tai Nam Lạc giống như gió nhẹ phất qua linh hồn, tâm trở nên bình tĩnh, có cảm giác buồn ngủ.

Tuy rằng buồn ngủ nhưng Nam Lạc không hề ngủ, hắn chỉ đứng phía sau người này, lẳng lặng nhắm mắt lắng nghe.

Ánh trăng lặng lẽ hiện lên, ánh sáng mờ mờ lung rơi trong thiên địa.

Trời đất yên tĩnh, trong sơn cốc trước mắt Nam Lạc có vô số thi thể xếp chồng lên nhau, mùi máu tươi tứa hồ như bị giữ trong sơn cốc, dường như có vô số linh hồn đang ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi này. Hắn không dám dùng thiên thị nhãn nhưng vẫn có vài khuôn mặt hiện lên khiến lòng hắn có cảm giác buồn bã.

Tiếng đàn kia phiêu tán trong trời đêm mang một nỗi bi thiết nhàn nhạt, giống như đang trấn an khuyên giải, an ủi vô tận thi hài trong sơn cốc.

Một khúc kết thúc, dư âm kéo dài, thảm thiết...

“Đây là khúc nhạc gì?”

“An hồn khúc, một khúc an hồn, chỉ mong các tộc nhân có thể yên nghỉ”

“Người có thể nói cho ta biết những chuyện này là vì sao không? Vì sao lại tới mức này?”

“Có lý do gì chứ, nhân tộc nhỏ yếu, người ta lấy chúng ta làm thức ăn, nào cần lý do”

“Ta tới từ Dương Bình Thị Tộc ở phía đông, từ trước tới giờ đều cảm thấy tâm mình rất trầm tĩnh, nhưng dọc theo con đường này, thấy vô số người chết, ta cũng giết vô số yêu quái, người có thể nói cho ta biết lý do không?”

“Bởi vì người là nhân loại, giống như bọn họ, cũng là nhân loại”

“Đúng không, ta còn cho mình đã khác những người khác chứ, nguyên lai ta thực sự không phải là thần tiên gì cả”

“Thần tiên, có lẽ trăm nghìn năm sau nhân tộc sẽ có thần tiên của mình, nhưng bây giờ không có chỉ có yêu thần mà thôi”

Nam Lạc lẳng lẳng đứng, nhân thần mờ ảo, hồi lâu sau nói: “Ta là Nam Lạc, từng chịu đại ân của Khổng Tuyên của Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung, không biết giờ y thế nào”

“Theo ta biết thì hãn còn sống”

“Có thể nói cho ta biết một chút không?”

“Ha ha, đương nhiên, bất quá đầu tiên phải nói tới một người là Đế Tuấn, còn một người nữa là Thái Nhất. Bọn họ là thần thông giả sinh ra cùng thiên địa, nhưng không hề xuất thế. Phượng Hoàng năm đó đại chiến chúng thần thế gian thì hãn còn rất nhiều thần thông giả vẫn còn tiềm tu, chưa xuất hiện, trong đó có hai người họ...”

Nam Lạc cũng coi như là người phiêu lưu trong thiên địa rất nhiều năm, nhưng lại chẳng biết gì về những thần thông giả trong thế gian này hết, một phần là vì tu vi của hãn còn thấp, quan trọng hơn là hãn không có quen người nào biết những sự tình trong thiên địa cả, năm đó Khổng Tuyên không muốn giải thích những điều này hơn nữa có rất nhiều người Khổng Tuyên cũng không biết.

Khi còn ở trong không trung nghe đàn hãn đã xác định được người này là Phục Hy, tấm lòng quan ái với nhân tộc là thật. Tiếng đàn của y khiến Nam Lạc nhớ tới khi còn nhỏ được tế ti trưởng lão xoa đầu.

Trong Chiêu Viêm tộc nghe được danh xưng “nhân tộc công chủ”, trong lòng hãn căn bản không thừa nhận, thầm nghĩ người có tư cách gì mà làm

nhân tộc công chủ, thế nhưng dọc con đường này nghe được rất nhiều sự tích về Phục Hy.

Một người tán thành không tính, một bộ tộc sùng kính cũng chẳng là gì. Nhưng hơn mười, hơn trăm cái bộ tộc, nghìn vạn người đều tán thành một người thì làm sao không khiến Nam Lạc kinh ngạc cho được.

Lúc này gặp được người thật, hẳn chỉ có một cảm giác, nhân tộc công chủ nên là y.

Lòng mang thương sinh, có từ bi tâm với tộc nhân, có năng lực xem thấu thiên hạ đại thế.

Nam Lạc biết mình không làm được những chuyện này... mình không được nhưng người khác được, nên hẳn có kính ý với Phục Hy.

Bất Tử Cung đã huỷ, Phượng Hoàng Sơn cũng sập, Phục Hy nói thế, trong lòng Nam Lạc dù không tin nhưng cũng phải tin

Đồn rằng mỗi trăm năm Phượng Hoàng đều phải niết bàn một lần đương nhiên là giả, nhưng công pháp nàng tu luyện mỗi khi tiến thêm một cấp là phải niết bàn một lần, điều này vốn không có người biết thế nhưng Đế Tuấn lại tính được.

Phượng Hoàng cũng cảm giác được có người ở phía sau tính toán nàng, cho nên không ngừng áp chế tu vi, cho tới khi không thể không niết bàn. Nàng tới Bất Chu Sơn một cách bí mật, mà người giúp nàng hộ pháp cũng chỉ có một, đó là Khổng Tuyên.

Lúc Phượng Hoàng niết bàn thì người của Long Cung tới, người của Kỳ Lân nhai cũng tới.

Thần thông giả của cả thiên địa đều động

Cuối cùng Long Cung tử thương thảm trọng, Long Vương Thương Long đã chết, không ai biết về thương vong Kỳ Lân Nhai, nhưng lại đoán được.

Tất cả những điều này phát sinh bất quá vì Đế Tuấn cùng Thái Nhất muốn làm một việc mà thôi.

Họ muốn kiến lập thiên đình, một thiên đình thống trị chúng sinh

Nam Lạc nhìn về Bất Chu Sơn ở phía xa, ba tháng sau trên Bất Chu Sơn sẽ xuất hiện một thiên đình, thiên đình này sẽ thống trị chúng sinh trong thiên địa

Hắn không tin được nhưng lại không thể không tin

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Thánh Đạo, Vạn Tộc Triều Bái

Trong thế gian này ai là người có thần thông mạnh nhất còn chẳng thể nói rõ ràng thế mà Đế Tuấn cùng Thái Nhất lại muốn thống trị thiên địa chúng sinh. Nam Lạc cơ hồ không tin nổi thế nhưng sự thực lại thế, vì không trung đột nhiên chấn động, một đạo thanh âm từ cao vọng xuống, nháy mắt đã truyền khắp đại địa: “Đỉnh Bất Chu Sơn, thiên đình đã lập, ba mươi ba ngày sau, vạn tộc triều bái”

Như chỉ là một mình Phục Hy nói còn có nghi ngờ nhưng thanh âm chấn động thiên địa này đã phá chút hoài nghi nhỏ bé của Nam Lạc thành vạn mảnh.

Nam Lạc chưa từng tưởng tượng tới một người mà lại có pháp lực lớn như vậy truyền thanh âm của mình khắp thiên địa, điều này khiến hấn nghĩ tới sư tôn mình Thông Huyền Thiên Sư, hấn luôn nghĩ rằng sư tôn mình và Phượng Hoàng Cung Chủ là đỉnh cấp nhất trong thiên địa này. Nhưng nghe tới thanh âm này suy nghĩ đó không khỏi dao động.

Thanh âm đường hoàng đại khí truyền khắp các góc ngách trong đại địa, vừa cứng rắn, vừa trầm trọng, thanh âm vừa dứt thì một tiếng chuông lại vang lên khắp hồng hoang.

Tiếng chuông này vừa vang lên thì Nam Lạc lại cảm giác trong thế gian này chỉ sợ đã không còn ai sánh nổi với người đánh chuông nữa rồi.

Tiếng chuông vang vọng, thiên địa vì đó mà tĩnh lặng, trong tai, trong lòng, trong linh hồn chỉ có tiếng chuông này, tất cả tựa như đình chỉ, liên cả

suy nghĩ cũng dừng lại, trong thân, ngoài thân, cửu thiên, u minh chỉ còn tiếng chuông.

Nam Lạc thậm chí còn không sinh ra nổi một chút chống cự, thân thể đã không thể khống chế, đại não trống rỗng.

Đó là một loại uy hiếp, một loại uy hiếp bá đạo, lực áp chúng sinh.

Tiếng chuông không ngừng chấn động khắp thiên địa, Nam Lạc đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhưng trong thiên địa này có rất nhiều nơi đột nhiên xuất hiện các loại khí thể cường đại, hoặc lợi hại, hoặc đường hoàng, hoặc đại thế, hoặc cuồng dã, hoặc tà dị.

Vô số đại thần thông giả đã lợi dụng thần thông pháp lực để chống lại tiếng chuông cuồng phách cái thế này.

Tiếng chuông liên tục vang vọng mà trong những thâm sơn đại trạch đã dần bình tĩnh lại, có rất nhiều người không thể tiếp tục duy trì cái loại khí thể này, chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Nhưng vẫn còn có một số nơi vẫn cứ tiếp tục duy trì, trên đỉnh Côn Luân Sơn có một khí tràng cuộn cuộn bao phủ đỉnh núi, Đông Hải có một đảo nhỏ sát khí xông tận trời, Cực tây cũng có một luồng kim quang mờ ảo và phạn xứng chống đỡ một vùng không gian.

Trên đại địa có mười nơi sát khí tận trời, mơ hồ có tiếng rít gào rống giận tận không trung thế nhưng lại bị tiếng chuông đè xuống.

Ngoài ra còn có không ít khí tràng hơi yếu hơn một chút, bọn họ đều dùng linh mạch của núi non để chống lại tiếng chuông tựa như có thể định thiên địa càn khôn này, còn tiếng chuông dùng thực lực của bản thân áp chế đại thần thông giả.

“Đang...Đang...Đang”

Tiếng chuông động thiên địa, phảng phất như khiến thời gian bất động, lại dường như chấn người ta toái hồn phách.

Ba mươi ba tiếng chuông kết thúc, thiên địa lại trở nên tĩnh lặng.

“Nếu có người không phục, diệt toàn tộc...”

Khi thanh âm này vang lên lần nữa trong tai Nam Lạc thì hắn mới lấy lại được tinh thần, mới hiểu được tiếng chuông đã dứt.

Chỉ là trong đầu vẫn cứ vang vọng mãi câu nói kia, như có người cãi lời, diệt toàn tộc. Lời này vô cùng bá đạo, so với Hình Thiên còn bá đạo hơn vô số lần, thực lực còn áp đảo chúng sinh.

“Thế gian này lại có người mạnh như vậy” Nam Lạc thì thào tự nói.

“Người này chỉ sợ đã tiến vào thánh nhân đạo, không biết là Đế Tuấn hay Thái Nhất, có lẽ cả hai người luôn” Phục Hy nhìn bầu trời thong thả nói

Nam Lạc nghi hoặc, hắn chưa từng nghe qua thánh đạo là gì nên không khỏi hỏi: “Thánh đạo là gì. Vừa rồi có phải là Thánh Đạo không?”

“Không nhập Thánh Đạo cũng sẽ không biết Thánh Đạo là gì, nhưng tiếng chuông vừa rồi cũng đã áp đảo chúng sinh, Phượng Hoàng trên bất Bất Chu Sơn không niết bàn hoàn chỉnh cũng đã đạt được nhưng cuối cùng lại gục ngã...” Phục Hy nhìn lên bầu trời thong thả nói, đôi mắt thâm thúy như tinh không.

“Thánh đạo, đó là cảnh giới gì, nếu Thánh Đạo đã vượt khỏi chúng sinh, chẳng lẽ không nhập thánh đạo thì chúng sinh chỉ là kiến hôi sao” Trong lòng Nam Lạc ngạc nhiên nhớ tới tình trạng không thể phản kháng của

mình, tâm tình phiêu hốt, trong khoảng thời gian ngắn đỉnh núi trở nên hiu quạnh.

Phục Hy tựa hồ như cũng trầm tư chuyện gì đó, lông mày rậm hơi nhíu

Nam Lạc phục hồi tinh thần, nhìn trong cốc lòng khê động nói: “Nhân tộc chúng ta cũng là một bộ tộc trong thiên địa, chẳng phải cũng phải đi tới thiên đình triều bái”

“Ừ, đúng vậy, tuy rằng nhân tộc là kẻ yếu trong thiên địa, cho dù có tới cũng chỉ là một kẻ không chút thu hút mà thôi nhưng không đi thì sẽ bị thuận tay gạt bỏ để làm gương” Phục Hy khẳng định.

“Cũng không biết có bao nhiêu người sẽ đi, chúng ta đi lúc nào?” Nam Lạc nhìn bóng lưng và mái tóc đen rối tung của Phục Hy hỏi, bất tri bất giác đã nói ra hai từ chúng ta.

Tuy sâu trong lòng hẳn có nhiệt huyết nhưng cũng không phải kẻ sẽ nói những lời này, hẳn chỉ nghĩ rằng mình sẽ che chở cho Dương Bình Tộc bình an chứ chưa bao giờ nghĩ tới việc bảo hộ cho người trong thiên hạ.

Nhìn thi hài trong sơn cốc Nam Lạc đột nhiên cảm thấy người ngồi trước mắt mình rất vĩ đại, nếu không có ý chỉ e rằng nhân loại quanh Bất Chu Sơn đều sẽ chết sạch.

Nam Lạc có thể hiểu được, Phượng Hoàng đã nửa bước tiến vào thánh đạo cũng phải ngã xuống, thì cuộc chiến kia thảm liệt cỡ nào, dư lực của cuộc chiến thôi cũng khiến nhân loại lâm vào tử lộ

“Cũng không cần nôn nóng, thiên đình muốn danh chính ngôn thuận áp đảo chúng sinh chỉ sợ còn phải có một cuộc chiến, tuy lần này bọn họ dùng vô thượng pháp lực áp chúng sinh xưng thần, nhưng thần phục e rằng cũng chẳng có mấy người, vì vậy thiên đình nhất thống thiên địa nhất định là hơn mười thậm chí trên trăm năm sau

Phục Hy lẳng lẳng nói, giống như kể một việc bình thường, những việc mà y nói vô luận đã xảy ra hay còn chưa xảy ra đều giống như mắt thấy tai nghe, phảng phất như trong thiên địa này không có việc gì y không biết.

Trong mắt Nam Lạc, Phục Hy có khí chất chỉ điểm giang san, tiểu ngạo thiên địa.

Điều này khiến hắc không khỏi những thần thông giả mình từng gặp qua, sư tôn phảng phất như đã vong tình với thiên địa, Khổng Tuyên kiêu ngạo lẫm liệt, Huyền Minh lãnh diễm vô song, giờ lại có thêm một người tiểu ngạo thiên địa, sáng tỏ đại thế, lòng đầy cơ trí – Phục Hy.

“Ân, được rồi, ta còn chưa đa tạ ân cứu mạng” Nam Lạc như nhớ ra, đột nhiên nói

Phục Hy khẽ xoa Bạch Ngọc Dao Cầm trên đầu gối rồi thu dao cầm lại. Y đứng dậy nhìn Nam Lạc cười nói: “Nói tới đây, người đánh với hắc hắc là vì ta cũng nên”

Nam Lạc nghi hoặc, Phục Hy lại thờ dài nói: “Tộc nhân trong sơn cốc đều là do ta thu hồi từ phụ cận, chuẩn bị chôn ở đây. Người nọ vốn là con muỗi đầu tiên trong thiên địa đắc đạo, tự xưng là Văn đạo nhân, thích hút tiên huyết, phỏng chừng là bị máu tanh hấp dẫn, lại đụng phải người”

Nam Lạc cười nói: “Loại người như hắc không chạm mặt thì thôi, nếu về sau gặp lại hắc sẽ phải đấu một phen, chỉ là thần thông pháp lực ta không cao, không thể chém chết hắc”

“Pháp lực cao thấp chỉ có thể dựa vào thời gian tích lũy, bất quá ta xem phương pháp sử dụng pháp bảo của người còn có phần trúc trắc, chưa phát được hết uy lực, bằng không thì dù không thể chém Văn đạo nhân thì cũng sẽ không thua hắc”

“Trúc trắc? Ta tự thấy tuy không thể phát huy ra uy lực lớn nhất nhưng cũng đã dung hợp pháp bảo với khí cơ bản thân, tâm thần tương thông, sao lại trúc trắc cơ chứ” Nam Lạc nghi hoặc hỏi

“Ha ha, người lấy linh khí ngày đêm tấy luyện, tương thông với pháp bảo, phương pháp này tuy có chút chậm nhưng vô cùng tốt. Ta dựa vào sự tìm tòi của bản thân tạo ra một phương pháp giúp người phát huy uy lực của pháp bảo lớn hơn một chút, cũng có thể tính là một loại phương pháp tế luyện”

Tế luyện pháp bảo tự nhiên là cũng có phương pháp nhất định, tựa như năm đó Khổng Tuyên đã nói tu luyện đơn giản là thổ nạp nguyên khí nhưng biết thì biết đấy nhưng không có các bước cụ thể, muốn tu luyện sẽ vô cùng gian nan.

Nam Lạc lại cười khẽ nói: “Ta không thể học phương pháp của người, người là nhân tộc công chủ, nếu như ta dùng phương pháp của người, về sau người bảo ta làm gì, sao ta có thể cự tuyệt nổi”

Phục Hy cũng cười nói: “Lẽ nào ân cứu mạng của ta khi trước cũng bỏ đi sao, nếu nói là thiếu nợ thì người rất khó trả đấy”

“Đương nhiên là không tính, người đã nói vì đó là do người cho nên ân cứu mạng của người với ta cũng hoá không” Nam Lạc cười đáp

“Ha ha...”

Những lời này bất quá là giỡn chơi thôi, Phục Hy đương nhiên cũng không phải là kẻ muốn báo ân còn Nam Lạc há lại là người quên ân tình.

Hắn luôn cảm thấy tâm tình mình có hơi lạnh không muốn để tâm với những việc bên ngoài, nhưng mỗi khi có việc phát sinh trước mặt hắn thì hắn lại không nhịn được, cảm thấy trong lòng rung động

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Bố Cục Thiên Địa Âm Dương Loạn

Dồi núi lấp biển là đại thần thông, chỉ có người có đại pháp lực mới có thể nhổ tận gốc cả ngọn núi mà ném tới biển rộng. Nhưng đây ngã một ngọn núi thì đã có rất nhiều người làm được.

Nam Lạc sử Pháp Tượng Thiên Địa, Thanh Nhan kiếm trở nên vô cùng lớn, từng kiếm từng kiếm thô bạo cắt gọt ngọn núi, cát bay đá chạy. Đại thụ che trời, nham thạch khổng lồ, giống như là đậu hũ dưới thanh cự kiếm.

Sơn cốc này bị bốn ngọn núi vây quanh, chỉ chốc lát sau một ngọn núi lớn đã bị cự kiếm của Nam Lạc phá huỷ, đất đá đều rơi vào trong sơn cốc. Cùng lúc đó Phục Hy cũng đã phá huỷ một ngọn núi khác, khó khăn lắm mới có thể mai táng những thi hài trong cốc.

Thi cốt nhân tộc ở nơi này đã được vùi lấp nhưng ở những nơi khác vẫn còn rất nhiều thi cốt rải rác. Một đoạn thời gian sau Nam Lạc đi theo Phục Hy thu thập thi cốt rải rác khắp nơi rồi bỏ vào một sơn cốc, lại chém núi để vùi.

Nếu như nói chủng tộc nào yếu nhất trong thiên địa, nhân tộc tuyệt đối là một trong số đó, trời sinh chẳng biết tu hành, không có cường giả che chở, càng không có thọ nguyên dài, tuy rằng năng lực học tập và sáng tạo rất cao nhưng so với những sinh linh trong thiên địa này kém rất xa.

Từng có đại thần thông giả ở trên trời cao quan sát nhân loại sinh hoạt mà nói nhân loại lãng phí đạo thể trời sinh, cả đời lại chỉ cố gắng vì miệng ăn.

Bất quá tuy nhân tộc thọ ngắn lực yếu nhưng thông tuệ, trong thiên địa cũng có không ít người có thiên tư trác tuyệt tự ngộ phương pháp tu hành, thông đại đạo.

Phục Hy là một trong số đó, y không chỉ ngộ được đường tu hành mà còn dạy tộc nhân tu hành, đáng tiếc không phải ai cũng có thể luyện thành. Từng đó năm qua cũng chỉ có hơn mười người có bản lĩnh thoát được hạn chế về tuổi thọ, nhưng mà biến cố bất ngờ, tam tộc đại chiến lần này cơ hồ làm những người đó tử thương hầu như không còn.

Mấy ngày nay Nam Lạc một mực nghĩ tới việc nếu Đế Tuấn và Thái Nhất đã bước vào thánh đạo, muốn lập thiên đình thống ngự chúng sinh, lại âm thầm bố cục khiến Phượng Hoàng niết bàn nhập đạo thất bại. Càng làm cho long cung uy vọng cực thịnh suy sụp, vắn gãy long vương, Kỳ Lân Nhai thần bí khó lường cũng tổn thương thảm trọng. Khả năng này còn so với việc dùng vũ lực chinh phục còn cao hơn không biết bao nhiêu lần, trong thiên địa này e rằng không còn ai có thể có thủ bút lớn như vậy được.

Đế Tuấn, Thái Nhất không chỉ có thực lực mạnh mẽ còn có tính toán cao siêu, còn có gì không thể chống lại, không bao lâu sau, thiên đình nhất định sẽ quân lâm thiên hạ. Loại ý niệm này thường xuyên xuất hiện trong đầu Nam Lạc, sau khi nói ra với Phục Hy, y trầm mặc nhìn bầu trời cuối cùng lắc đầu nói bản thân cũng vô pháp tính ra được kết quả.

Nam Lạc không hiểu trắc toán nghi hoặc nhìn, Phục Hy liền giải thích, trắc toán cũng cần thiên cơ mới có thể nhìn ra được, không có thiên cơ thì cũng vô pháp mà suy đoán, tựa như câu nói đầu tiên của người cũng có thể coi là thiên cơ, đáng tiếc, thiên địa âm dương dường như đã bị đảo loạn, không cách nào tính toán nổi.

Nam Lạc nghe Phục Hy nói xong trong lòng đột nhiên nhớ tới Tử Y nữ tử dặn mình không được nói về nàng với bất cứ ai, có lẽ đó cũng là một loại thiên cơ chẳng.

Bất Chu chỉ có một ngọn tuy nhiên vô cùng khổng lồ nhưng vì nguyên khí hỗn độn nên không thích hợp tu luyện, nên không có tu sĩ nào tu hành ở đây, cũng chính vì thế mà nhân loại tụ tập quanh đây là đông nhất, phát triển cực kỳ hưng thịnh.

Tuy nhiên trong đại chiến này nhân loại lại trở thành tộc tử vong thảm trọng nhất, có lẽ trong mắt đại thần thông giả, nhân loại cũng chẳng là thứ gì nhưng đối với nhân loại đó là đại tai nạn, còn những tiểu yêu tiểu quái kia dường như đọc được không khí hỗn loạn thấy nhân loại di chuyển dọc đường thì lấy việc giết chóc làm vui, lấy moi tim mà ăn làm thú.

Phụ cận Bất Chu Sơn, nhân loại vốn vô số kể, nhờ có Phục Hy mà Nam Lạc mới biết được điều này, khi Nam Lạc nhìn thấy một trại cực lớn thì nghe được lời của Phục Hy: “Ta vốn biết bộ tộc có tổng nhân số là một cừu (tỉ) ba nghìn bảy trăm năm mươi vạn người, bây giờ không đủ trăm vạn”

Khuôn mặt Nam Lạc bình tĩnh nhưng con mắt lại hơi chớp chớp, con ngươi khẽ co rút. Hỏi Phục Hy có đúng hẳn muốn dẫn người này đi hướng đông phải không, Phục Hy gật gật đầu nói nơi này đã không còn thích hợp cho nhân loại ở, trên Bất Chu Sơn lập thiên đình, tu sĩ đông đảo, hơn nữa sẽ có chiến tranh kịch liệt, vì an toàn của tộc nhân, phải rời đi.

Đây không phải trắc toán mà là phân tích, rất nhiều thiên cơ kỳ thực cũng có thể dựa vào đại thế thiên hạ mà phân tích ra.

Thời gian ở cùng với Phục Hy xấp xỉ hai mươi ngày, đi qua vô số thôn trại, thông qua những trại lớn có thể nhìn thấy được sự phồn vinh hưng thịnh khi xưa thế nhưng bây giờ chỉ còn lại trống trơn sứt mẻ và suy tàn, sớm biến thành phế tích trong mưa gió của thời gian, chắc chắn năm sau cũng sẽ không có người nhớ nổi nơi đây trước kia từng có nhân loại sống.

Chuyến đi này của Nam Lạc là vì tìm Khổng Tuyền, nếu y còn sống hẳn có thể an tâm quay về Dương Bình Tộc, còn nếu y đã chết việc hẳn có thể

làm cũng chỉ là tìm thi thể về an táng.

Thế nhưng nếu như đã chết e rằng cả thi thể hãn cũng không tìm nổi. Còn báo thù, Nam Lạc sao lại không muốn, nhưng biết tìm ai mà báo, lại báo như thế nào, chỉ có thể ghi tạc trong tâm thôi.

Cũng may Phục Hy nói Khổng Tuyên còn sống, Nam Lạc hỏi y có biết nơi Khổng Tuyên đang ở không, hoặc giả có trắc toán được không. Phục Hy chỉ lắc đầu nói có người nhiều loạn thiên cơ, pháp lực rất cao, không coi được gì, còn nói lúc đó khi y đứng ở xa nhìn thì thấy vu tộc Tố vu Chúc Dung cứu Khổng Tuyên ra khỏi loạn chiến.

Nam Lạc có thể tưởng tượng được dựa vào tính cách cao ngạo của Khổng Tuyên, tới mức bị người cứu đi thì y đã bị thương nặng tới mức nào, dù là không đi cũng không được.

Hẹn gặp lại trên Bất Chu sơn mười một ngày sau, Nam Lạc liền từ biệt, tuy biết tổ kiến thiên đình nhất định sẽ có chiến tranh thậm chí là đại hỗn chiến nhưng Phục Hy lại biểu thị rằng nhất định phải đi bởi vì trong thiên địa bây giờ không có ai có thể đánh chuông áp chế chúng sinh, huống hồ còn có hai người, dù người còn lại có kém hơn một chút cũng là đỉnh cấp trong thiên địa này.

Khi Nam Lạc chuẩn bị xoay người thì lại nhìn thấy Phục Hy đột nhiên nhìn về một nơi, lần theo ánh mắt của y chỉ thấy trên một đỉnh núi có một nữ tử đứng trong gió, thanh y phần phật, tóc cũng rối tung theo gió, nàng cũng đang nhìn về phía này, Nam Lạc có thể cảm giác được nàng đang nhìn Phục Hy.

Thiên Thị nhãn tùy tâm mà động, trên mặt vẫn mông lung không rõ, tình huống này từng phát sinh trên người Huyền Minh, lần này hãn không có dùng trộm nữa mà chỉ nhìn về phía Phục Hy, chỉ thấy dường như y đang thất thần.

Cho tới giờ, Phục Hy trong mắt Nam Lạc luôn là lãnh tinh cơ trí, phảng phất sáng tỏ mọi việc. Dáng vẻ này của y khiến Nam Lạc không khỏi nghĩ rằng kỳ thực y cũng là một người hữu tình.

Phục Hy chợt phục hồi tinh thần, quay về cười với Nam Lạc, không có xấu hổ, chỉ có hào sảng phóng khoáng, tuy nhiên cũng không giới thiệu nàng với Nam Lạc, Nam Lạc đương nhiên cũng không hỏi, chỉ liếc mắt rồi ôm quyền cáo từ.

Nam Lạc đi không xa lại quay đầu nhìn, chỉ thấy Phục Hy đứng thất thần nhìn nữ tử trên đỉnh núi, trong yên lặng lại mang theo ái ý triền miên.

Vu Tộc ít nhân khẩu, dưới Bất Chu sơn chỉ có bộ lạc Hậu Thổ, bên trong có nhân tộc cũng có Vu, nhưng ngoại trừ nhân tộc thông hôn với Vu tộc ra thì không có ai khác.

Năm đó Khoa Phụ từng nói gã ngụ ở bộ lạc Hậu Thổ dưới Bất Chu Sơn, Nam Lạc cũng không rõ phương vị cụ thể nhưng Phục Hy biết.

Sau khoảng ba ngày hẳn gặp một người, ở nơi này còn có nhân loại thì hẳn là người sống trong Vu tộc. Nam Lạc tiến lại hỏi, quả nhiên đối phương là người của Hậu Thổ bộ tộc.

Nói tới thời gian đại chiến đối phương cũng tỏ vẻ bi thiết. Y nói mình thông hôn với nữ tử Vu tộc nhưng thân nhân đều bị đại chiến ảnh hưởng tới, chết sạch. Khi y biết Nam Lạc là một tu sĩ thì lập tức tỏ vẻ tán dương, trong mắt lộ ước ao, cũng nói y vốn muốn cùng Phục Hy công chủ tu hành nhưng cuối cùng lại bị vu tộc tuyển đi thông hôn.

Nam Lạc không khỏi thở dài nghĩ, chỉ sợ cuộc sống của y trong Vu tộc cũng không thoải mái, một ngoại tộc bị tuyển đi thông hôn, chỉ e rằng vì sinh dục đời sau mà thôi. Đạo lý này ai cũng có thể nghĩ tới nhưng không mấy người có thể hoà hợp với Vu tộc, nam nhân còn tốt nếu là nữ tử thì...

Nghĩ tới đây Nam Lạc đột nhiên mắng bản thân, cái gì nam với nữ, nam nhân bị tuyển thành kẻ lai giống nữ tử cũng thế, khác gì đâu.

Hắn lại thở dài lần nữa, rồi đột nhiên phát hiện tựa hồ gần đây hắn thở dài rất nhiều, đưa mắt liếc nhìn phát hiện người gọi Triệu Hoa này quả nhiên tuấn lãng, thân hình cao lớn có thể coi là một mỹ nam tử của nhân tộc.

Thêm một lần nữa thở dài, từ xa, một trại khổng lồ đã hiện lên trong mắt

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Nhân Loại Thông Hôn Trong Vu Tộc

Vu tộc trong lòng Nam Lạc không có một ai là bình thường cả, Khoa Phục cao tới doạ người, là người cao nhất hẳn từng gặp, Hình Thiên vô cùng thô bạo, không nói lý, thấy mặt là muốn chặt đầu, ấn tượng đó vô cùng sâu sắc.

Chiếu Miên tóc xám áo xám khiến hẳn nổi sát tâm, bất qua thời gian dài như vậy đã dần lắng xuống, tựa hồ tất cả đã nhạt phai, một số người, một số chuyện đều đã phai nhạt nhưng Huyền Minh – lãnh diễm nữ tử lại chưa từng tiêu giảm nửa phần, hoa tuyết nguy hiểm tới cực độ, cùng với bộ váy hồng lộ vẻ cô ngạo vẫn còn y nguyên trong ký ức.

Trại Vu Tộc khác với trại Nhân Tộc, Nhân Tộc thì đa số dùng gỗ để xây hoặc ở trong sơn động. Còn Vu Tộc thì dùng đá lớn để xây nhà, không mấy đẹp đẽ thậm chí còn có chút dị dạng thô kệch. Mỗi người trong Vu Tộc đều có thực lực cao cường, bọn họ không đi trêu chọc ai, cũng chẳng sợ người khác tới làm phiền họ, đương nhiên không cần tới hàng rào bằng cự mộc như Dương Bình tộc.

Đi tới phụ cận thấy một khối đá xanh sừng sững cạnh lối đi nhỏ, trên đá xanh khắc hai chữ thật lớn “Hậu Thổ”, giống như bị búa bổ ra, không hề mỹ cảm mà có cảm giác thô bạo, cuồng dã, Nam Lạc không khỏi nghĩ thầm có lẽ đây là do Hình Thiên làm.

Được sóng vai đi cùng Nam Lạc khiến Triệu Hoa vô cùng hưng phấn, từ sau khi tam tộc đại chiến, người cùng tộc đã tiêu thất. Lúc này còn gặp được một người đã là kỳ tích, còn là một tu sĩ nữa, tuy y không biết tu vi

của Nam Lạc cao bao nhiêu nhưng trong lòng vẫn không khỏi dâng lên cảm giác thân thiết và vui vẻ.

Y dẫn nam lạc tới nơi ở của Khoa Phụ, vừa nói Khoa Phụ rất cao, có chút đáng sợ nhưng là người tốt, rất chiều cố những người thông hôn như họ.

Tiến vào bộ lạc, lại có chút quanh quẽ, tốp năm tốp ba người làm việc đơn giản, có lẽ vì Vu Tộc khác với nhân tộc lúc nào cũng cần ăn cho nên mới không cần nhiều người lao động.

Nam Lạc nhìn xung quanh phát hiện ra ba bốn mươi người đều là nhân loại. Có nam có nữ, đều còn trẻ đang lúc tráng niên, làm công việc cũng không khác gì với những việc ở trong bộ lạc của Nhân Tộc, trong lòng Nam Lạc nghĩ, những người này làm việc hẳn chỉ là đảm bảo sinh hoạt cá nhân.

“Triệu Hoa, không phải người đi nhặt Hoàng Thích quả sao? Sao lại trở về?” Những người làm việc thấy Triệu Hoa mang Nam Lạc về liền mở miệng hỏi, chỉ là không hề chậm tay lại, con mắt thường xuyên nhìn Nam Lạc chăm chú.

“À, ha ha, trên đường ta gặp tiên trưởng của Nhân Tộc, đúng lúc hẳn muốn gặp Khoa Phụ đại vu, trước ta đưa tiên trưởng tới đã sau đó mới đi tìm Hoàng Thích quả” Triệu Hoa vừa cười vừa nói, Nam lạc cũng mỉm cười gật đầu thăm hỏi họ.

Bọn họ nghe được Nam Lạc là tiên trưởng của nhân tộc thì tuy không có ai tới gần nhưng lại ngừng tay nhìn Nam Lạc, ánh mắt rất giống Triệu hoa, thân thiết và có chút hung phấn, tựa hồ tiên trưởng của nhân tộc xuất hiện ở đây là một việc vô cùng đáng tự hào.

“Tiên trưởng tới, vậy mau dẫn tiên trưởng đi thôi, ha ha...” Trong đám người có kẻ nói

“Được, mọi người làm tiếp đi, ta dẫn tiên trưởng tới chỗ của Khoa Phụ đại vu” Triệu Hoa vừa cười vừa nói. Dẫn Nam Lạc đi tiếp, Nam Lạc mỉm cười nhất nhất gật đầu đáp lại ánh mắt có chút kích động của họ.

Nam Lạc đột nhiên phát hiện ra mình đã thành tiên trưởng trong mắt người khác, nhìn ánh mắt của họ, khiến hắn có một cảm giác khó mà giải thích nổi, rất khó nói, dường như có một chút nặng nề trong lòng.

“Triệu Hoa, sao người đã trở lại vậy, không phải bảo người đi kiếm Hoàng Thích quả sao, người coi lời ta nói như gió thổi bên tai à, cẩn thận ta đánh người” Bất thành linh có một thanh âm khiến Nam Lạc cảm thấy trong lòng phức tạp. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy một nữ tử cao lớn thô kệch đang bước tới, mặt mày dữ tợn, bước đi nhanh chóng.

Triệu Hoa vừa nghe thấy thanh âm này, sắc mặt khê biến, vội quay đầu lại nói: “Trên đường ta gặp tiên trưởng của tộc mình tới bãi phỏng Khoa Phụ đại vu cho nên lập tức dẫn tới đây, ta sẽ đi hái ngay, sẽ không làm lỡ mẻ rượu đâu”

Y nói xong còn quay đầu cười với Nam Lạc nói: “Tiên trưởng, đây là ... của ta... của ta”

Còn không chờ y nói xong, nữ tử thô kệch cao lớn đã đi tới gần, cánh tay trắng kiện tát y một cái, không kịp phòng bị, Triệu Hoa bị đánh tới lão đảo, lập tức bước lui vài bước.

Nam Lạc nghe được lời của Triệu Hoa lập tức đoán nữ tử cao lớn thô kệch này chỉ sợ là người thông hôn với hắn. Trong lòng không khỏi có một chút bất đắc dĩ và tức giận, một tay đỡ Triệu Hoa, chỉ thấy gương mặt tuần lãng của y đã đỏ bừng như máu.

“Nhìn cái gì, lá gan lớn lắm rồi đấy, còn các người nhanh làm việc đi, chết đói giờ. Tiên trưởng cái gì, tiên trưởng của nhân tộc trước mặt Vu tộc ngay cả rằm cũng không bằng. Một tát là đập hắn chết tươi” Nàng ương

nganh, cường hoành nói, dường như không nhìn thấy Nam Lạc hoặc gia cố ý nói cho Nam Lạc nghe.

Ánh mắt Nam Lạc hơi lạnh, nhìn nữ tử cao lớn thô kệch, thái độ đối với nhân tộc kém tới mức ác tâm như thế, trong lòng hẳn có chút khó chịu. Lúc trước hẳn đã nghĩ kết hôn với vu tộc chỉ sợ cũng không sung sướng, bây giờ tận mắt nhìn thấy thì lại có cảm giác đau đớn.

Mọi người cúi đầu làm việc, không ai dám ngẩng đầu lên nữa.

Triệu Hoa nhìn thấy sắc mặt Nam Lạc rất kém, tựa hồ lo Nam Lạc sẽ xung đột với nữ tử thô kệch kia vội nói: “Tiên trưởng, đi thôi, ta dẫn người tới chỗ Khoa Phụ đại vu”

Y tuy rất vui vì tiên trưởng tới nhưng nghĩ nếu Nam Lạc xung đột trong vu tộc thì thật không tốt, trong mắt y thì nếu gây chuyện người chịu thiệt hẳn là Nam Lạc, từ khi y tới Vu Tộc liền hiểu được sự cường đại của họ. Bất luận một ai cũng mạnh hơn gấp mấy lần các vị tiên trưởng mình từng gặp.

“Đi thôi tiên trưởng” Triệu Hoa thấp giọng nói

Nam Lạc nhìn vẻ lo lắng trên mặt y không khỏi cắn răng, gật gật đầu. Vừa cất bước theo Triệu Hoa thì thanh âm của nàng kia lại truyền tới.

“Triệu Hoa, người đúng là ăn mật bèo, vài ngày không đánh, còn muốn tạo phản” Nữ tử cao lớn thô kệch bước tới, cánh tay vung lên.

Triệu Hoa nhắm mắt lại, y biết không thể trốn, trốn rồi sẽ đưa tới hậu quả nghiêm trọng. Thế nhưng mãi mà không thấy cánh tay kia đánh xuống thì y không khỏi mở mắt ra nhìn, chỉ thấy tiên trưởng đang tiếp lấy cánh tay đang đánh về phía mình.

Chỉ thấy sắc mặt Nam Lạc như băng, trong mắt loé hàn quang.

Còn không chờ y lên tiếng, Nam Lạc đã khẽ đẩy tay ra, không thềm liếc mắt nhìn nữ tử cao lớn thô kệch, trầm thấp nói: “Đi thôi”

Những người đang làm việc đều dừng tay lại, đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nữ tử cao to thô kệch mặt mũi dữ tợn, không ngờ tay của mình lại bị Nam Lạc bắt lấy, hơn nữa lực đạo của hắn vô cùng mạnh mẽ, đang cố rút tay lại thì đối phương khẽ đẩy một cái, thân thể của nàng đã chẳng kìm được mà phải lui về sau vài bước.

Trong lòng nàng nổi giận, phần nộ quát: “Để ta xem cái tên tiên sư nhà ngươi làm cách nào để xuất đầu cho tộc nhân, Vu tộc há có thể là nơi cho nhân loại như người dương oai được”

Lời vừa dứt, người đã vọt mạnh tới, thân thể dường như to hơn vài phần, như một con gấu dũng mãnh lao tới.

Trong lòng Triệu Hoa run lên, y rõ nữ tử này hơn bất cứ ai hết, chính y cũng từng là dũng sĩ trong tộc sao lại dễ dàng chịu để người khác khi dễ chứ. Nhưng vài lần hợp tác với mấy người phảng kháng đều bị nữ tử đánh bại, liền minh bạch Vu tộc ai cũng có thực lực mạnh mẽ như mãnh hổ, càng đừng nói tới những đại vu kia.

Triệu Hoa không rõ thực lực của Nam Lạc những người lo lắng đứng nhìn càng không biết nhưng bọn họ đã từng thấy một số người theo Phục Hy tu hành, tự nhiên lấy đó để so sánh. Trong lòng cảm thấy Nam Lạc có lẽ có thể chiến thắng nữ tử này nhưng e rằng sẽ phải chết ở đây, họ rất rõ tính khí của Vu tộc, không ai có thể nháo sự trong Vu tộc xong mà còn sống được.

Thân hình Nam Lạc bừng sáng, mọi người còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra thì vỏ kiếm trong tay hắn đã đặt trên yết hầu nàng kia, đâm vào thật sâu. Nhìn nữ tử thô kệch không thể động đậy trước vỏ kiếm của Nam

Lạc, lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, không khỏi nghĩ tiên trưởng này không giống các vị tiên trưởng khác.

Nhưng họ vẫn chẳng thể yên tâm bởi trong thiên địa này, Vu Tộc là một trong những tộc mạnh mẽ nhất.

“Ta còn đang nghĩ là ai dám dương oai ở Vu tộc ta, bây giờ nếu người có thể tiếp được ba phủ thì ta sẽ để người rời đi, nếu không, sẽ chặt đầu người treo lên cây”

Những nhân loại đang lo lắng kia vừa nghe thấy thanh âm thô bạo này, tâm nhất thời nhảy lên, trên mặt xuất hiện vẻ hoảng loạn

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Một Tia Ngạo Khí Như Sương Tuyết

Nam Lạc nghe được thanh âm này liền chậm rãi rút vỏ kiếm trên yết hầu nữ tử về nhưng nữ tử kia vẫn không dám nhúc nhích, mắt đầy kính sợ.

Trong mắt người khác một chiêu của nam Lạc bất quá là cực nhanh khiến nàng kính sợ. Nhưng nàng lại có cảm giác như mình tựa như đã chết, không ai có thể thấu hiểu cảm giác khi đó, sát ý băng lãnh trong nháy mắt đã phát huỷ thần kinh của nàng.

Cho tới khi vai nàng bị vỗ một chút nàng mới dường như giật mình tỉnh mộng, vội lùi về sau vài bước. Trong mắt vẫn đầy kính sợ, cũng không dám liếc nhìn mắt của Nam Lạc.

Nhìn thấy người đập vai mình thì lòng càng run lên, vội vã lui xuống, cũng không dám nói với gã câu nào, nàng biết người này từ trước tới giờ đều vô cùng hung dữ, bất luận là ngoại tộc hay là nội tộc, chưa bao giờ biết cái gì là đạo lý. Nếu không vừa mắt, chẳng nói hai lời, một phủ chặt đầu.

“Hôm nay ta tới đây để tìm Khoa Phụ đại vu, không có ý mạo phạm, lần trước chỉ là hiểu lầm mà thôi, mong Hình Thiên đại vu không nên gây khó dễ” Lời của Nam Lạc cực kỳ khiêm tốn, phong thái có thể nói là vô cùng điệu thấp.

Hắn không sợ chỉ là đây là lần đầu tiên tới Vu Tộc, có nhiều tộc nhân sinh hoạt ở đây, nếu huyên náo tới mức không thể văn hồi, dù mình chết đi nữ thì e rằng sẽ liên lụy tới họ.

“Ai thềm nói chuyện trước đây với ngươi, đó là do Hình Thiên ta suy đoán, còn lần này ngươi tới vu tộc, đánh người, đây là tận mắt ta nhìn thấy, không giả được. Tới tới tới, nhìn ngươi hẳn là thần thông đại tiến, ta muốn nhìn sau khi chặt đầu rồi còn có thể nói chuyện không” Dứt lời liền không để Nam Lạc nói chuyện đã giơ phủ lên chém.

Mọi người kinh hãi, Hình Thiên là đại vu, tâm bọn họ rất rõ, uy danh của y càng như sấm đánh bên tai, nghe danh y đã thầm nghĩ không tốt, bây giờ lại thấy y quả như lời đồn, dựa vào yêu ghét để chặt đầu người, trong đám còn có người sợ hãi lui về sau, tim nhảy bang bang, dù sao Nam Lạc cũng là tiên trưởng nhân tộc, nhìn hẳn bị người chặt đầu tất nhiên cảm thấy khó chịu.

Thậm chí còn có người nhắm mắt, nhưng rất lâu lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, liền vội mở mắt ra chỉ thấy thân hình tiên trưởng như huyền ảnh lay động tránh hai búa của Hình Thiên

Khí thế của Hình Thiên lần này vẫn vô cùng bá đạo nhưng lại khác với lúc trước. Thiếu vài phần liêu lĩnh, nhưng lại thêm vài phần hung hãn, đương nhiên vẫn là chiến kỹ của y, trước sau như một không thềm nói lý, trong lòng Nam Lạc nghĩ vậy, thân thể mờ ảo dưới bóng phủ, giống như dải lụa mỏng tung bay giữa hai lưỡi búa

“Những người này thực là chướng mắt, chờ ta chặt đầu họ rồi sẽ chặt đầu ngươi” Hình Thiên xoay người không thềm để ý tới Nam Lạc, xoay người bước về phía những nhân loại đang ở phía xa đứng xem.

Nam Lạc tới đây là vì muốn xem Chúc Dung có ở nơi này không, nếu không thì sẽ hỏi xem ở chỗ nào rồi đi tìm, căn bản không muốn đấu với Hình Thiên. Nhưng Hình Thiên là kẻ man rợ không nói lý, vừa gặp là muốn chặt đầu, điều này khiến Nam Lạc không dẫn nổi cơn tức từ trước tới giờ với vu tộc.

Bây giờ lại thấy Hình Thiên muốn giết người vô tội, trong lòng cả giận, không khỏi cắn răng, lạnh lùng nói: “Hình Thiên, người đã thế thì ta cũng sẽ không né tránh nữa, hiện giờ ta sẽ cho người biết nhân tộc cũng không phải tùy ý đánh giết như vậy, nếu ta chết dưới phủ của người mong vu tộc không làm khó họ... Còn người chết dưới kiếm của ta cũng hy vọng vu tộc không nên làm khó họ...”

Thanh âm của Nam Lạc trầm thấp, hình như cố kiềm chế sát ý vây quanh thân. Lời hăn vừa nói ra liền có ý không chết không ngớt, cả vùng không gian sát khí tràn ngập, nhiệt độ dường như giảm xuống vài độ.

Hình Thiên xoay người, lưỡi búa to lớn mạnh mẽ, gương mặt càn rỡ, cất tiếng cười lớn giọng nói: “Hình Thiên ta đã nhìn không thuận mắt là chặt đầu, chưa bao giờ làm cái gì gọi là bảo chứng cả”

“Ta cũng muốn xem sau khi chặt đầu người, người còn có thể cười được không” Nam Lạc cũng chẳng thèm quan tâm nữa, lớn tiếng nói, giờ khắc này hăn lộ phong mang, một tia ngạo khí hiển hiện, như kiếm mang như sương lạnh.

“Ha ha...” Hình Thiên ngửa mặt lên trời cười ta, như đang cười Nam Lạc không tự lượng sức. Vừa cười vừa bước về phía Nam Lạc.

Bước chân y không lớn cỡ nào nhưng lại khiến người ta có cảm giác một lưỡi phủ áp vào gáy vô cùng thô bạo, bá đạo

Sắc mặt mọi người tái nhợt, bọn họ không ngờ Nam Lạc lại trở nên cường thế như vậy, không thèm né tránh, khác hẳn với thái độ lãnh đạm khiêm tốn vừa rồi. Trong lòng vừa kích động vừa lo lắng.

Nam Lạc mặc một bộ thanh bào, đứng thẳng lưng, tay khê khoát, Thanh Nhan kiếm được rút ra thật chậm rãi, mỗi khi kiếm ra một phân, khí thế hăn lớn thêm gấp bội.

Lúc này hãn đường hoàng lẫm liệt, rút sạch lý tính, để cho sát niệm đọng lại trong đầu cùng với sự bất đắc dĩ hoà vào cơn giận.

“Hình Thiên”

Đúng lúc căng thẳng một thanh âm ôn nhu truyền tới.

Thanh âm này mềm mại, réo rắt, Hình Thiên giống như bị người ta rót một thùng nước đá vậy, lập tức yên lặng.

Y không để tâm tới Nam Lạc nữ, mà xoay người quay về phía nữ tử gọi y. Nam Lạc thu Thanh Nhan trở lại, sát khí bốc lên quanh người lập tức bị ép trở lại.

Hãn nghi hoặc không biết ai mà chỉ bằng một câu đã áp chế được Hình Thiên, ngay cả Huyền Minh năm đó, Hình Thiên cũng dám nói chặt đầu Nam Lạc xuống rồi mới hành lễ với nàng mà.

Nhìn về phía ánh mắt của Hình Thiên chỉ thấy một một nữ tử mặc một bộ y phục màu vàng, đang khẽ nhăn trán tới gần Hình Thiên, bên cạnh họ là một người có vóc dáng cực cao, chính là Khoa Phụ.

Gã nhìn thấy Nam Lạc liền mỉm cười gật đầu thăm hỏi. Nam Lạc đương nhiên là mỉm cười đáp lại rồi đi về phía đó.

Đến gần thì trong tai truyền tới lời của Hoàng bào nữ tử: “Người đó, đã nói bao nhiêu lần rồi đừng có động một chút là đánh nhau, sao chẳng bao giờ nhớ thế”

“Ta... không có trí nhớ tốt, luôn quên mất” Hình Thiên đứng bên cạnh cúi đầu nhẹ giọng biện giải.

Trong lòng Nam Lạc không khỏi có một cảm giác bất khả tư nghị, đó là Hình Thiên cường hoành bá đạo động chút là muốn chặt đầu người sao

Lúc này Hoàng Bào nữ tử cũng nhìn về phía Nam Lạc, ánh mắt của nàng cũng giống như thanh âm vậy, có một cảm giác ôn nhu từ ái, lại có một chút giống như nhìn hài tử súng ái nhất của mình vậy.

Phụ mẫu Nam Lạc mất sớm, loại ánh mắt đầu mẫu tính ôn nhu từ ái này khiến hẳn không biết phải làm thế nào, nhãn thần vội tránh đi.

“Đây là Hậu Thổ Nương Nương của chúng ta” Khoa Phụ như nhìn ra Nam Lạc khó xử, cười nói

Nam Lạc vừa nghe, thầm nghĩ nguyên lai nàng là Tổ Vu, hoá ra là như vậy. Trong lòng tuy nghĩ thế nhưng cũng khom mình hành lễ với Hậu Thổ nói: “Nhân Tộc Nam Lạc bái kiến nương nương”

“Người tới nơi này chắc là vì tìm Khổng Tuyên?” Hậu Thổ ôn hoà nói

Nam Lạc vội vàng đáp lời nói phải, Hậu Thổ lại thở dài nói: “Hắn được Chúc Dung muội tử giải cứu, sau đó không biết trốn ở đâu, chúng ta cũng đang tìm Chúc Dung muội tử, người từ xa tới nhưng đành phải khiến người thất vọng rồi”

Nam Lạc nói không sao, rồi lại nói chính mình sẽ đi tìm, Nam Lạc rất khó mà thích ứng nổi với ánh mắt ôn nhu từ ái của nàng. Nói với Khoa Phụ mấy câu rồi muốn lập tức rời đi. Lại nghe Hậu thổ nói: “Người cũng không thể tìm thấy trong một sớm một chiều, sao không nghỉ tạm ở đây một lát rồi hãy đi”

Nam Lạc nói mình đi chuyến này là vì tìm Khổng Tuyên, không tìm được y thì tâm lý bất an. Lúc ly khai nhìn thấy nhân loại phía xa, trong lòng khẽ động, nhìn vào ánh mắt ôn nhu của Hậu Thổ nói: “Nhân loại chúng ta tới Vu tộc kết hôn, lại phải chịu khi dễ bội phần không biết nương nương có biết không?”

Hình Thiên vừa nghe những lời của Nam Lạc, con mắt trừng lên, vừa muốn phát tác thì bị một tiếng gọi khẽ của Hậu Thổ đè xuống.

Ánh mắt nàng vẫn ôn nhu, dáng tươi cười vẫn như trước. Vẫy tay về phía nữ tử cao lớn thô kệch, nàng kia vội vàng bước tới

Hậu Thổ dùng thanh âm ôn nhu nói: “Ta đã nói với người rồi, phải đối xử với họ như tộc nhân của chúng ta, người đó, sao vẫn còn như vậy”

Nữ tử thô kệch cúi đầu nói: “Vâng nương nương, Oanh Ca nhớ rồi” Nói xong nàng liền lui sang một bên, cúi đầu, cực kỳ ngoan ngoãn.

Nam Lạc vốn nghĩ rằng Hậu Thổ là người ôn hoà, nhân hậu, tộc nhân mình sống ở đây hẳn không tới mức như thế này nhưng bây giờ đã hiểu cả.

Vì nàng quá nhân từ cho nên chưa từng trách phạt bất cứ ai, dù đối phương có phạm phải sai lầm cũng chỉ quở trách vài câu, tuy rằng mọi người trước mặt nàng cứ như cừu nhỏ vậy nhưng quay đầu đi thì đâu lại vào đấy.

Nam Lạc bất đắc dĩ thở dài, rồi lập tức cáo từ, hẳn không thể nào chịu nổi ánh mắt ôn nhu từ ái của Hậu Thổ. Hẳn nhất nhất cáo biệt từng tộc nhân rồi cho tới khi biến mất trong sắc trời cũng không cảm giác được trong một góc có một người áo xám tóc xám đang lạnh lùng nhìn hẳn.

Ánh mắt oán độc, như độc xà trong khe suối, làm người ta vừa nhìn tới đã phát lạnh

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tiền Của Hậu Nghê

Nam Lạc không ở lại trong Hậu Thổ tộc, hẳn có thể khẳng định rằng Hậu Thổ nương nương trong thấy bất cứ ai cũng sẽ giữ lại, nhưng hẳn vô luận thế nào cũng không thể ở lại đó được. Hình Thiên với cái nhìn chăm chăm và Oanh Ca cao lớn thô kệch nhưng lúc nào cũng có né tránh ánh mắt hẳn, đều khiến hẳn cảm thấy khó chịu.

Sau khi đi ra ngoài được khá xa hẳn quay đầu nhìn lại, thở dài một hơi, không phải là e ngại mà là từ khi rời khỏi Dương Bình Tộc đến này liền có một cảm giác buồn bực khó mà diễn tả nổi quần quanh trong lòng khiến lòng hẳn khó mà thoải mái được.

Đã toạ tồn thân cũng sẽ nghĩ tới việc có phải mình đã bị sát khí trong thiên địa này xâm nhiễm không, đã không thể bảo trì trạng thái không màng danh lợi nữa.

Vốn tưởng rằng Khổng Tuyên được Chúc Dung giải cứu có lẽ sẽ ở trong Hậu Thổ tộc nào biết Vu Tộc cũng đang tìm nàng. Trong lòng đột nhiên nghĩ tới việc các Tổ Vu trong Vu Tộc dường như cũng không hề hoà thuận, mỗi người mỗi việc, tách biệt trong thiên địa này

Cúng đúng thôi, giống như Huyền Minh vậy, tính cách như thế thì có ai nguyện ý ở cùng nàng.

Bất quá như Hậu Thổ thật tốt, cứ ở trong tộc mãi, còn có thể tìm được. Huyền Minh thì hành tẩu khắp nơi, đi tới nơi nào đó thuận mắt thì cứ cướp đoạt là được. Còn Chúc Dung ngay cả Tổ Vu Hậu Thổ còn chẳng tìm được thì Nam Lạc không cho rằng mình có thể.

Còn năm ngày là tới lúc thành lập Thiên Đình, hẳn không những không phát hiện ra các lộ thần tiên bay về phía Bất Chu Sơn mà thiên địa dường như còn trở nên vô cùng yên tĩnh, mây trôi trên mỗi ngọn núi dường càng thêm mờ ảo, mịt mù.

Bỗng nhiên trong lòng Nam Lạc xuất hiện một cảm giác vô cùng nguy hiểm, giống như kiếm chỉ yết hầu.

Vội quay đầu về phía nguy hiểm truyền tới, một điểm đen xuất hiện trong mắt, trong lòng căng thẳng, độn thuật ứng tâm mà hiện, thân thể trong nháy mắt hoá thành hư vô. Ngay khi thân thể hẳn hoá thành hư vô thì hư không giống như mặt kính vậy đột nhiên vỡ nát, Nam Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, bay ngược trong không trung.

Một mũi hắc tiễn xuyên thấu qua vai trái, khiến thân thể hẳn không tự chủ nổi bay về phía sau.

Trong lòng kinh ngạc, đây là lần thứ hai độn thuật bị phá, lần đầu tiên bị Huyền Minh nắm cổ lôi ra, còn lần này vừa trốn vào hư không thì bị mũi tên đâm ra ngoài.

Lúc này Nam Lạc giống như một con mồi bị thợ săn theo dõi, pháp lực vận chuyển quanh thân.

Không suy nghĩ nhiều lập tức bỏ chạy, cùng lúc đệ nhị tiễn đã tới. Có kinh nghiệm của mũi tên đầu, Nam Lạc hiểu dù có trốn vào hư không cũng sẽ bị bắn trúng lần nữa. Không có nhiều thời gian, Thanh Nhan xuất vỏ.

Đình... Kiếm tiễn va chạm với nhau.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng ngọc ngênh hướng tiễn mang tâm tối, nhưng không thể nào thấy được thân ảnh Nam Lạc. Thân thể hẳn đã ẩn độn rồi.

Một ba động pháp lực mãnh liệt khiến hư không chấn động như mặt nước, Nam Lạc không có ý bỏ chạy, không phải không muốn mà là không thể tuy nhìn như đã ẩn độn thể nhưng mới liền ngạnh kháng không thể bỏ chạy ngay được. Tuy nhiên nếu hẳn có thời gian thở dốc thì có thể ung dung bỏ đi.

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng đối phương căn thời gian vô cùng chuẩn, tốc độ bắn lại cực nhanh làm cho Nam Lạc không có thời gian để thở dốc.

Đệ tam tiễn đã tới, tiễn như một tia chớp đen cắt đôi bầu trời, khác với hai mũi tên vô thanh vô tức khi trước. Tiễn này huy hoàng, tựa như có cảm giác nhất tiễn phân sinh tử.

Nam Lạc cũng cảm giác được loại khí thể huy hoàng này không khỏi cắn chặt răng, nội tạng khẽ co rút lại.

Một tiễn này xuyên phá hư không lại dường như có thể tự mình hấp thụ thiên địa nguyên khí, uy thế càng lúc càng trầm trọng, Nam Lạc muốn bỏ chạy thể nhưng trong lòng biết dù có bỏ chạy cũng sẽ trúng, khi đó chỉ e mình chẳng có năng lực gì chống lại một tiễn này.

Nhất niệm lên, sương vàng sinh, một vàng sương vàng đón gió xuất hiện.

Pháp lực của Nam Lạc điên cuồng vận chuyển tâm thần tiến nhập trạng thái không minh, vô thiên vô địa, vô niệm vô tưởng, không có chút sợ hãi nào với nhất tiễn kinh thiên này, ngay cả tiễn mang vào lúc đó cũng trở nên chậm lại. Pháp Tượng Thiên Địa dung hợp hoàn mỹ với một tia hành thổ.

Nhất tiễn kia tuy chậm lại trong mắt Nam Lạc nhưng cũng đã đem theo uy thế cuồn cuộn đâm thẳng xuống, như Phá Toái Hư Không, một luồng sát khí thấm tận linh hồn khiến cả không gian dường như trở nên băng lãnh.

Tiên rơi, như thiểm điện màu đen. Kiếm khí bắn vọt lên, như một đạo ngân sắc bạch quang.

Nam Lạc cảm giác mình đã dung nhập vào Thanh Nhan Kiếm, tuy hai mà một, kiếm tức người, người là kiếm. Không ngờ vào thời khắc này lại dung nhập vào tiên thiên kiếm khí một cách vi diệu như vậy.

Oanh

Trong núi rừng, cây cối bị dư chấn thổi tới ngã trái ngã phải, trong khu vực trung tâm có một cái hố lộ ra khí tức bùn đất tươi mát, trừ những thứ đó ra còn có hai mũi tên gãy nát trên mặt đất, Nam Lạc đã tiêu thất vô tung vô ảnh. Hắc tiễn phảng phất có thể thôn phệ quang mang, ẩn hiện sát ý nồng nặc.

Chỉ thấy hai mũi tên màu đen kia đột nhiên rung động rồi đột nhiên tiêu thất.

Ở một ngọn núi đối diện với nơi Nam Lạc bị bắn, có một bạch y nhân vươn tay lục lọi trong hư không, sau đó gã rút ra hai mũi tên, cổ tay khê đảo, tiêu thất vô tung.

Bạch y trắng tuyết, ánh mắt lãnh tĩnh, nếu như Nam Lạc nhìn thấy nhất định sẽ có cảm giác ngỡ ngàng bởi tướng mạo người này tuấn mỹ không thua gì thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử Khổng Tuyên.

Bên cạnh gã có một người áo xám tóc xám, trên người bao phủ một lớp khí tức hắc ám, chính là Chiêu Miên, kẻ vì Nam Lạc mà không thể có được truyền thừa hoàn chỉnh của Tổ Vu

“Hậu Nghệ, vì sao không bắn nốt một mũi tên nữa, chỉ cần bắn ra mũi tên thứ tư thì nhất định hãn sẽ không đỡ được” Nhân thần Chiêu Miên có chút oán độc nhìn bạch y trắng tuyết nam tử kia. Không biết nhân thần oán độc của y là vì Nam Lạc hay là vì Hậu Nghệ không bắn mũi tên thứ tư.

“Ta nói rồi, ta chỉ bắn ba mũi” Hậu Nghệ lẳng lẳng nhìn nơi Nam Lạc biến mất, không quay đầu nói

“Nếu như mỗi mũi tên đều dùng toàn lực thì hẳn không thể nào đỡ được ba mũi” Chiêu Miên âm u nói

Hậu Nghệ vẫn không quay đầu, gió núi thổi bộ bạch y của gã bay phấp phới, phiêu nhiên, bất nhiễm hồng trần.

“Khi ta xuất thủ đương nhiên là tự mình đánh giá được, dùng Khiên Hồn Thuật của người muốn tìm kiếm hẳn trong tình trạng này cũng không khó” Gã nói xong vẫn cứ đứng yên nhìn, đôi mắt không chút ba động tựa như bạch y trên người vậy, tĩnh lặng tới dị thường.

“Người lớn lên cùng ta, ta bị người ngoại tộc cướp nửa giọt máu mà không thể có được truyền thừa hoàn chỉnh, người lại không giúp ta lấy về, được... được... Khoa Phụ không giúp ta, người cũng thế, vì sao, chẳng lẽ ta còn kém một kẻ ngoại tộc sao...” Chiêu Miên càng nói càng kích động ,sau cùng gào thét “Các người không giúp ta, ta tự đi, ta sẽ lấy nửa giọt máu thuộc về mình, ta cũng sẽ trở thành đại vu chân chính...”

Con người y đỏ bừng, liếc nhìn bên mặt của Hậu Nghệ, áo bào tro tung bay hoá thành một đám sương xám bay về ngọn núi đối diện.

Trên bầu trời ánh nắng xán lạn, gió núi vi vu, trong núi xanh, bộ bạch y của Hậu Nghệ vô cùng bắt mắt.

Chiêu Miên không quay đầu lại nhìn Hậu Nghệ, nên y cũng chẳng thấy một tia sần nảo trong mắt Hậu Nghệ.

“Người từ nhỏ đã muốn chúng ta giúp người làm việc này việc kia, nhưng người có nghĩ tới sự khó xử của chúng ta không, người gọi ta từ nơi tĩnh tu ra, nào biết ta đã tu luyện tới điểm mấu chốt, kỳ thực không thể xuất tiền, ha ha, người không hề suy nghĩ những việc như vậy... còn bé đã thế, trưởng thành cũng vậy” Hậu Nghệ đứng trên đỉnh núi, thì thào tự nói, một tia máu tươi trào khỏi khoe miệng của gã, dọc theo cằm nhỏ lên bộ bạch y trắng như tuyết.

Yết hầu già chuyển động liên tục, rõ ràng là nuốt tiên huyết.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Truy Sát

Vết thương của Nam Lạc có thể cho là nặng nhưng cũng có thể cho là không nặng, nếu không dùng pháp thuật, tu dưỡng vài ngày là ổn, tuy hẳn không có phương pháp luyện tinh của vu tộc nhưng lại có nửa giọt máu Tổ Vu, năng lực khôi phục rất mạnh

Vấn đề là thần niệm hẳn dung nhập vào Thanh nhan rồi đối cứng với tên của Hậu Nghệ nên bị tổn thương. Mà thần niệm là gốc rễ của việc kết nối tới thiên địa mượn pháp lực, điều này khiến hẳn sau khi độn ra ngoài mười dặm buộc phải dừng lại.

Hẳn không biết sau mũi tên thứ ba đã không còn có mũi tên thứ tư nữa. Ngay khi mũi tên thứ ba bắn tới, tâm thần hẳn kích động, pháp lực đã không thể khống chế, nếu như có một mũi tên nữa thì chính Nam Lạc cũng không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Thế nhưng mũi tiễn cuối cùng không hiểu vì sao lại ngừng lại khiến hẳn có chút thời gian thờ đốc, độn thổ bỏ chạy

Nam Lạc không biết vì sao tiễn ngừng cũng không thể biết được có ai đang đuổi theo mình không.

Bất luận thế nào cũng chỉ có 2 khả năng có và không mà thôi. Không thì vạn sự đại cát, chỉ cần cho hẳn đả toạ tồn thần thì một ngày là khôi phục. Nhưng nếu có người đuổi theo thì đó là trí mạng.

Hẳn hiểu với tình trạng thân thể lúc này, thực lực chỉ có thể phát huy phân nửa thôi. Hơn nữa hẳn cũng không cho rằng liễm tức ẩn thần thuật

của mình có thể giấu được người khác, bí thuật trong thiên địa nhiều không kể xiết, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lúc này Nam Lạc đang dựa vào một gốc cây che trời, đại thụ này rỗng ruột, cành lá lại sum xuê.

Hắn chẳng buồn nhìn những thứ này, điều duy nhất hắn nghĩ là làm cách nào để sống sót

Sắp xếp suy nghĩ trong đầu một lần mới phát hiện tựa hồ chỉ có độn địa thuật mới miễn cưỡng dùng được. Trốn sâu trong đại địa để ẩn nấp, ý nghĩ này khiến hắn lúng túng. Nếu làm như vậy thì chỉ cần trốn sâu vào trong đất, tìm chỗ yên tĩnh, che giấu khí tức, cắt bỏ lục thức, điều này sẽ khiến hắn không còn cảm ứng được với ngoại giới.

Nếu đối phương có bí thuật tìm được mình mà mình lại không rõ đối phương đã tới vậy thì chắc chắn phải chết, vì lúc đó hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Nghĩ tới đây Nam Lạc càng rõ hơn với tình trạng của mình. Đơn giản là đối phương tìm được mình thì mình chỉ còn cách giết chết địch thôi. Còn người ám toán kia là ai thì hắn đã không còn tâm sức mà suy nghĩ rồi.

Nhưng trong lòng hắn khẳng định sẽ không phải là người bắn tên, bằng không lúc trước y đã có thể giết mình rồi. Mà nếu như là người có thể đuổi theo vậy thì thực lực của y tuyệt không bằng mình lúc toàn thịnh, cùng lắm là ngang bằng, như vậy cũng có sức mà liều mạng.

Đó là ý nghĩ của Nam Lạc, bất quá hắn vẫn thầm cầu khẩn rằng không có ai đuổi theo.

Ngay khi hắn chuẩn bị chui vào đất cầu may thì bỗng nhiên nhớ tới hai pháp bảo trên người mình, yêu nguyệt chẳng lẽ không thể dùng làm mắt sao.

Vốn là ẩn độn trong đại địa mà lại dùng thần niệm tra xét thì rất dễ làm người phát hiện bại lộ tự thân. Nhưng nếu dùng thần niệm nối liền Yêu Nguyệt, dùng nó để quan sát đối phương vậy Nam Lạc chắc tới 8 phần là đối phương không phát hiện được mình.

Nếu đối phương có bí pháp tìm được mình như thế y nhất định sẽ bị mình hấp dẫn, lúc này nếu có thể đánh lén vậy thì có khả năng chém chết đối phương.

Lấy thần niệm bám vào kiếm chém giết tiểu yêu tiểu quái, Nam Lạc đã từng làm nhưng lúc đó mắt còn nhìn được, thần niệm toả định đối phương mới có thể làm được, uy lực cũng không mạnh như lúc cầm kiếm trong tay. Tuy tốc độ cực nhanh nhưng hấn cũng không dùng nó mấy. Hơn nữa cự ly không thể quá xa, mà gần thì thổ độn trong nháy mắt là được, cho nên Nam Lạc chưa từng nghĩ tới việc dùng chiêu này để đối địch.

Thế nhưng giờ thì khác, dùng thần niệm toả định kẻ thù thì dễ bị đối phương phát hiện tuy nhiên có thể dùng Yêu Nguyệt. Một điểm khác là uy lực khi dùng thần niệm bám vào thân kiếm, điểm này cũng miễn cưỡng giải quyết được.

Pháp bảo nếu do bản thân luyện thành như vậy đương nhiên có pháp quyết ngự sử, sẽ có thể phát huy uy lực của pháp bảo vô cùng nhuần nhuyễn. Còn tiên thiên pháp bảo lại có chút phiền phức thế nhưng uẩn niệm tiên thiên đại đạo trong tiên thiên pháp bảo sau khi luyện hoá có thể dùng để lĩnh ngộ ra các phương pháp điều khiển linh bảo.

Linh bảo không chứa tiên thiên đại đạo chỉ có thể dựa vào việc tìm hiểu. Từ trước tới giờ Nam Lạc đều dùng Yêu Nguyệt để xem nguyên thân của người khác, ngoài ra còn dùng như một pháp bảo chống ẩn thân, còn Thanh Nhan thì chỉ sử dụng như một cây kiếm thường, không có phương pháp đặc biệt nào

Nam Lạc nghĩ tới đây không khỏi cười rộ lên, bởi bây giờ hẳn đã suy nghĩ xem làm cách nào để phát huy uy lực của pháp bảo rồi. Như Phục Hy từng nói, cách Nam Lạc sử dụng pháp bảo hầy còn rất thô thiển.

Phương pháp ngự sử pháp bảo mà Phục Hy truyền cho hẳn là một loại lý thuyết, cũng là một phương pháp. Có thể thể dùng ở bất cứ pháp bảo nào, đơn giản nhất là lấy thần niệm dung hợp vào linh bảo, có thể dùng thần niệm để điều khiển linh bảo.

Trong đó có một cách là dùng thần niệm ẩn trong pháp bảo, kết nối thiên địa làm tăng uy lực. Điều này không khó khăn gì nhưng từ trước tới giờ Nam Lạc chưa hề nghĩ tới.

Lấy pháp lực tự thân làm gốc, lấy thần niệm kết nối tới thiên địa để chiến đấu đó là thủ đoạn cơ bản của tu sĩ. Nhưng lấy linh bảo làm gốc thì dù không phải huyền bí gì lại mở được một cánh cửa lớn cho Nam Lạc.

Vung tay lên, Yêu Nguyệt đã rơi vào một trạc cây, có thể chiếu cả một vùng không gian này. Còn Thanh Nhan cũng bị hấn đặt ở một nơi bí mật, bản thân hẳn thì chân đạp trên đất cả người như chìm vào trong nước, chui sâu vào trong lòng đất.

Chiếu miên đi tới cạnh cái hố mà Thanh Nhan va chạm với tên của Hộ nghệ, khẽ nhú mắt, ngấm nghĩa khắp nơi, cánh tay vươn ra khỏi ống áo xám, lẳng không trao một cái rồi chạm rãi lùi về, đặt ở trước mũi, nhắm mắt lại, tự hồ như đang ngửi một thứ gì đó. Chỉ chốc lát sau liền mở mắt, khoé miệng máy động, tự tiểu phi tiểu.

Thân thể y đột nhiên toả ra một lớp sương xám rồi cả thân hình chậm rãi tiêu thất trong màn sương, một cơn gió thổi tới, sương xám thể mà lại bay ngược chiều cơn gió.

Trong vu tộc nếu không lên được đại vu thì không có tư cách vào trong Tổ Vu điện học chiến kỹ, chỉ có thể học pháp thuật mà thôi. Tuy những pháp thuật này không phải thượng thặng nhưng vẫn có những điểm huyền diệu riêng.

Khiên Hồn Thuật là một trong những thuật tốt nhất, tuy nhiên chủ yếu là dùng để truy tung, không phải chiến đấu. Còn sương xám chính là một loại chướng khí ngưng tụ mà thành, có thể hộ thân mà cũng có thể dùng để đả thương địch thủ.

Tuy rằng đã bước nửa chân vào cánh cửa đại vu nhưng vẫn không thể học tập chiến kỹ, thế cho nên y chỉ có thể tu luyện một ít bí thuật thừa, không chỉ vậy những bí thuật này còn có rất nhiều hạn chế, không thể nào dùng để đối địch chính diện được. Mà huyết mạch truyền thừa thần thông chính lại bị Nam Lạc cướp được, điều này khiến y hận Nam Lạc thấu xương.

Trong núi rừng âm u, một lớp sương xám phiêu hốt giữa thiên địa, tốc độ không nhanh, thi thoảng lại dừng một chút, nhưng luôn luôn tới gần nơi Nam Lạc ẩn thân.

Đột nhiên lớp sương xám đột nhiên ngừng lại rồi đông lại trên mặt đất. Thân thể Chiếu Miên xuất hiện trong sương, lớp sương xám dung nhập vào cơ thể y hoá thành một y bào màu xám.

Miệng y treo một nụ cười, không phải là dáng cười đàm đàm như Nam Lạc mà là âm trầm oán độc.

Một cây đại thụ rộng ruột xoè tán che kín một khu vực, Chiếu Miên xác định rằng Nam Lạc ở nơi này, lại vô pháp phát hiện nơi hẩn trốn, vì vậy y dừng lại ở phía xa, mắt loé quang mang, đó là một thuật pháp nhìn thấy ẩn độn tên là Phá Vọng Thiên Mục, cũng là một trong những thuật pháp mà y sở luyện, nếu như có người hỏi dưới Tổ Vu ai mạnh nhất? Thì e rằng sẽ

không có câu trả lời chính xác còn ai thông hiểu pháp thuật nhiều nhất thì đó chắc chắn là Chiêu Miên.

Khẽ đảo mắt một lượt, Chiêu Miên ngẩng đầu lên, đúng lúc này y cảm giác như mình bị nhìn trộm. Khoé miệng giật giật, một nụ cười âm ngoan lại xuất hiện trên mặt y. Y không nhìn lên cây nữa, tay niết pháp quyết, một đám sương xám chui vào mặt đất, sương xám hoá thành một con sâu nhỏ, tựa ẩn tựa hiện, chỉ mới tiếp xúc với mặt đất đã chui sâu vào đó.

Con sâu kia có tên là Phệ Linh Âm Trùng, có thể phi độn, giỏi ẩn nấp, có thể xuống đất, lại không sợ nước nữa, khủng khiếp nhất chính là nó có thể nhân lúc người ta không đề phòng chui vào cơ thể, nhập đan điền. Đó là một trong số không nhiều thủ đoạn công kích của Chiêu Miên.

Phệ Linh Âm Trùng chỉ vừa chạm đất là có thể tìm ra mùi của Nam Lạc, vội chui xuống chỗ hẩn ẩn thân trong đại địa.

Lúc này Nam Lạc lại đang nhắm hai mắt, đưa thần niệm dung nhập vào trong Thanh Nhan kiếm, hoàn toàn không hay biết gì về Phệ Linh Âm Trùng cả.

Quanh thân Chiêu Miên có sương xám trôi nổi, khoé miệng nhếch lên thành nụ cười bắt đầu tiến tới đại thụ.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Không Chết Không Thôi

Chiếu Miên cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tiểu ý càng thêm âm trầm, còn có vài phần âm ngoan và hưng phấn.

Y hưng phấn vì mình sắp giết chết Nam Lạc, hưng phấn vì mình sắp chính thức trở thành Đại Vu, có thể tới Tổ Vu điện luyện chiến kỹ, không cần thấp hơn những người cùng lớn lên với mình một cái đầu, không cần phải cứ có việc gì là lại phải cầu người.

Trong Yêu Nguyệt Kính giữa cành lá, thân ảnh Chiếu Miên chậm rãi xuất hiện nơi rìa gương, trước là một chân, kế là cả người, nụ cười nơi khoe miệng, càng lúc càng đậm

Ngay khi có cảm giác có người nhìn trộm mình thì Chiếu Miên lập tức phát hiện ra nơi Nam Lạc ẩn thân. Tuy nhiên y không biết tình trạng của Nam Lạc lúc này, chính vì vậy y thả Phệ Linh Âm Trùng mà mình đặc ý nhất ra ngoài rồi lại giả như chưa phát hiện gì.

Bám thần niệm vào Thanh Nhan để bay ra giết địch cũng không khó, chỉ cần thần niệm dung hợp với kiếm tới một mức nhất định là được. Nhưng muốn kiếm làm gốc để kết nối thiên địa thì không phải cứ muốn là được.

Cũng may thần niệm của Nam Lạc đã bám vào Thanh Nhan nhiều năm đã không còn có cảm giác trúc trắc như nhiều năm trước rồi. Mà khi chống lại sát ý lâm liệt của Hậu Nghệ và uy lực của đệ tam tiễn khiến hắn có cảm giác nhân kiếm hợp nhất, tuy chỉ là nhất thời nhưng khiến liên hệ giữa hắn và Thanh Nhan càng trở nên thông suốt.

Thanh Nhan kiểm cảm cách Chiêu Miên mấy chục thước, sau một đại thụ, lúc này thân kiếm hơi rung động, một lớp sắc vàng quấn quanh thân kiếm, mỗi lần rung động tựa hồ lại dày thêm mấy phần.

Nam Lạc muốn lấy kiếm làm gốc, kết nối thổ hành trong ngũ hành để gia tăng uy lực của kiếm nhưng cho tới lúc này hắn mới biết đó không phải một việc dễ dàng.

Hắn đã không còn có tinh lực đi suy nghĩ những việc khác, chỉ nhất tâm dung hợp Thanh Nhan, kết nối thiên địa ngũ hành. Tất cả hung hiểm đều đã quên, kể cả con trùng vừa tiến vào đất bị Yêu Nguyệt Kính phát hiện.

Giờ khắc này Nam Lạc đang dùng mạng để đánh bạc, hắn không biết con trùng kia có lai lịch gì nhưng lúc này được Chiêu Miên phóng ra thì hắn là một thứ vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên thần niệm của Nam Lạc giống như đã đột phá được áp chế, Thanh Nhân vốn vô lực khinh khinh phiêu phiêu lúc này lại tràn đầy năng lượng. Giống như là vốn quen nằm trong nước giờ lại đột phá tiến vào hư không.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy đan điền phát lạnh, tựa như có vật gì ẩn vào trong đó. Cảm giác này khiến Nam Lạc nghĩ tới con sâu màu xám, trong lòng hoảng hốt, hắn thật không ngờ Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào không cản trở được chút nào, để nó vô thanh vô tức chui vào.

Chiêu Miên đứng dưới Yêu Nguyệt Kính, con người có một lớp khói xám như ẩn như hiện. Bỗng y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên cành lá có một cái gương đang đối diện mình. Trong lòng cả kinh còn chưa hiểu chuyện gì thì phía sau truyền tới một sát khí kinh hồn, một đạo bạch quang cường liệt phóng lên cao, bên ngoài bạch quang có một lớp sương vàng mờ ảo, đang định ẩn độn lại cảm thấy thân thể đột nhiên mất đi khống chế rồi rơi vào trong hắc ám.

Hậu Nghệ không rời đi, gã luôn đứng đó nhìn, Nam Lạc mạnh hơn gã dự tính nhưng gã không cho rằng Nam Lạc có thể tạo thành nguy hiểm với Chiêu Miên, hơn nữa truy tung là cường hạng của Chiêu Miên, gã hiểu tính cách của Chiêu Miên nhất định sẽ âm thầm đánh lén.

Núi xanh thấp thoáng, đại thụ che trời, núi lớn trập trùng như sóng biển, giữa núi chướng khí như mây mù, lúc ẩn lúc hiện.

Một đạo kiếm quang trong núi bắn lên, xuyên thấu trời cao, chốc lát sau lại lặng lẽ biến mất.

Gương mặt tuần dật của Hậu Nghệ lại lạnh hơn vài phần, nhìn nơi kiếm quang vọt lên, mắt không chớp.

Gã chậm rãi giơ tay trái lên, ống tay áo trắng như tuyết lau đi vết máu, một cơn gió thổi tới, bạch y đã tiêu thất trên đỉnh núi

Nam Lạc độn lên mặt đất, kiếm vào bao, kính vào ngực.

Nhìn Chiêu Miên biến thành hai nửa nằm trên mặt đất có một cảm giác khó tả, hẳn sẽ không nương tay với kẻ muốn giết mình, nhưng nghĩ tới việc mình đã giành lấy thứ mà đáng lẽ thuộc về y nên mới sinh lòng oán hận. Đột nhiên hẳn nghĩ về Chúc Dung còn chưa từng gặp mặt, vì mình là đồng tử của Khổng Tuyên nên tự dừng lại được nàng cho nửa giọt máu, nhận được ân tình to lớn của nàng thế mà lúc này hẳn lại giết tộc nhân của nàng.

Thở ra một hơi dài, tựa hồ muốn xoá sạch cảm giác phiền muộn mấy ngày nay.

Một bóng trắng xuất hiện trong hư không, không có chút dấu hiệu nào, giống như cá trong nước chậm rãi bơi tới bề mặt hoặc giả như lá cây bay xuống. Người tới cùng gió là Hậu Nghệ.

Nam Lạc bỗng quay đầu lại, nhìn người vừa tới, trong lòng nghĩ rằng người này nhất định là người vừa bắn mình. Vì gã giống hệt như khí cơ trên tiền, tĩnh lặng mà lạnh lùng.

Nhìn nhân thân gã, Nam Lạc cảm thấy một chút đau thương mâu thuẫn với vẻ ngoài.

Gã dùng ánh mắt lãnh tĩnh mà thương tâm kia nhìn Nam Lạc, từ sâu trong đáy mắt, có sát ý vô tận.

Trong lòng Nam Lạc nếu như có người diệt Dương Bình Tộc, giết Lạc Thuỷ và muội muội của mình thì mâu thuẫn cũng sẽ không bao giờ hoá giải được, cái loại sát ý mà hắn nhìn thấy trong mắt bạch y nhân chính là như vậy, không thể hoá giải, không có bất cứ lý do nào để giải thích.

Nhưng Nam Lạc vẫn mở miệng nói: “Ta là Nam Lạc, từng chịu đại ân của tổ vu Chúc Dung, giết hắn, là bất đắc dĩ”

Hậu Nghệ tĩnh tới đáng sợ, nhưng đau thương trong mắt chưa hề tiêu giảm. Vì vậy kiếm bên hông Nam Lạc rời vỏ, một đạo bạch quang loé lên, đâm vào yết hầu Hậu Nghệ, tốc độ cực nhanh, dường như so với lúc không thụ thương còn nhanh hơn.

Nam Lạc đang liều mạng, không thể không liều, hắn không muốn bị người này giữ khoảng cách, chỉ mong có thể cận chiến mà bắt gã, hơn nữa Nam Lạc hiểu tình trạng của mình không thể kéo dài, cho nên hắn đành liều.

Đình...

Thân thể Hậu Nghệ bay cùng gió mát, trên tay có thêm một mũi tên màu đen, điểm lên Thanh nhan kiếm, phát ra một tiếng vang sắc nhọn

Hai bóng người đột nhiên tụ lại, dính chặt vào nhau.

Nam Lạc mặc thanh bào, mũi tên trên vai tuy đã rút, vết máu cũng hoá thành màu đen, tuy có chút chật vật nhưng kiếm trong tay giống như cỏ may trong gió, phiêu tán ra.

Hậu Nghệ, bạch y phiêu phiêu, tay cầm một mũi tên đen, mỗi kích đều giống như tên rời dây cung, tàn nhẫn chuẩn xác, tốc độ tuyệt không chậm hơn Nam Lạc.

Hai người không hề dùng pháp thuật, đơn thuần võ kỹ mà thôi.

Kiếm quang như tơ trắng, giăng mắc khắp hư không, giống như tuyết hoa phủ xuống, bao phủ Hậu Nghệ, thân hình Nam Lạc như mây khói, khi trước mặt đậm yết hầu, khi phía sau chém một nhát, bỗng từ trời giáng xuống toàn lực một kích, cũng có lúc từ đất chui lên, âm thầm đánh lên.

Hậu Nghệ lại chỉ di chuyển trong phạm vi hẹp, thân hình như gió, lúc dừng lúc động như nước chảy mây trôi, vô luận kiếm của Nam Lạc tới từ đâu cũng có thể thông dong hoá giải, khuôn mặt tuấn dật của gã không chút cảm tình.

Từ lúc Nam Lạc nói chuyện tới lúc giao thủ, không thấy gã có biểu tình gì nhưng tình tự trong mắt thì Nam Lạc hiểu cả, cho nên hãn xuất thủ.

Nam Lạc không phải kẻ tâm ngoan thủ lạt cũng chưa bao giờ là kẻ nhân từ, khi lúc bị uy hiếp sinh mạng thì hãn cũng sẽ vô cùng quyết tuyệt.

Đột nhiên thân hình Nam Lạc đột nhiên dừng lại. Hậu Nghệ dường như có mắt sau lưng, nháy mắt đậm lại một tiễn, nhắm vào ngực hãn.

Nam Lạc chau mày, thân thể khẽ động, đã xuất hiện ngoài mười trượng, dường như muốn bỏ chạy.

Bên ngoài hãn như thường thể nhưng bên trong khí huyết cuộn cuộn, đó là vì hãn đã áp chế thương thể để chém giết Chiếu Miên, chính vì thế mà

thương thế đã trở nặng, sau lại kịch chiến nên cuối cùng đã không còn áp chế được nữa.

Hắn không ngờ thương thế lại bộc phát dữ dội như vậy, huyết khí cuộn cuộn, linh khí sôi trào, không chịu sự khống chế vì thần thức tổn thương mà càng thêm bất lực.

Nam Lạc hít sâu một hơi, thân hình lại động, vừa muốn tiêu thất trong hư không thì đột nhiên dừng lại.

Hắn đứng yên đó, không nhúc nhích, một ngón tay cũng không dám động.

Ngoài mùi trượng, trong tay Hậu Nghệ không biết từ khi nào đã có thêm một cây cung lớn màu đen, đại cung giống như thân hình của gã vậy, tạo thành một đường cong tròn vẹn, vừa tĩnh lặng vừa ưu mỹ.

Cung bị kéo thành trăng tròn, mũi tên như một điểm sáng lạnh, chỉ thẳng vào hậu tâm Nam Lạc, vô cùng sắc bén, có cảm giác như mũi tên bay ra, vạn pháp thành không.

Lúc này cơ thể Nam Lạc đã hoàn toàn hỗn loạn, nếu để hắn yên tĩnh đã toạ tồn thần cũng phải mất vài ngày để khôi phục nhưng lúc này hàn tiễn của Hậu nghệ đã vào cung, sát khí lạnh băng khiến hắn có cảm giác không thể chống cự.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tà Tính Bắc Linh

Hậu Nghệ, bạch y trắng tuyết, lãnh tĩnh cô tịch, đại cung trong tay như vàng trắng tròn.

Trong sơn lâm u ám, thiên địa nguyên khí vô hình điên cuồng tụ về phía cây cung trong tay y, đại cung đen kịt giống như là vực sâu biển rộng, thôn phệ linh khí vô tận mà lại vẫn yên tĩnh đến đáng sợ.

Bỗng nhiên thiên địa nguyên khí đông lại, một mũi tên màu đen chợt xuất hiện.

Hậu Nghệ không nói nửa câu đã bắn mũi tên ra ngoài, mặt như sương lạnh, cô tịch như màn đêm.

Tuy thân thể Nam Lạc đã đi xa nhưng tinh thần hắc vẫn nằm trên người Hậu Nghệ. Hắc có cảm giác không thể chạy trốn nổi, tựa như cho dù có trốn tới đâu cũng chẳng thể tránh nổi mũi tên này.

Ngay khi mũi tên rời dây, Nam Lạc đã động ra ngoài, hắc khắc chế cái cảm giác này trong lòng mình, cố gắng ẩn động.

Chỉ là khi hắc mới ẩn vào hư không mũi tên như một tia chớp đen đã tới sau lưng, tựa hồ như không hề bị động thuật đánh lừa, truy đuổi theo Nam Lạc, bấy giờ Nam Lạc biết dù mình có động thể nào cũng không thể tránh được một mũi tên này.

Thanh Nhan kiểm lại lần nữa rời vỏ, kiểm mang giống như sắc mặt Nam Lạc, trắng bệch mà tuyết tuyệt.

Thanh Nhan kiếm đã ngăn cản, người đã bay lên, nhưng mũi tên kia vẫn đâm thẳng về tim hắn.

Đúng lúc này một lớp sương xám từ trên người Nam Lạc tràn ra, trong sương xám có một con sâu trong suốt đón lấy mũi tên.

Đình... Con sâu và mũi tên va chạm vào nhau tạo thành một tiếng vang như sắt thép.

Con sâu trong sương xám nháy mắt bị thổi vang đi còn mũi tên hắc ám cũng phải đổi hướng chui vào trong cây, Nam Lạc không nghĩ nhiều, thân hình khẽ động, lập tức tiêu thất, trong không trung bỗng xuất hiện một cánh tay, tóm lấy con sâu nhỏ đang bay lượn kia rồi lùi về trong hư không.

Cảnh rừng núi dưới những đại thụ che trời có một chút u ám, Hậu Nghệ tay cầm cung đứng thẳng, cổ họng y không ngừng chuyển động rồi một ngụm tiên huyết từ trong miệng phun ra, tạo thành một đám huyết vụ.

Huyết vụ còn chưa hạ xuống thì y đã vũ động cây cung đen trong tay, chỉ một lát sau, huyết vụ tiêu thất cây cung thì dường như không hề dính một chút máu, y giơ cây cung lên, rồi nó giống như tiến vào một chiều không gian khác, lập tức tiêu thất.

Hậu Nghệ lặng đứng, gió núi thổi qua, áo trắng phấp phơ, giờ khắc này y lại yếu tới như vậy. Một lúc lâu sau, y lão đảo đi về phía thi thể.

Chỉ thấy y đứng trước thi thể bị chém thành hai nửa của Chiêu Miên, nhắm mắt lại, dáng vẻ trầm mặc, một khí tức trầm thống đau thương phủ lên y.

Một lúc sau, chỉ nghe y nói: “Chúng ta tuy tiến nhập đại vu cảnh sớm hơn người nhưng thủ đoạn bảo mệnh của người là nhiều nhất, hơn nữa người còn tu linh hồn đoạt xá thuật, chỉ cần linh hồn bất diệt là có thể tồn tại. Không ngờ rằng trên tay hắn có pháp bảo tiêu diệt hồn phách người,

sớm biết như thế, vô luận khi đó ra sao ta cũng sẽ bắn ra mũi tên thứ tư, là ta hại người, ta hại người...”

Trong rừng núi, một nam tử bạch y thẳng tuyết quỳ dưới một gốc đại thụ, một thi thể tiên huyết đầm đìa nằm trên mặt đất.

Nếu Nam Lạc bỏ chạy chậm một chút hoặc giả quay đầu lại nhìn thì hẳn có thể phát hiện ra bạch y nhân cũng chẳng còn sức lực nữa, chỉ là y che giấu vô cùng tốt hơn nữa y muốn một kích là giết được Nam Lạc, dùng mệnh mà chiến.

Khoa Phụ hồn hậu cởi mở, HỈNH Thiên thô bạo vô cùng, còn Bạch Y Hậu Nghệ - mặt lạnh tâm nóng, nghĩa khí vô song. Nam Lạc chưa từng nghe những lời truyền lưu này trong Vu tộc nhưng hẳn lại có thể nhìn thấy mối thù đã kết trong mắt Hậu Nghệ, thậm chí còn là loại thù hận không chết không thôi, cho nên hẳn mới không do dự mà rút kiếm.

Thiên địa này linh khí nồng nặc, tuy có chia tầng thứ nhưng dù là nơi nào cũng đều có thể dưỡng thương, Nam Lạc bây giờ cũng chẳng dám đi nơi linh khí tụ tập, chỉ đành tìm một núi hoang trốn vào trong lòng đất.

Điều hẳn không ngờ tới là núi hoang này lại có một linh mạch nhỏ, trong lòng hân hoan, vội đã toạ tồn thần.

Còn con sâu nhỏ mà hẳn chộp đi cùng dường như đã bị hẳn bỏ quên, lúc này, con sâu đó đang lặng im trong đan điền Nam Lạc tựa như đang suy nghĩ thứ gì đó.

Ba ngày, với một tu sĩ thì chẳng coi là đâu nhưng đối với Nam Lạc thì thực quý giá, một là có thể dưỡng tốt thương thế, còn hai đó là hẳn có thể lập tức đi tới Bất Chu Sơn.

Trên một ngọn núi hoang ngay cả cỏ dại cũng không mọc được đột nhiên xuất hiện một cái đầu người, người nọ cực kỳ cảnh giác nhìn khắp chung

quanh, sau đó hai tay lộ ra, chống người trên mặt đất trèo lên, còn nơi mà hấn trèo lại giống như nước trở lại nguyên trạng.

Người này chính là Nam Lạc, ngấm nghĩa xung quanh một lúc, thở dài một hơi, sau đó lại nhìn vai trái mình, vết thương đã lành, nhưng Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong Bào lại có một lỗ, tuy lỗ không lớn, mắt thường cũng sẽ không phát hiện nhưng dù sao cũng đã rách, điều này khiến Nam Lạc có chút khó chịu, một bộ y phục như vậy thế mà đã rách.

Đúng lúc này bên người hấn đột nhiên xuất hiện một người.

Một nữ tử, trong lòng hơi kinh hãi vội quay đầu nhìn. Hàm răng trắng ngần, nụ cười dịu dàng, có một chút mỹ lệ mà tà dị.

Y phục trên người nàng không ngừng luân chuyển ba màu, cuối cùng biến thành màu xanh giống như bộ y phục trên người Nam Lạc. Nàng đang cười nhưng Nam Lạc cảm giác được trong mắt nàng có một luồng tà khí.

Nữ tử đột nhiên xuất hiện khiến Nam Lạc có chút ngạc nhiên, tuy không cảm giác được nàng có địch ý nhưng ánh mắt nàng khiến hấn không khỏi phòng bị.

“Cô nương là?” Nam Lạc hỏi

Nữ tử mang chút tà khí kia chớp mắt nói: “Người nói trước đi”

“Thanh âm thật trong trẻo êm tai” Nam Lạc vừa nghĩ vừa cười đáp: “Nhân Tộc Nam Lạc”

“Nhân tộc Nam Lạc...” Nữ tử đi xung quanh Nam Lạc, tựa hồ như đang suy nghĩ gì, sau hai vòng nàng đột nhiên dừng lại nói: “Ta gọi là nhân tộc Bắc Linh” Nói xong nàng tỏ ý cười, tựa hồ đối với tên của mình vô cùng thoả mãn.

Nam Lạc nghe tên nàng không khỏi cười nói: “Cô nương không muốn cho ta biết thì cứ nói thẳng, hà tất phải dối ta” Nói rồi cầm gương chiếu một cái rồi cười nói “Nguyên lai người là con sâu kia”

Lời hăn vừa dứt, nữ tử biến sắc, mắt lộ vẻ băng lãnh, trong nét tà dị giờ còn thêm một chút tàn nhẫn.

Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói: “Người dám chế nhạo ta” Tiếng nói vừa dứt, thân thể nàng đột nhiên tiêu thất, một con sâu nhỏ gần như trong suốt xuất hiện trong không trung, rồi khẽ động một cái, đã tiêu thất

Kiểm bên hông Nam Lạc loé lên, nhưng mới rút được một nửa lại dừng.

Chỉ thấy nữ tử tà khí kia lại xuất hiện ở nơi đó, y phục trên người đã hoá thành màu đỏ.

Nam Lạc đề phòng, chậm rãi cầm kiếm vào vỏ, vừa cười vừa nói: “Cô nương nói đùa, tại sao ta lại muốn chế nhạo người, ta còn phải đa tạ ân cứu mạng của người mới đúng”

Nàng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Nam Lạc, nghe lời hăn xong, vẻ tàn nhẫn hung ác độc địa kia mới chậm rãi biến mất.

“Người không cần cảm tạ ta, người cứu ta trong tay lên Vu nhân kia, ta lại giúp người đỡ một tiễn, chúng ta không ai thiếu nợ ai” Nói tới đây nàng ngừng một chút nhìn thoáng qua cánh tay cầm gương của Nam Lạc lạnh mặt nói: “Còn có, về sau đừng cầm gương này chiếu ta, bằng không ta nhất định thôn phệ linh khí của người”

“Ha ha, cô nương yên tâm, quyết sẽ không làm việc như vậy nữa” Nam Lạc khẳng định nói, trong lòng lại thầm nghĩ, rời đi rồi e rằng cũng sẽ không gặp lại sao mà còn có thể dùng Yêu Nguyệt chiếu người nữa.

Nữ tử chỉ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt dường như tốt hơn nhiều. Nam Lạc liền vừa cười vừa nói: “Tại hạ có hẹn với người, không quấy rầy cô nương nữa, xin cáo từ”

Không chờ nữ tử này trả lời, Nam Lạc liền muốn bỏ chạy, chỉ nghe nàng hô: “Đợi chút, người muốn đi đâu?”

“Tại hạ có hẹn...”

“Ta quan tâm việc người có hẹn à, ta dù sao cũng không có việc gì, đi theo người chơi cho vui”

“Ta...”

“Ngoài ra, đừng cứ gọi ta là cô nương, khó nghe chết, gọi ta là Bắc Linh”

Nam Lạc bị nữ tử ngắt lời, trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng không có gì, tốt nhất là bỏ đi, nữ tử này hi vọng vô thường, cẩn thận là tốt, tránh chêu chọc nàng thêm phiền.

Nghĩ tới đây liền cười khê: “Thế thì cùng đi, chỉ là phải đi tới Bất Chu Sơn, trên núi lúc này hẳn có vô số đại thần thông giả... Bắc Linh cô nương phải tự cẩn thận”

“Người yên tâm, ta muốn chạy không ai có thể bắt ta ở lại được” Ánh mắt có chút tà tính của Bắc Linh lại có thêm một phần kiêu ngạo.

Nam Lạc thầm nghĩ, nói thì giỏi rồi, thế tại sao người lại bị Chiêu Miên bắt chứ. Lòng nghĩ vậy nhưng mặt thì mỉm cười nói một tiếng đi thôi, rồi bước một bước, tiêu thất trong gió.

Bắc Linh cười hì hì nói: “Còn muốn dùng độn thuật trốn ta” Bộ hồng y khê chuyển đã biến thành màu xanh rồi lập tức tiêu thất trong không trung.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thông Thiên Đạo Nhân Luận Tâm Tính

Thiên địa nguyên khí phân làm nhiều loại, sát khí có thể xâm nhiễm thân thể và linh hồn người cũng là một loại. Trên đỉnh Bất Chu Sơn, linh khí nồng nặc vô cùng nhưng lại pha lẫn sát khí vô tận, thế cho nên không có tu sĩ nào nguyện ý ở trên núi.

Tuy nhiên bây giờ Bất Chu Sơn đã khác. Tuy mây mù giống như khi trước bao phủ cả núi, vẫn đứng sừng sững giữa trung tâm đại địa, bất động tịch mịch. Nhưng không biết từ lúc nào mà trên đỉnh đã có thêm một cung điện.

Cung điện tựa hồ sinh ra với Bất Chu Sơn, dung hợp một cách hoàn mỹ, cung điện hoa lệ hợp với Bất Chu Sơn hùng tráng bổ sung, hỗ trợ cho nhau.

Mây mù chỉ bao phủ từ lưng Bất Chu Sơn trở nên, chỉ nhìn thoáng qua chỉ thấy tầng tầng mây trắng liên miên như sóng nước, khi thì tĩnh lặng khi thì cuộn lên.

Từ trên cung điện trên đỉnh Bất Chu Sơn, nhìn xuống chúng sinh

Cung đình không lồ, tầng tầng lớp lớp, dưới ánh mặt trời toả ra kim quang rực rỡ.

Trong điện lúc này đang có hai người đang nói chuyện với nhau, một ngồi một đứng.

Người ngồi, mắt như ngôi sao, như nhìn thấu vạn vật thế gian. Mặc một bộ pháp bào màu đen, pháp bào giống như trời đêm, trong đó phảng phất

như có vô số ngôi sao như ẩn như hiện, huyền diệu mê ly, gã là một trong những chủ nhân của thiên cung, cũng chính là Đế Tuấn trong lời của Phục Hy và Nam Lạc.

Người đứng mặc một bộ huyền hoàng pháp bào, chính là Thái Nhất, y đứng lảng lảng trong điện, tựa hồ như có một cảm giác áp bức toả ra từ người y.

“Đại ca, bây giờ đã có rất nhiều người tới triều bái, người không cần lo lắng nữa. Từ nay về sau người chính là thượng đế trong thiên địa này, được chúng sinh triều bái, muôn đời bất diệt, đồng tồn với thiên địa.” Thái Nhất cười vang nói

“Ha ha, nhị đệ bây giờ cũng chỉ là các tộc yếu mà thôi, đại thần thông giả vẫn chưa có ai tới” Ngồi trong vương toạ, dưới ánh vàng rực rỡ, Đế Tuấn cười khẽ nói, gã tuy nói vậy nhưng mắt đầy tự tin giống như tất cả đã trong lòng bàn tay vậy

“Đại ca, ngày xưa người nói trong thiên địa này, đại thần thông giả đông đảo, thế nhưng ngày đó dưới Hỗn Độn Chung cũng không có bao nhiêu sóng gió hệt, nếu có người không phục, Thái Nhất ta nhất định sẽ khiến họ hiểu được uy lực thực sự của Hỗn Độn Chung này”

“Bản lĩnh của nhị đệ thì vi huynh biết chỉ là đừng quá kiêu ngạo” Đế Tuấn cười nói

“Đại ca yên tâm... Ta tuy không có khả năng trắc thiên tính địa, che giấu thiên cơ diên đảo âm dương của người, nhưng không phải là kẻ dễ bị tính toán, huống hồ còn có đại ca, làm gì có ai có thể tính kế chúng ta chứ, lão già của long cung và cả bất tử thân Phượng Hoàng không phải cũng hôi phi yên diệt trong lòng bàn tay người sao...” Thái Nhất lớn tiếng nói, ngôn ngữ tựa hồ vô cùng bội phục vị đại ca này.

Đế Tuấn mỉm cười, đôi mắt thâm thúy.

Thái Nhất còn nói thêm: “Đáng tiếc tam đệ không chịu thụ phong, bằng không, ta là Đông Hoàng, hẳn là Tây Hoàng hoặc Bắc Hoàng gì gì đó, ba huynh đệ chúng ta chẳng phải sẽ thật vui sao”

“Tam đệ xuất thế sau chúng ta một quãng thời gian, dẫn tới thiên tư không đủ, tự biết pháp lực không mạnh nên từ chối thụ phong, chúng ta cũng không cần miễn cưỡng, có lẽ như vậy càng tốt, đã thế, ta không nên để cho người trên thế gian biết tới sự tồn tại của tam đệ” Đế Tuấn nhìn hư không, dường như có vô số điều thần bí chuyển động trong mắt y, lại phảng phất như xuyên thấu vạn vật nhìn thấy được thời gian sắp tới.

Thái Nhất nhìn bộ dạng của Đế Tuấn, thanh âm đê thấp mấy phần hỏi: “Đại ca, có phải người tính được cái gì rồi chẳng?”

Đế Tuấn chậm rãi nhắm mắt lại, một lát sau đột nhiên mở ra, trong mắt loé ra tinh quang thần bí, chỉ thấy y chậm rãi nói: “Ta đảo loạn âm dương, để người khác không tính được, thế mà không ngờ rằng lại có rất nhiều người cũng nhúng tay vào khiến ta cũng không thể tính rõ ràng được”

“Người nào dám, đại ca nói xem là kẻ nào, ta sẽ đánh chết từng người một” Thái Nhất nghe được lời của Đế Tuấn, con mắt trừng ra tức giận nói.

“Ha ha, Nhị Đệ đừng lo, dù có rất nhiều người nhúng tay, nhưng ta hãy còn tính được bày thành, còn bọn họ cả thầy cũng chỉ có ba mà thôi, có gì đáng sợ” Đế Tuấn mỉm cười nói, dáng tự tin, lộ ra khí tức thần bí.

Đúng lúc này có người báo rằng tộc trưởng nhân tộc tới triều bái. Thái Nhất khẽ suy tư rồi nói chưa từng nghe qua nhân tộc, chắc là tộc yếu, không thấy cũng được.

Tinh quang trong mắt Đế Tuấn lưu chuyển, ngón tay khẽ động, lập tức cười nói: “Nhân tộc tuy nhỏ yếu nhưng người tộc trưởng này không tệ, người dẫn hẳn tới Tinh Thần điện đi.”

Người báo hành lễ đáp lời, lui xuống.

“Đại ca, tộc trưởng nhân tộc chẳng lẽ là đại thần thông giả, hẳn tên là gì, có lai lịch như thế nào” Thái Nhất nghi hoặc hỏi

Đế Tuấn cười ha hả nói: “Người này tên Phục Hy, tuy không có đại thần thông, cũng không có bối cảnh gì, chỉ dựa vào ngộ tính mà có thể ngộ được bản lĩnh có chút tương tự với Hà Đồ Lạc Thư của ta”

“Ồ, vậy mà còn có người có thể ngộ được bản lĩnh như vậy, thế thì phải đi gặp mặt rồi” Thái Nhất cười ha hả nói.

Cách Bất Chu Sơn ngoài trăm dặm, trên một đỉnh ngọn núi lớn, có hai đạo nhân thanh y đang đứng, trong đó có một người mặt đầy chính khí, thái độ uy nghiêm. Còn một thì phong thái hào hiệp.

Tinh quang mê ly bao trùm thân ảnh bọn họ. Phía sau họ mỗi người lại có thêm một người khác, một mặc đạo bào màu trắng sáng, một thì đạo bào vàng hơi đỏ.

Chỉ nghe thanh y đạo nhân khí độ uy nghiêm kia nói: “Người và ta từ khi quen nhau cho tới nay thường xưng huynh gọi đệ, không nghĩ rằng nháy mắt đã qua rất nhiều năm, Kim Ngao Đảo của người càng lúc càng hưng thịnh”

“Ngọc Hư Cung của huynh không phải cũng đã thu mười hai vị đệ tử sao. Đạo huynh có tầm mắt rất cao, có thể vào pháp nhãn của đạo huynh đương nhiên là kẻ thiên tư trác tuyệt, người đi theo người lần này không hề tệ” Đạo nhân phong thái hào hiệp vừa cười vừa nói.

“Ha ha sao so được với sư đệ đã có trăm ngàn đệ tử, Nghiễm Thành, còn không thay mặt chư vị sư đệ đa tạ sư thúc khích lệ đi” Đạo nhân khí độ uy

nghiêm, nói với đạo nhân mặc đạo bào đỏ hơi vàng. Người phía sau y vội cung kính tiến lên thi lễ nói đa tạ sư thúc

“Ha ha, miễn lễ miễn lễ, sư thúc ta thật nghèo, lần gặp mặt này cũng không chuẩn bị lễ gặp mặt cho người, người hành lễ với ta khiến ta có phần khó xử. Công Minh, người cũng cúi đầu, coi như là đáp lễ đi! Ha ha...”

Đạo nhân mặc đạo bào màu trắng sáng đáp lời, cũng cung kính hành lễ.

Đạo Nhân khí độ uy nghiêm gật gật đầu ừ một tiếng rồi nói: “Không tệ, so với người kia thì tốt hơn”

“Ha ha đạo huynh nói xuất thân của hãn ư” Đạo nhân phong thái hào hiệp vừa cười vừa nói

“Ha ha...” Đạo nhân uy nghiêm cười mà không đáp

“Đạo huynh quá hà khắc rồi, người xem, người gần như trở thành thiên địa chủ tể nào có xuất thân giống ta và người, vì vậy ta vẫn cho rằng thiên địa chúng sinh chẳng phân biệt cao thấp, bất luận ai cũng có tư cách nghe đại đạo” Đạo nhân hào hiệp nhìn tinh không, nhàn nhạt nói

Đạo nhân uy nghiêm chấp hai tay sau lưng nhìn đại địa nói: “Nhưng cũng không thể như sư đệ chẳng quan tâm gì tới tâm tính, ai cũng truyền, nếu là kẻ chẳng đủ tâm tính mà lại học được thần thông pháp thuật vậy chẳng phải là gây ra đại họa, rắc rối cho thiên hạ thương sinh sao, nếu vậy thì lỗi là do ai”

“Ha ha, đạo huynh nghĩ quá nhiều, ai có thể xác định được tâm tính của một người là thế nào chứ, cho dù bây giờ tốt, nhưng về sau có lẽ sẽ thay đổi. Tất cả sẽ thay đổi theo thời gian và hoàn cảnh” Đạo nhân hào hiệp tựa như giờ khắc này đã nhìn thấu tất cả.

“Trước đã lựa chọn được tâm tính tốt, người như thế qua giáo dục sao lại thay đổi được, cho dù thay đổi cũng là cực hiếm, còn như người thì lại là chiếm đa số” Đạo nhân uy nghiêm tự tin nói

“Ha ha, chúng ta không nói vấn đề này nữa, lần này tới đây cũng chẳng phải luận đạo, đạo huynh, người cảm thấy Đế Tuấn và Thái Nhất đã tiến nhập Thánh đạo chưa?”

“Thái Nhất hẳn đã tiến vào thánh đạo, còn Đế Tuấn chưa xuất thủ thì không thể rõ được, bất quá thiên địa âm dương điên đảo hẳn là do hắn làm, dù không tiến nhập thánh đạo cũng không dưới ta và người”

“Hừ, thánh đạo, danh thật lớn, Thông Thiên ta muốn xem thánh đạo có uy thế như thế nào” Đạo nhân hào hiệp vừa cười vừa nói, có một phong thái vô cùng phóng khoáng.

“Sự đệ chớ xung động, thánh đạo là thế nào, ngày đó người ta không phải đều cảm nhận được sao? Chờ thêm mấy ngày, chúng ta tới Thái Cực Cung của Thông Huyền sư huynh một chuyến”

“Thông Huyền đạo huynh ư, không biết mấy năm nay có đột phá không, người cảm thấy chúng ta ba người đồng loạt ra tay liệu có thể chém chết Thái Nhất không?” Thông Thiên đạo nhân mỉm cười nhìn tinh không tựa hồ nghĩ tới việc ba người chiến Thái Nhất.

Đạo nhân uy nghiêm trầm mặc không nói, tựa hồ cũng suy nghĩ về vấn đề này.

Thiên địa tĩnh lặng, có vô số đại thần thông giả cũng giống bọn họ, đứng ở ngoài trăm dặm đàm luận về hai người trên Bất Chu Sơn

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Triều Bái Thượng Đế

Nam Lạc đã không còn là trẻ con mới rời khỏi bộ tộc, không phải là người mới trông thấy Thương Mãng Nhai là lập tức chấn động nữa. Nếu nói kiến thức uyên bác thì Nam Lạc không phải là người như vậy nhưng những nơi uy thế nhất trong thế gian này thì hẳn đã từng tới rồi.

Nhưng lần đầu tới Bất Chu sơn, nhìn thấy cung điện thống trị chúng sinh này cũng cảm thấy chấn động một chút.

Độ hoa lệ chưa chắc đã hơn Phượng Hoàng Bất Tử Cung nhưng khí thế thì hết như mục hạ chúng sinh. Phượng Hoàng Sơn tuy ngạo khí ngất trời nhưng tiên thiên của ngọn núi đó lại yếu hơn không chỉ một bậc, sao có thể so với khí thế chống trời của Bất Chu Sơn và Thiên Cung được chứ.

Ngẩng đầu lên, phát hiện được mặt trời lại gần mình đến thế, tựa hồ chỉ khẽ bay lên là chạm đến được.

Ánh sáng mỹ lệ của mặt trời chiếu lên trên biển của thiên địa đệ nhất cung điện, hai chữ “Thiên Đình” dường như có vạn đạo quang mang khuếch tán trong hư không.

Không có thủ vệ, trống trải mênh mông. Nam Lạc chẳng hề để ý tới những thứ này, bởi hẳn tới cùng Phục Hy, tất cả cứ để Phục Hy làm, hẳn chỉ cần đi theo sau là được.

Kỳ thực Nam Lạc cũng không biết mình theo chân Phục Hy tới nơi này làm gì, nói là muốn vì nhân tộc xuất lực nhưng căn bản là hẳn chẳng phải

làm gì cả, hơn nữa trong thiên đình này, dựa vào bản lĩnh của hãn thì có thể làm gì được chứ.

Khi gặp Phục Hy dưới chân núi thì rất vui vẻ, dọc đường đàm luận một chút việc với Nam Lạc, nói cho Nam Lạc một số nhân vật mà hãn chưa bao giờ nghe thấy. Còn Nam Lạc, chỉ im lặng lắng nghe mà thôi.

Trong lúc trò chuyện Nam Lạc cũng hỏi Phục Hy có biết một con sâu trong suốt không, rồi miêu tả hình dạng của con sâu. Nam Lạc vốn chỉ tùy tiện hỏi không ngờ Phục Hy lại nói rõ được lai lịch của con sâu đó.

Trong lòng Nam Lạc không khỏi kinh ngạc, tuy sớm biết Phục Hy giỏi trắc toán, nhưng không ngờ rằng chỉ mô tả qua ngoại hình mà có thể tính được xuất thân của sâu kia. Không khỏi nhớ lại nữ tử trong Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn, khi đó còn tưởng nàng quá cẩn thận ai ngờ tới giờ mới hiểu được sự kỳ dị của trắc toán chi đạo.

Tà dị nữ tử Bắc Linh vốn muốn cùng Nam Lạc tới Bất Chu Sơn nhưng đi tới dưới ngọn núi này thì lại đột nhiên tiêu thất. Nam Lạc đương nhiên sẽ chẳng quản nàng, nàng rời đi thì hãn càng thêm vui vẻ. Đối với nữ tử hì nộ vô thường này, trong lòng hãn luôn luôn phòng bị bây giờ biết được xuất thân của nàng lại càng thêm nghĩ mà kinh hãi.

Cuối cùng cũng có người ra dẫn họ vào, khiến Nam Lạc không ngờ tới là người dẫn họ vào là mười tám, kẻ đã bị nhốt cùng lồng với hãn, cũng là người mà hãn đã từng giận dữ rút gươm.

Nam Lạc thấy gã, gã cũng thấy được Nam Lạc. Đương lúc Nam Lạc vui vẻ muốn hỏi gã vì sao lại ở chỗ này, thì gã đã quay đầu nói chuyện với Phục Hy, tựa như liếc mắt cái đã nhận ra lần này Phục Hy làm chủ, khả năng nhìn người của gã cũng có thể coi là đỉnh cao.

Gã dẫn Nam Lạc và Phục Hy vào tầng thứ hai của một đại điện. Ngẩng đầu nhìn lên trên bảng hiệu thì đó là Tinh Thần điện. Từ đầu tới cuối mười

tám – Tàng Phong cũng không hề quay đầu liếc mắt nhìn Nam Lạc cũng không nói bất luận câu nào.

Ban đầu Nam Lạc còn có chút nghi hoặc sau lại trở lại bình thường, không hiểu vì sao Tàng Phong đi tới thiên đình nhưng gã sợ làm lỡ việc cho nên mới như vậy.

Phục Hy đứng lạng chính giữa điện, thần tình an tĩnh. Nam Lạc thì nhìn đại điện này một cách tỉ mỉ, cảm giác đầu tiên của hắn là nơi này để nghị sự, trên cùng có hai cái ghế, một màu đen tuyền lấp lánh ánh sao, một kim quang rực rỡ, khí thế phi phàm. Ngoài ra không còn cái gì khác, chỉ có trên trần cung điện, trần nhà tựa như tinh không khiến Nam Lạc trầm mê.

Giờ khắc này Nam Lạc phảng phất như đặt mình trong tinh không mờ mịt, không biết trời không biết đất, vô số ngôi sao như gần như xa, như mộng như huyền. Không biết bao lâu hắn bỗng nhiên giật mình tỉnh lại. Trong đầu vẫn cứ lưu chuyển tinh không mờ mờ huyền ảo kia, trước mặt đã có thêm hai người.

Một người thân mang huyền hoàng bào, chỉ đứng ở đó mà khiến người khác không thở nổi. Nam Lạc mới liếc mắt đã cảm giác được người này là kẻ dùng tiếng chuông áp chế thiên địa chúng sinh. Bởi vì khí chất của gã thật sự quá giống, giống như tiếng chuông kia, hùng hồn và bá đạo.

Một người mặc pháp bào màu đen tuyền chạm đất đứng bên cạnh gã thể nhưng lại không tỏ vẻ yếu thế mà lại tỏa ra một loại mị lực thần bí. Nam Lạc cảm giác như khi nhìn vào mắt y giống như đang nhìn vào trong trời đêm tinh quang mê ly mà mờ ảo, không thể nắm lấy, phảng phất như không tồn tại, rồi lại tựa hồ như nhìn được thấu suốt.

“Nhân tộc Phục Hy bái kiến thượng đế” Phục Hy khẽ khom người, cao giọng nói, không kiêu không hèn.

Người mà y khom lưng không ngờ lại là người mặt pháp bào màu đen tuyền chấm đất.

Nam Lạc không biết vì sao Phục Hy biết người này là thượng đế, chỉ là hơi nghi hoặc, liền lập tức tự giấu cười, nghĩ thầm mình không biết lẽ nào người khác cũng không biết sao, hẳn đã sinh ra lòng tin với Phục Hy nên cũng không chút do dự khom mình hành lễ.

Phục Hy dứt lời liền đứng yên không nói nữa, con mắt nửa nhắm nửa mở, trấn định tự nhiên.

Thái Nhất chỉ đứng đó nhìn, trước mặt người ngoài, chỉ cần không phải xuất thủ thì gã chưa bao giờ giành việc nói chuyện cả.

Đế Tuấn dáng cười nhàn nhạt, cũng nhìn Phục Hy, một lát sau y đột nhiên nói: “Người biết xuất thân của ta”

Nam Lạc kinh hãi, không nghĩ rằng chủ tế thiên địa chúng sinh lại hỏi câu này, hẳn biết rất nhiều người không thích người khác tính ra xuất thân của mình.

Phục Hy mỉm cười, dáng cười thế mà rất giống với Đế Tuấn. Y nhàn nhạt nói: “Có biết một ... hai...”

“Ồ, nói thử xem sao” Đế Tuấn chấp hai tay phía sau, ống tay rộng rãi, pháp bào chấm đất.

“Khai linh trong hỗn độn, sinh cùng thiên địa, tiềm tu trên thái dương tinh, xuất thế Phượng Hoàng tử Long Vương diệt, thiên đình lập” Phục Hy cao giọng nói, không có chút khiếp ý. Nam Lạc vừa nghe liền biết là từ lúc Đế Tuấn sinh ra tới giờ.

“Người còn chưa nói được một điểm mấu chốt, nguyên thân của ta” Đế Tuấn mỉm cười nói

“Ta tính không được”

“Người tính được, cũng không dám nói”

Phục Hy trầm mặc, Nam Lạc không biết Phục Hy tính được không, trong lòng thầm nghĩ, ngày đó y cũng không nói hai người này nguyên thân là gì. Lẽ nào y đã tính được đến tình huống này cho nên không hề nói ra.

Đế Tuấn cười nói: “Ta sinh lúc hỗn độn, hoá hình cùng thiên địa, trong thái dương đục hoả luyện thân, là con Tam Túc Kim Ô đầu tiên trong thiên địa, có thể nuốt rồng, có thể cắn phượng, có gì mà không dám để người ta biết chứ”

Nam Lạc nghe Đế Tuấn nói, trong lòng ngạc nhiên khó giải, nhất là một câu có thể nuốt long cắn phượng cực kỳ bá đạo, Thương Long và Phượng Hoàng trước đây là sinh linh cao nhất tồn tại trong thiên địa, Nam Lạc không biết bọn họ thì coi như không có gì, nhưng hẳn đã lưu lại rất lâu trong Phượng Hoàng Cung, có thể cảm nhận được uy thế vô thượng của Phượng Hoàng.

Thế nhưng Đế Tuấn nói những lời này có cảm giác gió thổi qua mặt, tinh quang mờ ảo, tất cả dường như vô cùng tự nhiên.

Phục Hy thì mỉm cười không nói

Đế Tuấn nhìn Phục Hy, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, không nhanh không chậm nói: “Nghe nói người xem mai rùa đen ngộ ra bát phong trắc toán pháp, thật là thiên tư trác tuyệt, ta muốn thu người làm đệ tử, người có bằng lòng không?”

Trong lòng Nam Lạc kinh hãi, hẳn không biết Đế Tuấn giỡn chơi hay nghiêm túc, biểu tình cũng không nhìn ra được, trong lòng không khỏi lo cho Phục Hy.

Phục Hy lại không cần suy nghĩ, lập tức mở miệng nói: “Đa tạ thượng đế ưu ái, Phục Hy không thể làm đệ tử thượng đế được” Thanh âm của y không có chút ba động nào, giống như lúc trước, trấn định tự nhiên, không buồn không vui

“Ồ, vì sao chứ?”

“Tộc nhân cần người chiếu cố”

“Người làm đệ tử của ta cũng có thể chiếu cố tộc nhân của người, hơn nữa thiên đình còn có thể giúp người”

Phục Hy trầm mặc, Nam Lạc đứng cạnh y, có thể nhìn thấy mắt y tựa hồ nhú lại, biểu tình trên mặt cứng không ít.

Trong lòng Nam Lạc khẩn trương, nghĩ thầm làm đệ tử y, có gì ghê gớm. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, tai lại nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Đế Tuấn: “Người không muốn làm đệ tử của ta, có phải vì cảm thấy thiên đình không thể kéo dài, sợ tới lúc đó gặp phải tai hoạ không?”

“Phục Hy pháp lực thấp kém, không tính được vận thế của thiên đình”

“Ha ha, vậy người nói lý do ra xem, bằng không bây giờ vì hành động của người mà nhân loại sẽ bị diệt tộc”

Thanh âm nhẹ nhàng thông dong, không có bất kỳ uy thế gì, thế mà lại khiến lòng Nam Lạc sinh ra hàn ý.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân

Nam Lạc nghiêng đầu nhìn qua, tựa hồ biết Phục Hy lại chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, trong lòng căng thẳng, bật thốt lên: “Thượng Đế, Phục Hy là chủ công của nhân tộc, sao có thể trở thành đệ tử của người khác chứ, nếu thiên đình thiếu người sai sử, hãy để ta lưu lại”

Đế Tuấn tựa hồ có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Nam Lạc tựa như tới lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Tinh quang lưu chuyển trong mắt y.

Nam Lạc không hề né tránh, nhìn Đế Tuấn, đường hoàng đứng, không hề khiếp nhược.

Đế Tuấn đột nhiên cười nói: “Vẫn còn xem nhẹ người, bây giờ mới phát hiện ra nguyên lai người cũng không đơn giản, ngay cả ta cũng không nhìn thấy rõ quá khứ của người, hiển nhiên là có người điên đảo âm dương cho người. Ha ha, đã như vậy thì người nói xem người có bản lĩnh gì, vì sao ta phải lưu người lại”

Nam Lạc lúc này tựa như đã không thềm quan tâm gì nữa, trên mặt không có chút kính nể gì, phảng phất nhớ tới lúc ngồi trong Dương Bình Tộc nhàn nhã tụng Hoàng Đình, giảng đạo cho những đồng tử trong tộc.

Chỉ thấy hắn liếc xung quanh rồi hơi suy tư một chút, mỉm cười nói: “Ta có một kính, có thể chiếu Càn Khôn, xét thiên địa, trong thế giới này không chỗ nào không thể chiếu, hắn có thể vì thiên đình mà dốc lực”

Đế Tuấn nghe xong lại chẳng thèm quan tâm Nam Lạc có nói thực không, chỉ cười nói: “Được, vậy người lưu lại đi, từ hôm nay người chính là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân, thủ chức giám sát thiên địa”

Nam Lạc không ngờ lại có kết quả như vậy, nhưng trên mặt hắn lại không biểu lộ ra ngoài, chỉ đa tạ Thượng Đế rồi cùng Phục Hy rời đi.

Kết quả như vậy thế mà khi nhìn biểu hiện của bốn người lại không có biểu cảm gì đặc biệt, Đế Tuấn vẫn cười mỉm, phảng phất như sau nụ cười có thâm ý vô tận, Phục Hy thì vẫn thản nhiên như không.

Nam Lạc không ngờ rằng mình mạo muội nói một câu mà lại có kết cục như vậy khiến hắn có cảm giác hư huyền, vô thức đã trở thành vị tiên quân đầu tiên trong thiên đình.

Thái Nhất nhìn Nam Lạc đưa Phục Hy ra ngoài, rồi nghi hoặc nhìn Đế Tuấn.

Chỉ nghe Đế Tuấn nói: “Phục Hy biết gì thì ta biết nấy, những thứ ta biết hắn lại không, nên không cần giữ bên người, còn Nam Lạc, lại có chút thú vị” Đôi mắt đen như trời đêm, thâm thúy và thần bí.

Nam Lạc đưa Phục Hy tới chân núi, bây giờ hắn đã là tiên quân của thiên đình, còn có trọng trách giám sát thiên địa, tuy hắn cảm giác cái này chỉ là lời nói chơi, nhưng đã ứng mệnh thì nhất định phải làm.

Phục Hy nhìn Bất Chu Sơn cười nói: “Bát Phong Trắc Toán của ta đã vào tiên thiên, không dưới bất cứ trắc toán chi đạo nào cả”

Nam Lạc có chút khó hiểu, không rõ Phục Hy định nói gì, vừa muốn hỏi thì Phục Hy lại nói: “Dương Bình Thị Tộc, ta sẽ chiếu cố thay cho, người yên tâm, tự bảo trọng” Nói rồi cười cười, dứt áo ra đi.

Nam Lạc muốn gọi y lại nhưng đột nhiên phát hiện ra mình chẳng có gì để nói. Chỉ đành ngơ ngác nhìn bóng lưng của y tiêu thất trong gió.

Cứ thế mà thành Giám Thiên Tinh Quân khiến Nam Lạc có cảm giác thân bất do kỷ, có chút mờ mịt, có chút mất phương hướng.

Đứng tại chỗ, nhắm mắt lại, nhớ tới những gì mình đã trải qua, bản thân hẳn quên cả thời gian.

Khi hẳn mở Thiên Nhân ra, trong mắt đã không còn kinh ngạc và mê võng, chỉ có kiên nghị mà thôi

Không ai biết trong khoảng thời gian đó hẳn đã nghĩ cái gì, muốn làm gì.

Hắn kiên định vào trong thiên đình, làm nhiệm vụ của tiên quân đầu tiên của thiên đình: giám thiên địa.

Trên một ngọn núi có một nam một nữ hai người sóng vai đứng, nhìn Nam Lạc cười trên một đám mây vàng bay về thiên đình.

Nam cao to anh vĩ, đôi mắt đầy trí tuệ, nữ mặc thanh y, phảng phất như siêu thoát thế gian.

Lập thiên đình trên Bất Chu Sơn là một đại sự khiến cho vô số đại thần thông giả quan tâm, huống chi lúc trước Thái Nhất dùng thực lực một người áp đảo chúng sinh, trong mắt một số đại thần thông giả đó chính là thị uy.

Cho nên khi thường không ai xuất hiện quanh Bất Chu Sơn lúc này dường như lại có rất nhiều người

“Đang... đang....”

Tiếng chuông vang lên, chấn động thiên địa, khí phách phô thiên cái địa quanh quần khắp góc ngách.

Nam Lạc đứng sau Thái Nhất nhìn y khẽ búng lên trên một chiếc cổ chung màu vàng đất có phong cách cổ xưa, tiếng chuông vang ra từ đó, điều này khiến cho Nam Lạc có cảm giác bất khả tư nghị, cứ khẽ búng như vậy mà lại có thể phát ra tiếng chuông chấn thiên động địa đến thế sao.

Bất Chu Sơn là ngọn núi cao nhất, đương nhiên là Nam Lạc cùng Thái Nhất bị vô số bí pháp thần bí nhìn thấy rõ ràng. Không ai quan tâm Nam Lạc đứng sau Thái Nhất, hẳn đương nhiên cũng không nghĩ tới việc có một ngày sẽ đứng ở nơi khiến người khác chú ý.

Tiếng chuông như sóng lớn, cuộn trào mãnh liệt trong thiên địa.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một đạo quang hoa, quang hoa ngũ sắc rực rỡ.

Ngũ thái quang hoa vốn chỉ có một tia, phiêu dăng trong âm ba của tiếng chuông rồi giống như bị vỡ nát, nháy mắt khuếch tán, hoá thành một vùng sáng mờ vẫy tới phía Thái Nhất.

Thái Nhất phảng phất như không thấy, chỉ bình thản búng nhẹ lên chuông. Ngũ thái hà quang trên bầu trời giống như thuyền nhỏ trong sóng lớn, tiến lên một cách chậm rãi nhưng không hề dừng lại vẫn như nhắm thẳng về phía Thái Nhất.

Đột nhiên Thái Nhất dùng tay vỗ lên chuông, ngũ thái hà quang đột nhiên vỡ vụn, giống như pháo hoa, tán rác trong không gian.

Chỉ là ngũ thái hà quang tuy vỡ vụn nhưng không hề tiêu tán mà uy thế lại càng mạnh hơn, từ bốn phương tám hướng ập tới.

“Đang...”

Tiếng chuông cuối cùng cũng sinh ra biến hoá, khi trước là kinh sợ còn lúc này là sát khí kinh đào hải lãng.

Tiếng chuông vang lên, thiên địa yên tĩnh, giống như thời gian đã trở nên bất động, ngay sau đó ngũ thái hà quang giống như là thuỷ triều nhanh chóng thối lui.

Đúng lúc này một nữ tử mặc hồng y từ trên trời giáng xuống, giẫm trên hư không. Mỗi bước đều đạp trên âm ba, đi thẳng tới trước mặt Thái Nhất, sau đó vung tay đấm một quyền.

Nắm tay khéo léo tinh xảo của nàng phủ lên một lớp hoả diễm, nơi tiểu thủ lướt qua dường như khiến không gian vỡ vụn.

Quầng sáng tới đột nhiên, nữ tử xuất hiện cũng quý dị.

Giữa lúc điện quang hoá thạch, ngũ thái hà quang lại quét tới, phiêu phiêu miểu miểu, phảng phất như đã tới một tầng không gian khác, tuyệt không chịu ảnh hưởng của tiếng chuông.

Hồng Y nữ tử không chỉ đánh người, một khí thế cường liệt từ nàng bao phủ Thái Nhất và Hỗn Động Chung như muốn triệt để phá huỷ vùng không gian này.

Đột nhiên thân hình Thái Nhất tiêu thất, chỉ có Hỗn Động Chung có phong cách cổ xưa run rẩy trong không trung, thanh âm càng lúc càng nhỏ, thế nhưng quyền của hồng y nữ tử cũng càng ngày càng chậm, phảng phất như có trọng lực gấp cả tỉ lần phủ lấy tay nàng

Hư không lặng lẽ tan vỡ, rồi giống như nước chảy tràn lên trên Hỗn Động Chung, chỉ thấy Hỗn Động Chung rung lên lần nữa, không gian đang vỡ vụn kia cũng trở nên bình tĩnh.

Ngũ thái quang hoa lúc này cũng quét xuống, ánh sáng ngũ sắc phủ lên Hỗn Độn Chung giống như nước từ trên chảy xuống. Ban đầu chỉ là một làn hơi mỏng, sau đó càng lúc càng dày, ánh sáng ngũ sắc như ngọc, chỉ trong chớp mắt không gian tràn ngập ánh sáng năm màu. Hỗn Độn Chung cũng đã biến mất, cũng không còn tiếng chuông xuất hiện trong linh hồn người khác.

Bỗng nhiên quang hoa trong không trung tiêu thất, Hỗn Độn Chung cũng tiêu biến, thiên địa tĩnh lặng.

Hồng Y nữ tử cười nói: “Cũng không có gì đặc biệt, thế mà còn muốn thống trị chúng sinh”

Lời nàng vừa dứt thì... “Đang”

Một thanh âm vang lên, tiếng chuông phảng phất như vọng ở bên tai.

Trong không trung, một đám yên hà ngũ sắc đột nhiên bùng nổ, hoá thành yên vụ, biến mất trong tiếng chuông.

Còn Hỗn Độn Chung lại xuất hiện, lần này là trên đầu Hồng Y nữ tử, một đạo âm ba phủ xuống.

Sắc mặt Hồng Y thiếu nữ lạnh lẽo, vừa muốn rời đi thì dường như lại bị từng lớp từng lớp âm ba cuốn lấy, thân hình giống như bị trói lại trong hư không.

Chỉ thấy năm tay mảnh khảnh của nàng bị bao trong một tầng sát hoá nông nặc, chỉ chớp mắt toàn thân nàng đã được bọc trong lửa.

Trên bầu trời ngũ thái hà quang đã quay trở lại, kết thành một dòng sông mây trên Hỗn Độn Chung, chỉ là dù cố thế nào cũng không thể hạ xuống, bị từng đạo âm ba hất ngược lên.

Dưới chuông sát hoả trên người Hồng Y nữ tử đại tăng, trong nháy mắt hoá thành một cự nhân chống trời, sát khí xông thiên.

Ngay khi thân hình nàng hoá thành khổng lồ thì Hỗn Động Chung cũng hoá lớn, vẫn cứ bao phủ thân hình nàng, tựa hồ như muốn chôn vùi nàng.

Hỗn Động Chung lúc này giống như là tạo vật duy nhất giữa thiên địa, trên trời cao vạn trượng khẽ rung, đỉnh chuông được thải quang che phủ, phía dưới nhất một cự nhân tả xung hữu đột. Một quyền một quyền đấm tới, chấn động hư không.

“Ha ha... Vu tộc Tổ Vu cũng chỉ như vậy thôi, tiên thiên ngũ hành đại đạo nào có thể làm khó được ta” Thanh âm phóng khoáng bá đạo của Thái Nhất vang lên.

Tiếng chuông càng lúc càng dày đặc giống như tiếng trống trận, sát khí xông thẳng linh hồn.

Trên bầu trời sáng mờ đột nhiên vang lên một tiếng quát, tiếng quát này mới vang ra tựa hồ như còn lấn át được tiếng chuông, ngũ thải quang mang phô thiên cái địa tràn ra, giống như hào quang của mặt trời, diễm lệ chói mắt.

Thiếu nữ khổng lồ dưới Hỗn Động Chung giống như hô ứng với ngũ thải quang mang, Chân đạp bộ pháp huyền ảo, nhằm thẳng Hỗn Động Chung mà đánh, từng bước từng bước như đạp lên những bậc thang vô hình tiến dần tới Hỗn Động Chung, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận chung, nắm tay mang theo khí tức của sát hoả trong thiên địa, cùng một lực lượng huỷ diệt tâm thần người khác, giáng lên Hỗn Động Chung.

Đúng lúc này một đạo kiếm quang từ đỉnh Bất Chu Sơn vọt lên, kiếm quang trước Hỗn Động Chung bề ngễ chúng sinh giống như đom đóm dưới trăng sáng. Thế nhưng kiếm quang kia vẫn nhằm thẳng về phía Hỗn Động Chung, mang theo một khí tức tàn nhẫn mà quyết tuyệt.

Nam Lạc tựa như không có chút toan tính, tất cả chỉ dựa vào bản năng làm việc. Hắn nhìn ra được Khổng Tuyên tới, ngũ thải hà quang trong thiên địa chỉ có Khổng Tuyên mới có, đã có lúc Khổng Tuyên trong lòng Nam Lạc thật sự rất cao to, phảng phất như không việc gì không làm được, chỉ một phất tay đã khiến thiên địa thanh tĩnh. Thế nhưng lúc này Nam Lạc cảm giác ngũ thải hà quang trong không trung mang theo một chút bất đắc dĩ và suy yếu.

Nam Lạc đoán hồng y nữ tử dưới chuông có thể là Chúc Dung, chính là vị tổ Vu đã cho mình nửa giọt máu, ngay khi Pháp Tượng Thiên Địa thần thông xuất hiện thì lại càng thêm khẳng định.

Cho nên hắn rút kiếm, trước đạo nghĩa, hắn không cho phép mình chùn bước. Mặc cho mình có thể bị huỷ diệt trước tiếng chuông như sóng biển đó, mặc cho mình đã là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân.

Thậm chí hắn còn chẳng hề suy nghĩ, ngay khi tay chạm chuôi kiếm, trong lòng vô cùng thoải mái, kiếm nháy mắt rời vỏ, phảng phất phiến muện bị kiếm chế mấy ngày nay cũng bộc phát ra.

Một kiếm này dường như chặt đứt mọi vướng vẩn trong lòng, kiếm ý quyết tuyệt.

Lấy Hỗn Độn Chung làm trung tâm, hư không giống như sóng biển cuộn trào, thân ảnh Nam Lạc giống như đang vật lộn trong sóng dữ, một cơn sóng cuốn tới, thân thể hắn dường như bị thanh âm bao phủ nhưng không quá một giây thân hình hắn lại xuất hiện, kiếm quang vẫn sáng như ngọc, như chỉ bạc, như tơ, từng kiếm từng kiếm đâm tới Hỗn Độn Chung, khi trước khi sau, khi thì nặng như núi, khi thì lạnh như băng.

Hắn giống như là cá trong sóng biển, dưới sự tập kích của con quái vật khổng lồ Hỗn Độn Chung.

Trên một đỉnh núi ngoài mấy trăm dặm, có bốn đạo nhân đang đứng, trong đó có hai người đứng trước, hai người đứng sau. Trong mắt bọn họ có quang mang lưu chuyển, hiển nhiên là dùng bí pháp nhìn đại chiến trên Bất Chu Sơn. Trong đó có một đạo nhân tên là Thông Thiên.

Đột nhiên Thông Thiên đạo nhân cười nói: “Ngũ hành đại đạo uy lực kinh người nhưng vẫn không phải là đối thủ của Thái Nhất, dù cho thêm Tổ Vu cũng không thay đổi được gì. Người dùng kiếm trẻ tuổi kia cũng không tệ, không biết là ai”

“Hắn là đệ tử của Thông Huyền sư huynh, ngày ta khai sơn thu đồ cũng được Thông Huyền sư huynh chỉ điểm đến trước Ngọc Hư Cung” Đạo nhân còn lại nguyên lai là Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đã từng không thu Nam Lạc làm đồ.

“Thiên tư tốt như vậy mà ngươi lại không thu, chẳng phải đáng tiếc lắm sao, hay là vì hắn không nhập pháp nhãn của đạo huynh, ta thấy hắn còn cao minh hơn những đệ tử của ngươi bây giờ” Thông Thiên đạo nhân vừa cười vừa nói, chẳng quan tâm tới sắc mặt tái mét của Nghiễm Thành đạo nhân.

“Ha ha, Thông Huyền sư huynh không thu sao ta dám thu hắn làm đồ” Nguyên Thủy đạo nhân nói, Thông Thiên khẽ sừng sốt rồi lập tức cười ha ha, cũng không biết cười vì cái gì, Nguyên Thủy đạo nhân lại không quan tâm, tiếp tục nói: “Hơn nữa, khi hắn tới chỗ ta, cũng không hề biểu hiện ra loại thiên tư này, bất quá thiên phú kiếm đạo của hắn rất tốt, có thể sẽ kế thừa tứ sát kiếm của ngươi”

Thông Thiên đạo nhân chỉ cười không nói.

Trong lòng Nam Lạc lúc này chỉ là một vùng thanh minh, không chút tạp niệm, mắt chứa ngũ sắc quang hà, còn hắn thì giống như cá giữa sông, hắn

không biết lúc này hắn đã bị Ngũ sắc hà quang bao phủ, giống như thân thể hắn và chúng đã hoà thành một thể.

“Đang...”

Thiên địa cơ hồ đổ nát, Nam Lạc cảm thấy đầu óc trống rỗng cả người liền bay ra ngoài.

Ngũ thái hà quang trong giây phút đó cũng bị âm ba thổi cho tán loạn, mà Chúc Dung cũng tựa như bị thương nặng, cả người thu nhỏ lại, trở lại hình thái nhỏ nhắn xinh xắn, một dòng tiên huyết chảy trên khoé miệng nàng.

“Ha ha, giờ mượn các người tới tế thiên đình để kỳ”

Lời của Thái Nhất vang vọng trong đại địa.

Đúng lúc này một sát khí kinh thiên xông tới khiến lòng người sinh ra hàn ý. Một đạo bạch quang xuất hiện trên Bất Chu Sơn, người khác còn chưa kịp phản ứng thì bạch quang đã chém lên Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung phong vận cổ xưa rung lên, không có pháp lực ba động mãnh liệt nhưng ý định bao phủ Chúc Dung lại phải ngưng lại.

Một đạo hồng quang cùng lúc kéo tới, Chúc Dung lập tức tiêu thất.

Trên bầu trời lúc này mới bắt đầu dậy sóng, thiên địa nguyên khí trở nên hỗn loạn. Tầng mây bao phủ khắp Bất Chu Sơn, bị thổi cho vô tung vô ảnh.

Thân hình Thái Nhất hiện ra lần nữa, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về nơi kiếm quang phát ra, vừa đuổi theo thì đột nhiên dừng lại, không cam lòng quay đầu nhìn về trong thiên cung.

Lúc Nam Lạc tỉnh lại trước mặt có bốn người.

Bốn đạo nhân, trong đó có một người rất giống mười sáu, năm đó từng đứng trước cửa Thái Cực Cung.

Nam Lạc hồi thần liền hiểu mình đã được họ cứu, vội vàng đứng dậy cảm ơn.

Một đạo nhân khí độ uy nghiêm gật gật đầu không nói gì. Mà đạo nhân thần tình hào hiệp lại liên tục nói: “Không tệ, thật sự không tệ, nhất là người sử kiếm không tệ, ta cho người xem một thứ, mở to mắt ra, có thể ngộ được bao nhiêu là dựa vào tạo hoá của người”

Không đợi Nam Lạc trả lời, trước mắt có thêm bốn thanh kiếm, đôi mắt vừa nhìn tới bốn thanh kiếm đó liền bị hãm vào, trong trời đất phảng phất như chỉ có bốn thanh kiếm sát khí xông tiêu này.

Bốn loại sát khí bất động tràn ngập đầu óc Nam Lạc...

Không biết qua bao lâu, khi hãn tỉnh lại thì trước mặt chỉ có bạch y nhân cực giống mười sáu.

Nam Lạc mỉm cười đang định nói thì y cũng đã mở miệng: “Ta là Triệu Công Minh, được sư tôn cứu, hy vọng lần sau trông thấy người, người vẫn còn sống” Dứt lời xoay người vừa định rời đi thì khựng lại, quay đầu nói: “Mười bảy đã vào Ngọc Hư Cung”

Dứt lời liền biến vào trong hư không, Nam Lạc lại nhắm phía hư không lớn tiếng: “Mười tám ở trong Bất Chu Sơn thiên cung”

Không có hồi âm chỉ có thanh âm của hãn quanh quần trong sơn cốc.

Hãn đột nhiên phát hiện ra mình không biết hai đạo nhân là ai, nhìn vào khoảng không có chút buồn vu vơ. Tâm sự ngổn ngang, lại tựa hồ nhưng chẳng có suy nghĩ gì, dường như muốn quên đi tất cả kinh lịch của mình.

Hắn không biết cách lúc đại chiến bao lâu, không biết mình còn có phải trở lại thiên đình không

“Có nên quay trở về tộc không” Nam Lạc thầm nghĩ “Dù sao Đế Tuấn và Thái Nhất cũng sẽ không quan tâm tới mình, nếu bọn họ nghĩ mình chết rồi thì càng tốt”

Nghĩ tới đây trong lòng vui vẻ, vừa định hồi tộc thì trên bầu trời truyền tới một đạo thanh âm mạnh mẽ, vang vọng: “Giám Thiên Tinh Quân Nam Lạc... quy vị”

“Giám Thiên Tinh Quân Nam Lạc... quy vị...”

“Giám Thiên Tinh Quân Nam Lạc... quy vị...”

Thanh âm này không yếu hơn Hỗn Độn chung chút nào, chỉ trong chớp mắt đã truyền khắp đại địa.

Bất luận người có thần thông hay phạm trần đều nghe được thanh âm này.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc bộ pháp bào màu xanh, lưng đeo trường kiếm, cước đạp trên mây bay lên bầu trời, đám mây kia tuy có màu vàng làm chủ đạo nhưng trong đó còn có bốn màu xanh, đen, đỏ, trắng nhợt nhạt.

Giờ khắc này trong thiên địa không ai không biết tới Giám Thiên Tinh Quân Nam Lạc.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Rút Gân Lột Da

Nam Lạc đã từng tưởng tượng rằng mình còn chạy nhanh hơn sói trắng, có thể bay trên trời như chim nhỏ, nhìn những cảnh sắc ở những nơi khác. Nhưng bây giờ hẳn lại muốn trở lại, trở lại bên trong Dương Bình tộc, chẳng đi đâu nữa.

Trước đây Tế ti nói không ai có thể trường sinh bất lão, không tin người có thể bay trên trời, thế mà giờ hẳn lại làm được. Hơn nữa rất lợi hại, lợi hại tới mức tế ti thích kể chuyện xưa kia cũng không tưởng tượng ra nổi.

Trải qua khi dễ nhục nhã, qua lại giữa biên giới sinh tử, chịu đại ân của người khác, cũng giết rất nhiều người.

Hắn không biết mình có còn là đứa nhóc năm đó thường ngồi trước ngôi nhà gỗ ngắm đầu nhìn bầu trời không nữa.

Thiên đình ở nơi cao nhất của thiên địa, lại có chút lành lạnh

Nam Lạc trở về thiên đình không biết rằng mình đã là một nhân vật cả thiên địa này không ai không biết, không ai không hiểu.

Khiến người khác có chút ngoài ý muốn là thiên đình lại bình tĩnh trái hẳn với thái độ quân lâm thiên hạ khi trước. Nam Lạc đương nhiên cũng được thanh nhàn, tựa như tiến nhập trạng thái nửa bế quan vậy.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hẳn ngôi trên sân lớn của thiên đình nhìn xuống chúng sinh, trên thực tế suy nghĩ của hắn đã chìm vào trong sở học đạo pháp và cảm ngộ của bản thân.

Từ khẩu quyết luyện khí thô thiên của Dương Bình Tộc tế ti cho tới “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” học trong Thái Cực Cung, tất cả đều là phương pháp luyện khí để tu luyện pháp lực, dựa vào công sức cần mẫn tu luyện

Trong đầu Nam Lạc xuất hiện nhiều nhất là “Hoàng Đình” kinh và “Ngũ Hành” ngọc giản mà Khổng Tuyên tặng, bất quá bây giờ còn có thêm bốn thanh kiếm sát khí xông tiêu.

“Hoàng Đình” không cần phải mở miệng tụng nữa, bây giờ hãn mặc niệm cũng phát ra hiệu quả không thua gì ngâm nga, đại đạo kinh văn chảy trong lòng, linh hồn tựa như giao hoà với thiên địa, lúc này Nam Lạc mới biết mình bất tri bất giác đã đạt tới cảnh giới ám niệm.

Người tu luyện thông qua chú ngữ đặc thù để câu thông thiên địa dùng pháp thuật. Chú ngữ lại phân ra hai tầng, một là minh niệm, một là ám niệm. Nếu cùng người tranh đấu, sinh tử chi phân thì không nghi ngờ gì, ám niệm sẽ chiếm ưu thế, bất luận tốc độ hay uy lực đều mạnh hơn không ít, còn thêm tính thần bí nữa.

Nếu như nói ám niệm “Hoàng Đình” khiến hãn có chút vui vẻ thì lĩnh ngộ được thiên địa Ngũ Hành lại khiến hãn kinh ngạc.

Nhờ có truyền thừa ấn ký của Dương Lực Đại Tiên cho nên hãn có được lĩnh ngộ sâu sắc với hành thổ, nhưng bây giờ là nhập môn ngũ hành. Ngũ hành tương sinh tương khắc, bất luận vật gì trên đời đều không thoát được nó. Hãn không nghĩ rằng mình cũng có một ngày tu thành Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, bởi mỗi người mỗi khác, lĩnh ngộ ra cũng sẽ không giống nhau.

Một lần nữa lấy ngọc giản ra nhìn, quả nhiên có cảm giác khác lạ, không nói nên lời nhưng dường như lại có nhận thức khác với thiên địa này. Tựa

như thế gian càng trở nên rõ ràng hơn, trói buộc của bản thân cũng nhỏ hơn, bất luận là tinh thần hay thân thể.

Những thứ này chỉ có thể cảm giác, nhìn không được, tìm không thấy, chỉ là tăng cường trong vô thức, càng như vậy hãn càng cảm giác được sự khủng khiếp của bốn thanh kiếm kia. Nam Lạc mới nhìn thấy bộ dạng của chúng thôi mà đã phải kinh sợ. Thế nhưng khiến hãn bất ngờ nhất là mỗi khi tâm hãn mới tĩnh lại thì hình dạng của của bốn thanh kiếm kia lại xuất hiện trong đầu

Bốn thanh kiếm màu sắc khác nhau, bốn loại sát khí khác nhau, hoặc thì hạo nhiên chính khí, hoặc thì quyết tuyệt vô tình, hoặc điên cuồng giết chóc, hoặc âm trầm đáng sợ. Bốn loại khí tức này khiến hãn cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như một thứ gì đó không thuộc về mình cố gắng chui vào đầu, nhưng dần dà, bốn loại kiếm ý kia tựa hồ chậm rãi dung hợp.

Kỳ thực cũng có thể gọi là chậm rãi biến mất, tuy bốn thanh kiếm kia dần tan biến nhưng bốn loại kiếm ý phảng phất như thấm vào trong linh hồn Nam Lạc.

Ngay khi bốn thanh kiếm biến mất hoàn toàn thì Nam Lạc đột nhiên hiểu ra, cái mà đạo nhân kia muốn truyền cho mình cũng không phải là bốn loại kiếm ý mà là phương pháp sử dụng kiếm ý. Bốn loại kiếm ý kia có thể coi như là một loại đạo khác, có thể ngộ, có thể xem nhưng không thể dùng một cách trực tiếp.

Không biết từ lúc nào, hãn đột nhiên cảm thấy kiếm ý kỳ thực là một loại biểu đạt tâm ý, khi lòng người đầy sát ý thì kiếm người cũng có sát khí. Mà ý niệm thì không có giới hạn cao nhất, ý niệm càng cường liệt thì kiếm ý càng cường, uy lực càng lúc càng lớn.

Nam Lạc không biết tư tưởng của hãn đã bất đồng với kiếm đạo của Thông Thiên đạo nhân, Thông Thiên lĩnh ngộ kiếm ý trong tứ kiếm cuối

cùng siêu thoát. Còn Nam Lạc lại dung nhập ý niệm vào kiếm thành kiếm ý, cái nào tốt hơn thì không ai có thể nói rõ được.

Còn về phương pháp ngự sử linh bảo mà Phục Hy truyền cho Nam Lạc, lúc này hẳn thấy cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là lúc trước không có ai giúp hẳn nhập môn nên mới thấy nó quý.

Cứ như vậy nửa mộng nửa tỉnh, mơ mơ màng màng đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, rìa sân thiên đình, mặc kệ ngày đêm luân chuyển, phong vân biến thiên.

Chớp mắt đã ba năm...

Bỗng nhiên tỉnh lại, Nam Lạc phát hiện mình vẫn ở nguyên tại chỗ, liếc mắt nhìn liền có cảm giác chúng sinh đều là kiến hôi.

Đứng một lúc lâu, nghĩ thầm dường như mình đã hiểu được gì đó lại dường như không phát hiện được gì, không thể nói được nhưng pháp lực lại thâm hậu, tinh thuần không ít. Còn các phương diện khác hẳn cũng không thể nói rõ được.

Đi vào trong thiên đình, đi tới trong Tinh Thần điện, lại phát hiện lúc này đã có hơn mười người, bọn họ nhìn thấy Nam Lạc tiến vào người người đều có thần tình cổ quái.

Nam Lạc lại rất bình thản, phảng phất như không nhìn thấy gì.

Khi nhìn thấy nhiều người như vậy, hẳn liền nghĩ tới mình đứng lâu như vậy mà không bị ai quấy rầy hẳn là do Đế Tuấn hoặc Thái Nhất ra lệnh.

Hắn cũng chẳng quan tâm tới nhân thân của những người này, đi tới trước mọi người, thi lễ với Đế Tuấn đang ngồi trên vị trí cao nhất nói: “Đa tạ thượng đế thành toàn”

“Ha ha, người và ta đều là người tu hành, bản đế nào không biết đốn ngộ quan trọng như thế nào, người có được cũng coi như là tạo hoá cơ duyên, bản đế sao lại không hiểu chuyện cắt đứt đường tu hành của những người khác chứ” Đế Tuấn ngồi đó mỉm cười nói, vô cùng ôn hoà, phảng phất như thành thượng đế mang theo ý chí của thiên địa.

“Tiểu tử, không tệ, người còn dám xuất thủ với ta, lá gan không nhỏ” Thái Nhất ngồi bên cạnh, mở miệng lớn tiếng nói.

Nam Lạc nói xin lỗi liên tục, hăn cũng nhìn ra được Thái Nhất không hề tức giận.

Đế Tuấn nói: “Lấy tu vi người bây giờ cũng miễn cưỡng mới có thể xưng là thiên đình đệ nhất tinh quân, cũng nên vì thiên đình mà xuất lực. Ha ha, có người suy đoán ba năm nay không biết chúng ta tại sao lại yên lặng, nào biết được ba năm nay đã giúp bản đế lập thế, mặc cho người có đại thần thông cũng không làm gì được thiên đình chúng ta”

Trong lòng Nam Lạc suy đoán không biết trong ba năm nay Đế Tuấn đã làm cái gì, bất quá cái này cũng chỉ là ý niệm xẹt qua, hăn ngừng đầu nói: “Nam Lạc rời tộc ba năm, từng nói hai năm sẽ về, hiện giờ đã thất tín, khẩn cầu thượng đế cho phép Nam Lạc quay về tộc một chuyến để an ủi tộc nhân”

“Bản đế thống ngự chúng sinh cũng không phải bắt người ngồi tù, người đi nhanh về nhanh, bản đế còn có nhiệm vụ an bài cho người đi làm”

Nam Lạc cáo tạ rồi quay người rời đi, mười mấy người trong điện, ai cũng có sắc mặt bất thiện.

Nam Lạc bình thân đi ra, nhìn không chớp mắt, tựa hồ không nhìn thấy, lại tựa như nhìn thấy mọi thứ, chỉ là không thèm để ý tới mà thôi.

Rời bộ tộc, tâm không màng danh lợi, đi ra ngoài tâm cuộn trào sau cùng lại trở về an tĩnh, tĩnh như trời đêm như hàn đàm.

Khi nhỏ hẳn thích ngẩng đầu nhìn trời, nhìn xem thật sự có người bay trên đỉnh đầu không. Bây giờ hẳn đã biết phi thiên độn địa nhưng lại không hiểu vì sao lại không thích cười mây nữa.

Vẫn giống như trước, bước một bước, người đã biến mất trong hư không. Thoạt nhìn thì không khác gì với thổ độn nhưng ảo diệu trong đó chỉ có Nam Lạc là hiểu được.

Chỉ một bước thiên sơn vạn thủy đều ở phía sau

Tâm tuy đã tĩnh lại nhưng chỉ một cái liếc mắt vẫn khiến lòng hẳn sinh ra một cảm xúc khó giải thích.

Một dòng sông uốn lượn, một bình nguyên dùng để trồng trọt, một ngọn Dương Bình Sơn không hề cao to đã hiện ra trong mắt Nam Lạc.

Dưới Dương Bình Sơn có một trại, Dương Bình Tộc ở đây.

Nam Lạc đứng trước cửa trại, nhìn cánh cửa đã rách nát rất nhiều, trong lòng có cảm khác không tốt.

Thần niệm lướt qua, tình huống của trại đã sáng tỏ trong đầu, nguyên bản tộc vốn có năm trăm người lúc này lại không đủ một trăm, còn có mấy người không quen biết.

Trên tế đàn có mười hài tử choai choai đang đứng thành một vòng tròn, cách đó không xa cũng có không ít người lớn đang bận rộn. Trong đó có một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu ngời ở sát biên giới tế đàn, thần thái phiêu hốt đang nói gì đó với những hài đồng trước mặt.

Xa xa có một người đang làm việc đột nhiên lớn tiếng nói: “Ba Oa, đừng nghe Tiểu Hồ nói mò, mau tới giúp kéo tơ, tạo lưới cho tốt, cha sẽ đưa người đi bắt cá ăn”

Trong mười mấy tiểu hài tử có một đứa có chút không muốn chạy ra ngoài.

Thiếu niên ngồi ở rìa tế đàn lớn tiếng nói: “Ai bảo ta nói mò, ta nói cho các người biết, ba năm trước Giám Thiên Tinh Quân nhất định là tế ti trưởng lão của Dương Bình Tộc, ta đã từng học tiên pháp với tế ti trưởng lão”

Người nọ cười cười, không đáp, hiển nhiên là không tin, thiếu niên kia tên là Tiểu Hồ thẳng lưng ưỡn ngực muốn cãi lại rồi đột nhiên nhũn ra, nói với đám tiểu đồng trước mặt: “Không cần quan tâm tới bọn họ, hiện giờ ta nói cho các người một chút về việc sau khi trưởng lão học nghệ trở về rồi đại chiến yêu quái, lúc đó mây đen ngùn ngụt, một tên mặt xanh nanh vàng...”

Đột nhiên thanh âm của y dừng lại, người ở trước mặt y có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ chỉ cần vừa nói tới tế ti thì không bao giờ dừng lại, tựa hồ như mọi chuyện không còn trọng yếu nữa.

Ngay khi mọi người còn nghi hoặc thì Tiểu Hồ trên tế đàn liền chống người nháy xuống, bởi vì quá gấp mà lại lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Thế nhưng y chẳng hề dừng lại, vội vã chạy về phía trước, mọi người nhìn theo hướng y chạy không biết từ khi nào có thêm một người, thanh bào phấp phới, cả người bao phủ một lớp hàn khí.

Tiểu Hồ trong lòng mọi người lúc nào cũng uy vũ đường hoàng, thập phần dã khí lúc này lại chạy tới trước mặt người mặc thanh bào, quỳ sụp xuống, ôm chân hăn ồ ồ khóc.

Ngay sau đó không lâu trong đám người cũng có một ít người đứng dậy, bước nhanh tới rồi quỳ sụp xuống, cũng khóc nức nở, bất luận là già trẻ hay nam nữ.

Còn có người không hiểu chuyện gì xảy ra, bọn họ chạy nạn tới nơi này, đối với chuyện khi trước của Dương Bình Thị Tộc cũng chỉ là nghe người nói, nhất là Tiểu Hồ thích giảng về tế ti trưởng lão.

Bọn họ bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng lẽ đó là tế ti trưởng lão mà họ thường nhắc tới.

Sắc mặt Nam Lạc băng lãnh, vẫn không nhúc nhích, từ trên cơ mặt hẳn có thể nhìn thấy hàm răng của hắn đang cắn chặt lại.

Một luồng sát khí phiêu tán trong không trung.

“Chuyện gì đã xảy ra” Thanh âm của Nam Lạc dường như phát ra từ kẽ răng, mang theo một sát khí thị huyết.

Tiểu Hồ ngẩng đầu, con mắt đỏ bừng, lúc này y không còn có vẻ kiên cường bình thường, trong mắt còn có một phần sát ý và tàn nhẫn. Chỉ nghe y nói: “Tế ti trưởng lão đi rồi, sau núi lại xuất hiện sói trắng... Đại đa số người trong tộc đều chết, chỉ có hai mươi người may mắn thoát được, Lạc Thuỷ được một tiên tử cứu đi...”

“Sói trắng có chết không” Nam Lạc trầm thấp nói

“Không, đào tẩu” Tiểu Hồ oán hận nói

“Được, không chết là tốt rồi. Ta đi bắt hắn, lột da rút gân”

Nam Lạc nói ra vài chữ sau cùng thì đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, sát khí hiển hiện. Thanh âm mới hạ xuống thì người đã biến mất.

Những người không biết Nam Lạc từng người trợn mắt há mồm, qua một lúc lâu sau mới có người nói: “Đây chính là tế ti trưởng lão mà các người nói, thật sự là..”

“Đó là tế ti trưởng lão của chúng ta, Nam Lạc tế ti, hẳn đi bắt lang yêu, ta đến cửa trại chờ, chờ bóc da rút gân lang yêu” Tiểu Hồ ngẩng cao đầu nhìn mọi người, lớn tiếng nói, vô cùng mạnh mẽ

Y bước tới cửa trại, đứng thẳng trước cửa chờ đợi.

Lúc này ánh mặt trời chiều chiếu vào cửa trại hiu quạnh loang lổ, khiến đất trống trước cửa phảng phất nhiễm thêm một tầng huyết sắc, dưới cửa trại nửa mặt của Tiểu Hồ khuất dưới bóng râm, nửa bên mặt kia dưới ánh chiều tà lại đầy sát khí.

Trên không trung đột nhiên truyền tới một thanh âm bá đạo.

“Nhân loại, người tới báo thù sao”

“Thương...”

Kiểm khí tận trời

Mọi người đều vểnh tai lắng nghe.

Đột nhiên có một người chỉ vào bầu trời lớn tiếng nói: “Mau nhìn kia”

Chỉ thấy trên bầu trời không biết từ khi nào đã xuất hiện một con Huyết Lang, vô cùng lớn, phảng phất có thể thôn thiên nuốt địa, một mùi tanh tràn ngập trong không trung. Một đạo kiếm quang vạch lên bầu trời, Huyết Lang vốn vô cùng uy thế trong chớp mắt đã băng tán.

Một con sói trắng thật lớn xuất hiện trong không trung, mắt nó lúc này không còn vẻ tàn nhẫn, tham lam khi trước mà tràn đầy vẻ kính sợ. Thủ

trảo của nó vạch trong không trung một cái, liền xuất hiện một vết máu, vết máu biến thành một cánh cửa, sói trắng liền lập tức nhảy vào cửa.

Đúng lúc này Nam Lạc hiện thân. Một đạo kiếm quang lại cắt lằn nữa vào hư không, sói trắng vừa muốn tiêu thất lại bị ép đi ra. Thần tình chật vật, mắt đầy ngạc nhiên.

“Nhân loại, người có biết lai lịch của ta không. Nếu dám giết ta thì người trong tộc ta sẽ tìm tới, sẽ khiến người thần tình câu diệt”

Trả lời nó là một sợi dây thừng ngũ sắc, Nam Lạc lẳng không chỉ một cái, sói trắng lập tức bị trói cứng lại, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có đã lập tức rơi từ trên mây xuống đất.

Người trong Dương Bình trại lớn tiếng kinh hô, khiếp sợ sự cường thế của Nam Lạc, cũng khiếp sợ vì trên thế gian này lại thực sự có thần tiên như vậy.

Lúc người bên trong chạy tới trước cửa chạy thì đầu sói trắng hung uy khủng bố đã bị treo trước cửa trại, lắc lư dưới ánh mặt trời. Mà Nam Lạc thì chấp tay đứng bên cạnh, sắc mặt vẫn cứ lạnh lùng và nghiêm nghị.

“Lấy đao tới” Tiểu Hồ lớn tiếng quát

Trong đám người có một tiểu đồng cấp tốc chạy về, rất nhanh đã có vài hài đồng cầm các loại dụng cụ cắt gọt ra.

Tiểu Hồ nhận một thanh câu đao, hung hăng chém lên người sói trắng, đúng là muốn róc da của nó.

Sói trắng kia dù sao cũng là lang yêu, đúng là có thể nhịn được cơn đau. Con mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Hồ, Tiểu Hồ mặt không chút sợ hãi. Vừa cắt vừa khóc hô: “Một đạo này vì tộc trưởng, một đạo này vì cha ta, một đạo này, ...”

“Người có biết lão tổ ta là ai không, có biết lang tộc có bao nhiêu người thần thông đầy mình không, người dám làm như vậy với ta, các người đều phải chết, phải chết...” Sói trắng đột nhiên nói tiếng người, lạnh lẽo uy hiếp.

Nam Lạc không thèm quan tâm, nhưng có thể nhìn thấy sát ý trong mắt hắn chưa hề giảm xuống.

Giờ khắc này hắn cảm giác bốn loại kiếm y chậm rãi dung nhập vào trong sát ý.

Khi nghe Tiểu Hồ kể lại chuyện xưa, Nam Lạc liền biết lục y nữ tử cứu Lạc Thuỷ là ai, hắn đã gặp qua uy lực của cây kéo kia, chỉ là không ngờ, lang yêu vậy mà có thể tìm được đường sống dưới cái kéo.

“Người có bản lĩnh gì chứ, nếu không phải ba năm trước ta bị trọng thương, người làm sao có thể bắt được ta chứ”

Nam Lạc chẳng quan tâm, chỉ nhìn những đám mây nơi chân trời đỏ như máu.

Toàn bộ không gian chỉ có tiếng khóc gào của Tiểu Hồ, phảng phất là nói cho những người đã chết đi nghe.

“Một đao này là vì A Mộc, một đao này là vì Nguyên Niên...”

Thân hình Tiểu Hồ đầy máu, tình trạng như điên cuồng.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một đạo huyết quang, huyết quang còn chưa tới đã có thanh âm truyền tới.

“Người nào dám đả thương Huyết Lang tộc nhân, thật to gan, không sợ hình thần câu diệt sao” Thanh âm vang khắp trời đất, khiến mọi người không khỏi lui về sau vài bước, động tác của Tiểu Hồ cũng không thể không dừng lại.

“Nhị huynh... Nhị huynh... Cứu ta, chính là hãn, thừa dịp ta thụ thương, giam giữ ta, còn để những phàm nhân này lãng nhục ta. Ta muốn ăn tươi bợn họ, ăn toàn bộ” Sói trắng thê lương nói.

“Tiếp tục cắt, lột da rút gân hãn” Nam Lạc không quay đầu lãnh sát nói

Người tới hiện hình là một trung niên nhân thân mặc y bào màu huyết hồng. Gã nghe được lời của Nam Lạc, con mắt trừng lên, sát khí bức người, vừa định xuất thủ thì đột nhiên dừng lại trầm thấp nói: “Nguyên lai là Giám Thiên Tinh Quân, đại huynh ta và tinh quân cùng vì thiên đình hiệu lực, có thể cho chút mặt mũi buông tha thất đệ ta ra”

Nam Lạc khẽ ngẩng đầu, hai tay chấp phía sau, thanh âm không lớn nhưng vô cùng lạnh lẽo: “Lăn, bằng không ngay cả người cũng róc xương, róc thịt”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thanh Nhan Điều Linh

Những người không quen Nam Lạc, nhìn thấy vẻ lạnh lùng nghiêm nghị và sát khí凛冽 của hắn lúc này sẽ cho rằng đó là bản tính của hắn. Nhưng mà những tộc nhân may mắn còn sót lại của Dương Bình Tộc lại biết năm đó Nam Lạc tuy không nói nhiều nhưng chưa từng lạnh lùng đối đãi với ai, lúc nào cũng mỉm cười trò chuyện.

Thế nhưng bây giờ hắn lại lãnh sát tới như vậy khiến trong lòng họ sinh ra một loại hào khí mãnh liệt.

Người mặc một bộ y phục màu máu, sắc mặt kịch biến, vốn là trầm thấp kiêu chế sát khí lúc này lại trở nên dữ tợn: “Đã như vậy thì...”

“Keng...”

Nam Lạc rút kiếm khỏi vỏ, kiếm khí như một luồng không khí lạnh chỉ loé lên rồi biến mất.

Khi mọi người phục hồi tinh thần thì người kia đã trở thành hai đoạn nằm trên mặt đất, tay y cầm một thanh huyết kiếm cũng đã bị chém đứt.

Kết quả bất ngờ này khiến cả không gian trở nên tĩnh lặng, không ai ngờ chiến đấu sẽ kết thúc nhanh như vậy

“Một đao này vì Lạc Thủy tử... một đao này...” Sau một chút yên lặng, Tiểu Hồ càng trở nên điên cuồng. Từng đao lạnh lẽo cắt lên xương phát ra những tiếng khanh khác trộn với tiếng gào thét của y vang khắp không gian.

Sói trắng lúc này lại đột nhiên gào lên những tiếng kêu thảm thiết, không biết là vì đao của Tiểu Hồ hay vì cái chết của nhị huynh mình.

Gã bị Nam Lạc dùng một kiếm chém giết chẳng biết tên là gì chỉ biết gã là nhị huynh của lang yêu, còn có một vị đại huynh nhận chức trên thiên đình. Dựa vào khí cơ mà gã toả ra, pháp lực so với Nam Lạc cũng chỉ yếu hơn một bậc mà thôi nhưng trước mặt Nam Lạc lại chẳng có một chút sức phản kháng nào.

Khi đó trong lòng Nam Lạc không hề suy nghĩ gì nhiều, bất luận chiến đấu thắng bại ra sao, sau khi bảo kê đó “cút” mà gã lại không cút hơn nữa lại còn có ý uy hiếp, hẳn liền bị sát ý dẫn dắt, hung hãn xuất thủ. Giây phút đó sát ý trong lòng hẳn thông qua Thanh Nhan Kiếm mà phóng ra ngoài, uy lực kinh người, khiến cho kẻ địch không cách nào chống cự nổi.

Chém một kiếm đó khiến Nam Lạc có một loại cảm giác bất cứ kẻ địch nào đứng ở nơi đó cũng sẽ phải chết, cảm giác này chưa từng xuất hiện, trong lòng chỉ có sát niệm, khiến uy lực của kiếm tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng sau khi xuất kiếm hẳn mới phát hiện pháp lực của cơ thể mình đã tiêu hao hơn phân nửa, hơn nữa còn có một cảm giác suy yếu kéo tới, hơi định thần lại thì cảm thấy kinh hãi, hoá ra thần niệm sau một kiếm kia đã gần cạn sạch.

Nam Lạc lẳng lặng dưới ánh chiều tà suy tư, một lúc sau mới hiểu ra một kiếm này không hề dùng thiên địa nguyên khí, chỉ dùng pháp lực của bản thân làm gốc rễ, dung nhập thần niệm, bộc phát sát ý trong lòng ra ngoài, uy lực mạnh tới mức khó tin, lại nhìn cái sắc sói nằm trên đất đột nhiên có cảm giác giết gà dùng dao mổ trâu.

Một kiếm này uy lực cường đại cỡ nào, ngay cả Nam Lạc cũng không thể nói rõ được, nhưng hẳn hiểu được cái tệ đoan của một kiếm này, dùng ra, nếu địch không chết mình sẽ gặp nguy hiểm, bất quá một chiêu này đạt

được uy lực tới vậy thì ý niệm trong lòng phải đạt tới một trình độ cực mạnh mới được. Giống như bây giờ dù cho Nam Lạc có khôi phục tới đỉnh phong thì uy lực của một kiếm kia cũng sẽ giảm mạnh. Bất quá hẳn cũng đã lĩnh ngộ sâu hơn một bậc về kiếm đạo, cho tới lúc này hẳn mới chân chính bước chân của mình lên kiếm đạo.

Lấy tâm ngự kiếm, lấy thần ngự kiếm, trên thân kiếm chất chứa ý niệm cá nhân. Ý niệm này có lẽ giống như gió xuân vậy, khi thường thì yếu đuối nhưng có thể trở nên đáng sợ hơn bất cứ đại đạo nào.

Nam Lạc lại rời đi, sói trắng đã bị lột da rút gân.

Tiểu Hồ chính là đứa bé năm đó đã hỏi Nam Lạc có phải là thần tiên không, không ngờ rằng nhiều năm qua đi cũng đã bước vào cánh cửa luyện khí.

Nam Lạc truyền cho y hai tầng khẩu quyết nữa, nói rằng nếu như có một ngày bước vào luyện thần phản hư mà ta không về thì có thể tới Thiên Đình gặp ta. Con mắt Tiểu Hồ đỏ bừng gật đầu, giờ khắc này y chỉ là một đứa trẻ không còn có vẻ điên cuồng khi trước. Khi thường y luôn là người kiên cường, trong Dương Bình Tộc bây giờ cũng là người có thực lực cực mạnh.

Lúc Nam Lạc rời đi cước đạp Ngũ Thái Tường Vân chậm rãi bay lên. Ngay cả hẳn cũng chẳng rõ vì sao phải làm như vậy, trong lòng cảm thấy ước muốn trong lòng mọi người cho nên liền làm thế.

Cho tới khi bay tới nơi cực xa, dù là thị lực của Nam Lạc cũng chỉ có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp núi xanh thì thân hình mới biến vào trong hư không. Bây giờ là về thiên đình không phải vội vã giống như lúc trở lại Dương Bình tộc, dọc đường cứ trần trở về cách dùng Thanh Nhan. Cho tới lúc này Nam Lạc mới hiểu được uy lực của tiên thiên linh bảo.

Một đạo bạch quang xẹt qua hư không dễ dàng chém một cây đại thụ thành một thân cây trụ lụi, bạch quang từ trời cao tới đại thụ chỉ trong

chớp mắt, nếu có người nhìn thấy cũng chỉ có thể quan sát được một đạo bạch quang loé lên nhưng không thể lần theo nó để rồi phát hiện một đại thụ bị chém được.

Trong núi dã thú đã khai linh vô cùng đông đúc, một con lợn rừng nằm trong rừng đột nhiên nhìn con nhím bên cạnh kinh hô: “Mau nhìn có một người, ồ, đã biến mất”

Con nhím ngẩng đầu nhìn thì quả nhiên chỉ thấy trống rỗng, không khỏi lớn tiếng nói: “Người, cái tên lừa đảo này, lại nói dối ta, lần sau ta quyết không dẫn người tới Nam Sơn tìm Hồ Điệp muội chơi”

“Lão trư ta là người có chữ tín, chưa từng gạt ai bao giờ, chớ có trách oan ta, ta sớm biết người muốn dùng cớ để không dẫn ta đi Nam Sơn tìm Hồ Điệp muội”

“Người, thẳng mặt dày này xưa nay vốn rất giáo hoạt, đã lừa ta rất nhiều lần, người nói có người, thế người đâu”

“Ta đã trông thấy một người, mặc thanh y, dung mạo còn tuấn tú hơn Nam Sơn đại vương, vừa nhìn đã biết là cao nhân, nếu không phải là đi quá nhanh thì ta đã lao ra bái ông ta làm thầy” Lợn rừng nằm trong đồng lá cây, mặt đầy mơ ước nhìn trời nói

Con nhím bên cạnh tỏ vẻ khinh thường lắc đầu, đột nhiên nói: “Hoè thụ lão yêu bà từ lúc nào đã biến thành cây trụ thế kia”

“Người, thẳng lừa đảo, cũng tưởng học lão trư để lừa người à, pháp lực của lão yêu bà chỉ kém hơn Sơn Nam đại vương một chút làm sao lại thành cây trụ được chứ, gạt người cũng cần kỹ thuật đó, lời nói của người có nhiều kẽ hở quá, dùng tai của ta cũng có thể biết đó là lời nói dối” Sơn trư nằm sấp xuống, đầu chẳng ngoảnh lại.

“Ta không lừa ngươi, mau nhìn, nhìn cho kỹ đi không ta sẽ đâm ngươi”
Con nhím có chút hưng phấn nói lớn.

Sơn Trư không biết là bị lời của nó đánh động hay là bị nó dọa đâm mình nên cũng đứng đây nghiêng đầu nhìn

“Hồ điệp muội ơi, thật là biến thành cây trụ”

Sơn trư cùng con nhím vội chạy tới thân cây bị chém lớn tiếng hỏi: “Hoè hoa nãi nãi, vì sao ngươi biến thành thế này”

Chỉ thấy thân cây run lên một cái rồi một tiếng khóc nước nở truyền tới: “Nãi nãi nào biết, chỉ thấy trên trời có một đạo bạch quang hạ xuống, chờ lúc phục hồi tinh thần thì đã biến thành thế này, trời giết ta rồi, nãi nãi có trêu chọc ai bao giờ đâu, rảnh rồi đứng trên núi nhìn phong cảnh cũng bị người ta chém, ô ô...”

Nam Lạc nào biết vì trong lòng có sở cảm, tùy tâm mà động một kiếm thế mà lại chém trúng một thụ yêu khai linh.

Hắn biết tu luyện “Hoàng Đình” tới mức cao tâm có thể pháp tùy tâm xuất nhưng dù sao cũng phải mất rất nhiều thời gian và cảm ngộ tu hành mới làm được, thậm chí cả đời cũng chưa chắc làm được. Nhưng khi dùng Thanh Nhan thì hắn lại có thể tâm động kiếm xuất, uy lực còn không nhỏ.

Tới bây giờ hắn cũng chẳng có đòn tấn công nào đặc biệt, Khổng Tuyên không dạy, Thái Cực Cung cũng không truyền thụ, chỉ có Pháp Tượng Thiên Địa do Chúc Dung truyền thừa, nhưng sau khi đi qua Hậu Thổ bộ lạc bị Hậu Nghệ đánh lén suýt chết, liền không thích dùng Pháp Tượng Thiên Địa nữa.

Kiểm Ý chi đạo khó giải thích của Thông Thiên Đạo Nhân là thứ hắn thích nhất. Bất quá của người khác vẫn là của người khác, chỉ có mình lĩnh ngộ ra mới có thể coi như là học được. Bằng không cũng giống như đại đạo

của thiên địa, không nơi nào không tồn tại nhưng không dùng được thì cũng là lãng phí.

Bây giờ hẳn coi như cũng có thức thuộc về chính mình, những thứ học được ở những nơi khác đều chỉ là vẻ ngoài hình thành nên thứ thuộc về hẳn.

“Khi ta dùng một kiếm đó thì trong lòng ta tràn đầy sát khí, tình trạng chỉ tới ta gặp chuyện gì đó mà không thể chịu nổi... Chỉ mong một kiếm này vĩnh viễn không được dùng nữa thì lòng mới có thể thanh tĩnh được. Một kiếm này gọi là Điều Linh đi, Điều Linh lòng ta hoặc Điều Linh mệnh của người khác” Nam Lạc nghĩ thầm, cũng vì một kiếm đó mà một bộ kiếm pháp cứ mông lung trong lòng được hẳn gọi là Thanh Nhan kiếm quyết.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Yêu Thần Bạch Trạch

Núi xanh trùng trùng điệp điệp, mây trôi mờ ảo

Nơi này là một ngọn núi nằm ở phía nam Bất Chu Sơn, khí hậu ẩm ướt, nắng ít mưa nhiều, cho nên giữa núi chướng khí nồng nặc, dưới ánh nắng sớm chiếu xạ thành ánh sáng hoa lệ.

Bạch Trạch khẽ phe phẩy một cái quạt ngọc nhìn thanh y nhân trước mặt cười nói: “Người tới một mình?”

Thanh y nhân chỉ cười không nói

“Nếu như người chỉ tới một mình, vậy thì người đành phải tay không mà về thôi” Bạch Trạch tao nhã, bạch y trong nắng sớm toả ra vẻ nhu hoà.

Phía sau y là một căn nhà đá, không lớn, chỉ có ba gian phòng mà thôi, liếc mắt cũng có thể thấy bên trong không bày biện hoa lệ. Bên cạnh y có một nữ tử cũng mặc bạch y đang ngồi, đang tập trung tinh thần theo một bức uyên ương đồ trên khăn.

Bạch Y nữ tử lúc này ngẩng đầu lên nói với người đứng trước Bạch Trạch: “Nếu không cứ để người ta vào ngồi một lúc đi, Thấm Tâm tửu không phải còn một vò sao?” Thanh âm mềm mại mà không nhõng nhẽo, sáng mắt lưu chuyển nhưng không hề có một chút mỉa mai nào.

Bạch Trạch quay đầu cười nói: “Vâng mệnh, phu nhân” Quay đầu lại, vẻ mặt cười khổ nói: “ Quả là ta còn có một vò Thấm Tâm Tửu, sau khi chúng

ta uống xong nhất định người phải nói một chút là rượu của ta ngon hay là rượu của Thiên Đình ngon”

Thanh y nhân tựa hồ không ngờ tới sự tình sẽ tiến triển như vậy nên có chút bất ngờ, dừng một chút cười cười nói: “Ta chưa từng uống rượu của Thiên Đình, ta cũng không thể uống rượu của người”

“Ồ, Thiên Đình chẳng lẽ không có rượu sao, người là Thiên Đình đệ nhất Tinh Quân cũng chưa từng uống à. Nếu chưa uống cũng chẳng sao, bây giờ uống một chút của ta, rồi quay lại uống của Thiên Đình, xem của ai ngon hơn, có cơ hội người quay lại nói cho ta một tiếng là được” Bạch Trạch khẽ lay quạt ngọc, phong tư trác tuyệt

Thanh y nhân chính là Nam Lạc, hãnh hời xấu hổ cười nói: “Ta thực sự không thể uống rượu của người, ta tới mời người đi Thiên Đình, nếu vì uống rượu của người mà không hoàn thành nhiệm vụ thì cái gã uống rượu đó không biết có sống nổi không nữa”

“Ha ha... Phu nhân, giờ không phải là do ta không chiêu đãi hẳn mà hẳn không uống nhé” Bạch Trạch cười nói với nữ tử phía sau.

Nàng kia nhíu đôi mi thanh tú, khẽ nhăn mặt nhìn Nam Lạc nói: “Tinh quân hẳn là hiếu quy củ của chúng ta chứ”

Nam Lạc gật gật đầu nói: “Ta hiếu quy củ của các người là mời người uống rượu, hoá thù thành bạn, nếu cự tuyệt thì sẽ là đao kiếm tương giao”

“Thế sao Tinh Quân cứ nhất định phải làm khó phu thê chúng ta?”

Nam Lạc lắc đầu nói: “Ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi”

“Ta nói rồi, nếu người chỉ tới một mình, thì sẽ tay không mà về” sắc mặt Bạch Trạch có phần lạnh lẽo nói

Nam Lạc nghiêng đầu, nhìn thoáng qua cái bụng hơi nhô lên của nàng kia nói: “Nam Cương Bạch Trạch thiên trắc toán, thông âm dương, hiểu thiên thời, pháp lực cao cường được gọi là Nam Cương chi thần, những thứ này ta đều biết, chỉ là Thượng Đế từ lúc chưởng quản thiên đình tới nay đã làm âm dương rối loạn, người không tính được lần này tới bao nhiêu người”

Quạt ngọc trong tay Bạch Trạch khẽ dừng lại, nghiêm mặt nói: “Lúc đầu Đế Tuấn trừ tính Phượng Hoàng, Long Cung, đã từng chấp nhận rằng chỉ cần ta không nhúng tay, nếu hãn kiến lập Thiên Đình cũng sẽ không tới quấy rầy Bạch mỗ thế nhưng bây giờ lại làm vậy, đường đường là Thượng Đế chẳng lẽ lại muốn lật lọng làm tiểu nhân”

“Ta không biết người có ước định gì với Thượng Đế nhưng ta là được Thượng Đế an bài tới đây” Nam Lạc dừng một chút nhìn vào gương mặt nữ tử có vẻ như bị làm phiền phía sau Bạch Trạch nói: “Thượng Đế còn nói, lúc đến nơi này, nhất định phải mời các người tới Thiên Đình”

“Thượng Đế quả là hảo tính toán, nhưng hãn quên Bạch Trạch không phải người chỉ biết trắc toán thiên địa, ta nếu muốn đi, người không ngăn được, trừ phi Đế Tuấn và Thái Nhất đích thân đến” Bạch Trạch điềm nhiên nói

Nam Lạc nhìn nàng kia mà không nói gì. Hãn tình nguyện đổi nhiệm vụ, tình nguyện cùng rất nhiều người đi tranh đấu sinh tử cũng không nguyện ý mưu lợi lúc người ta gặp khó khăn.

Hãn tới một mình, không có bất cứ ai đi theo, còn Bạch Trạch trước mặt là yêu thần danh chấn Nam Cương.

“Nhìn người rất tự tin, ta biết người chỉ đến một mình, cùng lắm thì giết người, sau đó phu thê chúng ta lại tìm một chỗ ẩn độn, âm dương thiên địa

này đã loạn, dù là Đế Tuấn cũng vị tất tính được ta” Bạch Trạch hí mắt, quạt ngọc đã thu lại, khí cơ vững vàng bao lấy Nam Lạc, có ý xuất thủ.

Sắc mặt Nam Lạc bình tĩnh không thừa nhận cũng không phủ nhận chỉ có mình mình, chỉ đứng an tĩnh mắt nhìn hư không.

Bạch Trạch nhìn Nam Lạc, sát khí lộ, hàn ý lành lạnh.

Khí thế như núi cao đè xuống Nam Lạc

Một lúc sau y nở nụ cười: “Ha ha..., nhân tộc nhỏ yếu không ngờ còn có nhân vật như tinh quân, Bạch mỗ tuy đã sớm nghe danh nhưng không ngờ tinh quân lại có bản lĩnh cao minh cỡ này”

Nam Lạc mỉm cười

Bạch Trạch còn nói thêm: “Chỉ sợ lần này Tinh Quân sẽ phải thất vọng rồi, thượng đế để người tới, đoán rằng bằng tâm tính Bạch mỗ nhất định sẽ đi theo người, nhưng tiền đề phải là người ép được Bạch mỗ đi đã”

“Ha ha...” Nam Lạc thản nhiên cười nói “Ra tay đi, thử qua sẽ biết” Hắn nói nhẹ nhàng thong dong, không chút sát khí

Bạch Trạch động, động mà không mang chút khí thế nào, tựa như con người của y vậy, quạt ngọc như gió phất tới. Thế nhưng Nam Lạc không dám có chút chủ quan nào, quạt ngọc phất tới thì hắn đã biến mất vô tung vô ảnh, thân hình hiện lên trên một ngọn cây

“Ngũ hành thuật, không ngờ ngoại trừ Không Tuyên còn có người kiêm tu ngũ hành, ta muốn nhìn xem trình độ của người đã tới đâu rồi” thanh âm của Bạch Trạch vừa dứt người đã biến mất trong không trung.

Khi xuất hiện đã ở trên đầu Nam Lạc, quạt ngọc thay kiếm đâm thẳng vào đầu hắn, Nam Lạc lại tiêu thất.

Đột nhiên một trận gió xuất hiện trong không gian, gió như dòng suối chậm rãi chảy trong không gian, lặng lẽ tự nhiên. Nhưng những cây bị gió thổi qua lại đột nhiên trở nên khô vàng.

Phạm vi của trận gió càng lúc càng lớn, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm cả ngọn núi, bất luận là chim bay trên trời, hay thú chạy trong núi đều không thể chống cự lại toàn bộ biến thành xương khô.

Quanh thân Nam Lạc được bọc trong một lớp yên vụ ngũ sắc, không ngừng chống lại ngọn gió nhẹ nhàng mà lại vô cùng đáng sợ này. Không ngừng có yên hà bị thổi đi, lại không ngừng có yên hà sinh ra, tuy tốc độ sinh không bằng tốc độ thổi nhưng vẫn có thể chống lại một lúc.

“Trạch, không nên dùng Âm Dương Phiến, quá ảnh hưởng tới thiên hoà”
Nữ tử ngồi ở nhà đá cau mày lo lắng lớn tiếng nói

Lời của nàng vừa xuất, trận gió tiêu thất

Bạch Trạch hiện thân, lạnh lùng nhìn Nam Lạc nói: “nếu người chỉ có thủ đoạn như vậy thì không cản được chúng ta rời đi” Dứt lời không để ý tới Nam Lạc, loé lên trong hư không đi tới cạnh nàng kia, ôm lấy nàng, hai người lập tức tiêu thất.

Trong con người Nam Lạc loé hoả quang nhưng chẳng thấy được gì, trong lòng thầm than, Thiên Thị Nhân càng lúc càng không dùng được, tuy thấy được cực xa nhưng có rất nhiều độn pháp không nhìn thấu được.

Lúc trước có Văn Đạo Nhân khiến hấn ăn trái đắng, giờ lại có thêm Bạch Trạch, ngay cả vết tích cũng không thấy, chỉ bằng độn thuật đó cũng có thể xếp vào chiếu trên trong thiên địa này.

Nhiệm vụ lần này quả là cũng chỉ có mình hấn cho nên quyết không thể để Bạch Trạch chạy thoát

Thân hình nhoáng lên, người đã đi tới trời cao, thanh quang bốc lên trên đỉnh đầu, một cái gương xuất hiện. Mặt gương trong trẻo tươi sáng, khẽ rung nhẹ trong hư không, rồi tựa như có linh trí, xoay về một hướng, mặt kính liền xuất hiện thân ảnh Bạch Trạch đang ôm lấy phu nhân của mình.

Nam Lạc đứng trên trời cao giọng cười nói: “Nếu để cho người đi dễ thế sao ta dám nhận cái tên Giám Thiên Tinh Quân chứ” Giơ một ngón tay, một đạo kiếm quang xẹt trong không trung.

Chỉ nghe hân cao giọng nói: “Bạch Trạch tiên sinh cũng tiếp một kiếm của Nam Lạc để xem ta có bản lĩnh giữ tiên sinh lại không”

Bạch quang như xuyên thấu hư không, chớp mắt đã vượt qua trăm dặm xuất hiện trên đầu Bạch Trạch.

“Ha ha, Giám Thiên Tinh Quân có một cái gương có thể chiếu khắp đại thế giới, Bạch Trạch sao lại không biết điều này, đáng tiếc bây giờ sẽ phải đổi chủ rồi, thiên đình Giám Thiên Tinh Quân cũng sẽ phải vẫn lạc ở đây”

Nam Lạc nghe thấy tiếng cười của Bạch Trạch vang vọng khắp không gian, thân ảnh ngoài trăm dặm kiếm tới vỡ vụn, hoá thành một cái quạt ngọc, rung lên trong không trung rồi biến mất không thấy tung tích.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thiên Hoàng Kỷ Nguyên

Bạch Trạch sinh cùng thiên địa, thuộc về tiên thiên sinh linh. Thần thông sinh thành từng truyền khắp thiên địa, danh tiếng cực lớn. Lúc đó có nhiều thần thông giả cũng mạnh hơn y nhiều nhưng trời sinh y có thể thông âm dương thuật, hiểu thiên thời, tránh hung hiểm. Đi qua rất nhiều nơi đều bình an vô sự, âm dương nhị khí trong cơ thể được y dùng tới mức xuất thần nhập hoá, âm dương độn thuật càng thêm quỷ bí vô song.

Khi bỏ chạy thì vô hình vô tiếng, lời vừa dứt thì đã trôi dạt theo không trung phảng phất như nương theo quỹ tích đại đạo mà di chuyển. Nam Lạc khẽ chuyển đầu thì đã bị gió bao vây, cả người giống như lá khô bị xát vỡ, hoá thành bột phấn, phiêu tán trong không trung.

Bạch Trạch giống như gió ập tới, một tay ôm bạch y nữ tử, giống như thần tiên quyến lữ, chỉ là bạch y nữ tử kia tay khẽ vỗ bụng dưới, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại. Đôi môi trắng bệch của nàng khẽ mấp máy cuối cùng lại không nói ra lời.

Bạch Trạch tựa hồ nhìn ra nàng muốn nói gì nhẹ giọng nói: “Không phải là ta muốn giết hã, mà là gương trong tay hã có chút thần diệu, có hã thì chúng ta không thể nào rời đi được”

Trán nàng vẫn cứ nhăn nhưng không nói gì chỉ thở dài thôi.

Bạch Trạch kéo tay nàng tựa hồ muốn rời đi, đột nhiên quanh bọn họ xuất hiện hơn mười người, những người này tới bất thành lình ngay cả Bạch Trạch trước đó cũng không phát hiện ra, dù bây giờ họ hiện thân cũng không thể cảm nhận được pháp lực ba động trên người họ, nhưng người

nào cũng đứng trên hư không, trong tay mỗi người có pháp bảo tản ra các loại quang mang, dường hợp thành một bộ trận pháp huyền ảo, phong toả cả phiến hư không này.

“Nguyên lai là Xích Phong lão tổ, không biết từ lúc nào đã thành nanh vuốt của Thiên Đình rồi” Bạch Trạch khẽ nghiêng đầu, nhãn thần khinh miệt, lời nói có tính khiêu khích, cho tới lúc này y mới lộ ra cuồng ngạo của tiên thiên sinh linh.

Trong hơn mười người có một lão già tóc đỏ cười hắc hắc nói: “Nam Cương chi thần Bạch Trạch, oai danh hiển hách, lão tổ đã sớm muốn gặp mặt”

“Ha ha gặp mặt, ngươi còn không xứng, nếu không phải trên người các ngươi có bùa chú ngăn cản khí tức thì trong vòng trăm dặm ta có thể khiến các ngươi hồn phiêu phách tán” Bạch Trạch nở nụ cười khinh miệt

Xích Phong lão tổ trừng mắt, muốn động thủ nhưng Bạch Trạch lại cười ha ha nói: “Xích Phong lão tổ là người thành danh nhiều năm, nhập thiên đình cũng không sao nhưng lại bài danh sau một tiểu bối nhân tộc ha ha... Nếu Đế Tuấn muốn gặp ta vậy thì ta đi thiên đình một lần, có gì đáng sợ chứ”

Bạch Trạch dứt lời liền đã hoá thành một cơn gió biến mất, có người muốn chặn lại nhưng Xích Phong lão tổ đã ra hiệu dừng lại.

Những người này đều là người trong bộ tộc của Xích phong lão tổ, được lão truyền pháp, phần lớn là người cùng tộc với lão. Bọn họ nghi hoặc nhìn Xích Phong lão tổ.

“Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, Bạch Trạch cũng chẳng phải loại thiện lương, chúng ta không cần liều mình tranh đấu với hắn. Dù sao lần này mời Bạch Trạch là nhiệm vụ của nhân tộc tiểu bối kia, Bạch Trạch có đi thiên đình cũng là công lao của chúng ta, không đi chỉ là Thiên Đình Đệ

Nhất Tinh Quân hành sự kém cỏi mà thôi, hắc hắc...” Lão nói lời cuối cùng thì phong thái vô cùng châm chọc, những người khác cũng cười to không ngớt.

“Ha ha, lão tổ cao minh, đáng tiếc đường đường Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân lại chết rồi. Âm Dương khí của Bạch Trạch quả nhiên lợi hại”

“Hắc hắc, không chết, lão tổ cũng muốn cho hãn biết thủ đoạn của ta, muốn cho hãn biết một hậu bối không thể quá kiêu ngạo, đừng tưởng mình vào thiên đình sớm một chút thì là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân được”

Xích Phong lão tổ nói xong, tay niết pháp quyết, trên mặt mọi người lập loè hồng quang, mơ hồ có phù văn huyền ảo hiển hiện. Xích Phong lão tổ quát khê một tiếng, tất cả cùng lúc biến mất.

Thiên địa đột nhiên yên ắng, chỉ có một ngọn núi khô vàng là minh chứng cho nơi này đã từng xảy ra những việc vừa rồi.

Ngọn núi bị Âm Dương Khí của Bạch Trạch bao phủ đã tĩnh mịch, không còn bất luận sinh mệnh gì. Trên đỉnh núi Nam Lạc lẳng lẳng đứng, nhìn bầu trời, đó là hướng mà Bạch Trạch rời đi cũng là hướng mà Xích Phong lão tổ rời đi.

Âm Dương khí của Bạch Trạch khiến hãn khiếp đảm không thôi, bất quá ngay khi Âm Dương khí bao phủ thì hãn đã độn ra ngoài. Còn về sau khi Xích Phong lão tổ xuất hiện ngoài trăm dặm làm sao Nam Lạc không biết được chứ.

Tuy bọn họ có bùa chú ngăn khí tức của Đế Tuấn cấp cho nhưng khi Nam Lạc truy tung Bạch Trạch cũng đã chiếu ra. Những lời của họ đương nhiên Nam Lạc cũng nghe thấy, với những vấn đề này hãn chưa bao giờ đi chứng minh cả, cũng chưa bao giờ cho rằng mình là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân.

Nhất là những năm gần đây những đại vương các núi không ngừng tiến vào Thiên Đình, Giám Thiên Tinh Quân cũng truyền ra qua câu nói “Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân” khiến rất nhiều người chiếm núi xưng vương cực kỳ bất phục, luôn tìm cách đấu thần thông với Nam Lạc.

Trong thiên đình còn có luật không ai dám động thủ tùy ý, nhưng ở bên ngoài thì lại khiến Nam Lạc cẩn thận, rất sợ bị người mai phục hoặc tính kế. Hẳn không biết trắc toán chi đạo, không thể dựa vào một ít khí cơ trong thiên địa mà tính toán được tai họa của bản thân. Cho nên hẳn chỉ đành chờ thời khắc khắc dùng Yêu Nguyệt Kính chiếu trăm dặm quanh mình, thường xuyên duy trì ngũ hành khí bao phủ quanh thân.

Ngon núi cao nhất trong thiên địa – Bất Chu Sơn bị chiếm,

Từ đó về sau thiên đình thành lập, ba năm sau Đế Tuấn tự phong Thượng Đế, Thái Nhất phong Đông Hoàng, chiêu cáo chúng sinh

Gọi thiên địa là Hồng Hoàng, niên hiệu là Thiên Hoàng Kỷ Nguyên, tuyên triệu các tộc trong Hồng Hoàng tới Bất Chu Sơn triều bái

Có tộc đi, có đại vương trong núi đi, có rất nhiều thì ngoảnh mặt làm ngơ nhưng phần đông là dùng thái độ bàng quan. Rất nhiều đại thần thông giả, tương hỗ kết minh, âm thông giao tiếp, liên hợp lại thành những nhóm chống lại Thiên Đình.

Năm thứ ba Thiên Hoàng, Nam Cương chi thần Bạch Trạch nhập thiên đình, thụ phong yêu thần, thiên địa rung động

Bạch Trạch nổi danh không nhờ thần thông mà là vì âm dương chi đạo, hiểu thiên thời, thiện trắc toán, đến nước này thì những người quyết tâm chống Thiên Đình càng thêm cảnh giác. Có rất nhiều người quen biết Bạch Trạch, vào lúc đó cũng gia nhập thiên đình.

Nhất thời thế lực của Thiên Đình đại tăng, Đế Tuấn, Thái Nhất chưa xuất thủ đã có được đại thế.

Khi Nam Lạc trở lại Thiên Đình thì Bạch Trạch đã ở đó được vài ngày, hẳn cũng không cần phải đi nhận lệnh nữa.

Thiên đình hẳn cũng chẳng quen biết ai, hơn nữa người tới càng lúc càng nhiều, càng thêm nhiều người xa lạ. Hẳn không quen ai không có nghĩa người khác không quen hẳn, cái danh Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân là do Đế Tuấn nói, tuy rằng lúc đó rất ít người, nói cũng chẳng chính thức nhưng lại khiến tất cả nhớ kỹ, người mới gia nhập đương nhiên cũng nghe từ người trước, cho nên không khó hiểu khi hẳn trở thành đối tượng bị người căm ghét.

Có thể vào được thiên đình cũng tuyệt không dễ, không phải ai cũng là người thiện lương, bọn họ không nhìn thấy Nam Lạc xuất thủ, không biết hẳn có thủ đoạn gì chỉ biết hẳn có một cái gương có thể chiếu khắp đại thiên thế giới mà thôi.

Thiên đình không cần điểm danh nhưng khi tiếng chuông mà Đông Hoàng Thái Nhất vang lên thì đó là lúc triệu tập. Nam Lạc nghe thấy chuông liền vội vã đi tới Tinh Thần Điện.

Lúc này Tinh Thần Điện hoàn toàn khác trước, mỗi khi có người tiến vào điện thì dường như điện lại lớn thêm một chút, tựa hồ có thể rộng tới vô tận. Khi Nam Lạc đi vào thì đại điện đã có trên trăm người, hẳn đứng ở vị trí cuối cùng, chẳng quan tâm tới ánh mắt quái lạ của người xung quanh.

Nam Lạc vừa đứng xong thì nghe Thượng Đế nói: “Các khanh đi tới bộ tộc của mình chọn ra những người có pháp lực thâm hậu tạo thành một đội, ba tháng sau trở về Thiên Đình đăng ký tên họ, từ nay về sau sao chép nhập tiên tịch, bản để ban thưởng cho bọn họ pháp quyết đan dược, truyền bọn họ chiến trận chi đạo, từ nay về sau làm thiên đình binh tướng”

Nam Lạc nhường mà, tổ kiến một đội trong tộc với người khác thì dễ dàng nhưng với hãn thì lại có chút khó khăn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chi Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bầy Giết Người

Một con hắc ưng thật lớn xẹt trên bầu trời giống như một đám mây đen. Điều lạ lùng là nó cứ bay vòng vòng, tiếng kêu phẫn nộ truyền khắp nơi. Ưng Tam vô cùng phẫn nộ, y không nhớ Nam Lạc nhưng lại nhớ mình đã từng bắt rất nhiều nhân loại.

“Chẳng lẽ đại năng của nhân loại tới báo thù” Trong lòng y nghĩ, hai cánh lớn điên cuồng đập, không ngừng tăng cường pháp lực, trong lòng nghĩ “Giờ ta không quan tâm tới người, về tới tộc rồi sẽ có phụ vương làm chủ, há lại sợ một nhân loại thế cô lực bạc như người”

Đột nhiên Ưng Tam thái tử cảm thấy lưng càng lúc càng nặng, ban đầu nhẹ như không, nếu không phải là do người đó lên tiếng thì còn không cảm nhận được sau lưng có thêm một người, dần dà y có cảm giác như đang cõng một khối đá lớn.

Điều này cũng chẳng có vấn đề gì, dựa vào thân hình và pháp lực của y cho dù là một ngọn núi nhỏ cũng miễn cưỡng có thể bay trong không trung, huống chi chỉ là một tảng đá lớn.

Thế nhưng tảng đá lớn lại càng lúc càng nặng, nặng tới mức Ưng Tam Thái Tử không thể không gia cường pháp lực, phách động hai cánh, muốn thoát thân nhưng lại không làm được chỉ đành toàn lực vỗ cánh.

Nơi đi qua, bất luận là bầu trời hay mặt đất đều xuất hiện cuồng phong, tàn phá khắp nơi. Vô số đám mây bị xé thành mảnh vụn rồi biến mất nơi chân trời xa xôi

Cho dù như vậy tốc độ của Ứng Tam Thái Tử vẫn càng lúc càng chậm, cuối cùng tốc độ cơ hồ đình chỉ, tuy cánh y vẫn vũ động điên cuồng nhưng tốc độ lại vô cùng thông thả.

Thân thể khổng lồ của con ưng lại tăng thêm lần nữa nhưng vẫn không thể cản được việc giảm tốc, một âm thanh thê lương đâm rách không gian truyền đi cực xa.

Ngay khi thanh âm như tiếng đó đâm rách hư không thì một mũi tên màu đen bay từ trong núi ra.

Thân mũi tên có hoa văn tinh xảo, được khắc phù chú huyền ảo, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng thấy tâm thần khẽ động, phảng phất như bị dẫn vào trong thân tiễn.

Mũi tên này là Nhiếp Hồn, phảng phất như tới từ U Minh.

Không có sát khí thế nhưng khi xuyên rách hư không lại có một luồng sát ý như thấm tận lòng Nam Lạc.

Hắn đương nhiên không quên được một tên này bởi năm đó hắn suýt chút nữa đã chết bởi nó.

Nam Lạc không biết Hậu Nghệ nhưng lại nhớ rõ bộ bạch y bất nhiễm hồng trần của gã, mỗi một tác vãi trên bộ bạch y kia dường như bị nhuộm bởi sát khí. Lòng mày gã như đao, nhãn thần như tiễn.

Mũi tên đen trong không trung vút bay kéo thành một bóng đen thật dài chớp mắt đã đâm vào trong thân hình thật lớn của Ứng Tam Thái Tử.

Nam Lạc nhảy lên trời cao, hắn không trốn mà chỉ nhảy vọt lên trời mà thôi.

Tại nháy mắt đó, mũi tên đen đã xuyên qua ửng thân, tốc độ không hề suy giảm nhằm phía Nam Lạc mà truy kích.

Ứng Tam Thái Tử phát ra một tiếng hét thảm, cho tới lúc này y vẫn còn không biết chuyện gì xảy ra, Nam Lạc vừa nhảy lên, thì y vẫn đập cánh theo quán tính, chớp mắt đã lao qua vài ngọn núi rồi cắm đầu xuống.

Trên bầu trời Nam Lạc không nơi ẩn trốn, không cách nào trốn vào hư không, cước bộ hần đạp thật nhanh trong không khí giống như đạp trên thang trời lại tựa như so tốc độ với hắc tiễn đoạt mệnh.

Mỗi bước bước ra là có một đám mây không lớn lưu ở đó tạo thành từng bậc thang một.

Đám mây có màu vàng làm chủ đạo lại có từng sợi từng sợi đen, xanh, trắng quyện trong đó, xinh đẹp diễm lệ, tuy nhiên dùng tâm thần cảm thụ sẽ phát hiện ra đám mây kia vô cùng huyền diệu.

Hắc tiễn bay lên trời cao truy kích, đâm thủng vô số đám mây của Nam Lạc, mỗi một đám mây bị đâm thủng sẽ tiêu tán nhưng cũng sẽ làm tiễn kia chậm lại, cuối cùng ngừng lại trên cao rồi run lên một cái rơi xuống dưới.

Sau khi hắc tiễn dừng Nam Lạc cũng ngừng lại, ngũ sắc yên hà hiện lên tay, chộp vào hư không, tóm lấy hắc tiễn.

Hắc tiễn rung động, phát ra hắc quang chói mắt nhưng lại bị ngũ sắc yên hà áp chế, cuối cùng yên tĩnh lại.

Sắc mặt Nam Lạc vô cùng nghiêm nghị, đây là lần thứ hai hần bị hắc tiễn tập kích, lần đầu tiên cơ hồ mệnh tang tại chỗ, sự sợ hãi tuyệt vọng vẫn khiến cho lòng hần lạnh lẽo.

Bạch Y nhân trong núi vô cùng bắt mắt, cầm tiễn trong tay hung hãn ném về phía Hậu Nghệ, chỉ là lần này trên tiễn chẳng bao phủ hắc quang

mà là một tầng như có như không ngũ thái hà quang.

Mờ ảo như nước, ôn nhuận lưu chuyển, mỗi lần lưu chuyển là hắc tiễn lại tiêu thất trong không trung, khi xuất hiện lại thì đã đi xa tới mấy nghìn mét.

Tay áo Nam Lạc phiêu phiêu, chân đạp hư không chậm rãi đi theo hắc tiễn, mỗi bước đều vô cùng chuẩn xác, không hề chậm hơn hắc tiễn, cự ly với hắc tiễn cũng chưa hề có chút thay đổi nào.

Từ lúc hắc tiễn bay từ trong núi ra cho tới khi Nam Lạc ném lại chỉ là việc trong chớp mắt. Thiên địa im lặng, không thấy có chút nguyên khí ba động nào, an tĩnh như mây trôi theo gió rồi biến mất, như lá cây trôi trên mặt hồ.

Nam Lạc không biết vì sao Hậu Nghệ biết mình ở đây hoặc giả đối phương đã đợi dưới Bất Chu Sơn đợi mình, chuẩn bị bắn chết mình, giờ khắc này Hậu Nghệ như một thợ săn lành nghề.

Gã vẫn mặc bộ bạch y, vẫn không nhiễm hồng trần, vẫn cực kỳ bắt mắt. Hắc cung nhìn thì thô kệch nhưng lại vô cùng ưu mỹ nằm trong tay gã.

Phảng phất như không nhìn thấy hắc tiễn bị ngũ thái hà quang bao phủ đang bay tới cực nhanh, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Nam Lạc, sâu trong nhãn thần là sát ý băng lãnh giống như đã hoá thành vật chất.

Hắc tiễn càng lúc càng gần, nhanh như thiểm điện, đâm thẳng vào yết hầu Hậu Nghệ.

Đúng lúc này chỉ thấy tay Hậu Nghệ trao vào hư không rồi nắm chặt lại, hắc tiễn kia liền xuất hiện trên tay y, kẽ run lên, ngũ sắc yên hà giống như bụi tiêu thất trên thân tiễn.

Một đạo bạch quang chói mắt xẹt trong không trung, kiếm Nam Lạc đã rời vỏ.

Giờ khắc này Nam Lạc cực kỳ trầm tĩnh, ngay cả kiếm của hắn tựa như cũng không mang một chút sát ý nào vậy mà lại có cảm giác hư huyền, như khói lửa hiện lên trong trời đêm, mê mỵ mà quyết tuyệt.

Đôi mắt của Hậu Nghệ phản chiếu Nam Lạc từ trên không trung hạ xuống, phảng phất như không chút khói hoa, yên tĩnh tới đáng sợ, vô cùng nguy hiểm. Lúc này không ai phát hiện đôi mắt họ vô cùng tương tự, sát khí lạng lẽ nổi trôi giữa núi.

Trong lòng Nam Lạc vô cùng kinh ngạc bạch y nhân này vô cùng trầm tĩnh, bị gã bắn suýt chết hai lần đương nhiên biết cung của gã có lực sát thương cao hơn cận chiến nhưng gã vẫn đứng đó chờ mình tới gần.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một chút cảnh giác, đúng lúc này một đạo khí tức vô cùng cuồng phách bạo liệt từ giữa núi ra. Một người vô cùng cường tráng phảng phất như xé rách hư không, y cầm hai thanh búa to lớn dữ tợn. Chân đạp giữa núi mơ hồ khiến đất rung chuyển.

Người xuất hiện phảng phất như xé nát hư không này chính là Hình Thiên, chỉ thấy y nổi giận gầm lên một tiếng, một cước đạp tới, người đã ở giữa không trung, đại phủ chém thẳng tới kiếm quang của Nam Lạc.

Hình Thiên vừa xuất hiện trong lòng Nam Lạc khẽ nháy, thầm nghĩ không tốt, bị họ mai phục.

Hắn không nghĩ rằng gã vu tộc này lại mai phục mình, trước đây hắn gặp y luôn là một lời không gặp liền xuất thủ, thực lực cao dọa người, thế mà lần này lại mai phục. Dưới cái nhìn của hắn thì bạch y nhân suýt chút nữa đã bắn chết mình e rằng còn mạnh hơn mình chứ quyết không thấp hơn sao còn phải mai phục chứ.

Một khắc trước còn muốn đấu với bạch y nhân thể mà lúc này Nam Lạc lại sinh ra ý thoái lui.

Tâm khẽ động, người đã ẩn vào hư không, tán đi như mây khói, lại giống giọt nước mưa rơi vào biển, không chút vết tích.

Hậu Nghệ lại động thủ, động tác như nước chảy mây trôi, phảng phất như vô cùng tự nhiên. Ngay lúc Nam Lạc dung nhập hư không, gã đã kéo cung thành hình trăng tròn.

“Hưu... Vút...” Hắc tiễn đâm vào một chỗ trong hư không.

“Đình...” Tiếng sắt thép vang lên, sau đó là một tiếng nổ cường liệt vang lên trong không trung chấn động thành từng đợt sóng gợn.

Nam Lạc thanh y phiêu phiêu, tay cầm trường kiếm, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, thân hình hiện ra, đúng là bị tiễn của Hậu Nghệ phá độn thuật

“...Dám giết người của vu tộc, ta chặt đầu ngươi...” Hình Thiên cầm búa lớn cất bước tới trước mặt Nam Lạc.

Thân thể vẫn chưa bành trước nhưng đã có cảm giác đạp nhảy lên cao.

Một phủ của y chấn động hư không, thân phủ đen bóng, phản chiếu hai tròng mắt lãnh liệt của Nam Lạc

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tử Chiến

Đây là một cái bẫy giết người, một cái bẫy chỉ dành riêng cho hãn.

Trong lòng Nam Lạc xẹt quá ý nghĩ đáng sợ này, hãn đột nhiên nghĩ tới lúc mình tới Thương Mãng Nhai không hề nói với người khác nhưng bọn họ lại có thể tìm thấy mình, điều này khiến Nam Lạc không thể không hoài nghi đây là bẫy do họ giăng ra.

Nam Lạc rời Bất Chu Sơn cũng không ngờ rằng có người sẽ từ xa âm thầm theo dõi mình, thế nên hãn cũng không tận lực đề phòng đằng sau. Hơn nữa trong Hồng Hoang có bao nhiêu bí pháp để một người im hơi lặng tiếng đi theo sau mình chỉ sợ cả Đế Tuấn cũng không rõ lắm.

Cho tới lúc này bọn họ mới động thủ, nơi cách Bất Chu Sơn rất xa, Nam Lạc đoán bọn họ sợ mình quay về Thiên Đình hoặc sợ Thiên Đình có người xuống cho nên mới chọn nơi động thủ xa như vậy.

Thời gian không cho phép Nam Lạc suy nghĩ nhiều, lưỡi đại phủ với khí thế bài sơn đảo hải vô cùng phách liệt đã đánh tới.

Nơi đại phủ lướt qua, hư không vỡ vụn từng mảnh.

Thân hình Nam Lạc phiêu động như tờ trong gió, cấp tốc trôi về phía sau, nhìn như không nhanh nhưng lại có thể tránh thoát đại phủ của Hình Thiên, kiếm trong tay cũng loé lên.

Bạch quang chói mắt của Thạch Nhan đã nhắm thẳng yết hầu của Hình Thiên, phủ kỹ của gã nhìn như cuồng phách vô song đột nhiên lại trở nên

phiêu hốt mềm mại. Nhưng thân thể đang xông tới cũng không vì một kiếm của Nam Lạc mà dừng lại.

Đại phủ đã chặn khoái kiếm của Nam Lạc lại rồi lướt theo thân kiếm cuồng dã bổ tới.

Giẫm chân tại chỗ, như bước trên đất, hư không rung động. Búa trong tay gã đã nhanh chóng bổ xuống, kiếm của Nam Lạc khẽ điểm, cả người giống như bị đại phủ chấn bay ra ngoài.

Một đôi đại phủ trong tay Hình Thiên như hình với bóng, trên dưới bao phủ, hoặc nhanh hoặc mạnh, không rời ba tấc quanh thân Nam Lạc. Mà Nam Lạc lại giống như bị Hình Thiên cuốn lấy không thể thoát thân, dưới ánh chớp của đại phủ trong tay gã, một kiếm rồi một kiếm đâm tới, kiếm sau nhanh hơn, mạnh hơn kiếm trước.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy trên đám mây có hai người đang bay, nguyên khí quanh thân hỗn loạn, không có khắc nào ngưng lại. Mới trên bầu trời chỉ chớp mắt lại xuất hiện trên một đỉnh núi. Lại nhìn thì hai người đã biến mất, một tiếng nổ lớn vang lên, cả hai văng ra từ hư vô.

Thiên địa nguyên khí giống như mặt hồ bình thản bị hai người quấy lên không ngớt.

Hậu Nghệ đứng trên đỉnh núi lẳng lặng nhìn, nhìn trận chiến kịch liệt của hai người, trong lòng thầm nghĩ: “Thiên phú cận chiến của Hình Thiên trác tuyệt vô song thế mà tên Nam Lạc này lại có thể đấu ngang tay, xem ra còn coi thường hẳn, hẳn không chỉ có độn pháp đặc biệt mà cận chiến cũng mạnh như thế”

Hậu Nghệ giống như một thợ săn trời sinh, lần này chính là gã chờ Nam Lạc dưới Bất Chu Sơn. Gã tu được một thuật trong vu tộc tên là Thiên Nhân được xem là có thể nhìn thấy tất cả ẩn độn thuật trên thế gian, ngay khi nhìn thấy Nam Lạc thì đã định động thủ luôn nhưng phát hiện ra bất

luyện pháp lực hay khí cơ của Nam Lạc lại tăng lên cực lớn hơn nữa đòn pháp của hắn có cảm giác huyền diệu khó lường, mới dừng lại giữ Hình Thiên không cho động thủ, cho tới lúc Nam Lạc rời xa Bất Chu Sơn tới Thương Mãng Nhai mới động thủ, lúc này mới không lo Nam Lạc trốn về Bất Chu Sơn.

Vốn tướng Hình Thiên động thủ hắn là có thể chiếm thượng phong, không bao lâu có thể khiến Nam Lạc bỏ chạy mà mình chỉ cần phòng không cho hắn trốn là được nhưng thật không ngờ, Nam Lạc lại có thể cận chiến ngang sức với Hình Thiên.

Hình Thiên đánh thật hăng, hai lưỡi phủ như thái sơn áp đỉnh phô thiên cái địa đổ xuống, khi thì phiêu hốt bất định, khi thì như gió bão gào thét.

Hậu Nghệ không vội, họ có hai người, một động một tĩnh, Hình Thiên truy đuổi, không có bao nhiêu người có thể chơi tiêu hao chiến với Hình Thiên bởi thứ nhất chiến kỹ của vu tộc là loại công pháp đặc thù, hai là Hình Thiên càng đánh càng mạnh, chiến đấu với y là một loại đả toạ tu luyện, có thể đánh tới vài năm. Hơn nữa càng về cuối sức chiến đấu càng lúc càng tiến nhanh.

Nhưng với Nam Lạc thì điều khiến hắn sợ nhất không phải là Hình Thiên mà là bạch y nhân đứng ở đó, mắt gã như tên nhìn hắn chăm chăm khiến tâm lý lâm trận bỏ chạy của hắn phải bị thu lại.

Bởi vì sợ Hậu Nghệ tiến cho nên Nam Lạc luôn cố gắng cận chiến với Hình Thiên cố gắng không để cho mình lộ ra dưới tiền của nó.

Trong lòng thầm lo lắng, cứ tiếp tục như vậy e rằng không ổn, đánh mấy ngày mấy đêm chỉ e vẫn cứ như thế thôi, hắn không nghĩ đến việc có thể thắng Hình Thiên dưới sự uy hiếp của Hậu Nghệ. Cho nên hắn nghĩ phải chạy hơn nữa đi muện không bằng đi sớm.

Hắn hiểu mình bị ghét tới mức nào ở Thiên Đình, những người đó luôn tìm cách để gây phiền toái cho mình, hơn nữa dọc đường mình cũng giết rất nhiều yêu quái, bây giờ bọn họ đều đã biết thân phận của Nam Lạc. Nếu ở trong trạng thái bình thường Nam Lạc tuyệt không sợ chúng nhưng nếu đánh mấy ngày mấy đêm, bị trọng thương thì sẽ kinh động rất nhiều người, vạn nhất có cừu nhân tìm được thì e rằng sẽ nguy hiểm.

Vừa nghĩ tới đây Nam Lạc liền vừa đánh vừa chạy, không hề tuyệt vọng, từ lúc bị Hậu Nghệ phá độn thuật, hắn biết cứ thế mà bỏ đi là không được, nhất định phải vừa đánh vừa lui tìm thời cơ.

Thân hình của Nam Lạc chớp động trong không trung, Hình Thiên bám sát theo, đại phủ áp tới không hề chú ý rằng Nam Lạc đã dẫn gã tới một không gian khác. Thế nhưng tâm của Nam Lạc lại trầm xuống vì bạch y nhân vẫn cứ tiếp tục theo dõi, vẫn cứ đứng trên núi, dùng nhãn thần băng lãnh nhìn, phảng phất thấu suốt tâm tư của Nam Lạc.

Không chỉ vậy cách đỉnh núi khá xa có rất nhiều tu sĩ đang dùng chân quan sát. Đây chính là tình thế mà Nam Lạc sợ nhất.

Bất quá nếu phát sinh hỗn loạn thì đó hẳn là cơ hội tốt để đào tẩu. Nam Lạc thầm tính, ngay khi hắn muốn tạo hỗn loạn thì chỉ nghe bạch y nhân lạnh lạnh nói: “Vu tộc Hậu Nghệ, mượn một vùng trời để giết địch, xin chư vị ... tránh ... ra”

Mặc dù có một từ "xin" nhưng ngữ khí đông cứng, cuồng ngạo vô cùng.

Nam Lạc nghe được thanh âm của Hậu Nghệ mới biết được tên của gã, nghe được lời của gã trong lòng liền mừng rỡ. Nghĩ thầm trong thiên địa này ai cũng là kẻ tự tôn cuồng ngạo, nhất là một số người chiếm núi xưng vương, người nói lời như vậy nhất định sẽ khiến rất nhiều người nổi giận.

Đương lúc nghĩ tới lúc những kẻ đó nổi giận với Hậu Nghệ thì lại nhìn thấy không ít người vì đứng tương đối gần lập tức lui về sau, một số người

cũng có chút dịch chuyển, hiển nhiên là để đáp lời của Hậu Nghệ.

Nam Lạc không ngờ uy thế của Vu Tộc lại lớn như thế, khiến những tu sĩ chiếm núi xưng vương cũng phải kiêng kỵ như vậy.

Lòng hãn càng lúc càng lạnh, đột nhiên hãn cảm thấy Hình Thiên càng chiến càng mạnh, lúc trước mình còn có thể tiến thối tự nhiên thế mà bây giờ không gian lại đặc quánh, hành động dường như nhận tới sự áp chế, dường như không quanh quẩn đại phủ của Hình Thiên đã có sự biến hoá.

Mà Hình Thiên dường như đã mò ra được quy luật tránh né của Nam Lạc, đại phủ theo khí cơ trong cõi vô hình lao tới, bất luật Nam Lạc có ẩn độn như thế nào đều không thể thoát mái tự nhiên, có rất nhiều lần không thể không ngạnh kháng với Hình Thiên

“Đình... Đình...” Vài lần ngạnh kháng Nam Lạc liền cảm nhận được sự đáng sợ của Hình Thiên, sự đáng sợ đó nằm ở chỗ tấn công liên tục không hề suy giảm, không cần bất cứ sự chuẩn bị nào, đại phủ liên tục chém tới, uy thế mỗi lần mỗi nặng mỗi lần cơ hồ nặng hơn gấp bội lần.

Những người quan chiến ở bốn phía càng lúc càng nhiều, hoặc gần hoặc xa, những người xuất hiện tuyệt đối không dưới mấy nghìn, bất luận tu vi, ai cũng đều nhìn lên cuộc chiến giữa hai người.

Người tu vi cao đã nhận ra Nam Lạc là nhân loại không khỏi cười nói đàm luận với người bên cạnh xem Nam Lạc còn có thể chống được bao nhiêu hiệp. Còn người tu vi thấp thì lại không suy đoán được Nam Lạc là tộc gì mà đắc tội với Vu tộc, khiến cho hai vị Đại Vu cùng truy sát.

Lúc này trên mình Nam Lạc đã bao phủ một lớp yên hà, đây cũng là phương pháp chống lại khả năng truy tầm khí cơ của Hình Thiên.

Quả nhiên đúng như hãn suy nghĩ, Hình Thiên không không thể uy hiếp tới hãn nữa, kiếm quang chợt hiện, sáng loà vạn đạo, phản thủ vi công,

quấn Hình Thiên vào trong kiếm quang.

Kiếm quang mờ ảo như mây mờ, sát khí ùn ùn, khí lãng cuồn cuộn.

“Tới hay, xem ta chém đầu ngươi để báo thù cho Chiêu Miên”

Trong kiếm quang vô tận, truyền tới thanh âm của Hình Thiên chấn động hư không.

Trong lòng Nam Lạc băng lãnh, bất chi bất giác đã lâm vào trong tử chiến.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Yêu Nguyệt Chiếu Thiên Địa

“Hắn là ai vậy, tại sao lại đắc tội người của vu tộc, còn bị hai vị đại vu đình cấp liên thủ truy sát? Đây không phải là muốn chết sao”

Trong đám người đứng xem, trên một ngọn núi có ba người đang đứng chung với nhau, một luồng khí tức mật mờ bao phủ lấy họ, không biết là dùng thủ đoạn gì để che giấu khí tức của mình.

Ba người, hai nam một nữ, người vừa nói lời này chính là nữ tử đứng giữa.

Nàng nói xong ngừng lại một chút phát hiện hai người bên trái bên phải mình đều trầm mặc, không đáp lời mình, mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng không lưu tâm, còn nói tiếp: “Xem ra người nọ còn rất lợi hại, không chừng sẽ còn lưu đòn sát thủ lại, nếu có thể lưỡng bại câu thương với Hình Thiên thì không chừng chúng ta có thể kiếm chút tiện nghi rồi” Dứt lời nàng lại nhìn xung quanh rồi thở dài ưỡn oải nói

“Người xem nhiều như vậy, e rằng khó kiếm lợi rồi, kiếm người kia nhất định là đồ tốt, đáng tiếc có nhiều người quá” Nói tới đây nàng cuối cùng cũng phát hiện ra vẻ kỳ quái của hai người bên cạnh, không khỏi nhăn lông mi thanh tú, kéo tay của nam tử áo gai đứng bên phải nói: “Thiên Hữu ca, làm sao thế?”

Người được gọi là Thiên Hữu ca vỗ nhẹ tay nàng, khoé miệng khẽ giật nhưng cuối cùng cũng chẳng nói gì, con mắt vẫn nhìn lên cuộc chiến trên bầu trời không chớp mắt.

Nàng có chút tức giận, cong miệng quay đầu muốn hỏi nam tử còn lại nhưng không hiểu vì sao lại dừng lại. Nhìn gương mặt yêu dị của gã có chút bất đắc dĩ, hơn nữa với tính cách của gã nàng biết hỏi cũng bằng thừa.

“Thiên Hữu ca...” Nàng xoay người lắc tay của nam tử tên Thiên Hữu.

Thiên Hữu quay đầu, nở nụ cười khổ nói: “Ta nghe được người trên đỉnh ngọn núi kia nói người dùng kiếm trên không chính là nhân tộc chúng ta”

“Nhân tộc, sao thế được, nhân tộc làm sao có được người như vậy mà chúng ta sao lại không biết chứ?” Nữ tử kinh ngạc nói, nàng không thể tin trong nhân loại ngoại trừ Phục Hy thanh danh cực thịnh còn có một người mạnh như thế.

Trong lòng nàng thì mấy người mình đã là đỉnh cấp trong nhân tộc rồi.

“Nam Lạc”

Nam tử đứng bên trái nàng đột nhiên nói, thanh âm lạnh lẽo không có chút cảm tình nào.

“Hi Vũ cũng nghe được rồi, không sai, người nọ tên là Nam Lạc, điều này khiến ta nhớ tới một người” Giọng Thiên Hữu dường như có một loại cảm xúc khác thường.

Nữ tử cau mày, tựa hồ như trầm tư rồi đột nhiên vụt ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: “Ta biết rồi, ta nhớ ra rồi, Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân, Giám Thiên Tinh Quân Nam Lạc, không ngờ hẳn là nhân tộc... Thật không ngờ” Nữ tử vô cùng khiếp sợ, nàng không cách nào tin nổi Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân vang danh đại địa lại là nhân tộc.

“Thế... thế... hẳn...” Nữ tử không khỏi sợ hãi chỉ vào trận chiến thảm liệt trên bầu trời lấp bấp.

Thiên Hữu dường như lại hiểu rõ nàng muốn nói gì, có chút trầm trọng gật đầu nói: “Rất nguy hiểm, nếu như chỉ chỉ có một vị đại vu ở đây thì hẳn là hẳn có thể thông dong bỏ đi nhưng có hai người, một tĩnh một động chế ước hẳn, khoá chặt cả một vùng không gian, nếu hẳn không có thủ đoạn đặc biệt thì e sẽ phải vẫn lạc ở đây”

Nhất thời ba người trầm mặc, bầu không khí như đông lại.

Nữ tử đứng giữa tên Dao Cơ, nam tử bên phải nàng, nhìn có vẻ ổn trọng và thành thực tên là Dương Thiên Hữu còn người đứng bên trái cách hơi xa một chút tên là Hi Vũ.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, có một lần ăn được một loại sơn quả không biết tên trong núi nên bước lên đường tu hành, tất cả chỉ dựa vào ngộ tính và việc học trộm thần thông pháp thuật của yêu quái trong núi, nhiều năm trôi qua cũng luyện được một ít bản lĩnh. Nhưng khi so sánh với đại vu hoặc những tiên thiên sinh linh thì chênh lệch không ít.

“Hẳn có thể đào tẩu khỏi hai đại vu kia không?” Dao Cơ hỏi, nhưng không ai có thể trả lời nàng

“Chỉ e rất khó, mấy người ở ngọn núi trước mặt tựa hồ cũng có cừ oán với hẳn hơn nữa tựa hồ không chỉ có riêng mình họ” Dương Thiên Hữu nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi đột nhiên nói

“Hẳn... Hẳn làm sao, làm sao sẽ có thù với nhiều người như vậy, cứ thế thì chẳng phải là chết chắc rồi sao, nhìn bộ dạng của hẳn cũng không phải là người đi đâu cũng gây chuyện” Dao Cơ cau mày nói

“Oanh...”

Trên bầu trời vang lên một tiếng nổ, bọn họ vội ngưng thần nhìn chỉ thấy Hình Thiên đã sử ra Pháp Tượng Thiên Địa danh chấn Hồng Hoang của Vu Tộc.

Đại phủ không nhanh như trước nữa nhưng mỗi phủ lại có thể như khai sơn, chấn động không gian. Thân hình Nam Lạc độn hiện dưới búa lớn cũng có cảm giác cật lực.

Uy thế của Hình Thiên lúc này so với nhiều năm trước ở Dương Bình tộc thật là một trời một vực, với độn pháp của Nam Lạc cũng có cảm giác hư không hỗn loạn khó lòng tránh né được.

Đại Phủ chấn động, thân hình Nam Lạc như ở trong một cơn sóng dữ, vô cùng gian nan. Bất quá hấn cũng không phải là hấn của ngày xưa, ngũ sắc trôi nổi quanh thân khiến bóng dáng hấn như ẩn như hiện. Kiếm trong tay hoặc quét hoặc đâm cản lại đợt tấn công của Hình Thiên.

Đánh lâu như thế cũng khiến lòng Nam Lạc tĩnh lại, thậm chí phải rời đi, nếu không đi chỉ e sẽ vẫn lạc ở đây. Nhưng Hình Thiên rất mạnh, năm đó mình có thể dựa vào độn thuật để né tránh, thế nhưng nhiều năm qua đi, độn thuật của mình tiến bộ nhiều thì khí cơ cảm ứng của y cũng tăng tiến không ít, chiến tới mức này e rằng khó mà thoát được.

Hơn nữa phía dưới còn một Hậu Nghệ, thời thời khắc khắc phòng bị mình bỏ chạy, tiền của gã lại càng thêm trí mạng.

Nghĩ tới đây trong lòng nam Lạc khẽ động, kiếm quang đại trường, một lớp mây mù xuất hiện bao quanh hấn. Trong nháy mắt đã bao phủ cả Hình Thiên, người bên ngoài nhất thời chỉ nghe được tiếng binh khí va chạm mà không thể thấy rõ tình huống bên trong.

Chớp mắt ban ngày đã thành đêm tối, bầu trời đầy sao thế nhưng mà đối với người tu luyện thì trời hay đêm nào có khác nhau.

Trên trời cao bỗng nhiên xuất hiện một ánh trăng mờ nhạt, ánh trăng này không giống như bình thường cao ngất, xa vời. Tất cả đều bị cuộc chiến trên không hấp dẫn nhất thời không chú ý tới vì sao lại có ánh trăng kia.

Đương lúc có người dùng bí pháp nhìn thì lại phát hiện ra bên ngoài ánh trăng có một vòng sáng mờ nhạt, ngăn cản thần thức của họ, khiến họ không thể nhìn rõ được đó là cái gì nhưng dù vậy họ vẫn có thể đoán được đó là một bảo vật.

Yêu Nguyệt kia xuất hiện khiến Nam Lạc có cảm giác cả vùng trời đất này đều đã hiện lên rõ ràng.

Dưới ánh trăng, ngũ hành chi đạo cũng trở nên vô cùng thông suốt, không có chút trức trặc nào, thậm chí còn có cảm giác đã khống chế được cả một vùng không gian xung quanh.

Từ trước tới giờ hẳn đều nghĩ rằng Yêu Nguyệt không có tác dụng gì trong chiến đấu cả nên rất ít khi sử dụng. Thế nhưng lần này để hấp dẫn lực chú ý của Hậu Nghệ chuẩn bị cho mình bỏ chạy hẳn lại phát hiện ra dưới quang mang của Yêu Nguyệt năng lực của mình đã tăng lên thật lớn.

Ngũ sắc hà vân tụ lại dưới chân Nam Lạc, kiếm thế lại tăng thêm không ít.

Những người vây xem phát hiện biến hoá trên người Nam Lạc, bọn họ phát hiện ra Nam Lạc vốn đang ở thế hạ phong lúc này càng đánh lại càng hăng.

Đột nhiên chỉ thấy trên không Nam Lạc cao giọng cười dài một tiếng nói: “Hình Thiên, người cũng tiếp ta một kiếm”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp

Trên bầu trời, người chưa biến kiếm chưa biến nhưng lại có biến hoá nghiêng trời lệch đất. Nam Lạc vốn luôn luôn tạo cho người khác một loại khí tức mờ ảo lúc này lại như núi cao vô cùng ngưng trọng.

Không biết từ khi nào thân hình Nam Lạc đã xuất hiện ở ngoài vùng bao phủ của hai lưỡi đại phủ của Hình Thiên, lời hắc vừa dứt thì kiếm trong tay đã chém ra ngoài, lấy kiếm làm búa, có thể kém Hình Thiên về độ phách liệt nhưng lại thêm một phần hậu trọng như sơn.

Con mắt Hình Thiên trừng lớn, cười to nói: “Tối tốt, nhân loại các người toàn là kẻ nhút nhát, chỉ biết trốn. Ha ha...” Y vừa cười to vừa bước, cước bộ trên không huyền ảo khó lường.

Không gian dưới chân y run lên theo từng nhịp đập, mỗi lần đập sát khí độc đáo của vu tộc lại dày thêm một phần, thiên địa gió nổi mây bay, sát khí vô biên ngưng tụ sau Hình Thiên tạo thành một đoá sát vân.

Thiên địa nguyên khí điên cuồng bạo động, hắc y Hình Thiên bay ra, quang mang trong mắt máy động, phảng phất như có thể xuyên thấu hư không. Hai cây đại phủ trong tay y giống như chuyên để dùng phá núi, mỗi lần nhắc tay lại có cảm giác như xung quanh y đang sụp đổ.

Kiếm của Nam Lạc đã bổ xuống, nhân kiếm dường như hợp nhất, đằng sau hắc không biết tự lúc nào đã ngưng thành một lớp hà vân lớn, Thanh Nhan động, thế như Trường Giang Hoàng Hà vỡ đê, băng qua núi rừng, cuộn cuộn đổ xuống Hình Thiên.

“Từ...” Hình Thiên hét lớn đón kiếm.

Cuồng phong gào thét, nguyên khí hỗn loạn, một luồng khí lãng lấy Nam Lạc và Hình Thiên làm trung tâm không ngừng khuếch tá ra ngoài, không ít người có tu vi thấp lập tức bị văng đi xa. Yêu Nguyệt trên bầu trời cũng lay động, kính rung lên từng trận.

Vu tộc trong thiên địa này tuy có nhân số ít ỏi nhưng mỗi người đều có thực lực cao cường, tuy những Tổ Vu đều ở các nơi khác nhau, nhưng mỗi Tổ Vu đều khiến cho thiên địa thất sắc.

Chỉ là những việc có thể khiến Tổ Vu xuất thủ cũng không nhiều, ngược lại Đại Vu của Vu tộc lại khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Hình Thiên và Hậu Nghệ càng là những Đại Vu đứng đầu. Bình thường luôn có một hai Đại Vu đi bên cạnh Tổ Vu, những vị đó còn có thực lực hơn cả những đại vương một núi. Đương nhiên với những người có tính cách như Huyền Minh thì không có bất cứ Đại Vu truyền thừa nào.

“Nam Lạc đối chiến Hình Thiên mà không rơi vào thế hạ phong, cái danh Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân quả không hư truyền”

Người quan sát cuộc chiến càng lúc càng đông, đại bộ phận đã nhận ra Nam Lạc là Giám Thiên Tinh Quân, cũng có đại bộ phận người biết hẳn là nhân tộc. Không khỏi âm thầm đàm luận

“Nhân tộc từ khi nào có người như vậy, Phục Hy đã thần bí sâu xa, còn Nam Lạc thì học công pháp từ đâu lại có thể đại chiến Hình Thiên mà không có dấu hiệu lạc bại”

Đột nhiên một đạo hắc quang cắt qua hư không bắn thẳng tới Yêu Nguyệt Kính trên bầu trời.

Đạo hắc quang này cực nhanh, cơ hồ ngoài dự liệu của mọi người, khi mới phát hiện nó thì nó đã sắp bay tới Yêu Nguyệt.

“Đình...”

Không biết từ khi nào Nam Lạc đã xuất hiện dưới Yêu Nguyệt, trường kiếm loé ánh sáng ngọc, chặn đứng hắc quang.

Tiền của Hậu Ngang vang danh thiên hạ, nhanh tới mức nào cũng chẳng ai nói rõ được, cũng không có bao nhiêu người dám khẳng định mình có thể trốn được tiền của gã. Nhưng Nam Lạc vừa rồi mới cùng Hình Thiên đối chiến lại đã có thể chặn đứng một tiền kia.

Điều này khiến cho người ta lại phải tiếp tục suy đoán thực lực của Nam Lạc, kỳ thực bọn họ không biết dưới sự bao phủ Yêu Nguyệt kính khiến thực lực của hắn đại tăng. Bằng không dựa vào độn thuật của hắn muốn chạy khỏi Hậu Nghệ tiền đã khó chứ đừng nói là có thể đuổi theo chặn tiền.

Vừa rồi khi hắn phát hiện Hậu Nghệ dùng tiền bắn Yêu Nguyệt thì trong lòng căng thẳng, khi ẩn độn lại khiến hắn bất khả tư nghị, trong vùng bao phủ của Yêu Nguyệt, độn thuật của hắn đã đạt tới một tình trạng đáng kinh ngạc, không ngờ có thể đi sau mà đến trước cản được Hắc Tiền

“Hữu...”

Hậu Nghệ trương cung cài tên ngay tức khắc, lại có một nũi xé nát hư không.

Một tiền mới phát, đệ nhị tiền lại lên.

Nam Lạc ngưng thần tĩnh khí, với Hậu Nghệ hắn luôn cảnh giác vạn phần.

Khi nhìn thấy đệ nhất tiền thì cảm giác duy nhất là lợi hại, loại lợi hại có thể đâm thủng vạn vật. Kế đó là đệ nhị tiền, thứ cảm giác nó mang lại là áp bức.

Tuy nhiên khiến hấn hoảng sợ lại là đệ tam tiễn, thứ vẫn còn đang nằm trong tay Hậu Nghệ chưa bắn ra mà chỉ hướng về phía Nam Lạc.

Thế nhưng Nam Lạc lại có cảm giác lạnh xương sống, phảng phất như bị độc xà quần lấy cổ, răng đã đặt trên yết hầu.

Đệ tam tiễn giơ nhưng không phát khiến Nam Lạc lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm

Không có thời gian để suy nghĩ nhiều, đệ nhất tiễn đã tới, một loại khí tức sắc bén huỷ diệt khiến hấn có suy nghĩ tránh né nhưng sau lưng là Yêu Nguyệt, hấn không rõ Yêu Nguyệt dưới mũi tên này có thể không hao tổn chút nào không. Hơn nữa vì có Yêu Nguyệt nên các phương diện của hấn mới được đề thăng, mới có thể đại chiến ngang tay với Hình Thiên dưới sự uy hiếp của Hậu Nghệ.

Nhất là bây giờ khi Hậu Nghệ đã hình thành một loại thế, gã tựa hồ đã hoà hợp với ngọn núi kia, toàn bộ không gian đều bị bao phủ trong mũi tên của gã.

Nam Lạc cảm thấy được điều đó ngay từ khi đệ nhất tiễn vừa phát ra cho tới đệ tam tiễn đã được giữ lấy.

Thanh Nhan Kiếm đâm ra, kiếm hoá thành một đạo bạch quang mờ mịt, vẽ lên một quang ảnh thật dài trên bầu trời nhằm về phía đệ nhất tiễn.

Đúng lúc này đệ tam tiễn trong tay Hậu Nghệ phát, tiễn này khác với hai tiễn trước, bất luận đệ nhất tiễn sắc bén, đệ nhị tiễn áp bách đều là bắn thẳng.

Nhưng đệ tam tiễn thì xoay tròn, cuộn theo thiên địa nguyên khí lao thẳng về phía Nam Lạc.

Trong lòng Nam Lạc căng thẳng, Thanh Nhan kiếm khẽ run lên, tốc độ tăng lên gấp đôi, hoá thành một luồng ánh sáng mờ.

Thanh Nhan kiếm đã chém ra mười lần khi chạm tới đệ nhất tiễn, những ngoại nhân chỉ thấy một tiễn vỡ vụn nào biết một tiễn này cơ hồ đã khiến Nam Lạc hao sạch tâm cơ.

Mới đỡ được đệ nhất tiễn thì đệ nhị tiễn đã tới, một kiếm kia cơ hồ đã hao sạch khí lượng của Nam Lạc, nhưng một tiễn này cũng không cho phép hẳn nghĩ nhiều, chỉ tập trung toàn bộ tinh khí thần vào kiếm.

Rồi đột nhiên Nam Lạc bỗng cảm giác mình có thêm một con mắt, kỳ thực đó không phải mắt, mà là một loại cảm quan. Tựa như thông qua Yêu Nguyệt để quan sát Thiên Địa, bất quá cảm giác này lại là từ Thanh Nhan kiếm.

Đó là cảm giác huyết nhục tương thông, đối với Yêu Nguyệt là tinh thần giao hoà, huyền diệu khó giải. Còn đối với Thanh Nhan thực sự là huyết nhục tương thông, cảm giác chân thực, giống như là có thêm một cánh tay, rồi lại tựa như linh hồn mình đã nhập vào trong kiếm. Ngự sử Thanh Nhan giờ không khác gì ngự sử cơ thể của mình.

Nhân Kiếm hợp nhất lại xuất hiện, lần trước là dưới đệ tam tiễn của Hậu Nghệ, lần này còn rõ ràng hơn nhiều so với lần trước.

“Đinh...Đinh...Đinh...”

Thanh Nhan kiếm trong không trung sinh ra từng sợi từng sợi yên hà, mỗi lần rung dường như sẽ biến mất trong không trung mà dường như lại chưa hề chuyển động.

Đệ nhị tiễn vô cùng trầm trọng không ngờ lại dễ dàng bị đánh rơi.

Lúc này Nam Lạc đã nhắm mắt lại nhưng một vùng không gian được Yêu Nguyệt bao phủ lại hiện lên rõ mồn một trong đầu hẳn.

Trong lòng người xem cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không phải vì Nam Lạc nhắm mắt mà là vì một khắc kia Thanh Nhan như biến thành vô số thanh kiếm, hoặc giả là một vùng bạch quang như khổng tước xoè đuôi, giữa không trung nở ra một đoá hoa mai lớn.

Đệ tam tiên cuộn theo thiên địa nguyên khí của Hậu Nghệ tựa như không lấy Nam Lạc làm mục tiêu thế nhưng vô luận Nam Lạc chạy tới đâu cũng không thoát, hơn nữa mũi tên kia còn vô cùng khó cản lại.

Một tiên này có tên là Phong Loạn. Có rất nhiều người biết nó, một tiên này đại danh鼎鼎, là một trong những tiên kỹ thành danh chân chính của Hậu nghệ, nếu như hai mũi tên trước là một loại kỹ xảo thì tiên này có thể coi như là thần thông, kỹ năng thông thuận ăn vào cốt tuỷ, thì có thể gọi đó là thần thông.

“Đình... Đình...”

Không ai thấy rõ được tiên của Hậu nghệ cũng không ai thấy rõ được kiếm của Nam Lạc. Trong mắt chỉ có một vùng bạch quang và một vùng thiên địa nguyên khí tựa gió cuốn mây trôi từ đỉnh núi bay tới trời cao.

Mắt không nhìn được, một số thần thông như Thiên Thị Nhân cũng chỉ bắt được một chút vết tích. Đa số là dùng thần thức theo dõi, liền phát hiện ra khi mình tới gần thì thần thức sẽ thất khống bị cơn lốc thiên địa nguyên khí kia cuốn theo hoặc bị kiếm quang cắt nát, một sát khí thấm vào xương tuỷ thông qua thần thức đâm vào trong lòng khiến cho những người thần niệm hơi yếu huyết khí sôi trào.

Thanh âm va chạm đột nhiên ngưng lại, khí lắng cuồn cuộn, nguyên khí tán loạn vẫn chưa ổn định thì Hậu Nghệ đột nhiên nói: “Tiếp đệ nhị tiên của ta Toái Không”

Toái không là đệ nhị tiên pháp trong Hậu Nghệ tiên kỹ, ám chỉ một tiên này bay qua, hư không vỡ nát.

Giờ khắc này Hậu Nghệ mới chân chính coi Nam Lạc là đối thủ, y giương cung cài tên, bạch y như tuyết, hoà vào núi thành một thể.

Mượn thiên địa nguyên khí là phương thức thông dụng trong chiến đấu của tu sĩ, hiển nhiên vu tộc cũng có thủ đoạn đặc biệt của mình. Mà Hậu Nghệ càng là kẻ đã chạm tới tinh tuý của nó, ngọn núi mà y đứng hoàn toàn tương hợp với khí chất, nên một tiên này nhất định trời long đất lở, nhất định vỡ nát hư không.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Một Phương Thiên Địa

Trong thiên địa có truyền lưu một câu nói: “Huyền diệu nhất là thất khiếu trong người”

Ám chỉ không những là người thông tuệ mà còn là người có đạo tâm. Vì vậy năm đó nhân loại di chuyển mới dẫn tới vô số tiểu yêu tiểu quái truy đuổi ăn thịt người. Nếu như nhân loại ở yên đó thì chẳng sao nhưng đột nhiên đi lại giữa đại địa lập tức khiến toàn tộc phẫn chấn. Điều này giống như đương khi buồn chán lại phát hiện việc vui vậy, bọn họ nào ngờ đây chính là tai nạn của cả nhân loại.

Sói trắng khiến mấy đời Dương Bình tộc run sợ, ăn rất nhiều người, từng là cái gai trong mắt tộc trưởng. Hận, nhưng bất lực, chỉ đành nhìn tộc nhân chết đi dưới nanh vuốt sói.

Sói trắng bị Nam Lạc bắt, bị Tiểu Hồ lột da rút gân. Nhị huynh của sói trắng cũng tới, bị Nam Lạc một kiếm lưỡng đoạn. Trước đó nó đã nói Huyết Lang bộ tộc còn một đại huynh trên thiên đình. Nam Lạc chẳng quan tâm, chỉ thấy đối phương làm ầm lên, trong lòng tức giận, sát ý khó kiềm, chém chết đối phương.

Sau khi bình tĩnh lại, cũng chẳng hối hận, càng không sợ, chỉ cần thận gấp bội lần thôi.

Một câu “Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân” như vô ý như hữu ý của Thiên Đế khiến Nam Lạc lâm vào nguy hiểm, lúc này lại càng đạt đến mức cao nhất.

Mọi người dễ cảm nhận được dưới ánh trăng là một nỗi nguy hiểm cùng cực, cho nên không hèn mà cùng lực chọn rời khỏi nơi ánh trăng bao phủ. Nam Lạc lúc này không biết ngoài ánh trăng có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình, lại có bao nhiêu người muốn lấy đi mạng mình.

Thiên địa linh bảo là thứ tốt, khi thường ít thấy người sử dụng mà khi sử dụng đều phát ra uy thế kinh thiên. Nếu có trong tay thì có thể khiến một người trở nên mạnh hơn, có thể áp chế được người cùng thực lực. Cho nên Thanh Nhan và Yêu Nguyệt đã sớm bị không ít người suy đoán là tiên thiên linh vật.

Trong mắt vài người Nam Lạc hẳn đã trở thành một người chết, cho dù hẳn biểu hiện ra thực lực tương đồng với một đại vu cũng vô dụng. Can Qua phủ của Hình Thiên và Loan Thiên cung của Hậu Nghệ cũng là đồ tốt nhưng không ai dám mơ tưởng người nào cũng biết dù có cướp được thì chỉ e rằng mạng mình cũng chẳng được lâu nữa bởi vì Vu tộc có mười hai Tổ Vu, uy phách thiên địa, không ai có thể kháng cự được.

Nhưng Nam Lạc thì khác, tuy hẳn thực lực khá cao, tranh phong với đại vu, tuyệt không dưới những yêu vương trong thiên địa. Nhưng ai cũng muốn cướp bởi thực lực của hắn còn chưa cao tới mức khiến người khiếp sợ, nghĩ mà lạnh sống lưng, phía sau càng không có người cường đại uy hiếp thiên địa.

Cảnh ngộ của Nam Lạc giống như cảnh ngộ của nhân tộc năm đó vậy.

Ti Mệnh đứng trên một ngọn núi lớn, ngẩng lên nhìn ánh trăng mờ nhạt trên bầu trời, lại nhìn Nam Lạc nhắm mắt ngự kiếm, sát ý dâng cao.

Gã đến một mình, Huyết Lang tộc không còn ai khác tới cùng, tuy gã không bằng lão tổ tông của tộc nhưng trừ bỏ lão tổ tông ra thì gã là đệ nhất nhân.

Báo thù cho đệ, là mục đích của gã, đương nhiên nếu có thể đoạt được tiên thiên linh bảo càng tốt.

Thiên Đình không cho tư đấu, cho nên gã không dám động thủ trong Thiên Đình, thậm chí cả sát ý cũng phải áp chế lại, sợ rằng Nam Lạc phát hiện ra rồi sẽ sinh biến. Theo sát Nam Lạc hạ sơn, giống như Hậu Nghệ vậy, sợ Nam Lạc trốn về Thiên Đình nên không dám động thủ. Tuy nhiên gã đã nhận ra Hậu Nghệ thì Hậu Nghệ cũng nhận ra gã.

Hậu Nghệ với sự kiêu ngạo của Vu Tộc không để Ti Mệnh vào mắt, chỉ biết rằng Ti Mệnh không đi với Nam Lạc thì lập tức chẳng quan tâm tới nữa.

Ti Mệnh nhìn Nam Lạc, nhìn Yêu Nguyệt trên trời, trong mắt xuất hiện vẻ nóng bỏng. Gã không quan tâm nhiều tới Thanh Nhan nhưng sau khi Yêu Nguyệt xuất hiện Nam Lạc thực lực đại thăng, gã liền minh bạch “Ánh Trăng” trên trời chính là thứ mà gã cần tới.

Gã khẳng định Hậu Nghệ sẽ chẳng quan tâm “Ánh Trăng” và thanh kiếm, không phải bọn họ không biết đó là tiên thiên linh vật mà không phải là thứ họ cần, có những thứ không phải càng nhiều càng tốt, chỉ có tinh, chuyên mới có thể siêu phàm thoát tục, pháp bảo cũng vậy.

Hai vị đại vu sẽ chẳng quan tâm không có nghĩa người khác sẽ không đoạt, Ti Mệnh biết chí ít có năm người trên năm ngọn núi động tâm với tiên thiên linh vật của Nam Lạc.

Bọn họ đều là một trong các đại vương một núi, Ti Mệnh tuy cảm thấy luận thực lực những đại vương này không thể hơn mình, nhưng đối phương đông người, lại ở trên núi của mình, sinh sống nhiều năm, tuyệt không thể coi thường.

Đúng lúc này trong không trung truyền tới thanh âm không chút cảm tình của Hậu Nghệ, thanh âm kia huyền diệu dị thường, vô cùng khó hiểu, Ti

Mệnh nhìn về phía Hậu Nghệ, chỉ thấy lúc này cả người y và ngọn núi lớn cơ hồ đã hoà vào thành một thể.

Khí tức lẫm liệt của cả ngọn núi dường như đã tụ lên trên mũi tên của y, tản ra một loại uy thế tan vỡ hư không.

Hậu Nghệ, bạch y trắng tuyết, Loan Thiên Cung như trăng tròn. Giờ khắc này y hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thiên địa tĩnh lặng, một khí tức đáng sợ xông thẳng vào lòng Nam Lạc.

Thanh âm của trời đất phảng phất như đã bị mũi tên kia thu nạp.

Phá...

Tiến xuất.

Trong nháy mắt có người cảm thấy như hư không đã vỡ vụn.

Khắp không gian giống như một mặt gương, nháy mắt lúc mũi tên bay ra thì có cảm giác như mặt gương đó bị đập ra thành mảnh vụn.

Một tên kia như cực chậm, chậm tới mức người ta đều có thể cảm nhận được nơi nó đi qua, tắc tắc nghiền nát, vỡ như sóng nước, như mưa bụi.

Mặc dù cảm giác là chậm nhưng tất cả cũng chỉ bắt được bộ dáng của một tiễn kia trong chớp mắt, khi nhìn lại thì nó đã chạm vào kiếm của Nam Lạc.

Vừa nãy tiễn rời dây chỉ là tĩnh lặng lạ kỳ thì bây giờ chính là kinh thiên động địa.

Như thác nước từ đỉnh núi vạn mét rơi xuống, hoặc như biển gầm mang theo sóng cả, âm thanh rung trời.

Oanh...Oanh...

Không ai nghĩ Nam Lạc lại ngăn cản được, ngay khi tiễn rời dây, trong lòng họ đều đã chuẩn bị tốt, bọn họ cho rằng Nam Lạc không đỡ được tiễn này, dù đỡ được cũng sẽ trọng thương, lúc đó cơ hội sẽ tới.

Tiên Thiên linh vật rất khó gặp, lần này lại xuất hiện hai kiện, nào không khiến họ động lòng cho được.

Nhưng họ không phát hiện ra, ngay khi Toái Không Tiễn rời dây thì “Ánh Trăng” trên đầu Nam Lạc tựa như chịu phải kích thích đột nhiên sáng rực lên.

Vào thời khắc đó Nam Lạc cảm thấy hẫng tiến vào một loại trạng thái trống rỗng. Cái cảm giác này không phải là không cảm nhận được gì mà là toàn bộ thần niệm trong một khắc này đã bắt tới mũi tên đập nát hư không lao tới kia.

Mũi tên này không hổ danh Toái Không, nếu không phải vì nó trong tâm bao phủ của Yêu Nguyệt, nếu không phải Nam Lạc đã tăng cường về mọi mặt thì có thể ngăn được tiễn này không, hẳn không có chút chắc chắn nào.

Nhưng khi Toái Không tới gần khí tức huỷ diệt linh hồn kia lại khiến Nam Lạc tập trung cao độ, dưới áp lực này bất tri bất giác hẫng đã bức ra toàn bộ tiềm năng.

Nhiều năm trước tới nay, nhân kiếm kính tương hổ giao hoà, tam tài thế giờ khắc này lộ ra phong thái hoàn mỹ. Tuy ba mà như một tạo thành một phương thiên địa.

Kiểm phập phềnh trước mặt Nam Lạc, ánh lên một lớp quang vận, rung khê, không thời khắc nào dừng lại, kiếm chỉ thiên hạ.

Mà yêu Nguyệt trên đỉnh đầu hẫng tựa như khó mà chịu nổi uy lực của Toái Không, lập tức bay lên không trung, bất quá vẫn cứ tiếp tục duy trì thế tam tài hoàn mỹ này.

Kiểm, kính, người hoàn toàn trở thành một tiểu thiên địa.

Yêu Nguyệt là thiên, thổ nạp thiên địa nguyên khí, chiếu khắp thiên hạ, Thanh Nhan kiểm thời thời khắc khắc rung động tựa hồ chỉ cần Yêu Nguyệt chiếu khắp thế gian, bất cứ ai, nó cũng sẵn sàng phá toái hư không, cắt lấy đầu.

Ti Mệnh kinh hãi, nếu như lúc trước sức chiến đấu của Nam Lạc chỉ là ngoài ý niệm của gã thì bây giờ khiến gã có một cảm giác không tưởng.

Đây rõ ràng đã tới cảnh giới Nhân Khí Hợp Nhất, linh hồn giao thoa rồi.

Nếu dùng lời thì chỉ có thể dùng hai từ “thông suốt” mà thôi. Tế luyện linh bảo đương nhiên cũng phân tầng thứ, ban đầu là cảm ứng, tiếp đó là ngự sử, thêm nữa là mạch lạc. Còn Nam Lạc lúc này đã tiến vào thông suốt cảnh, cái này giống như một người đột nhiên ngộ đạo, vốn chẳng hiểu làm sao mà lại có thể dùng được một số pháp thuật, không hiểu nguyên lý lúc đó lại hiểu được, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Tiến thêm một tầng là luyện hoá, khi bắt được một linh bảo thì bắt đầu luyện hoá, nhưng chân chính luyện hoá là khiến nó nhập thể, tùy tâm mà động, tùy tâm biến ảo, không câu nệ hình thể. Luyện hoá cũng có thể nói là quá trình đồ vật hoá hình, hoá đi hình thể bên ngoài, lúc đó không ai có thể đoạt được, trừ phi chủ nhân chết, nếu không chỉ cần tâm động thì vật hoá vô hình trở lại cơ thể chủ.

Nhưng cảnh giới này có một chế ước đó là phải là tiên thiên, bằng không dù có làm cách nào cũng không thể luyện hoá nhập thể được. Đạt tới cảnh giới này trong hồng hoang chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, sau khi luyện hoá một tiên thiên linh vật thực lực người này sẽ tăng lên vài lần, chỗ huyền bí chân chính thì chỉ có người luyện hoá được mới biết mà thôi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Các Vị Hữu Lễ, Nam Lạc Cáo Từ

Nam Lạc từ ngày bước lên đường tu hành tới nay đã hơn hai mươi năm, từ ngày có Hoàng Đình kinh chưa hề ngưng đọc, từ lúc minh tụng đến lúc ám tụng. Mỗi ngày đả toạ tồn thần, câu thông thiên địa, cảm ngộ đại đạo. Bất tri bất giác hẳn đã có được cảm ngộ với đạo không kém một số lão yêu quái tu hành mấy trăm năm.

Cái này có thể coi là thiên tư nhưng cũng có thể coi là tâm tính. Hẳn đã từng khô toạ nhiều năm ở Thái Cực Cung, cơ hồ khiến tâm hẳn trở nên cô tịch, đạt tới mức nhất trần bất nhiễm. Sau lại tĩnh tụng Hoàng Đình trong Dương Bình Tộc, tuy nhìn thì không chút hiệu quả nhưng lại có ảnh hưởng rất sâu.

Ngay lúc mọi người kinh ngạc vì uy thế của Nam Lạc thì Hình Thiên đột nhiên động, y quát lên một tiếng, cầm hai lưỡi phủ bay lên trời cao, nhắm về phía Nam Lạc.

Hậu Nghệ không dừng tay, tiếp tục kéo Loan Thiên Cung, mũi tên cũng chỉ về phía Nam Lạc trên trời cao. Bọn họ muốn cùng lúc chém giết Nam Lạc, hiển nhiên họ hiểu một người không thể nào giết nổi Nam Lạc.

Cho nên cả hai định cùng lúc ra tay đánh chết hẳn.

Nhưng Nam Lạc sao lại không nhìn ra được ý tưởng của họ, nếu lúc trước không thể chạy thoát là vì triển đấu với Hình Thiên, e sợ một tiền kinh khủng của Hậu Nghệ.

Nhưng trạng thái lúc này của Nam Lạc cực kỳ tốt, kiếm kính người đã thành thế tam tài, vừa là một tiểu thiên địa vừa dung nhập vào đại thế giới.

Bay lên trời cao, dốc toàn lực thế mà Hình Thiên vẫn không tài nào đuổi kịp.

Nam Lạc không trốn vào hư vô, hẳn chỉ bay lên tới vô cùng vô tận, phảng phất như bay khỏi cửu thiên.

Mọi người kinh hãi, từng người khê kêu lên, tựa hồ như tiên thiên linh bảo sắp tới tay mà lại bay mất.

Bất quá những người muốn cướp linh bảo của Nam Lạc, hoặc người có cừu oán với hẳn vẫn không thể động, bởi vì Hậu Nghệ không động, tiền của gã đã lên dây, người lại dung vào núi lớn.

Nếu như nói một tiền trước là nghiền nát vạn vật thì một tiền này lại có cảm giác không thể trốn tránh, bất luận chạy tới đâu cũng sẽ bị bắn trúng.

Nhanh nhẹn vô song, một tiền xuất, vạn dặm tang hoang. Đó là cảm giác về Hậu Nghệ lúc này.

Sau khi Chiếu Miên chết, Hậu Nghệ trở về bế quan dưỡng thương xong đã tu thành một tiền này.

Hình Thiên chân đạp huyền bộ, như đạp thang trời, đuổi theo, khí thế như cầu vồng, sát khí thẳng vân tiêu. Nhưng bất luận y đuổi thế nào cũng vô pháp chạm tới thân hình bay bổng của Nam Lạc. Tựa như giữa họ là một quãng đường dài vô tận.

Nam Lạc lúc này lại trở nên thần bí trong mắt mọi người, nhãn thần lãnh đạm, nụ cười nửa miệng như có như không, khiến những kẻ đứng trên núi, hàn ý bốc lên.

Ti Mệnh kinh hãi, từ trên người Nam Lạc gã cảm nhận được một loại cảm xúc cao cao tại thượng bao quát chúng sinh.

Mà đứng ở một ngọn núi cách xa nhất cả Dương Thiên Hữu, Hi Vũ và Dao Cơ càng thêm ngạc nhiên nhưng bên cạnh đó còn có cả cao hứng. Nó giống như việc nhìn thấy thân nhân cực kỳ lợi hại của mình vậy, từ trong lòng dâng lên một luồng khí nóng khó hiểu.

Hai mắt Dao Cơ xuất hiện sao nhỏ, hai tay nắm trước ngực, cái miệng nhỏ nhắn lúc này đã mở ra, có vẻ vô cùng khả ái, nàng nhìn chăm chăm vào Nam Lạc đã chẳng còn rõ ràng kia, “Ánh trăng” mờ nhạt càng lúc càng sáng. Dưới bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng dường như càng thêm mờ lung, mỹ lệ lạ thường.

Thiên địa tĩnh lặng.

Từ phía núi xa dường như có tiếng sói tru, lại có tiếng kêu gào của hồ ly với ánh trăng sáng.

Đột nhiên tất cả cảm nhận được dưới chân núi có một chút rung động khó hiểu, cẩn thận cảm thụ thì lại không có gì. Thế nhưng trong không trung lúc này lại có một thanh âm lạnh lạnh như đang ngâm tụng cái gì đó, thiên địa nguyên khí điên cuồng lao về phía Hậu Nghệ.

Cùng lúc đó trên trời cao vô tận đột nhiên có một đạo thiên địa huyền âm bay tới, thanh âm như khói như mây, nghe không rõ được, cũng chẳng thể cảm thụ.

Dao Cơ nghi hoặc hỏi Dương Thiên Hữu: “Đây là thanh âm gì mà lại như có như không thế?”

Dương Thiên Hữu đưa mắt nhìn Hậu Nghệ hoảng sợ nói: “Đây là huyền âm câu thông thiên địa đại đạo, không ngờ Đại Vu Hậu Nghệ lại đạt tới

cảnh giới như vậy, chỉ sợ gã đã là đệ nhất nhân dưới Tổ Vu. Bất quá hãn cũng không kém, hãn cũng thông đại đạo huyền âm”

Dương Thiên Hữu nói “hãn” đương nhiên là Nam Lạc.

Lời vừa dứt thì bên tai truyền tới thanh âm băng lãnh của Hậu Nghệ, lúc này thanh âm đó dường như thiên địa thánh âm

“Tinh... Lạc...”

Một tiên này tên Tinh Lạc, ý rằng cả sao trên trời cũng có thể bán hạ.

Tiên xuất, liền biến mất trong trời đêm, nháy mắt đã đắm vào trong “Ánh trăng”.

Nhìn thấy một tiên này ai cũng không ít thì nhiều nghĩ rằng Nam Lạc sẽ không trốn được.

Nhưng Hậu Nghệ lại hiểu hơn ai hết tiên của mình gặp lực cản lớn cỡ nào, dưới ánh trăng tựa hồ như vạn vật phải suy yếu, tinh khí, thần niệm cũng không thể thông suốt được. Hơn nữa việc câu thông thiên địa cũng khó hơn gấp bội, bằng không gã không thể nào đợi lâu như vậy mới bắn ra được một tiên đó.

Tiên vừa xuất ngoại nhân nhìn chỉ thấy thế như chẻ tre, phong thái vô địch. Nhưng chính gã lại biết trong không nhưng gặp lực cản cực lớn, giống như bắn vào bùn đất, một tiên này phải đi trong bùn.

Gã cũng biết tất cả là do “Ánh trăng” tạo thành, ngay từ đầu gã chẳng lưu tâm lắm nhưng đến lúc phát hiện ra thì cả thiên địa này đã bị quang mang bao phủ.

Người ngoài nào hiểu vì sao Nam Lạc lại cứ bay lên mà không phi độn. Bởi vì tiên của Hậu Nghệ còn chưa xuất, hãn không thể không bay lên,

dùng ánh trăng để làm giảm đi lực lượng của Hậu Nghệ.

Quả như sở liệu của Hậu Nghệ, một tiễn cực mạnh của mình vẫn không thể bắn rơi Nam Lạc, gã biết, tiễn này dù có tới trước mặt Nam Lạc cũng chỉ còn sáu bảy thành uy lực mà thôi.

“Oanh...” Một tiếng nổ vang lên trên cao

Sóng khí bốc lên cuốn tới “Ánh Trăng”, mây khói tán loạn cuộn thành đợt bao phủ “Ánh Trăng”

Bất quá “Ánh Trăng” kia vẫn chưa tiêu tán, vẫn cứ bao trọn lấy Nam Lạc thế nhưng cũng đã yếu đi rất nhiều.

Chỉ thấy trên cao truyền tới thanh âm lạnh lạnh của Nam Lạc: “Chư vị hữu lễ, Nam Lạc cáo từ”

“Hắn bị thương...”

Không biết người nào đột nhiên hô lớn.

“Không sai, bị thương còn không nhẹ. Ha ha Yêu Nguyệt Kính giờ sẽ là của bản vương” Thanh âm này vừa vang lên thì đã có người bay lên đuổi theo Nam Lạc.

“Dựa vào cái gì mà của ngươi, Yêu Nguyệt kính là thứ bản thánh phải có” Tên còn lại bay lên trời, găm lên trong hư không.

Càng lúc càng có nhiều người lặng lẽ đuổi theo.

Dao Cơ chỉ tay về phía Nam Lạc tiêu thất, lớn tiếng nói: “Quá có mị lực, ta muốn bái ông ta làm thầy...”

Dương Thiên Hữu dường như lại sáng khoái hơn nhiều cười nói: “Thế phải gặp mới được, chúng ta cũng đuổi xem đi, không biết hắn có thụ

thương nặng không” Nói rồi ba người cũng đuổi theo, khác với những người bay trên không họ lại thêm độn giữa rừng núi, tốc độ nhanh tới dị thường.

Hình Thiên không đuổi, Hậu Nghệ cũng không, bọn họ chỉ lẳng lẳng nhìn những người đuổi theo Nam Lạc mà thôi.

Tựa như có chút xem thường, lại tựa như tất cả đều đã trong lòng bàn tay. Lúc này bọn họ giống như một thợ săn thâm niên, lãnh tĩnh nhìn con mồi chạy trốn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bất Đắc Dĩ Tuyệt Sát Chi Kiếm

Một đám yêu vân sát khí từ trên trời hạ xuống núi, một nữ tử diêm dúa lẳng lơ xuất hiện.

Trên người nàng quấn một lớp lụa mỏng, đường cong lả lướt, sóng mắt lưu chuyển, tựa hồ mặt hồ dập dềnh sóng. Tuy chưa lộ ra da thịt nhưng lại có một loại mị hoặc khác thường.

Nàng hạ xuống rừng liền lập tức ẩn độn, ngay sau đó một đạo ô quang theo sát nàng hạ xuống.

Người tới thân hình ngũ đoản, con mắt nho nhỏ quay tròn, phảng phất như nghĩ tới chủ ý xấu xa gì đó. Con mắt y vừa chuyển nhìn xung quanh một lượt rồi đột nhiên cười hắc hắc nói: “Thanh La nương nương, trốn làm gì, Vạn Lượng ta luôn giữ một tấm chân tình với nàng”

Lời y vừa dứt thì một đạo yên vụ màu hồng phấn kéo tới, yên vụ lướt nhanh chớp mắt đã tới trước Vạn Lượng, Vạn Lượng tựa như sớm biết sẽ có cảnh này, thân thể khom một cái, lập tức chui vào trong đất, còn đám yên vụ màu hồng phấn kia không công mà phản, rụt trở lại hoá thành một chiếc khăn màu hồng.

“Vạn Lượng, người không đuổi theo nhân loại kia đi, theo ta làm gì, người không phải rất cần thanh kiếm kia sao?” Nữ tử lẳng lơ tên Thanh La nương nương, chậm rãi đi ra từ sau một gốc cây lớn vỏ xanh.

Nam tử có thân hình ngũ đoản tên Vạn Lượng hiện thân cười hì hì, con mắt y liếc khắp người Thanh La.

“Hắc hắc... Người khác không biết nhưng ta lại biết Thanh La nương nương có một loại năng lực là xét khí tức vạn vật, chỉ cần người kia còn sống thì sẽ không thể trốn nổi mũi của người”

Nữ tử tên Thanh La không phủ nhận, sóng mắt lưu chuyển, thân thể khẽ di chuyển một vòng quanh Vạn Lượng nói: “Người xác định rằng chỉ cần theo ta là có thể lấy được Tiên Thiên Linh Bảo kia sao?”

“Hắc hắc... Một nhân loại trọng thương còn có gì đáng sợ, chỉ cần có thể đuổi kịp trước người khác thì ta sẽ có được kiếm của hắn, đến lúc đó Yêu Nguyệt có thể chiếu khắp thiên địa kia thuộc về người” Vạn Lượng tự tin nói

Thanh La nương nương cười to nói: “Người tự tin như vậy sao, người họ là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân, có thể toàn thân thoát khỏi hai vị đỉnh cấp đại vu, bản lĩnh của người ta còn không biết sao?”

“Hắc hắc, bản lĩnh của ta, muốn giết Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân bị thương đó là có thừa”

Ánh mắt tựa như khôn khéo của y lúc này đầy xem thường, cho dù là Nam Lạc lộ ra thực lực bất phàm thì trong lòng y cũng đã bị giảm xuống khá nhiều.

Không chỉ y nghĩ vậy, phần đông yêu tu cũng nghĩ thế.

“Chúng ta không cần phải lùi lại, ta đã nhìn thấy, hắn đã ở nơi này” Thanh La nương nương vừa cười vừa nói

Thân hình ngũ đoan của Vạn Lượng bỗng dừng chấn động, có chút cứng ngắc cười nói: “Thanh La nương nương, đừng có giỡn”

Đột nhiên lúc đó y phát hiện ra mình không muốn tin chuyện này, trong lòng có chút chột dạ

Sắc mặt Thanh La nường nường cứng ngắt, Vạn Lượng bỗng xoay người lại, chỉ thấy phía sau mình không biết từ lúc nào đã có thêm một người

Một bộ thanh y, dưới ánh sao có vẻ thần bí và lãnh tĩnh.

“Nguyên lai người thực sự ở đây, xem ra là phúc duy của Vạn Lượng ta rồi, kiếm kia là của ta” Vạn Lượng tuy có sợ, thanh âm có run rẩy nhưng nhãn thần vô cùng hưng phấn nhìn trường kiếm vỏ xanh của Nam Lạc.

Nói rồi tựa hồ như không chờ được nữa thò tay vào trong lòng, một thanh ngân sắc trường kiếm xuất hiện trong tay, chỉ là kiếm quang hỗn tạp, thiếu một phần thu thủy, một loại thần vận, thêm một chút khô héo, một phần hôi bại.

Kiếm vừa vào tay, thân hình loé lên, lao về phía Nam Lạc, thì ra cũng có chút lĩnh hội về kiếm thuật, thảo nào lại động tâm với Thanh Nhan kiếm

Sát khí, Yêu khí nhất thời dâng lên.

Một đạo kiếm quang loé lên rồi biến mất, một tiếng kiếm ngân vang trong không trung.

Sát khí, yêu khí kia tan biến

Vạn Lượng mới rồi hãy còn rất nóng lòng cướp Thanh Nhan đã nằm trên mặt đất, biến thành một con chồn lớn. Thanh kiếm kia cũng giống như thân thể y, chia thành hai đoạn.

Con mắt của Thanh La nường nường kinh ngạc, đạo kiếm quang kia lướt qua không trung khiến nàng có cảm giác như một chậu nước đá rót lên đỉnh đầu mình, tham niệm với tiên thiên linh bảo nhất thời tiêu tán.

Trong mắt nàng, lúc này Nam Lạc vô cùng lãnh liệt, nhân thần như kiếm, băng lãnh và sắc bén.

“Ta không rõ, lẽ nào các người vì một kiện tiên thiên linh vật mà ngay cả mạng cũng không cần sao? Còn cho là Nam Lạc ta đã trọng thương, chỉ cần các người khom lưng là sẽ nhặt được hoặc là Nam Lạc ta chẳng hề ở trong mắt các người, buồn cười, ngay cả loại nhân vật như thế này cũng muốn khi dễ ta...”

Nam Lạc phảng phất thì thào tự nói nhìn con chồn đã thành hai đoạn nằm trên mặt đất thế nhưng lại khiến Thanh La nương nương có cảm giác như gió lạnh đâm thẳng vào trong lòng.

Thanh La nương nương cứ như vậy nhìn Nam Lạc thân thể được bọc trong lụa mỏng khẽ run lên.

“Ta, ta không hề có ý muốn đuổi theo người, ta chỉ muốn đi nhìn mà thôi...” Thanh La kinh sợ nói, pháp lực của Vạn Lượng nàng biết, không thua kém mình thế nhưng trước mặt người này lại chẳng có một chút phảng kháng nào.

Cứ như vậy mà cả người lẫn pháp bảo bị chém thành hai nửa.

Đột nhiên nàng phát hiện Nam Lạc động, trong lòng căng thẳng, không nghĩ ngợi nhiều tế chiếc khăn cầm màu phấn hồng lên, hoá thành một lớp sương hồng bao phủ mình.

Đây chỉ là phản ứng trong vô thức, trong lòng nàng hiểu mình không thể ngăn cản được kiếm của hắn. Thế nhưng rất lâu sau cũng không có phản ứng gì, mở mắt, rỗng tuếch, gió núi lướt qua mang theo mùi tanh hôi tràn vào mũi, thân ảnh của Nam Lạc đã sớm tiêu thất.

Cái mũi tinh xảo của nàng khẽ nhùi, cả một chút khí tức trên người Nam Lạc cũng không thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc chẳng lẽ vừa rồi hắn

cố ý dẫn chúng ta tới đây, hay là nghe được chúng ta nói chuyện nên đã sử dụng biện pháp ẩn dấu khí tức.

Nói cho cùng thì thiên phú của nàng cũng không khoa trương như Vạn Lượng nói, nàng cũng chỉ có thể ngửi được khí tức của người khác một cách đại khái mà thôi, nếu như người đó sử dụng thủ đoạn đặc biệt che giấu thì nàng bất lực.

Bí thuật này trong thiên địa cũng không ít cho nên cũng có rất nhiều pháp thuật khắc chế nó.

Nàng không dám có chút tưởng tượng nào nữa, lần này may mắn nhất được một mạng, vội độn về phía động thủ của mình, quyết định rằng từ nay về sau sẽ không bất cẩn xuất sơn nữa. Nàng không biết quyết định của mình đã giúp nàng tránh thoát rất nhiều họa kiếp trong thiên địa, thậm chí trăm nghìn năm sau rất nhiều đại thần thông giả đã tử thương không còn, nàng vẫn còn sống thậm chí còn là một vị yêu thánh, chỉ là một bộ thanh y một đạo kiếm quang vĩnh viễn không bao giờ tiêu thất trong ký ức của nàng.

Thiên địa vô tận sinh ra hàng vạn hàng nghìn sinh linh, mỗi một ngọn núi đều có một vị đại vương, những đại vương này thực lực có cao có thấp, bình thường những đại vương ở nơi có nhiều linh khí sẽ cao hơn với những núi ít vài trù.

Tử Mục đại vương cũng coi là đỉnh cấp yêu vương trong vùng này, gã cũng rất yêu thích kiếm và Yêu Nguyệt kính của Nam Lạc. Nhưng gã không phải là cái loại như Phong Thánh Yêu Vương tuyên bố nhất định phải lấy được Yêu Nguyệt kính một cách đường đường chính chính. Gã thầm nghĩ chịu khó lặn lội tìm được linh bảo, trong bóng tối không biết có bao nhiêu người truy đuổi, có thể cười tới cùng mới là vương đạo.

Bỗng nhiên gã cảm giác được pháp lực ba động, thân hình khẽ động, lập tức trốn vào trong bóng tối.

Tử Mục đại vương xuất hiện lần nữa thì đã ở trong một sơn cốc, phía trước là một vùng u ám dưới những gốc đại thụ che trời, thế nhưng không thể nào che nổi con mắt của gã.

“Đó là Phong Thánh Yêu Vương” Tử Mục đại vương kinh hãi, chỉ thấy dưới con đường vắng vẻ trong rừng loé kiếm quang, người bên cạnh Phong Thánh Đại Vương lần lượt kêu la thảm thiết dưới ánh kiếm.

“Nam Lạc, ta đã đầu nhập thiên đình, người dám giết ta” Trong kiếm quang, Phong Thanh Yêu Vương kêu lên sợ hãi.

“Giết người thì sao” Một thanh âm băng lãnh tràn đầy sát ý nương theo một sợi kiếm quang như chỉ bạc xẹt trong hư không.

“A...”

Phong Thánh Yêu Vương hoá thành một cơn cuồng phong có ý bỏ chạy, y được xưng là Phong Thánh bởi phong độn thuật của y có chỗ độc đáo nhưng kiếm quang loé lên một cái, cuồng phong tan biến, một thân thú rơi từ trong không trung xuống đất.

Tử Mục Đại Vương kinh hãi, Phong Thánh Đại Vương tuy không có giao tình với gã nhưng đều là yêu vương của khu vực này, đều hiểu được thực lực của đối phương thế nhưng không hề có nổi chút hoàn thủ nào.

“Hắn lợi hại tới mức đó sao...” Tử Mục đại vương có cảm giác khó tin, cho tới lúc này gã mới nhớ ra đó là kẻ đã tranh phong với đỉnh cấp đại vu.

Kiểm khí kia là Tiên Thiên Linh Vật, hắn cũng đã nhập kiếm đạo.

Tử Mục Đại Vương quá khiếp đảm, lập tức muốn rời đi, lúc này gã không cảm giác được trên người Nam Lạc có thương thế gì.

Tựu ngay lúc gã định rời đi thì bộ thanh y tĩnh lặng đứng trong đám thi thể và máu tươi kia đột nhiên tiêu thất.

Trong lòng gã hoảng hốt, một đạo kiếm quang băng lãnh sáng như ngọc xuất hiện trong đôi mắt màu tím của gã.

Kiểm quang mới hiện thì đã có một luồng sát ý tuyệt diệt tràn vào trong lòng khiến ý thức của gã đông cứng lại, trong giây lát đó gã không còn chút phản ứng nào.

Trong tai mà dường như lại trong linh hồn truyền vào tiếng kiếm ngâm, dịu dàng như tình nhân, cùng lúc đó ý thức gã chìm vào trong bóng tối.

Kiểm quang biến mất, sát ý tiêu tan.

Nam Lạc hiện thân, tĩnh lặng trầm ngâm, trên người không chút sát khí. Tàng Thiên Ánh Nguyệt Dục Phong bào bị bắn thủng một lỗ nhỏ trên vai phất phơ trong gió núi, không dính chút bụi bặm hay tiên huyết nào.

Nhìn lướt qua nam tử bị chém thành hai đoạn một cách lạnh nhạt, trong ánh mắt không chút ba động nào. Trên bầu trời, ánh sao rải xuống, rơi vào người hắn, chiếu lên khuôn mặt tựa băng sương.

Cho tới bây giờ hắn cũng không phải là kẻ mềm yếu, chỉ là không cần chọc tới hắn thì cũng sẽ không nổi giận thôi.

Gió núi phe phẩy, tinh quang lại bị lá cây ngăn trở, một lúc sau tinh quang chiếu lại thì nơi đó chỉ còn đầy thi thể.

Đột nhiên thi thể của Tử Mục Đại Vương giật giật, sau đó hai nửa thi thể chậm rãi dung hợp lại.

Một lúc sau thi thể vốn đứt thành hai đoạn đột nhiên ngồi dậy.

Trong mắt ngạc nhiên không thôi, gã cuối cùng đã biết rõ vì sao mà rất nhiều người pháp lực không kém bao xa cũng không có chút kháng cự nào. Thứ nhất kiếm khí kia là Tiên Thiên Kiếm Khí, uy lực lớn vô cùng, không có pháp bảo nào cản nổi một chém, trọng yếu hơn là sát ý thấm tâm kia, sát ý trong nháy mắt có thể khiến người ta mất đi phản kháng mới là chỗ đáng sợ.

Gã vốn là một con Tử Mục Trùng đặc đạo, trời sinh có năng lực tái sinh lại chân tay, đặc đạo rồi còn có thể tái hợp cơ thể, chỉ là lần này thiếu chút nữa thần hồn tiêu diệt, Tử Mục đại vương khẳng định nếu gã không ngẫu nhiên ngộ được một chút thần hồn chi đạo thì lúc này đã chết đến không thể chết hơn được.

Đứng dậy có chút gian nan, vừa muốn trở về thì đột nhiên lại quay lại. Đi tới gần những thi thể bị chém chết kia mới phát hiện ra không có kẻ nào không phải là một đao lưỡng đoạn.

Những người này đa số là thủ hạ của Phong Thánh Đại Vương, gã cúi đầu nhìn thật kỹ quả nhiên giống như đã sở liệu có rất nhiều người thậm chí không thể tế pháp bảo. Mừng rỡ nhất những pháp bảo này lên, không rõ vì sao mà Nam Lạc lại không nhìn thấy những pháp bảo này.

Tựa hồ có chút không hiểu vì sao Nam Lạc không nhặt những pháp bảo này, lại đi tới gần Phong Thanh Đại Vương, nhưng gã cảm thấy vô cùng thất vọng, Hồ Phong phiến đã vỡ thành mảnh vụn.

Đột nhiên một cây đại thụ lay động, Tử Mục Đại Vương cả kinh, quay đầu nhìn nhưng không có gì, lập tức nhắc chân bỏ chạy, giờ khắc này gã không hề có chút sơn yêu đại vương khí độ, dũng khí đã biến mất cùng với một kiếm của Nam Lạc.

Dao Cơ, Dương Thiên Hữu, Hi Vũ ba người cũng đuổi theo, đuổi tới một ngọn núi lớn cách vài trăm dặm thì ngừng lại, không chỉ là bọn hắc mà hầu hết người truy đuổi đều ngừng lại, từng đạo thanh âm khó chịu chui vào trong núi lớn.

Núi lớn kia tựa như một quái thú hắc ám vô biên thôn phệ tất cả sinh mệnh tiến vào.

Ba người họ liếc mắt nhìn nhau nhưng không đi vào mà là tìm một ngọn núi tương đối cao bên cạnh đứng lại.

“Thiên Hữu ca, chúng ta cũng tiến vào, vạn nhất hắc gặp nguy hiểm còn có thể trợ giúp hắc chứ” Dao Cơ chỉ vào ngọn núi trước mắt tuy thấp không ít nhưng lại trùng trùng điệp điệp nói

“Ha Ha, Dao Dao, không cần lo lắng, những người muốn đoạt linh bảo kia nhất định sẽ không có được chỗ tốt, chỉ cần hai vị Đại Vu không đuổi theo những người đó còn không có ai thắng nổi hắc, ta tuy tu vi thấp nhưng nhân lực lại không kém” Dương Thiên Hữu vừa cười vừa nói, có cảm giác nắm giữ đại cục.

Dao Cơ nghe được lời của Dương Thiên Hữu không khỏi cười hì hì, con mắt chớp chớp nhìn, nàng rất thích khí chất này của Dương Thiên Hữu, trầm ổn tự tin.

Chẳng bao lâu đột nhiên trong núi vọt lên một đạo kiếm quang, loé lên rồi vụt tắt.

Nhưng ba người đứng trên núi cao lại nhìn thấy.

Dao Cơ chỉ vào nơi kiếm quang xuất hiện nói: “Đó, đó không phải là kiếm của hắc sao...”

“Không sai, đó là kiếm của hãn, xuất phát từ cái tâm bất đặc dĩ mà vẫn đầy tuyệt sát”

Kiếm ý của Nam Lạc là tâm ý, gờ khắc này lại bị Dương Thiên Hữu hiểu được.

“Bất đặc dĩ và tuyệt sát ... Tuyệt sát ta còn hiểu được nhưng mà bất đặc dĩ là vì sao chứ?” Dao Cơ có chút khó lý giải nổi lên tiếng hỏi.

Dương Thiên Hữu nhìn về vùng trời bị bao phủ trong đêm đen đăm chiêu nói: “Có lẽ hãn đã gặp phải rất nhiều điều bất đặc dĩ, người sống trong thiên địa này sẽ gặp phải rất nhiều việc bất đặc dĩ, thứ này không liên quan tới tu vi cao thấp”

Dao Cơ nhìn Dương Thiên Hữu, trong mắt hiện lên một chút si mê, không khỏi đến gần quan thiết hỏi: “Thiên Hữu ca, người cũng có rất nhiều việc bất đặc dĩ sao?”

“Ha ha, đừng nên nghĩ nhiều như thế, Thiên Hữu ca không phải là thánh nhân, không có nhiều bất đặc dĩ như vậy” Dương Thiên Hữu cười nói

Dao Cơ nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Hãn là người như thế nào, vì sao đã có nhiều bất đặc dĩ mà lại còn có tu vi cao như vậy”

“Hãn ư? Hãn là người giống với chúng ta” Dương Thiên Hữu nhàn nhạt nói

“Không, hãn không giống chúng ta” Hi Vũ vốn luôn đứng cô tịch ở đó đột nhiên nói, y chỉ mình rồi nói tiếp: “Hãn nhìn thì lãnh đạm hơn chúng ta, nhưng khi đã chạm tới giới hạn của mình thì càng quyết tuyệt hơn chúng ta, bằng không kiếm của hãn không thể có được tuyệt sát ý như vậy”

Lời Hi Vũ mới hạ xuống thì trong núi xuất hiện một đạo kiếm quang nhưng rất nhanh đã tiêu thất.

Cứ như vậy ba người đứng trên ngọn núi cao kia nhìn ngọn núi đen kịt trước mắt, thỉnh thoảng lại loé ra kiếm mang đầy sát ý, bất tri bất giác đã đứng tới bình minh.

“Có bao nhiêu người bị giết?” Dao Cơ nhìn thiên địa đã có chút yên lặng, kính nể nói

Dương Thiên Hữu lắc đầu nói: “Ta chỉ biết đã có một nghìn kẻ tiến vào nhưng không có được mười kẻ đi ra”

Phương Đông dần hiện lên một hạt trắng bạc.

“Di, các người nhìn, đó không phải hắc sao?” Dao Cơ đột nhiên chỉ vào một ngọn núi xa xa kinh ngạc nói “Hắc đang nhìn gì vậy”

Dưới ánh nắng sớm nhàn nhạt, Nam Lạc đứng lặng trên đỉnh núi, thanh y phiêu động, mái tóc đen dài buộc lại phía sau, thanh kiếm ba thước vỏ xanh không ngừng rung động.

Dương Thiên Hữu nhướng mày, nhìn theo ánh mắt của Nam Lạc, y thấy được hai người.

Vu tộc Đại Vu, Hình Thiên và Hậu Nghệ. Bọn họ đứng ở trên một đỉnh núi cách nơi Nam Lạc đứng khoảng mười ngọn.

“Hắc muốn làm gì?” Dao Cơ cũng thấy được hai người, nghi vấn hỏi: “Lẽ nào, hắc muốn báo thù”

Dương Thiên Hữu lắc đầu nói: “Không biết, bất quá bây giờ nếu hắc báo thù cũng không phải là lựa chọn tốt, hai đại vu, hắc không thể giết được bất cứ ai”

Nam Lạc kỳ thức cũng không hiểu vì sao mình không đi ngay mà lại hiện thân ra, hắc biết rõ cừu oán của mình và họ không thể hoá giải nhưng

lại không muốn cùng họ kết tử cừu, tuy nhiên hẳn cũng không nguyện ý bị người như vậy truy sát.

Mạng hẳn được Chúc Dung cứu, trong nhân loại cũng có không ít bộ tộc có quan hệ với vu tộc.

Nhìn bạch y Hậu Nghệ, nhìn Hình Thiên để trần nửa thân trên.

Mặt trời hiện lên nhưng tâm lại càng lúc càng lạnh

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thần Cảnh

Chưa tới ba tháng, Nam Lạc đã trở về đến Thiên Đình.

Lúc này Thiên Đình đã có thêm vài phần cao xa, quân lâm thiên hạ.

Vốn nơi này đã có chút phồn thịnh thế nhưng sau khi Đế Tuấn lệnh cho mọi người triệu tập tinh anh trong tộc để tổ hợp thành quân đội thì lại trở nên yên tĩnh.

Bất quá Thiên Đình bây giờ đã hiển lộ ra móng vuốt, phong thái uy phách đã thể hiện ra hết.

Đi vào là gặp Thượng Đế, cả người y dường như đã dung hợp với Tinh Thần Điện. Nam Lạc bước vào nơi này chỉ cảm thấy như bị một loại khí tức mệnh mệnh thần bí bao bọc, nhưng cảm nhận cẩn thận thì lại không cảm giác được gì.

Nam Lạc nói với Đế Tuấn rằng trong tộc không có tu sĩ không có người phù hợp trở thành binh tướng của Thiên Đình.

Đế Tuấn cười nói: “Nhân Tộc vẫn có, tuy sẽ ít hơn nhiều các tộc khác chỉ là người không muốn bọn họ gia nhập Thiên Đình thôi”

Nam Lạc cười không đáp, trong lòng hẳn quả thực là không muốn họ tới, tuy biết nhân tộc nhất định có người như vậy nhưng trong lòng hẳn tới nơi này cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, sẽ phải chinh chiến, sẽ tử vong hơn nữa bất luận là thể xác hay tinh thần cũng sẽ không được tự do.

Đế Tuấn cũng chẳng quan tâm tới việc Nam Lạc không đáp lời mình vừa cười vừa nói: “Người tiến bộ rất nhanh, mới gặp thì cũng bất quá chỉ là mới vào Thiên Tiên mà thôi vậy mà bây giờ đã có thể giao thủ bất bại với Vu Tộc Đại Vu, nhập Thần Cảnh”

Lần đầu tiên Nam Lạc nghe được có người phân chia cảnh giới trên Nguyên Thần, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Từ lúc Nam Lạc nhập Hồng Hoang tới giờ, gặp rất nhiều người, đạo tu luyện cũng không giống nhau, cảnh giới Thiên Tiên và Thần Cảnh thực ra là...”

“Ha ha, chẳng có gì đâu, khi người tới một độ cao nhất định thì đạo tu luyện trong mắt người đã không còn có bất cứ bí mật nào cả, các loại đạo tu hành giống như là đường lên núi, chỉ có đứng ở trên đỉnh núi nhìn vô số người vẫn cứ đang leo lên thì đương nhiên sẽ biết họ ở vị trí gì, từ đó có thể phân ra các loại tầng thứ”

Đế Tuấn tùy ý nói, không hề có thái độ uy áp của Thiên Đế.

Nam Lạc cười, hẳn không ngờ Đế Tuấn lại còn lấy ví dụ như vậy để giải thích, vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi không ngờ Đế Tuấn lại đáp lời. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, Thái Nhất đã nhập Thánh Đạo, vậy thì Thánh Đạo là đỉnh núi sao?

Đế Tuấn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Tinh Thần Điện, không biết từ khi nào Tinh Thần Điện đã hoá thành một vùng hư không, trong mắt chỉ có bầu trời đầy sao, lập loè bất định, tinh quang mê ly, sâu thẳm vô tận.

“Chỉ có người đạt tới cảnh giới Thiên Tiên mới có tư cách du sơn ngoạn thủy, mà cái gọi là cảnh giới Thiên Tiên, theo ta là có thể câu thông Thiên Địa, người có lý giải mơ hồ với thiên địa thì có thể coi như là tiến vào Thiên Tiên”

“Nếu như nói nhập Thiên Tiên là có tư cách du sơn ngoạn thủy thì Thần Cảnh coi như đã tới được sườn núi. Chỉ có người có được nhận thức rõ

ràng với Thiên Địa mới có thể nhập Thần Cảnh, chí ít là phải chuyển hoá được pháp thuật của mình thành thần thông.

Đế Tuấn nói đơn giản, vô cùng ôn hoà, tựa như trưởng bối dạy bảo vãn bối

“Thế trên Thần Cảnh là sao, Thánh Đạo ư?” Nam Lạc hỏi

“Ha ha, không, là Thiên Đạo, cảnh giới Thiên Đạo” Đế Tuấn cười nói

“Thiên đạo, cái gì là Thiên Đạo?” Nam Lạc nghi hoặc, Thiên Đạo có vẻ như đã tới được đỉnh điểm, tên này tựa hồ có chút không thích hợp.

“Không sai, chính là Thiên Đạo cảnh, khi Thần Cảnh ngộ được một loại đại đạo tới mức vô cùng thấu triệt rồi bắt đầu có được lĩnh ngộ với một loại đại đạo khác thì có thể coi là bước vào đạo cảnh, có thể nói đạo cảnh là nhận thức được chính thể của cả thiên địa đại đạo, cảnh giới này trong thiên địa cũng rất ít, nhưng tất cả đều chỉ là ngộ đạo mà không thể tạo ra một đại đạo cho riêng mình, người có thể bước được tới bước này thì sẽ tiến nhập vào Thánh Đạo”

Đế Tuấn mặc bộ pháp bào màu đen lấp lánh sao đứng lặng ở đó, ngữ khí nhàn nhạt, lộ ra một khí độ bao quát thiên địa.

Nam Lạc rời đi, hẳn không hỏi trên Thánh Đạo là gì bởi hẳn hiểu mình mới chỉ nhập Thần Cảnh thôi, từ Thần Cảnh tới Đạo Cảnh không biết mất bao lâu, cần bao nhiêu cơ duyên. Một người muốn hoá kén thành điệp nhất định phải tới được Đạo Cảnh, Nam Lạc khẽ thở dài, trong lòng nghĩ Đạo Cảnh có thể coi là đã lên tới nơi cao nhất rồi, còn lúc này coi như đã nhìn được hết đường lên đỉnh núi, chỉ cần lựa chọn cho mình một con đường thích hợp mình nhất.

“Tiên cảnh, Thần cảnh, Đạo Cảnh” Trong lòng Nam Lạc chậm rãi nhấm lại ba tầng thứ này, trong lòng hiểu được, Tiên Cảnh chỉ là bắt đầu tìm một

đường lên núi mà thôi, ngẩng đầu nhìn lên, núi cao hiểm trở, ẩn mình như ẩn như hiện trong mây mù.

Mà trước khi tìm được một con đường để đi vào núi chính là Tiên Thiên tới Thần Cảnh, dọc đường chỉ có cắm đầu mà đi, mỗi nơi mỗi chỗ đều có được nhận biết mới, nhưng thân thể cũng bị nhốt ở trong đó không thể nhìn rõ, khi đến một độ cao nhất định nhìn lại đường lên núi thì bỗng nhiên tình ngộ ra nguyên lai có rất nhiều chỗ mình đã đi đường vòng, cân nhắc lại được mất, tổng kết lại tâm đắc của bản thân, lúc đó chính là Thần Cảnh, ứng dụng sở ngộ trong lòng, hoá thành bản lĩnh của mình.

Bên ngoài Thiên Đình thì có vẻ như tầng tầng lớp lớp nhưng vẫn có điểm tận cùng nhưng khi ở bên trong rồi lại cảm thấy như vô cùng vô tận, như tình không minh mông.

Nam Lạc có một gian phòng, không phải là chỉ mình hấn có, mỗi một người trên Thiên Đình đều có một phòng, Thiên Đình không chỉ đơn thuần là lớn mà còn có một cảm giác vô cùng vô tận, ngay khi mà Nam Lạc được Đế Tuấn đưa cho một lá bùa thì đã cảm nhận được.

Hấn từng có kinh nghiệm sử dụng bùa chú, chỉ cần hơi cảm ứng là có thể sử dụng được tự nhiên.

Mặc niệm chú ngữ, tấm bùa tựa như bao trùm thiên địa kia liền mở thành một cánh cửa trong không trung, bước vào cánh cửa đó là bước vào trong một căn phòng.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường mây, giường mây này không biết được Đế Tuấn dùng thủ đoạn gì mà có thể dẫn một tia linh mạch từ Bất Chu Sơn vào, người ngồi trên đó tu luyện không chỉ có thể tuý luyện pháp lực bản thân còn có thể cảm nhận được khí tức đỉnh thiên lập địa của Bất Chu Sơn.

Ngồi xếp bằng chuẩn bị tu luyện thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, trong lòng nghi hoặc, từ lúc được phân gian phòng này chưa từng có người gõ cửa phòng mình, hơn nữa kể cả hẳn có ra mở cửa cũng chỉ có thể thấy tinh không vô tận không hề có đường, phẳng phất như đã ở một vùng không gian khác.

Sau khi mở cửa mới biết người tới là Tàng Phong – mười tám.

Gã còn cao hơn Nam Lạc nửa cái đầu, trên mặt vẫn treo một nụ cười phúc hậu thậm chí còn có chút ngu đần.

Nhưng dù vậy gã vẫn là kẻ đã liều mạng tu luyện để thoát khỏi lồng giam ở Thương Mãng Sơn, Phượng Hoàng Sơn sụp đổ, Bất Tử Cung hoá phế tích, vô số người mất tích, vô số người đã chết thế mà gã lại vẫn còn sống một cách kỳ diệu.

Nam Lạc cười đón gã vào, từ ngày đầu tiên nhìn thấy gã vẫn chưa có cơ hội gặp lại.

“Ta thế Thượng Đế tới nơi này gặp người” Gã vừa cười vừa nói, trong mắt có thêm một chút cự tình.

Không biết vì sao Nam Lạc lại có thói quen gọi gã là mười tám, tựa hồ như chỉ có như vậy mới khiến gã có thêm một chút chân thực, nhưng khi suy nghĩ cẩn thận lại có cảm giác như cái tên “mười tám” lại bị bao phủ một lớp thần bí.

Gã tiến vào rồi lập tức ngấm nghĩa, có nói ra gã cũng chẳng hiểu sao lại có thể gia nhập Thiên Đình, chỉ biết ngày đó thiên địa đột nhiên hỗn loạn, Phượng Hoàng Sơn và Bất Tử Cung đều chấn động, sau đó liều mạng chạy ra ngoài, khi ra rồi liền gặp Thượng Đế. Sau đó gã được cứu rồi tiến vào trong Thiên Đình.

Gã cứ lẳng lẳng nói như vậy, thanh âm không chút cảm tình, tất cả tựa như thuận lý thành chương, nhưng Nam Lạc lại cảm giác bất khả tư nghị, người chết nhiều như vậy thế mà người lại chạy ra được, không chỉ vậy còn gặp được Đế Tuấn, tuy vậy hẳn lại không thể không tin bởi vì trên đời này còn có rất nhiều việc thần kỳ.

Mà chính hẳn cũng nhờ vào việc lâm vào những cảnh ngộ không thể tin được mà mới có thể tiến vào Thần Cảnh.

Gã đi, Nam Lạc chỉ biết gã bây giờ đang ở trong hậu cung chiếu cố thái tử, những thứ khác thì không biết. Không biết gã là người của bộ tộc nào, tu vi có còn giống như Bất Tử Cung năm đó không.

Cuối cùng Dao Cơ cũng không thể bái Nam Lạc làm thầy được thậm chí ngay cả một câu cũng không nói được.

Lúc đó Nam Lạc đứng trên đỉnh núi, nhìn Hậu Nghệ và Hình Thiên, từ trong mắt họ biết được mình nói gì cũng vô dụng nhưng hẳn vẫn cứ mở miệng nói: “Ta không muốn làm kẻ địch với các người, nếu có lựa chọn, ta cũng không cần nửa giọt máu kia, nhưng Chúc Dung Tổ Vu có ân cứu mạng với ta, giết Chiêu Miên cũng là bất đắc dĩ”

Nói tới đây hẳn liền dừng lại, Hình Thiên và Hậu Nghệ lẳng lẳng nghe, lẳng lẳng nhìn, nhãn thần chất chứa sát ý mạnh tới mức dù là người ngoài cũng cảm nhận được.

Khi Nam Lạc rời đi, bọn họ tựa như cũng biết lần này đã triệt để thất bại, cho nên không truy kích.

Dao Cơ muốn đuổi theo bái sư nhưng đuổi không kịp, lại nghe thấy Dương Thiên Hữu nói: “Nếu sau này bọn họ gặp lại hẳn là không chết không thôi”

“Không chết không thôi?” Dao Cơ kinh ngạc nói: “Thế nhưng Vu Tộc còn có Tổ Vu, dù là ai thì hãn cũng không phải là đối thủ”

Dương Thiên Hữu trầm mặc không nói

Nam Lạc đương nhiên không biết có một nữ tử muốn báỉ hãn làm thầy, sau khi mười tám rời đi, hãn lại quay trở lại ngồi trên giường mây, tới cảnh giới này pháp lực của bản thân đã không còn trọng yếu, chiến đấu đã có thể mượn lực lượng của thiên địa, uy lực lớn hơn nhiều khi dùng pháp lực của tự thân, nhưng đả toạ không phải chỉ là tuý luyện pháp lực mà còn để dùng nguyên thần câu thông thiên địa, giống như khi tụng Hoàng Đình vậy, từ từ có thể đề thăng năng lực của tự thân.

Không quá vài ngày cửa phòng hãn lại bị người ta gõ, mở cửa thấy người hãn lại cảm thấy ngoài ý muốn

“Sao người lại tới đây, đến chỗ ta làm gì?” Nam Lạc kinh ngạc hỏi

“Chúng ta coi như là cùng chung hoạn nạn, người đã cứu ta, ta đã cứu người, sao không thể tới...Hay là vì người bây giờ đã là Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân, thanh danh lớn, biết khinh người, bằng không chúng ta thử xem người tiến bộ lớn tới mức nào mà có thể thoát thân dưới sự liên thủ của Hậu Nghệ và Hình Thiên”

Người đến chính là cô gái vô cùng tà tính tên Bắc Linh, nàng lúc này mặc một bộ y phục màu lam có vẻ vô cùng hiền thực, nếu như không gặp phải bộ dạng giờ mặt là căn của nàng thì không thể hiểu nổi khi đó nàng ta đáng sợ tới mức nào.

Nam Lạc cười nói: “Ta nào có danh tiếng gì, chỉ bất quá là bị buộc phải tự bảo vệ mình thôi”

“Hi hi, tự bảo vệ mình, nói nghe dễ quá, sau này ta cũng giết người rồi nói là mình không còn cách nào khác, vì tự bảo vệ nên mới phải giết người.

Người đứng đầu trong danh sách hơn ba mươi yêu vương phải giết của đại vu, sau cùng lại phiêu nhiên rời đi, bây giờ đã danh chấn Hồng Hoang rồi”

Nàng lộ vẻ ao ước, nói xong liền than thở: “Nếu như lúc đó ta cũng ở đó thì tốt, nhất định bây giờ cũng vang danh”

Nam Lạc giật mình không ngờ nàng còn có tham vọng như vậy, cười cười nói: “Người không có ở đó thật là đáng tiếc, bất quá người đi đâu mà lâu như vậy, vì sao ngày đó lại phải rời đi chứ”

“Cuối cùng người cũng hỏi, không nhịn được rồi, ta không nói đó” Bắc Linh lắc đầu, tóc đen khế phiêu rồi đột nhiên biến thành màu xám.

Nam Lạc không khỏi thầm nghĩ chẳng qua là ta tùy tiện hỏi mà thôi, sao lại thành không nhịn được chứ, chỉ đành cười rồi cho qua.

Bắc Linh đặc ý một lúc lại phát hiện ra Nam Lạc đã nhắm mắt đả toạ, không khỏi buồn bực nói: “Ta nói cho người, sau khi rời đi, ta tới Vu Tộc”

“Tới Vu Tộc làm gì?” Nam Lạc nghe nàng nói vậy liền mở mắt hỏi

Bắc Linh đảo mắt cười nói: “Đương nhiên là báo thù”

“Báo thù, Chiêu Miên không phải đã chết sao? Người tìm ai báo thù?” Nam Lạc hỏi

“Đương nhiên là người của vu tộc, năm đó Chiêu Miên thừa dịp ta thoát lực đánh lén chế trụ ta, khống chế ta nhiều năm như vậy sao ta lại không báo thù được chứ” Bắc Linh tàn bạo nói, y phục trên người dần dần biến thành màu đỏ tươi

Khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ tràn đầy sát khí, tà tính dâng cao.

“Người... Tìm ai báo thù chứ?” Nam Lạc kinh nghi hỏi

“Vu Tộc” Y phục trên người Bắc Linh lại biến về màu lam nhạt, vô cùng thuần tĩnh, khí chất biến ảo liên tục của nàng khiến Nam Lạc có cảm giác khó mà thích ứng nổi.

Nàng nhìn bộ dạng nghi hoặc của Nam Lạc cười giải thích: “Đã bảo là Vu Tộc mà, chỉ cần là người của vu tộc, ta gặp một giết một, còn hút hết máu bọn họ. Hừ hừ...”

Nam Lạc nghe nàng nói vậy nhưng không có chút khiếp sợ nào, trong ấn tượng của hắn nàng chính là người có thể làm như vậy, hết sức bình thường.

“Người không gặp đại vu sao?” Nam Lạc híp mắt hỏi

“À, đại vu thì sao chứ, ta còn giết một tên rồi” Bắc Linh đắc ý nói

“Đại Vu, người giết Đại Vu?” Nam Lạc khó tin nói

Bắc Linh nhìn vẻ ngoài ý muốn của Nam Lạc càng đắc ý hơn đáp: “Đại Vu thì sao, Đại Vu cũng phân tầng thứ, trong vu tộc tuy không có nhiều Đại Vu, nhưng cũng có hơn mười người, tuy thế danh chấn Hồng Hoang cũng chỉ có vài người thôi, không phải ai cũng mạnh như Hậu Nghệ, Hình Thiên, Khoa Phụ”

“Vậy người... Sao lại chạy tới đây?” Nam Lạc hỏi, dựa vào tính cách của nàng chỉ e không giết sạch người Vu Tộc sẽ không bỏ qua

“Ài, ta gặp một Tổ Vu”

“Gặp Tổ Vu mà người còn sống, quả là kỳ tích” Nam Lạc cười nói

“Không phải là ta chạy được khỏi tay nàng mà là nàng không xuất thủ, nếu không ta thực sự không sống được, Tổ Vu thật đáng sợ” Bắc Linh cảm thán nói “Nàng mặc hồng y mà sao lại lạnh như thế chứ”

Nam Lạc chợt nghĩ tới Huyền Minh, chỉ có nàng là như vậy, lãnh diễm vô song, nàng nhìn thấy Bắc Linh giết người của Vu Tộc nhưng không xuất thủ, cũng coi như có thể hiểu được.

“Người không phải là bị nàng dọa chạy nên mới tới Thiên Đình trốn chứ” Nam Lạc nhàn nhạt cười hỏi

Bắc Linh đương nhiên phủ nhận, nàng nói tiếp: “Ta đã thành thủ hạ của người, từ nay về sau sẽ theo người chinh chiến khắp thiên địa, hì hì...”

“Người theo ta, ai đồng ý...”

“Để Tuấn đồng ý”

Bắc Linh vội đáp, gọi thẳng tên Đế Tuấn, không chút tôn trọng nào.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, mọi người đều đã trở lại, hơn nữa mỗi người đều mang theo rất nhiều người khác, nhiều thì tới mấy trăm, ít cũng phải hơn mười. Nhìn qua ai cũng thần khí nội uẩn, tu vi đều ở Thiên Tiên.

Lúc này Nam Lạc cũng nhìn thấy những thần nhân cùng điện với mình, trong lòng nghĩ những người này hẳn đều ở thần cảnh, từ khi hẳn bước vào thần cảnh thì cảm ứng càng lúc càng mạnh.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ tuy rằng lúc trước chưa chắc mình đã không phải là đối thủ của chúng nhưng trong mắt chúng chỉ e rằng mình không có tư cách ngang hàng.

Nghĩ tới đây lập tức hiểu, cảnh giới cao thực lực đương nhiên cao, nhưng cũng bởi vì người có khác nhau, cảnh giới chỉ cần không chênh lệch quá nhiều thì vẫn có sức đánh một trận.

Tinh Thần Điện vẫn vậy thế nhưng lại có thêm rất nhiều người đi vào mà vẫn có thể sắp xếp được. Tinh Thần Điện lúc này có cảm giác như có

không gian vô tận.

Lúc này Đế Tuấn vẫn chưa cho những người khác thụ phong, chỉ có Nam Lạc coi như là nửa chính thức Giám Thiên Tinh Quân, vì vậy mà hắn đứng ở vị trí đầu tiên, Bắc Linh đi sau lưng hắn. Nhân thần tà dị, không thèm để kẻ khác vào mắt.

Vốn những thần nhân khác đã từng dùng ánh mắt quái dị nhìn Nam Lạc lúc này lại trợn mắt nhìn nàng, thế nhưng nàng tuyệt chẳng sợ, y phục trên người biến ảo liên tục, chẳng thèm quan tâm tới ánh mắt người khác.

Tinh Thần Điện tựa hồ như đã biến thành một nơi giống như tên nó, trên đầu là bầu trời đầy sao, tinh quang lấp lánh.

Đế Tuấn lộ ra từ tinh quang còn Thái Nhất thì không xuất hiện

“Ban cho các người Tinh Phù, có thể ẩn thân, có thể kết thành Tinh Trận, có thể kháng được một lần tai kiếp

Đế Tuấn nói xong, áo bào màu huyền hắc vung lên, khắp bầu trời tinh quang rơi xuống, mỗi một ngôi sao rơi xuống một người. Nhất thời khiến mọi người bị bao phủ một lớp tinh quang mê ly, phảng phất như tất cả đã biến thành một thể.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ma Tướng – Bắc Linh

Phù thuật với Nam Lạc mà nói thì đó là một lĩnh vực xa lạ, có lẽ là vì cảnh giới chưa tới, không thể đem sở ngộ của mình ra viết phù văn, tạo thành một loại đặc thù nhất định.

Bất quá từ khi tiến vào Thần Cảnh tới giờ, tựa hồ như đã có thể lĩnh hội một ít nguyên lý về phương diện này.

Bắc Linh đương nhiên cũng nhận được phù của Thượng Đế nhưng nàng lại lộ ra cái thần tình bất quá là như vậy.

Khi tinh quang bao phủ trên người Nam Lạc, hẳn liền cảm thấy mình tựa như có một xúc cảm với phía chân trời, phảng phất như ngôi sao trên trời có một loại cảm ứng, tâm khê động, lực lượng của một ngôi sao tụ tập xung quanh người, tùy tâm sở động, thổ nạp bất định, tinh quang mông lung.

Thiên địa vô biên vô tận nhưng trong lòng tu sĩ Bất Chu Sơn chính là trung tâm của đại địa, cũng vì lí do đó mà Thiên Đình được xây dựng ở đây.

Thiên Hoàng Kỷ Nguyên năm đầu tiên chúng sinh tới Thiên Đình triều bái rất ít.

Thiên Hoàng năm hai, Bạch Trạch nhập Thiên Đình phong làm Yêu Thần.

Thiên Hoàng năm ba, Thiên Đình tổ kiến một đạo quân gọi là Thiên Binh.

Ngàn dặm quanh Bất Chu Sơn đều là của Thiên Đình mà tu sĩ quanh núi lúc này đều cảm nhận được áp lực tựa như gió mưa kéo tới, chỉ có hai lựa chọn, một là tiến vào, hai là chạy đi thật xa, mà đã vào thì sẽ trở thành Thiên Binh.

Lần chinh chiến này bắt đầu dưới Bất Chu Sơn, rồi dần kéo ra ngoài, tạo thành một khí thế phô thiên cái địa.

Nam Lạc không ngờ trận chiến đầu tiên của Thiên Đình chính là với Hậu Thổ tộc, hơn nữa hẳn còn là người dẫn binh.

Bắc Linh là người vui nhất, nói rằng tới Thiên Đình đúng là không nhằm, lần đầu tiên có thể dắt nhiều người đi đánh Vu Tộc, hì hì, không tệ, người yên tâm, chỉ cần người ở phía sau nhìn, nhìn ta giúp người diệt Vu Tộc.

Đắc ý tới mức chẳng buồn quan tâm tới những ánh mắt sát nhân phía sau.

Ti Mệnh cũng ở trong đó, lần trước trong núi, gã không xuất thủ. Tuy gã đã tới được Thần Cảnh nhưng nhìn thấy kiếm trong tay Nam Lạc thì không hiểu sao lạnh cả người, cân nhắc mãi mà không quyết tâm nổi.

Lần này gã dẫn tinh anh trong Lang Tộc tới, giống như người khác cũng nghĩ rằng sẽ dẫn người trong tộc đi làm nhiệm vụ chinh phạt. Nào ngờ đâu là hợp binh, do Nam Lạc dẫn đầu đi chinh phạt thế lực đứng đầu Thiên Địa – Vu Tộc.

Vu Tộc tuy rải rác trong Thiên Địa, chưa có ai gặp được hai vị Tổ Vu cùng ở một nơi thậm chí còn có người từng thấy Tổ Vu đánh nhau, nhưng dù vậy trong lòng họ đây vẫn là thế lực mạnh nhất.

Lúc này Thiên Đình có một người thiên hạ đệ nhất – Thái Nhất. Chỉ cần là người đã tới được cảnh giới nhất định sẽ biết y đã bước vào Thánh Đạo,

được gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân. Chỉ ít tới lúc này không ai có thể biểu hiện ra được năng lực siêu việt y.

Còn có một người bí hiểm khác là Đế Tuấn, nếu Thái Nhất giống như Bất Chu Sơn, sừng sững giữa thiên địa, uy áp khôn cùng. Thì Đế Tuấn lại giống như tinh không mênh mông, không ai có thể biết được sâu cạn, thần bí khó dò. Cho tới lúc này điều mà mọi người biết đó là Phượng Hoàng Sơn Bất Tử Cung huỷ diệt, Phượng Hoàng nửa bước thánh đạo vẫn lạc dưới tính toán của Đế Tuấn.

Ngoài ra còn có Long Vương uy vọng vô thượng, kiến lập Long Môn, cho phép các sinh linh vượt qua để đạt được thần thông vô thượng. Tuy vậy lão cũng đã chết, chết trong trận đại chiến kia.

Kỳ Lân Nhai xưa nay thần bí, thường thì ít có người nhìn thấy người của Kỳ Lân Nhai đi lại thế nhưng sau trận chiến kia đã có người nhìn thấy Kỳ Lân Nhai cháy đầy tiên huyết.

Một trận đại chiến bất ngờ, tam tộc diệt, Thiên Đình ngang trời xuất thế.

Tất cả mọi việc đều khiến mọi người nghĩ tới Đế Tuấn.

Vu Tộc, kỳ thực Nam Lạc cũng chẳng quen biết gì nhiều, gặp mặt Chúc Dung một lần, nói không quá một câu lại thiếu nợ một mạng.

Một Huyền Minh để lại cho hãn kỵ ức sâu sắc của bầu trời đầy tuyết, khí chất lãnh diễm vô song và ánh mắt coi thường vạn vật.

Hậu Thổ với ánh mắt lúc nào cũng ôn nhu từ ái, Hình Thiên lúc nào cũng hung tợn đòi chém đầu mình, Hậu Nghệ sát khí nhiễm bạch y.

Nam Lạc mở mắt hít sâu một hơi rồi quát khẽ: “Xuất phát!” Thanh âm hãn không lớn... những ánh mắt nhìn Bắc Linh tạo thành một không khí giương cung bạt kiếm dưới lời nói của hãn lại biến mất vô ảnh vô tung.

Có người muốn nói chuyện lại nhìn thấy ánh mắt của Nam Lạc, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, cuối cùng đành dừng lại.

Ti Mệnh híp mắt nhìn nam Lạc, trong lòng không khỏi nhớ tới cảnh tượng trong núi ngày đó, sát khí đoạt hồn người cùng đôi mắt băng lãnh chẳng chút cảm tình. Thấy Nam Lạc quay lại, gã vội cúi đầu bước dài về phía trước, sát ý bị chôn thật sâu trong lòng sợ bị Nam Lạc cảm ứng được.

Người khác nhìn thấy Nam Lạc liếc qua liền vội vã tránh đi còn Bắc Linh thì treo lên thần tình quái dị tới gần, quan sát hẳn từ trên xuống dưới.

Nam Lạc mặc kệ nàng, cứ để nàng nhìn, quả nhiên một lát sau Bắc Linh vuốt ve mái tóc dài tới thắt lưng nghi hoặc hỏi: “Làm cách nào mà trong nháy mắt người lại có thể thay đổi nhiều như vậy, người còn hay thay đổi hơn cả ta nữa chứ”

Nam Lạc trầm nghĩ, người cũng biết chính mình hay thay đổi sao, không khỏi cười khẽ nói: “Ta thay đổi thế nào”

“Không nói rõ được, chỉ cảm giác thay đổi, trở nên có sát khí, ta thích bộ dạng này” Cặp mắt vốn luôn mang theo một chút tà dị của Bắc Linh bỗng nhiên trở nên phong tình vạn chủng.

“Ha ha, chỉ là nghĩ thông suốt một số việc mà thôi” Nam Lạc nhàn nhạt cười nói, căn bản không quan tâm tới nhãn thần cải biến của Bắc Linh, cho dù có chút ý đến thì cũng sẽ chẳng chút kỳ quái bởi vì nàng là người thất thường, một khắc trước có thể vô cùng an tĩnh nhưng một khắc sau lại trở nên thị huyết điên cuồng, lúc trở mặt tuyệt đối không phải là người khác có thể dự liệu được.

“Nói một chút, nghĩ thông suốt cái gì?” Bắc Linh lúc này giống như một nữ tử tò mò, mắt đầy hưng phấn.

Nam Lạc nhìn đội quân của Thiên Đình bay lên trời, có cảm giác hư huyền nói: “Cũng không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới việc trên đời này không hề có đột nhiên thích cũng không có đột nhiên hận, người khác có ân với mình đương nhiên là khắc sâu trong lòng nhưng nếu người khác muốn mạng của mình cũng phải dùng mạng mà đổi mới được”

Bắc Linh nắm một nắm tóc đen dùng ngón tóc khẽ xoa chiếc cằm trắng muốt. Nghiêng đầu suy nghĩ một lát, có chút không hài lòng nói: “Người khác đổi mệnh với người thì người sẽ đổi à, ngày mai ta bắt con kiến tới đổi với người thì mạng người hẳn là của ta rồi” Nói xong nàng tỏ ra đặc ý với suy nghĩ của mình, cầm nắm tóc đen lắc lắc.

“Ha ha, nào có việc tiện nghi như thế, mạng ta do phụ mẫu ban cho, thân nhân tưởng niệm, vô giá, mạng người nào cũng không đổi” Nam Lạc nhìn bộ dạng của Bắc Linh cười khẽ nói, nhưng sau khi dứt lời thì mặt hiện vẻ kiên quyết, có cảm giác như đỉnh núi đứng trong gió, dù cho thiên địa biến thiên, mưa sa gió táp cũng không hề dao động. Sau khi nói xong, trong lòng xuất hiện cảm giác khó tả liền lặp lại lần nữa: “Người nào cũng không được...”

Bắc Linh nghe được lời của Nam Lạc, mặt hơi nghiêng một cái, khẽ cười nói: “Lời này ta thích, người nào cũng không được, dù có là Đế Tuấn”

Nàng gọi thẳng tên Đế Tuấn, không có chút cảm giác khó chịu nào khiến một số người còn chưa rời đi ngạc nhiên quay lại nhìn. Nàng đặc ý ngẩng đầu, nhìn ngược lại, sát khí đằng đằng, mái tóc đen dài tới thắt lưng phất phơ trong gió.

Kỳ thực Nam Lạc không muốn đại chiến với Hậu Thổ bộ tộc, nơi đó không những có nhân tộc mà cả Hậu Thổ nương nương và Khoa Phụ cũng khác với người khác, luôn dùng lễ tương đối với Nam Lạc.

Nhưng không đi cũng không được, dù hẳn không đi Thiên Đình cũng sẽ phải chinh phạt, Hậu Thổ tộc dưới Bất Chu Sơn, không chinh phạt thì mặt mũi của Thiên Đình sẽ để đi đâu.

Thi thoảng cũng nghĩ, nếu như mình bỏ đi thì sao, Đế Tuấn sẽ bắt lại về sao, Nam Lạc không thể chắc chắn được. Còn Thái Nhất thì sao, nếu như mình đi thì y sẽ thế nào, giận dữ đánh Hỗn Độn Chung chấn động Hồng Hoang chôn vùi mình sao? Rồi sẽ thuận tay xoá sổ nhân tộc, điều này Nam Lạc càng không dám chắc.

Mình không đi thì cũng chỉ là loại râu ria có cũng được không có cũng chẳng sao nhưng nếu mà mình rời đi thì nhất định Thiên Đình sẽ nổi giận.

Hậu Thổ bộ tộc vẫn giống như trước đây, giống như cái người tên Hậu Thổ vậy, an tĩnh bình hoà. Khối đá xanh có hai chữ Hậu Thổ khắc trên đó vẫn cứ vô cùng rõ ràng, chỉ là so với lúc đó thì bây giờ Nam Lạc đã không có cảm giác ngẩng đầu ngưỡng vọng mà thôi.

Từ xa đã nhìn thấy Khoa Phụ có vóc người cực cao đứng trên bầu trời của Hậu Thổ tộc, hiển nhiên mấy nghìn người trùng trùng điệp điệp, đặng đặng sát khí của Thiên Đình đã kinh động tới y.

Nam Lạc cũng không nghĩ tới việc có thể giấu được Tổ Vu toạ trấn Hậu Thổ bộ tộc, nên không hề có ý tập kích bất ngờ.

Tinh Phù có tác dụng chính là ngăn cản một lần công kích, cũng với việc mượn lực lượng của chu thiên tinh đấu và kết thành Tinh Trận

“Các vị tới vì Hậu Thổ bộ tộc của ta ư?”

Khoa Phụ đơn thân đứng trong hư không, mộc trượng đen kịt như bàn long, thân thể cao lớn mặc áo bào màu đen có vẻ vô cùng bình tĩnh. Đối với nhiều người tới với ý đồ bất thiện như vậy mà y vẫn không có một chút sợ hãi.

Nhãn thần của y nhìn về mọi người, tựa hồ như không nhìn thấy Nam Lạc đứng ở vị trí đầu lĩnh.

Không đợi Nam Lạc trả lời, Bắc Linh đã bước về phía trước một bước, lạnh lùng nói: “Vu Tộc coi thường Thiên Đình, Thượng Đế lệnh cho bọn ta chinh phạt, bây giờ cho các người một cơ hội sau cùng, người có thể chọn thuần phục hoặc tận diệt”

Nàng mặc một bộ váy áo màu hồng màu, tựa hồ như có máu tươi đang chảy ra, một mái tóc dài tới thắt lưng bay múa trong gió, lời nói đặng đặng sát khí, khuôn mặt tinh xảo, thập phần ma tính

Khoa Phụ vẫn bất biến, thanh âm giống như trước, bằng phẳng ôn hoà: “Người là ai?”

Bắc Linh nghe xong cười khúc khích khẽ ngẩng đầu, nhãn thần cao cao tại thượng lớn tiếng nói: “Người nghe cho kỹ nè, ta là Đệ Nhất Ma Tướng toạ hạ của Chỉnh Phạt Đại Nguyên Soái Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân – Bắc Linh”

Mắt Khoa Phụ loé sáng, trên người Bắc Linh đột nhiên toát ra một lớp quang mang bao phủ toàn thân, sắc mặt lạnh thêm vài phần hiển nhiên nàng cực kỳ phấn nộ về việc người khác cố nhìn nguyên thân của mình.

Nam Lạc vốn không muốn đối mặt với Khoa Phụ, Bắc Linh nhân việc này hiển nhiên là vô cùng tốt. Không nghĩ tới việc Bắc Linh lại đường hoàng nói như vậy, lại lỗi mình ra khiến hẳn không thể không đối mặt.

Khoa Phụ không nhìn được nguyên thân của Bắc Linh, cũng không lưu tâm, sau lưng y có Tổ Vu, mười hai vị Tổ Vu dù có là ai cũng phải suy nghĩ một chút về phân lượng của mình

“Thực là thế sự biến ảo khôn lường, không nghĩ tới có ngày này, người rời Thiên Đình đi, Vu Tộc vẫn có thể che chở cho nhân tộc được” Thanh

âm của Khoa Phụ trầm ổn, có vẻ như cực kỳ có trọng lượng

Tràng diện nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Nam Lạc, ngay cả Bắc Linh muốn nói gì đó cũng im lặng xuống.

Vốn là tới chinh phạt lúc này đột nhiên lại hoá thành chiêu hàng, hơn nữa phe mình còn bị đối phương chiêu hàng, trên mặt người khác lộ ra dáng vẻ tươi cười xem làm trò.

Nam Lạc khẽ cúi đầu, im lặng như đá xanh

Không ai biết rõ lúc này hẳn suy nghĩ cái gì, qua một lát chỉ nghe hẳn thở dài nói: “Ta không đại biểu cho nhân tộc được, người cũng không đại biểu cho Vu Tộc được, đặc tội”

Lời Nam Lạc vừa dứt Bắc Linh đã nhanh chóng lớn tiếng nói: “Hậu Thổ coi thường Thiên Đình gian ngoan mất linh, bắt lại cho ta” Tóc đen bay múa, quần áo huyết hồng phiêu động, sát khí đằng đằng.

Mọi người sửng sốt, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, không ngờ rằng kết quả sẽ là như vậy. Nghe được mệnh lệnh đầy sát khí của Bắc Linh nhưng mọi người ai cũng đứng yên. Không hện mà cùng nhìn về phía Nam Lạc, dù sao lúc này hẳn mới là người lĩnh quân tuy trong lòng người khác không phục nhưng nếu đã nhập Thiên Đình nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của Thượng Đế

Nam Lạc vẫn cứ lặng thinh, Bắc Linh sát khí đằng đằng quay đầu nhìn bốn phía lạnh lùng nói: “Sao, dám cãi lời Thượng Đế à? Thượng Đế đã nói rồi, nếu có người không theo, giết bất luận tội. Bây giờ Vu Tộc coi thường Thiên Đình ta, các người thì chỉ nghĩ xem cuộc vui, bây giờ chúng ta trở lại, để xem các người sẽ phải gánh trách nhiệm hay là chúng ta”

Những lời này của Bắc Linh khiến họ lập tức gặp khó, Nam Lạc lĩnh quân chỉ là danh, ai cũng biết điều này, người có thể sai khiến bọn họ vẫn là

họ mà thôi, người lĩnh quân cho dù là ai cũng giống Nam Lạc mà thôi, bất quá sau lưng Nam Lạc lại còn có một Bắc Linh.

Cái này có lẽ là do Đế Tuấn cố ý an bài, cho tới giờ khắc này chúng tiên mới hiểu vì sao Đế Tuấn lại để Nam Lạc đi. Nếu là những người khác thì sau khi ra lệnh nhân mã của y sẽ động nhưng nếu người khác đứng yên thì nhân mã của y sẽ tổn thất thảm trọng.

Chính vì vậy Nam Lạc mới là người tốt nhất, tất cả liếc mắt nhìn nhau, khề gật đầu. Lúc này Bắc Linh lại giơ ngón tay chỉ vào Khoa Phụ đứng trên không, lạnh lùng nói: “Giết hẳn”

“Ai dám, ai dám động tới Vu Tộc” Khoa Phụ trừng mắt, mộc trượng được giơ lên, trong nháy mắt gió nổi mây bay, khí xông vân tiêu. Vô số sát khí ngưng dưới chân y tạo thành một đám mây đen.

“Ta...” Bắc Linh lạnh lùng đáp, một đạo hồng ảnh như máu lướt tới.

Thân hình Bắc Linh động, quân đội sau lưng nàng tựa như cũng bị dẫn dắt theo nàng vậy, tràn lên như thủy triều.

Yêu khí, pháp thuật, pháp bảo, hư không lóng lánh vô số quang mang

Người có thể thấy Khoa Phụ xuất thủ cực ít, thấy Hình Thiên xuất thủ lại rất nhiều, nhưng Khoa Phụ lại có danh đệ nhất nhân dưới Tổ Vu, một trong những nguyên nhân là vì y là người đầu tiên tấn chức làm Đại Vu, thực lực là do người ngoài dựa vào thái độ của các vị Đại Vu khác đối với y mà phán đoán, thực lực của Khoa Phụ tuyệt đối có thể xếp vào tiền tam.

Hắc Mộc trượng ngưng giữa hư không, Khoa Phụ hét lớn một tiếng, thân hình hoá thành một cự nhân chống trời, đại thủ chụp tới Bắc Linh.

Hư không ngưng kết, có thể cảm giác được Bắc Linh ngưng lại một khắc, bất quá khi bàn tay của Khoa Phụ chạm tới thì nàng lại biến mất.

Tay của Khoa Phụ cũng không ngưng lại, nhằm thẳng tới trận doanh của Thiên Binh, cự thủ hạ xuống, lúc nắm lên đã có hai người bị bắt lại.

Từng người ra sức giãy dụa nhưng giống như kiến càn căn cây, không thể thoát được.

Vô số pháp thuật đáp xuống người Khoa Phụ, nổ trên người y như pháo hoa thế nhưng lại chẳng thể khiến y chịu chút tổn thương nào.

Không chờ người khác cứu việc, cái miệng khổng lồ của Khoa Phụ mở ra, nhét hai người vào đó, chỉ nhai hai ba cái đã nuốt xuống. Máu tanh, bừa hãn khiến cho hình tượng ôn hoà, ổn trọng tin cậy của Khoa Phụ biến mất, Nam Lạc có cảm giác như đang nằm mơ.

Hắn biết đây là Pháp Tượng Thiên Địa, cũng biết ăn thịt người là Thôn Phệ Thiên Địa. Ngay khi Khoa Phụ dùng pháp thuật này thì lập tức hiểu Pháp Tượng Thiên Địa của mình còn kém khá xa y.

Đây mới đúng là Pháp Tượng Thiên Địa, thân thể thật lớn, mặc cho pháp bảo pháp thuật đánh lên người cũng chỉ như gió mát phất quá, không thể khiến y bị thương.

Từ khi nghe được thuyết pháp Tiên Cảnh, Thần Cảnh, Đạo Cảnh thì hắn lập tức nghĩ Hậu Nghệ và Hình Thiên cũng là Thần Cảnh nhưng bọn họ cao minh hơn những Thần Cảnh khác nhiều lắm. Trong lòng lập tức hiểu được dù là cùng cảnh giới thì thực lực cũng là muôn hình vạn trạng.

Nam Lạc cũng biết Khoa Phụ chưa bước vào Đạo Cảnh nhưng dù là thần cảnh đỉnh phong, cũng khiến cho rất nhiều người có cảm giác thúc thủ vô sách.

Thần Thông của Vu Tộc quả là lợi hại.

Hắc Mộc Trường trong tay Khoa Phụ đảo qua, thế mà không ai có thể ấn độn được, từng người đứng ngây ngốc giống như không có chút năng lực kháng cự nào.

Một lớp thanh quang từ người bọn họ bốc lên, giữ Hắc Mộc Trường lại. Khoa Phụ có chút kinh ngạc, đệ nhị trọng hạ xuống, lần này có rất nhiều người hoá thành phấn mạt.

Mấy nghìn người trước mặt khoa phụ mà như kẻ yếu không sức phản kháng, đây là thực lực của việc tu luyện một thần thông mạnh mẽ tới đỉnh phong sao, Nam Lạc không khỏi nghĩ vậy.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đèn Đập Ba Nghìn Tính Mạng

Đột nhiên Nam Lạc phát hiện ra mình tới chinh phạt Hậu Thổ tộc không khác gì đi chịu chết cả. Chỉ một Khoa Phụ đã khiến đạo thiên quân đầu tiên của Thiên Đình có cảm giác thúc thủ vô sách rồi.

Loại chiến đấu này không phải chỉ dựa vào nhân số là có thể giải quyết được, tuy Thiên Tiên và Thần Cảnh chỉ kém một tầng nhưng vô số pháp thuật của Thiên Binh đánh vào người Khoa Phụ giống như là hoa tuyết vậy, quang mang sắc sỡ, nhìn thì đẹp nhưng không có chút thương tổn nào.

Thần thông của Vu Tộc và phương pháp luyện tinh kia quả nhiên là thiên địa nhất tuyệt, thân thể lại có thể cường đại tới như vậy.

Bắc Linh bỗng nhiên hiện ra trước mặt Nam Lạc, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy hưng phấn, con ngươi đã nhiễm lên một màu đỏ máu.

“Đỉnh cấp đại vu quả nhiên lợi hại, để xem Phệ Linh Đại Pháp của ta có thể phá Pháp Tượng Thiên Địa của hãn không” Nàng không chờ Nam Lạc mở miệng đã lại hoá thành một đạo huyết ảnh ẩn vào hư không

Huyết ảnh cũng không phải là lẫn trốn vô hình mà giống như là ảnh ngược trong nước, xuyên toa trong không trung biến ảo vô thường. Chỉ trong chớp mắt đã như một tấm lụa đỏ tấm nước lập loè xung quanh Khoa Phụ.

Ngay khi Bắc Linh quán lên thì những người khác đã lập tức phân tán, pháp thuật dường như bị ảnh hưởng của Khoa Phụ mà trở nên chậm chạp.

Làn xuất chinh này của Thiên Đình trên ý nghĩa chính là lần đầu tiên tỏ thái độ với những người không thần phục.

Nhưng những người sớm lên Thiên Đình chẳng có ai tu vi cao cả, bước vào Thần Cảnh cực ít đại bộ phận vẫn còn ở Thiên Tiên đình phong.

Hậu hết là tới từ những bộ tộc tu hành dưới chân Bất Chu Sơn còn một số là vì muốn xem sớm nhập Thiên Đình có thể thu được chỗ tốt gì. Còn một số người dù tiến vào Thần Cảnh nhưng lại chẳng có thần thông gì lợi hại, sức chiến đấu kém quá xa so với Khoa Phụ.

“Kết pháp trận...”

Ti Mệnh nhìn thấy người của mình không làm gì được Khoa Phụ thì đột nhiên nhớ tới pháp trận khi trước. Gã chưa từng chiến đấu với Vu Tộc Đại Vu, lần trước cũng chỉ là nhìn Nam Lạc chiến hai đại vu rồi ép họ rút lui.

Sau đó lập tức so sánh mình với Nam Lạc, liền nghĩ rằng dù Vu Tộc lợi hại nhưng mình có lẽ cũng không kém Đại Vu là bao tuy nhiên lúc này đối diện với Đại Vu mới cảm giác được thần thông của Vu Tộc uy lực tuyệt luân, dùng thân thể chống pháp bảo, điều này khiến gã sinh ra một cảm giác vô lực.

Lời gã vừa dứt thì người khác đã khôi phục tinh thần, một lớp tinh quang bốc lên trên người họ, pháp trận hình thành.

Pháp trận này cũng không phức tạp ngược lại còn hết sức đơn giản, công dụng chỉ có một tập trung sức mạnh của mọi người lại.

Pháp trận mà quá phức tạp cũng không thể nào cấu thành trong khoảnh khắc được.

Chỉ thấy người trên trời toả ra tinh quang kết thành một tấm lưới màu lam bao phủ lấy Khoa Phụ.

Ngay khi lưới kết thành Bắc Linh lập tức tiêu thất, lần nữa xuất hiện bên cạnh Nam Lạc.

Chỉ nghe nàng khẽ hừ một tiếng nói: “Muốn nhất cả ta ở trong luôn, những người này chẳng có một ai là tốt lành...”

Nam Lạc không chút biểu tình, chỉ lẳng lặng nhìn, nàng cũng chẳng quan tâm, chỉ lầm bầm nói nhất định nếu có cơ hội sẽ thôn phệ linh khí của họ.

Nhìn Khoa Phụ bị pháp trận bao vây trong lòng thầm nghĩ nếu người khác dùng Pháp Trận đối phó mình thì nhất định mình sẽ không để bị vây khốn mà sẽ ẩn độn trước sau đó mới chém giết từng người một

Đúng lúc này Khoa Phụ cầm Hắc Mộc Trượng cắm xuống, mây trên bầu trời lấy truongj làm tâm ùn ùn kéo tới bao phủ y và những người kia.

Nam Lạc đứng yên bất động, Bắc Linh quay đầu nhìn hẳn, sau đó vuốt mái tóc đen cười khẽ.

Mây càng lúc càng dày, giống như mực như nước, cuồn cuộn kéo tới. Từng tiếng gầm rống, từ trong mây truyền ra.

Chẳng bao lâu một thanh âm từ trong đám mây đen như mực kia truyền ra.

“Nam Lạc, người lại chỉ nhìn bọn ta gặp nguy mà không ra tay, để xem người bàn giao thế nào với Thượng Đế”

Sau đó một đạo bạch quang bay ra từ mây đen, nhắm về phía xa độn đi.

Bắc Linh nghe được lời người này, con mắt khẽ nhíu, một đám huyết quang lưu chuyển, quay đầu nhìn Nam Lạc lại phát hiện ra hẳn đã không còn tăm tích.

“Thương...”

Một tiếng kiếm ngân từ phương xa truyền tới.

Bắc Linh còn đang ngẫm nghĩ Nam Lạc biến mất lúc nào, nghe được tiếng kiếm ngân thì quay về phía kia kinh ngạc nhìn, chỉ thấy một thi thể bị chém thành hai đoạn từ trong không trung rớt xuống, tiên huyết rơi đầy trời.

Còn Nam Lạc đã thân nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, thần thái trong mắt Bắc Linh lưu chuyển nhìn Nam Lạc nói: “Ta mới chỉ muốn giết hãn thôi vậy mà người đã ra tay rồi, hì hì...”

Nam Lạc cười nhạt, khi mây đen tiêu tán, Khoa Phụ đã hiện thân, vẫn cầm Hắc Mộc Trượng trên tay, trầm ổn tự nhiên đứng trên không, không chút lệ khí và sát khí nào.

Nguyên bản mấy ngàn người kia vậy mà lại tiêu thất hết tuy nhiên Nam Lạc chẳng hề có chút kinh ngạc, chỉ lẳng lẳng nhìn, không thể nhìn ra được chút tâm tư nào từ mặt hãn.

“Vẫn là câu nói kia, trên người người có nửa giọt Vu Huyết, coi như là Bán Vu Tộc nhân, rời Thiên Đình đi, Vu Tộc có thể hộ người bình an” Khoa Phụ vẫn giống như thường ngày, trầm ổn, ôn hoà.

“Ta muốn rời Thiên Đình nhưng ta lại không thể làm thế, có lẽ người còn chưa biết ta đã giết Chiêu Miên. Ta với người coi như đã đánh một trận, lần này tặng người một phần lễ vật. Tương lai nếu lại đến nữa thì sẽ nói chuyện bằng binh đao” Nam Lạc lẳng lẳng nói, dứt lời cũng chẳng quan tâm tới Bắc Linh chỉ kéo tay nàng biến mất trong hư không.

Khoa Phụ lẳng lẳng đứng một lúc lâu, từ xa nhìn lại dường như đã hoà làm một với bầu trời.

Nam Lạc kéo tay Bắc Linh nhưng không lập tức trở lại Thiên Đình mà dừng trên một ngọn núi, lẳng lẳng đứng nhìn về phía chân trời.

Bắc Linh giơ cái tay bị Nam Lạc nắm lên, đưa mắt nhìn, cánh tay nhỏ bé thon thon trắng như bạch ngọc không chút tì vết, gần như là trong suốt. Nàng khẽ nhăn đôi mi thanh tú, tựa hồ như đang cảm thụ xem cánh tay kia có gì khác thường không.

Xem tay mình rồi lại nhìn tay Nam Lạc, rồi lại nhìn hẳn, một lúc lâu sau mới đưa tay trở lại trong tay áo màu lam nhạt.

Nàng chẳng quan tâm xem Nam Lạc đang suy nghĩ chuyện gì, tựa hồ còn có chút tức giận nói: “Ta không có hỏi xem Khoa Phụ ăn những người đó như thế nào thì người đã kéo ta đi rồi, lần này thì tốt rồi, không cách nào biết được”

Nam Lạc quay đầu lại nhìn cười nói: “Không phải bị ăn, những người đó đều bị hẳn luyện vào trong mây đen, đám mây đen đó chính là hắc bào trên người hẳn”

“Người có thể nhìn thấy rõ được mây đen?” Bắc Linh có chút kinh ngạc hỏi, chính nàng lúc đó dốc tận lực cũng không thể nhìn thấu mây đen nên không khỏi kinh ngạc với Nam Lạc.

“Ha ha, ta có một kính, có thể chiếu Thiên Địa Càn Khôn, quan sát đại thế giới, Giám Thiên Tinh Quân tuyệt không phải hư danh” Nam Lạc thần nhiên cười.

Bắc Linh nhìn hẳn một lúc nhưng không hỏi gì về tấm gương kia mà chỉ nói: “Người giết người Thiên Đình, chẳng lẽ không định đi về sao?”

Nam Lạc đứng yên không đáp, nàng đành tiếp tục nói: “Không về cũng tốt, từ nay trở đi, chúng ta sẽ lang bạt trong Hồng Hoang, ta thấy không cần bao lâu nhất định nổi danh chấn động Hồng Hoang”

“Thiên Đình, nhất định phải quay về” Nam Lạc nhìn lên trời thở dài nói.

“VẬY vì sao người còn làm như vậy” Bắc Linh nghi hoặc hỏi, tóc đen dài tới thắt lưng phiêu tán trong gió, mặt trời không biết từ lúc nào đã ngả về tây, thiên địa dường như bị nhuộm thành màu đỏ.

“Ha ha, có một số việc không nói rõ được, bất luật một người có tu luyện như thế nào, tâm có bình tĩnh ra sao cũng có một số việc không thể khống chế được” Nam Lạc quay đầu nhìn thần phiêu hốt nói. Không chờ Bắc Linh đáp hẳn còn nói thêm: “Đi thôi, về Thiên Đình phục mệnh” Dứt lời liền biến mất trong không gian.

Tay Bắc Linh trong ống tay áo màu lam nhạt khẽ động, người lại đứng yên, giơ cánh tay bị Nam Lạc nắm qua, nhìn lên ngám ngúa, mặt trời chiếu lên tay ngọc nhuộm thêm một lớp đỏ ửng.

Một cơn gió thổi tới, mái tóc đen nàng bay lên không trung, rồi sau đó biến mất.

Trong Thiên Đình, Nam Lạc và Bắc Linh đứng lẳng lẳng trong Tinh Thần Điện.

Đế Tuấn mỉm cười nhìn Nam Lạc, Thái Nhất thì nhìn hẳn từ đầu tới chân.

“Thái Nhất ta lại nhìn nhầm, không ngờ tiểu tử người còn có loại quyết đoán này, dùng Thiên Binh như ân tình để tặng, còn có can đảm trở về. Người cảm thấy Thái Nhất ta sẽ không giết người sao”

Việc mà Nam Lạc làm chỉ vừa về tới lại bị Đế Tuấn và Thái Nhất biết được, có lẽ trong quá trình chiến đấu hai người họ đã biết được đại khái.

Thái Nhất nói xong lời cuối tuy âm lượng chẳng tăng cao nhưng lại có cảm giác áp lực như sơn ập tới, trong lòng Bắc Linh căng thẳng, pháp lực

điên cuồng lưu chuyển quanh thân, tóc đen bay múa

Nàng đứng cạnh Nam Lạc không chút nhúc nhích, giơ cái cổ trắng ngần lên, không chút sợ lại.

Nam Lạc nói: “không dám, bọn họ chẳng qua là không địch được đối phương mà bị giết chết thôi”

“Vậy Ti Mệnh thì sao, rõ ràng là hãn bị người nhất kiếm lưỡng đoạn” Đông Hoàng chấp tay sau lưng đứng trước mặt Nam Lạc, pháp bào màu vàng đất truyền tới một áp lực cường liệt

“Hãn có một người em trai, hơn mười năm trước, giết vô số tộc nhân ta, bị ta chém giết, cừu này hãn tất nhiên muốn báo, cho nên ta giết hãn” Nam Lạc lẳng lặng nói, không tỏ vẻ khiếp nhược.

Đế Tuấn vẫn ngồi im, lẳng lặng lắng nghe, tựa hồ như cân nhắc vấn đề, căn bản không lưu tâm Thái Nhất hỏi Nam Lạc.

“Bây giờ nếu ta ra lệnh cho người đi chém Khoa Phụ lấy đầu hãn về gặp ta, người có làm được không” Thái Nhất xoay người đi vài bước đưa lưng về phía Nam Lạc nói

“Ha ha, Đông Hoàng quá coi trọng Nam Lạc rồi, Nam Lạc tu đạo bất quá hai mươi năm, làm sao trăm được đỉnh cấp Đại Vu” Nam Lạc mỉm cười nói

Bộ dạng của nam Lạc khiến Bắc Linh rất kinh ngạc, lúc này hãn có biến chuyển nghiêng trời lệch đất, dù cho là so với lúc chưa quay về Thiên Đình cũng có biến hoá cực lớn. Lúc này nàng bỗng nhiên phát hiện ra mấy ngày nay hãn vẫn liên tục thay đổi.

Bây giờ trước mặt Thượng Đế, Đông Hoàng vẫn cứ tự nhiên, không chút yếu thế.

Đông Hoàng Thái Nhất cười ha ha, xoay người lại nói: “Khoa Phụ tuy là đệ nhất đại vu nhưng thần thông của người cũng không yếu, nếu dùng hết thủ đoạn vị tất đã yếu hơn, sau này chưa chắc đã không thể chém giết y, tính mạng của Khoa Phụ giao cho người rồi”

Nam Lạc vội đáp lời, biết là mạng mình đã được an toàn, đang lúc cáo từ lui ra thì Đế Tuấn lại nói: “Thiên Đình ta mới thành lập không phải là người nào cũng có thể vào, bọn họ chết thì chết rồi nhưng uy danh của Thiên Đình tuyệt không thể tổn hại, người nói xem Thiên Đình giờ phải làm gì”

Đế Tuấn mặc Chu Thiên bào, mắt như trời đêm, lẳng lẳng nói thế nhưng Nam Lạc lại cảm nhận được sát khí lẫm liệt. Đột nhiên hẳn cảm thấy Đế Tuấn còn đáng sợ hơn Thái Nhất.

Nghe ý tứ trong lời y thì dường như đã biết những người lên Thiên Đình chẳng qua chỉ để cho đủ số, hơn nữa không có nhân vật lợi hại nào, cho nên mới phải đánh Hậu Thổ tộc một trận.

Tuy Đế Tuấn, Thái Nhất không vừa mắt với những người này thế nhưng đây lại là đại diện cho Thiên Đình, trong Thiên Địa không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn vào.

Nghe câu hỏi của y, Nam Lạc thầm nghĩ lẽ nào mình còn phải đi Hậu Thổ tộc một chuyến, dễ nghe là vì bộ mặt của Thiên Đình, khó nghe là đi chịu chết, cũng là để giải thích cho việc chém giết Ti Mệnh của hắn.

Nam Lạc cúi đầu nói: “Nam Lạc không biết, tùy theo Thượng Đế sai khiến”

“Người yên tâm, người trong thiên hạ bây giờ thấy thế nào về sau cũng sẽ phải thay đổi thôi. Ta cũng không để cho người một mình đi thăm Khoa Phụ đâu, Hậu Thổ tộc đã rút lui sau khi người đi rồi, từ hôm nay trở đi, người sẽ đi theo Đông Hoàng, mở to mắt nhìn là được. Một Hậu Thổ tộc

nho nhỏ thì tính là gì. Thiên Đình mới thành lập, còn thiếu thần thú kéo xe, Chân Long thật là thích hợp lắm”

Thái Nhất cười to, khí phách lẫm liệt.

Trong lòng Nam Lạc kinh hãi, Đế Tuấn lại muốn bắt chín con Chân Long tới kéo xe, đây là loại thú bút lớn tới mức nào. Nếu thực sự làm vậy thiên địa hẳn sẽ chấn động.

Long Cung năm đó uy thế cỡ nào, tuy Long Vương đã vẫn lạc nhưng còn rất nhiều Long Tử, Chân Long được truyền thừa càng không ít nhưng y lại muốn dùng tới tận chín con Chân Long tới kéo xe.

Cỗ chiến xe đó kinh khủng tới mức nào, thủ đoạn đó kinh khủng ra sao.

Trong lòng Nam Lạc kinh ngạc vạn phần nhưng mặt thì không thay đổi, chỉ sững sốt vài giây rồi đáp lại thật nhanh.

Hắn đã hiểu, lúc này mới coi như là hành động của Thiên Đình, trận chiến với vu tộc theo Nam Lạc suy đoán thì đó là cảnh cáo đối với những người tới Thiên Đình cống hiến.

Còn muốn thử xem thế lực đứng đầu trong Thiên Địa này có thái độ ra sao.

Còn sinh mệnh của những người kia, Đế Tuấn và Thái Nhất từ đầu đã chẳng quan tâm rồi, Nam Lạc không hiểu tu vi cỡ nào mới có thể khiến họ quan tâm, chẳng lẽ cứ phải như yêu thần Bạch Trạch sao, thế nhưng Bạch Trạch giờ ở đâu thì Nam Lạc lại chẳng biết. Từ lúc Bạch Trạch tới Thiên Đình thì Nam Lạc cũng không gặp mặt gã.

Rời khỏi Tinh Thần Điện, Nam Lạc nhìn Bắc Linh hỏi: “Vì sao người còn theo ta về Thiên Đình, phải biết rằng ta nhìn những người kia bị Khoa Phụ giết, còn chém Ti Mệnh, rất có thể khó mà giữ mạng được, vì sao

người lại muốn cùng ta trở về, lúc đó ta đi trước là để lý do cho người bỏ đi, không ngờ người lại trở về, tại sao?”

“Không có gì, lúc trước ta đã nói muốn tới Thiên Đình chơi, bây giờ còn chưa chơi đủ nữa” Bắc Linh cười hì hì nói

“Thế Thượng Đế muốn phong người làm Tinh Quân vì sao người không đáp ứng”

Làm Tinh Quân có gì hay, làm rồi thì sẽ không thể chạy được, làm thủ hạ của người tốt hơn, muốn tới thì tới muốn đi thì đi”

Nam Lạc cười, không quan tâm tới nàng nữa, tư tưởng của nàng hết sức quái dị, hẳn không hiểu được, cũng chẳng muốn hiểu.

Hai người họ đứng trước sân của Thiên Đình nhìn bầu trời đầy sao, tóc đen của Bắc Linh phiêu tán trong gió, lúc này nàng mặc một bộ Bạch Y thập phần linh hoạt kỳ ảo.

“Không nghĩ tới rằng chẳng xảy ra chuyện gì cả, trước đây hẳn người đã đoán được kết quả này rồi phải không?” Bắc Linh vừa cười vừa nói

“Ha ha, trong thiên địa này đại thần thông giả vô số, sao tới lượt một nhân loại tu đạo hai mươi năm trở thành Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân chứ, chỉ bất quá những người đó không tới mà thôi, dù có một vài yêu vương tới cũng nào vào được pháp nhãn của Đông Hoàng và Thượng Đế, còn một số người bị đại năng trong tộc họ phái tới, chỉ qua loa mà thôi, chưa sẵn sàng góp sức cho Thiên Đình. Để những người này đi chinh phạt Vu Tộc, chỉ sợ là để thử thái độ của Vu Tộc với Thiên Đình mà thôi”

Nam Lạc đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn nhìn xuống thiên địa, cho tới tận lúc này hẳn mới phát hiện ra mình cũng có thể nhìn thấu được rất nhiều chuyện.

Vầng trăng khuyết hiện lên phía chân trời, khiến thân hình của Nam Lạc và Bắc Linh trở nên mờ lung, không rõ, từ xa nhìn lại bóng của họ kéo rất dài phẳng phất như đã giao hoà cùng một chỗ.

Đêm nay Nam Lạc và Bắc Linh nói rất nhiều.

Hắn vốn không phải người giỏi nói chuyện nhưng không biết là bị hoàn cảnh ảnh hưởng hay tâm tình ảnh hưởng mà lại đem chuyện từ nhỏ tới lớn của mình kể ra một lượt. Từ việc bị Tam Thái tử bắt. Ở trên không trung thì xuất hiện cảm giác mộng ảo, si nhục và tuyệt vọng trong lồng giam, cùng với vui mừng sau khi bị gió thổi rơi ra ngoài. Cuộc sống trong núi khi đi cùng Dương Lực Đại Tiên, tất cả sự việc trong Bất Tử Cung, rồi khô toạ sáu năm trong Thái Cực Cung thành một đệ tử ký danh.

Tất cả những chuyện này Nam Lạc chưa bao giờ nói với người khác, kể cả là trong Dương Bình Tộc cũng không nói, dù là giảng một số thứ gì đó cũng chỉ nói tới một số kinh nghiệm và hiểu biết mà thôi.

Bắc Linh thì an tĩnh lắng nghe, giờ khắc này nàng chẳng có chút ma tính, khát máu yêu dị nào mà chỉ có linh động, kỳ ảo cùng an tĩnh.

Nàng cũng không nói câu nào, chỉ ngẩng đầu nhìn Nam Lạc, trong mắt loé lên những tia sáng kỳ lạ

Nam Lạc nói xong lập tức cảm thấy trong lòng thanh thản nhưng rồi lại hối hận, khẩn trương nói thêm: “Những thứ này người đừng nói với ai” Lời vừa dứt lại cảm hối hận hơn.

Dựa vào tính cách của nàng, không có chút hiếu kỳ nào thì chớp mắt sẽ quên nhưng nếu nói như thế chỉ e rằng nàng sẽ nhớ kỹ, thành ra câu của mình hẳn là vô dụng rồi, hơn nữa dù nàng có nói thì có ai lại nguyện ý nghe chuyện của mình đâu.

Nhưng Bắc Linh lại vui vẻ cười, gật đầu nói: “Ừ, ta sẽ không kể với ai đâu”

Nhãn thần của nàng khiến Nam Lạc cảm thấy kỳ quái, không khỏi quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nàng nữa.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thái Âm Tinh

Long Cung trong thiên địa luôn ở một địa vị siêu nhiên, bởi vì ở đó có một long môn không nơi nào không biết, khiến rất nhiều có được cơ hội sở hữu thần thông long tộc, những người đó đều tự cho mình là người của Long Cung.

Dù là không được Long Cung thừa nhận, nhưng những người khác cũng sẽ quy làm một mạch của Long Cung.

Từ sau khi Long Vương vẫn lạc trong trận chiến đó, Long Tộc liền lâm vào hoàn cảnh như rắn mất đầu, cũng bởi vì không có mấy người tranh chức Cung Chủ Long Cung cho nên Thái Tử Long Uyên trở thành Cung Chủ.

Bất quá những người có được truyền thừa thần thông của Long Tộc mà không phải Long Tộc chính tông vẫn không hề nghe theo mệnh lệnh của Cung Chủ.

Lúc Đông Hoàng Thái Nhất đến, Long Uyên vội đi ra hỏi nguyên nhân tới, ngôn từ hiển lộ ra khí tức đường hoàng nhưng có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nam Lạc chưa từng gặp Long Uyên, năm đó tới đưa thiệp thì hẳn cũng chưa được đi vào cửa.

Nhìn người trẻ tuổi anh tuấn trước mặt đang cố thu liễm khí tức sắc sảo của bản thân thay vào đó là khí tức ôn hoà công chính của người đứng đầu

Long Cung không khỏi nghĩ tới Khổng Tuyên đã từng trấn áp vị Thái Tử này dưới Bất Tử Cung, khi đó y hẳn là không giống như bây giờ.

Đi cùng với Long Uyên còn có tám người, cũng giống như Long Uyên vậy, nam anh tuấn tiêu sái, khí chất bất đồng. Một nữ tử dáng vẻ dịu dàng, mặc cung trang, hoa lệ nhưng không cứng nhắc mà khiến nàng có vẻ ung dung, kiêu diễm.

Bọn họ theo sau Long Uyên, như lâm đại địch. Ai cũng có thể hiểu được uy thế của Thiên Đình đã hiển lộ ra, còn người trước mặt mình chính là người đã được thiên địa cam lòng công nhận là thiên hạ đệ nhất nhân. Y chẳng thể nào tới một cách ngẫu nhiên được, chẳng lẽ đích thân Thái Nhất tự thân xuất mã muốn Long Cung thần phục bái nhập Thiên Đình sao?

Nếu thực sự là như vậy cũng không quá là bá đạo, coi Long Cung như kẻ bị khai đao. Tuy Phụ Vương không rõ tung tích nhưng dù Long Cung có bị diệt cũng sẽ không gia nhập Thiên Đình.

Long Cung có địa vị cực cao, chính vì thế mà các thái tử luôn có ngạo khí hơn người. Từng người thầm nghĩ nếu Thái Nhất muốn mình gia nhập Thiên Đình thì nhất định phải cự tuyệt.

“Bốn hoàng có một xe, đang cần người kéo xe, các người là thích hợp nhất” Thái Nhất liếc mắt nhìn những thái tử như đang lâm đại địch, nói nhẹ nhàng như làm một việc hết sức đơn giản vậy.

Sắc mặt chín vị Long Tử đại biến, giận tím mặt, kim quang chợt loé, liền muốn bay lên trời.

Nhưng họ biến hoá nhanh, Thái Nhất càng nhanh hơn, trên đầu họ không biết tự bao giờ đã xuất hiện một cái chuông lớn mang phong cách cổ xưa.

“Đang...”

Tiếng chuông vang lên, quang mang của chín người tan đi, nhân thân tan biến, chỉ còn chín con cự long kim quang rực rỡ, gương nanh múa vuốt, lửa giận tràn mắt.

Rồi dường như lại bị trói buộc, dù cố gắng giãy dụa cũng không thể nhúc nhích nổi.

Thái Nhất cười ha hả, vung tay áo, một cỗ xe toả ánh vàng xuất hiện trong không trung.

Xe không có bánh, chỉ có khung, không có hoa văn nhưng lại có khí tức quân lâm thiên hạ

“Đang...”

Chín con kim long đang giãy giữa chột trở nên yên lặng khi tiếng chuông vang lên, chỉ là từ trong mắt họ có thể nhìn ra được sự không cam lòng và phẫn nộ.

Thái Nhất vung tay, hư không lại có thêm mười tám sợi dây thừng vàng quấn quanh người chín vị long tử, một đầu thì nằm trên xe.

“Ha ha...”

Thái Nhất bước một bước, người đã xuất hiện trên xe, điểm một ngón tay, xe đã thay đổi cấu trúc, lúc này đã có thêm rất nhiều hoa văn.

Nếu như trước là cỗ xưa đường hoàng đơn giản thì bây giờ là xa hoa điểm lệ.

Không biết từ khi nào trên tay Thái Nhất đã có thêm một cây trường tiên màu vàng.

“Ba...”

Trường tiên đánh trong không trung mà như đánh lên người Long Tử. Khiến Nam Lạc cảm thấy bất khả tư nghị là chín vị Long Tử lại bay lên không trung.

Cỗ xe màu vàng nháy mắt phá không bay đi.

Nam Lạc và Bắc Linh nhìn nhau rồi cùng bay lên trời đuổi theo.

Những người khác của Long Cung trợn mắt há mồm, bọn họ không ngờ kết quả là như vậy, chín vị Long Tử cao cao tại thượng không ngờ lại trở thành thú kéo xe cho người khác, họ không cách nào tin nổi, thật giống như đang nằm mơ vậy.

Một giây trước còn đứng đầu Long Cung, địa vị siêu nhiên thế mà bây giờ đã thành thú kéo xe.

Nam Lạc đi theo sau xe đã phát hiện ra một giờ mỗi khắc xe lại có sự thay đổi, vốn chỉ là một cỗ xe xa hoa mà giờ lại biến thành một toà cung điện.

Cung điện khổng lồ, khí thế đường hoàng, phi hành trong không trung, chín Long Tử lúc này vô cùng cố gắng, thân thể trở nên khổng lồ, mỗi người dài hơn trăm trượng.

Cửu Long ngang trời, phía sau là một toà cung điện khổng lồ.

Hồng Hoang rung động.

Vô số người từng chịu ân huệ của Long Cung kéo tới như thủy triều muốn giải cứu Long Tử lại bị Thái Nhất tiện tay tiêu diệt.

Ban đầu Thái Nhất còn tự mình động thủ về sau nhiều quá y ra lệnh cho Nam Lạc đi theo hộ vệ, chẳng buồn động tay nữa.

Những người muốn cứu Long Tử đa số là Thiên Tiên, thi thoảng có một hai vị Thần Cảnh cũng bị Thái Nhất đánh đuổi. Cứ như thế Nam Lạc hộ trước Long Xa, phàm có người xông lên tiện tay vung kiếm, kiếm quang loé lên trong không trung, một thân thể từ trên trời rơi xuống.

Vô luận là ẩn độn tới gần hay trắng trợn xông lên vậy mà chẳng có ai có thể vượt qua một ải của Nam Lạc cả.

Một cung điện khổng lồ dưới sự lôi kéo của chín con Cự Long tiến về phía trước, tốc độ không nhanh nhưng có khí tức bài sơn đảo hải, điên cuồng chuyển động trong thiên địa

Mà trước Cung Điện và Cửu Long, Nam Lạc mặc một bộ thanh y, trên đầu có một ánh trăng nhàn nhạt chiếu khắp thiên địa. Trong khí thế điên cuồng lại lộ ra một cảm giác tĩnh lặng, không ngừng có người dùng thủ pháp tiến lên, lại hiển lộ dưới ánh trăng, từng đạo kiếm quang xẹt qua không trung những người còn chưa tới gần đã bị đạo bạch quang chém chết.

“Đông Hoàng xuất hành, dò xét Thiên Địa, chư thần tránh lui”

Cửu Long kéo cung điện không bay cao, tuy có một số người liều chết xúc phạm nhưng càng có nhiều người bị khí tức ép tới không thở nổi.

Nam Lạc không biết vì đạo hạnh mình cao hay vì những người lao lên đã bị áp chế tu vi mười không tồn một.

Đông Hoàng Thái Nhất dò xét một lần tự là ba năm, nơi nào cũng bay qua, mỗi một ngọn núi đều được đặt tên, lập thạch bi, phong sơn thần.

Nếu đối phương thần phục thì không sao nhưng nếu phản kháng bị Đông Hoàng Chung chụp lấp, đánh thành cặn bã, có một hai tấm gương như vậy đại đa số người đành chịu thụ phong.

Không biết vì sao mà những người cường đại lại không có ai dám ra mặt, Đông Hoàng cũng không muốn tận lực đi tìm họ.

Ba năm này Nam Lạc luôn đi bên cạnh Đông Hoàng, nhìn cả Thiên Địa một lần, đi qua Phượng Hoàng Sơn, đi qua Côn Lôn Sơn, nhưng không thấy Ngọc Hư Cung cũng chẳng thấy Thái Cực Cung. Thậm chí là đi ngang qua cả Dương Bình Sơn. Bất quá Thái Nhất chỉ đi trên đại địa chưa hề đi tới biển.

Trực giác nói cho Nam Lạc biết hẳn là Hồng Hoang đã có chuyện xảy ra quả nhiên khi hắn cùng Đông Hoàng trở lại Thiên Đình vậy mà đã phát hiện trong Tinh Thần Điện đã có mấy trăm người khí tức như vực sâu.

Nam Lạc đi vào khom người lạ, chỉ nghe Đế Tuấn nói: “Ba năm nay Giám Thiên Tinh Quân đã vất vả rồi, công lao thực lớn, ban thưởng một bộ Thái Âm Tinh Bào, chương quản Thái Âm Tinh, có nhiệm vụ giám sát Thiên Địa”

Nam Lạc không khỏi có chút kinh ngạc, không hiểu công từ đâu tới mà lại được phong thưởng như vậy.

Sau đó rất nhiều người được phong thưởng, Nam Lạc lẳng lặng đếm, tất cả là ba trăm sáu mươi lăm vị.

Hắn khẳng định ba trăm sáu mươi lăm vị mỗi người đều tại Thần Cảnh, hơn nữa pháp thuật thông huyền ,đạo pháp cao thâm. Cho tới lúc này Nam Lạc mới biết được vì sao lại nói Hồng Hoang có vô số đại thần thông giả.

Thế nhưng những người này vì sao lại nhập Thiên Đình, ba năm nay đã xảy ra chuyện gì mà khiến họ chấp nhận vậy. Vì nguyên nhân gì mà họ cam tâm tình nguyện tới hay là vì bị cấm chế.

Điểm này nam lạc không biết được

Hồng Hoang rộng vô cùng, bầu trời cũng vậy, ngôi sao trên trời cũng chỉ chút.

Nam Lạc không biết Thái Âm tinh là cái gì nhưng sau khi được cho một tấm phù lại hiểu được Thái Âm Tinh chính là ánh trăng kia.

Trong lòng vẫn cảm thấy ngạc nhiên vì mình được phong thưởng năm giữ Thái Âm Tinh, rồi lại nghĩ Thái Âm Tinh ở rất xa, làm sao đi tới được, hơn nữa con đường kia đầy gió độc, hung hiểm bảo ta đi như thế nào.

Tuy nhiên khi dùng tấm phù kia lập tức hiểu Thái Âm Tinh không phải là thứ trên trời cao kia mà là một nơi tương ứng.

Ba trăm sáu mươi lăm vị tinh quân vừa vặn ba trăm sáu mươi lăm chỗ mà Thái Nhất đi qua suốt ba năm, Nam Lạc lúc này mới hiểu lập bi, phong sơn là để làm gì. Chỉ là những sơn thần được Thái Nhất thuận miệng sắc phong sẽ bị buộc phải thoái vị.

Nam Lạc tuy muốn biết Đế Tuấn bằng cách nào mà tìm được những người này và vì sao họ tình nguyện tới Thiên Đình nhưng hẳn hiểu Đế Tuấn nhất định sẽ không giải thích.

Hắn vẫn đứng ở vị trí đầu tiên, Bắc Linh không tới chỉ có mình hắn đứng lặng thinh, cảm nhận những ánh mắt phía sau.

“Đây là Tàn Sơn, ta được chính Đông Hoàng phong làm Sơn Thần, người là ai, lại dám coi thường Thiên Đình, mau, bắt lại cho ta” Một đại hán vạm vỡ đứng đó kiêu ngạo nói

Phía sau y là một đám tiểu yêu tiểu quái, kêu lên ầm ĩ nhưng không ai dám xông lên.

Đối diện chúng là một nữ tử, bằng vào quan điểm thẩm mỹ của chúng thì một nữ tử như vậy tuyệt không xinh đẹp, không có bộ lông xinh đẹp thuần mượt, không có mùi đặc trưng, thế nhưng khi nữ tử này xuất hiện bọn chúng không thể nào dời mắt khỏi nàng.

“Tàn Sơn, khó nghe quá, từ nay sẽ không gọi là Tàn Sơn nữa” Nữ tử có một mái tóc đen dài tới thắt lưng, có một chiếc váy sặc sỡ như trăm hoa đua nở.

Thanh âm nàng thanh thúy nhưng băng lãnh.

Đám tiểu yêu chỉ lo nhìn căn bản quên cả mệnh lệnh của đại vương.

Đại hán người vạm vỡ, con mắt nhìn chăm chăm, một lúc sau mới lớn tiếng nói: “Không gọi là Tàn Sơn thì gọi là gì, Tàn Sơn thực khí thế, tựa như bản vương vậy, người nào gặp cũng e ngại ba phần, tiểu mỹ nhân gặp được sẽ phải nhớ nhung tương tư. Bọn nhỏ, các người nói có đúng không, mau bắt nữ tử này lại, mang về động phủ của bản vương”

“Hi hi, ngọn núi này là của ta, từ hôm nay ta là Sơn Đại Vương, bọn nhỏ, mau bắt tên có diện mạo thô bỉ này lại” Nàng cười hi hi, lớn tiếng nói, đồng thời cũng lôi kéo những tên tiểu yêu tiểu quái cười theo.

“Được, để bản vương tự mình xuất thủ, cho người xem thủ đoạn của ta”

Lời nàng còn chưa dứt thì người đã động, chiếc váy sặc sỡ như trăm hoa đua nở kia giống như cũng mang theo một mùi hoa thoang thoảng theo gió mà tới. Thân hình nàng như hồ điệp trong hoa, khiêu vũ giữa không trung.

Trong mắt đám tiểu yêu tiểu quái thì dường như chỉ là một chớp mắt, khi lúc tỉnh hồn lại thì đại vương của chúng đã thành một đống xương khô, một cơn gió thổi tới, xương khô giống như tro bụi tán vào hư không.

Khi nhìn thấy cảnh này những tiểu yêu tiểu quái lập tức ngậy người ra, sững sờ tại chỗ, có rất nhiều người còn nháy nháy mắt, không thể tin được. Một lát sau mới tỉnh hồn lại, lập tức hoá nguyên hình điểu bay thú tán.

Chỉ có một tràng cười như chuông bạc ngân vang, thế nhưng vào tai đám tiểu yêu thì giống như gió lạnh khiến cho chúng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Đại vương lợi hại như vậy thế mà trong nháy mắt lại bị nữ tử xinh đẹp này biến thành xương khô. Quan trọng là trước khi sát nhân nàng còn cười được, hơn nữa lúc giết còn ưu mỹ tới vậy. Cảnh tượng tương phản cực lớn, lúc này nếu có người hỏi chúng thế gian này nguy hiểm nhất là ai, đáp án chính là người con gái kia.

Đây không phải là một ngọn núi mà là một vùng sơn mạch loại sơn mạch như thế này có rất nhiều nhưng giữa sơn mạch lại có một hồ nước thì chẳng có bao nhiêu. Từ trên cao nhìn xuống đã thấy có mấy phần sơn linh thuỷ tú.

“Từ hôm nay trở đi, núi này đổi tên là Lạc Linh Sơn” Nữ tử đứng trên ngọn núi cao nhất đối mặt với hồ nước nói, thanh âm không lớn nhưng lại mang theo cảm giác xuyên thấu, quanh quẩn trong sơn mạch.

Nàng dứt lời tựa hồ như suy nghĩ một lúc nữa rồi lại nói tiếp: “Bản vương là toạ hạ ma tướng của Giám Thiên Tinh Quân, thừa lệnh Thượng Đế chấp chưởng ngọn núi này, lệnh cho các sinh vật đã khai linh trong vòng 3 ngày phải tới động phủ của bản vương báo danh, nếu có ai dám vi phạm sẽ bị tru sát”

Bắc Linh đứng trên đỉnh núi nói xong, cảm thấy đã không còn gì nữa liền nghĩ thầm từ nay về sau sẽ ở lại đây, phải xây dựng động phủ cho tốt, liếc mắt nhìn xung quanh liền phát hiện có một con thanh điểu nhỏ đậu trên ngọn cách mình không xa.

Chỉ liếc mắt là biết đó là một con chim đã khai linh, vung tay một cái đã bắt vào trong lòng bàn tay hỏi: “Động phủ cũ của sơn thần ở đâu”

Thanh điều nhỏ run rẩy trong lòng bàn tay nàng một lúc sau mới nói: “Ở ... ở... ở ... đó ạ”

Bắc Linh nghi hoặc: “Ở đâu, dẫn ta đi” Dứt lời liền ném thanh điều lên không, chẳng ngờ thanh điều kia lại té thẳng xuống mặt đất, toàn thân run rẩy, không cách nào bay nổi.

Bắc Linh buồn bực đang muốn mở miệng thì lại có một con tiểu hồng điều bay lại gần nói: “Bắc Linh đại vương, mọi người ta nhát gan, để ta mang đại vương đi”

Không quan tâm tới con thanh điều nữa, nàng đi theo tiểu hồng điều tới chỗ loạn thạch khi trước, chỉ thấy một sơn động hiện ra dưới ánh mặt trời. Bên ngoài sơn động có một tảng đá khắc bốn chữ lớn “Tàn Sơn Động Phủ”

Bắc Linh khẽ cười một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Động Phủ không có cửa, bên trong cũng khô ráo, nhưng rất đơn sơ, ngoại trừ một ít bàn đá ghế đá ra không còn đồ vật gì khác. Kỳ thực cũng không phải không có mà là không thể nhập pháp nhãn của Bắc Linh.

Con tiểu hồng điều kia cũng không rời đi, không biết là vì sợ bị trách tội hay vì một lý do gì đó. Vẫn cứ theo sau Bắc Linh vài bước, mềm mại bay lượn trong không trung.

“Động phủ này thường cho người, đồ bên trong cũng là của người” Bắc Linh đột nhiên quay đầu nói với tiểu hồng điều, tóc đen khẽ phiêu, người đã biến mất

Tiểu hồng điều vui vẻ hô vang hư không: “Đa tạ đại vương, đa tạ đại vương” Nói rồi thì bay vòng quanh động, thì thào nói: “Bản tiểu thư biết mà, nguy hiểm nhất thì sẽ thu hoạch cao nhất. Hì hì, con nhỏ kia thế mà lại sợ tới như vậy, hì hì...”

Lạc Linh Sơn ở trong quần thể núi non phía nam của Bất Chu Sơn, ứng với Thái Âm Tinh. Lúc trước Nam Lạc cũng không biết điều này nhưng khi Đế Tuấn truyền cho hắn một chương pháp quyết thì hắn đã hiểu được rất nhiều thứ.

Pháp quyết kia cũng không phải để luyện khí, nhưng nó bao hàm cả luyện khí ngoài ra còn có thêm luyện chế đồ vật. Đồ vật là một khối thạch bi, trơn bóng không tỳ vết nhưng lại không phải là ngọc. Trên có khắc hai chữ chìm, huyền ảo tối nghĩa. Nhưng Nam Lạc đã đọc Hoàng Đình nhiều năm cho nên hắn hiểu hai chữ đó là – Thái Âm.

Thì ra chấp chưởng Thái Âm Tinh không phải là chấp chưởng ánh trăng trên trời mà là chấp chưởng một ngọn núi tương ứng. Đế Tuấn không nói việc tế luyện khối thạch bi này có tác dụng gì, chỉ dặn rằng chỉ cần dung hợp khí tức của Thái Âm thạch bi với ngọn núi kia là được.

Mà trong quá trình này Nam Lạc cũng có được rất nhiều chỗ tốt, hơn nữa từ nay về sau có thể mượn thiên địa tuý luyện tự thân, tiến vào Đạo Cảnh, cũng có một cơ hội đặt chân vào Thánh Đạo.

Nam Lạc không biết điều này có thực hay không nhưng mà có nhiều người suy đoán như thế, có lẽ đó là sự thực. Chỉ là không biết bọn họ có tin hay không, chí ít là Nam Lạc chỉ tin ba phần.

Bắc Linh đã đi trước, tới Tàn Sơn mà Nam Lạc thì ở trong Thiên Đình tế luyện Thái Âm bi thạch, nếu không thì không thể nào mang nó khỏi Thiên Đình được. Hắn đã nắm giữ được pháp quyết, lại còn toàn lực tế luyện mà còn mất hơn một tháng mới có thể hoá Thái Âm bi thạch làm một viên đá nhỏ mang đi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nữ Tử Khoả Thân Trong Hồ Nước

Ca ca của Tuyền Âm hôm qua vào núi săn thú đến giờ còn chưa trở về, tuy là Tế ti của bộ lạc Triều Vụ nhưng nàng cũng hữu tâm vô lực. Nàng tuy hiểu được phương pháp luyện khí hơn nữa còn hiểu được nhiều pháp thuật, tu vi cao nhất. Nhưng nàng biết nếu mình đi vào trong núi tìm thì chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì. Trong lòng nàng cũng tính đến việc tệ nhất nhưng vẫn cứ quyết định đi.

Một thân một mình, mặc một bạch y bó chặt vào cơ thể, tóc thì buộc bởi một sợi dây. Tay cầm một thanh đao, thân đao gọn sóng, sắc bén vô bì.

Lúc vào núi những nam tử trong tộc đều cầm vũ khí muốn đi cùng nàng nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

Ca ca của nàng cũng là dũng sĩ số một số hai những tiểu yêu tiểu quái tầm thường cũng không phải đối thủ của y. Thế nhưng lần này lần này lại không về được, chỉ có thể là đã gặp phải yêu quái lợi hại hơn, thậm chí là những lão yêu quái cao thâm trong núi thậm chí có thể đã hoá hình. Nhiều người cũng vô ích cho nên chỉ có một mình nàng đi thôi, cũng nói với mọi người là nếu gặp phải đại yêu quái thì đông cũng vô dụng mà một mình nàng thì lại có thể thoát được.

Đi thẳng một đường vượt mọi chông gai, nàng đang đi trên con đường mà anh nàng vào núi săn thú, nhưng khiến nàng có chút ngoài ý muốn là đi hai ngày rồi mà lại không gặp một yêu quái nào. Bất quá tình cảnh này càng khiến tâm lý nàng bất an, hy vọng luôn chẳng thể kéo dài lâu, đến ngày thứ ba thì đã bị phá vỡ.

Một con động vật tựa khỉ tựa sói xuất hiện trước mặt nàng, dù Tuyền Âm là đệ nhất nhân trong tộc nhưng mới chỉ hai mươi tuổi nên kiến thức của nàng cũng chẳng phong phú gì. Con quái có hình thù quái dị hung ác này không nằm trong tầm hiểu biết của nàng nhưng có thể khẳng định đó tuyệt không phải dã thú thông thường.

Con mắt hung tàn độc địa, bộ mặt lông lá còn mang theo một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

Giờ hãy còn là sáng sớm, trong núi còn tràn đầy vụ khí, dù có là buổi trưa thì mây mù trong núi cũng không thể tan hết. Con quái thú hung ác kia đứng ở vùng biên giới của vụ khí nơi âm u mà nắng sớm không thể chiếu tới.

Tuyền Âm cảnh giác vạn phần, cầm thanh loan đao sắc bén giơ lên trước người chậm rãi lùi về chuẩn bị lui xa một chút rồi tìm cách đi qua.

Đột nhiên phía sau truyền tới tiếng nhe răng, vội quay người lại chỉ thấy một con báo hoa không biết đã xuất hiện trên đường lui từ khi nào.

Trong lòng Tuyền Âm căng thẳng, liền lùi về một phía khác, hành động này của nàng lại đánh động hai con thú cũng tiến lên, tốc độ của chúng không nhanh, nàng lùi một thì bọn chúng cũng tiến một.

Bỗng nhiên nàng xoay người bỏ chạy, hai thú nhảy lên đuổi, trong nháy mắt đó, Tuyền Âm xoay người quay lại, đao dưới nắng sớm xuyên qua tầng lá loé lên bạch quang xẹt qua hư không.

Tốc độ đó tuyệt không thua hai thú, vô cùng xảo diệu, góc căn lại càng chuẩn. Vừa né được báo hoa lại vừa nghiêng mình về phía vừa khỉ vừa sói.

Đao hạ.

Mãnh thú như khỉ như sói phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đao vẽ một đường từ cổ tới chân, tiên huyết phun trào thế nhưng không lấy được tính mệnh nó.

Tuyền Âm muốn chém thêm vài đao thì con quái thú chân giẫm thật mạnh nhảy về phía trước, lao vào trong rừng cây rậm rạp, biến mất.

Nàng không đuổi được, hơn nữa còn có một con báo hoa càng mạnh, khí thế càng lớn hơn ở chỗ này.

Báo hoa bất động, chỉ lấy chiếc lưỡi hồng liếm môi thế nhưng Tuyền Âm động, vẫn là hơi nghiêng sang một bên, đao như sét đánh, báo hoa lùi về sau, đứng xa hơn một chút, không dám đánh trả.

Vài lần truy kích đều bị báo hoa tránh được trong lòng Tuyền Âm cảm thấy bất lực đành xoay người rời đi. Báo hoa theo sát sau lưng, không xa không gần, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nhe răng giống như là một tiếng cười.

Một ngày qua đi, Tuyền Âm vẫn cứ cẩn thận, con báo vẫn cứ đi theo sau lưng nàng, thế nhưng bên người nàng càng lúc càng nhiều, trong đó còn có con quái thú mặt khỉ thân sói, dường như nó dẫn theo rất nhiều yêu thú khác tới.

Tuyền Âm có cảm giác lao lực quá độ, nếu chỉ có hai ba con thì nàng chẳng sợ gì nhưng nhiều thế này dù cho có giết được vài con e rằng cũng sẽ thoát lực, khi đó chỉ có một con đường chết.

Dọc đường có một số yêu thú rời đi nhưng lại có thêm yêu thú mới nhập đội. Thi thoảng nàng đột nhiên xoay người tập kích cũng chém giết được một hai con, khi đó mới có thể uy hiếp được những yêu thú này không dám tiếp cận.

Các loại yêu thú này nàng chưa hề gặp, có một số còn hoá ra nửa thân người, hoặc hoá ra tứ chi của một người, điều này khiến Tuyền Âm có cảm giác phát điên, cơ hồ như không hề chọn đường mà đi, thậm chí tới lúc này nàng cũng không biết đường trở lại như thế nào.

Nàng có dự cảm rằng lần này chỉ e mình sẽ chết ở trong núi.

Đột nhiên trước mắt trở nên trong sáng, một hồ nước xuất hiện trước mắt, hồ nước trong suốt, phản chiếu bầu trời xanh đầy mây trắng.

Trong hồ có một nữ tử đang tắm, vai lộ ra ngoài mặt nước như ngọc như tuyết. Nhưng khiến nàng kinh diễm nhất là một mái tóc đen xoã trên mặt nước, dung nhan nàng đẹp một cách mê hồn, có khả năng đoạt phách, phảng phất như có ma lực vô tận.

Nàng vừa nhìn thấy nữ tử tắm trong hồ lập tức trong lòng xuất hiện cảm giác nguy hiểm, đây tuyệt đối là một đại yêu đã hoá thành hình người, trong sự hiểu biết của Tuyền Âm thì yêu quái hoá thành hình người mới thực sự đáng sợ.

Nàng lập tức muốn quay lại nhưng khi quay đầu mới phát hiện, yêu quái phía sau đã tiêu thất vô tung vô ảnh.

Đúng lúc này nàng nghe được một tiếng hừ nhẹ, mang theo một cảm giác lười nhác.

“Đều rút ra cho ta” Thanh âm này vừa vang ra thì những yêu thú vốn đã tiêu thất lúc này lại xuất hiện. Tuyền Âm có thể nhìn được sự kinh sợ của bọn chúng, thì ra bọn chúng cũng không đi xa, tựa hồ như đang chờ nàng kia ra lệnh.

Tuy nhiên cũng không phải là tất cả, nàng nhìn ra được có một phần ba số đó không hề xuất hiện.

Tuyền Âm không biết kết cục như thế nào, chỉ đứng yên bất động, không dám bỏ đi cũng không dám tới gần.

Chỉ thấy những con yêu thú lúc trước còn làm bộ hung ác, sát khí lẫm liệt giờ lại phủ phục bên bờ toàn thân run rẩy, cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Các người giết sạch những kẻ đã rời đi, đưa thi thể chúng tới trước mặt bản vương” Nữ tử tóc dài trong hồ vung bàn tay lên trên mặt nước rồi lại buông thõng xuống, bình tĩnh nói, Tuyền Âm không thấy bất cứ sự phẫn nộ nào nhưng trong lòng không hiểu sao xuất hiện một luồng khí lạnh khó hiểu.

Những yêu thú kia như được đại xá, lập tức chui vào trong núi rừng, Tuyền Âm xoay người muốn bỏ đi thì tai lại nghe thấy lời của nàng kia.

“Người tới đây” Thanh âm như nước, vô cùng thanh thúy.

Tâm niệm của Tuyền Âm thay đổi thật nhanh nhưng cuối cùng vẫn đi tới bên hồ.

Cảm thụ được ánh mắt không chút kiêng nể của nữ tử trong hồ, trong lòng Tuyền Âm không khỏi xuất hiện cảm giác xấu hổ, đương lúc nàng muốn mở miệng nói chuyện thì nữ tử trong hồ đột nhiên nói: “Cởi y phục ra”

Tuyền Âm cả kinh, đã sớm nghe nói, yêu quái trong núi có tính cách quái dị, hơn nữa còn có các loại đam mê vô cùng kỳ quái, không ngờ lúc này nàng lại gặp được. Nàng vội nói: “Đại Vương, ta chỉ vô tình vào đây, mong đại vương có thể buông tha cho tiểu nữ”

“Cởi quần áo...” Nữ tử trong hồ lạnh lùng nói

“Ta...” Tuyền Âm không muốn cởi, đang lúc nghĩ có nên rời đi không thì rừng cây bên hồ rung động, một con yêu thú chui ra, trong miệng còn mang theo thi thể của một con yêu thú khác. Sau đó tiếp tục có yêu thú mang theo thi thể trở về.

Rất nhanh bên hồ lại xuất hiện những yêu thú mới rời đi, chỉ là trên người chúng có vết thương, bên người lại thêm những thi thể yêu thú hiển nhiên đám yêu thú khi này bỏ đi là để săn chúng.

Tuyền Âm khiếp đảm không thôi, nữ tử này lẽ nào là yêu vương trong núi, không ngờ lại có uy thế như vậy.

“Tốt, các người không hề đào tẩu” Nữ tử trong hồ đột nhiên há miệng khẽ hút, thiên địa nguyên khí bạo động.

Những yêu thú bên hồ lại vô cùng kinh sợ vội vã nhảy lên, xoay người vừa muốn chạy vào trong rừng cây rậm rạp thì lại bị té trên mặt đất, không nhúc nhích được nữa.

Tuyền Âm kinh hãi, vội quay người, thân hoá thành khói nhẹ nhưng một mũi tên rời cung lướt về phía rừng rậm. Nữ tử này quá nguy hiểm, mừng giận thất thường, lại chẳng quan tâm tới sinh mệnh, giết đồng loại mà biểu tình cũng không chút biến hoá.

Ngay khi nàng bước vào rừng thì thân thể đột nhiên bất động, không chỉ thế mà lại còn lùi về phía sau.

Thùm thụp một tiếng đã rớt vào trong hồ, nước hồ trong mát bao phủ toàn thân nàng, đao trong tay vội vã bổ ra khắp bốn phương tám hướng. Cuồng bổ một trận thì yên tĩnh lại, vội nhìn qua thì phát hiện nàng kia đang ở cách mình không xa dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

Trong lòng Tuyền Âm lạnh buốt, đao trong tay chỉ về nàng kia, nhưng chân thì lui về phía sau mấy bước, ầm một tiếng đã bay lên trời, kéo theo

những bọt nước màu trắng bạc.

Áo bào gai vì ngấm nước đã dính sát vào cơ thể, lộ ra đường con lả lướt, lồi lõm xinh đẹp. Nàng đạp vài bước trên mặt hồ, người như mỹ nhân ngư trượt trên bề mặt.

Chính lúc muốn chạm chân lên bờ thì tai lại nghe thấy một tiếng cười khê. Nhất thời có một lực kéo trói buộc lấy nàng rồi kéo ngược trở lại.

Thân thể Tuyên Âm bị lôi ngược lại, khai quay về trước mặt nữ tử thì khê nghiêng người, loan đao mang theo một làn hơi nước, vẽ một đạo vòng cung trong không trung, bổ về phía kẻ địch.

Loan đao sắc bén xẹt qua mặt nước, lại kéo theo một lớp bọt, nhưng nàng kia lại bình an vô sự, không hề có chút thương tích, mặt lộ biểu tình như cười như không.

Còn muốn chém tiếp thì thân thể đã không cử động được nữa, càng lúc càng sợ hãi hơn.

Thân thể rơi vào nước, nước ngập quá ngực.

Nước giống như có sinh mệnh, chuyển động quanh nàng, y phục từng chút từng chút bong ra.

Rất nhanh nàng đã trở nên trần truồng trong hồ nước trong suốt.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Lạc Linh Sơn Lạc Linh Động Thiên

Tuyền Âm xấu hổ muốn chết, tuy trước mặt chỉ là một nữ tử nhưng hơn hai mươi năm qua nàng chưa từng khoả thân trước mặt ai, làm sao có thể chịu nổi ánh mắt có tính xâm lược kia chứ, dù vậy ánh mắt đó phảng phất như không nơi nào không có, tràn ngập mặt đất.

Đột nhiên Tuyền Âm có cảm giác mình bay lên không, mở mắt ra thì phát hiện quả nhiên mình đang trôi nổi, trong lòng bi phẫn, cố gắng cử động nhưng bất thành, chỉ đành nhắm mắt lại. Phảng phất như dài cả thế kỉ, trong bóng tối nàng cảm giác như mình đã tiến vào trong sơn động, trong lòng thầm nghĩ yêu quái đều có động phủ, lẽ nào đã tới, bọn họ sẽ làm gì mình, nghĩ tới đâu thậm chí còn có lòng tự sát.

Nếu như có thể nhúc nhích hẳn đã dùng loan đao tự vẫn.

Bên trong này nhất định có nhiều yêu quái, nhất định có rất nhiều con xấu xí hung ác, nghĩ tới ánh mắt dâm tà của chúng, nghĩ tới việc mình bị chúng nhìn khắp thân thể, lòng nàng đau như dao cắt.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình bị quăng ra ngoài, Tuyền Âm đã chuẩn bị tâm lý sẽ ngã trên mặt đất hoặc rơi vào trong lòng yêu quái, quả nhiên không ngoài suy nghĩ của nàng, đã rơi vào trong lòng một yêu quái.

Chỉ là trước khi rơi vào lòng yêu quái kia, thân thể nàng trong không trung dường như đã bị một bộ y phục quấn lấy. Khi rơi vào trong lòng yêu quái thì nàng cảm thấy mình có thể động, tâm động, pháp lực trong cơ thể vận chuyển, quả nhiên không còn bị cấm chế nữa.

Vội mở mắt, còn chưa nhìn thấy kẻ ôm mình như thế nào, đao trong tay đã bổ ra ngoài, cực kỳ tàn nhẫn, một loại khí tức liều mạng toả ra từ người nàng.

Lưỡi đao sắc bén không gặp chút trở ngại nào, phảng phất như chém vào hư không, nhưng nàng chẳng thể cảm nhận được, chỉ dốc toàn lực chém vào cổ yêu quái.

Thế nhưng lại không khiến người kia chịu chút thương tổn nào, trong lòng cả kinh, điên cuồng chém, vẫn không thể khiến yêu quái rất giống nhân loại này bị thương, chỉ có một nhúm tóc rơi xuống mà thôi.

Nàng lập tức hiểu mình không thể nào làm tổn thương con yêu quái cực giống nhân loại này, đành túm lấy bộ quần áo đang trượt xuống, phủ lên thân hình mình rồi thối lui về sau, sau khi đã xa một chút mới phát hiện ra mình đang ở trên một chiếc giường ngọc, giường ngọc bốc sương trắng mà lại ôn nhuận vô cùng.

Còn nữ tử mang mình tới đang đứng cách giường ngọc khoảng một trượng, mặc bộ quần áo màu đỏ máu như cười như không nhìn mình. Nữ tử này từ trên xuống dưới không khác nhân loại chút nào nhưng Tuyên Âm lại không thể đánh đồng nàng với nhân loại được.

Nam tử này lại khác, hần mặc một bộ thanh bào, ngồi yên bất động, khi mình liếc nhìn thì có thể thấy được một nụ cười đầy thiện ý.

“Thiện ý, sao lại là thiện ý chứ?” Nàng lập tức ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, giơ đao lên trước người, cuộn mình trong bộ y phục trơn bóng không biết được dệt bằng thứ gì.

Tại lại nghe thấy vị nam tử anh tuấn kia nói, thanh âm tuy ôn hoà nhưng lại có chút giận dữ: “Người không nên làm như thế?”

Hắn lại dám dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với nàng kia sao, lẽ nào hắn là yêu quái còn lợi hại hơn? Tuyền Âm không khỏi nghĩ như vậy

“Lẽ nào người không vừa mắt nàng sao, nàng là nữ tử xinh đẹp nhất ta từng thấy, quan trọng hơn là nàng giống người, đều là nhân loại, người không vui sao?” Nữ tử mặc hồng y nói, mái tóc đen dài tới thắt lưng khiến nàng có vẻ vô cùng tà mị.

“Người lo nhiều việc quá thế, người có biết không làm như vậy là lãng nhục người khác” Thanh bào nam tử có chút giận dữ nói.

Không sai, Tuyền Âm nghe thấy một chút phần nộ trong thanh âm bình thản của hắn, thế nhưng vì sao lại phần nộ, chẳng lẽ hắn thực sự là nhân loại, nhưng vì sao yêu quái và nhân loại lại ở cùng một nơi hơn nữa địa vị của hắn còn rất cao.

“Ta chỉ muốn biết, người cảm thấy hứng thú với nữ tử như thế nào, những việc khác ta quan tâm làm gì, nếu người không hứng thú với nàng thì ta mang đi” Hồng Y nữ tử vung tay áo lập tức có một luồng đại lực bao phủ Tuyền Âm.

Nàng thân bắt do kỷ từ giường ngọc bay lên, một đạo bạch quang xẹt qua hư không, luồng đại lực kia tiêu tán. Hồng y nữ tử tựa như tức giận, hét lên một tiếng, há miệng hút.

Tuyền Âm nhìn thấy nàng như vậy trong lòng không đành nhìn thẳng, nàng đã từng thấy những yêu thú bị hút một cái lập tức chết đi

Bạch quang tái hiện, quấy trong không trung rồi hoá thành một đạo quang mang màu ngọc bổ xuống hồng y nữ tử, quang mang đâm vào mắt Tuyền Âm khiến nàng phải nhắm lại, khi mở mắt ra thì đã không còn thân ảnh nàng kia.

Động phủ lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ có hai người, một nam một nữ, nữ xinh đẹp và lại còn đang loã thể chỉ dùng một bộ y bào màu lam sẫm bọc lấy cơ thể.

Tuyền Âm vội lui về phía vách tường, đao chỉ vào thanh y nam tử. Đột nhiên hần thở dài rồi nói: “Cô nương đừng sợ, ta cũng là nhân loại”

“Người cũng là nhân loại, người thật là nhân loại ư, sao thế được, các người đừng hòng lừa được ta” Tuyền Âm ngoài miệng thì nói cứng nhưng trong lòng thì thầm mong đó là sự thật, nếu là nhân loại thì dù chuyện gì có xảy ra cũng dễ tiếp nhận hơn một chút.

Hần cười, cười rất ôn hoà, đứng dậy, đi về phía cửa động.

Tuyền Âm nhìn hẳn đi ra ngoài, vội mặc y phục vào, trong lúc mặc mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa động. Mặc vào mới biết y phục này bất phàm, không chỉ nhẹ như không mà còn khiến như nàng có cảm giác bay bổng, giống như không cần pháp lực cũng có thể bay được.

Mặc y phục xong nàng mới yên tâm một chút, tuy quần áo rộng nhưng so với lúc trước lại tốt hơn nhiều.

Sau khi định thần lại Tuyền Âm bắt đầu nhìn sơn động, cảm thấy có chút khác lạ, trong đầu nghĩ tới việc người nọ nhận mình là nhân loại, quan sát lần nữa thì phát hiện ra những đồ vật trong động đều là những thứ mà nhân loại sử dụng, trong lòng lại tin thêm mấy phần.

Tay nắm loan đao thật chặt, nhìn cửa động một lúc lâu thấy người nọ chưa trở về liền rời khỏi giường ngọc, đôi chân trắng ngần cất bước chậm rãi tiến về phía cửa động.

Đi tới cửa động mới biết hoá ra mình đã ở trên một vách đá cao trước động có một tảng đá lớn, trên động có khắc mấy chữ Thượng Thiên Hạ Địa Đệ Nhất Động Thiên – Lạc Linh Động Thiên.

“Cứ thế mà thả mình đi ư?” Tuyền Âm nhìn hồ nước trong suốt dưới vách đá, trong lòng nghĩ thầm, nhìn khắp nơi thì phát hiện ra thanh bào nam tử đang đứng cạnh tảng đá . Đứng lặng trong gió, phong thái phiêu nhiên.

Đang định mở miệng hỏi xem đối phương có thật là nhân loại không nhưng rồi suy nghĩ một lát lại chẳng thể nói được gì, xoay người vừa muốn cất bước rời đi thì trong tai vang lên thanh âm ôn hoà kia.

“Người có chuyện gì khó xử mà lại đi một mình vào trong núi này vậy” Nàng lập tức xoay người nhìn, người nọ không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh mình.

Tuyền Âm bị đối phương nhìn đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng bừng, nhớ tới việc mình đã bị hắt nhìn thấy thân thể trong sơn động.

“Ta...ta...”

“Ha ha, người đừng sợ, ta đúng là nhân loại, không phải yêu quái, nữ nhân khi này đúng là yêu quái nhưng đã bị ta đánh đuổi rồi”

Tuyền Âm thấy hắt thoải mái nói vậy thì trong lòng tự dưng buồn lửng thấp giọng nói: “Ta tin...” Thanh âm rất nhỏ không có chút tàn nhẫn như lúc động đao chém người khi này.

“Người hắt là người dưới chân núi tại sao lại lẻ loi một mình đi vào trong núi lớn này”

“A, ta tên là Tuyền Âm là tế ti của tộc Triều Vụ dưới chân núi vào núi để tìm ca ca” Tuyền Âm thấp giọng nói, dứt lời lại phát hiện đối phương không tiếp lời liền ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy hắt đang nhìn lên trời, thần tình phiêu hốt từ gương mặt của hắt có thể nhìn thấy được một chút bi thương.

Nam Lạc tới tận bây giờ cũng chưa chấp nhận nổi việc Dương Bình Tộc bị diệt, tộc nhân chết, muội muội chết, tất cả đều do sói trắng năm đó làm nên. Từ đó về sau vẫn không muốn nhớ tới nữa, nhưng lúc này nghe được Tuyên Âm vì ca ca mà vào núi, cảnh này thật quá giống mình năm đó, chỉ là đổi góc độ mà thôi, năm đó mình là tế ti, bị bắt đi, muội muội hẳn là rất khó chịu.

Nàng là một tế ti, nhân tộc tế ti. Mình cũng từng như vậy, đã từng như vậy, về sau này thì không biết.

Nghĩ tới đây hồi phục tinh thần lại cười với Tuyên Âm, lại không hay trong nụ cười còn mang theo một nỗi đau.

Hắn không nói gì, chỉ là hô lớn trong không trung: “Tất cả nhanh tới trước Lạc Linh Động...”

Thanh âm không lớn nhưng truyền đi cực xa, thanh âm lan toả khắp nơi khiến Tuyên Âm kinh ngạc, cả sơn mạch như ong vỡ tổ, những con yêu thú chui ra từ rừng cây rậm rạp, hoặc trong những góc tối, mỗi con đều không giống nhau, hoặc hung ác, hoặc tàn nhẫn, hoặc khát máu. Có thú, có nửa người nửa thú, cũng có thiếu một chút là thành người.

Miệng nhỏ của Tuyên Âm khẽ nhếch, tuy đoán được Nam Lạc pháp lực cao cường nên mới ở nơi này nhưng không ngờ lại có uy thế đến vậy, lẽ nào hẳn thực sự là Yêu Vương, một nhân loại lại làm Yêu Vương trong núi, điều này dù nói ra chỉ e cũng chẳng ai tin.

Nam Lạc lại cười với Tuyên Âm nói: “Người hỏi chúng xem, có thấy ca ca của mình không”

Tuyên Âm không khỏi hít một hơi, tăng cường dưỡng khí rồi đem hình dạng và quần áo của ca ca miêu tả một chút, cũng nói thời gian mất tích và vị trí mất tích ra.

Lữ yêu quái lắc đầu như trống bỏi biểu thị không nhìn thấy. Tuyền Âm nghĩ thầm nếu ca ca bị một trong những yêu quái này hại thì sao hỏi ra được, trong lòng lo lắng, không khỏi nghiêng đầu nhìn Nam Lạc.

Nam Lạc như nhìn ra được sự lo lắng của nàng liền nói với quần yêu: “Nếu có người nào biết được chỗ của ca ca nàng hoặc biết y bị người nào hại, chỉ cần nói cho ta thì ta sẽ truyền cho hãn một đạo khẩu quyết, thu hãn làm đồng tử trong động”

Hãn vừa dứt lời một con tiểu hồng điểu, bay lên bầu trời dường như sợ bị người ta đoạt mất, thanh thúy nói: “Ta biết, hôm kia ta nhìn thấy một nam tử bị Táng Hồn Sơn Kim Sa Đại Vương bắt đi”

“Người chắc chắn”

“Tiểu Yêu chắc chắn nam tử kia là ca ca của phu nhân” Tiểu hồng điểu bay trong không trung nói

Tuyền Âm nghe tiểu hồng điểu gọi mình là phu nhân, trong lòng ngượng ngùng, nhìn thoáng qua Nam Lạc, lại thấy thần sắc hãn như thường, không khỏi yên tâm. Rồi lại nghĩ tới tiểu hồng điểu nói ca ca mình bị Kim Sa Đại Vương bắt, lập tức có cảm giác bất lực.

Kim Sa Đại Vương không biết ở đây đã bao nhiêu năm, nàng cơ hồ là từ bé tới lớn đã nghe cổ sự của gã, uy thế của Kim Sa Đại Vương, chỉ cần nghĩ thôi đã có cảm giác sợ hãi.

Trong lòng nghĩ, tính mệnh của ca ca chỉ e là khó bảo toàn. Lòng đau xót, có cảm giác muốn bật khóc.

“Đi thôi, ta cùng ngươi tới Táng Hồn Sơn, đưa ca ca của ngươi về”

Thanh âm kia tuy ôn hoà nhưng lại rất kiên định

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đại Bố Cục

Từ khi Tể Ti Tuyền Âm đi người của Triều Vụ tộc liền không thể đợi được nữa đều muốn nói đi vào trong núi tìm, thế nhưng cuối cùng lại không dám đi. Chỉ e rằng bây giờ Tể Ti cũng đã bị yêu quái hại rồi, lại vài ngày trôi qua, Tuyền Âm vẫn không trở về, vì thế người ta lại càng tin.

Thế nhưng họ không ngờ rằng hai ngày sau Tể Ti Tuyền Âm đã trở về, không chỉ trở về mà còn là cười mây đạp gió trở về.

Mây năm màu, vô cùng huyền lệ, trong lòng bọn họ chỉ có thần tiên mới làm được như thế. Hơn nữa không chỉ có mình nàng, còn có ca ca nàng Tuyền Thạch. Mọi người tụ lại hỏi han, thường ngày tể ti có việc gì cũng nói thế mà lúc này lại yên lặng. Người tinh tế sẽ phát hiện ra nàng không ngừng quay đầu nhìn về phía núi lớn, nhưng nhìn về phía núi thì chẳng thấy gì cả.

Từ khi trở về tể ti dường như đã thay đổi thành một người khác, trở nên trầm mặc, tuy vậy Tuyền Thạch lại nói hết những việc mà y biết ra, đơn giản là y bị bắt, vì y giỏi thổi sáo nên bị Kim Sa đại vương giữ lại, bắt y ngày đêm thổi sáo.

Chỉ là y lúc nào cũng lo sợ một ngày nào đó yêu vương nghe chán thì sẽ là ngày mình phải chết.

Vài ngày trôi qua, đám yêu quái hoàn toàn không quan tâm y ăn gì, cứ phải thổi sáo cả ngày lẫn đêm, nếu không phải y cũng có chút tu vi thì chỉ e rằng đói khát đã đủ lấy mạng y rồi. Đương lúc y cảm thấy mình không kiên trì được nữa, sắp sửa ngã xuống thì muội muội y tới.

Cười mây mà tới, chỉ là trên đám mây kia còn có thêm một người, mặc thanh bào, lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Hẳn không hề có chút hoảng sợ nào chỉ nói là phải dẫn mình theo, Kim Sa Đại Vương đương nhiên không đồng ý, còn nói thêm một vài câu gì đó, Tuyền Thạch không hiểu nhưng lại biết được một cái tên Thiên Đình.

Thiên Đình ở trong Thiên Địa này bây giờ không ai không hiểu, không ai không biết, tuy đa số người cũng không biết rõ nhưng cũng biết đại khái.

“Lẽ nào Kim Sa là người của Thiên Đình, vậy thì xong rồi, muội muội không biết từ đâu mời tới một thần tiên có thể cười mây đạp gió, cho dù có lợi hại tới đâu cũng không dám đắc tội Thiên Đình” Đương lúc Tuyền Thạch nghĩ tới đây thì lại nghe thanh bào nam tử lạnh lùng nói: “Người không muốn Nam Lạc ta dẫn hẵn đi?”

“Không sai, đừng nói là người, kể...” Thanh âm của Kim Sa đại vương mạnh mẽ đột nhiên ngừng lại, Tuyền Thạch quay đầu nhìn chỉ thấy Kim Sa Đại Vương gần như vô địch trong lòng y đã biến thành hai đoạn, đầu lặn trên mặt đất, cổ phun tiên huyết như suối. Những yêu quái xung quanh vội bỏ chạy tứ tán.

Trên đường về, y chỉ biết người này tên là Nam Lạc, là nhân loại những cũng là yêu vương trong núi.

Nam Lạc cho Tuyền Âm một đám mây có thể phi độ cũng cho nàng một thiên công pháp tu luyện nói rằng nếu có chỗ nào không hiểu hoặc gặp trắc trở có thể vào núi tìm hẵn. Nhưng nàng nào dám không biết xấu hổ, chỉ đành im lặng đứng cạnh. Phần tâm kết này càng khó giải, chỉ cần nghĩ thì lại tới cảnh mình bị hẵn nhìn thấy hết. Dù có làm cách nào cũng không quyết tâm đi tìm được thế nên cứ nhớ mãi không quên.

Vì vậy toàn bộ Tiêu Vụ Tộc mới nhìn ra được Tế Ti của họ thay đổi, cứ luôn chờ người ra, luôn đứng ở chỗ cao nhìn về phía núi lớn.

Với Nam Lạc thì đây chỉ là một khúc nhạc đệm, nhân tộc gặp phải khó khăn thì hẳn đương nhiên trợ giúp, nghĩ bất dung từ. Nhưng hẳn lại càng thêm hiểu nếu Nhân Tộc không có nhiều người có pháp lực cao cường thì sẽ rất dễ bị bắt nạt.

Cũng từ đó mà hẳn hiểu thiên đạo công bình, nhân loại nhỏ yếu, sinh mệnh ngắn ngủi nhưng trời sinh đạo thể. Vô luận là sinh linh nào đi nữa cũng phải hoá thành hình người mới có thể du sơn ngoạn thủy, tu đến đỉnh phong đại đạo.

Nếu so với những sinh linh sinh ra cùng thiên địa thì kém xa nhưng nếu chỉ có hậu thiên dã thú tu thành yêu loại thì nhân loại cũng không kém mấy, thứ mà nhân loại thiếu chính là những tồn tại đỉnh phong.

Bất tri bất giác đã hơn một năm, vừa kịp dịp Bắc Linh triệu tập toàn bộ yêu quái cả núi lên triều bái, sau khi Bắc Linh dẫn Tuyên Âm tới Nam Lạc mới đi ra một lần, chém giết Kim Sa yêu vương lại quay trở về tình trạng bế quan

Tế luyện Thái Âm bi thạch

Tế luyện này không giống như tế luyện pháp bảo mà tế luyện Thái Âm bi thạch dung nhập vào núi lớn, nói đúng hơn là hoà hợp một thể với linh mạch của sơn mạch này. Hẳn vẫn cứ làm theo phương pháp tế luyện trong khẩu quyết, sau một năm ngay cả việc dung hợp khí tức của cả núi vào bi thạch đều còn chưa làm được.

Không phải hẳn không cố gắng mà là muốn dung nhập linh mạch vào Thái Âm bi đầu tiên là linh mạch phải tương hợp với khí tức của bản thân mình, hơn nữa còn phải luyện Thái Âm bi thạch hoàn toàn biến mất rồi mới có thể dung hợp linh mạch vào bi thạch.

Việc luyện tới mức vô hình khác với luyện Thanh Nham và Yêu Nguyệt, cho tới tận lúc này cũng chỉ có thể làm nó thu nhỏ và biến trở lại hình dạng

cũ mà thôi, không hề có tính năng nào khác, mà cho dù còn có tính năng nào nữa thì hẳn cũng không cách nào biết được.

Tuy nhìn như bán công không lãi nhưng khí tức của bản thân dung nhập vào cùng linh mạch làm sao lại không có được chỗ tốt nào chứ, cảm thụ được khí tức của núi lớn, lấy Thái Âm linh mạch tôi luyện bản thân, chỗ tốt đương nhiên là lớn, nhưng mà phải theo năm dài tháng rộng mới hiển hiện ra được, đây là một phương thức tăng trưởng vô thanh vô tức.

Đương nhiên phương pháp tiếp xúc với Thái Âm linh mạch cũng phải có bằng không chỉ có thể dựa vào thời gian mà làm từng bước và phương pháp này cũng do Đế Tuấn cấp cho. Nên biết rằng Đế Tuấn đã dùng một lượng vốn lớn như thế nào, để Thái Nhất cấm chế chín vị Long Tử thành thú kéo xe đi dạo trong thiên địa ba năm, hấp dẫn ánh mắt của chúng sinh, bản thân gã thì lại ở phía sau bất động thanh sắc bố cục, tính toán những việc mà Nam Lạc không thể nào tưởng tượng nổi.

Những người làm việc cho gã đều có thể nhận được rất nhiều lợi ích, có khả năng cao sẽ nhập đạo cảnh, hơn nữa còn có cơ duyên nhìn trộm thánh đạo, thế còn Đế Tuấn thì sao, thành tựu thánh đạo hay còn cao hơn nữa, Nam Lạc không thể nào biết được.

Hắn không biết Đế Tuấn làm việc như vậy thì những đại nhân vật kia có biết hay không nhưng hẳn đương nhiên sẽ chấp nhận vì lợi ích nhiều lắm, cũng phải cố gắng tế luyện, có cơ hội tiến vào đạo cảnh thật quá hấp dẫn còn về cấm chết luyện khí cũng chỉ là phụ phí mà thôi.

Tuy Đế Tuấn không có đặt mốc thời gian chỉ nói nếu như có người tương hợp được trước người khác thì sẽ càng có thêm nhiều lợi ích không tưởng tượng nổi.

Nam Lạc không biết có phải thật hay không nhưng chỉ riêng những lợi ích bây giờ thôi cũng đủ khiến hắn cam tâm tình nguyện rồi, thậm chí hẳn

còn không có chút bài xích nào, chí ít là dưới ảnh hưởng của dự vọng trở nên mạnh mẽ thì có rất nhiều chuyện không phải là không thể nhĩn.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Thiên Địa Biến Thiên

Một năm nay có thể nói Nam Lạc không quan tâm tới chuyện bên ngoài, mặc cho thiên địa thay đổi thất thường chỉ nhất tâm tế luyện Thái Âm bi thạch, dùng tinh khí thần giao hoà cùng một chỗ với Thái Âm linh mạch.

Thế nhưng không hiểu vì sao Bắc Linh lại cứ thường thường mang theo một số yêu tinh trở về, hoặc kiều mị, hoặc đoan trang, mỗi người đều vô cùng quyến rũ, dáng vẻ khác nhau. Từ khi Nam Lạc tế luyện Yêu Nguyệt tới mức thần khí hợp nhất thì chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu nguyên thân của các yêu nữ kia.

Nam Lạc bất đắc dĩ, hỏi Bắc Linh muốn làm gì, nàng cũng không đáp. Lần trước bắt Tuyên Âm tới mới biết rằng nàng muốn xem mình thích nữ tử như thế nào, điều này thật quá tà dị.

Bất quá Bắc Linh trong lòng Nam Lạc từ trước tới giờ vẫn vô cùng tà tính, làm việc chỉ bằng cảm hứng, ngay cả màu sắc y phục trên người mà còn biến đổi tùy ý nữa là.

Cũng may từ ngày chém chết Kim Sa Đại Vương nàng liền chạy đi tới núi đó hợp nhất một đám yêu quái, rất lâu rồi không tới quấy rầy hấn.

Khi Nam Lạc đang ở trong huyệt động tận núi sâu toàn lực tu hành tế luyện thì thế giới bên ngoài đã có biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Trong các sinh linh tiên thiên có một con tên gọi là Côn Bằng, giỏi biến hoá, thông linh vạn vật, đắc đạo tự xưng làm Côn Bằng, rất nhiều người chỉ biết tên mà chưa biết chân thân của nó, nó cũng là một vị đỉnh cấp đại thần.

Khi Nam Lạc còn đang toàn lực tế luyện Thái Âm Bi thì Côn Bằng đã xuất hiện trên Thiên Đình, Thượng Đế lập tức thông cáo thiên hạ.

Phong Côn Bằng là Yêu Sư, chuyên trách giáo hoá chúng sinh, ở dưới Bất Chu Sơn khai đàn tràng chuyên để nó giảng đạo. Mà Côn Bằng cũng nói nó có tám trăm đại đạo, đều có thể nhập đạo cảnh, cũng từ đó bốn cảnh tiên, thần, đạo, thánh cũng được công bố cho chúng sinh.

Vô số sinh linh chen nhau mà tới, uy thế của Thiên Đình càng lúc càng thịnh.

Thiên Hoàng năm thứ tám, Đông Hoàng lại một lần nữa dò xét thiên địa, Tổ Vu Cộng Công ngăn cản, lập tức nổi giận, đại chiến.

Núi non vỡ nát, Trường Giang và Hoàng Hà cạn khô, Cộng Công đại bại, độn tẩu.

Đông Hoàng giận dữ truy kích, thề tiêu diệt bằng được thì Tổ Vu Câu Mang xuất hiện, nó có thân hình quái dị, thân chim mặt người, cười trên hai rông.

Hai người hợp chiến Đông Hoàng uy lực đại tăng nhưng vẫn không thể địch lại bại tẩu.

Đông Hoàng tiếp tục truy sát lại có hai nam tử quái dị xuất hiện, có người biết bọn họ là Nhục Thu và Thiên Ngô Tổ Vu, bốn người kết trận đại chiến, khó khăn lắm mới không bị bại tẩu, những vẫn ở thế hạ phong.

Bấy giờ địa vị thiên hạ đệ nhất của Đông Hoàng Thái Nhất đã không còn ai lay động nổi nữa. Năm đó Thiên Đình thành lập, Thái Nhất dùng uy áp phô thiên cái địa, nhưng vẫn có rất nhiều người không cảm nhận rõ được nhưng lần này bốn trong mười hai vị Tổ Vu hợp lực đại chiến mà vẫn ở thế hạ phong lúc này mọi người mới rõ năng lực của y.

Đại Vu mạnh như thế nào, ai cũng hiểu, Tổ Vu tuy ít xuất thủ nhưng từ Đại Vu cũng có thể đoán ra Tổ Vu có thực lực khủng khiếp cỡ nào, vậy mà bốn người kết trận vẫn không địch nổi Thái Nhất, điều này khiến cho mọi người có cảm giác run rẩy.

Cũng từ đó mà hiểu được thực lực bốn cảnh Tiên, Thần, Đạo, Thánh.

“Thái Nhất đã nhập Thánh Đạo, quả nhiên lợi hại, bọn ta trước mặt hẳn chỉ là con kiến hôi mà thôi” Đó là ý kiến của rất nhiều người sau khi thấy Thái Nhất truy sát Cộng Công và bốn Tổ Vu hợp lực đại chiến.

Còn về kết thúc của trận chiến thì có người nói Thái Nhất thấy trong thời gian ngắn khó mà giết chết bốn Tổ Vu sợ sẽ đưa tới nhiều Tổ Vu hơn nên mới rút đi. Còn có người nói có Tổ Vu khác đã đến, từng có kẻ nhìn thấy một vị hồng y nữ tử đứng ở một ngọn núi sát với cuộc chiến, không chịu chút ảnh hưởng nào. Họ bảo đó là Tổ Vu Huyền Minh.

Còn có người nói các Tổ Vu khác đã bày trận ngoài vòng chiến định cùng bốn vị Tổ Vu hội hợp, kết trận tiện tay đánh chết Thái Nhất thế nhưng đúng lúc đó Thái Nhất đã bỏ đi.

Không ai cảm thấy Thái Nhất đã yếu đi mà địa vị của gã trong lòng mọi người càng lúc càng không thể lay động nổi. Sau trận này, địa vị của Thiên Đình lại càng cao vọt, đã vượt qua bất kỳ một thế lực nào khác.

Bất quá có người ngẫm lại, mỗi vị Tổ Vu đều vô cùng cường đại không có chuyện đánh nhau lâu tới vậy còn không hiện thân hoặc không tới kịp. Lập tức liên tưởng tới tin đồn mười hai Tổ Vu bất hoà, liền cho đó là sự thực.

Sau trận đó Thiên Đình giống như mặt trời giữa trưa, tán tiên có ba nghìn sáu trăm, bảy trăm hai mươi yêu vương, có mười đại yêu thần pháp lực cao cường sâu không lường được.

Chỉ nội việc sắc phong đã có tới ba ngày ba đêm, không ai biết được có những người nào, trú ở đâu. Bọn họ cũng không cần phải ở lại Thiên Đình, chỉ cần lúc Thiên Đình tuyên triệu thì nhất định phải đi.

Ngày sắc phong, Thượng Đế Đế Tuấn triệu cáo thiên địa, nói vì một thế giới trong sáng, không có tranh đấu, không có giết chóc, lập một ý nguyện to lớn : “Nguyện đồng tồn cùng thiên địa”

Lời này không biết có bao nhiêu người tin nhưng khi y nói tới câu cuối cùng cả trời đất như cũng rung động, hư không gợn sóng phảng phất như đáp lại lời y.

Thiên Hoàng năm thứ mười, Nam Lạc cuối cùng cũng dung hợp khí tức của mình với Thái Âm linh mạch, Thái Âm Bi cũng đã được luyện tới mức vô hình.

Vô hình kia không phải thực sự là vô hình vô chất, mà là Thái Âm bi giữa hư không giống như là một luồng sáng hoặc giống hư là bóng trong gương, nếu dùng tay chạm vào thì sẽ đi qua, không thể cảm nhận được, tuy thế nhưng vẫn có thể nhìn được. Hơn nữa hai chữ Thái Âm vào lúc đêm tối lại càng rõ ràng, phảng phất như hô ứng với Thái Âm tinh trên trời.

Mỗi khi trăng tròn, trăng trên trời cao rải ánh sáng xuống thì Thái Âm bi thạch liền đại phóng quang mang, không chịu sự không chế, phảng phất như muốn dung hợp với ánh trăng.

Còn giường ngọc cũng không phải là loại ôn ngọc tầm thường, Nam Lạc đã phải đi sâu vào trong linh mạch lấy ra một khối ngọc thạch được ôn dưỡng không biết bao nhiêu năm.

Khối ngọc đó được gọi là Âm Ngọc, dựa theo Thái Âm Tế Thần Quyết khắc trên cấm pháp, dẫn khí tức của linh mạch lên giường ngọc để cảm thụ Thái Âm linh mạch. Tuy nhiên bây giờ thân thể hãn hãn còn ngồi trên giường ngọc nhưng tinh thần hãn đã không còn ở đây.

Nguyên nhân là nguyên thần hắc đã theo giường ngọc tiến vào Thái Âm linh mạch, vừa vào linh mạch hắc có một cảm giác vô cùng tuyệt vời giống như vào suối nước nóng, vô cùng ôn nhuận.

Một cảm giác không muốn rời đi sinh ra trong lòng hắc, phảng phất như cả ngọn núi lớn đều trở thành một bộ phận của mình, nhất thời có cảm giác pháp lực vô cùng vô tận.

Tựa hồ như pháp lực của cả sơn mạch sẽ động theo tâm ý của mình, chỉ một suy nghĩ mà có thể có được sức mạnh của cả một vùng sơn mạch.

Người là núi, núi là người

“Đây là Đạo Cảnh sao? Đạo Cảnh là như thế này sao?” Nam Lạc không khỏi tự hỏi mình như vậy. Chính hắc cũng có một cảm giác khó tả, cảm giác này rất kỳ diệu, dường như chỉ cần ở trong vùng sơn mạch này thì không gì hắc không thể làm được.

Nhưng hắc hiểu, chỉ cần nguyên thần chui ra ngoài thì cảm giác này sẽ biến mất, tuy có thể mượn lực lượng thiên địa nhiều hơn so với chỗ khác nhưng lại kém xa so với bây giờ.

Thái Âm linh mạch cũng không phải là đồ vật mà là một loại khí tức, tương tự như đại đạo nhưng lại không phải đại đạo. Cho nên có rất nhiều người chiến đấu với người khác ở trong đàn tràng của mình thì sẽ có được vô vàn lợi thế.

Chiếu theo Thái Âm Tinh Tế Thần Quyết bắt đầu dung mạch Thái Âm bi thạch và Thái Âm linh mạch, thái Âm bi thạch được nguyên thần của Nam Lạc nâng lên, bị khí tức của linh mạch bao phủ.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, thiên địa vẫn cứ biến hoá tranh đấu không ngừng. Nhưng tất cả tựa như không quan hệ gì với Nam Lạc, hắc đã chìm đắm vào trong cảm giác giao hoà này, hoà vào núi lớn, hoà vào

hiên địa, thôn phệ ánh trăng, dung hợp linh mạch, biến Thái Âm linh mạch trở thành một phần thiên địa chi lực mà hẳn có thể điều khiển.

Khi nguyên thần của Nam Lạc chui vào trong Thái Âm linh mạch không lâu thì Bắc Linh về. Khi nàng nhìn thấy khí tức Nam Lạc khi có khi không, mà Thái Âm bi thạch đã không còn liền đoán được tình hình của hẳn.

Cũng vì nàng từng truy vấn mà Nam Lạc cũng đã đem việc của mình nói cho nàng nghe, hoá ra là nàng chỉ hỏi cho có, sau này không quan tâm tới nữa, giống như đã quên mất rồi.

Lần này thấy khí tức của Nam Lạc như có như không liền đoán rằng hẳn đã chui vào trong Thái Âm linh mạch để dung hợp bi thạch. Lập tức ngồi trên giường ngọc hộ pháp.

Ban đầu nàng còn có thể đả toạ tu luyện nhưng một thời gian dài sau đó thì lại không kiên nhẫn nổi mà đứng lên. Pháp lực của nàng chẳng phải do tu mà thành, thân là Phệ Linh Âm Trùng, có thể thôn phệ linh khí trong thiên địa, đặc biệt là pháp lực của người khác.

Đó là thiên phú thần thông của nàng, hơn nữa năng lực thôn phệ linh lực của nàng sau khi lột xác càng thêm kinh khủng, trước đây là trùng còn giờ là bướm, chí ít trong Thần Cảnh cũng đã là một cường giả chân chính.

Cho nên tu pháp lực bằng cách tĩnh toạ là một việc cực kỳ gian nan. Vì vậy nàng đi ra, bay ra khỏi núi, ngắm nghía khắp Lạc Linh Sơn, rồi đi vào trong hồ nước tắm rửa rồi giết một vài tiểu yêu vô tình đi ngang qua khi nàng tắm rồi lập tức trở về.

Nam Lạc vẫn ngồi ngay ngắn bất động, khí tức như có như không, hoà hợp với cả núi lớn, Thanh Nhan kiểm đặt trên hai chân hẳn, im lặng mà ẩn chứa sát khí vô tận

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Truy Sát Nhiều Năm

Nơi cực tây, trên bầu trời của một vùng ao đầm.

Vũng bùn đen kịt không ngừng có khí độc bốc lên, độc khí màu đen lên tới không trung lại biến thành màu xanh lục, bao phủ cả vùng không gian này, giống như biển xanh, như rêu xanh.

Trong độc khí có một khối nham thạch trắng như tuyết phập phềnh, toàn thân nó toả ra mà trắng nhu hoà, bức cho độc khí phải tránh ra. Trên tảng đá có một nữ tử đang ngồi, nàng chính là tử y nữ tử mà Nam Lạc mang ra từ Thiên Hồi Bách Chuyển Vô kiếp Sơn.

Năm đó khi Nam Lạc tranh đấu với Văn Đạo Nhân chính nàng là người vỗ lên cổ Nam Lạc, đánh cho Văn Đạo Nhân phải bỏ chạy.

Sau khi nam Lạc rời đi, Văn Đạo Nhân lại muốn đánh lén nàng nhưng thiếu chút nữa thì bị nàng giết. Thế nhưng Văn Đạo Nhân lại nhận ra được lai lịch của nàng dẫn tới việc nàng đuổi theo truy sát dù vậy nhiều năm qua rồi mà vẫn chưa bắt được Văn Đạo Nhân.

Tử Y nữ tử ngồi trên tảng đá trắng, thần thái nhìn thì có vẻ thông dong nhưng con mắt lại chăm chú vào đám khói độc xanh biếc không ngừng bay lên kia.

Trong khói độc Văn Đạo Nhân âm trầm nhìn nữ nhân truy sát mình nhiều năm, con mắt chỉ có một khe của y giống như bị nhiễm lên một lớp độc khí xanh biếc, hắc bào dường như cũng bị nhuộm màu độc khí.

“Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn, tam sinh luân hồi linh hồn đạo, ha ha, chỉ cần người truyền linh hồn chi đạo cho ta thì ta có thể thể với trời tuyền không nói ra” Văn Đạo Nhân ẩn trong khói độc xanh biếc âm u nói

“Người cho rằng trở về nơi sinh thì ta không làm gì được người sao, người cho rằng người đi một vòng cốt để dẫn ta tới đây mà ta không biết sao? Ha ha” Tử Y nữ tử ngồi trên thạch nham cười lạnh nói

Văn Đạo Nhân cười âm u, mặt không biểu tình nói: “Linh Hồn chi đạo của người quả là đáng sợ, chỉ cần là người có linh hồn gặp người đều phải ăn thiệt, chỉ là người quá tự tin, người không biết trên thế gian này có sinh linh không có hồn. Hắc hắc...”

Tử Y nữ tử nhú mày lạnh lùng nói: “Người nói là hàng tỉ muỗi độc ẩn trong khói kia sao, nếu là người muốn dựa vào chúng để chiến thắng thì giờ là tử kỳ của người, đây sẽ là nơi người táng thân”

“Hắc hắc người quá coi thường hàng tỉ phân thân của ta, tuy chúng không có năng lực gì nhưng lại có độc tính vô cùng mạnh dù là kẻ có pháp lực cao thâm bị châm vào cũng có thể vẫn lạc. Ngoài ra người có biết lai lịch của nơi này không, người có biết đầm này nối tới nơi nào không. Hắc hắc...” Văn Đạo Nhân như ẩn như hiện trong khói độc xanh biếc giống như mãnh thú trong nơi bí ẩn quan sát con mồi.

Nham thạch trắng như tuyết tản ra quang mang nhu hoà màu trắng dấy khói độc ra ngoài, Tử Y nữ tử ngồi trên đá khẽ giật mình, thầm nghĩ có lẽ nào quá tự tin tự mình lâm vào nơi đại hung.

Nhìn khắp mọi nơi, ngoại trừ muỗi đen trong khói độc ra thì không còn gì khác, trong lòng càng lúc càng thấy bất an.

Từ lúc nàng sinh ra trong thiên địa tới giờ, chưa từng rời khỏi Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn. Mà lúc vừa dùng bí pháp chặt đứt liên hệ giữa mình và nó thì Nam Lạc lại vô tình xông vào.

Sau đó nàng đi ra ngoài, đó cũng là lần đầu tiên nàng bước ra thế giới, vì thần thông đặc biệt nên nàng chẳng sợ một ai nhưng lại không biết nhiều về những nơi hung hiểm của thế gian.

Vì cảm thấy bất an nên nàng không nói nữa, tay ngọc khoa trong không trung hoá thành một ký hiệu huyền ảo màu vàng kim.

Văn đạo nhân vừa nhìn thấy vội vã lui lại đồng thời kêu khẽ một tiếng, khói độc xanh biếc đột nhiên bốc lên, giống như sóng biển cuộn về phía nữ tử trên tảng đá trắng tuyết.

Trong khói độc có vô số muỗi đen, tử y nữ tử chẳng buồn để ý tới, ngay khi ký hiệu thành hình thì ngón tay ngọc điểm vào trung tâm ký hiệu một cái, ký hiệu lập tức tản đi. Sắc mặt của Văn đạo nhân đã lui vào trong biển sương đột nhiên trắng nhợt, vô số muỗi đen giống như mưa đồng thời trút xuống.

Khói độc theo sau muỗi đen lao về phía nữ tử nhưng bị bạch quang nhu hoà chặn lại, không thể xông tới nữa, cho nên chẳng thể làm tử y nữ tử chịu chút tổn thương nào.

Nàng lại một lần nữa hoá một ký hiệu khác rồi lại vỡ tan, lần này Văn đạo nhân không có phản ứng gì nhưng quanh thân y có vô số muỗi đen chết đi, rơi xuống như mưa xuống cái đầm bốc đầy độc khí kia.

Trong lòng Tử Y thiếu nữ căng thẳng, nàng không ngờ sau khi tới đây những con muỗi đen lại có thể cản được linh hồn chi đạo thay cho Văn đạo nhân. Nhìn đám muỗi đen dày đặc nhưng vẫn không thể vượt qua được bạch quang, trong lòng đại định, ngón tay ngọc vạch trong không trung.

Ký hiệu nàng viết ra là đạo văn của linh hồn dùng linh hồn của mình làm vật dẫn linh hồn văn đạo nhân, vì thế nên khi đánh vỡ ký hiệu thì linh hồn của Văn đạo nhân đã bị tổn thương, pháp này rất khó phòng ngự. Nhưng mà Văn đạo nhân lại có thể chuyển thương thế lên trên người muỗi đen, tuy

rằng mỗi lần công kích đều khiến vô số muỗi đen chết đi nhưng muỗi đen còn nhiều lắm.

Đột nhiên Văn đạo nhân huyết sáo thật dài, theo tiếng huyết của y ao đầm phía dưới đột nhiên nổi bọt.

Một con quái vật tựa rắn tựa cá chui ra, lưng có hai cánh, thân đầy lân giáp màu đen, miệng há lớn, trên dưới có hai hàm răng sắc nhọn. Nó bơi rất nhanh trong ao đầm, vô cùng linh hoạt.

Sau khi nó xuất hiện đầm lại sinh ra vô số quái vật như vậy nữa, chỉ khác là có màu đỏ máu, nhưng bất luận là nhan sắc gì, hình thể lớn nhỏ ra sao cũng đều vô cùng quý dị.

Bọn chúng xuất hiện im hơi lặng tiếng, cho dù có bơi trong đầm cũng không có tiếng động gì, đột nhiên chúng bay lên trời, thế nhưng tốc độ tuyệt không giảm giống như đang bơi trong nước vậy.

Ngay khi những sinh vật quái dị này vừa xuất hiện, tử y thiếu nữ đã chú ý tới chúng, ngọc thủ trao một cái trong hư không, tay đã có thêm một cây roi bảy màu. Cây roi này nhìn qua có chút hư huyền phảng phất như chỉ là một luồng sáng bảy màu

Chớp nháy trong không gian đã đập xuống quái vật đang lén lút tiến về phía tảng đá màu trắng tuyết, vô cùng mau lẹ, vô thanh vô thức ngay cả khói độc cũng không bị đánh động.

Roi bảy màu quật chính xác lên người con quái vật, thế nhưng lại giống như hư ảnh xuyên qua người nó

Tử Y nữ tử cả kinh, roi bảy màu này tuyệt không phải phàm vật, chính là roi linh hồn, chỉ cần là sinh linh có linh hồn bị roi này đánh trúng thì linh hồn sẽ tán loạn.

Thế nhưng roi này quất lên người quái vật lại chẳng có chút tác dụng gì. Trong lòng không khỏi nghĩ tới lời của Văn Đạo Nhân thầm nghĩ : “Lẽ nào thế gian thật sự có sinh linh không có linh hồn. Như thế thì e rằng nên chạy sớm thôi”

Thần thông thiên bẩm của nàng là Linh Hồn chi đạo, có thể đả thương linh hồn người, là thần thông quý bí nhất thế gian. Thế nhưng giờ lại lâm vào nơi này, Văn Đạo Nhân có vô số phân thân, có thể cảm thương tổn cho y không thể giết chết.

Bây giờ lại xuất hiện sinh linh không có linh hồn khiến nàng sinh ý thoái lui

Trong lòng khê động, nham thạch màu tuyết trắng giống như một con thuyền màu bạch ngọc bay vụt lên trời

Quái xà im hơi lặng tiếng bơi tới gần nham thạch chỉ thấy nó khê chuyển mình vòng quanh nham thạch càng lúc càng tới gần. Bạch sắc quang mang tuy có chút tác dụng với nó nhưng không cách nào ngăn cản triệt để được.

Tử Y nữ tử nhìn đám muối không ngừng chuyển động trên đầu rồi lại nhìn quái xà. Khoé miệng hơi nhếch lên, ngọc thủ vỗ liên tục lên tảng đá trắng.

Quang mang của tảng đá càng lúc càng dày, tốc độ phi hành cũng tăng lên thế nhưng quái xà hai cánh kia có tốc độ cực nhanh, hơn nữa có thể chống lại quang mang của tảng đá, thân thể chuyển động trong quang mang màu trắng, tốc độ càng lúc càng tăng.

Đúng lúc này một đạo hắc mang từ trong không trung bắn ra nhằm về phía tử y nữ tử.

Tử Y nữ tử muốn bỏ chạy, nhưng khói độc và muối đen như sóng biển bao quang bốn phía, còn có con quái xà kia nếu rời khỏi tảng đá thì hậu quả

thật khó tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy nàng võ thật nhanh lên tảng đá, thất thái hồn tiên liền bay vào trong không trung. Ngay lập tức một chiếc cầu vòng xuất hiện.

Tử y nữ tử và cả nham thạch cùng lúc chui vào đó, hắc mang cũng đâm thẳng vào, hư không bỗng nhiên vang lên một tiếng rên, sau đó Tử Y nữ tử và tảng đá trắng tiêu thất, chỉ còn lại một chiếc roi bảy màu, quái xà và muỗi đen không thể ngăn lại nổi bởi chiếc roi kia là vô hình vô chất.

Văn đạo nhân bỗng bành trong biển sương xanh biếc, con quái như rắn mà không phải rắn như cá mà không phải cá đứng ngay cạnh bên. Chỉ thấy quái vật kia vừa đứng bên cạnh Văn đạo nhân thì đã trở nên mờ lung, lúc xuất hiện lại thì đã trở thành một gã đầu mọc lân giáp màu đen, tướng mạo xấu xí, nhân thần hung tàn.

Văn đạo nhân nhìn hướng mà Tử Y nữ tử bỏ chạy rồi quay đầu cười nói: “La huynh, có nguyện cùng ta đi gặp sinh linh của thiên hạ này không?”

Nam tử đầu đầy lân giáp trầm ngâm. Văn đạo nhân cười cười nói: “Nơi đó sinh linh nhiều tới vô tận, cường giả vô số, đạo pháp của người đã tới bình cảnh, chỉ có gặp nhiều cường giả mới có thể đột phá, huấn chi, đạo pháp của người cần có hồn phách của sinh linh cường đại mới có thể đề cao uy lực, đó mới là thiên đường của người”

“Ha ha, người không cần nói nhiều vậy, ta khắc tự biết, đã sớm muốn tới vùng đất trung tâm rồi. Chỉ là nữ tử kia không biết là người ở đâu, lại có thể khiến người quay về nơi sinh ra mới chống lại được”

Mắt của nam tử xấu xí họ La chớp động huyết quang nhưng thanh âm thì vô cùng ôn nhu.

“Ha ha, nàng có một loại thần thông, độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nàng bị u minh thứ của ta đâm trúng, chạy xa tới đâu cũng không thoát

được, giờ tới lúc khiến nàng hiểu cảm giác bị người truy sát”

Ngay khi Văn đạo nhân dứt lời thì y lại biến sắc, vô số muỗi đen trong khói độc đột nhiên chết mất

Nam tử xấu xí họ La nhìn tình cảnh này không khỏi cười ha ha nói: “Thần thông quả nhiên quý bí, tới lúc đó không biết có thể để La mỗ quan sát một chút được không?”

“Ha ha, đương nhiên...”

Văn đạo nhân cười nói, vô cùng hảo sảng, rồi cuộn theo khói độc và muỗi đen cùng với nam tử xấu xí họ La nhằm phía Tử Y nữ tử bỏ trốn mà đuổi theo.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tế Thần

Trăng treo giữa trời, sáng như ban ngày.

Lạc Linh Sơn tựa hồ như bị bao phủ dưới ánh trăng dày hơn so với những nơi khác vài phần. Phảng phất như ánh trăng xung quanh Lạc Linh Sơn đều tụ đến chỗ này. Bắc Linh mặc bạch y, tóc dài bay trong gió, đứng trước Lạc Linh Động nhìn ánh trăng như cái mâm tròn, dưới ánh trăng dường như thêm vài phần an tĩnh.

Chỉ chớp mắt đã qua mười năm, Nam Lạc không có dấu hiệu tỉnh lại. Cái cảnh đầy trời sương bạc này nàng đã thấy qua rất nhiều lần. Lúc đầu còn cho là dị dạng, cho rằng Nam Lạc đã tế luyện thành công, sắp tỉnh lại thế nhưng qua nhiều lần như vậy nàng đã không còn mong đợi gì nữa.

Những đám yêu quái không thể hoá hình hoặc mới khai linh vào lúc này đều đang thổ nạp ánh trăng. Trong núi hàng năm có rất nhiều hoa, cỏ, trùng thú khai linh, may mắn từ yêu thành tinh.

Bỗng nhiên Bắc Linh nghe được một tiếng thở dài, thanh âm này phảng phất như tới từ núi lớn, hoặc giả như tràn ra từ hư không. Nhưng nàng lại biết đó là thanh âm của Nam Lạc, thân nhiên xoay người, tóc đen quần trắng phiêu trong hư không, người đã biến mất dưới ánh trăng.

Nàng đứng trong Lạc Linh động, trước giường ngọc, khẽ cau mày. Nam Lạc vẫn ngồi ngay ngắn bất động, biểu tình an tĩnh, diện mạo không chút thay đổi, bất luận là quần áo hay cơ thể, không dính chút bụi nào.

Tư thế của hắn giống hệt như mười năm trước, không chút biến hoá, Thanh Nhan vẫn đặt trên đầu gối, tựa hồ như đã thành một bộ phận cấu thân thể.

“Nam Lạc... Là người...?” Bắc Linh có chút khô cứng nói, tựa như rất nhiều năm đã không mở miệng trò chuyện, thanh âm có chút đông cứng.

“Là ta...” Thanh âm lại từ trong không trung truyền tới chứ không phải là trên thân thể ngay gần kia.

“Chuyện gì xảy ra?” Bắc Linh đứng yên bất động vội vã hỏi

“Ha ha, cũng không có gì, chỉ là... Có lẽ ... Cũng không ra được nữa”

Bắc Linh cau mày nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn không ra được, lẽ nào người còn bị khốn trong Thái Âm linh mạch”

“Đúng vậy, bị Thái Âm linh mạch và Thái Âm bi vây khốn, không ra được, ha ha, “Thái Âm Tinh Tế Thần Quyết” thì ra là tế tinh thần của mình, từ nay về sau ta thực sự sẽ trở thành sơn thần, trọn đời không thoát ra được, đồng tồn với núi non” Thanh âm Nam Lạc có chút cay đắng.

Bắc Linh truy vấn, Nam Lạc liền trả lời, thì ra từ khi hắn chui vào trong Thái Âm linh mạch, không chờ hắn niết ấn quyết dung hợp Thái Âm bi và Thái Âm linh mạch thì bọn chúng đã tự dung hợp rồi. Dung hợp xong thì tới lượt nguyên thần của Nam Lạc, Thái Âm bi giống như một vực sâu không đáy, thôn phệ Thái Âm linh mạch, Nam Lạc cảm thấy không ổn, vừa muốn độn ra ngoài thì phát hiện ra mình đã hữu tâm vô lực.

Tất cả cảm giác với ngoại giới tuy vẫn còn nhưng cũng đã không còn nằm trong sự khống chế của hắn nữa, dùng hết các loại thủ đoạn, nghĩ hết đủ loại biện pháp cũng không thể thoát ra. Lúc này hắn mới hiểu mình tuy tế luyện Thái Âm bi nhưng cũng đã bị nó khống chế lại.

Thái Âm bi thạch dung hợp vào linh mạch, trên bi thạch màu trắng kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện một hình người, lúc đầu còn mơ hồ không rõ nhưng theo thời gian trôi qua thì càng lúc càng rõ ràng nếu có người nhìn thấy thì sẽ phát hiện ra diện mạo của hình người đó giống hệt Nam Lạc.

Bắc Linh nghe Nam Lạc kể xong trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên hung hăng nói: “Mình ngu dốt thì trách được ai, bị người ta tính kế tới mức như vậy thế mà chẳng phát hiện được tí gì, thực sự là vô cùng đần độn. Hừ người đã tỉnh nhưng lại không thể rời đi, ta ở nơi này cũng không có chút ý nghĩa gì, bất quá cũng coi như là chỗ quen biết nhiều năm, ta sẽ giúp người một lần, người có bằng hữu nào thần thông quảng đại, hoặc có biện pháp giúp người thoát thân thì ta sẽ truyền tin giúp người”

Nam Lạc trầm mặc một lúc rồi nói: “Đế Tuấn tính toán sâu như vậy, nếu ta không đoán nhầm thì những người khác cũng giống như ta vậy. Quen biết lâu như vậy cũng phải đa tạ người. Ta và người quen nhau trong khốn cảnh, năm đó nếu không có người tại thời khắc cuối cùng chịu đựng thống khổ do cấm chế của Chiến Miên, trì hoãn được một tức, thì ta cũng không thể chém hấn được. Tính người hiếu động, chẳng thể ở lâu một chỗ được thế mà lại thủ hộ thân thể ta hơn mười năm. Đáng tiếc ta lại không có gì cảm tạ người. Xưa nay người lúc nào cũng nghĩ muốn đi Hồng Hoang chơi, nhưng ta lại không thể đi cùng người. Bất quá nếu người có gặp phiền phức gì có thể quay trở về núi này, ta còn có thể bảo vệ được người”

Bắc Linh trầm mặc tựa hồ đang chìm vào hồi ức, đột nhiên hồi phục tinh thần rồi xoay người bỏ đi nhưng mới được vài bước lại quay lại nói với thân thể Nam Lạc: “Đế Tuấn tính kế sâu sắc như vậy, bày bố cục lớn như thế, nhất định trong tương lai sẽ dùng tới, người hãm trong đó, thân bất do kỷ, nếu có chuyện gì nhất định sẽ bị chôn vùi với ngọn núi này, tốt nhất là người mau nghĩ biện pháp thoát thân đi”

Nam Lạc trầm mặc.

Bắc Linh lại nói tiếp: “Nhân loại các người rất ít người có thần thông trời sinh, nhưng thần thông của người thì học từ đâu, nhất định có người truyền thụ. Người vô kế khả thi nhưng có lẽ họ sẽ có cách giúp người thoát thân”

Lời của Bắc Linh khiến Nam Lạc lâm vào trầm tư, người nào có khả năng cứu mình chứ, Khổng Tuyên sao, bây giờ y cũng chẳng biết ở nơi nào, hơn nữa Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo của y mình cũng đã luyện, cho dù y có luyện sâu hơn cũng không thể giúp mình được.

Sau đó hẳn nhớ tới Thông Huyền Thiên Sư, khuôn mặt luôn bất biến kia, nhớ tới đêm gió tuyết mình quỳ lạy ba ngày cũng không nhận được một câu đáp lại, lời tới bên mép rồi mà lại chẳng hoá thành câu.

“Rốt cuộc là có hay không?” Bắc Linh đột nhiên lớn tiếng hỏi

“Ta có một sư tôn, tên là Thông Huyền Thiên Sư, ở tại Côn Lôn Sơn Thái Cực Cung, chỉ là...”

Không chờ Nam Lạc dứt lời, Bắc Linh đã biến mất.

Hư không yên lặng, từ nay về sau trong Lạc Linh Sơn không còn có yêu quái nào nhìn thấy vị đại vương động chút là giết, thích đứng đơn độc dưới ánh trăng, thích tắm trong hồ đâu nữa.

Mười năm đối với tu sĩ chỉ là việc trong nháy mắt. Đại thế của Thiên Địa cũng chẳng có biến hoá gì, lúc trước thế nào bây giờ thế nấy. Chỉ có uy thế của Thiên Đình càng lúc càng nhập lòng người.

Sau lần đại chiến kia, Tổ Vu cũng không đi tìm Đông Hoàng nữa, không biết là vì bị uy thế của Thái Nhất chấn nhiếp hay còn có việc gì khác.

Chính vì thế mà những người có thù oán với Vu Tộc sau khi vào Thiên Đình cảm thấy có chỗ dựa vững chắc liền kéo người đi đánh Vu Tộc. Bởi thế nên chưa có đại chiến nhưng lại có tiểu chiến không ngừng. Đại Vu của

Vu Tộc liên tiếp xuất thủ, trăm địch vô số nhưng cũng có người vẫn lạc, mâu thuẫn của Vu Tộc và Thiên Đình càng thêm sâu sắc.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Vu Tộc Đại Vu Bồng Mông Ở Đây

Nam Lạc không biết mình nên hối hay nên hận, nhưng bất luận là hối hay hận đều vô ích. Từ khi Bắc Linh rời đi là hắn vẫn cứ liều mạng cố gắng thoát khỏi Thái Âm Bi.

Thế nhưng ngoại trừ thân thể ra thì Thái Âm Bi giống như đã hoàn toàn dung hợp với linh hồn và nguyên thần của hắn.

Nếu có thể cắt nửa linh hồn mà thoát được ra ngoài thì hắn sẽ chẳng do dự chút nào. Giống như những gì mà lúc Bắc Linh rời đi đã nói, Đế Tuấn tính toán lớn như vậy, sâu như thế nào có thể khiến người nhập cuộc thoát ra.

Con tiểu hồng điều tên Yêu Yêu kia đã rất lâu rồi không nhìn thấy đại vương Bắc Linh của mình, khi xưa nàng thường tắm trong linh hồ dưới ánh trăng, sau đó có một nhóm người vô tình xông vào khiến cho linh hồ gần như trở thành cấm địa.

Tuy ngay từ ngày đầu Nam Lạc tới, Bắc Linh đã triệu tập mọi người nói đây mới là đại vương nhưng tất cả vẫn cứ e ngại Bắc Linh, gặp nàng vẫn cứ gọi là đại vương. Bất quá từ khi Nam Lạc tuân thủ lời hứa truyền cho nó một thiên khẩu quyết tu luyện thì hình tượng của hắn trong lòng Yêu Yêu đã trở nên to lớn vô cùng.

Nam Lạc chỉ truyền cho nó một thiên khẩu quyết mà không thu nó làm đồng tử của Lạc Linh động hà huống chi nó còn là chim, cũng chẳng đủ tiêu chuẩn. Vì thế mà từ khi có được khẩu quyết nó liền ở lý trong tổ cùng tu luyện với con tiểu thanh điều kia.

Lúc này nó cảm giác có chút đột phá liên lập tức ra ngoài đi dạo. Phi hành trong núi có cảm giác vô cùng thoải mái những đôi mắt khinh thường nó khi xưa giờ đều hừng hực ngọn lửa đố kỵ và ao ước. Cho nên nó càng thêm đặc ý, đôi cánh đỏ lửa bay trong gió càng thêm tự nhiên, thanh âm càng thêm thanh thúy.

Đột nhiên nó nhìn thấy một con chim khách lén lút bay trong rừng cây, còn tại sao lại lén lút thì đó hoàn toàn là do cảm giác của nó mà thôi. Bất quá đó chẳng phải là quan trọng, trong núi này chim khai linh chẳng phải ít có thêm một con chim khách cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Tuy nhiên, con chim khách này nàng đã từng gặp. Quá khứ tiểu hồng điểu và con chim khách này đã từng thi xem ai bay nhanh hơn, ai hót to hơn, tuy từng có thắng bại nhưng vẫn khiến Yêu Yêu cảm thấy khó chịu trong lòng.

Đó vẫn chưa phải điều quan trọng nhất, thứ quan trọng nhất là chim khách không phải người của núi này, đúng hơn không phải là yêu quái của Lạc Linh Sơn. Mà là của Táng Hồn Sơn, Kim Sa Đại Vương bị Nam Lạc dùng một kiếm chém chết chính là yêu trong núi đó.

“Vừa nhìn bộ dạng lén lén lút lút của nó đã biết nhất định làm chuyện xấu” Đang định bay qua quát mắng thì lại thấy một đoá Ngũ Thái Tường Vân từ xa bay tới.

Tường vân bay không nhanh nhưng rất ổn định nhìn có vẻ tiên khí dạt dào.

Tiểu Hồng Điểu lập tức đi tới bởi trên tường vân có một nữ tử đang đứng. Váy màu xanh da trời, tóc búi cao, ngoài ra từ trên xuống dưới không còn một đồ trang sức nào nữa.

Nếu là nữ tử khác tiểu hồng điểu còn muốn tránh xa cho đỡ phiền phức. Nhưng nữ tử này thì khác hẳn bởi vì thiên khẩu quyết của nó là nhờ nàng

ban cho.

Người tới là Tuyền Âm, từ khi Nam Lạc dẫn nàng tới cứu ca ca nàng là Tuyền Thạch tới nay đã hơn mười năm. Tuy nhiên mỗi đêm cảnh tĩnh lại nhớ tới cảnh mình trần trụi xuất hiện trước mắt Nam Lạc thì mặt lại trở nên nóng bỏng, tim cũng đập cực nhanh nên nàng chưa bao giờ có ý trở vào trong núi.

Thế nhưng lần này nàng không thể không tới, tuy nàng nỗ lực tu luyện nhưng có một số thứ không phải chỉ bằng nỗ lực là có thể làm được cho dù nỗ lực là cơ sở của tất cả.

Nàng có một chất nữ, chính là con gái của Tuyền Thạch, lớn lên xinh đẹp, khí chất ngọt ngào. Không biết vì sao lại bị một người của vu tộc nhìn thấy, mở miệng đòi kết hôn làm vợ.

Chất nữ của Tuyền Âm khóc nói không đồng ý, Tuyền Âm lấy lý do chất nữ còn nhỏ từ chối nhưng đối phương chỉ cười cười, không nhiều lời. Chỉ đám Tuyền Âm một quyền, Tuyền Âm được Nam Lạc truyền thụ, cũng khổ tu mười năm, thực lực đã tới mức phản hư nhưng lại kém xa gã Vu tộc này, chỉ một quyền đã khiến nàng văng ra xa, chấn thương phế phủ, miệng phun tiên huyết.

Chất nữ lúc này khóc lớn, nói nguyện gả cho người kia.

Tuyền Âm không biết vì sao lại nói mình có một trường bối ẩn tu, hôn sự của hài tử nàng không thể làm chủ, bởi vì sắp phải đưa tới chỗ trường bối tu hành trong núi.

Gã vu tộc cười ha hả nói: “Người đi vào trong núi chỉ cần nói Vu Tộc Đại Vu Bồng Mông ở đây, hẳn nhất định đồng ý còn nhanh hơn các người. Ta chờ người một ngày, nếu sau một ngày người không về ta sẽ dẫn người đi, ha ha...”

Tiểu hồng điều Yêu Yêu nhãn lực vô cùng tốt, liền nhìn ra khuôn mặt Tuyền Âm đầy u sầu lập tức vừa dẫn đường vừa nói đại vương mình thần thông quảng đại như thế nào, dù có trắc trở gì thì chỉ cần đại vương xuất thủ nhất định sẽ giải quyết được.

Tuyền Âm chỉ nghe nhưng trong lòng lại có chút hối hận vì chút xung động mà lời lý do đó ra. Nếu như nói trước kia Kim Sa đại vương là một viên đá lớn thì Vu Tộc lại là một ngọn núi, Đại Vu thì càng là núi lớn trong núi lớn.

Việc này chẳng thể so với Kim Sa được, tạm không nói tới việc thắng hay không bởi dù có thắng cũng không thể đắc tội vì trên Đại Vu còn có Tổ Vu.

Dọc đường đi Tuyền Âm chỉ nghĩ tới điều này, càng nghĩ càng hối hận thầm nghĩ nếu lúc đó nàng tàn nhẫn hơn một chút, khiến chất nữ theo gã rời đi là được.

Tiểu hồng điều Yêu Yêu dừng lại trước Lạc Linh động, không đi vào cùng Tuyền Âm, đây chính là chỗ khôn ngoan của nó, bất luận có việc gì phiền phức là kiên quyết tránh xa.

Một lần nữa tiến vào Lạc Linh động, tâm tình Tuyền Âm vẫn phức tạp vô cùng, nhìn thấy nơi này không khác gì mười năm trước, nhìn Nam Lạc ngồi ngay ngắn trên giường ngọc tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Trong không trung truyền tới lời của Nam Lạc: “Ha ha, tu vi của người đã tới Luyện Thần Phản Hư, tiến cảnh vô cùng nhanh, nhất định đã rất cố gắng. Nhìn vẻ mặt của người có chút u sầu, có phải tộc đã gặp chuyện gì trắc trở không?”

Tuyền Âm nhìn Nam Lạc ngồi ngay ngắn bất động nhưng thanh âm truyền từ hư không tới, trong lòng thầm nghi hoặc nhưng lại cho rằng đó là pháp thuật của hắn. Vì vậy liền kể chuyện Vu Tộc bức hôn ra.

Hư không tĩnh lặng nhất thời không nghe được lời đáp của Nam Lạc, Tuyên Âm cho rằng Nam Lạc kiên kỳ. Vu Tộc đang định bảo rằng chất nữ đã đáp ứng hôn sự thì trong không trung lại truyền tới thanh âm của hắn, chỉ là thanh âm lúc trước mang vẻ ôn hoà thì giờ mang theo một chút lạnh lẽo.

“Gã vu tộc kia có phải đã động thủ không, người nói tử mi cho ta một lần nghe đi”

Tuyên Âm nhìn Nam Lạc ngồi ngay ngắn không chút biểu tình trên giường ngọc, dừng một chút rồi lại kể tử mi một lần nữa.

Không gian yên ắng một lúc rồi

“Ta tu hành có chút sai lầm, tạm thời không thể rời khỏi nơi này cùng người đi gặp Bồng Mông...”

Nghe tới đó trong lòng Tuyên Âm dâng lên cảm giác vừa may mắn vừa thất vọng. May mắn là Nam Lạc không thể đi, vậy thì sẽ không đắc tội Đại Vu, cũng sẽ không gặp nguy hiểm về sinh mạng. Thất vọng là Nam Lạc vừa nghe tới Đại Vu thì lại viện lý do nói rằng không thể đi

“Bất quá, người có thể nói một câu cho Bồng Mông rằng Nhân tộc Nam Lạc ở đây”

Lời của Nam Lạc vừa vang lên lập tức khiến lòng Tuyên Âm sôi sục, thanh âm này không lớn, lại kiên định giống như mười năm trước cùng mình đi gặp Kim Sa Đại Vương. Trong đó tựa hồ còn có một cảm giác vô cùng tự tin, điều này khiến cho Tuyên Âm không biết có nên tin tưởng hay không vì Đại Vu có danh rất lớn.

Còn một vài lời muốn nói nhưng Bồng Mông nói chỉ chờ một ngày nên khiến nàng vô cùng thất vọng, điều khiến ngu thái tử tưởng vãn do Nam Lạc luyện chế ra nhằm hướng Triệu Vụ tộc bay đi.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Danh Hiệu

Tuyền Âm vào Lạc Linh Sơn tìm Nam Lạc là buổi sáng, khi về thì mặt trời mới ngả về tây. Mùa thu, khí trời trong lành nhưng nhân tâm của Triều Vụ Tộc lại u ám.

Bồng Mông ở trước cửa trại gặp chất nữ Tuyền Âm cũng trước cửa trại dùng một quyền đánh Tuyền Âm thổ huyết. Lúc này vẫn cứ ngồi trước cửa trại, miệng treo nụ cười nhìn như ôn hoà nhưng lại tràn đầy cao ngạo.

Y mặc nhuyễn giáp không biết là từ loại da thú nào, bên ngoài khoác áo choàng màu đen, bên trong màu hồng, nhìn qua vô cùng sắc sỡ lại có thêm cảm giác vô cùng áp lực.

Y ngồi trên một chiếc ghế lim, bên phải là cái bàn cùng chất liệu, liếc nhìn có thể thấy là mới làm chưa được bao lâu. Trên bàn có một mâm đựng hơn mười loại trái cây, tất cả đều là do Triều Vụ tộc nhân mới trèo lên núi hái xuống, còn có vài miếng thịt thú còn bốc khói.

Trên bàn còn có một vò rượu trái cây, rượu đổ vào chén màu xanh lục. Rượu tuy không phải quá trong suốt, còn có rất nhiều thịt quả ở trong đó. Nhưng Bồng Mông chẳng chút lưu tâm, bởi vì y vừa mới ăn trái cây vừa uống rượu.

Những thứ này là do Triều Vụ tộc nhân cố ý chuẩn bị cho Bồng Mông, chỉ là lúc này Bồng Mông ngồi dưới ánh thái dương, uống rượu ăn quả và thịt còn Triều Vụ tộc nhân đều đứng sau y hơn mười bước, cẩn thận nhìn y thoả mái ăn uống.

“Ha ha, nhân tộc không có bản lĩnh gì, chỉ có làm đồ ăn là không tệ, về sau Triều Vụ tộc coi như là bộ tộc phụ thuộc của Vu Tộc ta, hàng năm nộp lên đặc sản của tộc là được.

Bồng Mông đang ăn đột nhiên lớn tiếng nói, đầu không quay lại, ngữ khí tỏ vẻ chiếu cố tới Triều Vụ tộc. Triều Vụ tộc trưởng Tuyền Thạch liền đáp lời: “Vâng...vâng...vâng...”

Không dám nói không, chỉ là sau khi gã cúi đầu trả lời thì mắt lại ngàng đầu nhìn núi lớn.

Nhân tộc thành tộc phụ thuộc vào Vu Tộc cũng không hiếm thấy, chủ yếu là tìm kiếm sự che chở, đó là một loại bất đắc dĩ. Bởi có ai lại muốn thành tộc phụ thuộc chứ, còn phải đem những thực vật hàng năm khổ cực tìm được mang cống nạp. Chỉ cần trong tộc có tu sĩ như Tuyền Âm thì sẽ không chủ động chấp nhận trở thành tộc phụ thuộc.

Toàn bộ người của Triều Vụ Tộc cơ hồ đều đứng ở đó nhưng lặng ngắt như tờ, tiểu hài tử bị người lớn giữ lại, không cho phép chúng nhảy nhót, còn có một số đứa bé hơn thì bị ẩm trên tay, vì không chịu nổi bầu không khí này nên sắp sửa bật khóc, cha mẹ chúng vội bụm miệng đưa ra phía xa xa, dù cho giãy dụa thế nào cũng không buông tay, sợ sẽ quấy nhiễu vị Đại Vu Bồng Mông kia.

Từ phương xa hình ảnh Tuyền Âm khiến Ngũ Thái Tường Vân bay trên không trung rơi vào trong mắt tộc nhân Triều Vụ. Ai cũng rõ là Tuyền Âm đi làm gì, nàng đi truyền lời cho vị tiền bối nhân tộc Nam Lạc đang làm đại vương trong núi.

Thế nhưng bây giờ bọn họ chỉ nhìn thấy một mình Tuyền Âm cười mây. Cũng hình ảnh đó Triều Vụ tộc đã từng ăn mừng ba ngày, mừng vì trong tộc cuối cùng cũng có một vị tiên nhân có thể phi độn.

Còn giờ nhìn thấy Tuyền Âm bay từ trong núi về lại có cảm giác cô đơn khiếp nhược, giống như một con chim non giãy dụa trong thiên địa mênh mông đầy mưa gió này.

Tuyền Âm hạ xuống trước trại, Tuyền Thạch chạy lại đón, không nói lời nào, Triệu Vụ tộc nhân cũng không ai nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

Không cần phải nói, ai cũng đã biết rõ kết quả là gì.

Chất nữ Tuyền Âm cũng biết, nàng từ trong đám người đi ra, tới bên cạnh Tuyền Âm và Tuyền Thạch cười nói: “Cô, cha, trở thành nữ nhân của Đại Vu cũng tốt, về sau nếu còn có cơ hội ta sẽ trở lại vấn an các người”

Nàng mỉm cười nói, không có chút bi thiết nào.

“Ha ha... Ta bảo mà chỉ cần các người nói cho trưởng bối biết ta ở đây nhất định hẳn sẽ đáp ứng còn nhanh hơn các người. Bất quá còn phải đa tạ hẳn, nếu không nhờ hẳn thì ta cũng không biết Triệu Vụ Tộc còn có thể nhường ra loại rượu trái cây như vậy, từ nay về sau Triệu Vụ tộc sẽ được Vu tộc che chở, bất quá hàng năm các người đừng quên tiến cống, nếu không Tổ Vu mà trách tội thì ta cũng không thể bảo vệ các người được”

Bồng Mông nói xong, uống một chén rượu trái rồi đứng dậy chuẩn bị kéo chất nữ của Tuyền Âm đi.

Tuyền Âm vẫn còn trầm mặc từ lúc trở về đột nhiên nói: “Chậm đã”

Bồng Mông quay đầu, nhãn thần sắc bén

Mọi người cả kinh không rõ ý của Tuyền Âm là gì. Lại nghe Tuyền Âm nói tiếp: “Bồng Mông đại vu, trưởng bối của ta trong núi có nhờ ta chuyển một câu cho ngài”

“Ồ, nói gì” Bồng Mông khẽ cười thần tình khinh miệt

“Trưởng bối của ta muốn truyền lời rằng: “Nhân tộc Nam Lạc ở đây””
Tuyền Âm nhìn thẳng vào mắt Bồng Mông nói

Mọi người kinh hãi, lời này có ý gì, chẳng lẽ còn tưởng dùng tên dọa lui Vu Tộc Đại Vu chăng? Tuyền Thạch không khỏi tiến lên kéo ống tay áo Tuyền Âm, bây giờ y là tộc trưởng của bộ tộc, phải cân nhắc sinh mệnh toàn tộc, vạn nhất Bồng Mông tức giận chẳng phải hại cả tộc sao.

“Người nói cái gì” Bồng Mông khẽ nhíu mắt, một tia sát khí phải phát chui ra từ trong hàm răng của gã.

“Trưởng bối của ta muốn truyền lời: “Nhân tộc Nam Lạc ở đây”” Tuyền Âm nói một lần nữa, vô cùng kiên định, bất tri bất giác lại có vài phần phong thái tự tin của Nam Lạc, còn có một chút ngạo nghễ khó mà phát hiện được

“Nhân tộc Nam Lạc, được, thật can đảm, hoá ra hẳn ở chỗ này, tốt...”
Khoé miệng Bồng Mông khẽ nhếch, nhãn thần sắc bén nhìn Tuyền Âm rồi lại nhìn ngọn núi lớn kia

Không ai dám thở một hơi, tất cả đều khẩn trương nhìn gã. Chỉ thấy gã tựa hồ như suy nghĩ rất nhiều, hít một hơi dài rồi nhìn chăm chăm ngọn núi lớn kia lần nữa sau đó xoay người bỏ đi, mới vài bước cũng đã tiêu thất trong mắt mọi người. Không nói thêm một câu nào.

Cả tộc Triều Vụ đều ngăn người ra, cho tới khi Bồng Mông tiêu thất mới hồi phục lại, lớn tiếng hò reo.

Chất nữ của Tuyền Âm khi này còn cười nói dịu dàng lúc này lại oà lên một tiếng lao vào trong lòng Tuyền Âm khóc lớn. Còn Tuyền Âm lúc này mới thoát khỏi trạng thái không hãi không sợ, tới lúc này mới dám tin đó không phải là mộng cảnh, vẻ trấn định khi trước biến mất, nàng thở dốc.

Vội quay đầu nhìn về ngọn núi lớn tầng tầng lớp lớp, nghĩ thầm thì ra hẳn lại có uy danh như vậy, lại có thể dùng tên doạ lui đại vu.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Từ Hà Yêu Vương Đại Hội

Một người muốn nổi danh cần có quyết tâm đi trên con đường của mình, nhất là trong thế giới Hồng Hoang thần linh khắp chốn này, nhân tộc bị xếp ở tầng thấp nhất, để có được uy danh Nhân Tộc Nam Lạc thì cần vô số thi cốt để trải đường.

Từ cái khoảnh khắc dùng thân phận thị kiếm đồng tử Khổng Tước điện chém một đầu của thái tử điện khác treo trên cột cờ khiến toàn bộ Bất Tử Cung đều biết tên Nam Lạc. Rồi từ lúc đi ra khỏi Dương Bình Thị Tộc giết yêu vô số. Tuy chỉ là tiểu yêu tiểu quái cũng chẳng nhiều người hay tên Nam Lạc. Nhưng dù gì vẫn có người hay biết bởi pháp thuật rất nhiều, dựa vào khí tức lưu lại, hoàn nguyên cảnh tượng cũng chẳng khó khăn gì.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, ngày Thiên Đình thành lập, Khổng Tuyên và Chúc Dung đại chiến Thái Nhất, vô số đại thần âm thầm quan sát, chính cái giây phút Nam Lạc rút kiếm nhảy vào vòng chiến thì tướng mạo thân hình của hắn đã lưu lại trong lòng rất nhiều người.

Lần triệu hồi của Thiên Đình càng khiến người trong thiên địa không ai không biết Giám Thiên Tinh Quân. Chiến Hình Thiên, Hậu Nghệ, ở trong núi giết ngàn yêu tu, hơn mười yêu vương. Cùng Đông Hoàng Thái Nhất đi dạo trong thiên địa lại chém chết không ít kẻ muốn cứu Long Vương Cửu Tử.

Những chuyện này còn chưa tác động lớn thì có thêm việc để mặc ba nghìn thiên binh bị Khoa Phụ tế luyện trong hắc bào, hãm lại chỉ đứng nhìn

thậm chí còn chém chết một người. Tuy không biết vì sao Nam Lạc phải làm vậy nhưng rất nhiều người đã thấy được chuyện đó.

Cho nên cái tên Nhân Tộc Nam Lạc không có quan hệ gì tới năm tháng cả, chỉ duy nhất liên quan tới chữ “sát”, một kẻ liều mạng.

Những thứ này với nhân tộc đều có vẻ quá xa lạ dù nghe qua cũng sẽ quên, tuyệt không ai nghĩ rằng Nam Lạc thực sự là nhân tộc. Hơn mười mấy năm qua thiên địa hỗn loạn không ngừng nghỉ thế nhưng Nam Lạc lại chỉ ở trong Lạc Linh sơn tế luyện Thái Âm Thần Bi.

Cũng vì thế mà việc Tuyền Âm không biết Nam Lạc là hết sức bình thường.

“Cô cô, ta muốn bái vị tiên bối trong núi làm sư phụ có được không?” đó là câu hỏi của chất nữ Tuyền Âm, tuy nhiên Tuyền Âm đáp rằng sở học của mình là do tiên bối trong núi truyền cho, chờ tới khi nàng không dạy được nữa thì sẽ dẫn lên núi.

Bọn họ tuy biết tên Nam Lạc nhưng không dám gọi thẳng ra, lại chẳng biết gọi gì cho thích hợp nên thường thường Triệu Vụ Tộc gọi Nam Lạc là tiên bối.

Nam Lạc lúc nói với Tuyền Âm thì kiên định tự tin nhưng ngay cả hẳn cũng không chắc mười phần rằng có thể dùng tên mình mà kinh sợ Bồng Mông.

Nếu là yêu tộc hẳn sẽ chẳng quan tâm tên của Nam Lạc nhưng Vu Tộc thì nhất định sẽ để ý. Bởi vì Nam Lạc là người mà các đại vu nhất định phải giết, hẳn có được nửa giọt máu Tổ Vu, biết thần thông độc hữu của Vu Tộc. Bọn họ không dám có ý kiến gì với Tổ Vu nên đành ghi hận Nam Lạc. Hơn nữa Nam Lạc còn giết Chiêu Miên, cả vu tộc đều biết.

Ngày Hậu Nghệ Hình Thiên truy sát Nam Lạc cả hồng hoang đều hay. Mà thực lực của Nam Lạc dù kẻ khác đều cho là khuếch đại riêng Bồng Mông biết đó là thật. Bọn họ biết tính Hình Thiên, giết người dễ như bỡn, càng đánh càng hăng, càng đánh lâu thì có thể tiến vào trạng thái điên cuồng, thực lực đại tăng. Là đại vu khó chịu nhất trong vu tộc.

Hậu Nghệ được coi là người có thực lực đuổi sát Khoa Phụ, y tuy có vẻ băng lãnh vô tình giống như tên trong tay thế nhưng cũng là kẻ cực kỳ trọng tình, Chiếu Miên lớn lên từ nhỏ với y, lại bị Nam Lạc giết nên người muốn giết Nam Lạc nhất chính là Hậu Nghệ, vì vậy Hậu Nghệ tuyệt không lưu thủ nửa phần.

Dưới sự truy sát của hai người lại vẫn có thể chạy trốn, thực lực cỡ này Bồng Mông tuyệt không thể chống lại được. Cho nên gã chọn việc rút lui, đương nhiên gã nào biết Nam Lạc đã bị nhốt trong Thái Âm bi thạch, không thể đi ra. Nếu không nào dám mạo hiểm để Tuyên Âm chuyển lời.

Lại nói Tiểu Hồng Điều Yêu Yêu nhìn thấy Chim Khách, nhất thời giận dữ lao tới quát hỏi, đối phương lập tức quay người bỏ đi, Tiểu Hồng Điều vỗ cánh đuổi theo. Bất cẩn đã đuổi ra ngoài Lạc Linh Sơn Mạch

Từ xa nhìn thấy một người mặc lục bào lẳng không đứng, Tiểu hồng Điều trong lòng sinh ra cảnh giác, vội quay người bỏ chạy thế nhưng đã chậm, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người nọ chụp lấy.

Chỉ nghe người mặc lục bào nói: “Bẩm báo với đại vương các người rằng có Lục Tinh Tử tới chơi” Dứt lời liền thả ra, Tiểu Hồng Điều biết đối phương nếu muốn thì mình đừng hòng phản kháng, lại nghe người tên Lục Tinh Tử này bắt mình báo tin thì biết rằng mạng sống đã không còn bị đe dọa nữa, lá gan lập tức bành trướng.

Vỗ hai cánh trong không trung, nhìn thoáng qua người mặc lục bào, liếc con chim khách trên vai Lục Tinh Tử, khí thế đại trướng, lớn tiếng nói:

“Người là ai, tìm đại vương ta có việc gì”

“Ha ha, ta là người thế nào, người không cần biết, chỉ cần bám báo cho đại vương là được”

Tiểu Hồng Điều nhìn kẻ này nói chuyện ôn hoà, trên mặt luôn nở nụ cười, thậm chí nhất định y sợ đại vương mình, cho nên không dám tiến vào trong Lạc Linh Sơn. Lạc nhớ tới Bắc Linh phong thái bá đạo, lá gan đã lớn lại càng lớn hơn.

Lại nghĩ cứ đáp ứng người trước, chỉ cần ta trở về trong núi lập tức về ổ đi ngủ, chẳng cần bám báo gì cả, có chỗ tốt nào đâu, tưởng Yêu Yêu ta giống như là con gấu ngựa à, thật hoang đường.

Tiểu Hồng Điều vỗ hai cánh, lạnh lạnh nói: “Đại Vương ta tính khí không tốt, với người tự tiện xông vào nhất định là đánh chết nhắm rọu, người cứ chờ ở đây đã, chờ ta đi thông báo xong rồi lại nói” Vừa xoay người định bay thì trước mắt tối sầm, không thấy trời đất, một luồng khí lạnh bao phủ lấy nó

Chỉ trong một chớp mắt, tiểu hồng điều có cảm giác như khê rùng mình, không rõ lý do nhưng trực giác nói cho nàng hay vừa rồi nhất định đã có chuyện xảy ra. Quay đầu thất kinh hỏi: “Người mới làm cái gì vậy? Ta nói cho người hay ta là đồng tử động của đại vương, người dám ra tay với ta thì đại vương tuyệt không tha cho người đâu”

Tiểu Hồng Điều kinh sợ nhưng vẫn vô cùng cứng mồm.

Lục Tinh Tử cười nói: “Ha ha ta sợ người về núi rồi lăn ra ngủ quên chuyện của ta nên mới hạ một cấm chế lên người người, chờ ta gặp được đại vương người thì sẽ giải cho, đến lúc đó còn tặng người một pháp bảo bồi tội...”

Tiểu Hồng Điếu dù không tin mình bị hạ cấm chế nhưng nhìn nụ cười kia, trong lòng kinh hãi, vội xoay người bỏ đi, hoá thành một đạo hồng ảnh vào trong Lạc Linh Sơn.

Nó rất lo, rất lâu rồi không gặp Bắc Linh càng khiến nó sợ hơn. Đối với sự bá đạo của Bắc Linh từ trước tới giờ luôn khiến nó khiếp đảm nhưng lâu rồi không gặp, đến khi thấy kẻ lợi hại tới nhà thì lại mong gặp được đại vương nhà mình

Không biết Bắc Linh đi đâu chỉ đành phải nhắm thẳng về phía Lạc Linh động.

Ấn tượng của Tiểu Hồng Điếu về Nam Lạc chỉ dừng lại ở việc hứa hẹn truyền pháp quyết, trong lòng nó thì đại vương đó quả là một người dễ sống cùng. Tuy nghe nói rằng hắn chém chết Kim Sa Đại Vương nhưng chỉ cho rằng đó là đồn đại. Nó còn tin rằng Kim Sa Đại Vương bị Bắc Linh Đại Vương chém chết.

Nhất là lúc này bị người khác hạ cấm chế, bị ngoại nhân khi dễ, Tiểu Hồng Điếu càng hy vọng gặp được vị đại vương tóc dài bay múa, bá đạo vô cùng Bắc Linh. Giúp nó hả giận, thậm chí chém chết Lục Tinh Tử thì càng tốt.

Tiến vào Lạc Linh động nhìn thấy Nam Lạc ngồi ngay ngắn bất động, thâm nghĩ vị đại vương này hẳn là tu luyện công pháp cao thâm nào đó, thảo nào nhiều năm như vậy mới chỉ có chỉ điểm một lần.

Đợi một lúc vẫn không thấy Nam Lạc có động tĩnh gì liền trở nên nóng ruột, nếu cứ chờ thế này thì không biết phải chờ tới năm nào tháng nào chứ.

Vội hạ xuống trước giường ngọc vài bước, cúi đầu tham kiến, còn vỗ cánh vài cái. Nhưng nó tuyệt không ngờ tới rằng nàng mới mở miệng thì trong không trung đã vang lên thanh âm của vị đại vương vốn đã bất động nhiều năm này.

Tiểu Hồng Điều mừng rỡ vội thêm mắm dặm muối kể lại việc bị chim khách dụ dỗ ra ngoài thế nào, bị Lục Tinh Tử giày vò ra sao, còn bị hạ cấm chế, bất đắc dĩ phải tới quấy nhiễu đại vương.

Nam Lạc cười bảo, nó dẫn Lục Tinh Tử tới đây.

Tiểu Hồng Điều không muốn đi, nó chỉ mong Nam Lạc phát tay giải cấm chế rồi ra ngoài chém chết người nọ cho xong. Sau khi nghe Nam Lạc sai nó gọi người kia vào, nó liền nói: “Người kia vô cùng âm hiểm, tới Lạc Linh Sơn hẳn có chủ ý xấu”

“Ha ha, đừng lo, chỉ cần tiến vào Lạc Linh Sơn, không ai có thể tạo ra chút sóng nào, người yên tâm! Để ta xem người vô cùng âm hiểm này như thế nào”

Tiểu Hồng Điều nghe được lời của Nam Lạc bất đắc dĩ phải đi gọi gã Lục Tinh Tử vào, vừa bay tới cửa động thì tai lại nghe thấy lời của Nam Lạc: “Cấm chế của người đã được giải, yên tâm đi. Người nọ sẽ không tổn thương người”

Tiểu Hồng Điều vui mừng, vội vã khấu tạ. Rất nhanh đã đi tới sát biên giới Lạc Linh Sơn Mạch, đột nhiên lại thấy nếu chạy ra đó thì sẽ mất khí thể vội nói với hư không: “Đại Vương ân chuẩn, Lục Tinh Tử vào núi”

Trong không gian vang lên tiếng cười sang sảng của Lục Tinh Tử, tựa hồ chẳng buồn quan tâm tới chút khôn vặt của Tiểu Hồng Điều. Bay qua Tiểu Hồng Điều thì khẽ a một tiếng, y không ngờ rằng cấm chế đã được giải

Bất quá chỉ là nháy mắt, lại mỉm cười, lục bào tung bay theo Tiểu Hồng Điều vào Lạc Linh Động.

Vào trong động nhìn thấy Nam Lạc nhắm mắt thì khẽ nhú mày, hơi trầm ngâm, cuối cùng lại thi một lễ ngang hàng

Tiểu Hồng Điều vô cùng ủng hộ Nam Lạc, thậm chí đại vương này tuy không cường thế bằng Bắc Linh Đại Vương nhưng cũng có tính cách của chính mình, người khác hành lễ bái kiến, hẳn vẫn cứ ngồi yên không nhúc nhích, cả mí mắt cũng không động.

“Thân thể ta không khoẻ, không tiện hành lễ, mong chớ trách” Trong không trung truyền tới thanh âm ôn hoà của Nam Lạc.

“Ha ha, đâu dám, thì ra là thân thể đại vương không khoẻ, thảo nào nhiều năm qua không hề rời khỏi đây, một tháng sau chúng ta định tổ chức Tử Hà Sơn Yêu Vương đại hội, trong phương viên ba nghìn dặm tất cả yêu vương đều tham gia, không biết khi đó đại vương có thể tham gia không?” Lục Bào cũng ôn hoà vừa cười vừa nói

“Ta tu luyện thần thông xảy ra sai lầm, không thể rời khỏi đây, đến lúc đó khả năng vẫn không thể đi được, mong Lục Tinh Tử đạo hữu chớ trách”

“Ha ha, nghiêm trọng như vậy sao, vậy đại vương phải coi trọng thân thể mình. Bất quá nghe nói nơi này còn có một đại vương tên là Bắc Linh, không biết tới lúc đó nàng có thể tham gia không”

“Bắc Linh đã không còn trong núi, chỉ sợ không thể tham gia Yêu Vương Đại Hội”

Lục Tinh Tử lộ vẻ đáng tiếc nói: “Nghe nói Bắc Linh đại vương không chỉ có pháp lực cao thâm, còn xinh đẹp tuyệt luân, đúng là vô duyên, đáng tiếc, đáng tiếc, tin rằng lúc đó nhất định có rất nhiều người thất vọng bỏ về”

Nam Lạc cười cười, hai người nói vài câu khách sáo rồi Lục Tinh Tử liền cáo từ rời đi

Sau khi Lục Tinh Tử đi được một lúc Tiểu Hồng Điều bay tới trước cửa động ngấm một hồi rồi bay về thấp giọng khẩn trương nói: “Đại Vương, người thật sự không thể cử động được sao?”

“Ha, đúng vậy, làm sao”

“Ai nha, đại vương, lần này nguy rồi Lục Tinh Tử kia vừa nhìn đã biết không phải người tốt, bây giờ biết thân thể đại vương không thể động nhất định nổi ý xấu, thế này, thế này thì sao giờ, hơn nữa đại vương còn nói việc Bắc Linh Đại Vương không ở đây cho y nghe, càng thêm tệ”

Tiểu Hồng Điều bay tới bay lui, so với Nam Lạc ngồi yên bất động thì quả là hai thái cực

“Không sao, chỉ cần ta ở trong Lạc Linh Sơn thì đừng mong có ai có thể làm loạn được”

Thanh âm nhàn nhạt truyền từ không trung ra thế nhưng Tiểu Hồng Điều vẫn nửa tin nửa ngờ

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Núi Non Làm Thân Trắng Làm Mắt

Mục đích của Lục Tinh Tử là gì Nam Lạc cũng chẳng buồn quan tâm, dưới con mắt của hắn thì vô luận là ai cũng không có cách nào tính toán hắn. Trừ phi đối phương có năng lực phá huỷ cả sơn mạch này

Người như vậy tuy không ít thậm chí Nam Lạc cũng miễn cưỡng có thể làm được. Đẩy ngã một ngọn núi, thậm chí phá cả linh mạch dưới chân núi cũng bất quá chỉ là huỷ được một ngọn núi bất động mà thôi.

Giờ Lạc Linh sơn đã là một ngọn núi có ý thức, có thể nói đó là thân thể của Nam Lạc. Tuy thân thể là núi không thể nhúc nhích nhưng trong núi ẩn chứa thiên địa, từng ngày qua đi, dung hợp càng lâu thì Nam Lạc lại càng có khả năng điều động nhiều lực lượng của núi non hơn.

Từ ngày tiến vào trong Thái Âm linh mạch, ban đầu có cảm giác ôn nhuận vô cùng, cái cảm giác hợp thể với núi lớn, một niệm có thể hiểu rõ được tất cả trong núi, lực lượng có thể huỷ thiên diệt địa khiến hắn say mê.

Thế nhưng khi hắn muốn thoát Nguyên Thần ra thì Thái Âm Bi và Thái Âm Linh Mạch tựa như nam châm và sắt vậy, dính liền cùng một chỗ. Thái Âm Linh Mạch tựa như ánh trăng mênh mông hoá thành dịch thể điên cuồng chảy xuống Thái Âm Bi.

Thái Âm Bi vốn luôn được Nam Lạc khống chế một cách đơn giản, suy nghĩ vô số ngày đêm cũng tìm không ra tác dụng giờ phút này lại tản ra quang mang màu trắng ôn hoà tựa ánh trăng. Hoà lẫn với Thái Âm Linh Mạch tản ra một khí tức thể lương cổ kính.

Cũng chính lúc đó Thái Âm Bi xuất hiện đường sáng ranh giới, Nam Lạc bỗng có cảm giác mình đã hoá thành Thái Âm Bi. Lúc trước có thể khống chế nó thu lớn hoá nhỏ, có cảm giác như pháp bảo của mình, ứng dụng tùy tâm nhưng vẫn có cảm giác độc lập.

Còn lúc này tuy hai mà lại như một, tương hỗ dung hợp. Điều này khác hẳn với việc luyện hoá thành vô hình thu nạp vào cơ thể mà giống như Nam Lạc bị Thái Âm Bi nuốt lấy. Loại cảm giác suốt đời không ra được này quá đáng sợ, thậm chí không ổn, bị tính kế rồi, lập tức muốn độn tẩu nhưng không thể.

Cho tới nay hẳn vẫn cứ luôn cẩn thận tế luyện, mỗi bước mỗi tính, xác định không có hại gì với mình mới dám tế luyện. Bởi ngay từ ban đầu hẳn đã nghi hoặc việc Đế Tuấn phong ba trăm sáu mươi lăm vị tinh thần.

Đáng nhẽ ngay lúc đó Đế Tuấn phải triệu cáo thiên địa, tăng uy thế. Nhưng y lại không làm vậy chỉ là đột nhiên phong thần cho ba trăm sáu mươi lăm người. Hơn nữa khi Nam Lạc nhớ lại Tinh Thần Điện ngày đó quả là có chút khác thường hẳn là Đế Tuấn dùng đại pháp lực nhiễu loạn thiên cơ khiến người khác không thể nào trắc toán được.

Sợ bị tính kế cho nên khi tế luyện Nam Lạc đã cẩn thận tới mức không thể cẩn thận hơn được nữa. Nhìn đi nhìn lại “Thái Âm Tinh Thần Quyết” không thấy có chút đáng nghi nào, cuối cùng kết luận “Thái Âm Tinh Thần Quyết” là một pháp quyết luyện khí để dung hợp linh khí vào cơ thể. Quan trọng hơn là dung hợp mình vào núi non, cảm ứng được tinh lực, cuối cùng dùng được lực lượng của ngôi sao tương ứng và linh mạch của núi.

Tinh lực và Sơn Mạch lực đều là một loại của Thiên Địa chi lực đó cũng là điều cuối cùng giúp Nam Lạc yên tâm tế luyện. Trong lòng đoán rằng Đế Tuấn muốn dùng phương pháp này mà điều động Sơn chi lực, mà những ngọn núi này lại hô ứng với những ngôi sao trên trời, cuối cùng hợp với Đế Tuấn tạo thành Thiên Địa Nhân tam tài.

Khi Nam Lạc nghĩ tới đây lại cảm thấy được mở rộng nhãn giới, mình dùng kính nhân kiếm tạo thế tam tài thực lực đại tăng. Vậy dùng tinh nhân sơn thì trong thiên địa này lại còn có ai có thể phá được chứ.

Tuy nghĩ rằng đã đoán được mục đích của Đế Tuấn nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Cả quá trình tế luyện hẳn vô cùng quen thuộc, mỗi bước đều có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Mà bước then chốt nhất là tế luyện Thái Âm Bi tới mức vô hình, tương hợp khí tức của mình với linh mạch nơi đây. Giờ Nam Lạc nhớ lại, tới bước này dù mình không tiến nhập vào trong Thái Âm linh mạch thì Đế Tuấn cũng sẽ có thủ đoạn ép mình vào, chỉ cần vừa tế luyện thì sẽ không có cách nào trốn được.

Còn về điểm tốt do tế luyện Thái Âm bi mang lại, Đế Tuấn không nói dối. Ngay lúc dung hợp với núi non thì có cảm giác khổng chế được một vùng trời đất, vô cùng huyền diệu. Chỉ là nghĩ tới việc cả nguyên thần dung nhập vào Thái Âm linh mạch lại khiến người ta sinh ra cảm giác âm u.

Dùng đủ mọi thủ đoạn, đủ mọi phương pháp chỉ mong chặt đứt liên hệ giữa Nguyên Thần và Thái Âm Bi để có thể thoát khỏi tình trạng dung hợp này. Thế nhưng dù Nam Lạc đã suy nghĩ rất nhiều cũng bất đắc dĩ phát hiện ra mình đã thất thủ vô sách.

Từng ngày từng ngày trôi qua, cuối cùng đã triệt để dung hợp vào Thái Âm Bi

Quá trình này khiến Nam Lạc luôn bị dày vò trong tâm khảm nhưng cũng khiến hẳn có thêm lý giải với Thiên Địa chi lực. Ban đầu chỉ là cảm giác, sử dụng lực lượng của núi non cũng không nhiều, nhưng dần dần cảm giác hoá thành hiểu biết.

Tuy đã hiểu được linh mạch của núi non nhưng Thái Âm tinh lực trên bầu trời vẫn hết sức huyền diệu khó lường. Vô luận là ngày hay đêm đều

chưa từng bị cắt đứt, chỉ là ban ngày yếu hơn một chút, ban đêm mạnh hơn một chút mà thôi

Ngoài ra mỗi khi trăng tròn, ánh trăng rắc khắp đêm càng khiến Nam Lạc say mê, nguyên thần thăng hoa cùng ánh trăng. Đối với Nam Lạc mà nói thì ánh trăng đã không còn là vô hình vô chất, không thể cảm nhận được, chỉ là một loại ánh sáng xinh đẹp thôi. Mà còn là một loại lực lượng có thể sử dụng.

Bất quá tất cả phải thông qua Thái Âm Bi mới được, tất cả đều phải dựa vào đặc tính của Thái Âm Bi đi cảm ứng Thái Âm Tinh mượn tinh lực vô biên kia. Hơn nữa hẳn hoàn toàn không cần phải khống chế, không cần tận lực tu luyện, tất cả đều làm trong vô thức cả.

Thân thể hoá núi lớn, mà Thái Âm linh mạch trở thành căn nguyên của pháp lực. Còn với thân thể của mình thì lại mất đi lực khống chế, nói cách khác là thân thể đã bị đổi. Vốn là thân thể cảm ứng linh mạch giờ lại là ở trong linh mạch cảm ứng thân thể.

Bất quá còn may là thân thể đã dung hợp nửa giọt máu của tổ vu, hơn nữa tuý luyện nhiều năm. Tuy nguyên thần ly thể nhưng vẫn cứ đá toạ tu hành, nạp thiên địa nguyên khí bồi dưỡng cơ thể nên không có nguy hiểm gì.

Vẫn cảm ứng được thân thể nhưng không thể khống chế khiến hẳn nghĩ không biết có thể khống chế Thanh Nhan kiếm và Yêu Nguyệt Kính được không, tâm niệm khê động, Thanh Nhan rời vỏ, vẽ thành từng đạo bạch quang trong không trung, tung hoành phiêu hốt, niệm động kiếm lên, thuận buồm xuôi gió, không chút trúc trắc. Còn uy lực thì chẳng cần thử cũng biết với cảnh giới pháp lực bây giờ cộng với ứng dụng thiên địa chi lực thì uy lực của Thanh Nhan kiếm ngày xưa tuyệt không thể so sánh được.

Đạo đạo kiếm quang trong không trung đột nhiên biến mất, sau đó là tiếng trường kiếm vào vỏ, Thanh Nhan kiếm lại một lần nữa nằm an tĩnh trên đầu gối Nam Lạc.

Thanh Nhan vừa vào vỏ, không trung lại có thêm một tấm gương, dừng trong Lạc Linh động trong chốc lát rồi đột nhiên hoá thành một đạo lưu quang bay ra ngoài, treo trên bầu trời Lạc Linh Sơn.

Mới đầu chỉ là một tấm gương nhỏ rõ ràng treo trên không sau rồi biến lớn lên rồi dần trở nên mờ lung phảng phất như bị bao phủ một lớp bạch quang.

Từ đó về sau đám yêu quái phát hiện ra trên Lạc Linh Sơn cứ vào tối thì trên bầu trời lại có một mặt trăng nhỏ toả sáng. Lúc đầu không ai cảm thấy đó là ánh trăng, chỉ là có một chút tương tự thôi nhưng dần dà lại cảm thấy đó là ánh trăng hơn nữa còn càng lúc càng cao.

Tới tận bây giờ Yêu Nguyệt mới tạo ra cảm giác một kính chiếu thiên địa. Nam Lạc tuy không thể động nhưng dựa vào Yêu Nguyệt quan sát thiên địa biến hoá, lúc đầu chỉ là xung quanh Lạc Linh Sơn, theo thời gian thì phạm vi càng lúc càng lớn.

Tuy Nam Lạc bây giờ không cần đả toạ tu luyện, việc cảm ngộ thiên địa đại đạo cũng chưa hề ngưng lại. Còn rất nhiều thời gian hẩn dùng để tế luyện Yêu Nguyệt Kính. Thanh Nhan Kiếm vẫn giống như trước đây, dùng thần niệm cấu kết, mong rằng có thể nhanh chóng tế luyện tới vô hình.

Yêu Nguyệt lại được hẩn dùng phương pháp tế luyện Thái Âm Bi Thạch, tuy không đầy đủ nhưng vẫn cho hẩn rất nhiều ý tưởng. Trước đây dùng Yêu Nguyệt để chiếu phá vạn vật, sau lại dùng nó để mượn thiên địa ngũ hành chi lực để hợp với mình thành thế Tam Tài. Tận lúc này Nam Lạc mới biết như vậy cũng không thể phát huy hết ưu thế của Yêu Nguyệt.

Dưới cái nhìn của hãn khi đó thì Yêu Nguyệt không phải là không có uy lực gì, chỉ có thể phát huy tác dụng trong phụ trợ. Nhưng giờ đây hãn mới biết công dụng phụ trợ lại cực kỳ cường đại. Khi Yêu Nguyệt được triệu hồi ra thì hãn lập tức cảm giác được nó đang hấp thu Thái Âm tinh lực. Nếu không phải hãn lúc này cực kỳ mẫn cảm thì cũng sẽ không thể phát hiện ra.

Cho nên Nam Lạc muốn tham khảo phương pháp tế luyện Thái Âm Bi, mong rằng có thể dẫn dắt tinh lực vô biên của Thái Âm rồi dùng Yêu Nguyệt Kinh làm vật dẫn để điều động lực lượng đó.

Nam Lạc ở nguyên tại chỗ tế luyện Yêu Nguyệt Kính, lại thông qua Yêu Nguyệt để nhìn Thiên Địa. Nhưng vẫn chẳng thể nhìn thấy thân ảnh của Bắc Linh, tuy hãn cảm thấy dù sư tôn biết tình trạng của mình bây giờ vẫn cứ y nguyên như vậy, không thềm để ý tới. Dù vậy trong lòng hãn vẫn có một chút hy vọng, hy vọng sư tôn có biện pháp giải cứu mình.

Bắc Linh thân hoá vô hình, độn tốc cực nhanh.

Chính nàng cũng không rõ vì sao cứ lúc rảnh rỗi lại nhớ tới cảnh Nam Lạc kéo tay mình bỏ chạy. Cảm giác này mỗi khi hiện lên thì sẽ khiến tim đập nhanh, điều này khiến nàng cực kỳ bức bối.

Dù bị Chiếu Miên cấm chế nhiều năm nhưng đối với tình yêu nam nữ nàng cũng không phải là không biết. Nhưng nàng tuyệt không ngờ có một ngày nàng lại dính phải nó.

Thích tên Nam Lạc kia sao? Nàng tuyệt đối không tin.

Thế nhưng chính nàng cũng không làm sao giải thích được vì lí do gì mà lại tự nhiên bắt các nữ yêu tinh tới chỗ hãn, mỗi lần nhìn thấy Nam Lạc trách cứ nàng một trận bão lần sau đừng làm thế nữa thì trong lòng nàng lại vô cùng thích thú (M mê rồi)

Còn nữa, lần này biết Nam Lạc bị nhốt trong Thái Âm Bi thì cảm thấy vô cùng tức giận, tức Nam Lạc bất cần trúng bẫy của người khác. Tất cả những tình cảm kỳ quái này khiến nàng không thể không hoài nghi mình có thực sự có gì đó với Nam Lạc.

Đứng trên một vách núi nhìn tận thiên địa, trong lòng thầm nhủ mình theo hẳn bất quá vì hẳn đã từng cứu mình từ tay Chiêu Miên ra thôi, là vì mình từng nợ hẳn ân tình, chứ chẳng liên quan tới thứ tình cảm nhảm nhí gì đó hết.

Miệng khẽ kéo tạo thành một nụ cười trào phúng như đang cười mình lại đang như cười loại tình cảm kia.

Đột nhiên một bạch y nam tử tướng mạo anh tuấn, thân hình đầy đặn phá không lao tới, ngay khi nhìn thấy Bắc Linh trên vách núi con mắt sáng ngời. Dừng lại trong không trung rồi vẽ thành một hình vòng cung giống như một đám mây trắng đáp xuống bên cạnh Bắc Linh.

Bắc Linh không thèm liếc mắt phảng phất như không biết bên cạnh có thêm một người khác.

Bạch y nam tử mỉm cười nhìn Bắc Linh, chắp tay nói: “Tại hạ Ngưu Liên Hoa bá kiến cô nương”

Bắc Linh vẫn nhìn về phương xa, mái tóc dài tới thắt lưng cùng với bộ quần áo màu hồng phất phơ trong gió.

Bạch y nam tử Ngưu Liên Hoa mỉm cười không quan tâm tới sự lạnh lùng của Bắc Linh tiếp tục nói: “Cô nương ở đây một thân một mình, nhìn có chút buồn phiền chẳng biết có thể nói ra không, có lẽ tại hạ có thể giúp được một... hai...”

Bắc Linh đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn y, nhàn nhạt nói: “Tướng mạo người khó coi quá”

Ngươi Liên Hoa ngẩn ra rồi cười nói: “Ha ha cô nương thật là vui tính, Ngươi mỗ biết một chỗ có phong cảnh tú lệ, ưu mỹ, rất thích hợp giải sầu, cô nương có thể tới đó du ngoạn hai ba ngày, tất cả những việc phiền lòng đều sẽ tan biến.

Ngươi Liên Hoa nhìn biểu tình của Bắc Linh, đột nhiên nàng nở nụ cười như ánh trăng thoát khỏi mây đen, khiến Ngươi Liên Hoa thất thần đôi chút.

“Ta có xinh đẹp không?” Giọng mềm ôn nhu

Ngươi Liên Hoa vội gật đầu

“Vậy người có thể giúp ta làm một việc không?”

“Cô nương mời nói, dù có là lên trời hái sao ta cũng nhất định làm được”

“Không cần, ta chỉ muốn người đứng đó bất động rồi nhắm mắt lại là được”

“Được, cô nương cảm thấy mắt ta rất có mị lực sao, tốt, thế thì ta nhắm lại là được” Ngươi Liên Hoa cười rồi nhắm mắt lại, không thêm quan tâm.

Ngay khi y nhắm mắt thì nhân thần Bắc Linh chuyển sang vẻ băng lãnh, môi đỏ khê động, thiên địa nguyên khí bạo động, phệ linh pháp hiện.

Ngươi Liên Hoa vốn nhắm mắt dường như đã sớm có chuẩn bị, chỉ trong sát na đã hoá thành một đạo cầu vồng bay lên cao, cùng lúc đó Bắc Linh tiêu tán trong gió.

Trên bầu trời Ngươi Liên Hoa hiện ra, khoé miệng mỉm cười, lẩm bẫm nói: “Vốn tưởng là một đoá Tinh Dạ Hương, ai ngờ lại là một Thực Nhân Hoa, rất thú vị, ha ha”

Khê chuyển thân mình, lập tức tan biến.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Phệ Linh Thần Thông

Trong mắt Ngưu Liên Hoa thì ấn độ thuật của Bắc Linh như một ngọn lửa sáng trong bầu trời đêm vậy. Thân hoá cầu vồng, quang ảnh tựa như ảo mộng loé lên trong không trung, vội đuổi theo Bắc Linh.

Với y, mái tóc dài tới thắt lưng của Bắc Linh phiêu tán trong không trung, cổ trắng thon dài như tuyết như ngọc, nhưng khiến y động tâm nhất lại là khí chất yêu dị, nhìn thì ôn nhu thanh linh nhưng nhãn thần thì vô cùng lạnh lùng.

Miệng khẽ mỉm cười, anh tuấn vô cùng, mũi lực vô hạn.

Đuổi tới sau lưng, cánh tay vươn ra cổ chạm tới mái tóc đen như thác nước đang phiêu tán trong không trung. Nụ cười thêm tươi, thế nhưng mới chạm vào sợi tóc thì thân hình linh hoạt kỳ ảo của Bắc Linh giống như mưa như sương tiêu tán trong không trung.

Ngưu Liên Hoa cả kinh, y không ngờ mình lại bị mê hoặc. Đúng lúc này, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên xuất hiện. Quay đầu lại chỉ thấy sau lưng mình có thêm một người, chính là Bắc Linh.

Chỉ là giờ khắc này Bắc Linh mặc trường bào đỏ như máu, mắt lộ hồng quang toả ra cảm giác khát máu.

Chỉ thoáng quay đầu thôi mà trong lòng Ngưu Liên Hoa bỗng hiện lên suy nghĩ không biết vì sao nữ tử này lại có thể có biến hoá lớn tới vậy, tuy khi này có chút lãnh sát nhưng không khiến người ta cảm thấy băng giá thế nhưng giờ lại khác hẳn.

Cả người dường như bị một luồng khí lưu kỳ lạ bao phủ, phảng phất như nằm trong một vùng không gian khác. Tinh khí lực trên người trong chớp mắt không ngừng tiêu thất đi rất nhiều.

Tâm niệm khê động, pháp lực vận chuyển, lại phát hiện linh khí của mình mất đi càng nhanh hơn. Vội bãm động các loại bí pháp muốn ngăn cản việc này nhưng nhiều nhất chỉ là ngưng lại chút xíu mà thôi, không thể cản hoàn toàn được.

Chỉ là y không nghĩ tới việc bỏ chạy, lần đầu là vì không muốn đắc tội tiểu mỹ nhân nhưng lần thứ hai là đánh lén, muốn mạng của y, dù thế nào y cũng không muốn bị mất mặt.

Tay áo màu trắng vung lên, hoả diễm phô thiên cái địa bỗng nhiên xuất hiện, thiêu đốt hư không lao tới Bắc Linh.

Biểu tình của Bắc Linh không đổi, vô cùng tàn nhẫn, môi anh đào khê mở, hoả diễm màu trắng biến thành một đạo hoả tuyến bị nàng hút vào trong miệng. Hư không trong thời khắc đó phảng phất như đọng lại chỉ có Ngưu Liên Hoa cảm nhận được tinh khí của mình đang trôi đi nhanh chóng.

Y biến sắc, trên người bao phủ một lớp hồng quang, hoá thành một đạo cầu vồng bay lên cao cuộn một vòng trên đầu Bắc Linh rồi biến mất ở phía chân trời.

Bắc Linh có chút kinh ngạc, thần thông bản mạng của nàng tên là Phệ Linh. Từ tên đã biết năng lực của nó là thôn phệ tất cả linh khí trên thế gian, bất luận là linh khí trong cơ thể, pháp thuật hay là linh khí trong pháp bảo trong nháy mắt.

Pháp bảo được sử dụng nhất định phải có linh khí trong đó, sau đó thông qua vật chứa để cầu thông Thiên Địa để tăng uy lực, mà Phệ linh thần thông có thể hút cạn linh khí trong nháy mắt, khiến uy lực của pháp bảo

không thể phát huy ra được. Cao thâm hơn một chút thì có thể biến pháp bảo thành một thứ phế vật không còn linh khí, đỉnh cao thậm chí có thể nhất niệm khiến gió nổi mây bay, khiến thiên địa vạn vật sinh linh thất sắc.

Thần thông của Bắc Linh tuy chủ yếu là thôn phệ linh khí nhưng vừa xuất có thể tránh thủy hoả, có thể phi thiên độn địa. Lúc đầu thần thông không thể cách không thôn phệ, mà cần phải im hơi lặng tiếng áp sát tới bên cạnh người. Ấn độn của nàng cực kỳ cao mình, hơn nữa dù lúc lột xác bị Chiêu Miên đánh lén cấm chế rồi bị khu sử rất nhiều năm nhưng vẫn hết sức thanh tỉnh, rất nhiều bí pháp của Vu Tộc cũng bị nàng học trộm.

Phân thân hoá ảnh thuật nàng mới dùng cũng chẳng phải cao minh gì nhưng lại rất quý dị. Dù là pháp lực có cao hơn không ít cũng khó mà nhìn ra được, là một thủ đoạn tốt để bỏ chạy bảo mệnh, dụ địch đánh lén.

Trên vách núi lúc trước khi Ngưu Liên Hoa thân hoá cầu vồng tránh nàng đánh lén, nàng liền biết tu vi của người này tuyệt không dưới mình, thân hoá cầu vồng lại là độn thuật nhanh nhất mà từ khi nàng xuất đạo tới nay mới thấy được.

Vì vậy liền dùng Phân thân hoá ảnh thuật, quả nhiên Ngưu Liên Hoa đã sơ suất nên không nhìn thấu được. Nhân lúc Ngưu Liên Hoa thất thần nàng xuất thủ đánh lén, cho dù đối phương có bí pháp thì cũng mất đi không ít linh khí.

Bắc Linh đã bất thường thì Ngưu Liên Hoa càng bất thường hơn.

Ngay sau khi thôn phệ thập lửa những tưởng sẽ nổ ra một trận ác chiến, thật không ngờ Ngưu Liên Hoa lại bỏ đi. Có thể cho rằng y bỏ đi là vì sợ mình nhưng chỉ bằng thân hoá cầu vồng đã đủ khiến y ở thế bất bại. Đương nhiên Bắc Linh không cho rằng mình sẽ thua.

Nhìn hướng Ngưu Liên Hoa bỏ chạy, liền chẳng quan tâm nữa. Vốn đang suy nghĩ về thái độ bất thường của mình với Nam Lạc nên cảm thấy buồn

bực, lúc này lại đã giảm được chút hoả khí, buồn bực tản đi lập tức nhớ tới mục đích của mình, thân ảnh nhoáng lên trong hư không, biến mất vô tung.

Độn vạn núi, xuyên hư không, bay thẳng không dừng tới Côn Lôn Sơn, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

Phi độn suốt đêm ngày, sau một tháng đã tới được Côn Lôn.

Chỉ thấy núi non kéo dài vô tận, phập phồng như sóng lớn, tường vân từng đoá, mờ ảo như tiên cảnh.

“Côn Lôn Sơn, Thái Cực Cung, ta biết tìm chỗ nào đây...”

Bắc Linh nhìn Côn Lôn sơn mạch trập trùng vô bờ bến, trong lòng không khỏi bốc lên một luồng sát khí, thầm nghĩ Nam Lạc không cho mình phương vị cụ thể làm cách nào mà tìm được Thông Huyền Thiên Sư kia, làm sao có thể cứu hãn được chứ. Nàng đã quên mất mình không chờ Nam Lạc dứt câu đã rời đi.

Tiến vào trong núi, dẫm lên một con hổ yêu hạch hỏi Thái Cực Cung ở đâu.

Hổ yêu vô cùng kinh sợ, lắc vùi cái đầu to, khóc nước nỡ nói: “Tiểu yêu cả đời chưa từng ra khỏi núi này, chưa từng nghe nói tới Thái Cực Cung”

“Đại Vương các người ở đâu, hãn có biết Thái Cực Cung không” Bắc Linh hỏi

Hổ Yêu vùi đáp: “Ta không có đại vương nhưng ở nơi này có rất nhiều tiền bối pháp lực cao cường, có lẽ họ sẽ biết”

Lúc này Bắc Linh mới cho Hổ Yêu dẫn đường, mà con Hổ Yêu này cũng vì muốn thoát thân liền dẫn Bắc Linh tới một sơn động của một con yêu quái có pháp lực cao nhất.

Trong lòng còn mong nữ nhân lãnh sát này bị chủ nhân sơn động giết, nó đã từng nhìn thấy chủ nhân sơn động này đại chiến với người khác, cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét, cả sơn cốc cũng rung lên.

Một con cự mãng xuất hiện, toàn thân xanh đen. Thế nhưng nó hoàn toàn thất vọng bởi cự mãng pháp lực cao cường kia vừa nhìn thấy nữ tử này lập tức xoay người chạy vào sâu trong động. Thế nhưng mới xoay mình thì đã không còn động đậy được, rồi ngay sau đó lại giống như mình bị đập dính trên đất.

Lại nghe Bắc Linh lạnh lẽo hỏi cùng vấn đề, cự mãng nói không biết khiến Bắc Linh càng thêm bực bội, sát khí không nén được, lập tức muốn động thủ. Cự mãng kinh hãi vội vàng nói: “Tuy ta không biết Thái Cực Cung ở đâu nhưng ta nghe nói một ngọn núi lớn cách đây tram dặm về phía tây có một người đã từng học pháp ở Thái Cực Cung”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Chân Giả Đạo Cảnh

Tử Hà Sơn là một ngọn núi kỳ lạ, hợp với cái tên.

Từ phía xa nhìn vào giống như bị bao phủ bởi một lớp màu tím, giống như cảnh thần tiên

Trong núi có một yêu vương có yêu danh hiển hách thế nhưng chưa ai nhìn thấy mặt nó bởi mỗi khi xuất thủ thì cả bầu trời bị một đám mây tím bao phủ. Bất luận người khác sử dụng thần thông bí thuật gì đều không thể thấy được người trong đó là nam hay nữ nên được gọi là Tử Hà Yêu Vương.

Tử Hà Sơn Tử Hà Đại Vương nổi danh vì thần bí, vài chục năm gần đây càng chưa xuất hiện lần nào. Nhưng trên núi Tử Hà lại có một người bình thường xuất hiện, y mặc một bộ lục bào, y là Lục Tinh Tử. Không mấy người biết rõ thần thông của y nhưng bởi vì y là người trên Tử Hà Sơn nên các yêu vương quanh đó đều nể mặt y.

Tử Hà Sơn là thật, Lục Tinh Tử cũng là thật nhưng Yêu Vương đại hội là giả

Kể từ lúc Nam Lạc tới Lạc Linh Sơn chỉ rời đi một lần, chính là lúc chém giết Kim Sa đại vương. Kim Sa Đại Vương lại có vài phần giao tình với Lục Tinh Tử, sau khi bị Nam Lạc chém giết không bao lâu thì y tới Táng Hồn Sơn, lúc đó y mới biết Kim Sa đã bị chém chết rồi... tìm những yêu quái bên cạnh Kim Sa tra hỏi mới biết là bị một người có tên Nam Lạc phóng ra một đạo bạch quang chém giết, không có sức phản kháng

Nam Lạc dù có chút danh khí trong thiên địa nhưng là thuộc về tầng giữa, mạnh như Đế Tuấn, Thái Nhất, Tổ Vu sẽ không đặt hấn trong mắt. Còn những tiểu yêu tiểu quái sẽ không biết, dù có là đã nghe danh nhưng chỉ thoáng cái đã quên. Tâm mắt của chúng chỉ dừng trong một ngọn núi nên không biết tên của Nam Lạc

Tiểu yêu tiểu quái không biết nhưng Kim Sa biết, dù vậy gã vẫn không sợ bởi sau lưng gã có một lão tổ tông. Thế cho nên dựa vào tu vi Thiên Tiên trung kỳ của mình mà gã đã được làm một Yêu Vương, người khác đều nể mặt lão tổ tông của gã nên mới không chiếm núi, cướp linh mạch

Nam Lạc không biết Kim Sa có địa vị hiển hách gì, cho dù biết, vẫn giết. Đại Vu hấn còn dám giết, Yêu Tộc có lão tổ tông cũng đã giết rất nhiều, thêm một tên thì có đáng là gì.

Kim Sa còn chưa kịp nói ra tên lão tổ tông đã bị chém chết, lúc chết còn đang suy nghĩ kẻ này sao lại có thể làm thế được, còn không cho người khác nói hết câu.

Lục Tinh Tử không chỉ nghe tới tên của Nam Lạc thậm chí còn biết rất nhiều về Giám Thiên Tinh Quân. Biết Nam Lạc là người lại càng cảm thấy không thể tin nổi, hơn nữa còn cảm thấy hứng thú với Yêu Nguyệt Kính có thể chiếu khắp thiên địa càn khôn.

Năm đó Nam Lạc giúp Phục Hy không phải mang tiếng là công chủ nhân tộc lại đi làm đệ tử của người khác đã nói rằng hấn có một kính có thể chiếu khắp thiên địa càn khôn. Không biết vì sao mà lại được lưu truyền trên thế gian, dù có nhiều người cảm thấy đó chỉ là bốc phét nhưng vẫn có rất nhiều người muốn trong thấy cái kính này. Lục Tinh Tử là một trong số đó.

Bởi y có một thần thông tên Nguyệt Ảnh Thuật, có thể ẩn thân dưới ánh trăng, chỉ cần có nơi mà ánh trăng chiếu tới thì thân thể có thể đi theo. Nếu

như không phải phụ thuộc vào ánh trăng thì Nguyệt Ảnh Thuật tuyệt có thể coi như thiên hạ đệ nhất Ẩn Thân Thuật.

Ảnh Nguyệt Thuật có thể coi là một phương pháp dùng Thái Âm tinh lực chỉ là điều kiện tương đối hà khắc, cần phải có ánh trăng sáng rõ, Thái Âm Tinh Lực phải nồng nặc, bao phủ thiên địa thì mới có thể dùng được.

Cũng bởi vì điều kiện sử dụng quá hà khắc nên y mới thông qua Nguyệt Ảnh thuật tạo ra Kính Độn thuật, Kính Độn Thuật tuy có hạn chế là linh tính của gương nhưng vẫn có thể đảm bảo được tính quý bí, vô hình và cực nhanh của độn thuật.

Cho nên khi nghe nói Nam Lạc có một cái kính có thể xét Thiên Địa Càn Khôn thì y đã động tâm. Nghĩ rằng nếu mình có một cái kính như vậy chẳng phải là có thể hoàn toàn thay thế Nguyệt Ảnh Thuật sao, có thể tùy ý sử dụng, thân theo bóng sáng của kính đi khắp thiên địa.

Y nổi lên lòng tham với Yêu Nguyệt Kính nhưng lại cực kỳ cố kỵ với danh đầu của Nam Lạc. Có thể thoát thân trong tay của hai vị đại vu tiếng tăm lừng lẫy thì không phải người bình thường có thể sánh được.

Tuy y chưa từng nhìn thấy chiến kỹ của Hình Thiên và Hậu Nghệ nhưng vẫn có thể so sánh với mình. Thầm nghĩ rằng nếu mình bị vây giết thì không thể nào thoát được, trừ phi ánh trăng khắp trời, sử dụng Nguyệt Ảnh Thuật độn tẩu, còn nếu dùng Kính Độn Thuật thì không chắc chạy nổi.

Một mình thì không dám động thủ với Nam Lạc huống hồ còn có Bắc Linh sát tính cực nặng. Ngoại trừ danh tính Toạ Hạ Ma Tướng Bắc Linh của Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân thì y chẳng hay biết gì về nàng cả, mà ngoại nhân thì lúc nào cũng gọi nàng là Ma Tướng Bắc Linh.

Cho nên y mời lão tổ tông của Kim Sa là Kim Quang đạo nhân tới, không ai biết xuất thân của Kim Quang đạo nhân nhưng dựa vào bản thể

của Kim Sa mà đoán thì hẳn lão cũng là một loại thảo mộc đặc đạo thành cây, bởi Kim Sa chính là một cây Kim Sa đặng hoá hình.

Hai người hợp kế nhưng cảm thấy còn chưa ổn thoả phải mời thêm yêu tộc tới nữa. Việc mời các bằng hữu đáng tin cậy mà pháp lực cao cường cũng mất tới vài năm.

Tập hợp lại cùng một chỗ cũng phải tránh đánh rần động cỏ nên vẫn âm thầm quan sát cho tới một ngày phát hiện ra Bắc Linh từ lâu rồi đã không còn xuất hiện. Liền phái một con chim khách vào núi tìm hiểu.

Sau đó là tròng cảnh bái sơn, cũng chỉ để thám thính hư thực. Để biết Bắc Linh có rời núi hay không, để biết vì sao Nam Lạc chưa từng rời núi.

Sau khi do thám xong biết được Nam Lạc chỉ còn một mình, lại vì tu luyện thần thông nhằm lối suýt chết, không thể nhúc nhích liền trở nên vui vẻ. Thương nghị hồi lâu, một người muốn Yêu Nguyệt, một người muốn Thanh Nhan.

Lục Tinh Tử rất tự tin vào bản lĩnh của mình, tuy cảm thấy mình không nhất định có thể thắng được Nam Lạc nhưng lại nhìn ra được thân thể của Nam Lạc quả là có chuyện. Khí tức như có như không rất giống với việc sắp vẫn lạc.

Trong mấy ngày chuẩn bị này lại phát hiện trên Lạc Linh Sơn mỗi khi đêm về thì trong núi sẽ hiện lên một cái gương bị bao phủ trong ngũ sắc quang thái. Trong mắt tiêu yêu tiêu quái nó rất giống ánh trăng, nhưng dưới mắt của họ thì đó là một cái gương.

Tình trạng này khiến kế hoạch của họ bị Kim Quang đạo nhân ngăn lại.

Lão đứng dưới bầu trời đêm chỉ vào quang mang của Yêu Nguyệt Kính nói: “Chỉ sợ chúng ta đều bị Nam Lạc lừa, chỉ bằng thủ đoạn dung hợp thiên địa này thì hẳn là chỉ có người thuộc Đạo Cảnh mới làm được”

“Đạo cảnh, chính là đạo cảnh trong tiên, thần, đạo, thánh tứ cảnh mà Yêu Sư Côn Bằng đã nói sao? Ta nghe nói Đạo cảnh trong thiên địa cực ít. Thánh cảnh lại chỉ có một người là Thượng Đế, Nam Lạc mới tu hành được bao lâu, làm sao có thể bước vào Đạo Cảnh được” Lục Tinh Tử kinh nghi nói

Kim Quang đạo nhân giải thích: “Yêu Sư Côn Bằng dưới Bát Chu Sơn từng nói khi một người tu luyện đại đạo tới cùng cực, tiến thêm một bước nữa lĩnh ngộ thêm một đại đạo khác thì có thể bước vào Đạo Cảnh, cách phán đoán này chỉ duy có mình là biết được. Nhưng người bước vào Đạo cảnh có một thủ đoạn mà những người khác không có”

“Chẳng lẽ là dung hợp thiên địa?” Lục Tinh Tử vội hỏi

“Không sai, Đạo Cảnh đã không còn giống như Thần cảnh tu luyện một hoặc vài loại đại đạo nữa mà chính là chậm rãi dung nhập bản thân vào trong thiên địa đại đạo, cuối cùng bước ra đại đạo của chính mình, đó là Thánh đạo”

“Lẽ nào hẳn ta thực sự bước vào Đạo cảnh, chúng ta nên dừng tay sao?”

“Ha ha, dừng tay, làm gì có chuyện như thế được, Kim Sa tiểu tử tuy không nên thân nhưng rất hiếu thuận, nào có thể để cho người ta mặc tình chém giết. Lão phu có thể xác định Đạo cảnh của người này không phải Đạo cảnh chân chính, có lẽ hẳn còn chưa bước ra một bước sau cùng, lại có thể là đang tu luyện một loại pháp thuật hoặc thần thông nào đó”

“Ha ha, ta nói rồi, hẳn mới tu hành được bao lâu, làm sao có thể bước vào Đạo Cảnh được chứ, bao giờ chúng ta động thù.”

“Dừng vội, lão phu có một bằng hữu có thù giết con với người này, ba ngày trước lão phu đã phái người truyền tin, mấy ngày nữa hẳn sẽ tới. Thêm một người thêm một phần thắng, tuy người này chỉ là giả Đạo Cảnh nhưng dựa vào việc Yêu Nguyệt Kính đã dung hợp với một phương thiên

địa thì thần thông tuyệt không tầm thường. Ha ha, người yên tâm, lão hữu của ta chỉ cần mệnh của hã, những thứ khác chẳng bận tâm”

“Ha ha, đương nhiên ta tin tiền bối rồi, đại vương nhà ta còn nói với ta rằng pháp lực của ngài không chỉ tinh thâm mà tâm tình còn trong sáng, làm người chân thật”

Kim Quang đạo nhân cười ha hả, với những lời của Lục Tinh Từ không hề có ý kiến gì, chỉ là nhìn về phía quang vận ngũ sắc của Yêu Nguyệt Kính hơi hơi xuất thần.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thanh Thanh

Quang vận ngũ sắc trên Yêu Nguyệt Kính là một loại biểu hiện của việc dung hợp Ngũ Hành Đại Đạo, Khổng Tuyệt thấu triệt Ngũ Hành Đại Đạo, phát tay cũng có thể tự thành một vùng không gian, quang mang lướt qua thì dù có là Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị nhốt trong vùng không gian Ngũ Hành đó.

Nhưng không phải mỗi người tu luyện Ngũ Hành cũng đều sản sinh ra cùng một dạng thần thông, từ lúc được Khổng Tuyên cấp cho ngọc giản tới bây giờ dung hợp linh mạch núi non thì Nam Lạc mới có nhận biết toàn diện về Ngũ Hành Đại Đạo.

Có thể nói, bây giờ Nam Lạc đã lên núi rất cao rồi quay đầu nhìn xuống, đương nhiên có cảm giác rời khỏi sương mù dày đặc, bên ngoài thế cuộc.

Thần thông của Khổng Tuyên là dùng Ngũ Hành tạo thành thiên địa của mình, quy tắc của thiên địa ngũ hành kia do y nắm giữ. Còn Nam Lạc học tập dựa vào ngọc giản ban đầu lại nhập môn ở hành thổ. Trước chỉ ngộ được khí chất trầm ngưng, nặng nề, cho tới khi ở trên Bất Chu Sơn cùng Khổng Tuyên và Chúc Dung chiến Đông Hoàng, bị ngũ hành không gian của Khổng Tuyên bao phủ khiến hãn chân chính hiểu được ngũ hành đại đạo. Ngay thời khắc đó hãn chình thức mò được môn đạo Ngũ Hành của Khổng Tuyên.

Ngũ thái quang mang trên Yêu Nguyệt Kính có thể nói là một lần dung hợp của Nam Lạc với Ngũ Hành Đại Đạo, tới tận lúc này Nam Lạc vẫn còn

lĩnh ngộ ở tầng thấp. Nhân cơ hội này suy nghĩ cẩn thận dung hợp để xem có thần thông thủ đoạn gì không.

Đương nhiên là có cả việc tham khảo tư tưởng của “Thái Âm Tế Thần Quyết”, nếu không chỉ dựa vào một mình Nam Lạc thì còn không biết phải đợi tới năm nào tháng nào nữa.

Hắn dung hợp sở học đạo pháp, tìm cách thoát Thái Âm thần bi thì Bắc Linh lại sát khí đằng đằng trong Côn Lôn Sơn tìm Thái Cực Cung, con cự mãng nơm nớp lo sợ nói muốn dẫn nàng đi.

Bắc Linh sát khí đằng đằng nói: “Bớt nói nhảm lại, chỉ đường”

Thanh Hắc cự mãng theo thói quen định thè lưỡi thì “bộp” một tiếng, cảm giác áp lực ở vị trí bảy tấc kia tăng vọt, vội vàng xin tha.

“Nói”

“Thẳng hướng tây, qua hai mươi chín ngọn núi, trong khoảng trăm dặm có thể nhìn thấy một cái hồ đen sâu, hồ đó là động phủ của Huyền Thủy lão tổ, chính là nhà của tiểu yêu” Cự Mãng dấn đầu trên đất vội vàng nói.

Vừa dứt lời liền cảm thấy nhẹ bẫng, ra là Bắc Linh đã bỏ đi

Cự mãng ngẩn ngơ, không ngờ rằng mình lại vô sự, tới đột nhiên đi cũng vội vã. Hồ yêu cũng không ngờ tới kết quả này, nó lúc trước muốn Bắc Linh và cự mãng đại chiến cho hả giận nhưng kết quả hoàn toàn trái ngược, liền thầm nhủ lúc Bắc Linh rời đi thì hẳn sẽ tiện chân đạp bẹp cự mãng.

Lại một lần nữa ngoài dự kiến, hồ yêu và cự mãng đối mặt, mắt hiện dấu chấm hỏi, cảnh này duy trì tầm bốn năm giây sau. Hồ yêu phản ứng lại trước, vội quay người bỏ chạy mà cự mãng nhìn thấy hồ yêu chạy ra khỏi rừng hơi sững sốt. Lập tức rít lên, giận dữ nói: “Được lắm, dám hại mãng tổ của người, nếu ta không rút xương người ra thì ta không là mãng tổ”

“Mãng tở, ta có một người anh em ở phía bắc của núi, người có thể đi rút xương hăn được không?” Trong rừng cây vang lên tiếng Hồ Yêu đáp lại

Thanh Hắc cự mãng dựng thân lên, chui vào rừng, khiến chim bay tán loạn.

“Bớt xàm, ngoan ngoãn nằm lại thì sẽ bớt thống khổ hơn đó”

Bắc Linh nào biết sau khi mình đi nơi đó lại xảy ra chuyện như vậy, cứ nhắm về phía tây mà phi độn, qua được hai mươi chín ngọn núi quả là thấy được một cái hồ sâu, trên hồ phủ một lớp sương trắng.

Huyền Thuỷ lão tổ tựa đầu ở gần hồ, tựa hồ như đang nhìn cảnh trời. Từ xa đã thấy được Bắc Linh bay tới, nhưng chẳng buồn quan tâm, mỗi ngày không mười thì cũng có tám người bay qua.

Nhưng sau đó liền cảm thấy kì quái bởi vì ánh mắt Bắc Linh rơi vào trên người nó rồi không dời đi nữa. Trực giác nói cho nó biết, nữ nhân này cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa nữ nhân này lại còn nhắm mình mà bay tới, mắt thấy muốn hạ xuống, một cảm giác sợ hãi khó giải thích nổi xuất hiện, vội phi người lên điều khiển một cơn yêu phong bỏ chạy về phía tây.

Mới bay được một chút liền quay đầu nhìn lại phát hiện nữ tử lãnh sát dọa người đã tới sau lưng trong lòng quynh lên, há miệng hét: “Thanh Thanh sư tử, có người tới diệt môn”

Bắc Linh nghe được Huyền Thuỷ lão tổ kêu lớn, trong lòng ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới một người, khoé miệng nhếch lên, lộ nụ cười mỉm, mặc cho Huyền Thuỷ lão tổ chạy.

Trong sơn cốc xa xa đột nhiên truyền ra một giọng nữ thanh thúy: “Huyền Thuỷ, người lại đi học trộm pháp thuật của người khác hả”

Huyền Thủy lão tổ vội quay đầu nhìn Bắc Linh vẫn giữ khoảng cách không xa không gần, nhìn khuôn mặt lãnh sát của nàng, thậm chí cả khóc cũng không dám, vội cãi trả: “Thanh Thanh tử, ta không dám”

Đang khi nói chuyện, đã đi tới trong sơn cốc, Bắc Linh liếc mắt nhìn qua. Lập tức nhìn ra vùng núi này tuy không có khí độ hùng hồn tráng lệ, nhưng lại tú lệ u tĩnh, thế hướng vào trong, tự thành một vùng không gian. Trung tâm là sơn cốc, sương trắng mờ ảo bao phủ khắp nơi.

Bắc Linh không khỏi nghĩ: “Một linh mạch tốt như vậy mà lại không có đại thần thông giả nào chiếm lấy” Nàng nghe Nam Lạc nói việc học đạo trong Thái Cực Cung, nhưng hẳn chưa nói với nàng rằng hẳn từng tới Thái Cực Cung giúp Khổng Tuyên hỏi chuyện, lúc Bắc Linh rời đi, Nam Lạc vốn định nói ra nhưng nàng chẳng thèm đợi hẳn.

Lúc này Huyền Thủy lão tổ đã chạy vào trong sơn cốc, miệng Bắc Linh treo nụ cười nhạt, thế nhưng trong mắt Huyền Thủy thì nó vô cùng lạnh lùng. Nó không khỏi lớn tiếng nói: “Thanh Thanh tử, mau ra đây, lần này ta không đi học trộm pháp thuật của người khác đâu”

Một bóng xanh giống như làn khói từ gần một cây hoa mai trên vách đá xông ra.

Bóng xanh hiện hình là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt khả ái, váy áo màu xanh, hai bím tóc thả dài trước ngực. Một bím có gắn đồ trang sức hình lá xanh. Nàng vừa lao ra cũng chẳng buồn quan tâm chuyện gì, hai tay phất lên, làm bộ muốn đánh Huyền Thủy Lão Tổ.

Huyền Thủy lão tổ đã biến thành người nhưng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc bộ quần áo hắc bạch lẫn lộn. Nhìn nữ tử mới hiện thân đã định đánh mình thì liên tục lui ra sau, vội nói: “Thanh Thanh tử, lần này ta thực sự không học trộm pháp thuật của người khác, tự nhiên nàng muốn giết ta”

Lúc này Thanh Thanh mới quay đầu nhìn Bắc Linh, vừa liếc mắt lại quay về phía Huyền Thủy, nổi giận nói: “VẬY mà người lại dám nhìn lên người ta tằm, xem ta trừng phạt đây”

Huyền Thủy kêu lớn, ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất, tay Thanh Thanh vung lên rồi lại đột nhiên rụt lại, quay vụt người, váy áo xanh tung bay trong gió. Đối mặt với Bắc Linh đang lơ lửng trên không, một tay hữu ý vô tình vỗ trang sức màu xanh lá trước ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn Bắc Linh.

Bắc Linh vốn cười mỉm nhưng sau khi nghe được câu nhìn trộm tằm của Thanh Thanh, sắc mặt lập tức phát lạnh. Ánh mắt lạnh lẽo loé lên trong mắt, một lúc sau đột nhiên nói: “Thái Cực Cung ở đâu”

“Người là ai, vì sao biết Thái Cực Cung” Thanh Thanh vịn phần cảnh giác, trong mắt nàng, nữ tử này không dù không cần nói gì, không cần làm gì thì cũng toả ra một cảm giác nguy hiểm.

Nàng để một tay sau người, tạo một thủ thế với Huyền Thủy rồi bấm đạo quyết.

Bắc Linh cũng không quan tâm tới lời phản vấn của Thanh Thanh mà nhìn khe đá một lúc rồi nhàn nhạt nói: “Nơi này là căn nguyên của một vùng sơn mạch, lại chỉ có một con tiểu xà yêu người cùng một gốc hoa mai còn chưa hoá hình, dựa vào các người thì không thể chiếm được, trừ phi nơi này còn có một người khác, ha ha... ta đoán Thái Cực Cung hẳn là ở nơi này”

“Người rốt cục là ai?” Thanh Thanh dùng bàn tay đang vuốt tóc tháo trang sức màu xanh xuống, khẽ rung một cái trang sức liền biến thành một chiếc quạt xanh nhỏ.”

Bắc Linh nhìn trạng thái của Thanh Thanh, đột nhiên giãn gương mặt ra cười khẽ, thân hình hơi động liền xuất hiện bên cạnh gốc hoa mai trên vách

đá. Ngồi xuống thật nhẹ, chậm rãi nói: “Người không biết ta cũng không quan trọng, ta chỉ hỏi người, có còn nhớ người đã từng ngồi trên tảng đá này, ngày đêm tụng kinh”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Phiên Thiên

Quần áo trên người Bắc Linh tại thời khắc này đội nhiên như mộng ảo, phai nhạt thành màu trắng thuần khiết, mái tóc dài tựa thác đổ xuống vách đá xanh, mắt nhìn về phía gốc hoa mai đang kết nụ. Phảng phất như thể hội cảm giác của Nam Lạc năm đó xếp bằng tại nơi này, cao giọng đọc Hoàng Đình kinh, giờ khắc này nàng lại có vẻ vô cùng linh hoạt, kỳ ảo, tựa như tinh linh trong núi, lại tựa như tiên tử trong hoa.

Thanh Thanh cảm thấy được sự biến ảo trong khí chất của nàng, tai nghe được những ngôn từ lạnh lẽo kia nhưng trong lòng lại rung lên một cách khó hiểu.

Năm đó nàng còn là một con tiểu thanh xà, sinh tồn một cách vất vả trong núi, dè dặt trốn đông trốn tây, cho tới khi gặp được Nam Lạc. Trốn dưới vách đá nơi Nam Lạc ngồi, lắng nghe đạo, tư tưởng vốn mơ hồ không rõ đột nhiên trở nên thanh minh. Cho tới một ngày nàng cảm thấy mình nên báo đáp cho Nam Lạc, trước đạo nghĩa chẳng thể chùn bước, liền đi trộm một cái gương xanh của yêu vương.

Nàng không biết gương kia là tiên thiên linh vật, chỉ biết rằng mình phải làm gì đó. Càng nhận Nam Lạc là sư tôn, tuy Nam Lạc chẳng thừa nhận nhưng không quan trọng, nàng thừa nhận là được.

Nam Lạc đột nhiên rời đi, tiêu thất vô tung vô ảnh. Nàng tìm kiếm khắp nơi, đi tới nơi sư tôn từng ngồi vô số ngày đêm mà chờ đợi. Cuối cùng có một ngày người đã trở về, đặt cho mình cái tên Thanh Thanh. Tuy trước đó

nàng tự gọi mình là Tiêm Tiêm nhưng kể từ ngày đó nàng tên là Thanh Thanh.

Đêm hôm đó là đêm mà nàng cao hứng nhất bởi sư tôn đã truyền đạo pháp cho mình, còn cả pháp quyết luyện khí. Tuy không mở miệng nhận là sư tôn mình nhưng không có phủ nhận. Chỉ thế thôi đã đủ khiến nàng hài lòng, chỉ có một điều duy nhất đó là có rất nhiều người trốn trong bóng tối nghe trộm sư tôn truyền đạo, người đã biết nhưng không đuổi chúng đi, bất quá về sau nàng cũng hiểu vì sao người không làm vậy.

Sau đó lại xảy ra một chuyện khiến nàng vô cùng khó chịu đó là nhìn sư tôn mình quỳ gối ở đó, quỳ lạy Thái Cực Cung đã tiêu thất, hỏi những điều khó hiểu. Cho tới ba ngày sau gió tuyết khắp trời lại cười một con thần điêu lập loè kim quang bay đi.

Đuổi không kịp, gọi không tới. Từ ngày đó tới nay đã nhiều năm qua đi.

Về sau còn nhiều lần nghe được tên Nam Lạc, nhưng cũng không dám tin rằng những việc đó do sư tôn mình làm. Cho tới lúc này, cuối cùng cũng xác thực được tin tức.

Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu, nhìn bóng lưng Bắc Linh, chịu đựng cảm giác ghen tuông nảy lên trong lòng, nói vội: “Đương nhiên nhớ rõ, người là sư tôn của ta, năm đó sư tôn ngồi ở nơi này truyền đạo cho ta, sư tôn bảo người tới đây sao? Vì sao người lại không tới”

Trọng giọng nói của Bắc Linh, Thanh Thanh có thể nhận ra nữ tử này quen biết sư tôn mình, hơn nữa quan hệ tuyệt không bình thường.

“Sư tôn của người sao, hẳn còn đang chờ sư tôn của hẳn tới cứu mạng”
Lời của Bắc Linh rất quái dị tựa như cố gắng chọc tức vậy.

Tuy Thanh Thanh có cảm giác này nhưng vẫn kinh nghi hỏi: “Sư tôn của ta bị thương sao, người không nói cho người biết Thái Cực Cung đã biến

mất nhiều năm về trước sao?”

Bắc Linh nghe thấy Thanh Thanh nói vậy, đột nhiên đứng lên, cước bộ khê động, lập tức xuất hiện trước mắt Thanh Thanh, lạnh lẽo nói: “Biến mất, thật sao”. Không đợi Thanh Thanh đáp lời nàng lại nói: “Nơi này là căn nguyên của linh mạch chỉ bằng người làm sao có thể chiếm được, Thái Cực Cung nhất định còn ở đây.”

“Năm đó sư tôn ta quỳ ở nơi này ba ngày ba đêm chỉ để hỏi một câu nhưng không được, người không biết sao” Thanh Thanh nghi hoặc hỏi, quạt xanh trong tay khê phe phẩy, nhưng lại tỏ vẻ phòng ngự

Nàng thầm nghĩ “Nếu là ả quen biết sư tôn mà người lại gặp chuyện thì không thể không nhờ nàng tới gặp sư tổ, không thể không nói cho nàng biết nhiều năm trước Thái Cực Cung đã biến mất. Thế nhưng nếu ả không quen thì sao lại biết nhiều chuyện như vậy”.

Bắc Linh nghe được những lời của Thanh Thanh nhưng chẳng thèm để ý, thân hình khê động như xuyên qua không gian, sương trắng bao phủ như bị thổi bay lên, độc tốc cực nhanh khiến Thanh Thanh có cảm giác khiếp đảm.

“Độn thuật của nữ nhân này thật cao minh” Thanh Thanh thầm nghĩ, ả và sư tôn rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao vừa nghe thấy việc Thái Cực Cung tiêu thất rất nhiều năm thì lại kích động như vậy

Khi Thanh Thanh còn đang suy đoán thì thân ảnh Bắc Linh lại đột nhiên chớp động rồi xuất hiện trên bầu trời sơn cốc, bộ quần áo trắng giờ đã biến thành hồng sắc y bào. Trong mắt mơ hồ có hồng quang. Giờ khắc này sát khí của nàng tuôn trào, trong mắt của Thanh Thanh thậm chí còn đến mức yêu dị điên cuồng.

Chỉ thấy cặp môi mọng đỏ khê há, trong sơn cốc phong vân thất sắc, sương trắng như sông lớn vỡ đê trào về phía Bắc Linh, thế nhưng sương trắng tựa như vô cùng vô tận, không thể nào thôn phệ sạch sẽ được.

Đột nhiên Bắc Linh mở miệng nói lớn : “Thông Huyền, đồ đệ của người sẽ chết, Nam Lạc sẽ chết, người không đi cứu hãn sao. Thông Huyền có phải người sợ Đế Tuấn cho nên không dám đi không, Thông Huyền, người đi ra mau, nếu không ta sẽ giết sạch toàn bộ sinh linh trong núi, tất cả tội nghiệt đều do người gánh chịu”

Bộ hồng sắc pháp bào như muốn nhỏ máu, mái tóc đen kịt phiêu tán trong gió khiến Bắc Linh cực kì ma mị.

Trong lòng Thanh Thanh cả kinh, nữ tử này sao lại như vậy, một khắc trước còn linh hoạt kỳ ảo, giờ lại khát huyết điên cuồng. Trong lúc ngạc nhiên thì đã có những cây cỏ vì mất đi linh khí mà biến thành khô vàng.

Thanh Thanh kìm không được lớn tiếng nói: “Đây là nơi sư tôn tu đạo, không được xằng bậy”. Câu nói trong lúc nóng ruột không nghĩ rằng lại khiến Bắc Linh ngừng tay.

Bắc Linh quay đầu lạnh lùng nhìn Thanh Thanh, một lúc sau đột nhiên thì thào tự nói: “Đúng, ta chỉ giúp hãn truyền tin, bây giờ tin đã đưa đến, sư tôn hãn chẳng muốn cứu hãn thì việc gì liên quan tới ta chứ, ta còn phải tiếp tục sao?”

Nghĩ tới đây Bắc Linh lại có chút mờ mịt, cái cảm giác buồn bực từ lúc biết Nam Lạc bị nhốt trong Thái Âm bi vẫn chưa hề biến mất mà ngược lại càng lúc càng mãnh liệt.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền tới một thanh âm đường đường chính khí: “Người nào dám nói muốn giết sạch sinh linh trong núi, còn bắt người khác gánh tội thay”

Bắc Linh quay đầu nhìn qua chỉ thấy một kẻ mặc đạo bào vàng hơi đỏ, tóc búi cao sau đầu, tinh thần phấn chấn. Y tuy hỏi nhưng nhãn thần lại nhìn chăm chăm vào Bắc Linh, hiển nhiên đã xác định được những lời này là của nàng.

Vừa nhìn thấy người kia chính khí lắm nhien, cảm giác buồn bực lại càng dâng lên. Lòng không kìm được thầm nghĩ: “Đây chẳng phải là ta làm xằng làm bậy mà là có kẻ tới khiêu khích mình”

Lạnh lùng chấp tay nhìn đạo nhân, mặt không biểu tình nói: “Là ta, thì tính sao?”

“Vạn vật có linh hồn, người há lại có thể ỷ vào thần thông mà cướp đoạt sinh mệnh kẻ khác, nếu có một người có thần thông cao hơn người chẳng hỏi nguyên do muốn đoạt mệnh người thì người có cảm tưởng gì”. Thanh âm của đạo nhân đường hoàng, thần thái uy nghiêm.

“Ha ha, muốn đoạt mệnh ta sao? Chỉ cần đủ bản lĩnh, làm gì cũng được, không đủ, bị người giết có thể trách ai. Đạo nhân kia người cho rằng thần thông cao mình hơn ta nên muốn thay những cây cỏ kia ra mặt sao?”

Bắc Linh tuy tính cách bộc trực, vì hoàn cảnh mà tin phụng việc mạnh được yếu thua nhưng không có nghĩa nàng là kẻ ngu dốt chỉ biết động thủ. Một câu nói kia đã biến biện luận đạo đức thành tranh đấu thực lực.

“Ha ha, xem ra người rất tự tin, cũng được, trước cho người biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, xem pháp bảo của ta... Bao phủ trời đất” Thân hình đạo nhân bất động, tay phải hướng một ngón tay lên trời, một tiểu ấn ánh vàng xuất hiện, kẽ quay tròn, trong nháy mắt biến thành một viên đại ấn to như một ngọn núi nhỏ đè xuống bắc Linh.

Cường đại mạnh liệt, lại đường hoàng công chính, khiến người ta có cảm giác chẳng thể né tránh.

Dưới đại ấn có hai chữ huyền ảo – Phiên Thiên.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Vây Giết

Buổi tối không trăng, sao trời lác đác.

Trên bầu trời Lạc Linh Sơn lại có một vầng trăng nhỏ nhô lên, ngũ thải quang mang đã có xu thế dung hợp lại, không phải là tách biệt như lúc đầu nữa.

Từ khi Bắc Linh rời khỏi đây đã được nửa năm mà chưa thấy trở về, ngoại trừ một nỗi nhớ khó hiểu ra Nam Lạc chẳng thể làm gì khác. Hắn không lo Bắc Linh sẽ gặp nguy hiểm bởi vì trong mắt hắn dù Bắc Linh chẳng phải là đỉnh cấp trong thần cảnh nhưng bản lĩnh quý bí vô cùng, khiến người ta khó lòng phòng bị. Nếu nàng muốn trốn, không ai có thể ngăn cản được.

Tuy Nam Lạc không cho rằng nàng có thể tự tung tự tác trước Đạo Cảnh hoặc Thánh Đạo. Nhưng độn thuật của nàng quả là có chỗ độc đáo, quý bí khó dò.

Thiên địa tĩnh lặng, vô số sinh linh thổ nạp tinh hoa của sao trời.

Mà tại một sơn mạch phía nam cách Bất Chu Sơn ba nghìn dặm lại có một cái gương như trăng mà chẳng phải trăng tản ra ánh sáng ngũ sắc ôn hoà. Đương nhiên trong thiên địa này người có thể nhìn ra được mặt gương đã không nhiều.

Bầu trời Lạc Linh Sơn tuy không phải sáng như ban ngày nhưng trong trời đêm lại cực kỳ bắt mắt.

Đột nhiên một đám mây hoá thành cực trảo lạng lẽ xuất hiện trên bầu trời Lạc Linh Sơn, cực trảo khổng lồ nhưng lại không có khí thế phô thiên cái địa mà có cảm giác lén lút.

Đánh lén thường thường đều là nhằm vào lúc đối phương không phòng bị mà mình thì lại toàn tâm toàn ý. Cực vân thủ xuất hiện trên bầu trời Lạc Linh Sơn vô cùng lớn, cơ hồ như che kín của một nửa Lạc Linh sơn mạch.

Cực vân thủ đen kịt, có ba cái móng vừa xuất hiện, lập tức bao lấy Yêu Nguyệt Kính. Thiên địa nhất thời u ám, một lúc sau trong vùng tối của Lạc Linh Sơn đột nhiên truyền ra một thanh âm kinh ngạc

“Đi...”

Tiếng kêu kinh ngạc này đánh vỡ màn đêm yên tĩnh, một đạo quang mang đâm thủng hắc ám, ban đầu chỉ là một đạo kiếm mang sau đó càng lúc càng mạnh, chọc thủng một lỗ trong bóng tối. Ngay sau đó Yêu Nguyệt kính lần nữa xuất hiện trên bầu trời, quang mang như trước. Thế nhưng cực vân hắc thủ lại tiêu tán thành một đám khói trong không trung, chậm rãi phai nhạt thành hư vô, giống như chưa từng phát sinh bất cứ điều gì.

Cực vân thủ theo gió mà tới che lấp ánh trăng giờ khắc này lại theo gió mà đi.

Tiếng kêu kinh ngạc còn phảng phất như còn luẩn quẩn trong không trung. Tại Lạc Linh Sơn, tiểu hồng điều và tiểu thanh điều vốn trốn trong tổ lạng yên tu hành, chúng vốn đã quen với vầng trăng trên bầu trời, trực giác nói cho nó biết đó là bảo bối của vị bất động đại vương kia.

Lúc Nam Lạc và Lục Tinh Tử nói chuyện thì tiểu hồng điều cũng ở đó nghe trong lòng nó cũng cảm thấy đã có chuyện xảy ra, còn sốt ruột nhắc nhở vị đại vương chẳng có lòng cảnh giác kia thế nhưng đại vương vẫn vậy chẳng thèm để ý.

Sau khi về, càng nghĩ nó càng cảm thấy sẽ xảy ra đại sự liền mang Tiểu thanh điểu đổi vài cái tổ, cho tới khi tìm được vách đá bí ẩn này mới coi như là ổn định. Trong lòng thầm nghĩ tuy đại vương truyền cho mình một thiên pháp quyết tu luyện, nhưng mình cũng đã nhắc nhở hẳn, coi như là huê vốn, từ nay về sau không ai nợ an. Vì vậy liền có thể an tâm tu luyện, chỉ là mỗi khi nhìn thấy Yêu Nguyệt Kính trên bầu trời thì trong lòng không khỏi than đại vương mình thật không có nhãn lực, lại càng không có cảnh giác, không hiểu sao có thể sống tới lúc này.

Rất nhiều ngày trôi qua cuối cùng cũng không ngoài nó sở liệu, phiền phức cuối cùng cũng tới.

Ngẩng cái đầu màu hồng khéo léo nhìn cự vân hắc thủ vô thanh vô tức tới, sau đó lại bất động thanh sắc mà tán đi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ : “Nguyên lai đại vương có bản lĩnh thực, thảo nào chẳng chút hoảng sợ. Chỉ là cái vẻ kiêu ngạo này không phải sẽ đưa tới càng nhiều địch nhân sao.”

Vô luận ra sao, Tiểu hồng điểu đều cảm thấy vị đại vương luyện thần thông ra tình trạng này không nên kiêu ngạo như vậy

Thanh âm kinh nghi kia càng khiến Tiểu hồng điểu cảm thấy mưa gió muốn tới, chính lúc nó muốn trở về tổ thì trên bầu trời xuất hiện một đám mây ánh huyết hồng quấn về phía Yêu Nguyệt kính.

Vẫn là im hơi lặng tiếng, yên tĩnh đến dị thường. Đám huyết hồng vân kia dưới ánh sáng lại vô cùng rõ ràng, giống như một đám huyết vụ trôi trong không trung. Nhìn qua thì phiêu hốt bất định tựa hồ dễ dàng bị gió thổi bay nhưng trong chớp mắt đã bao phủ Yêu Nguyệt kính.

Lần này không có hắc ám thành linh bao phủ nên Tiểu hồng điểu thấy rõ rõ ràng ràng, ngay khi huyết vụ bao lấy bảo bối của đại vương, trong lòng nó vẫn nhảy lên một cái, dù sao đại vương này vẫn rất tốt.

Huyết vụ vốn phiêu hốt quý dị, ngay khi vừa bao lấy lập tức lại điên cuồng bay lên. Tựa như sóng biển muốn mang Yêu Nguyệt Kính đi. Thế nhưng Yêu Nguyệt huyền phù trong không trung tựa như vô lực kia lại ổn tựa Thái Sơn, ánh sáng bị huyết vụ bao phủ hoá thành màu đỏ, tạo thành cảm giác thanh phong phất cao sơn.

Dù cho huyết vụ biến hoá thế nào, ngàn pháp vạn pháp gia thân thì cũng vẫn cứ sừng sững bất động.

Tại vùng bóng tối nơi ánh sáng không chiếu tới đột nhiên truyền tới một chú ngữ huyền ảo, khó hiểu, giống như đại đạo huyền âm câu thông Thiên Địa. Khi thanh âm vang lên thì không gian bỗng nhiên yên tĩnh lại, vốn còn tiếng gió thổi, ngọn cây xào xạc cùng với tiếng côn trùng kêu tại thời khắc này bỗng nhiên im bật.

Huyết vụ đột nhiên co rút lại lập tức hoá thành một con Huyết Lang, hú dài trong không trung. Rõ ràng Tiểu hồng điều chẳng nghe được chút âm thanh nào mà mắt đã đen ngòm, ngã gục xuống đất.

Một vòng sóng vô hình phá nát vùng không gian bao quanh Yêu Nguyệt, nguyên lai Yêu Nguyệt tựa như đã hoà hợp với hư không chính lúc này đã bị cô lập, cảm giác liên hệ với núi non đã chẳng còn vi diệu như trước.

Đúng lúc này một cự trảo xanh đen xé rách hư không lao tới, cự trảo tựa như thực thể, phá nát những làn sóng làm chấn động hư không kia. Huyết Lang nhìn cự trảo xanh đen lập tức giận dữ, không quan tâm tới Yêu Nguyệt nữa mà lao tới cản.

Cự trảo cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém cùng Huyết Lang quyết đấu, hai người không ngờ lại chẳng phải là cùng một nhóm, đều muốn giành Yêu Nguyệt về phần mình. Mãnh thú xung quanh sơn mạch ẩn phục trong bóng đêm nhìn về chính giữa Lạc Linh Sơn

Thanh Hắc Cự Trảo và Huyết Lang đơn đấu nhưng chưa động tới chân tài, chỉ là tương hổ thăm dò. Hiển nhiên bọn chúng biết rõ mục đích của mình là gì, dù cho muốn đấu cũng chưa phải lúc.

Ngay khi Thanh Hắc Cự Trảo và Huyết Lang thăm dò thì Yêu Nguyệt Kính đột nhiên động, lao thẳng lên trời cao, phảng phất như đã tiến nhập hư không, không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài. Đồng thời một thanh âm nhàn nhạt truyền từ trong núi ra.

“Chư vị muốn Yêu Nguyệt Kính của ta hay là muốn mạng của Nam Lạc này”

“Mạng người cũng muốn, kính này cũng vậy” Huyết Lang há miệng nói, thanh âm phảng phất còn mang theo mùi máu tươi mơ hồ như có núi xác biển máu hiện lên sau người, khiến không gian rung thành từng đợt sóng. Dựa vào uy thế của nó hiển nhiên vừa rồi chỉ dùng vài phần lực, chẳng hề động tới thần thông.

Thanh Hắc Cự Trảo có ba móng khê động, hư không giống như mặt băng bị đập vỡ, theo sau đó cũng muốn đập vỡ cả Lạc Linh Sơn. Tiếp theo từ trên cự trảo truyền tới một thanh âm bén nhọn: “Nam Lạc, bản vương muốn dùng mạng người tế điện hài nhi của ta”

Sau khi thanh âm chấm dứt Lạc Linh Sơn lâm vào một khoảng lặng rồi đột nhiên một tiếng thở dài vang lên: “Từ lúc xuất đạo tới nay, Nam Lạc ta chưa hề chủ động đắc tội với người nhưng người chết dưới kiếm ta không ít, cừu nhân của ta lại càng không nhớ nổi. Ta đoán hai người các người tới đây là để thử xem Nam Lạc có còn chiến lực hay không, cũng được, ta cũng sẽ không ẩn giấu nữa, để cho các người biết, cũng là để cho mọi người biết.”

Thanh âm của Nam Lạc ban đầu còn có chút cảm thán tốc độ thông thả nhưng khi những lời cuối cùng vang lên lại kèm theo một luồng khí lạnh.

Tiểu hồng điều không biết đã tỉnh lại từ khi nào, vội trốn vào trong sào huyết tuyệt không dám nhìn bầu trời, dựa sát vào chim xanh, trong lòng mắng Huyết Lang không ngọt. Lúc này đột nhiên nghe được lời nói trong không trung truyền tới thầm nghĩ quả nhiên là nhằm vào vị đại vương ngốc này.

Thế nhưng suy nghĩ thật kỹ lời của Nam Lạc thì Tiểu hồng điều lại nghĩ rằng chỉ sợ đại vương đã sớm biết được hai người này đã đến, hơn nữa trong lời nói còn ám chỉ có rất nhiều người ẩn từ một nơi bí mật gần đó, nghĩ vậy thân thể của Tiểu hồng điều lại rúc lại gần Tiểu thanh điều, Tiểu Thanh Điều lại chẳng biết gì về ngoại giới cả, vẫn đang ngon giấc.

Lời của Nam Lạc còn chưa dứt thì một đạo kiếm quang xuyên phá hư không lao tới, tĩnh lặng vô thanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Thanh Hắc Cự Trảo và Huyết Lang, chỉ thấy mũi kiếm khẽ rung, kinh thiên kiếm mang nở rộ, sát khí ngập trời xông thẳng vân tiêu.

Kiếm mang như hoa tuyết đầy trời bao phủ cự trảo và Huyết Lang.

Huyết Lang khẽ động, ngửa mặt lên trời rộng to, Cự Trảo rung lên, không gian nát vụn.

Kiếm quang đầy trời trút xuống, Huyết Lang và Cự Trảo trong chớp mắt đã bị cắt vụn, kiếm quang quấy mạnh, cả hai hoá thành bột phấn, tiêu tán trong trời đất.

Xa xa, trong bóng tối vang lên hai tiếng kêu

Đồng thời khắp nơi truyền đến những tiếng kêu kinh hãi

“Tiên Thiên Kiếm Khí”

“Kiếm đạo? Quả là kiếm đạo”

“Dùng thần thông kiếm đạo đổi bái thiếp trong tay chư quân, có ai
nguyện ý không?”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Linh Hồn Chi Đạo

Sau hai tiếng kêu kinh hãi cả bầu trời đêm lại yên lặng trở lại, tất cả giống như chưa từng có gì xảy ra

Trên bầu trời Lạc Linh Sơn, Yêu Nguyệt Kính ngũ sắc đan xen vô cùng an tĩnh, ánh sáng vẫn mờ mờ lung lung nhưng quang vận lại đang chậm rãi chuyển động, giờ khắc này không biết còn có bao nhiêu người nhớ tới năm đó Nam Lạc ở trong Thiên Đình đã hào ngôn nói : “Ta có một kính chiếu thiên địa càn khôn.” Có lẽ bởi vì Yêu Nguyệt Kính bây giờ ngoài mang cho người khác cảm giác chiếu khắp thiên địa ra còn có khả năng tăng cường thực lực của chính mình.

Trong mắt họ, vùng không gian bị Yêu Nguyệt bao phủ này đã thành một thể, tựa như siêu thoát thiên địa. Còn người lĩnh ngộ được chu thiên tinh lực lại phát hiện ra Yêu Nguyệt có thể dẫn dắt tinh lực vô biên, nối với tinh không bằng một loại liên hệ vô cùng huyền diệu.

Lục Tinh Tử nhìn Yêu Nguyệt Kính đầy nóng bỏng, đối với y thì Yêu Nguyệt mang theo mị lực vô tận, cự thủ do mây đen biến thành chính là do y sử ra.

Bị Yêu Nguyệt bất động thanh sắc phá pháp, với người khác còn cho rằng đó là thử nhưng Lục Tinh Tử lại biết đó là toàn lực. Chính thời khắc đó y cảm thấy Yêu Nguyệt giống như một ngọn núi, nối liền với đại địa vô biên, nặng vô cùng. Quang mang kia lại có thể lặng yên hoà tan những linh lực dị thường. Ngũ sắc quang vận giống như biển rộng mênh mông, tất cả

pháp thuật rơi vào trong quang mang đó chỉ có thể dấy lên một làn sóng, căn bản không thể khiến biển rộng chịu chút ảnh hưởng nào.

Hành động nhất thời của y lại khiến hai người khác trong bóng tối động thủ.

Sắc mặt của Lục Tinh Tử có chút khó coi, bản thể của y chẳng thể nào giấu nổi Nam Lạc, chỉ là một con chồn lông xanh, nửa bước tiến vào thần cảnh. Tuy rằng thần cảnh lợi hại hơn tiên cảnh nhưng đó chỉ là tương đối mà thôi.

Thần cảnh cũng chỉ là có được nhận thức rõ ràng về đạo, cũng có thể ngộ ra một loại thần thông, tuy nhiên còn phải xem ngộ được thần thông gì, ngoài ra có một số kẻ rất mạnh cũng không đủ tiêu chuẩn nhập thần cảnh.

Bên cạnh y có hai người, một là Kim Quang lão tổ, mặc kim sắc pháp bào, lưng đeo một thanh kim sắc trường kiếm thậm chí cả râu cũng ánh màu ám kim. Lúc này mắt lão đang có kim mang lưu chuyển, nhìn không chớp mắt vào Lạc Linh Sơn.

“Tiên Thiên kiếm khí” chính là do lão nói ra.

Nhìn Kim Tinh Kiếm trên lưng lão liền biết tất cả thần thông đều nằm ở đó, sau khi biết Nam Lạc liền nhớ lại thanh kiếm của hắn, là một trong những thanh tiên thiên kiếm khí vô cùng quý hiếm, hơn nữa dùng kiếm khí vi binh để thành đại thần thông rất khó, so với các loại pháp khí quý dị khác, kiếm khí có phạm vi rất nhỏ, vì vậy trong Hồng Hoang có rất ít người dùng kiếm.

Lục Tinh Tử không biết vị Kim Quang lão tổ này có thần thông thế nào, xuất thân ra sao. Bởi vì rất ít người thấy lão xuất thủ, ban đầu hành tẩu trong thiên địa, tranh đấu với người cũng chỉ thấy một vệt kim quang xẹt qua hư không, đối phương đã đầu thân mỗi nẻo. Cái danh Kim Quang lão tổ cũng chỉ là danh hiệu, còn tên lão là gì không ai biết cả.

Kim Tinh Kiếm trên lưng Kim Quang Lão Tổ là vũ khí độc nhất của hắn, tuy lai lịch cũng phi phàm, bên trong cũng có mảnh vỡ đại đạo, nhưng chỉ là bán tiên thiên. Đời này lão rất muốn có được một thanh Tiên Thiên Kiếm Khí chân chính. Mà bản thân lão cũng là nửa bước Đạo cảnh, sau khi du lịch đến một đảo nhỏ phía đông, luận bàn với một người nắm giữ bốn thanh tiên thiên kiếm khí, phát triển càng nhanh hơn, mấy năm nay càng thêm chuyên tâm tu hành.

Sau khi đấu với người có được bốn thanh Tiên Thiên Kiếm Khí, lại lĩnh ngộ rất nhiều thứ, trong lòng thầm nghĩ nếu mình có một thanh Tiên Thiên Kiếm Khí, có lẽ cũng không kém người kia là bao. Cho nên ngoài việc cho Tử Hà Sơn mặt mũi, thuận tiên báo thù cho Kim Sa thì nhất định lão phải có được Thanh Nhan Kiếm.

Cạnh Kim Quang lão tổ còn có một người, ánh mắt âm trầm lộ vẻ hung ác độc địa, Nam Lạc thông qua Yêu Nguyệt kính nhìn thấy người này lập tức nghĩ tới con ưng trên Thương Mãng Nhai, cùng có nhãn thần hung ác độc địa, cùng mặc một bộ hắc bào.

Từ lúc gã tới đây từ đầu tới cuối cũng không nói được mấy câu, chỉ nhìn chăm chăm lên Lạc Linh Sơn, từ khi Thanh Nhan rời vỏ chém chết Huyết Lang và Cự Trảo, cặp môi hơi mỏng của gã càng mím chặt, trong mắt xuất hiện một chút ngoài ý muốn rồi lại càng thêm hung hãn nhìn Thanh Nhan bay ra khỏi Lạc Linh Động Thiên.

Kim Quang lão tổ nói với Lục Tinh Tử rằng người nọ là tộc trưởng tộc Thương Ưng, Lục Tinh Tử không khỏi giật mình thầm nghĩ không ngờ gã lại là Ưng Vương danh dương thiên địa, người khác trước mặt cung kính xưng gã là Ưng Vương nhưng sau lưng đều gọi là Ma Ưng.

Vội vàng cười chào hỏi nhưng Ưng Vương chẳng buồn đáp lại chỉ nhàn nhạt nhìn Lục Tinh Tử khiến y có cảm giác băng lãnh tới tận xương, thái độ của Ưng Vương khiến lửa giận trong lòng y tăng mạnh nhưng rồi lại đè

xuống. Y cũng coi như là một người có uy tín danh dự trong vùng, đại vương các núi đều phải cho y mặt mũi, đương nhiên việc đó khiến y sinh ra cảm giác tự cao tự ngạo, cho nên phong thái của Ứng Vương khiến y rất tức giận. Bất quá y là dù ai có đắc tội mình cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài mà luôn chỉ âm thầm ra tay, vì vậy y vẫn cười rất tươi, hoàn toàn tỏ vẻ không quan tâm biểu hiện băng lãnh của Ứng Vương.

Ba người họ đều muốn có thứ mình cần phải lấy, Kim Quang lão tổ là Thanh Nhan, Lục Tinh Tử cần Yêu Nguyệt còn Ứng Vương chỉ muốn giết Nam Lạc.

Thế nhưng ngay khi họ chuẩn bị động thủ lại phát hiện quanh Lạc Linh Sơn lại có người tới hơn nửa thần thông không kém, ít nhất đều là Thần Cảnh. Trong đó có một kẻ vừa rồi hoá thành Huyết Lang, Thị Huyết lão tổ, lão chính là lão tổ tông của con sói trắng trước đây bị Nam Lạc rút gân lột da ở Dương Bình Thị Tộc. Còn Thanh Hắc cự trảo là thần thánh phương nào thì họ không nhìn ra được. Trong bóng tối còn có những ai thì họ chỉ có thể cảm nhận mà không cách nào biết rõ được.

Bọn họ cảm thấy mờ lung nhưng Nam Lạc lại có thể dùng Yêu Nguyệt thấy rõ ràng từng người. Yêu Nguyệt toả ra ánh sáng chỉ vừa đủ bao phủ khắp Lạc Linh Sơn, không tán ra ngoài dù chỉ một tia. Điều này cũng khiến những người trong bóng tối cảm thấy khiếp đảm, khả năng khống chế cùng với khả năng dung hợp vào một vùng không gian và sử dụng lực lượng thiên địa kia khiến họ nhất thời không dám động thủ.

Cách Lạc Linh Sơn mấy nghìn dặm, một tia cầu vồng bảy sắc hạ xuống một ngọn núi, một nữ tử mặc tử y mang theo một tảng đá trắng, mặt nàng tái nhợt, vai trái có tiên huyết màu đen chảy ra, mang theo một mùi tanh hôi.

Nàng hạ thân xuống làm kinh động một con mèo rừng vương. Mèo rừng vương nhìn thấy nữ tử này suy yếu liền từ trong bóng tối nhào ra, nhãn thần

hưng phấn, răng trắng nhọn hoát, gào thêm một tiếng lại mang theo uy thế của hổ gầm.

Trường tiên bảy màu trong tay tử y nữ tử xuất hiện, vụt ngang, đập trên người mèo rừng vương, xuyên qua người thế nhưng mèo rừng vương lại rơi thẳng xuống mặt đất, một đám sương xám biến mất trên người nó.

Thất thái hồn tiên chuyên tổn thương linh hồn sinh vật chỉ cần là sinh linh có hồn phách liền có thể sẽ phải hồn phi phách tán, vô luận là linh hồn chi đạo hay thất thái hồn tiên đều là một trong những kinh khủng nhất trong thiên địa này, thế nhưng hôm nay nàng lại gặp phải một Văn đạo nhân hoá thân ngàn vạn là một kẻ không có linh hồn.

Trên đường truy sát nếu không phải độn thuật của nàng có chỗ đặc biệt thì sớm đã bị bắt kịp

Nàng thoáng nhìn qua bầu trời, vẻ giảo hoạt thần nhiên đã tiêu thất lại mang theo một chút lo sợ không yên. Hàm răng cắn chặt lại, thất thái hồn tiên vung lên, sau đó cầu vồng loé lên, tử y nữ tử trên đá trắng dung nhập vào trong rồi hoá thành một chùm sáng bảy màu loé lên trong rừng.

Chẳng bao lâu trên trời lại hạ xuống hai dải sáng đen dừng chân tại nơi tử y nữ tử vừa đứng, chính là Văn Đạo Nhân và nam tử xấu xí họ La.

Chỉ nghe họ La vừa cười vừa nói: “Không ngờ độn pháp của nữ tử này lại quái dị đến thế, nếu không phải bị người dùng U Minh Châm đâm bị thương thì nàng đã chạy thoát rồi”

Văn Đạo Nhân cười hắc hắc, trong con mắt híp loé ra hàn quang bí hiểm.

“Người chắc rằng trong thiên địa này nàng không có bằng hữu gì sao, nếu như bị người cứu đi chẳng phải là uổng phí công sức và thời gian sao” Nam tử họ La vô cùng xấu xí nhưng thanh âm lại cực kỳ ôn nhu, tuy nhiên

kết hợp thanh âm và khuôn mặt thì lại thấy như có hàng vạn con kiến đang bò.

“Nàng mới từ nơi đó đi ra liền bị truy sát, còn có bằng hữu nào nữa. Và lại nàng không dám cho người khác biết mình đi ra từ đó, trong thiên địa này hẳn vẫn có người đang tìm kiếm nàng, hắc hắc... Dù cho là có bằng hữu đi chẳng nữa thì có thể cứu được nàng từ tay chúng ta chẳng.”

“Nàng có lai lịch gì, từ ngữ khí của người thì hình như thế gian này còn có biến hoá lớn sao, chẳng lẽ còn lớn hơn việc Đế Tuấn Thái Nhất lập Thiên Đình ư”

“Hắc hắc... ta cũng không rõ lắm chỉ là có một cảm giác như vậy thôi, chỉ có thể nói là sinh linh ra đời trước khi thiên địa biến thiên đều sẽ có cảm giác này, hắc hắc, linh hồn chi đạo, hắc hắc...”

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Cô Phần Cầm Kiếm Tiệt Sơn Đoạn Mạch

“Hừ Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân lại ẩn ở chỗ này, ta muốn xem có bản lĩnh gì mà dám xưng đệ nhất Tinh Quân”

Một người mặt tinh bào của Thiên Đình Tinh Quân, thân thể bọc trong một lớp hồng quang, tay cầm một cây thiên kích màu bạc, từ trong bóng tối giẫm hư không bước thẳng lên Lạc Linh Sơn, đưa tay như muốn hái Yêu Nguyệt đi.

Một đạo bạch quang từ trong không trung chui ra, ngân thiên kích chớp loé đâm về phía bạch quang.

“A”

Ngân Thiên Kích giống như đậu hũ, bị đạo bạch quang xé nát, người nọ chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã bị bạch quang cắt thành hai nửa

“Ai, người thứ chín”

Trong Lạc Linh Sơn trên một sườn núi nhỏ có một con mãnh hổ màu sắc sặc sỡ đang nằm, bên cạnh là một con gấu ngựa đen và một con hoa xà thật lớn.

Câu cảm thán vừa rồi chính là từ miệng con gấu ngựa đen, con hoa xà bên cạnh phát ra những thanh âm ngắt quãng: “Bọn họ... sao đều ... không sợ ... chết ư?”

“Nghe người nói một câu cũng đủ khiến ta mệt chết, ai, còn nhớ hôm trước xuất hiện con Huyết Lang và Cự trảo không, đều đã bị đại vương chém thành bụi vậy mà còn nhiều người muốn tìm cái chết như vậy, sao phải khổ thế chứ” Gấu ngựa đen hai tay vắt chéo để sau đầu, nhìn Yêu Nguyệt Kính cảm khái nói

Xì...Xì...

“Nhất...nhất định...là...”

“Lão hoa không cần nói nữa, đừng khiến ta mệt chết” Gấu ngựa đen không chút khách khí cắt lời hoa xà.

“Còn không phải là muốn đoạt bảo bối của đại vương sao, điều này cũng không biết thảo nào Yêu Yêu gọi người là Ngốc Hùng” Mãnh hổ sắc sỡ nằm ở đó cười nhạt

Gấu ngựa đen chẳng buồn quay đầu cười nhạt nói: “Đoạt bảo cũng phải xem thực lực, lúc trước đã có nhiều người bị chém rồi chẳng lẽ bọn họ chẳng buồn quan tâm sao? Không biết ai ngốc đâu, hôm qua Yêu Yêu nói với ta rằng trong Lạc Linh Sơn ngốc nhất là người”

“À, người không biết mỗi người đều có dục vọng ư, tham dục sẽ làm mình bị mờ mắt, ngoài ra những người đó có ai không nghĩ rằng mình thần thông phi phàm, trong lòng đều tự cho rằng người khác không bằng mình” Mãnh hổ sắc sỡ ngẩng đầu nói rồi nhìn biểu tình ngạc nhiên của gấu ngựa sau đó đắc ý hạ đầu xuống.

“Người, làm sao biết những điều này, chỉ bằng người sao nói ra được” Gấu ngựa kinh ngạc.

“Hắc, người chẳng hiểu được đâu, nhân tính tham lam là một vấn đề triết học” Mãnh hổ sắc sỡ đắc ý nói

... Xì ... xì...

“Lại ... lại có...”

“Lão Hoa không cần nói nữa”

“A...”

Gấu ngựa đen ngáng đầu nhìn, chỉ thấy máu phun khắp trời, hai đoạn thi thể rơi xuống núi

“Kẻ thứ mười”

“Vù...”

Rắn hoa cười yêu phong lao về phía thi thể rơi xuống, tốc độ chạy so với tốc độ nói quả là một trời một vực

“Đi đâu thế” Gấu ngựa đen nói

“Nhật pháp bảo! Ngốc” Mãnh hổ sặc sỡ cũng nhìn về phía thi thể rơi xuống, không quay đầu nói.

“Những pháp bảo kia đã bị kiếm của đại vương chém đứt đôi, còn có ý nghĩa gì đâu” Gấu ngựa đen khinh thường nói

“Về việc này thì người hẳn không rõ rồi, lão sói hôm qua cướp được một y phục, nghe nói có thể tránh nước lửa, còn Bạch Miêu nhặt được một hạt châu, nghe nói có thể tụ linh, tu luyện nhanh hơn nhiều” Mãnh hổ nhìn bầu trời nói

“Vậy người, sao lại không đi, nếu người đi thì những thứ kia không ai dám đoạt với người”

“Ha, ta đi, thực là một chuyện cười, đoạt những như bất nhập lưu kia sẽ làm tâm cường giả của ta suy yếu, ta lẽ nào lại làm cái chuyện mất thân phận này, người nhìn đại vương có quan tâm pháp bảo kia không? Đó là tâm của cường giả đó?”

“Cường giả, vậy người muốn thế nào?”

“Ta muốn giống như đại vương, một ngày nào đó ta cũng có thể an toạ trong núi mặc cho cường địch từ bát phương tới, ta sừng sững bất động, tới một trăm một, tới hai trăm đôi”

Trong lúc chúng còn đang nói chuyện thì dưới Yêu Nguyệt xuất hiện một đám mây vàng, mây vàng quay cuồng trong không trung, chậm rãi co lại, cuối cùng biến thành một đồng đất vàng, giống như một nắm mồ phệp phênh trên trời.

Tiếp đó một cây kiếm dài ba thước đột nhiên cắm xuống đám đất vàng, toàn thân màu xanh, trên vỏ kiếm khắc một con Phượng Hoàng bay lượn.

Kiểm cắm ở trên đồng đất vàng dưới yêu nguyệt toả ra sát khí trùng thiên, lan khắp bốn phương tám hướng.

Xung quanh nhất thời tĩnh lặng, không ai biết Nam Lạc có ý gì, bỗng trong không trung vang lên thanh âm lạnh lạnh của hắn: “Ta có một kính tên Yêu Nguyệt, có thể chiếu khắp Thiên Địa Càn Khôn, tất cả mọi người đều biết. Còn kiếm này tên Thanh Nhan, tới từ Bất Tử Cung Phượng Hoàng Sơn, là một thành tiên thiên kiếm khí, không mấy người biết tới. Từ hôm nay trở đi ta liền để chúng ở đây, mặc cho chư vị dùng bản lĩnh cướp lấy.”

Trong thiên địa tĩnh lặng này, giọng của Nam Lạc vang đi cực xa, lẫn khuất xung quanh, thật lâu không tiêu tán

“Oa, đại vương uy vũ” Gấu ngựa đen há miệng đầy lông buột miệng nói

“Đúng vậy, quá bá đạo” Mãnh hổ sặc sỡ lộ vẻ si mê.

Ngọn núi phía nam Lạc Linh Sơn chính là Táng Hồn Sơn, lúc này Lục Tinh Tử, Kim Quang lão tổ, Ứng Vương đang đứng ở đó, sắc mặt khác nhau.

Thực lực của Nam Lạc ngoài ý liệu của Lục Tinh Tử, bây giờ không chỉ một mình y là động tâm với Yêu Nguyệt Kính, trong bóng tối còn biết bao nhiêu người nữa? Sắc mặt không khỏi âm trầm, nhìn Yêu Nguyệt lơ lửng, hận không thể ôm vào trong lòng mình.

Vốn là y ra tay cướp trước, giờ lại thành tranh cướp lẫn nhau. Điều này càng khiến y buồn bực, vì sao lại có nhiều người như vậy chứ? Y hoàn toàn không rõ.

“Nghe nói năm đó hắc lầy Yêu Nguyệt làm trời, người ẩn trong đó, kiếm làm cầu, cầu thành tam tài, mới có thể trốn được từ trong tay Hình Thiên và Hậu Nghệ. Nhưng lần này lại khác, ngay từ đầu nghĩ rằng hắc dùng tam tài để trưng ra giả đạo cảnh. Bây giờ mới biết Yêu Nguyệt không phải là yếu điểm trong tam tài, chúng ta đều bị lừa” – Kim Quang lão tổ lạnh nhạt nói

“Vậy hắc dùng phương pháp nào, chẳng lẽ thực sự đã nhập đạo cảnh? Nếu thực, không chỉ chúng ta không địch lại, cả những người ẩn thân gần đây cũng vô dụng cả” – Khuôn mặt Lục Tinh Tử càng lúc càng khó coi nói.

“Ha ha, Đạo Cảnh, nào có dễ nhập như thế, bằng không sao lại có nhiều người ẩn núp không đi tới vậy. Trước còn cảm giác hắc đã bước nửa bước vào đó nhưng giờ thì có thể xác định nửa bước cũng không vào, chỉ bất quá không biết dùng bí pháp gì lại có thể tương hợp với núi non, có thể mượn lực lượng của linh mạch”

“Nhưng vì sao hãn còn muốn dùng Yêu Nguyệt để xây dựng thế tam tài thiên địa chứ” Lục Tinh Tử nghi hoặc hỏi

“Nếu ta không đoán sai thì hãn đang luyện bảo”

“Luyện bảo?”

“Không sai, tiên thiên linh bảo cũng có rất nhiều loại không chứ tiên thiên đại đạo nhưng lại có thể tế luyện ra một công dụng đặc biệt khác, tuy phụ thuộc vào cảnh giới người tế luyện không thể nào so sánh với những linh bảo do trời đất dưỡng dục được nhưng lại có thể phát triển cùng chủ nhân, hơn nữa còn là loại linh bảo có thần thông hợp với chủ nhân nữa, đến hậu kỳ còn có uy lực không dưới những tiên thiên linh bảo chứa đại đạo kia”

“Đúng vậy, chỉ sợ người khác cũng đã nhận ra, không biết hãn có bí pháp gì mà lại có thể dung nhập núi non dùng thiên địa lực lượng, tuyệt không dưới đạo cảnh, hơn nữa một kiếm kia uy lực lại lớn vô cùng, không ai có thể ngăn cản nổi, đây là Kiếm Đạo sao?” Lục Tinh Tử nói tới đây không khỏi nhìn vào Kim Tinh Kiếm sau lưng Kim Quang đạo nhân.

“Ha ha, kiếm đạo cũng có phân cao thấp” Kim Quang đạo nhân híp mắt lại thì thào tự nói, trên người toả ra chiến ý, sau đó lại tiêu thất. Lão nhẹ hít một hơi nói: “Tạm không nói những thứ khác, chỉ cần phá thế tương hợp của hãn, thì có thể mặc sức chém giết”

“Căn cơ của hãn nằm ở chỗ tương hợp với linh mạch, có thể dùng lực lượng vô hạn của núi non, mà linh mạch của núi lại nối liền với đại địa, linh lực bất tận dùng không hết, chúng ta hãy nghĩ biện pháp cắt đứt linh mạch của ngọn núi, đến lúc đó nhất cử lưỡng tiện giết chết hãn”

Lục Tinh Tử càng nói càng hưng phấn phảng phất như đã thấy Lạc Linh Sơn bị đập nát, Yêu Nguyệt Kính bị mình hái xuống.

NHÂN ĐẠO KỶ NGUYÊN

Thân Văn Chỉ Tiêm
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thanh Thanh Và Trâu Rừng

Dưới tinh không một vầng trăng mỏng lung treo lơ lửng, dưới đó là ngôi mộ đất vàng, trên cắm chéo một thanh kiếm vỏ xanh, sát khí xông thiên.

“Tiệt sơn đoạn mạch pháp ư? Đó là một phương pháp tốt chỉ cần phá thế thì Nam Lạc cũng không thể gây ra được chút sóng gió nào. Chỉ là làm sao mới có thể cắt được linh mạch của ngọn núi này chứ?” Thần thông của Kim Quang đạo nhân đều nằm cả trên kiếm, hoàn toàn không thông hiểu trận pháp. Có thể nói ở điểm này lão thực giống Nam Lạc, chưa từng nghiên cứu về trận pháp.

Lục Tinh Tử cũng không có biện pháp nào, tuy cách này do y nói ra nhưng nó không có nghĩa là y có thể thực hiện được.

Ứng Vương vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói: “Ta có một pháp có thể cắt đứt linh mạch của núi này, chỉ là dựa vào ba người chúng ta không thể làm được mà thôi”

“Ồ, không ngờ Ứng huynh không chỉ pháp lực thâm hậu vậy mà còn tinh thông trận pháp, người không ngại nói cho chúng ta biết đó là trận pháp gì không để mọi người cùng suy nghĩ, có lẽ sẽ có cách” Kim Quang lão tổ vừa cười vừa nói, chòm râu vàng phất phơ trong gió.

Ứng Vương nhìn năm mộ đất vàng trên không, trầm mặc một lát rồi nói: “Trận pháp này do ta ngẫu nhiên đoạt được tên là Bát Phương Đoạn Mạch Trận. Chỉ cần ở bát phương của nơi cần cắt linh mạch thiết lập một tế đàn, trên ứng ngôi sao, dưới ứng địa thế, phô trương pháp thuật là có thể cắt

đoạn linh mạch của núi. Bất quá cắt này cũng không triệt để mà chỉ là tạm thời, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau trận pháp sẽ mất tác dụng”

“Ha ha đúng là muốn dựng tế đàn ở tám hướng thì ba người chúng ta không làm được, người khác lại có pháp lực quá thấp. Bất quá ta cảm thấy có thể cùng những người đó hoàn thành trận pháp này, ta nghĩ họ sẽ đồng ý, dù sao, không ai muốn cùng một kẻ có thần thông không dưới Đạo Cảnh tranh đấu cả” Kim Quang cười ha hả nói

Còn không đợi Ứng Vương trả lời Lục Tinh Tử đã vội nói: “Lão tổ muốn nói là hợp tác với những người đang ẩn thân kia sao thế nhưng Nam Lạc chỉ có 2 linh bảo làm sao chia được”

“Ha ha đương nhiên là kẻ nào mạnh hơn thì sẽ thuộc về người đó” Kim Quang lão tổ không quay đầu nói, ngữ khí vẫn ôn hoà như trước khiến Lục Tinh Tử cảm thấy vô cùng khó chịu

Đến lúc này Lục Tinh Tử phát hiện ra sự việc đã rời khỏi dự đoán của y, chuyện do y khơi mào nhưng lúc này nhưng lúc này y đã thành kẻ không có quyền nói chuyện nhất. Lúc này y mới giật mình tỉnh lại, không có quan hệ thân thiết nào thắng được lợi ích, người khác cho Tử Hà đại vương mặt mũi nhưng mặt mũi này tuyệt không thể đặt ra trước đao thật thương thật. Tất cả phải dựa vào thực lực của bản thân, có thực lực sẽ có địa vị, có quyền nói chuyện.

Năm mộ đất vàng cắm thanh kiếm xanh phập phành trong hư không như đang khiêu khích mọi người. Không ai rõ lúc này Nam Lạc đang suy nghĩ gì, vì sao sẽ có hành động như vậy, đây quả là chính diện khiêu chiến mọi người, hơn nữa hai tiên thiên linh bảo đặt ở đó, đối với đại đa số người trong hồng hoang mà nói đều là một loại mê hoặc trí mạng.

Nếu có người hiểu rõ Nam Lạc ở đây nhất định sẽ không thể tin rằng hẳn lại là người làm ra việc này. Phong cách đường hoàng mang theo tự tin ẩn

hiện khí phách lại ẩn giấu một chút kiêu ngạo.

“Phía nam Bất Chu Sơn, cách ba nghìn dặm, có một ngọn núi tên Lạc Linh Sơn, sư tôn người ở đó”

Đó là những lời mà Thanh Thanh nghe từ nữ nhân thập phần ma tính đó nói, Thanh Thanh không biết tên ả, nhưng khi ả nói những lời này thì nàng lại tin rằng ả và sư phụ nhất định có quan hệ không tầm thường.

Cho nên Thanh Thanh liền rời Côn Lôn Sơn nhằm phía Nam Bất Chu Sơn mà đi, thế nhưng phía Nam Bất Chu Sơn chỉ là hướng, muốn tìm Lạc Linh Sơn khó biết thế nào, huống hồ nàng không biết Lạc Linh Sơn trông như thế nào

Trong tay nàng cầm một cây quạt nhỏ màu xanh, nếu không có cây quạt này thì chỉ sợ đã chết không dưới trăm lần. Cho dù vậy, lúc này quần áo nàng vẫn đã bị tổn hại, tóc tai ngổn ngang, còn có vài chỗ bị khô, hai bím tóc lúc này một đã xoã tung, ngoài ra còn bị hoả thiêu nên ngăn đi nhiều, không cách nào có thể buộc thành bím nữa.

Nàng cũng không đi một mình, bên cạnh còn có một nam tử khôi vồ, lông mày rậm to, trong tay còn có một cây thiết côn đen kịt. Quần áo cũng đầy chỗ rách, vết thương lộ ra ngoài vẫn còn đang chảy máu nhưng nam tử này lại không có cảm giác gì.

Nam tử lông mày rậm, mắt to tay cầm cây côn đen kịt này tên là Ngưu Lượng, Thanh Thanh gặp khi ở dưới Bất Chu Sơn, gã nói mình nghe yêu sư Côn Bằng truyền đạo đã nhiều năm. Thanh Thanh hỏi vì sao gã muốn rời khỏi Ấn Sơn, thì gã chỉ cười không đáp.

Thanh Thanh hoàn toàn không biết Ấn Sơn ở đâu, đây là lần đầu tiên nàng rời núi, mỗi một đoạn sẽ hỏi Ngưu Lượng vì sao lại đi theo mình, đối phương đều đáp lại là thuận đường, thuận đường mà thôi. Hỏi nhiều lắm chán Thanh Thanh cũng sẽ không hỏi lại nữa.

Cứ như vậy hai người đi thêm được hơn ba nghìn dặm nữa, trên đường gặp nguy hiểm gì thì Ngưu Lượng sẽ lập tức lao lên, bất luận mình có phải đối thủ hay không có mấy lần mới lao lên đã rất nhanh bị đánh trở lại, nếu không nhờ Thanh Thanh dùng cây quạt xanh kia quạt bay kẻ địch thì không biết Ngưu Lượng đã bị đánh thành dạng gì nữa.

Ngưu Lượng hỏi Thanh Thanh đi Lạc Linh Sơn để làm gì, Thanh Thanh trả lời là đi tìm sư phụ, một lát sau lại nói thêm là để truyền tin. Y cũng không hỏi truyền tin gì chỉ nói: “Sư phụ người hẳn là rất lợi hại nếu không cũng không thể cho người bảo bối lợi hại như vậy”

Thanh Thanh nhìn cây quạt xanh mơn mớn kia nói: “Sư phụ đã rời đi khi ta còn chưa hoá hình, đây là thứ mà ta nhặt được trên hòn đá mà người ngồi để truyền đạo cho ta”

Ngưu Lượng lập tức nói: “Nhất định là sư phụ của người lưu lại”

Thanh Thanh lắc đầu trong lòng nghĩ tới Thái Cực Cung nơi mà sư tôn quỳ lạy ba ngày ba đêm vẫn không xuất hiện

“Đi thôi, chúng ta tìm người hỏi xem Lạc Linh Sơn ở đâu, sư tôn người nhất định là một kẻ rất lợi hại, Lạc Linh Sơn của hẳn nhất định là nơi cực kì có danh tiếng” Ngưu Lượng ngắm nghía chung quanh, ông ông nói

Lời y mới dứt thì trong góc núi nhảy ra một con thỏ yêu, tay cầm một thanh cương xoa, vừa nhìn hai người vừa quát: “Hừ con trâu rừng từ đâu tới, không bái đại vương chúng ta mà đã dám qua núi, chẳng lẽ muốn chết, nhanh đưa binh khí của người ra đây còn có thể miễn tử tội.”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trán Khắc Số Mười Chín

Chương 2: Lòng Giam Của Yêu Quái

Chương 3: Âm Dương Bốn Mùa

Chương 4: Luyện Khí Nhập Môn

Chương 5: Dương Lực Đại Tiên.

Chương 6: Độn Địa Thuật

Chương 7: Sơn Lâm Độn Hành.

Chương 8: Thôn Vân Thổ Vụ

Chương 9: Thiên Địch

Chương 10: Dương Giác Ẩn Kỳ

Chương 11: Phượng Hoàng Sơn - Bất Tử Cung

Chương 12: Đồng Tử Trong Không Tước Điện

Chương 13: Kim Sí Đại Bằng Điện

Chương 14: Bầu Trời Đầy Sao

Chương 15: Ngũ Thái Quang Hoa

Chương 16: Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo

Chương 17: Côn Luân Sơn Thái Cực Cung

Chương 18: Kim Giác Ngân Giác

Chương 19: Tuyết Bay Đầy Trời

Chương 20: Khô Toạ Sáu Năm, Nửa Bước Nhập Tiên Môn

Chương 21: Tụng "Hoàng Đình"

Chương 22: Quạt Ba Tiêu

Chương 23: Thanh Xà Ngậm Kính

Chương 24: Vu Tộc Thần Thông

Chương 25: Đạo Gia Nguyên Thần

Chương 26: Tiên Thiên Linh Bảo

Chương 27: Các Hiến Thần Thông

[Chương 28: Chín Vạn Chín Nghìn Chín Trăm Chín Mươi Chín Bạc Thang](#)
[Chương 29: Tiên Đạo Mờ Áo Mười Năm Công](#)
[Chương 30: Chi Lan Tiên Tử](#)
[Chương 30: Chi Lan Tiên Tử](#)
[Chương 31: Thị Kiếm](#)
[Chương 32: Mượn Đầu, Một Cái, Tế Phượng Hoàng](#)
[Chương 33: Phụng Mệnh Trảm Chi](#)
[Chương 34: Cùng Dưới Một Bầu Trời](#)
[Chương 35: Âm Tàn](#)
[Chương 36: Tiên Thiên Kiếm Khí](#)
[Chương 37: Phong Linh Kim Vũ](#)
[Chương 38: Ôn Dưỡng](#)
[Chương 39: Sư Tôn](#)
[Chương 40: Tân Sinh](#)
[Chương 41: Dương Bình Thị Tộc Dưới Dương Bình Sơn](#)
[Chương 42: Lạc Thủy](#)
[Chương 43: Đông Hải Luyện Khí Sĩ](#)
[Chương 44: Hồ Phong Hoán Vũ](#)
[Chương 45: Muốn Người Tới Được Đi Không Được](#)
[Chương 46: Thanh Diện Đại Vương Mở Tiệc Chiêu Đãi](#)
[Chương 47: Yêu Nguyệt Kính, Thanh Nhan Kiếm](#)
[Chương 48: Nữ Tử Trên Vách Đá](#)
[Chương 49: Một Bước Một Độn, Đạp Tuyết Bay](#)
[Chương 50: Thôn Thiên Cáp](#)
[Chương 51: Yêu Nguyệt Chiếu Thanh Nhan, Thiên Ngoại Phi Tiên](#)
[Chương 52: Thiên Địa Chúng Sinh](#)
[Chương 53: Chiến Tranh Giữa Các Bộ Tộc](#)
[Chương 54: Trong Dương Bình Tộc Luận Thần Tiên](#)
[Chương 55: Vô Cùng Hung Bạo](#)
[Chương 56: Đầu](#)
[Chương 57: Vạn Cầm Triều Phượng Pháp Hội](#)
[Chương 58: Nguyên Thần Tiên Đạo Chi Môn](#)

[Chương 59: Nhân Tộc Công Chủ](#)
[Chương 60: Yêu Tộc Chăn Người](#)
[Chương 61: Một Kiếm Bay Tối, Đầu Một Nơi Thân Một Nẻo](#)
[Chương 62: Một Tầng Đá Lớn, Một Bộ Tử Y](#)
[Chương 63: Thiên Hồi Bách Chuyển Vô Kiếp Sơn](#)
[Chương 64: Muỗi](#)
[Chương 65: Yêu Nguyệt Mông Lung, Sát Khí Thấu Trời](#)
[Chương 66: Nếu Một Ngày Kia Người Trở Về](#)
[Chương 67: Một Cái Vỗ Dịu Dàng Sau Gáy](#)
[Chương 68: Thiên Đình Thống Trị Chúng Sinh](#)
[Chương 69: Thánh Đạo, Vạn Tộc Triều Bái](#)
[Chương 70: Bố Cục Thiên Địa Âm Dương Loạn](#)
[Chương 71: Nhân Loại Thông Hôn Trong Vu Tộc](#)
[Chương 72: Một Tia Ngạo Khí Như Sương Tuyết](#)
[Chương 73: Tiền Của Hậu Nghệ](#)
[Chương 74: Truy Sát](#)
[Chương 75: Không Chết Không Thôi](#)
[Chương 76: Tà Tính Bắc Linh](#)
[Chương 77: Thông Thiên Đạo Nhân Luận Tâm Tính](#)
[Chương 78: Triều Bái Thượng Đế](#)
[Chương 79: Thiên Đình Đệ Nhất Tinh Quân](#)
[Chương 80: Rút Gân Lột Da](#)
[Chương 81: Thanh Nhan Điều Linh](#)
[Chương 82: Yêu Thần Bạch Trạch](#)
[Chương 83: Thiên Hoàng Kỷ Nguyên](#)
[Chương 84: Bẫy Giết Người](#)
[Chương 85: Tử Chiến](#)
[Chương 86: Yêu Nguyệt Chiếu Thiên Địa](#)
[Chương 87: Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp](#)
[Chương 88: Một Phương Thiên Địa](#)
[Chương 89: Các Vị Hữu Lễ, Nam Lạc Cáo Từ](#)
[Chương 90: Bất Đắc Dĩ Tuyệt Sát Chi Kiếm](#)

[Chương 91: Thần Cảnh](#)
[Chương 92: Ma Tướng – Bắc Linh](#)
[Chương 93: Đền Đáp Ba Nghìn Tính Mạng](#)
[Chương 94: Thái Âm Tinh](#)
[Chương 95: Nữ Tử Khoả Thân Trong Hồ Nước](#)
[Chương 96: Lạc Linh Sơn Lạc Linh Động Thiên](#)
[Chương 97: Đại Bối Cục](#)
[Chương 98: Thiên Địa Biến Thiên](#)
[Chương 100: Truy Sát Nhiều Năm](#)
[Chương 99: Tế Thần](#)
[Chương 101: Vu Tộc Đại Vu Bồng Mông Ở Đây](#)
[Chương 102: Danh Hiệu](#)
[Chương 103: Từ Hà Yêu Vương Đại Hội](#)
[Chương 104: Núi Non Làm Thân Trắng Làm Mắt](#)
[Chương 105: Phệ Linh Thần Thông](#)
[Chương 106: Chân Giả Đạo Cảnh](#)
[Chương 107: Thanh Thanh](#)
[Chương 108: Phiên Thiên](#)
[Chương 109: Vây Giết](#)
[Chương 110: Linh Hồn Chi Đạo](#)
[Chương 111: Cô Phần Cẩm Kiếm Tiệt Sơn Đoạn Mạch](#)
[Chương 112: Thanh Thanh Và Trâu Rừng](#)